„ИЗГРЕВЪТ“

НА

БЯЛОТО БРАТСТВО

ПЕЕ И СВИРИ, УЧИ И ЖИВЕЕ

23

Библиотека
„Житен клас“

ИЗГРЕВЪТ НА БЯЛОТО БРАТСТВО

ПЕЕ И СВИРИ, УЧИ И ЖИВЕЕ

Сборник
ТОМ 23

Спомени на съвременници и последователи на
Всемировия Учител БЕИНСА ДУНО

Събрал, подбрал, записал, съхранил и представил
Вергилий Кръстев

Библиотека «Житен клас»
София 2005–2006 г.

Посвещение

Какъв трябва да бъде Ученикът на Новото учение

1. Ученикът на Новото учение трябва да има сърце чисто като кристал, ум светъл като слънцето, душа обширна като цялата вселена и дух мощен като Бога и едно с Бога.

2. Като дойде някоя мъчнотия в сърцето ти, извади правилото за сърцето си и кажи: «Като ученик аз трябва да имам сърце чисто като кристал – без никаква нечистотия.»

3. Като дойде мъчнотия в ума ти, кажи: «Аз трябва да имам ум светъл като слънцето, без никаква тъмнина.»

4. Като дойде мъчнотия в душата ти, кажи: «Аз трябва да имам душа благородна, обширна, като цялата вселена – без никакви дребнавости.»

5. И най-после, дойде ли някоя мъчнотия в духа ти, кажи: «Аз трябва да имам дух мощен като Бога и едно с Бога.»

6. Чисто сърце, светъл ум, обширна необятна душа и мощен дух – това е веригата, с която можете да вържете злото и да бъдете свободни.

ISBN 954-9915-14-X (том XXIII)

© *Всички права запазени.*

Не се разрешава препечатването на отделни части от книгата в периодичния печат – вестници и списания, без разрешение на съставителя на сборника.

Не се позволява преразказването на отпечатания материал от нелегални и явни разказвачи с цел издаването на пиратски издания.

7. Не търсете Христа тук или там. Той е вътре във вашата душа. Щом сме носители на Божественото, ние ще имаме сърце чисто, ум светъл, душа обширна и дух мощен. Само Бог в нас може да направи това.

8. Нашият идеал е към Божественото, към възвишеното, към великото, към реалното, което създава сенките без то само да е сянка. Дойде ли Божественият живот във вас, всичко ще придобиете.

9. Божественият живот носи свобода за вашите души. Само възкръснилият придобива реалния, вечния, съществения живот – живота на безсмъртието. Човешката душа е безсмъртна.

10. Божественото учение седи в следното: да оставим Бога да работи в нашето съзнание и Бог да ни остави да работим в Бога. «Бог да работи в мене и аз да работя в Него» – това е новото учение.

11. В Божественото учение опитът е непреривен, без прекъсване. От вас се иска приложение. От вас се иска вътрешна, дълбока силна мисъл. Имате ли тази мисъл в един ден, в една минута, можете да завършите развитието си. Работа се иска от всинца ви на този или на онзи свят.

12. В света ще живеете. Всеки ще разреши задачите си с методите на Божественото учение. Ние можем и да разберем и приложим Божественото учение. Всички на работа! Днешният ден е ден на Божествена работа.

Из Словото на Учителя Дънов

Представил: Вергилий Кръстев
23 юли 2006 г.

Д-р Михаил Стоицев

(1870–1962 г.)

Познание на Бога, Еволюция на човешката душа, Послание на Слънцето и Новият път за българите и славянството

Глава първа

Д-р Михаил Стоицев
(1870–1962 г.)

Глава първа

I. А. Защо и как трябва да познаваме Бога (1932 г.) 6
Б. Цитати от Словото на Учителя Петър Дънов 16
В. На тия, които убиват птиците небесни 17
II. Религия, християнство, творчески духовен живот и еволюция на човешката душа (1933 г.) 19
III. За брака (1936 г.) 43
IV. Проблемата на храненето (1938 г.)
Отдел VII: Някои психични причини, които влияят лошо 49
V. Ново послание на Слънцето (1940 г.) 61
VI. Власт и наредби... (1941 г.) 67
VII. Новият път (1947 г.)
1. Предисловие от д-р Методи Константинов 73
2. Въведение 77
3. За възпитанието 78
4. За дишането 87
5. За слънчевата енергия, топлината и въздуха 87
6. Основи на морала 89
7. За честността 91
8. За милосърдието 92
9. Някои характерни черти на българския народ и славянството ... 93
5. Основната идея на новия път 95
6. Обяснителна бележка 96
7. «Физкултурен марш» от Пеню Ганев, издаден от д-р Михаил Стоицев ... 99
VIII. Хълмовете на Пловдив (1956 г.) 101
1. Добри съграждани 103
2. Скромен дар..... 104
3. Добри съграждани и случайни гости 109
IX. А. Десет зрънца..... 111
Б. «Пробудените за Словото на Учителя» 113
X. Три песни от д-р Михаил Стоицев: «Песен за Седемте рилски езера», «Морето, небето, сърцето» и «Блага дума» 115
XI. Публикации на Михаил Стоицев във в. «Братство»
1. «Лев Толстой и войната» (бр. 144, 22.XII.1935 г.) 121
2. «Един плодовит курс по есперанто» (бр. 272, 15.II.1941 г.)
3. «Химн на пролетта» – песен с текст от Михаил Стоицев (бр. 189, 23.V.1937 г.)
4. «За прераждането на човешката душа и за възмездието» (бр. 157, 19.IV.1936 г.)
XII. Биографични бележки за Михаил Стоицев от Стефан Кадиев 128
XIII. Михаил Стоицев – Бележки на съставителя Вергилий Кръстев 133

Д-р Михаил Стоицев
(1870–1962 г.)

Глава първа

I. А. ЗАЩО И КАК ТРЯБВА ДА ПОЗНАВАМЕ БОГА?

Сказка, четена на 4 октомврий 1931 г. в салона на кооперация «Напред» по случай окръжната вегетарианска сбирка в Пловдив. Пловдив, 1932. Печатница «Хр. Г. Данов», Пловдив – № 134/1932 г., стр. 3–30.

Добри братя и сестри,
съидейници-вегетарианци и драги гости,

Отрадно е явлението в целия свят, че при туй изопачено разбиране на живота, при този материалистически мироглед на хората, никнат и нови духовни идейни движения, за да заглушават злото и да подтикват и другите човеци към нещо ново, нещо по-възвишено.

И радостното е, че начело на тези движения застават и учени, и интелигентни хора.

Едно от тия идейни движения е и вегетарианството, или учението за безкръвното хранене.

Появило се то на почва етична, строго научна, а у някои отделни личности – поради болести или злоупотреба с храни в по-млади възрасти, то, вегетарианството, ще се разраства и ще стане едно от най-мощните движения. Защо?

Защото то е в полза:

1. на цветущето здраве, но не по външност, а по сила и издръжливост;

2. на силния ум и по-нежното сърце, придържащи се о строго моралните закони.

Вън от това, то е пътят на светиите.

Аз не засягам научната страна в полза на вегетарианството, нито духовната, за които трябва да се говори специално. Нека обаче тия, които се считат за морални, приложат въздържанието и вегетарианството, и те сами ще се убедят в горното.

И помнете: рано-късно, всички духовни идейни движения трябва да прегърнат съзнателно не само въздържанието, но и вегетарианството.

Защо? Защото без вегетарианството няма истинска духовна еволюция!

Само с вегетарианството ще разберем великите думи на апостол Павел, в Първото послание към Коринтяните, глава 6., стих 12., гдето той казва: «Всичко ми е позволено, но не е всичко за полза», и: «Всичко ми е позволено, но аз не ще допусна да бъда обладан от нищо». – Значи, когато човек се издигне на върха на духовната еволюция, позволява му се всичко, но той не ще го прави, защото няма полза и не ще се съблазни от нищо, защото знае отговорността. Ето защо, такъв ще върши само доброто.

Но нека не си правим илюзия, че като сме вегетарианци, лесно ще станем и светии, и че в света няма добри хора. Напротив, има, даже и по-добри от нас.

Въпросът е ние да надминем тия добри хора в добродетелите, а и те със своите добродетели да прегърнат и въздържанието, и вегетарианството.

Иска се обаче съзнание, иска се наука и знание, иска се чистота, иска се воля за приложение, за да придобием току-що казаното и да се радваме и на резултати.

Ето защо, задачата на всеки вегетарианец е трудна, но благородна, щом добие горното.

Но – на въпроса.

Добри братя и сестри,

Желанието ни да живеем на земята е най-големият стремеж на човешката душа. Защо? С единствената цел, че ще я освободим от веригите чрез нашето духовно пробуждане и издигане. А защо? Пак с велика цел, че след като напуснем земята, душата да се напъти натам, откъдето се е откъснала. Това става с всеки едного от нас, безразлично дали сме учени или прости, богати или сиромаси, дали го съзнаваме или не.

И този стремеж е от раждането на първия човек, след като е съгрешил, включително до нас и до днес.

Затова, както един ученик в едно музикално училище трябва да прекара, да усвои и да приложи всички методи, за да бъде един отличен виртуоз, по същия начин и Бог е давал, дава и ще дава Своите методи, да придобием истинския живот, с цел да придобием и вечния живот и се слеем с Него.

Ето защо е необходимо да познаваме Бога!

Ето защо, без правилна идея за Бога няма и правилна духовна еволюция.

Духовно издигнатите хора поддържат, че някога човекът е притежавал вечния живот, но го е изгубил и сега се стреми да поправи своята погрешка.

Вие знаете, че във втората глава на Битието е казано, какво* Бог, като е създал човека, поставил го е в Рая и му е казал от всичко да се ползува, само от дървото на доброто и злото да не яде. Вие знаете историята с Адама и Ева – те не послушаха съвета на Бога, а послушаха един черноок и красив господин, в лицето на змията, и като ядоха, изгубиха всичко възвишено. Тогава и Бог ги напъдил от Рая, да живеят на земята и с пот и труд да си вадят прехраната. Ние сме техните потомци.

Така е и на физическото поле – земята. Нима един, който е наследил богатство, като го изяде, изпие, пропилее, не става сиромах и не страда?

Нима един комарджия, който пропилява всичко, не дохажда до положение да заложи и жена си? Ами, това са факти. Не е ли изгубил той всичко и не е ли нещастник?

Ето защо ние, които сме изгубили качествата на Божествения живот, когато се пробудим, придобием и заживеем този живот, извършваме нещо велико, защото в основата на този живот са: Божествената любов, мъдрост, истина, правда и добродетели. А такъв един живот е сила, която строи и въздига човешката душа.

Истинският живот трябва да бъде цел на всяка човешка душа (човека). Но без знания и методи този живот не се придобива. – А без този живот не можем да познаем Бога.

А Бог е средата, от която черпим този живот. Бог е изворът на тия методи, давани чрез разни добри и духовни хора, каквито са били духовните хора и истинските пророци в миналото, в настоящето и ще бъдат и в бъдеще, главният извор

---

* какво – *остар.* че (бел. М. И.)

на които е бил, е и ще бъде Христовият Дух, самият Христос, като второ лице на Бог-Отец.

Ето защо, да имаме истински знания за разумния живот, да живеем този живот, да познаваме Бога – това е главната цел на нашата душа и нашия Дух.

Само при тия качества ще добием при пълно духовно съвършенство и вечния живот. Затова всеки човек, всеки християнин, особено вегетарианецът, трябва да познава Бога вътре и вън от себе си, за да добие и другите качества.

Да познаваме Бога, това е нещо велико, това е тайната на вечния живот.

Фактът, че хората умират, показва, че не познават Бога в Неговата същина. А ако Го познават, нямат още Неговите сили. Ако бихме Го познавали в Христовия смисъл, не бихме умирали, както бе с Христа, Който възкръсна и се показа и на Своите ближни.

Този е именно важният въпрос за всички – да дойдем до положението да възкръснем, като победим смъртта, както се казва от апостол Павел в 15-а глава на посланието му към Коринтяните. Това не е само духовно възкресение! Иначе напразно са думите на самия Христос, Който недвусмислено казва, че «ако ме любите и изпълните моите заповеди, ще вършите и по-големи чудеса от мене».

Но нека се съгласим за момент с всички ония, които мислят, че това е само духовно възкресение, духовно раждане, както се говори в 3-та глава от Евангелието на Иоана, когато Христос говори на Никодима, че докато се не роди изново – духовно, няма да влезе в царството Божие. Нима една такава промяна в нас е малка? Нима да победим греха – нашите отрицателни прояви в нас, и да ги заменим с всички добродетели, това е малко? О! не, това е най-великото.

Ето защо, ако всяко живо същество, включително и растенията, искат среда и условия за развитието си, по същия закон и за човека са необходими тия условия и среда. Независимо от това, ако за зрението на човека е потребна светлината, за ухото – звукът, за носа – мирисът, за езика – вкусът, и ако специфично за човека средата на желанията е сърцето, на мислите – мозъкът, на действията – силата на волята, то средата за душата и Духа е Бог.

Затова безразлично е от коя религия сме и дали сме философи, учени или прости, ако не поставим като основа на нашия живот, на нашата душа и Дух Бога, ние сме далеч от истинския живот, от истинското духовно съвършенство, макар и да сме вегетарианци.

А чрез връзката ни с Бога, по горния начин душата ни ще добие своя първоначален живот – да се облечем и в безсмъртието. Затова Бог в нас е една вътрешна среда, от която трябва постоянно да черпим. А сърцето с кръвообращението, храносмилателният и дихателният апарати, умът с мислите са главните среди, които поддържат живота. Обаче, достигнем ли чистия живот, това е подготовката, това е подготвителната среда и връзка посредством нашия Дух да се домогнем и до Всемирното Божествено съзнание.

Ето защо, както всяко същество и всяко растение, когато изгубят своята среда и условия, умират, по същия закон и човек умира физически, умира за разумния живот, отдалечава се и от вечния живот, когато изгуби Бога. Когато обаче човек пробуди своето съзнание, свърже своята душа и Дух правилно с Бога, усъвършенствува се, владее себе си, владее силите на природата, както Христос ги е владял, тогава ще дойдат безсмъртието и вечният живот.

Затова пробуденият човек*, а особено въздържателят и вегетарианецът, трябва постоянно да работи за своето духовно усъвършенствуване. Сега Христовият Дух работи усилено върху готовите души, които искат да Му служат.

---

* Човек е само този, който е пробудил съзнанието си към истинско духовно съвършенство. (бел. а.)

И затова:

Тези лъжливи учения, които внасят върху морала отрова и правят неморалността морал;

тези учения, които проповядват, че човекът е всеядно животно и може да употребява всичко, чрез което внася разни отрицателни елементи, с които не само вреди на организма си, на ума си, на морала си, но става и цял звяр, а душата му губи правилната си връзка с Бога;

тези учения, които са докарали човека с желанията си да бъде роб на тялото, роб на модите, роб на човешките насилия, вместо да бъде свободен господар;

тези учения, които са докарали човешкия ум до една извратеност, та вместо Божествената мъдрост и правда е развил светската мъдрост и хитрости, лъжите, кражбите, лицемерието, завистта, убийствата, войните –

Тези именно учения са гибелни и нямат почва в по-напредналите души.

Злото вече е обхванало целия свят и го тормози. Това зло е като една могъща сила, защото и то иска да живее.

Иде обаче ден, когато малкото чисти души засега, в тия идейни движения в целия свят, които са като авангард на Бога, ще заразят със своя живот и пример останалите хора, които са податливи на новото, на хубавото.

Тези чисти души, във всички народи, па макар някои и не още вегетарианци, са като запалени свещи. Те светят със своите души, те ще осветят своите тела, ще осветят и света.

Ето защо, по-добре е нашата душа да е една запалена свещ, макар като искрица, но с вяра и стремеж, че тази искрица ще се разрасне и ще освети цялото ни тяло, отколкото около центъра на душата ни да има едно тъмно петно, което, като се разрасне, всецяло да ни потъмни.

Ето защо именно е нужно да познаваме Бога!

Нима е малко да умее човек между другите добри неща да може да трансформира лошите си мисли на добри?

Нима е малко с мисъл да отстрани една по-малка, а и по-голяма болест от себе си?

Нима е малко да изпрати една добра и силна мисъл към една душа, да й помогне?

Ама някой ще каже: «Не мога.» Бог казва: «Аз ще го науча.» А това научаване са страданията, поради нашето отклонение, чрез които Бог иска нашето добро, иска да се изправим; това е още смъртта, за едни – да спрат своето понататъшно падение и с опитностите след смъртта пак да подирят Бога, като се върнат на земята, а за други – да спрат временно своето духовно усъвършенствуване и като дойдат наново, пак да продължат своята еволюция.

Всеки от нас ще каже, че се стреми да познае Бога и че върши добри дела. Така е. И вярно е, че в целия космос има една еволюция на всичко, включително и у човека.

Но еволюцията на човека, поради свободата на разума и свободата на волята, които Творецът е поставил в него, за разлика от животните, се отличава от еволюцията на последните. Защо? Защото е придружена и с една обратна велика сила, именно инволюцията, ако не вършим волята Божия. Това е поради невежеството ни и непослушанието ни. Тези недостатъци са създали именно злото в неговите различни разклонения.

Даже нещо повече: ако у животните, които поради подбора усъвършенствуват своята порода и красивия външен вид, то за човека абсолютно немислимо е само по външния вид, макар и красив, да се създадат угодни хора на Бога.

Защо? Защото Той не гледа външния вид на човека, за Него всяка душа е равна. Той цени душите само по ценните качества, които са развили. Обаче Бог иска красивите хора да бъдат образец на добродетелите и морала, та и другите да ги следват. Но така ли е в действителност?

Ето защо ние виждаме, че красиви, пълни, едри, учени, философи и пр. хора, когато те са с отрицателни качества, падат в живота си. А такива са по-големият процент. А други, слаби, дребни, не толкова учени, но развили добродетелите, са за похвала, за образец, за нещо възвишено.

Бог обаче чака всички – бедни и богати, прости и учени, грозни и красиви – да добият висшето, да разберат доброто и го прилагат в живота си, а същевременно да избягват лошите неща и отрицателните мисли.

Някои питат: «Какво нещо е доброто?» Доброто от духовно гледище е това: да се стремим и приложим в живота си любовта, правдата, истината и добродетелите в тяхната възможна абсолютна чистота, т. е. морала в неговата възвишена форма!

Затова, ако не живеем на земята един чист живот, как ще се надяваме след смъртта на нещо възвишено на небето, още повече, че небето е нещо отвлечено и невъзприемливо от голямата част на човечеството? Защо? Защото повечето вярват, че животът е само до гроба!

Ето защо е необходимо да познаваме Бога, защото то ни свързва с известни задължения и спрямо Бога, и спрямо ближни, и спрямо човечеството, което човечество е листата и клонките на цялото дърво.

Много души, които не разбират духовната еволюция на човешката душа, обвиняват Бога, защо е създал света тъй несъвършен, защо са тия неравенства в умовете на хората, в благата, и ред още други. Това е едно неразбиране. Светът е много добре устроен и всеки е на мястото си. И ако смятаме, че светът е развален, то ние, хората, сме го развалили – яли сме, пили сме в миналото, без да сме плащали, вършим и сега отклонения, затова и ще плащаме.

Помнете, *братя и сестри*, светът никога не ще се изравни механически в умствено отношение, защото еволюцията на човешката душа е различна и индивидуална! Обаче, условия да бъдем всички добри, а след това и по-умни, има. Кога? Когато трудът и благата се разпределят по-правилно, по-разумно между всички.

Но това ще стане, когато всеки от нас правилно се свърже с Бога и ценностите на душата излизат отвътре навън, а не механически, отвън навътре, както е досега.

Всички механически придобивки са палиативни и затова страдаме.

Войните идват, когато у хората дойде безлюбието. Богатите страдат духовно и физически, когато не спира тяхната алчност, задържат туй богатство за себе си и не обръщат внимание на по-бедните. Много от бедните пък страдат от неразумност, завист, лъжа, пиянство и ред още недъзи, най-вече от мързел.

При връзката ни обаче с Бога, човекът, беден или богат, става съвсем друг.

Ето защо, да имаме правилна връзка с Бога, ние разбираме да Го познаваме, че Той е Любов и любвеобилен, мъдър, истинен, правдив и добродетелен, и ние да се стремим към това съвършенство. Когато развием и приложим в живота си и ние тия качества, ще дадем място на Бога и ще открием, че Той е в нас; а след това ще Го дирим и навън.

Ето как трябва да познаваме Бога!

Познаем ли Го като такъв, ние ще се стремим да прилагаме в живота си най-първо истината и правдата, които са основата на живота.

А с тях, когато развием любовта, тя не ще бъде проявявана за интерес, лицемерие, егоизъм и пр.

Това са първите стъпки към по-свят живот. Само след тия качества ще почнем да проявяваме с мъдрост всичко в живота.

Голяма част от човечеството не може да схване, че нашата мисъл е една мощна сила и че, когато ние проявяваме истината и правдата в тяхната чистота, мисълта се движи по една права линия между ума и душата, управлявана от Духа ни, и дава растеж на всичко благородно в нас. И обратното – при шикалкавене с тия две добродетели – истината и правдата – в живота, мисълта се движи по съвсем крив път и трови целия организъм.

Това криво движение на мисълта е аналогично с един апаш, който, като извърши престъплението, гледа да бяга из тъмните и криви улици.

Ето защо, велико, велико нещо е да разбере човек човешката духовна еволюция.

Но това не е за материалиста, не е за горделивия учен, не е и за религиозния само на формите човек; но това е за духовния човек, който е тръгнал с пълно съзнание по пътя на смирението, да трупа и духовна светлина в себе си и е прегърнал и въздържанието, не само от алкохол, но и от лоши мисли, желания и действия и е прегърнал още и безубийственото хранене – вегетарианството.

Ето защо ви спомних, че вегетарианството е пътят на светиите. Обаче самото вегетарианство без горните качества е само едно въведение.

Но, ако не станем светии с горните качества, не е ли достатъчно да бъдем едни добри граждани? Нима ще има тези неправди, тези несметни богатства у едни, а мизерия и глад у други?

Нима ще има тези убийства, войни и пр., ако хората познаваха Бога, както Го познава един духовен човек?

Абсолютно никога!

Сега ще ви загатна от духовно гледище защо човеците не са еднакви по ум и способности.

Добри братя и сестри,

Ние знаем от науката, че детето носи както външните отпечатъци на своите родители, тъй и вътрешните.

И когато се случи нещо извън това, за лошо или добро, отдаваме го на «атавизма», т. е. на деди и прадеди.

Така, с атавизма оправдаваме лошите синове при високо издигнати хора и гениалните при някои лоши и прости родители.

След това, като важен фактор поставяме условията, които действително оказват влияние, но не абсолютно, освен на души, които са годни за тия условия – за доброто или лошото.

От духовно гледище, обаче, всяка душа носи залози в себе си от минало съществуване, приема залози от родителите си и развива това, за което е способна, и то за доброто, ако го носи и не се е поддала на лошите условия в живота си, било от родители, било от околната среда; и за лошото, ако не е съзнала доброто и се е поддала на лошото. Така стои духовната еволюция на човешката душа. Тази материя обаче е обширна и тя не може да се изложи в една сказка.

Ще спомня само, че родителите са като една бистра река, когато са духовно чисти хора, и една мътна – нечиста река, когато са обикновени и с отрицателни качества хора. А всяка душа, която минава през тази река – родителите, – прилича на една ябълка, само че, ако тази душа иде с възвишени духовни и научни залози, мътната река ще я изцапа отвън – качествата на самите родители, но душата – ябълка, вътре си е чиста. И обратното: една душа, която е обвита с

нечистота – пороците от миналото, чистата река – родителите и техните добри качества, ще я измият отвън – но тя – душата – ябълка, отвътре си е пак обвита с пороците.

Детето може да носи прояви само до известна степен, известен процент от качествата на родителите си, обаче главната основа си е лична негова!

Ето защо ние виждаме, че много добри майки, които хранят голяма надежда, като тупат своите деца и им тананикат «моето ангелче», остават излъгани.

Така е, само по закона на логиката, разумността и висшата справедливост на Бога, на Когото желанието е да се спаси всяка човешка душа, може да приемем, че при едни духовно издигнати родители ще се прати една душа с низши качества, за да еволюира между тия родители. И ако тази душа не се опомни и не иска да напредва, ще си остане пак същата, или ще стане и по-лоша. Но това е за нейна сметка.

По същия закон ще допуснем, че при едни родители с низши качества и низша еволюция Бог ще прати една издигната душа, да пробуди и издига тези родители, това семейство.

Нима тези случки са малко и са далеч от нашите очи? Не, това са факти и това е един природен и неизменен закон в лицето на Бога.

Прочетете глава 8., стихове 6. и 7. от Първото послание към Коринтяните от апостол Павла, и вие ще откриете велика тайна!

Но, простете ме, *добри братя и сестри,* че изнесох една микроскопическа светлина за духовната еволюция на човешката душа – нещо, което е твърде непонятно може би за някои от вас.

Нека обаче да се не съблазняват и се не спъват тези от вас, които го не разбират и не възприемат.

Нека това остане в ума им като една идея за разработване. Нека такивато използуват само полезните неща от казаното.

Едно обаче е важно: Всички ние да се стремим в живота си да се учим и да добием едно сърце чисто, от което да излизат само чисти желания; един ум светъл, с който да осмислим живота си и да разбираме природните закони; една душа обширна, за да обичаме всички и всичко и да се радваме на всичко; един Дух мощен, за да вършим само доброто, и тогава ще видим, че Бог ще ни се открива със Своите тайни, ще ни даде всичко.

Ето защо, в зависимост от тия залози, човекът се уподобява с проявите си с 1, 2 и 5 таланта, както това се спомня и в Свещеното Писание, Матея, гл. 25, стих 15.

В зависимост от това, как развива човек тия таланти в себе си и кой път е избрал в живота си – дали този на талантливия, дали този на гениалния или този на светията, дотам и ще достигне.

Всички тези таланти и всички тези пътища си имат своите прояви в живота и своите методи за преминаване от едно състояние в друго.

Ще ви кажа някои малки методи и като ги реализирате всеки за себе си, след време пак ще се видим и ще си поприкажем за резултатите. Нека ме простят обаче тези, които знаят повече!

Драги братя и сестри,

Нека ви се призная искрено, че и аз работя върху себе си от ред години, но в моменти пак си проявявам човешкото; но със съзнание, стремеж и постоянство, всичко ще добия, защото зная, че Бог живее в мене, а и аз се стремя да живея в Него. Той живее във всички ни, но у едни се проявява само като живот и дихание, а у други – и с висши добродетели – това е разликата.

Но преди да искаме методи, добре е да се огледаме в себе си, да се видим какви таланти носим – 1, 2 или 5, и в кой път сме – в пътя на обикновените хора, в пътя на талантливите, в пътя на гениалните или в пътя на светиите. Защото много души мислят, че притежават 5-те таланта и пътя на светията, а всъщност са от тия, които имат един талант и са в пътя на обикновените хора.

Ето защо, иска се жертва, иска се геройство, да се познае човек на коя висота е.

Аз ще спомня характерните черти на хората с разните таланти и разните пътища, в които вървят, и всеки от нас ще се види къде е и в зависимост от това, да приложи съответния метод и да работи върху себе си, за да познае Бога.

Кои са тия с единия талант?

Това са тия, които обичат само да ядат и пият по няколко пъти на ден, да си поспиват повече, да са угоени, да се обличат все по модите и да изпитват всички земни удоволствия. «Ето защо сме дошли на земята», казват си те. Това са най-големите егоисти и безплодни хора в света. Те са като минералите, които не могат да се размножават. Такивато са в пътя на обикновените хора. Тук не влизат тези, които са чисто Каиновци, с всички отрицателни качества. Такивато са пък без всякакъв талант и без всякакъв път.

Кои са тези с 2-та таланта?

Това са женените хора, мъжът и жената: мъжът – единият, жената – другият талант, а също и всички други отделни личности, които са надрасли качествата на тия с едина талант.

Женените, като им се родят деца, радват се, че са спечелили още 2 таланта, радват се, че си имат къщица, ниви, овце, парици, това-онова.

Това са още хората, които живеят за своя дом, за обществото, за народа. Те приличат на растителното царство, което се умножава.

Това е пътят на талантливите хора.

Само че повечето хора само с 2 таланта са колебливи във вярата и характера си. И ако имат нещо стабилно, това е част и качество от гениалните хора.

Кои са тези с 5-те таланта?

Това са хора, у които 5-те чувства – сетива, са развити правилно – и физически, и духовно. Последното е цяла философия, цяла наука, за да го притежаваме напълно.

Това са още хората с правилни съждения, с прави заключения за всичко, що Бог е създал. Такива хора разбират природата, разбират причините, разбират последствията. Те живеят за цялото човечество, те са и учителите на света. Те са над всякакви закони, защото без закон, закон изпълняват и лошите закони добри правят.

Това е пътят на гениалните хора.

Затова само пътят на гениалните хора и пътят на светиите водят към истинското познание на Бога.

Гениалният човек и светията са хора на вярата.

Безверието се е появило, когато идеята за Бога от хората се е употребила за потисничество. Мен ме е срам да говоря по този въпрос. Спомнете си само зверствата в Средните векове, особено от религиозните хора, а и сега – гоненията на идейните движения и пр.

Ето защо, дотогава, докато човек се учи само от хората и Каиновците, той не вижда, не мисли, не чувствува и не постъпва правилно, и може да извратява нещата. Но когато той се издигне духовно и се учи и от Бога, за него нещата са истински, реални, неизменни.

Защо? Защото той проверява всичко.

А това, именно, трябва де се стремим да достигнем всички. То започва със слушане своя вътрешен глас – гласа на съвестта, който никога и никого не кара да върши лоши неща.

Иначе не е гласът на съвестта, не е гласът на Бога.

Затова за нас, християните, не е изкуство да прилагаме това, което хората ни учат в името на Христа, а да прилагаме това, което Христос ни учи, и то първо всеки за себе си, а после и колективно.

Ето защо, ако гениалният човек е над всякакви закони и е носител на светли идеи, защото е свързан правилно с енергиите на слънцето, които идат от Бога, то светията е по-големият негов брат и е над гения – той вижда всичко.

Геният и светията ги считат слънчеви типове.

Сега ще спомня нещо и за някои методи, с които човек ще се освободи от качествата на отрицателния човек, от качествата на обикновения и на талантливия човек, а ще прегърне качествата на гения и на светията.

А това са:

1. Въздържание от алкохол, лоши мисли, желания и действия.

2. Природна храна. Такава е вегетарианската. Вегетарианството е, както спомних, пътят на светията. Тогава само ще схванат правилно и владици, и свещеници, и учени, и прости, какво е завещал Творецът-Бог на човека, т. е. с какво да се храни, както е казано в първата глава на «Битието», стихове 28 и 29, а не с извратените неща, създадени след грехопадането и отклонението на човека, когато доброволно си е позволил изтреблението на животните.

Но тия 2 качества – въздържанието и вегетарианството – са началната стъпка.

Главните са:

1. Стремеж към трансформиране в добри на лошите мисли, които идат от чужди хора отвън и излизат отвътре от самите нас.

Тази придобивка след въздържанието и вегетарианството е главната врата за по-нататъшното ни усъвършенстване.

2. Стремеж към абсолютна чистота – физическа и духовна.

3. Стремеж към прилагане на абсолютната истина в живота – без лъжа, била черна, била бяла, което е едно от най-важните неща, а и най-благородното, когато се приложи в живота.

4. Стремеж към чистата Божествена любов, която не е примесена с лицемерие, интерес, слава и пр.

5. Стремеж към абсолютната правда, която изключва насилието и неправдата не само върху другите, но и върху себе си. Това е зовът на съвестта у нас, да вършим все доброто.

6. Стремеж към абсолютна свобода, но не за отрицателното, а да вършим волята Божия без ограничения от когото и да е, без страх от когото и да е, и да вършим с пълно съзнание и самопожертвуване всички добри и разумни неща.

Когато приложим и достигнем това, нашата връзка с Бога ще е правилна, нашата сила ще е голяма, у нас болестите, вследствие на пълната хармония между мислите, чувствата и действията ни, ще изчезнат, защото микробите са безвредни за нас – нашето тяло ще е имунизирано срещу всички болести, то ще свети, защото и кръвта ни ще е чиста!

Тогава Бог ще ни говори на друг език – не с езика, с който говори на обикновените и талантливите хора, а с този език, с който говори на гениите, на светиите и пророците.

Тогава ще разберем що е това Бог Отец, що е това Христос Бог, синът на Бог Отец, облечен в човешка форма; що е това Бяло Братство и какво се крие в

8-ата глава от посланието на ап. Павла към Коринтяните, за която се спомни по-рано.

Тогава само всеки ще направи разлика, как му се е изявявал Бог по-рано и как – с тия качества.

Тогава само ще настане туй царство Божие на земята, туй братство и сестринство, за което хората копнеят.

Тогава не ще има разни религии, а една религия на Живия Бог!

Затова новото учение, между другото, се стреми да обедини Евангелската, Православната и Католическата църкви в едно, защото Христос е един, а туй разделение не е Христово, а човешко, почиващо на егоизма, на славата. Само след това ще чакаме присъединението и на другите езически народи към Христовата църква!

Тогава ще има и едно по-справедливо разпределение на благата, които ни се дават от Бога и са на Бога, защото, щом вдигне Той десницата Си от нас, ние сме в ръцете на тъмните сили, които искат инволюция и страдание на всяка човешка душа.

Тогава земята ще заприлича на истински рай – всеки ще се радва, всеки ще е доволен, всеки ще слави Бога.

Нека се радваме, че вегетарианството в България е една мощна силица, сравнително вегетарианството в другите страни, и то ще расте и ще се уголемява.

Нека се радваме на тия младежи, които с радост прегръщат въздържанието и се стремят да станат едни добри граждани.

Нека се радваме на всички тия, които ходят всред природата и използват нейните сили.

Нека се радваме на всички стари хора, прегърнали новите идеи за живота, и на младите със същите идеи. Те са фактическата сила и обновителите на света!

Нека се радваме най-после, че България ще стане един духовен център, който ще се разрасте и ще обхване целия свят, та не само да достигнем, но и да надминем и една доскорошна Финландия и с ум, и с добродетели.

Добри братя и сестри, като изнасям тази малка светлина за по-правилното духовно издигане на личността, която светлина не е моя, а на Бога, защото ние, хората, сме изразители на Божественото, пожелавам това духовно усъвършенстване на всички ви, на целия български народ и на цялото човечество.

гр. Пловдив, 9 декември 1932 г.

I. Б. ЦИТАТИ ОТ СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ

Зъболекар Михаил Стоицев. *Проблемата на храненето: Общодостъпна беседа за тия, които желаят един по-разумен живот, добро здраве, дългоденствие и духовно съвършенство.* Издателство «Братство», Севлиево, стр. 73, 82.

1. «Никой няма право да отнема живота на когото и да е – човек или животно, защото този живот е от Бога!»

Учителят

2. «Всичкото ваше щастие в света почива върху страданията на тия малки същества, които ви служат. Вие, които минавате за много благородни, питайте малките същества какво ще кажат за вашето благородство. Всички овци, волове, агнета, кокошки, патици, всички птички, които имат отношение с нас, и те си имат особено мнение за човека. Всички по-малки същества с един глас казват, че човекът е ужасно жестоко същество! Ако попитате дърветата, и те същото казват: ужасен е, безпощаден е човекът. И причините на всички наши страдания са ония агънца и всички животни, които ние унищожаваме и изпояждаме. Затова храната, която ние приемаме, определя качеството на всички наши действия.»

Учителят

3. «Ако искаме да се прекратят войните и убийствата, трябва всяка майка във време на бременността си да живее с чисти мисли и чувства, да не яде месо и постоянно да внушава на своето дете никога през живота си да не убива човек и животно.»

Учителят

4. Учителят по този въпрос казва: «Латинската раса създаде законите и правото; англосаксонската създаде критическия ум; сега настъпва златният век на славяните, които ще създадат благородното сърце, защото те са добра почва – имат всички добри условия за това. Те са, които ще повдигнат истинската духовност, милост и възвишени чувства в света. Едно обаче трябва да приложат: да засилят повече вярата си в Бога, за да бъде тя като сила в техния ум; да проявят любовта, истината и правдата в тяхната чистота и да приложат правилно храненето, пиенето, дишането, и да използват разумно слънчевата енергия.»

I. В. НА ТИЯ, КОИТО УБИВАТ ПТИЦИТЕ НЕБЕСНИ*, НИЕ КАЗВАМЕ

БЪДЕТЕ МИЛОСТИВИ КЪМ ТВОРЕНИЯТА БОЖИИ!

Драги читателю,

През 1937 г., месец май, се издаде заповед от общинското управление до селяните ни:

Да излязат всички селяни от селото ни, навършили 20-годишна възраст, също и учителите заедно с учениците си, по нивите и горите, и всеки от тях да убие по 2 врани или 5 яйца вранешки, като ги представи в управлението под списък поименно.

А на ония, които не изпълнят заповедта на управлението, ще бъдат глобявани 500 лева.

Защото враните изяждали царевицата и затова те били вредни според тях.

И заповедта им се изпълнява от селяните, защото хората се страхуват от глобата 500 лева. Тази света майска неделя, като излезе цяло село по нивите, по дървета и по горите, по гнездата на птиците, и кой каквито птици хване от всички родове, също и яйца от всички родове, се представят в управлението, без да се прави сметка какво се прави.

Ази сам отидох в Общинското ни управление и проверих, че общинският стражар Колю Генев напълнил беше половин содено буре с голи малки птици от всички родове, също и яйца пълно, пак от всички родове. Аз там видях, и кукумявки бяха донесли, и казах на общинския стражар: «Да ти дам 5 лева, че да пуснем тая кукумявка, тя поне не знае да яде царевица.» – «Не бива» – отговори стражарят.

Този свят ден, неделя, е ден на молитва, а ние сме тръгнали да убиваме птиците от всички родове. Този ден не остана непобутнато гнездо по дърветата.

Птиците жално пеят за своите рожби или яйца, но няма кой да им помогне.

Бог вижда какво правим и Той ни плаща за сторения наш грях, но ние още не можем да разберем (Послание към Римляните, глава 1-ва – 18, на Апостол Павла), защото Божият гняв се открива от небето против всяко нечестие и неправда на човеците, които препятстват на истината чрез неправда.

Питам оня, който наложи заповедта си, та избиха толкова много птици: какво се облекчи с това земеделският стопанин? Ето какво: Бог спря валежите, че изгоря всичката пролетна сеитба, не се роди царевица ни за враните, ни за нас, незапомнена суша от стари хора.

За дъждовете человеците мислят, че дъждовете са случайни природни явления; това също е заблуда от учените, защото не схожда с истината, казана от Бога: «Ако постъпвате според Моите наредби и пазите Моите заповеди и ги изпълнявате, ще ви дам дъжда, когато трябва, и земята ще даде рожбата си, полските дървета ще дадат плода си и вършитбата ще трае у вас до гроздобер; гроздоберът ще трае до сеитба и ще ядете хляба си до насита и ще живеете в земята си безопасно.» (Лев. 26: 3–5)

---

* Брошурата е издание на д-р Михаил Стоицев. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

За сторените наши грехове ние си получихме наказанието: Ето какво е казал нашият Велик Учител Исус Христос, Спасителят на света (Евангелие от Лука, глава 12: 24):

«Вижте враните, че не сеят, нито жънат; те нямат нито скривалище, нито житница, но пак Бог ги храни. Колко по скъпи сте вие от птиците!» А ние мислим, че ние ги храним, та ги убиваме, да не изяждат труда ни, а то Бог ги храни – както тях, така и нас.

Драги читателю,

Аз ще докажа, че враните не ни ядат труда, а го пазят. Ето примерите: В 1928 г. пак се биха птиците по същия закон, а в 1929 г. пролетта се появи калинковият червей по люцерините, а някъде – по захарното цвекло.

Люцерините бяха унищожени, останаха само дънерите на стеблото. Опасността беше голяма да не би да се появят и в другите земеделски посеви – в житото, царевицата и други такива. Ще направят тази райска земя на ад и какво би станало от нас, които чакаме от зеленината!

Тогава аз отивам в Околийското агрономство и им казвам опасността от калинковия червей и им искам тяхната помощ. Те казаха, че лекарство не могат да дадат, понеже е отровно и ще се изтрови добитъкът, и ми казаха да съм вземел кокошките и да съм ги откарал на нивата, да събират гъсениците, като съм си направел подвижен кокошарник на колелета, и с него да откарвам и докарвам кокошките. Такъв подвижен кокошарник беше построен от Петър Груев от с. Острец. Тая работа с кокошките е невъзможна и трудна.

Пролетно време, като почнем да орем по низините и да сеем царевицата, ще видя, че дошли много врани и в прясната оран събират един бял червей, който червей прояжда боба (фасула) и любениците, и после пак ходим да си подсяваме нивите. Тъй че враните са пазачите на нашия труд. Тяхната работа на полето е в наша полза.

Драги читателю,

Забележете пожъната нива с пшеница (жито), падналият клас от жетва стои в нивата, докато сняг падне, ако добитък не ходи в нивата, няма птица да го събере – туй удостоверява, че на птиците не е храната само зърно, но те се хранят с червеи и гъсеници. Като пречистят дърветата от гъсеници, ако тия гъсеници нямаше кой да ги пречисти, кой знае каква пакост щяха да направят, да унищожат цели посеви със зеленина. Тъй, аз моля ония, от които се унищожават птиците, да знаят, че те имат голяма полза за земеделския стопанин. (Битие, гл. 1., ст. 20.) И Бог каза: «Да произведе водата изобилно множество одушевени гадини, и птици да хвърчат над земята по небесния простор.»

Тъй че птиците са Божи творения; който ги убива, той прави личен грях. Земята дава плода си за всички ни.

Недялко Ив. Григоров
с. В. Левски, Търговищко

II. РЕЛИГИЯ, ХРИСТИЯНСТВО, ТВОРЧЕСКИ ДУХОВЕН ЖИВОТ И ЕВОЛЮЦИЯ НА ЧОВЕШКАТА ДУША

ЗЪБОЛЕКАР СТОИЦЕВ

Сказки, държани на 8, 9 и 10 март 1933 г. в салона на «Майчина грижа» в Пловдив, приходът от които бе в полза на сираците от войната. *

Пловдив, 1933 г.

Уважаеми слушатели, братя и сестри,

Всички хора на земята по същество сме еднакви и равни пред Бога, защото сме частица от Него, частица от цялото. Обаче, според степента на нашето съзнание, едни проявяваме живота в една, други – в друга форма.

Голяма част от хората, кои по-малко, кои повече, изучават и виждат в живота си доброто, виждат и знаят и злото; обаче, при проявлението си в живота, едни проявяват доброто само за себе си, егоистично, като искат другите да им правят все добро, а те се стремят да употребят за другите само злото. Такивато хора са представителите на Каиновото племе. Тяхната еволюция е бавна и опасна, въпреки че някои привидно изглеждат да са добре на земята, защото са богати, живеят при добри условия и придобиват слава и почести. Те не вярват в никакъв Бог, в никакъв Христос, или имат съвсем смътни понятия за Бога и Божественото. За тях няма какво да се говори.

Друга част, които проучват също доброто и злото, гледат не само да задържат доброто за себе си, но да го проявяват и към другите. Това са Авеловите потомци. Тях можем да разделим на две: първо – нерелигиозни, които не вярват в никакъв Бог, но се стремят да живеят добре, да проявяват доброто и на другите; и второ – религиозни, които се стремят да живеят добре, правят добро на другите, но някои от тях в моменти правят и такива лоши неща, каквито не биха извършили и тези, които наричаме безбожници.

Ние няма да цитираме неща от историята; няма да споменяме и личности, защото има кой да ги съди. Фактите са налице! Даже насилническите постъпки на болшевиците бледнеят пред туй, което са вършили някои религиозни хора. Защо? Защото са имали и имат тъмнота в съзнанието си.

И понеже злото е временно и е рожба на тъмните сили, които човек проявява само на тази земя; а доброто е вечно и е на Бога, изразено в живота пак чрез човека, ние виждаме и трети вид хора – духовните, които коренно се различават от другите, защото проявяват само доброто.

За техните качества ще чуете отчасти в края на сказката.

За жалост обаче малцина от човешкия род са се издигнали до чистотата на духовните хора, въпреки великите уроци, които Бог ни дава от векове в книгата на природата.

Ето защо, иде време, и дошло е, Духът Господен, Духът Христов да хлопа на сърцата на всички човеци, да се пробудят и да заживеят по-смислено, защото сегашният живот е изопачен, извратен и не хармонира с учението на Христа. Но кои схващат това? Само разумните хора.

---

* Тези три сказки са публикувани във вестник «Братство», издаван от Сава Калименов, като приложение към брой 112 от 16.I.1935 г. (година VI). Статията е с дата 9 декември 1934 г., гр. Пловдив. А на книжката е отбелязано, че е завършена през 1933 г. и отпечатана в гр. Пловдив през 1934 г. Това трябва да се смята за вярно. А в. «Братство» вероятно е препечатал тези 3 сказки. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

ОТЪ СЪЩИЯ АВТОРЪ СЪ ИЗДАДЕНИ И:

1. Новото духовно учение въ България е чистото окултно Христово учение . . цена 10 лв.
2. Защо и какъ да познаваме Бога . . „ 5 „
3. Отворено писмо до всички разумни человѣци . . . . . „ 2 „
4. Таблица на хранитѣ, съ изяснение съдържанието и количеството на бѣлтъци, въглехидрати, мазнини, соли, витамини и разумно комбиниране на хранитѣ . . „ 3 „
   на картонъ, пригодена за окачване 5 „

У сѫщия авторъ се наиратъ напечатани и отдѣлни беседи, държани отъ Учителя П. Дѫновъ:

1. Тритѣ основи на живота — Любовьта, Вѣрата и Надеждата . . . . . цена 10 лв.
2. Великиятъ законъ . . . . . „ 5 „
3. Високиятъ идеалъ . . . . . „ 4 „
4. Виделината, Многоценниятъ бисеръ, и Да се не смущава сърцето ви . . „ 10 „
5. Миротворци . . . . . „ 5 „
6. Влиянието на слънчевата енергия — първа статия отъ книгата: „Въ царството на живата природа“ . . . . . „ 2 „
7. До свончанието на вѣка . . . . . „ 5 „
8. Ще се стопи . . . . . „ 5 „
9. Силитѣ въ живата природа: Влиянието на слънчевата енергия, сегашното положение на човѣчеството, сравнителниятъ биологически процесъ, старото и новото човѣчество, предъ новата епоха, умътъ, сърцето и волята, разумнитѣ сили въ живата природа, къмъ великата цель и разумниятъ животъ . . . „ 10 „

и отъ Стоянъ Ватралски:

10. Кои и какви сѫ Бѣлитѣ Братя . . . „ 5 „

Цена 7 лева.

ЗЖБОЛѢКАРЬ СТОИЦЕВЪ

РЕЛИГИЯ, ХРИСТИЯНСТВО, ТВОРЧЕСКИ ДУХОВЕНЪ ЖИВОТЪ И ЕВОЛЮЦИЯ НА ЧОВѢШКАТА ДУША.

СЪБРАНИ, ДЪРЖАНИ НА 8, 9 и 10 МАРТЪ 1933 Г. ВЪ САЛОНА НА „МАЙЧИНА ГРИЖА“ ВЪ ПЛОВДИВЪ, ПРИХОДЪТЪ ОТЪ КОИТО БѢ ВЪ ПОЛЗА НА СИРАЦИТѢ ОТЪ ВОЙНАТА.

ПЛОВДИВЪ
1933.

Иде време и дошло е, висшите същества от невидимия свят вече усилено да работят, да ни втълпяват една благородна мисъл, да се опомним и да заживеем по-смислено. Но кои усещат това? Пак само разумните хора.

Иде време и дошло е, и духовните и чисти хора да пращат своите чисти и благородни мисли на всички човеци, да се стреснат и заживеят по-смислено. Но кой долавя това?

Иде време и дошло е, духовните хора със слово и своя чист живот да упътват другите към същото. Но кой се вслушва?

Обаче иде време и дошло е, всички тия, които вършат беззакония и зло на хората и са против волята Божия, да опитат всичко върху главите си и да видят, че има Бог, има Христос, има правда, има възмездие в този свят. Тогава правдата на праведните ще просветне и всички хора ще заживеят в мир и любов. Сега отделни личности имат този мир, тази любов, тази радост, това щастие, но то трябва да бъде общо за всички.

Ние, хората на земята, имаме едно преимущество, че всички можем да се пробудим духовно към по-възвишен живот, ако се обърнем към Бога и държим връзка с Него, като избягваме всичко отрицателно в мисли, желания и постъпки в живота си. Различно става това духовно пробуждане. Едни се стряскат, като прочетат някоя книга на хора със силен характер. Други се сепват и замислят, като чуят някоя сказка, беседа, и сами дирят по-нататък. И най-после, трети се пробуждат, като се срещнат с някои духовно чисти люде и приказват с тях. Защо е това така? Защото Божествените заложби са в нашата душа; остава ние само да ги пробудим и да ги развиваме.

Болшинството от хората имат условия да се пробудят духовно, ако схванат правилно що е религия, що е християнство и що е творчески духовен живот и ги приложат в живота.

От тези 3 сказки, които ще чуете, ще схванете как трябва да се разбират тия 3 важни въпроса от духовно гледище. Тази материя обаче е дълбока, благородна, Божествена и не може да се изчерпи в 2–3 сказки. Затова всеки, който се интересува, нека дири и учи.

Добри братя и сестри,

Във всеки човек Бог живее, защото, както споменах, ние сме частица от Него. Всеки човек има и вяра, която той проявява в зависимост от своето съзнание. Ето защо ние виждаме, че в зависимост от вярата, едни проявяват живота като дихание, без да дадат възможност Бог да се прояви в тях във възвишени и благородни дела. Други, у които вярата е колеблива, нестабилна, вършат и добри неща, но повече отрицателни и с това спъват собственото си развитие. И трети – с една по-голяма светлина в съзнанието си, с една по-стабилна вяра, се стремят да живеят по-добре, стремят се да правят добро, избягват лошите неща и по този начин дават възможност да се прояви Бог в тях и вън от тях чрез един по-възвишен живот. Всички добри неща, които се проявяват у едни по-малко, у други – повече, са плод не само на съзнанието, но и на религиозното чувство в човека. Тези пък, които нямат никаква религия, не вярват в никакъв Бог, а вършат добри и разумни неща, те вярват в доброто и затова го вършат. А това е красиво! Такъв човек стои по-високо и от един верующ, който парадира, че е такъв, а върши лоши дела.

Всеки човек, който иска да тръгне или е тръгнал в духовния път, ако иска да постигне по-голямо духовно съвършенство, трябва да има светлина в своя ум и да знае, както вече казах:

1. що е религия и какво задължение имаме като хора към нея;

2. що е християнство и, ако сме наистина християни, какви задължения имаме към него;

3. що е творчески духовен живот и какво ни носи той, и

4. що е еволюция на човешката душа.

Под думата «религия» ние разбираме онази връзка на човешката душа и човешкия дух с Бога, чрез която човек достига най-високото духовно съвършенство. Такова е определението за всяка религия от духовно гледище. Ето защо, ако ние можем да направим тази връзка с Бога, чрез съзерцание и молитва, ние имаме, като религиозни, още и други задължения:

1. Да проявим истината в живота, защото само с нея човек става свободен и може да се жертвува за една благородна идея.

2. Да проявим правдата, и то не само към другите, но главно към себе си. Защо? Защото ще дадем възможност нашите мисли да се движат по един правилен път, с което ще допуснем да стане не само една връзка, но най-после и сливане на духа с душата ни. Тези две качества – истина и правда, – проявени в живота, са най-ценните за морала на всеки човек.

3. Да проявим онази чиста любов към всеки човек, и то безразлично на каква висота и каква народност е той. Любов, в която няма примес на корист, интерес, ласкателство, слава и пр. Само с такава любов ние можем да градим доброто в себе си и да придобиваме духовни сили. Тук насилието е изключено.

4. Да проявим една разумност, една Божествена мъдрост, чрез която да подчиним нашите мисли, чувства и постъпки. Иначе ще проявим само една светска мъдрост, една хитрост.

И ако истината и правдата са две сили, чрез приложението на които ние встъпваме в истински морален живот, то любовта и мъдростта са други две сили, два метода, чрез които ще можем да градим и да придобиваме духовни сили. И ако с любовта, която е най-хубавото условие, за да се прояви разумният живот, ние можем всичко да градим, то с мъдростта, която съдържа – включва всички Божествени форми, можем да достигнем върха на духовното съвършенство. Ето защо, ако ние проявим само чистата любов в живота си, ще можем да достигнем до Царството Божие, но само с мъдростта, върховното знание и владане на силите ще влезем в това царство.

Така се изказва разумно по този въпрос един духовен мъдрец.

5. Да проявим в живота си с мъдрост добродетелите, чрез които ще се свържем с езика на минералите и с езика на растенията, животните, добрите хора, ангелите и Бога.

Без тези 5 основни начала, ние нито сме религиозни, нито добри хора, към който и народ да принадлежим, към която и религия да се числим.

Може някой да не е религиозен, каквито ги има, обаче, като човеци, ние трябва да имаме и да проявим тези пет добродетели.

Това са основите на един нравствен, на един морален живот. А като основа за развиване на тия пет добродетели стои милосърдието в неговата широта и разумна форма. Всички злини и страдания се дължат именно на липса на вяра в Бога и на липса на тия добродетели.

Дойдем ли обаче до думата «християнство», за което няма да се простирам в подробности, ще спомена, че да нарекат някого «християнин» и да носи туй име, е една привилегия за него. Защо? Защото, като оставим настрана името, той трябва да има, освен горните пет добродетели и абсолютна вяра:

1. че Христос е Бог, изпратен на земята от Бог-Отец, като второ лице, в човешка форма;

2. че Христос е изкупителната жертва за целия човешки род, а не само за християните, т. е. Той е Пътят, Истината и Животът за спасението на всяка човешка душа. Така говори Апостол Павел в 15 гл., Първо послание към Коринтяните;

3. че Неговото зачатие и рождение е станало по един Божествен начин;

4. че Неговите чудеса: изцеряване, възкресяване и пр., които Той е вършил, са досущ верни, защото и апостолите вършиха подобни чудеса, и

5. че Неговото възкресение, Неговото явяване на учениците Му след възкресението, Неговото възнесение, не са легенди, не са суеверия, а факти.

Ако и ние живеем този чист живот, имаме любовта Му, знанието Му, и ние можем да добием тези сили, защото това са природни закони.

Тайно за човека е само това, което не му е явно. А щом е явно, т. е., знае го и го притежава, то не е вече тайно!

Както един фокусник и един факир чрез изкуствени упражнения могат да достигнат придобивки, някои от които не са заблуда, както е например свиването и разширението на едната и двете зеници на очите, ускорението на пулса от 70–72 на 140 и забавянето му от 70–72 на 40–42 (но въпреки това много учени и обикновени хора считат тези явления, пък и някои други сериозни прояви от духовно естество, все за заблуда и плод на човешки хитрости. Защо? Защото нямат духовна светлина), така, по същия този закон на постоянство, един духовен човек*, чрез телесна и духовна чистота, прегърнал въздържанието и вегетарианството, може чрез своите чисти и възвишени мисли и чувства в живота си да придобие много възвишени сили и да ги употреби за доброто на другите, без те да подозират това.

Такива издигнати хора с фокусничество не се занимават!

Но малцина са тези, които знаят и вярват тези неща!

Тъй че, силата на един такъв духовен човек се крие първо в неговата вяра в Бога и второ – в приложението на тия пет добродетели. Ако е християнин, ще се стреми не само да знае, но и да развива 9-те плода на Духа: любовта, радостта и мира, които са първата троица в човека; благостта, милосърдието и дълготърпението – втората троица, и вярата, кротостта и въздържанието – третата троица в него. И така, имаме 3 троици, които съставляват съвършенството на духовния човек.

Силата на един такъв духовен човек се таи в неговите очи, в неговата мисъл. Той с един поглед, с една молитва, с една мисъл може да помогне на един болен, на един страдащ, отблизо и отдалеч. Такъв е в сила да върши много неща и за себе си, и за другите, и то все за добро. За такъв човек болестите са изключение, защото неговата чиста кръв е имунизирана и микробите нямат сила да се развият в нея. Неговият ум не само не отслабва, но се и засилва в зряла възраст. Такъв може да си замине от този свят с пълно съзнание; а когато завърши своята духовна еволюция на земята, да си отлети така мигновено, че физическото тяло да се разпръсне на своите съставни части и всяка да се слее в общия живот, откъдето е дошла. Не става ли подобно нещо с телата, горени в крематориите, гдето след един час остава само 150–200 грама пепел от тялото? Обаче, от духовно гледище, телата никога не бива да се горят! Но – на въпроса. Душата, духът и животът на един такъв духовно издигнат човек, като ефирни материи, отлитат и се вливат в Божествения свят. Нали за това състояние говори Апостол Павел. «Не всички ще умрат, а едни мигновено ще се изменят!»

---

* Човек е този, който е още в спяще духовно състояние, а човек е този, който се е пробудил духовно и живее такъв живот. (бел. а.)

Това е истинският християнин.

Ето защо, християнството включва в себе си не само горните пет добродетели, но и деветте плода на Духа, едни от които влизат в тия пет добродетели. От тях вярата в казаната форма и любовта са най-важните. Освен това, християнството включва в себе си и изучаването и разбирането на Свещеното Писание, и то не буквалната – външната страна, а главно окултната, т. е. символичната – Духът и силата в него. Наред с това иде и чистият живот, а след него – и придобиването на сили.

Ако всеки обикновен човек, всеки учен, всеки религиозен, се спре да мисли за духовната страна на думите, изказани от Апостол Павел в 8-ата глава, Първото послание към Коринтяните: «Един е Бог-Отец, от Когото е всичко, и един е Господ Исус Христос, чрез Когото е всичко и ние – чрез Него, но това знание го няма у всички», той би открил велики неща в тия думи. Ето защо, непоколебимата вяра с любовта, животът и мистицизмът са 3 сили, 3 основи, необходими за всеки християнин. Затова, вяра без проявен живот в дела, без проявена любов и без мистицизъм не е пълно християнство. И проявен живот без вяра и без мистицизъм не е пълно християнство. А мистицизмът е истински мистицизъм само когато е плод на една вяра, обоснована на опита и чистия живот.

Следователно, от духовно гледище, всеки управник, всеки учен и прост, всеки духовник, всеки проповедник, всеки стар и млад, и всеки баща и всяка майка, ако нямат тази вяра, този чист и нравствен живот, а след това да добият и мистицизма, не са истински и пълни християни! Без пълна вяра, без живот, изразен в петте добродетели, и без мистика, т. е. без владане известни природни тайни и сили, които са като ключове, не може да се влезе в царството Божие.

Ето защо, чрез окултизма се изучават известни тайни, а чрез мистицизма се овладяват тия тайни. Мистикът е над всички!

Затова и много голяма част и от религиозните хора имат смътни понятия за царството Божие и Вечния живот. Те вземат само буквалната му страна. Много от религиозните хора, нямайки пълната вяра и чистия живот и гледайки някои мистични неща, които не могат да разберат, таксуват ги: дяволски неща, източна философия и пр., и пр., а с това те спъват своята духовна еволюция. Те смятат, че са капацитети, които разбират Свещеното Писание. Те чакат да дойде Духът Господен в тях, но Той не ще дойде, докле се не дойде до пълната вяра с любовта, чистия живот и мистиката.

Христос, Който е на земята, в сърцата на всички хора, като се прояви, ще иска отчет най-много от нас, християните, загдето сме могли гениално да извратим Неговото учение, и то до такава степен, че едни вярват в Свещеното Писание, но живота нямат; други вярват в Свещеното Писание това, което им харесва. Такивато нямат свободата, за да подирят безпристрастно истината в Свещеното Писание. Трети вярват в Божеството на Христа, но не вярват в Неговите чудеса. Това са всички ония, които искат всичко с ума си да схващат. Четвърти не вярват нито в Божеството Му, нито в чудесата Му; но, като рационалисти, вярват само на разума. Пети вярват в някакъв отвлечен Бог и се задоволяват да проявяват живота си тъй, както си го разбират! И това са все благочестиви християни, било като учени, било като прости и пр. За съжаление, сега има такива и между новите богослови. За един християнин само един чист живот без пълна вяра е недостатъчно за духовно съвършенство. Такова е определението на Апостол Якова във 2-рата глава, ст. 14. и 15. от неговото послание. Той изисква пълна вяра с дела.

Владането пък на мистиката, плод на вярата и живота, е върхът на духовното съвършенство. Всеки ще добие това съвършенство, и то с труд и усилие, но всеки на свой ред. Думите на Апостол Павла по този въпрос в 15. глава на Първото

му послание към Коринтяните са много силни и верни. Ето защо, който има вярата, трябва да прояви и живота; а който има живота, да придобие и вярата. След това иде придобиване на мистицизма. Това е то пълното християнство!

Ако се считаме честни хора, хора културни, благородни и учени, ние не бива да се водим сляпо по ума на този или онзи учен, или да вярваме като този или онзи философ, само защото единият бил учен, а другият – философ, когато виждаме ясно, че по една или друга причина, неговата вяра е извратена, когато констатираме положително, че поради лични отклонения, той разбира своеобразно петте основни добродетели в живота и отрича мистицизма.

За ясен пример в това отношение може да ни послужи светлият живот на великана на покаянието и смирението, дядо Лев Николаевич Толстой.

Той изнесе хубавата страна на живота; разтълкува от свое гледище много добри неща, особено 6-ата заповед – «Не убий»,«Ненасилието» и за «Любовта». Той вярваше в Христа, но не вярваше абсолютно и не повярва за зачатието, рождението, чудесата, възкресението, явяването Му след възкресението на учениците Си, възнесението, а също и в чудесата, вършени от апостолите, както са изложени в Свещеното Писание. Според дядо Толстоя това било легенда, заблуда, фантазия и пр. на апостолите, особено на апостол Павла и други заблудени хора. Вярно е, че някои от представителите на Христовата религия злоупотребиха и злоупотребяват с тия чудеса и с Христовото учение, но това е за тяхна сметка. Христовото учение обаче, с чудесата, вършени от Христа и апостолите, е вярно. И чудесата са много важни за всеки истински християнин! Блажен е, който разбере учението и притежава силите да го приложи. Поради това ние отдаваме нашите уважения, нашия поклон на великана Толстой. Но това, което той изнесе, не е пълното християнство, то е осакатено. Това е една третя на християнството! С такова разбиране може да се задоволи само един рационалист, един пантеист, един обикновен християнин или не-християнин, и то ако приложи живота на Толстоя, но не и един духовен човек!

Ако един последовател на Толстоя като християнин парадира с Христовото име, а няма пълната вяра, че Христос е Богочеловекът и че Неговите чудеса са верни, макар той да има и живота, това е недостатъчно за пълно духовно съвършенство. Разбира се, един живот в рамките на Толстоевото разбиране е много по-висок, отколкото светския живот; но един живот с Толстоевото разбиране, придружено с пълната вяра в това, което Христос е говорил и вършил, за да го достигнем и ние, стои над Толстоевото учение.

Ако Толстой, който изнесе много ценни и хубави неща за света със своя труд, беше поживял още, допълнеше своята вяра и добиеше и мистицизма, той щеше да бъде напълно духовен и съвършен.

Ето защо, ние вярваме, че всички негови последователи християни ще се коригират с вярата, за да се доберат и до разбирането на мистичната страна на Христовото учение. Иначе, те ще спънат своята духовна еволюция, макар да са преговрнали и въздържание, и вегетарианство. А първите им хора ще носят и отговорност пред Христа, особено когато третират въпроси за чудесата и пр. в официални издания и ги отричат. С това те губят пред верующите християни, а особно пред духовните хора. Същевременно те подценяват и хубавото въздържание, и хубавото вегетарианство! Затова, нека ме прости самият Толстой, макар че си е заминал. Нека ме простят и всички братя и сестри толстоисти, които от сърце уважаваме! Ние изнасяме тази истина и тази изповед пред тях от любов към тях и от любов към Христа и Неговото учение, за да им помогнем.

Според издигнати духовни хора, Толстой ще се прероди пак в Русия и ще продължи започнатото хубаво дело. Тогава той ще се коригира и с вярата, и мистицизма, и ще внесе истинско разбиране на Христовото учение. Ето защо

руските властници трябва да дадат достъп на Христовото учение и да спрат насилието, ако искат да напредват.

Един духовен закон, който Христос откри, гласи: както този, който съблазнява, така и този, който се съблазни, имат недостатъци. И затова казва: «Горко на съблазнителите!» Този израз е велик. И ако такива съблазнители са учени и повлекат безброй хора след себе си, тяхната отговорност е голяма! А и съблазнителите, и съблазнените губят време в духовната си еволюция.

Затова повтаряме: Христовото учение, християнството има три сили: пълна вяра, живот с любов съобразно вярата и мистика. Блажен е, който ги притежава! Но това са неща само за издигнатите хора!

Всяка вариация е губене на време и отклонение от правилния път. Нещо повече. По закона на духовната еволюция, всяка човешка душа, от която и народност и да е, чрез прераждането ще мине през християнството, за да се издигне и да достигне окончателно своето съвършенство. Но и всяка християнска душа, ако не разбере тия духовни истини и не живее правилно, ще изгуби много, а може в някое прераждане да дойде и като езичник. Защо? Защото Христос е Пътят, Истината и Животът и само чрез Него е спасението на всяка човешка душа.

Ето защо, като разумни хора, след като имаме една представа какво нещо е религия, какво нещо е християнство и какви задължения трябва да имаме като религиозни, а след това и като християни, трябва да проявим и творчески духовен живот, който е най-важният за всички ни. Това ще разгледаме следната вечер.

*

В какво ще изразим този творчески духовен живот, за който говорихме?

Първо – в разумност, второ – в поезия, трето – в музика.

Разумността е свързана с ума. Това е първичната сила, първичната есенция, зад която стои човешкият дух, ръководен от Бога, Който е в нас и вън от нас, стига само да дадем достъп на Божественото.

Поезията е свързана със сърцето. Под думата «сърце» разбираме вторичния принцип в нас, който носи живота, създава чувствата, а от тях – и поезията. Чистата любов и чистите, нежни чувства са израз на туй сърце.

Третият принцип е музиката. Това е гласът на душата, свързана с волята. Това е воюващият войник в нас. И ако ние развием нашата воля като диаманта – чиста и твърда, и вършим само доброто, всичко ще върви като музика. Чистата и възвишена мисъл е над всичко.

За да осмислим обаче живота и за да можем да го използуваме разумно, трябва ни положителна наука, положително знание, което да се базира на факти. Фактите в живота, разбрани и поставени в известни съотношения, образуват закони. Законите, събрани върху основа – истината, образуват принципи, а принципите образуват човешката разумност. Значи, разумността в човека трябва да се прояви като факти, закони и принципи, или другояче казано – Божественото – принципът съдържа всички други по-низши прояви. Когато разберем и придобием тия качества, ние ще се доберем и до истинските методи за живота.

В човек има една сила – това е неговият дух, който го кара към творчество и придобивки. Това е подтикът на първичната реалност в него, в човека. Отначало това не се съзнава и схваща от индивидуалното съзнание на човека, но по-после то се осъзнава. Дойде ли човек до това положение, у него става пробуждане на съзнанието в по-висша форма, или по-право, пробуждане на висшата разумност в него. Тогава именно човек дохожда в контакт с разумните сили в природата. Хората имат добри желания и стремежи, но нямат знания и методи в

съгласие с живата природа, за да реализират правилно тия желания и стремежи. Защо това е тъй? – Защото тъмнината пречи на човешкото съзнание правилно да схваща нещата. Освен това, човек е и в зависимост от средата и материята, през които преминава съзнанието му. Затова ние виждаме, че между другите неща, човекът се е отклонил и от правилното хранене, което е свързано с физическия свят. После, той е извратил своите чувства, нарушил е своето кръвообращение и дишане, които са свързани с духовния свят. И най-после, той е изгубил и своето свръхсъзнание, което е свързано с Божествения свят.

За да бъде човек в истинската смисъл на думата здрав и телесно, и духовно, трябва да приведе първо в изправност храненето, дишането, чувствата, мислите и постъпките си. Без тази хармония няма правилен духовен живот. Човекът на новия живот трябва да се справи и с най-големите врагове – болестите и смъртта, което за обикновените хора е абсурд, а за духовните – цел за постижение. Ние трябва да даваме ход само на правилните и хармонични мисли и желания и да ги пращаме на всички хора.

Само така ние ще достигнем духовното съвършенство и едновременно, като съзнаваме възвишените неща, ще ги виждаме и ще ги проверяваме.

Така ние ще можем да владеем своята материя, ще отстраним болестите и най-после ще победим и смъртта, за да влезем във Вечния живот.

Само при това състояние ще разберем и дълбокия смисъл на думите, казани от апостол Иоана, в 4. глава на неговото Първо послание: «Възлюблени, не вярвайте на всеки дух. Но изпитвайте духовете, дали са от Бога. А всеки дух, който изповядва, че Христос дойде в плът, е от Бога.»

За да тръгнем по правилния път на духовното съвършенство и да достигнем до прави мисли, желания и действия, най-първо трябва да се новородим, т. е. да дадем възможност Христос да се роди в нашето сърце! А това значи да почнем да познаваме духовните истини не само с ума си, но и по интуиция – да чуваме вътрешния си глас и да се ръководим по него. За да постигнем това, нужно е:

1. Да освободим ума си от грижата за материални неща – къщи, ниви, богатства, сиромашия и пр. и пр., т. е. те да не ни бъдат кумир в мисълта. Защо? Защото ние не знаем деня и часа на нашия живот, а имоти, богатства и пр. не са наши, освен привидно. Поговорката: «Само Бог е на една висота» е много вярна.

2. Да обичаме всички хора и животни и да им не пакостим.

3. Да се откажем от своите лични извратени чувства и удоволствия, а с мисълта и волята да вършим само добро.

При по-нататъшното усъвършенствуване, човек се освобождава от мисълта, че той е индивидуална отделна личност, че той е всичко, и почва да се чувствува, че е частица от общото. Само при това състояние и при това съзнание той влиза и в радостите, и в скърбите на другите хора. Достигнал до това положение, човекът се освобождава от съмнението, или ако го допусне за нещо, старае се да го разбули, да го изучи, да го провери, за да бъде положителен във вярата си. Достигнал и това, човекът се освобождава и от външните форми на религия, живот и пр., които не са същност на живота. Тогаз той защитава идеята, че Бог живее в него, и е готов с по-нататъшното си усъвършенствуване да създаде необходимите условия за идване на Духа в него. С тия качества човек строи възвишени неща в себе си, без да знае – той вече се стреми за придобиване на свръхфизически сили, които употребява изключително за добро на себе си и на другите. При това съвършенство човек се стреми да слее своето «Аз» с Бога, първо в себе си. Как? Като даде възможност да се слее духът му с душата му. Страданията в живота на един такъв човек са вече едно благо, а радостите не го

трогват. С една дума, той гледа спокойно на всичко като мъдрец и използува добрата страна на всичко.

Образци на страданията са били: от Библията – Иов, Даниил при лъвовете, Седрах, Месах и Авденаго в пещта; от историята – Галилей, Иван Хус и други, а като венец над всички – нашият Спасител Христос.

При такива изпитания и страдания човек се намира като на конец, висящ във въздуха, и нито е горе, нито долу. Тук съзнанието с волята са решаващи. Такъв човек, като победи, вижда и цени силата в себе си и страданията действително са вече едно благо за него.

След това иде възкресението, което е един велик духовен закон, но за човек, който е готов да премине от този в друг живот в пълно съзнание.

От това читателят ще разбере, че всеки, който живее в отрицания, не е добър човек, и далеч е от него придобиване на горните духовни качества. Всеки, който живее чист живот, но няма пълна вяра като християнин, не е пълен християнин. Следователно, който има пълна вяра, любов с чист духовен живот, той е истински християнин. А който има вярата, чистия живот с любовта и мистицизма, той е в пътя на върховното духовно съвършенство като християнин. Ето защо, от духовно гледище, напълно здрав и религиозен човек е този, на когото умът – мислите, и чувствата са чисти и волята е дошла до положение само доброто да върши. Значи, такъв е проявил и чистия живот.

А духовно издигнат човек е този, който освен горните качества е придобил и мистицизма – да владее известни природни тайни, които да употреби изключително за доброто на другите.

Това съвършенство ще се получи обаче само когато нашата вяра се развие от едно чувство в душата, като една сила в ума. Само тогава вярата и мисълта са творчески. Само така ние ще развием и нашето подсъзнание, а след това и нашето свръхсъзнание, за да достигнем и върха на духовното съвършенство. Този път, стръмен и труден, но благороден, е необходим за всеки човек, от каквато и нация да е. Той е необходим главно за нас, християните, ако искаме да се чувствуваме като братя и сестри, да бъдем щастливи и да разберем, че царството Божие може да го създадем и на земята.

Тази пълна вяра, този чист морален живот, туй съвършенство проповядва и препоръчва Учителят на Всемирното Братство в България, г-н П. Дънов, на нас – неговите последователи, на целия български народ, на целия християнски свят и на цялото човечество, защото това е пълното Христово учение.

Ето защо, истинският последовател на Всемирното Братство трябва да притежава тези знания, тази вяра и да прояви чистия живот, както се описа. Иначе, без тези знания, вяра и чист живот, нито сме добри хора, нито добри религиозни хора, нито християни, макар и да знаем Свещеното Писание от кора до кора.

Нека знаем, че всички мерки и методи, всички усилия, които се правят от Обществото на Народите, от царе и министри, от духовници и управници, от учени и интелигенция, от майки и бащи, ако те, а и всички хора не вървят по този свят път и не притежават горните качества, другото са палиативи, с които днес се гради, утре руши.

Иде време, както спомнихме, и то дойде вече, всички тия, които вършат беззакония и зло на човеците и са против волята Божия, да опитат всяко зло върху главите си и да видят, че има Бог, има Христос, има сила Божия, има правда в света. Тогава праведните ще просветнат, макар и със страдания, но ще заживеят всички в мир и любов. Сега отделни души, издигнати духовно, имат

този мир, тази любов, тази радост, това щастие. Но велико е, славно е да живеят братя и сестри, семейства и цели народи в единодушие, братство и любов!

Ето защо, това знание, тази вяра, този чист, свят и морален живот, този мир, тази любов, туй щастие желая и аз на всички ви, та като дойде моментът праведните да просветнат, всички да се радваме.

*

Понеже на някои места в сказката си споменах за прераждането, което е условие за еволюцията на човешката душа, ще кажа нещо и за него, защото много хора са в тъмнота по този въпрос, а други злоупотребяват с него. Мимоходом ще спомена и за закона на причините и последствията. А който иска обширни сведения, нека прочете книгите: «Прераждането» и «Карма».

Прераждането, като подтик за еволюция на човешката душа, е един Божествен и природен закон, чрез който ние се усъвършенстваме от живот в живот, след което да се сливаме с Бога, и то така чисти, каквито сме излезли. Само така ще разберем правилно стиха: «В царството Божие не се влиза нито с един грях.»

Ето защо, според свободата, която Бог ни е дал и според нашето съзнание, ние, при едно разбиране на живота – изпълнение волята на Бога в доброто, – се приближаваме към Него; а при обратното схващане – че същността на живота се заключава в неизпълнение волята на Бога, – ние се отдалечаваме от Него. При първото положение ние градим еволюцията на нашия дух, душа и живот с доброто, а при второто ние образуваме инволюцията и забавянето на нашето усъвършенстване. Някой ще попита: какво нещо е доброто? – От духовно гледище, това е съвкупността на споменатите пет добродетели – любовта, мъдростта, истината, правдата и проявлението на добродетелите в живота си в тяхната чистота и пълнота.

Следователно, при второто положение – неизпълнение волята на Бога и отклонението от природните закони, ние инволираме и попадаме под нов закон – закона на възмездието, закона на причините и последствията, закона на кармата, както го наричат индийците. Христос го изразява с думите: «Каквото посеете, това и ще жънете» и «Който вади нож, от нож умира».

Според този закон на причините и възмездието, трябва стореното да го плащаме и в замяна пак да се усъвършенстваме духовно, чрез превъплъщенията.

Човекът е творец на съдбата си. И така е! Неговото настояще е плод и следствие на причините, вложени в него от миналото и работата му в настоящето; а неговото бъдеще е плод на настоящето, което е разработил. С изработения капитал в плюс и минус в миналото работим в настоящето, а с настоящето ще работим за в бъдеще. Затова при всяко прераждане ние носим всичко придобито в миналия си живот – и добродетели, и отрицателни качества. Този закон олицетворява абсолютната Божия правда. И макар голям процент да наследяваме от родителските качества, всеки има и свои, индивидуални такива. И те са съществените! Така се обяснява как при добри родители се праща един трън – една душа с лоши качества, за да се издига покрай добрите родители. И обратното: един трендафил – добра душа, се изпраща в паднали духовно родители, за да ги издигне духовно. Не са ли това факти в живота? – Да.

По този път се раждат и гениите в света. Те не се създават от родителите. Законът е неумолим! Никой не може да се издигне, ако не носи заложби от миналото си и не ги разработи в настоящето, и никой не ще има нещо възвишено в бъдеще, ако не работи в настоящето. Нищо случайно няма!

Ако хвърлим един поглед върху думите на Христа в Свещеното Писание: «Петре, тури ножа в ножницата си, защото който нож вади, от нож умира», ще открием велико нещо! Тук не се ли открива законът за възмездието? – Да. Нима този закон не е в ума на всеки едного от нас? Нима поговорката «каквото прави човек, ще намери», не е законът на възмездието? Не е мислимо някой да прави зло другиму и да го не опита върху себе си, та макар и в бъдещия си живот! Това не е само за отделния човек и за отделното семейство, а и за целия народ! Не е ли това една висша Божествена справедливост?

Според нас не само представителите на Вселенските събори, но и всички духовници и проповедници, които се считат представители на Христа и тълкватели на Неговото слово, са сторили голямо опущение, че не са могли да открият в Свещеното Писание тези велики истини и придобивки за човека – прераждането и възмездието, които са много важни, особено за християнина.

Прераждането, макар засега да е отречено от официалната църква, поради решението на V-ия Вселенски събор в 553 г., което решение е взето с малко болшинство, все пак будните умове на Христовата църква, отците Ориген, Климент Александрийски и Тертулиан са вярвали и проповядвали прераждането. В прераждането са вярвали и много учени: Виктор Юго, Балзак, Парацелзий, Шатобриан, Фламарион, Лесинг и много други, както и много от съвременните хора на науката.

Ето защо, духовенството и проповедниците трябва да се заинтересуват и да разберат тия два закона, които намираме в Свещеното Писание. Иначе сам Христос ще им каже: «Словото ми проповядвате, а Словото ми не вярвате.»

Какво по-ясно за прераждането от това, което се казва от устата на самия Христос, в 11. и 17. глави, в Евангелието на Матея, за Иоан Кръстителя? Кой честен съдия, кой честен човек, освободил се от предразсъдъци и обществено мнение, ще откаже правилното тълкуване на тия Христови думи за прераждането?

Но нека видим какво казва самият Христос в тия глави.

Това, което се спомена в глава 11. от Матея, е било, когато Иоан Кръстител бе затворен в тъмницата от Ирода, а Исус в това време проповядваше на народа. Тогава Иоан Кръстител бе пратил учениците си да питат Исуса: «Ти ли си оня, който има да дойде, или другиго да очакваме?» А Исус им отговаря: «Идете съобщете на Иоана, което чуете и виждате: слепи прогледват, куци прохождат, мъртви биват възкресявани и на сиромасите се проповядва благовестие. Блажен е оня, който не се съблазни в мене!» А на народа Исус говори след това доста неща за Иоан Кръстителя, между които и това, че Иоан е повече от пророк, че той е оня, за когото е писано: «Ето, аз изпращам вестителя Си пред твоето лице, който ще устрои пътя ти пред тебе.» И още: «Между родените от жени не се е въздигнал по-голям от Иоан Кръстителя, обаче най-малкият в небесното царство е по-голям от него.» А в стих 14. самият Исус казва: «Ако искате да го приемете, тоя (Иоан) е Илия, който имаше да дойде. Който има уши да слуша, нека слуша.» В глава 14. от Матея се говори как Иоан Кръстител е хвърлен в тъмницата и как е обезглавен по желанието на Иродиада – жената на Ирода, и нейната дъщеря Соломея. Учениците Иоанови, като погребали тялото Иоаново, отиват и съобщават това на Исуса. А Исус, като чул, че е обезглавен Иоан, натъжил се и се оттеглил на уединено място, но народът пак го последвал. В глава 17. от Матея ние виждаме най-силното, казано за Иоан Кръстителя, че той е Илия. Там се описва как Исус, Иоан богослов, Петър и Яков отиват на гората Тавор и ето, става чудото! Исус светва пред тях като слънце – дрехите Му станали бели като светлина. При Исуса се явяват Мойсей и Илия и се разговарят с Него. Като

виждат тримата ученици тази картина, Петър наивно казва на Исуса да направят 3 шатри, та да останат в гората. Още като говорил Петър, ето, светъл облак ги засеня и чуват глас из облака: «Този е Моят възлюблен Син, Него слушайте!» Тогава тримата ученици паднали по очите си на земята и се уплашили. Исус ги побутва и им казва да станат, и те стават, но виждат само Исуса. След това настъпва най-важният момент: при слизането от планината Исус им заръчва никому да не казват за туй видение, докле Син Человечески не възкръсне от мъртвите. Тогава учениците го питат: «Учителю, защо книжниците думат, че Илия първом ще дойде!» (глава 4-та от Малахия). А Исус им отговаря: «Наистина, Илия иде и ще възстанови всичко. Но казвам ви, че Илия вече е дошел и не го познаха, но постъпиха с него както си искаха. Също така и Человеческият Син ще пострада от тях.» Тогава учениците разбрали, че им говори за Иоана Кръстителя. Защо каза това Исус? Защото бяха обезглавили вече Иоан Кръстителя – 14. глава от Матея.

Интересно е и запитването на Христа от самите Му ученици за слепородения (глава 9-а от Иоана). «Учителю, той или родителите му са съгрешили, та се е родил сляп?» Това е било след изцеряването на слепия от Исуса. За разумния человек отговорът е ясен. Родителите могат да съгрешат, но той, слепороденият, как е възможно да е съгрешил, когато се ражда сляп? Следователно той е съгрешил в минал живот и се е родил сляп. Но Христос за този специален случай казва, че нито той, нито родителите му са съгрешили, а това е, за да се прояви славата Божия.

Съвременното човечество един ден ще се изуми, когато узнае чрез окултната наука защо се раждат някои хора слепи, сакати и глухонеми.

Още по-интересно е питането на учениците от самия Христос, в глава 16., стихове 13., 14. и 15. от Матея.

Това е било в околността на Кесария Филипова. Христос пита учениците Си: «Според както казват хората, Человеческият Син, т.е. аз, кой съм?» А те рекоха: «Едни казват, че си Иоан Кръстител, други – Илия, а трети – Иеремия, или един от пророците.» – «Но според вас, кой съм аз?» Симон Петър отговори и рече: «Ти си Помазаникът, Син на правия Бог.» Исус му казва: «Блажен си, Симоне (Петре), защото плът и кръв не ти е открила това, но Отец, Който е на небесата.»

Е, добре, Христос, в Когото християнският свят вярва, че бил мъдър, че е Бог, вярва в чудесата Му, в думите Му (макар и не всички), как е възможно Той да е същевременно и анормален, та да задава такива глупави въпроси на учениците Си?

Не! Има нещо неразбрано от страна на много християни! Ако у Христос, ако у учениците въпросът за прераждането не е бил като закон, Христос нямаше да задава този въпрос. Той недвусмислено пита за кого го считат, че е. Може ли да го считат за Иоан Кръстител, за Илия, за Иеремия, за един от пророците, ако той, Христос, като обикновен человек, не е съществувал и живял на земята, като такъв с горните имена, и сега иде да се прероди, та да го считат, че е един от тях?

Здравият разум и логика не могат да отхвърлят това, не могат да отхвърлят прераждането, ако действително считаме, че Христос е бил умен, мъдър, силен и Бог. Друг е въпросът, че Христос действително не се е раждал и живял по-рано нито като Илия, нито като Иоан Кръстител, нито като Иеремия, нито като пророк.

О, вие братя отци владици, свещеници, проповедници и интелигентни християни, стига сме спали като християни от 553 г., от V-ия Вселенски събор досега

по този въпрос! Нека повярваме в думите на Христа! Нека оставим слабостта и недоверието на наши заминали братя, които са отхвърлили този въпрос!

Сега всичко еволюира! На човешката мисъл е даден простор и свобода. Нека да се не вковаваме в закоравелите традиции, а да вникнем в тия думи на Христа, защото ще носим отговорност пред Него!

Обезсилват ли се обаче думите на Христа, казани в 11. и в 17. глави на Матея за Иоана Кръстителя, че е Илия, чрез думите на Архангел Гавраил, когато последният говори на Захария, описани в глава 1. в Евангелието на Лука? – Абсолютно не. Архангел Гавраил, след като каза на Захария, че жена му Елисавета ще роди син и ще го нарекат Иоан, добави още, че той – Иоан, ще предиде с дух и сила Илийна, за да възвърне сърцата на бащите към децата. Е, добре, кой дух и коя сила Илийна ще дойдат в Иоан Кръстителя, ако не същият дух и сила Илийна? Ами нали физическото тяло се формира в утробата на майката, обаче духът, душата и животът са създадени преди това, но това за много хора е една мъгла в съзнанията им! Мислите ли, че ембриологията може да открие духовните тайни на зачатието? – Засега още не.

Ами колко души от всички тук имат ясна представа какво нещо е да бъде обсебен един човек от един низш дух; да бъде вселен в него един висш дух? Ами откъде дойде човекът, като дух и душа и пр., и пр.? За да си отговори на тези въпроси, трябва човек да учи и да има опити.

Обезсилват ли се също думите на Христа в 11-а и 17-а глава на Матея с изявлението на самия Иоан Кръстител, в 1-ва гл. от Евангелието на Иоана, когато го попитаха фарисеите да им каже кой е като Иоан Кръстител? «Ти ли си помазаникът?» Иоан отговаря: «Не съм.» – «Ти ли си Илия?» – «Не съм.» – «Пророк ли си?» – «Не съм.» – «Но що казваш за себе си?» Иоан отговаря: «Аз съм глас на едного, който вика в пустинята: прав направете пътя за Господа!»

Това изявление е давало и дава повод да се съмняват много християни, като смятат: Иоан Кръстител, който откри най-важното – видя как Духът Господен слизаше като гълъб върху главата на Исуса, когато Го кръщаваше, а също и чу гласа: «Онзи, над Когото видиш да слиза Духът и да почива върху Него, той е, Който кръщава със Светия Дух, Той е и Божият Син» и се питат: защо Иоан да не каже за себе си, че е Илия? Не, братя и сестри, които нямат висша духовна светлина, няма да открият това. Преди всичко, Иоан Кръстител не беше постоянен ясновидец, макар да видя най-великото. Иначе той не щеше да праща своите ученици да питат Иисуса: «Ти ли си този, който има да дойде, или другиго да очакваме?», и то в последните дни от живота си! Главното е, че у Иоан Кръстителя не бе развито и свръхсъзнанието, с което човек не само ще види миналото си, но и бъдещето, и то не само на себе си, но и на други. Е, добре, как тогава искаме Иоан Кръстител да се види, че е Илия, и да го потвърди? Това е невъзможно.

И всички, които не са развили своето подсъзнание и свръхсъзнание, не могат да видят своите прераждания и да знаят какво са били по-рано. Без тия качества, невъзможно е да се владат и известни тайни от човека.

Ами, има и друго нещо важно за прераждането. Кой се е спрял да мисли безпристрастно върху 4-та глава от Малахия, стихове 4., 5. и 6., гдето се говори: «Помнете закона на слугата ми Мойсей, чрез когото заповядах в Хорив на целия Израил. Ето, аз ще ви изпратя пророк Илия, преди да дойде великият и страшен ден Господен! И той ще обърне сърцата на бащите към чедата и на чедата – към бащите!» А Пророк Илия е живял като такъв 1050 години преди Христа, а пророк Малахия казва тези думи 397 години преди Христа! Преди две хиляди години, книжниците и фарисеите, а и целия еврейски народ да мислят: едни, че Христос е Илия, други – Иеремия, трети – някой от пророците; а и запитването им самият

Иоан Кръстител да им каже дали е Илия или някой от пророците, говори, че те са вярвали в прераждането.

И тяхното запитване е логично и на място. То води началото си от 4-та глава, от думите на Пророк Малахия.

Който има ум, нека разумява!

Последните думи на пророк Малахия не са ли идентични с тия, казани от Архангел Гавраил, когато говори на Захария?

Ето защо, ние смело ще кажем на всеки християнин – учен или прост, духовник или проповедник, че без стремеж към истинско духовно съвършенство, без пълна вяра, каквато се описа, без чист духовен живот, в който да се проявят истината, правдата, любовта, мъдростта и добродетелите в тяхната пълнота и чистота, няма царство Божие!

Нека тия, които се облажават като верующи, знаят, че без горните качества ще научат къде е царството Божие, но не ще стигнат дотам. Тези пък, които живеят по-чист живот, но нямат пълна вяра, ще стигнат, но не ще ги пуснат вътре. А само тия, които имат пълната вяра, проявят чистия живот, развият мъдростта и получат силите чрез мистиката, ще влязат в царството Божие. Така гласи духовният закон! Ето защо, за да се разберат и схванат законът за прераждането и законът за възмездието, те трябва да се предшествуват в живота от петте качества: истината, правдата, любовта, мъдростта и добродетелите, заедно с пълната вяра. Тези 2 закона само с ума не могат да се разберат!

И ако има нещо най-велико, най-ценно, което Бог Отец, след създаването на 4-те царства, е вложил в човека, това е еволюцията на човешката душа чрез превъплътяването. Чрез това превъплътяване човек ще коригира своите отклонения и грехове; чрез него ще се усъвършенствува, за да се слее с Бога. Ако не е така, къде е тогава Божествената справедливост, та едни да се раждат с вродени престъпни наклонности, други – с възвишен морал, трети – сакати, тъпи, а други – като гении? Едни да се раждат в разкошни палати, други – в мизерия? Как ще си обясним главно въпроса за умиращите деца в първите години? Какво са съгрешили те? Нямат ли и те право да се радват на живота? И къде ще отидат тия сакати, тъпи, слабоумни хора след смъртта? А и тия малки невинни деца? Има ли милост, има ли справедливост от Бога, ако те се изхвърлят някъде в бездната? Нима и престъпниците, много от които по една случайност са извършили нещо и са наказани със смърт, трябва да са в ада? Няма ли за всички тия милост и коригиране? Нали Бог е Любов?

Не, има! И само законът на превъплъщението ще даде възможност всяка човешка душа да се усъвършенствува, макар чрез страдания, за да си изплати отклоненията от пътя на живота.

По същия път са се усъвършенствували и всички Велики учители на човечеството, които са създавали и основите на всички религии, глава на които е Христос. Всяка човешка душа рано-късно ще достигне това чрез прераждането.

Само така ще се оправдаят думите на Апостол Павел, който казва: «Както чрез Адама човекът съгреши, така и всеки чрез Христа ще се спаси, но всеки на своя ред» – гл. 15., Първото послание към Коринтяните.

Какво по-хубаво за нас, да ни остави Бог, чрез тази милост и справедливост, съвършено свободни да избираме който път желаем! Какво по-хубаво от това, да изберем и тръгнем по пътя на Христа, за да завършим без големи страдания своята еволюция?

Ще спомним, че много от хората, поради тъмнота в съзнанието си по този въпрос, а и поради злорадство, говорят, че човек се бил прераждал: в куче, кон, магаре, змия, червей и пр., и пр.

Не, това е лъжа, това е заблуда. Такивато със своето невежество не ще спрат и видоизменят един природен закон, нито ще накарат верующите и опиталите този закон да повярват в тяхното неверие. Човек нито се е родил, нито се ражда, нито ще се ражда от животни и в животни, както някои мислят, както и науката несигурно изнася, че човек се е родил от миниатюрно животно и по пътя на еволюцията е достигнал до сегашното си състояние на човек.

Човек само е минал през живота на другите царства и е взел техните качества, а не и тяхната форма.

Нима твърдата воля за доброто не е израз на минералното царство – на диаманта, който е израз и на Божията мъдрост? Нима твърдата воля за зло не е израз на въглена – тъмните сили? Нима безсилието на човека не е от растителното царство? Нима безлюбието и ред хищнически прояви на човека не са му подарък от грубите животни?

Нито пък светът и человекът са създадени по буквалната смисъл на Библията, както схващат голяма част от религиозните хора.

Велик и грандиозен е бил планът на Бога за създаването на космоса, на земята, а след това и на минералното, растителното, животинското, и най-после и человеческото царства. Само смиреният человек ще ги открие в самата Библия! Но това ще се разбере само от един человек на мистиката. Ученият човек, разбира се, има по-добри условия да открие това.

Други питат наивно:

«Ако има прераждане, защо не го помним?» Те са прави от свое гледище. Но те не проверяват фактите в живота, нито следят литературата, гдето се описват случаи на запомнено прераждане. А и не се запитват: ако нямаше кой да им каже, че са се родили на еди-кой час, еди-кой си ден, месец, година – ще знаят ли, ще помнят ли това свое раждане. И това е най-обикновеното нещо!

Ние изнасяме само един случай на прераждане в България, взет така, както е изнесен във «Всемирна летопис» и в книжката «Що е окултизъм».

Това се е случило в село Бесарбово, Русенско, и се изнася от бащата на детето, **Рачо Г. Даскалов**, секретар-бирник в същото село, ето как:

«През 1904 г. имах 6 1/2-годишно момче на име Кольо. То бе започнало да ходи на училище в селото ни – Бесарбово, Русенско. Един ден, като играело с други 2–3 другарчета, в една от стаите на училището, съборили една врата, от което събаряне то много се уплашило, още повече при мисълта, че ще бъде наказано от учителката. И ето, от това ли бе, от друго ли бе, но зле заболя и на 4 декемврий 1904 г. се помина.

През 1906 г. на 24 септемврий, роди ми се момиче, което кръстихме Здравка.

През пролетта на 1912 г., когато бе в 6-ата година, един ден съпругата ми, в присъствието на всички домашни, казва на Здравка, че след ваканцията ще я дадем в училище. Здравка, като чува това, без заобикалки казва: «Мамо, че аз нали ходих на училище?» Майка й казва: «Ех, и тая добра, кога си ходила на училище?» На този й въпрос Здравка отговори: «Мамо ма, че аз нали ходих на училище и като се събори вратата при дъсчената преграда в училището, аз се уплаших, разболях се и вече не ходих.» При това Здравка каза и името на учителката, която учеше момчето, тъй че всичко казано точно съвпадаше с действията на покойното ми момче.

След няколко време съпругата ми заговорила на Здравка, че ще й купи чантичка, а тя казала, че има чантичка, с която и напред ходила на училището. Действително, покойното ми момче имаше чанта, която бе захвърлена на тавана между другите вехти чанти (родители сме на 11 деца). «Ами можеш ли си позна

чантичката?» – я запитала майка й и тя отговорила утвърдително, качила се на тавана, взела именно оная чантичка, която бе на покойното ми момче, и казала: «Ето я!» Един път, като разговаряхме съвсем за други работи, Здравка заговори и като се обърна към майка си, каза й: «Мамо ма, аз помня, когато ти беше болна и лежеше в гостната стая, а аз ти вардих мухите с байраче, което ми беше направил тате от пръчка и кърпичка.» При това тя показа самата стая, мястото на кревата и името на доктора, който лекуваше съпругата ми. Всичко, казано от Здравка, е съвършено вярно, само че жена ми боледува от тежката болест, когато бе живо момчето ми Кольо, и то именно я пазеше от мухите с флагче. Чували бяхме за прераждане на душите, обаче през едното ухо ако влизаше, от другото излизаше; но сега тия декларации на нашата Здравка силно ни озадачават по въпроса за прераждането и вярвам, че тоя въпрос интересува цялото образовано общество.»

Съобщава: Рачо Г. Даскалов

Който има уши да слуша, нека слуша; който има ум да разбира, нека разбира!

Но за да се дойде до състояние да се види, да се провери едно прераждане, първо човек трябва де се издигне до една пълна духовна чистота, външна и вътрешна, до една чистота на мисли, желания и постъпки, до едно пробуждане на подсъзнанието и свръхсъзнанието и най-после – да е достигнал положението на един първостепенен ясновидец, за да провери това. Иначе всяко искане е напразно, всяка критика е спъване на еволюцията.

Вярно е, че някои деца, с по-висша духовна култура, като чисти и невинни, до 6–7-ата си годишна възраст, както се описа горният случай, виждат някои свои прераждания и сочат улица, дом, името си, гдето са били родени по-рано; но тази способност по-после губят поради отклонението в живота и някои отрицателни качества. Те обаче пак могат да я добият, ако развиват горните духовни качества.

Тия пък, които допущат, че човек е произлязъл от животно, ще ги попитаме: защо един човек има хитростите на лисицата, друг – хищническите качества на вълка, на тигъра, трети – злобата на кучето и пр. и пр.? Логично следва, че разните хора са произлезли от разни животни и затова имат техните качества. Значи, Бог, Който е създал тъй разумно всички светове и всички царства, само човека не е могъл да създаде като Себе си мъдър и силен. Вярно ли е това? Абсолютно не е вярно. Има една неразбрана философия у хората!

Щом ние приемаме, че сме частица от Бога, логичното е, а и така е, че ние трябва да носим Неговите качества.

И действително, в самото начало ние сме били с Неговите качества; но впоследствие, при последователните превъплъщения и отклонения от Божиите пътища, ние сме се изменили и сега трябва да се опомним, да се усъвършенстваме, за да добием първоначалното.

По този въпрос не ще говорим повече, защото всеки ще го разбере, когато се пробуди истински духовно.

Знаем, че някои духовници, проповедници, религиозни, ще кажат: «Как? Аз...» Не, братко, едно ти не достига! Смири се и всичко ще откриеш в Свещеното Писание, но дири силата на Духа, а не само буквата!

Ние ще спомним обаче хубавите плодове на тия 2 закона и нека всеки прави своите заключения. Според тези 2 закона, всеки човек, бил той езичник или християнин, трябва:

1. Да прояви абсолютна чистота в живота си – физическа и духовна, и да се усъвършенствува духовно още от рождението до смъртта. Това е абсолютно нужно главно за християнина.

2. Да избягва всички отрицателни неща в живота, които не само отклоняват човека от правилния духовен път и от Бога, но и затова, защото всичко отрицателно, сторено с дела, мисли и чувства, ще се плаща до конец.

Това разбиране и възприемане не само не противоречи на думите: «повярвайте в Господа Исуса Христа, и всички грехове ще ви се простят», но напротив – по-разумното е да повярва всеки още от детинство, отколкото кога стане възрастен, през което време е вършил ред престъпления и тогава да се разкайва и повярва в Господа Исуса Христа. Ние виждаме, че и тия, които вярват, че са спасени, пак продължават стария си живот.

Ето защо, щом искаме децата да бъдат чисти, трябва да имаме и чисти родители. Ние не си правим илюзия, че това ще стане веднага за всички. Защо? Защото различна е духовната еволюция на всеки едного. Но заживели хората още от детинство с мисълта да не грешат, защото ще плащат всеки грях със страдания; заживели от детинство със стремежа съзнателно да вършат доброто, за да се издигат духовно; те по-скоро ще достигнат върха на своята еволюция, по-скоро ще придобият върховните ценности за човека и ще се слеят с Вечния Живот.

Това е ключ, това е тайна! Защо? Защото благодарение на него ние знаем със сигурност, че не бива да дирим първо външните богатства и тогава да станем духовни, че не ни е позволено да се колебаем на кръстопътя между богатството и духовното, докато изгубим и двете, а че трябва да заработим да бъдем вътрешно, духовно богати още от детинство. Така само ще придобием истински ценното богатство.

Какво по-голямо богатство от това, да има човек един светъл ум, едно благородно сърце и силна воля, само за доброто?

Какво по-голямо богатство от това, да има човек вяра в Бога и себе си още от детинство?

Какво по-голямо богатство за човека от това, да придобие кротостта и смирението, да има един вътрешен мир, да е развил посочените добродетели, а трудът да бъде за него като свещен дълг?

Мисли ли някой, че ще остане гладен с тия качества! Не! Ако има сега богати, които са разточители в живота, това се дължи на липсата на горните духовни богатства, на липсата на милосърдие и справедливост. И, ако има крайна мизерия, тя се дължи пак на липса на тия духовни богатства в хората. Разбира се, това не се отнася за всички! Има и социални неправди, които само по пътя на посочените и придобити добри качества ще могат да се премахнат.

Ето защо, ако светът разбере добрите страни на тия два закона, той коренно би се изменил.

Да вярвате, че сте спасени, това не е влизане в царството Божие. Следователно много по-разумно е за един християнин, който е живял 40–50 години и е вършил разни престъпления, прекарал и страдания, които са го докарали до разкаяние и пробуждане, да си е чист още от детинство, а ако сега почне да живее, да е чист през всичкото време на живота си.

Нима нямаме един типичен пример пак с Толстоя? Той в своята изповед казва, че когато се обърнал в духовния път на 55-годишна възраст, първите му разкаяния са били: да се откаже от чужди жени и да не мрази нито един от тия, които са по-долу от него.

Тази доблест, тази искреност издигна Толстоя! Но нима това е нормално? Нима Бог това иска от нас като разумни същества! Бог наистина е доволен и на

това, защото знае, че един път пробудил се, човек върви напред, той ще постигне всичко, ако не до края на един живот, то в идните превъплъщения.

Не! Приемането теорията на прераждането не само не противоречи на Свещеното Писание, но е в полза на човека, особено на християнина. Освен това, тази теория е недвусмислена в Свещеното Писание. Тя не се изменя и от думите на Христа, казани на Никодима; не се изменя също и с думите на Архангел Гавраил, казани на Захария за раждането на Иоан Кръстителя, а също и с думите в Свещеното Писание: «една смърт и съд», стига да се знае последователността и мистичната страна на Свещеното Писание.

Мисълта у някои, че като се приеме прераждането, много ще отлагат своето усъвършенствуване в идни превъплощения, е една заблуда, една крива мисъл. Ние не искаме, нито Бог иска такива верующи. Ние искаме, а и Бог иска верующи с поменатите качества, за да дойдат до съвършенство, та да видят и своите прераждания.

Нима младите сега не казват: «Нека си поживеем и ние като вас – старите, па тогава ще започнем духовния живот», и все го започват, а не са го започнали още!

Нима по-възрастните не казват: «Нека се поосигурим, да станем богати, па тогава е лесно да тръгнем в духовния път», и все се осигуряват, все стават богати, но нито са осигурени, нито са богати, нито са в духовния път!

Нима старите не казват: «Ние остаряхме, ще умрем, защо ни е този духовен живот?»

И това все се повтаря от две хиляди години и затова сме дошли до това положение. Нашият поклон пред всички чисти и честни хора, но такива са малко! Иде време тези чисти души да се групират, за да се заразят и другите от тях.

Пред християнския свят е изпречена дилемата: или разкаяние, опомняне и прилагане на Христовото учение в описаните рамки, за да настъпи мир главно между християнските народи, разпределяне на благата, които са на Бога, щогоде правилно за всички, примирение на всички християни и сливането им в една Христова църква, или ще чакаме началото на нечути страдания.

Ние от сърце желаем първите придобивки, които могат да се изпълнят от всички, за да не дохождаме до последните.

Не е важно даже, ако някой не вярва в закона за прераждането и възмездието. Ще му дойде часът и редът да повярва! Достатъчно е той да притежава другите описани качества, той е пак на прав път. Иначе ритането е ритане против законите на Бога и против самия Христос.

Ако всеки от време на време прочита пророк Иона, 24. глава от Евангелието на Матея и Откровението Иоаново, ще види в кои времена сме.

Добре е всеки, който иска да следи новата духовна вълна, да чете вестник «Братство» и «Житно зърно».

Най-накрая ще спомня, че някои, като лъжат себе си и са в една духовна тъмнота по въпросите за чистия и разумен живот, а и по мистичната страна на Свещеното Писание, искат и нас да убедят, да ги повярваме, че сме заблудени в туй учение, още повече, че сме били и вегетарианци. А като чуят, че вярваме и в еволюцията на човешката душа, т. е. в прераждането, веднага се считат като ужилени от нещо и казват: «Това го няма в Свещеното Писание!» И като вземат да извъртат Христовите думи, че и те сами вярват в своето безверие на Свещеното Писание!

И веднага дават заключение: «много добър човек», «отличен човек», «това е истински християнин», но се заблудил в туй учение. Щом вярва в прераждането – това е сатанинско учение, източна философия, сектантство и пр.

Много, обаче, от тия приятели не знаят точно що значи сектант. Те считат, че всеки един, или всяко духовно движение, които не вярват досущ тъй, както е официалната религия, особено външните ѝ форми, са сектанти.

От Божествено гледище сектант е всеки, който не върши волята Божия и не прилага в живота си петте добродетели – истината, правдата, любовта, мъдростта и добродетелта. И всеки християнин е сектант, ако няма тия пет добродетели, плюс пълна вярата и чистия живот, както се описа. И всички ония последователи на Христовата църква – православни, католици, евангелисти, които нямат и не проявяват горните качества пред Христа, са сектанти. Това е самата истина!

У хората на науката в света има една доблест – те откриват нови неща по пътя на опитите; но щом друг някой открие някоя нова истина по същия въпрос, почват нови изследвания, докле се доберат до новото и го възприемат. Значи, коригират се! В религиозните хора обаче има една опасност – те като приемат едно верую, едно разбиране, продължават със столетия и мислят, че те са в правия път и не искат да се коригират! Затова думите: «Нито те влизат в царството Божие, нито другите пущат», са много на място.

Ние благодарим на всички, които искрено говорят и съзнават, че сме добри. Благодарим и на тия, които говорят противното. Ние затова сме тръгнали именно в този път, да станем добри, да проявим чистия живот и да бъдем истински християни.

Затова у нас вярата в Христа в спомената форма, също и за живота, е непоколебима. Вярата пък за прераждането и възмездието у нас са като закон, като основа, и ние гледаме да използуваме положителната им страна.

Новото духовно учение иска само заради една добра черта в един човек да го обикнем, защото и в него Бог живее, и да му помогнем както можем. А какво виждаме в света?

Не, Христос скоро ще се прояви и ще иска отчет от всички хора, но най-много от християните. На много души Той ще каже: «Не ви познавам.» «Вие не вярвате в моите думи, в Свещеното Писание, нямате и живота!»

Ето защо тия, които са готови и се пробудят да разберат тия два закона – прераждането и възмездието, те ще открият много нещо в Свещеното Писание.

Затова ние уважаваме всеки едного, който е с истинска и непоколебима вяра и с чистия живот, проявен с петте добродетели. А всеки християнин и всеки друг, който освен тия качества е разбрал що е Христос, що е Миров Учител и познае кой е Той, когато идва на земята в човешка форма; а също е разбрал и що е еволюция на човешката душа, придобил е и мистицизма, той е по-горен и от първия. Такъв един е разбрал много нещо и е придобил бисерите на вътрешното богатство!

Ние от сърце желаем придобивката на тия качества на всеки едного.

9 декемврий 1933 г.
Пловдив

Зъболекар Стоицев

ОБЯСНИТЕЛНА БЕЛЕЖКА

Настоящите 3 сказки изнесохме пред уважаемите пловдивски граждани, а и пред българския народ чрез напечатването им, за да се чуе и види, че учението на Всемирното Братство в България, ръководено от Учителя П. Дънов, е едно учение високо-научно, религиозно, нравствено-философско, което хвърля една светлина и един мост между официалната наука и мистичната страна на Христовото учение, за да се приложи то в неговата пълнота и чистота. С методите на това учение се цели и падналият в отрицания да стане добър човек, а християнинът – истински християнин.

Това учение започва с въздържание от тютюн, алкохол и пълно вегетарианство. То поставя като основа разумното използуване проблемата за храненето, пиенето, дишането и използуването на светлината – основа за едно здраво тяло и бодър дух; като цел – чистите мисли, желания и добри постъпки за един морален живот; като лост и ръководител – Христос и Неговото учение.

То не е нито против държавен строй, нито против църкви, нито против закони, защото в основите си започва с истината, правдата, любовта към всички хора и мъдростта в живота. И всеки може чрез разумните методи да ги постигне.

То не е никаква секта, както за съжаление някои наши сънародници мислят. Не е нова религия, нито е против някоя религия. То е една опитна школа за живота, една окултна школа, в съгласие със законите на живата природа и Христовото учение, изключително основано на опитите – физически и духовни.

То цели да се проявят тия качества с любов и стремеж от всекиго първо вътрешно, а не с насилие външно. То цели да издигне личността, семейството, дома, държавата, човечеството.

Ние, последователите на Всемирното Братство, един от които съм и аз с цялото си семейство, и които сме от 15 години, а някои други – от 20–25 години, сме изучили чистосърдечно и живота, и чистотата на този живот, и знанието и силата на Учителя П. Дънов. Чрез неговата уста се лее слово, което чистите души ще разберат: едни – с първо слушане, други – чрез четене и вдълбочаване в неговите беседи. За нас са важни резултатите на туй учение.

Ето защо ние смело казваме на разумните и чисти хора да се заинтересуват и да го изучават – литература има.

Ние не желаем народът ни да остане сляп в съзнанието си, както братята евреи преди 2 хиляди години, а да изучава туй учение.

Ние не желаем първо другите държави и народи да го изучат и да идват да го проверяват и се радват, а българският народ да се учи от тях.

Ние трябва да оценим какво има в България! Затова от сърце желаем нашите управници, духовници, интелигенция, чистите хора да изиграят ролята на рибарите-апостоли преди две хиляди години, а не ролята на тогавашните големци и учени, и да се приложи, поне след 2 хиляди години, Христовото учение в неговата пълнота и чистота.

Не е въпросът то да се знае и прилага само от отделни личности, а от всеки християнин и добър човек.

Авторът.

Печатница Хр. Г. Данов
Пловдив, № 119/1934 г.

ПОЯСНИТЕЛНА БЕЛЕЖКА*

Понеже спомнихме на някои места за учението на Всемирното Братство, като изнасяме тази беседа пред Пловдивските граждани – България, а чрез напечатването й – и пред българския и братския югославянски народи, ще добавим, че това учение, появило се преди 44–45 години, на чисто българска почва, ръководено от Учителя на Всемирното Братство, *е една велика школа, едно практическо училище за живота на земята.*

То е високо научно, нравствено-философско учение, чрез което се хвърля една светлина и един мост между официалната наука и мистичната страна на Христовото учение, за да се разбере и приложи то в неговата пълнота и чистота.

Това учение е за всички, добри, честни и трудолюбиви люде от всички народности, религии, професии, които искат доброто не само на себе си, но и на семейството, обществото и всички човеци.

С методите на това учение, пригодени според интелекта, схващанията и условията на европейските народи, цели се и падналият човек в отрицание да стане добър, а християнинът – истински такъв, с което ще се премахнат всички противоречия в живота и хората ще заживеят в братолюбие. То зачита и уважава човешката личност, защото Бог живее в нея.

Чрез това учение се цели да се създаде пълна свобода на мисълта и личността, *но не изразени в слобода, а в рамките на любовта, мъдростта, истината и правдата.*

Чрез същото се цели да се постигне:

1. Истинското търпение, чрез което се идва до положение да се обича всяка човешка душа и да се не прави насилие;

2. Истинската кротост, чрез която ще се добие един чист външен и вътрешен живот, с което да се заглуши гневът и яростта у човека.

3. Истинското смирение, като основа за заглушаване на *алчността и гордостта* – най-главната пречка за пробуждане на човешкото съзнание.

Затова между другото, *то започва с въздържанието от алкохол, тютюн и пълно вегетарианство*, но не като фанатизъм, а като здравословна предпоставка, като условие за по-нататъшно телесно и духовно усъвършенстване.

То поставя като друга основа: Разумното осъзнаване на проблемата на храненето и правилното й прилагане. След това има пред вид пиенето, дишането и използуване на слънчевата енергия. *Това са важни фактори за съзиждане на едно здраво тяло и бодър дух.* А като цел, това учение поставя чистите мисли, желания и разумни постъпки за един морален живот. И най-после, като лост и ръководител – Христос и Неговото учение.

То не е никаква секта, както и Българската държава призна това през 1938 г. То не е против църкви, против религии, нито прави нова религия, защото гдето са любовта, мъдростта, истината и правдата, там всичко по братски се урежда. И всеки може чрез разумните методи да ги постигне!

То цели горните качества да се постигнат със стремеж от всеки едного, първо вътрешно и после външно, и то без насилие.

---

* През 1940 г. Михаил Стоицев преработва публикуваната си брошура от 1933 г. за нуждите на своето пътуване за лекциите си в Белград, Югославия, през март 1939 г. Той я публикува през 1940 г. под заглавие «Най-разумният и най-високоморалният живот за човека», с нова пояснителна бележка, която публикуваме на тази страница. Но първото му издание има повече сили и дух. Ето защо го публикуваме изцяло. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

Отъ сжщия авторъ сж издадени:

1. Новото духовно учение въ България е чистото окултно Христово учение . . . 10 лв.
2. Защо и какъ да познаваме Бога . 5 лв.
3. Отворено писмо до всички разумни човѣци 2 лв.
4. Таблица за хранитѣ, съ изчисление съдържанието и количеството на бѣлтъци, въглехидрати витамини и пр. . . . . 5 лв.
5. Религия, християнство, творчески духовенъ животъ и еволюция на човѣшката душа 7 лв.
6. Проблемата на храненето въ 7 отдѣла 15 лв.

Всички се намиратъ за проденъ у автора, ул. Болярска 16, Пловдивъ и въ книгоиздателството „Братство" гр. Севлиево.

цена 5 лв.

I

НОВО ПОСЛАНИЕ НА СЛЪНЦЕТО

Отъ група ученици на Всемирното Братство въ България.

II

НАЙ-РАЗУМНИЯТЪ И НАЙ--ВИСОКОМОРАЛНИЯТЪ ЖИВОТЪ ЗА ЧОВѢКА

Сказка, държана отъ зжболѣкаря Мих. Стоицевъ на 10 мартъ 1933 год. въ Пловдивъ — България, въ полза на сирацитѣ отъ войната и презъ мартъ 1939 год. въ Югославия — Бѣлградъ, Нови-Садъ, Суботица и Загребъ.

1940

Преводъ отъ Югославянското издание.

Ние, последователите на това учение, сме изучили чистосърдечно чистотата му, а и знанието, чистотата, живота и святостта на Учителя. *Той е пратеник Божий!* Чрез неговата уста се лее слово, което само чистите души ще разберат: едни – с първо слушане, други – чрез четене и вдълбочаване в неговите беседи, трети – чрез разговор с някои от последователите му.

А за нас са важни резултатите на туй учение! То се яви тъкмо в едно време, когато голяма част от човечеството се е отклонило от живота на разумната природа и от правилния, моралния и Божествен живот.

Той държи 4 пъти седмично своите беседи, без да се занимава специално, и е извор на Божието Слово! Тези беседи се държат на «Изгрева» в София (така се нарича местността, където живее Учителят и много негови последователи), които се печатат и четат в цяла България и в другите страни. *Досега има повече от 150 тома беседи, печатани на български, от които доста и на други езици, както в България, така и в странство.*

Ето защо, ние смело казваме на разумните и чисти люде да се заинтересоват и да го изучат!

Ние не желаем българския и югославянския народи, и изобщо славяните, да останем слепи в съзнанието си спрямо това велико учение, както братята евреи преди 2000 години към Христа и Неговото учение. Ние желаем тия народи първи да изучат туй учение, и то без предубеждение, защото *това е едно рядко небесно благоволение за всички ни. То е главно за нас и после за другите!*

С тия кратки пояснения, надяваме се да бъдем чути, та поне след 2000 години да се приложи Христовото учение в Неговата пълнота и чистота!

Само така ще можем да избегнем страданията, които са надвиснали над нас от световната война и нейните съпътници – унищожения на култура, цивилизация, глад, болести и природни стихии.

Нека добавя накрая и чистосърдечно, че този мой скромен труд, тази светлина, която съм придобил в продължение на 20 години с опити в живота и я поднасяме на моите братя и сестри човеци, се дължи изключително на Учителя.

22 Март 1940 г., Белград. Югославия.

Зъболекар **Михаил А. Стоицев**
ул. «Болярска» № 16 – Пловдив – България.

III. ЗА БРАКА

Зъболекар Стоицев. *За брака: Безплатно приложение към бр. 159 на в. «Братство».*

Един братски съвет към всички души, търсящи по-възвишеното, благородното, Божественото в живота, а главно този съвет е към въздържатели, вегетарианци и всички в духовните идейни движения, които искат да встъпят в брак. Също и към тия, които са семейни и единият се е пробудил в духовния път, а другият – не, и пробуденият е тормозен от мъж, жена или близки.

Встъпването в брака е един въпрос, върху който трябва желающият да се замисли сериозно. Защо? Защото наглед той е нищожен, но всъщност животът на тия двама може да се насочи или към положителното – към доброто и духовното издигане, или към отрицателното – към духовното израждане.

Вярно е, че според Св. Писание бракът е благословен от Бога. Но според окултната наука, бракът е добро условие само за тия, които се раждат и прераждат и не са завършили своето съвършенство, и то ако са намерили пътя към Бога, а не и за всички, както ще споменем по-долу – 19. глава от Матея.

Вярно е още, според окултната наука, че е благословение и щастие, когато две хармонични души се съединят чрез брака и с вяра и любов към Бога, любов помежду си и любов към хората, завършат и последното свое съществуване на земята. И колко красиво е да се придружават такива хармонични души от живот в живот! И колко велико е тия души да са заедно на земята, когато Великият Учител Христос идва също на земята като Исус!

Вярно е още, че когато Христос дойде преди две хиляди години, чрез Своето учение издигна глас и постави жената на една висота, понеже жената е емблема на Божията любов, а мъжът – на Божията мъдрост. Същевременно той провъзгласи моногамията и моноандрията, т. е. един мъж да има една жена и една жена – един мъж, за да освободи жената от по-раншното унижение. И само когато има явен разврат, да се допусне развод и втори брак. А Апостол Павел заяви, че добре е да се не жени човек, но поради блудодеянието може да се жени.

Ето защо, велики са думите на Христа, в 19. глава, стих 11. от Евангелието на Матея! «... Защото има скопци, които така са родени от утробата на майка си; има пък скопци, които са били скопени от човеци; а има и скопци, които сами себе си са скопили, заради небесното царство. Който може да приеме това, нека приеме.»

С това Христос определя, че едни се раждат, за да се не женят. Това са повечето от великите Учители. Други се не женят поради болести и недъзи, а трети сами се отказват от женитба, заради своето духовно призвание и духовно издигане.

Затова, като е допуснат разумният брак, в него жената, като любвеобилна, трябва да предаде туй качество – любовта, и на своя другар, а той – своята мъдрост на своята другарка и така, като намерят пътя към Бога, да се усъвършенстват и духовно. Професия, състояние, работа, знание – това са само по-добри условия и за духовното издигане.

Вярно е още, че духовни мъдреци казват, какво Великият Учител Христос, от Когото е всичко (глава 8., стих 6. Първото послание към Коринтяните от Апос-

тол Павел: «Един е Бог Отец, от Когото е всичко и един е Господ Исус Христос, чрез Когото е всичко и ние чрез Него, но това знание не всеки го има»), не само е изходатайствувал, но е и гарантирал пред Отца заради нас, хората, да ни се даде абсолютна свобода в живота, с единствената цел, като виждаме плодовете на доброто и злото, ние – хората, като чада Божи, ще вървим по пътя на доброто и само него ще проявим. Но какво става всъщност? Тия същите хора, в числото на които сме и ние всички, поради тая свобода, която сме я обърнали на слобода, сме се отклонили от правилния живот. И когато преди две хиляди години е дошъл самият Христос в плът като Исус, въпреки че са Го чакали евреите, не само че не са могли да Го познаят, не само че не са приели учението Му, не само че не са оценили Неговата Божествена сила, главно духовенството и управниците, но са Го и гонили, осъдили и разпнали.

И така, Христос, вместо да види награда, трябвало е да изплати едно Свое велико добро, сторено на нас хората, със страдание и смърт. – Защо? С единствената цел, дано поне след това се поправим. Обаче още не сме разбрали истинската свобода! Защо? Защото само абсолютната истина, проявена в живота, води към тази свобода, а ние – хората, я нямаме. И поради това, че сме се отклонили от правилния живот, и то от прераждане на прераждане, ние виждаме, че не само истината и правдата са извратени, но и хармонични души, в пълната смисъл на думата, в семейния брак, са рядко.

И затова Учителят П. Дънов с право казва, че сегашният брак е опорочен, защото рядко са хората, които се женят по Бога, а повечето – по човешки, за интерес, красота и пр. И затова ние виждаме тези анормалности в живота си, особено в по-големите градове.

Учителят много добре казва, че идеални семейства, по Бога съчетани, са редки. И затова Той допълва: «Идеално семейство е това, в което през целия си живот, нито мъжът, нито жената са си казали горчиви думи, а камо ли други неща!» А кой от нас е в тази чистота? Не мязаме ли, с изключение на единици, в семейния брак, като фарисеите, когато искаха да убият блудницата с камъни преди две хиляди години, а Христос като им каза: «Който от вас е чист, нека пръв хвърли камък!», и всички офейкаха! Ето защо, бракът действително трябва да се постави на една чиста висота! Главното нещо в брака за двамата съпрузи е вярата и любовта към Бога и стремежът да се изпълни волята Божия. А правдата и истината да са като ръководни нишки в живота им. Тези четири сили – вярата, любовта, правдата и истината – са фундаментът, най-силната опора на разумния живот.

И ако в тази епоха не се създаде идеалният брак, гдето се приема съзнателно въздържание, вегетарианство, духовен живот с пълна вяра в пътя на Христовото учение; стремеж да се не мисли и чувствува отрицателно, да се не прави зло никому; стремеж към братолюбие между всички хора, стремеж да се разбере, че няма православни, няма католици, няма евангелисти, а има само една Христова църква, че всички християни са братя и сестри, а и че всички хора са чада Божии, та кога друг път би се създало идеалното семейството и идеалният брак, особено без горните качества?

Нам обаче мисълта е за брака на споменатите по-горе души.

Ние знаем, че по закона на духовната еволюция, рядко са същинските хармонични души на земята с еднакви и издигнати духовни придобивки. «Да се съберат подобни чисти и сродни души, това е щастие», както спомня Учителят! Затова, макар едни и да са в хармония в брака, други – не напълно, все пак и при първия, и при втория случай, поради разликата в развитието им, единият от тях е по-силен духовно, а другият е останал назад. И важното е, че назадничавият не

само че не върви напред, но често се явява и като спирачка и за себе си, и за другия.

Вярно е, че в мъжа е силата и в голяма степен и средствата, когато е единственият фактор за прехраната на семейството, и че той може да върви напред, ако бъде спъван от своята другарка. Вярно е още, че и жената, със своята любов, нежност, такт и смиреност, ако ги е развила, може да сломи упорството на своя другар за духовния път. Не е ли това една мъка, особено за известно време, и за единия, и за другия? А ние виждаме, че се отива и до крайности, които не водят към добро. За кого? За опърничавия. Не е ли това една спънка и за децата в дома? Не е ли причина за това пак опърничавият? Не е ли отговорен пак опърничавият пред съвестта си и пред Бога, когато със своите отрицателности, някои от такивато гледат на всяка цена да привлекат и децата към себе си? Да! Ами идеално семейство, ако по пътя на духовното съвършенство не се издигне, както спомнихме, то по кой друг път може да се стори това? Не е ли благородно мъжът да се радва на своята другарка и да благодари на Бога, че тя е в духовния път и обратното – жената на мъжа си? Това е едно щастие за дома! И ако след време останалият назад се пробуди, това е пък цяло щастие за дома. Но ако не се пробуди и спъва постоянно другия, то в такъв дом мъжът и жената са като рак и щука.

Тук не е дума за духовност, в която всички отрицания могат да се проявят в живота и от мъжа, и от жената, а за една духовност, гдето моралът стои над всичко в рамките на Христовото учение, и то с един светъл ум, благородно сърце и силна воля за доброто. А това са основите на разумния живот. Защо? Защото в подобен духовен живот Христос се поставя като ръководител, а външните форми на живота – излишни богатства, ядене, пиене, извратени моди и пр., остават далеч от духовния човек.

Ето защо, явява се въпросът: как да се постъпи за избягване на тия страдания, на тия спънки в семейния живот от тия, които ще встъпят в брак и от тия, които са встъпили, но единият изневерява на другия.

Пред вид на това, че духовният път, който сме поели, е чистото Христово учение в неговата чистота и пълнота; а освен това ние сме и въздържатели и вегетарианци, а в живота си трябва да проявим и духовната чистота, със светостта на ума, благородството на сърцето и силата на волята за доброто, то това са добродетели, които са задължителни за нас.

Е, добре! Трябва ли да отстъпи един брат или една сестра от тия свои идеали, пред своя другар или другарка, които имат отрицателни стремежи, и да занемарят усъвършенстването на своята душа и да се отклонят от Бога? Абсолютно не! «Всеки, който изгуби живота си заради Мене, ще го намери» – казва Христос!

Ето защо всеки брат или сестра, със слушане на вътрешния си глас, да се определи, да узнае дали не е от тия чисти души, които попадат от първите или третите споменати в гл. 19. от Евангелието на Матея. Но ако се реши на брак, то едно щастие е да си намери пък своята хармонична душа, която да бъде като съпътница и в духовния му път. Затова молитвата и вътрешният глас са много важни. И ако този брат или сестра се абстрахират от материалните блага и външната красота, а подирят вътрешните духовни богатства в дирящата душа, те вече са избегнали доста от неприятностите. Но това са още вълци и за единия, и за другия, защото има и маски, докле се постигне целта. Ето защо тези души още в самото начало трябва да си дадат обещания, че те ще следват пътя към Бога и няма да се спъват в преследване на духовните си идеали. Честните хора по това се познават. За честния човек истината и правдата са ръководните нишки в

живота им! За честния човек казаната дума е закон. Ако пък някой се реши да вземе другарка или другар от широкия свят, гдето смята, че е намерил хармоничната си душа, трябва да е юнак, да носи на гърба си и голям товар. Защо? Защото изненадите са големи, особено когато се съединят две души, които френологически и физиогномически не се съчетават.

При това положение, обязателно се явява пак ангажиментът на тия две души да вървят по пътя на Бога. При подобни случаи, външната красота и материалните интереси и пр. пак трябва да отстъпят пред Божественото! Затова всеки брат или сестра би трябвало да подирят първо своята хармонична душа в обществото, в което са. И макар външно да не е тъй красива, и материално богата, а дирещата душа е само духовно богата, то щом я намери, то е щастие. Това, обаче, е добрата страна. В действителност ние виждаме, че докле се оженят двама млади, има обещания, наклонност, симпатизиране. Оженят ли се обаче, благородството на единия отстъпва пред личния егоизъм; чистият разум – предината, честността – пред нечестието. Ето защо, не след дълго време се почва тормозът против въздържание, против вегетарианство, против духовен живот, особено за молитва. И тогава настава ад за едната душа – тази, която истински е предадена в духовния път. Нам ни е срам да описваме случаи на жени, които спъват своите другари мъже, и мъже, които тормозят своите другарки в духовния път! Това показва, че такива души са далеч от духовното. Не е ли низост, не е ли подлост от една душа, която е обещала да върви по пътя на Бога, а като си е постигнала целта – оженила се е, изменя и тормози своя другар или другарка? Там, в широкия път, гдето настъпва гибел за душата. Срам, позор за човека на XX-ия век, особено за тия, които са били пробудени и се отказват от духовния път! Апостол Петър много добре се изказва в своето Второ послание за такива: «Кучето се върна на бълвоча си, а окъпалата свиня да се каля в тинята.»

Други пък отиват и до други крайности – ще изрекат нелепости, ще направят нещо некрасиво и като им се забележи и с най-деликатна нежност и любов, те веднага отговарят: «Аз нарочно правя така, да те опитам как ще постъпиш, като си в духовния път.» Такива не знаят, че се явяват вече и ортаци на тъмните сили! Ако така се градеше разумният живот, тежко и горко! Ето защо думите на Учителя по този въпрос са бисери: «Ако вие не започнете в живота си само с положителните неща, само с доброто, вие се спъвате и сте далеч от истинското духовно.»

А това значи, при проявите си в живота с хората, за основа да имаме пак любовта, мъдростта, истината, правдата и добродетелите, с които се гради положителното.

В някои пък семейства, които не са пробудени духовно, когато единият се пробуди в духовния път, другият се безпокои, спъва първия, тормози го, защото можело да се побърка умствено, да се занемари домът и пр. Това не почива на истината. Христовото учение е балсам за всяка човешка душа! Ако ние живеем по него; ако ние прилагаме методите за постижение на всичко това; ако ние използваме правилно природното хранене, пиене, дишане и използване разумно на слънчевата светлина; ако ние изправим своите мисли, чувства, само добро да се върши към себе, ближния и човечеството, както ни упътва нашият уважаем Учител, то, който е тръгнал в този духовен път, и ако е болен, ще оздравее, ще се издигне и духовно. А здравите се подмладяват, поумняват и стават добродетелни, оптимисти. За тях животът и всичко е радост, веселие. Ако тези качества не се придобият, това показва, че пробудената душа има още да работи върху себе си. Затова противниците в такова семейство нека да се не безпокоят, а да проверяват промените в своите другари и другарки, които са тръгнали в този път, и те

ще бъдат положително уверени, че всичко е добро. Нима е малка придобивка, ако едни груб мъж или една бъбрива и опърничава жена, които са тръгнали в този път, са се изменили и са станали по-скромни, по-учтиви един към друг? Нима е малко, ако един мъж, който е пиел и пушил, е станал въздържател?

Но пита се:

Какво да се прави още при измяна на едина в брака?

Нашият братски съвет към такива братя и сестри е, както спомних, да се не поддават при никакъв случай на низостите на своите жена или мъж, а да държат свято своето знаме – съзнанието си, и да се не отделят от Бога, от Христа! Това е правилният път. Тук е силата, тук е мощта на човешката душа, дух и воля! Не напразно е казал Христос: «Който не остави мъж, жена, деца, заради мене, той не е с мене», т. е., ако ние поставим като кумир жена, мъж, деца, богатства по-горе от Бога и се повлечем по това и паднем, ние сме в крив път.

Има и друго положение, което е много важно и трябва да се има пред вид. Адам – момъкът, като дири Ева – момата, и Ева – момата, като дири своя Адам – момъка, често пъти не ги намират! Затова ние виждаме в някои бракове единият да тегли наляво, другият – надясно. Защо това е така? Защото, според окултната наука, макар две души да са съчетавани в много животи, единият от тях, в един или няколко живота, е оставал духовно назад и заради това така ще бъде. Особено пък ако две души не са се съчетавали редовно в по-раншни животи. Тук случайни богатства, власт, сила, слава, за назадничавия, ако ги има в настоящия живот, не играят роля. Неговото напредване ще зависи само ако се стресне и пробуди духовно. И затова ние виждаме, че много от браковете са случайни, поради което са и тия анормалности. Затова пък силният в такъв случай има и тази важна задача – не само по никой начин да не отстъпва от своя идеал, макар той да е само въздържание, само вегетарианство и пр., но той трябва да тегли назадничавата душа нагоре! Но с какво? Учителят казва: само с любовта, мъдростта, истината, правдата и добродетелите. Това са сили, които, рано-късно, ще сломят сърцето на опърничавия и назадничавия. Тук е най-голямото изкуство!

У някои по-слаби натури, особено от женския пол, тръгнали в духовния път, и при подобни отношения, пак нямат резултати. Тогава те се тормозят, безпокоят, отчайват. Не, напред! Нека всеки взема пример от Библията за Даниел и тримата момци – Седрах, Месах и Авденаго, които при всички царски наредби не отстъпиха от Бога и останаха живи: първият – при лъвовете, а момците – в огнената пещ.

Пита се още: Какво да се прави повече?

Няма по-велика жертва, след като ние любим Бога, да възлюбим и враговете си! А всъщност това не са врагове, а наши учители, чрез които ние ще се издигаме! И действително, така е! Ние не знаем Божиите планове. Всички велики хора все по пътя на изпитанията, на страданията, са станали велики. Има ли по-големи мъки от тия на нашия Спасител Христос? И ако Той прекара, като Син Божи, тези страдания и пак възкръсна, то ние, както казва Учителят, като Христови последователи, за да достигнем висшето духовно съвършенство, трябва да минем през страданията. Но има ли страдания всъщност? За истинския духовен човек страданията са път към съвършенство, път за сливане с Бога!

Апостол Павел прокарва една мисъл за брака, че ако единият от съпрузите, с по-низко разбиране, изневери в блудодеяние, то другият, когато му прости, живее с него и го издига духовно, той е много по-високо от падналия. Не е ли това любене на врага? Не е ли това морал, геройство? Да!

Затова нека всички братя и сестри, които са по-горе духовно в брака, запазят това духовно богатство в себе си и се радват на него. Нека те обичат и

уважават своите другари или другарки. Нека те знаят вътрешно, че те имат велика задача в живота – да теглят назадничавите души, макар че често биват огорчавани и спъвани от тях. Така ще се оправдаят думите: «силните ще носят тяжестите на слабите», както и Христос ги понесе. Така те ще изпълнят своя дълг към близките си. Така ще се намалят и разводите, така ще се издигнат и Каиновите чада! Така и ние ще се освободим разумно с душите, с които сме се свързали. Разбира се, това е една несъобразност с великия живот, защото Бог иска всички души да са разумни и да живеят в хармония – защо? Защото земята е свята за нас; бракът е свят за семейството. И не само не трябва да се спъват едни други членовете му, а задружно, ръка за ръка да вървят към духовното съвършенство.

И действително, земята е един велик университет за нас, когато разберем и проявим разумния живот!

Понеже ние доброволно вършим каквото желаем, а в това число и бракът е доброволен, затова трябва и разумно да се освобождаваме. Много грешат ония майки и бащи, които насила карат децата си да се женят за този или онзи, тази или онази.

Нека от тия братски съвети силните духовно души се насърчат и изпълнят разумно своя дълг; по-слабите да се засилят, за да извършат пак всичко разумно; а назадничавите да се стреснат и да разберат, че имат бисери другари или другарки, щом те са в духовния път, и да не проявяват инат и ексцентричности. Те трябва да се радват, че покрай тях и те ще се издигнат духовно. Нека егоизмът и личните чувства отстъпват винаги пред Божественото! Това желае Бог от нас.

Подигането на човека в настояще време седи главно в подобрение на неговите извратени чувства в сърцето.

Днес голяма част от жените и мъжете са покварили своите сърца и затова липсва търпението и смирението. Малцина са днес, които се спират на причините и последствията от нещата, които ще се вършат! И затова ние сме изгубили и смисъла на онзи велик и задължителен закон – любете враговете си.

Ето защо, поправено сърцето, което е жената по отношение на мъжа – ума, поправя се и човекът, семейството, обществото, народът. За това Учителят недвусмислено казва: *подигнете жената*, а то е, не само физическата жена, но *главно сърцето с извратените чувства и в мъжа, и в жената.*

Дойде време да се разбере, че не е геройство да се каже за един дом: «тук петел кукурига» или «там кокошка кудкудяка». Важното е какво се сниса. Ако този, който кукурига, нищо не сниса, нищо не струва неговото кукуригане. Във всеки дом този трябва да бъде петелът, който стои по-горе духовно – върши волята Божия и проявява разумно любовта, мъдростта, истината, правдата и добродетелите, безразлично дали е мъжът или жената. Следователно, ако това е жената, нека мъжът радостно се довери на нея във всичко и обратното. А ако и двамата са еднакво, то е отлично!

Ако искаме един разумен и свят живот, трябва извратените чувства и по-слабият интелект да отстъпят на по-силния! Безразлично дали това е мъжът или жената! А всъщност няма силни и слаби, има разумност. Тази именно хармония, за проява на доброто, Бог иска от нас!

И щастливи са тези души, които вървят по този път и изпълняват своя дълг към своите близки – мъж, жена и деца.

Зъболекар Мих. Стоицев

Пловдив, 22 март 1936 г.

IV. ПРОБЛЕМАТА НА ХРАНЕНЕТО

Зъболекар Михаил Стоицев. *Проблемата на храненето: Общодостъпна беседа за тия, които желаят един по-разумен живот, добро здраве, дългоденствие и духовно съвършенство.* Книгоиздателство «Братство» – Севлиево, 118 с., стр. 93–116.

Отдел VII.

Някои психически причини, които влияят лошо, от една страна върху храносмилането и правилното усвояване на храната, а от друга, като подпомагат неправилното хранене, проявяват се и някои болести.

Между тези психически причини ще спомним за:

1. Страха
2. Гнева
3. Разните отрицателни мисли и тревоги и
4. Омразата.

А като противовес на тях, за процъфтяване на всичко в човешкия живот, ще спомним нещо за *любовта*, като ключ и творческа сила на всичко, за *вътрешния мир*, за *радостта* и *музиката*.

1. Страхът – това е едно животинско чувство. Той се е зародил с грехопадането на първите хора, когато те не изпълниха волята Божия и съгрешиха. Тяхната мисъл, че стореното от тях не ще остане скрито от мисълта и очите на Бога, създаде им страха и те се скриха.

Обаче страхът създаде у човека и една хубава страна – бдителността, т. е. да се взира и да възпира ума и волята си от действия, докато всяко нещо не се обсъди добре.

Страхът винаги е спъвал и спъва еволюцията на човешката душа, защото в основата е липсата у човека на силната вяра в Бога и на чистата любов. Когато вярата и любовта у човека са силни, има едно пълно обединение и хармония на всички сили, чувства и способности; а когато има страх, то всичко е разединено у него.

И затова Спенсър е казал: «Когато външните сили на природата се уравновесят с вътрешните сили на човека, той ще има вечния живот още на физическия свят.» И действително, всички велики учители на човечеството, всички моралисти, у които смирението и търпението са били като крила на тяхната вяра, на тяхната чистота, са говорили и говорят със сила, защото у тях страхът, омразата и лъжата липсват.

У обикновените хора има нещо характерно – ако у този, който краде, лъже, лукавствува, буйствува, напада, над ушите му и до върха на главата е много по-широко, то у страхливеца ние имаме една изпъкналост над задната теменна кост над ушите.

Ето защо ние имаме:

Нормално развит страх, който ни кара винаги да схващаме опасностите и да се предпазваме. Кара ни още добре да оценяваме последствията от делата, които ще предприемем. Най-после, той е и нашият добър наставник; внимавай, постъпвай предпазливо!

ОТЪ СЪЩІЯ АВТОРЪ СА ИЗЛАЗЕЛИ КНИГИТѢ:

1. Новото духовно учение въ България е чистото окултно Христово учение. . . цена лв. 10
2. Защо и какъ да познаваме Бога 5
3. Отворено писмо до всички разумни човѣци . . 2
4. Таблица за храненѣ, съ изяснение съдържанието и количеството на бѣлтъци, въглехидрати, мазнини соли, витамини 5
5. Религия, християнство, творчески духовенъ животъ и еволюция на човѣшката душа 7
6. Проблемата на храненето въ 7 отдѣли, съ психическотъ причини на болеститѣ и страданията. . 20

У сѫщия авторъ се намират и препечатани и отдѣлни беседи, държани отъ Учителя:

1. *Тритѣ основи на живота:* Любовьта, вѣрата и Надеждата 10
2. *Великиятъ законъ* 5
3. *Високиятъ идеалъ* 4
4. *Виделините, Многоценнитѣ бисеръ и Да се не слушава сърдцето си* 10
5. *Миротворци* 5
6. *Влиянието на слънчевите снѣгове* . . . 2
7. *До скончанието на вѣка* 5
8. *Ще се сноби* 5
9. *Учителятъ* 5
10. *Силитѣ въ живата природа* 10
11. Кои и какви сѫ Бѣлитѣ братя отъ Ст. Ватралски . 3

Горнитѣ книги се доставятъ отъ автора на тая книга: Мих. Стоицевъ, зѫбодѣлкарь ул. Болярска 16, Пловдивъ; редакцията на п. „Братство" въ Севлиево и отъ Руси Сѫбевъ „Отъдѣлическа" 64 София III.

ВЕСТНИКЪ „БРАТСТВО"

Е НАЙ-ЕВТИНИЯ БЪЛГАРСКИ СЕДМИЧНИКЪ

Той е фенелъ на мира, истинското знание и на разумниятъ животъ. Абонирайте се като изпратите 10 лева до редакцията му въ гр. СЕВЛИЕВО.

Бакшитѣ правѣни бреме и катаиъ на литературата изпратени редакцията се отговарятъ всякому при поискване.

20

ПРОБЛЕМАТА НА ХРАНЕНЕТО ✻ Мих. Стоицевъ

ЗѪБОДѢЛКАРЬ МИХАИЛЪ СТОИЦЕВЪ

ПРОБЛЕМАТА НА ХРАНЕНЕТО

ОБЩОДОСТѢЖНА БЕСЕДА ЗА ТИЯ, КОИТО ЖЕЛАЯТЪ ЕДИНЪ ПО-РАЗУМЕНЪ ЖИВОТЪ, ВОЛЯ ЗДРАВЕ, ДЪЛГОДЕНСТВИЕ И ДУХОВНО СЪВЪРШЕНСТВО.

Когато страхът е слабо развит, човек е небрежен към всичко – чупи, не внимава, особено ако у него е развита и смелостта. Такива са нещастни поради своето невнимание с думи и дела.

Когато страхът е повече развит, човек е нерешителен, колеблив – изменя се често. При това, такъв вижда опасности и там, гдето ги няма!

А когато страхът е болезнено развит, такъв има постоянен страх и уплаха от всичко. Мрачността, отчаянието, меланхолията, себеунищожението са винаги плод на болезнения страх и липса на силна вяра и надежда в Бога и в себе си.

Няма по-голяма отрицателна сила от страха! Личности от страх са умирали – разрив на сърцето. Цели маси хора от страх са бягали! Ясен пример сме имали във време на войните. И затова много хора стават роби на страха. Това чуство на страх, както знаем, е като инстинкт у животните. Няма обаче и по-голяма положителна сила в света, когато човек е преодолял страха, но само за доброто; да пожертвува и живота си, но да не отстъпва от своите високи идеали в защита на истината и правдата! Ето това е истинският противовес на страха!

Блажен е, който го развие в тази добродетел!

2. Гневът – това е една присадка на нашите чувства и е излишна енергия, проявена в низходяща степен, за да възбуди смелостта и неразумната разрушителност към действие. Гневът е един вид психическо пияно състояние, плод на по-слаб разум и слаби морални качества. Гневът е детето на неправилно развитите у нас твърдост, себеуважение, смелост, разрушителност, при по-слаб разум.

Той е още спътник на вироглавството, упоритостта, своенравието, а те са сили на волята.

При гнева всякога имаме червен цвят на лицето и остри, червени, като стрели излъчвания, когато ни гледа ясновидско око.

На физическата земя изглежда, че няма човек, който да не се е гневил.

Ето защо, когато ние защищаваме правдата и истината, и изобщо, когато защищаваме Божественото, гневът донегде пак е извинен, обаче ние и това трябва да избягваме! А колко ние грешим, когато се гневим за дребни неща, и то в ущърб на истината и правдата!

Ето защо, само при истинското търпение и смирение и при пълното балансиране на елекромагнитните енергии в нас и развиване на разумността в нас, ние ще можем да избягваме гнева. Гневът е рушителят на нашето тяло! Той ни спъва в еволюцията! Гневът руши и най-благородните пориви в нас – любовта!

Понеже идеалният живот изключва всякакъв гняв, то щастлив е този, който може да трансформира гнева в полезна сила в полза на разумната смелост и разрушителност.

3. Отрицателните мисли и тревогите

Това са плеяда мисли, едни от които идват отвън, други си създаваме ние. А щом ги подхраним и ги задържим в нас, те остават не само като гости, но стават и като господари. При това те се явяват в началото като отрицателни низходящи, а после и като отрицателни положителни – възходящи.

Отвън ние получаваме такива отрицателни мисли, като ги чуем или като ги възприемем невидимо от живи хора. Можем да ги получим още от невидими низши същества, а и от заминали души. Най-после, можем да си ги родим и ние сами!

В зависимост от качеството и степента на отрицателната мисъл, тя може да бъде невинна, може да се изроди в завист и отмъщение към друга душа, а може да се отрази зле и върху здравето на личността.

Ето защо, щом при по-сериозните отрицателни мисли настъпва раздвоение на съзнанието, идва и отмъщението. А и едното, и другото са рушителни.

Няма човек, у когото да не идват отрицателни мисли. Обаче изкуството е, както маловажните, така и сериозните, да успеем да ги канализираме и да ги впрегнем в разумна работа.

Няма по-опасно нещо за човека от отрицателните мисли, които са и зародишът на всички злини и които са противоположност на всяка добродетел, на всякакво Божествено проявление. В тяхната основа се крие мисълта и желанията на тъмните сили, които са също интелигентни същества и са наши братя; обаче тяхното желание е да отклонят човека от Бога, от Божественото, и да го накарат да страда. Даже за тях и нашата смърт, чрез която се спира нашето по-нататъшно падение, ако не сме живели по Бога, пак ги не задоволява, защото техният идеал е не само да убият тялото, но и духа, и душата, и живота, а личността да изгуби своята индивидуалност!

А то е най-страшното за човека, за човешката душа! Това обаче за мнозина още е непонятно, докле не разберат и приемат еволюцията на човешката душа чрез превъплъщението.

Ето защо в противовес на това идва истинското духовно съвършенство и побеждаване на самата смърт чрез вярата в Христа и Неговия живот.

Затова именно ние трябва да умеем да трансформираме всяка отрицателна мисъл, да я канализираме и да я впрегнем на разумна работа. А срещу всяка такава да поставим съответната добродетел! «Не се борете със злото, казва уважаемият Учител, но го впрегнете на работа.»

И затова Христос е казал: «Не противете се злому!» И: «който ви удари от едната страна, обърнете и другата!» А то е, понеже в основата у лошите хора лежи хитростта и лукавството, а у добрите – разумността и мъдростта, то добрият човек може с един поглед, една мисъл, една мъдра дума да смекчи злото у другия! Думите на Христа: *«Бъдете хитри като змиите и незлобливи като гълъбите»*, са на място, т. е. нашата мъдрост трябва да схваща винаги хитростите и мисълта на лошите хора.

От тези отрицателни мисли в нас, от тази дисхармоничност в нас идват и всички тревоги, на които знаем изхода.

Не само това, но *една отрицателна мисъл, ако я пратим към една душа, която умствено и физически е по-слаба, тя ще пострада, обаче ние ще носим според закона на възмездието – кармата, отговорност и ще се отплатим с подобно страдание.* А ако тази душа е по-чиста, по-силна, по-духовна, то пратената отрицателна мисъл, като стигне, ще се удари като рикошет и ще се върне обезателно върху извора, отгдето е излязла. Това е един положителен закон! Ако не е така, нямаше нужда да казва Христос: *«Петре, тури ножа в ножницата си, защото който нож вади, от нож умира.»* А също и: *«Каквото посеете, такова и ще пожънете.»* А народната поговорка казва: «Който гроб копае, сам той ще падне в него» и още: «Кой каквото прави, намира.»

4. Омразата

Да мразим, това е най-голямата отрова, защото е по-лоша от всички отрови – бавно, но сигурно съсипва този, който я проявява. А отровата на омразата, като сила от мозъка и кръвта, се съсредоточава изключително в черния дроб и го разстройва. А веднъж той разстроен, всичко се нарушава – и физическо, и физиологическо, и психическо у нас.

Да мразим, това значи да убиваме този хубав живот в нас, даден ни даром и по милост от Бога. Да мразим, това значи да сме горди, надменни и да се мислим, че стоим високо над другите.

«Аз не дойдох за праведните, а за грешните» – казва Христос.

Тогава, ако живее в нас Христос, как е възможно да мразим? Нека се пазим от завистта, която руши външното; нека се пазим и от омразата, която докосва вътрешното, човешкото естество – у другите и у нас!

Затова нека развием хубавото чувство – да се радваме на всичко чуждо като на свое и вместо омраза, да се стремим да помогнем на мразения от нас със своята любов и мъдрост. Това е Божественото! *Велико нещо е да обърнем омразата в любов!* Нека помним: «Да любим врага си», това е най-трудното, но и най-великото!

Като методи за трансформиране на страха, гнева, отрицателните мисли и омразата, ние препоръчваме да се четат без предубеждение научните трудове – беседите на Учителя, в които ще се намерят бисери по тези въпроси.

Ние от сърце желаем да бъдем полезни на читателите си в туй направление и колкото можем, ще дадем и едно изяснение за физическото и психическото вредно влияние на тия четири отрицателни сили, които произвеждат не само външни, ясни и лоши прояви, но такива стават и вътрешните, които са много по-опасни за храненето и здравето. Така, ако ние вземем отрова в по-голяма доза от максималната, страхуваме се, че ще настъпи смъртта у нас. Обаче ние виждаме, че при ежедневните употребления на тия отрови в малки дози, каквато е алкохолът, организмът привиква; но гибелта на този организъм е неминуема, ако се дойде до по-големи дози! – Ние знаем още, че максималната доза на кокаина и морфина за 24 часа е до 0,10–0,12 грама. Обаче има хора (кокаиноманите и морфиноманите), които достигат употребление на тия отрови до 0,50–0,60 грама, даже и до 1 грам дневно, и пак са живи! Но това са хора живи-неумрели! Техният живот е кратковременен.

Ние виждаме също, че и при неправилното хранене, организмът е жив, но не така здрав и бавно се руши от отровите, разните соли и болести.

По същия този закон действуват и отровите на всички отрицателни мисли и чувства, които описахме по-горе! Техните сили са рушителни. Те са живи сили! И затова средната продължителност на живота, според сегашното криво разбиране и живеене на хората, е достигнала до 35–40-годишна възраст!

Ние знаем, че при мислите и чувствата, първо идва известна идея в нас, която започва да се разработва в нашия ум.

Преди всичко, и положителните енергии от правата и чиста мисъл, и рушителната мисъл, както и положителните и отрицателните енергии от чувствата, предизвикват прилив на кръв към съответните центрове на главата. На тези места става едно напрежение и по този начин костта изтънява и става по-изпъкнала.

Затова именно всеки човек е една написана книга и могат да му се знаят и положителните, и отрицателните качества. Но затова пък, двама в света не могат да имат досущ едни и същи глави и изпъкналости и напълно еднакви характери.

Нека обаче проследим по-рано правилните мисли, които са творчески, и отрицателните, които са рушителни. След това ще видим възвишените или творческите чувства и най-после – отрицателните рушителни чувства, за да имаме една по-ясна представа по това.

а. За мислите

Както творческите, тъй и отрицателните, текат в междуатомното пространство на главния мозък като електричество.

За да се прояви творческата мисъл, трябва електричеството й да се съедини, да се обмени, да се балансира с магнетизма, който циркулира в междумолекулярното пространство на клетките в мозъка и изобщо в цялата нервна система и предимно в симпатичната.

При отрицателните мисли ние имаме едно напрежение на енергиите. Понеже те по своя характер не могат да се балансират, да се съединят с магнетизма, тогава става едно още по-голямо разширение. Тогава се дохожда до сътресения: умопомрачение, експлозия, апоплексия, разрив на сърцето, смърт.

Ето защо, винаги, когато ни идват възвишени мисли, да се стремим, ако имаме възможност, да ги реализираме. Нямаме ли тази възможност, да се стремим пак да ги трансформираме, без да ни докосват. А ако са отрицателни, да се стремим обезателно да ги трансформираме.

И двата вида мисли – творческите и отрицателните, когато ги допуснем да се оформят, те от главата влизат чрез кръвта по цялото тяло, гдето произвеждат своето действие – разширение на кръвоносните съдове и капиляри от добрите, от творческите мисли, с едно добро настроение; и свиване на кръвоносните съдове и капиляри от отрицателните, с едно тягостно настроение.

Така оформена, мисълта се връща в мозъка и от желанието и волята ще се задържи, ще се отложи, или ще се изпълни.

Нека читателят се не чуди на това. Защо? Защото, ако физиологията ни е открила, че движението на чувствения ток в тялото ни става с една бързина от 130 метра в секунда, а движението на двигателния – с 30 метра в секунда; ако физиката ни е открила, че движението на звука става с 330 метра в секунда, а на светлината – с 300 000 километра в секунда, то движението на мисълта е извънредно по-бързо! Затова и оформената мисъл бързо минава от мозъка в тялото, произвежда своето и се връща пак в мозъка.

Нима в един миг ние не изпращаме своята мисъл на безброй километри далеч? Ето защо, движението на мисълта в тялото е извънредно бързо и незабелязано.

Това движение далеч надминава и бързината на електрическия ток в тялото.

б. За чувствата

Дойдем ли до тях, макар движението да е същото, обаче там енергиите текат по симпатичната нерва система в междумолекулярното пространство, гдето материята е по-гъста и с повече топлина и има повече магнетизъм.

Събраната енергия трябва да се съедини и балансира с електричеството в междуатомното пространство. Това става, когато възвишените чувства и желания се проявят, т. е. когато се реализират в живота. А когато не се реализират тия чувства, които човек храни в себе си, то имаме два случая:

I. От набралата се магнитна енергия става разширение, и то нормално, ако човек има възвишени желания, без да ги е реализирал.

II. Анормално – повече разширение и напрежение, ако човек има желание да стане богат, силен, учен и ред още непостижими изведнъж желания. Така именно се придобива неврастенията, сериозните причини за туберколозата (особено при липса на правилно хранене), умопомрачението, парализите, смъртта.

При бързото действие на страха, гнева, отрицателните мисли, омразата и пр., става сгъстяване на тази енергия и бързо свиване на капилярите, следова-

телно, намаление на кръвта до минимум и моментално нахлуване на много кръв в сърцето, вследствие на което идва разрив на последното и смърт.

Тук, при тази картина, играят роля свиващите клончета на симпатичната нервна система, които в този момент силно свиват кръвоносните съдове и капиляри и кръвта се прибира към сърцето. И понеже кръвта у един възрастен човек е 4–5 килограма, то сърцето като не може да я побере, стават горните пакости.

Ето защо, думите на Учителя са силни по този въпрос! «*Научете се да любите всичките хора. Научете се да прощавате на всички, които ви искат прошка и да си плащате това, което имате да давате! Научете се и да не мразите никого, ако искате прогрес в живота!*»

При случаи на по-силна радост, силни възвишени мисли и чувства, ние имаме един бърз прилив на кръв към главата и капилярите на мозъка и от това – мозъчни удари, смърт. Тук имаме една друга картина – пълно разширение на кръвоносните съдове и капиляри и нахлуване на много кръв, вследствие разширяющите клончета на симпатичната нервна система.

Затова именно, когато се явят отрицателните чувства, да се стремим да ги трансформираме, като ги заменим с подходяща добродетел. Какво ни струва да кажем: «*Няма да го мразя, а ще го обикна, защото и в него Бог живее и се проявява, както и в мене!*»

Ето защо се иска будно съзнание и воля от човека.

Всички тия отрицателни енергии действуват не само в главата, на мозъка, но те предизвикват и едно свиване на кръвоносните съдове и капиляри във всички органи. Вследствие на това става затруднение не само на правилното кръвообращение и хранене, но и постепенно кристализиране на минералните соли в стените на кръвоносните съдове и капиляри и те стават по-крехки, поради изгубване на своята еластичност.

Значи, при нормалното хранене ние имаме свиване на кръвоносните съдове от разните киселини, особено от пикочната. Като прибавим и употреблението на повече соли, особено варовитите, които се отлагат по ставите и кръвоносните съдове; като се прибавят още и честите притеснения, страх, гняв, отрицателни мисли, омраза и пр., вследствие на което се явява още повече свиване на кръвоносните съдове и капиляри, ние имаме едно постоянно кръвно налягане, артериосклероза, ревматични болки по ставите (а по-право, те са нервни), язви по стомаха, нервност, слабо зрение, сърцебиене, разстройство на черния дроб, и изобщо – рушение на здравето!

Следователно, ако храната, пиенето, въздухът и светлината, при неправилно използване, оказват вредно влияние, особено от храната, първо на главния орган – стомаха, и косвено – на черния дроб, бъбреците, жлезите с вътрешна секреция, сърцето, дробовете, целия организъм с нервната система – главна и симпатична; то по същия закон, и то много по-силно и рушително влияят нашите мисли, чувства и постъпки, като изменят коренно и нашето психическо състояние.

Само че тук става обратното – те в самото начало влияят зле на симпатичната и главната нервна системи, а след това, косвено – и на кръвоносните съдове, стомаха, черния дроб, бъбреците, жлезите с вътрешна секреция, сърцето, дробовете и целия организъм.

Има ли тогава нещо чудно, че от една страна, поради неправилното хранене, от друга – поради разните психически причини и отровите от тях – главно от омразата, на която отровите се концентрират – както спомнихме – в черния дроб и правят човека сух, жълт и злъчен, днес голяма част от хората са недъгави и нервно разстроени?

Ето защо ние спомнихме, да се четат без предубеждение беседите на Учителя!

Нека най-после спомним нещо и за *Любовта, вътрешния мир, радостта и музиката* – главно пеенето, като противовес на всички отрицателности в нашия живот, в който влизат и неправилното хранене и пиене.

Когато се говори за любовта, ние трябва да вземем органическата – физическата любов, изразена външно, като един подтик да се развие у нас и онази чиста Божествена любов, при която няма корист, интерес, лицемерие и ред още подобни прояви. В тази любов именно се проявяват всички добродетели.

Не напразно Христос е казал: *«Първата и най-важна заповед е да възлюбиш Бога с всичкия си ум, сърце, душа и сила, и ближния – като себе си.»*

Да проявим любов към Бога, то е да сме в Божествения свят. Да проявим любов към себе си, към своята душа, то е да сме в духовния свят. А да проявим любов към ближния си, то е да сме изпълнили напълно длъжността си на физическия свят. Обаче най-важната наглед и най-трудната, но и най-великата любов, това е «да възлюбим своите врагове!» Тази любов включва и всички други прояви на любовта на земята – казва Учителят.

Затова, докато любовта е като един стремеж в нашето съзнание и самосъзнание, ние проявяваме пак любовта, но само по смисъл, и донегде – и по съдържание. При такова разбиране и проявление на любовта се проявяват и разните престъпления. Обаче, ако искаме да дойдем до любовта в по-възвишена форма – като интуитивно чувство в подсъзнанието, в душата, а и като сила в ума, за да любим всички хора и всяко Божествено създание и по смисъл, и по съдържание, и по форма, ние трябва да пробудим с чистия си живот, чистите мисли и чувства онова чувство на душата, гдето нейната светлина да разложи тъмните обвивки – гъстия и тежък етер около себе си в сърцето Тогава тази нейна светлина ще обземе не само нашето съзнание, но и цялото наше естество със светлина. Тогава само ще можем да съединим нашата вътрешна светлина с тая, която приемаме от вселената – космичния Дух, чрез слънцето! Тогава ние ще обичаме, защото трябва да се обича. Тогава ние ще се жертвуваме, защото трябва да се жертвуваме.

Апостол Павел много ясно се е изразил с мисълта си за любовта в 13-а глава, Първото послание към Коринтяните, което изнасяме в съкратена форма: «Ако говоря с човешки и ангелски език; ако имам пророчески дарби и знания, разбирам всички тайни и имам пълна вяра; ако съм богат и раздам всичкото си богатство на сиромасите, даже ако предам и тялото си на изгаряне, а любов нямам, нищо не се ползвам!»

Значи, тук любовта не е като сила в ума, нито като интуитивно чувство в подсъзнанието, в душата, а само като стремеж и обикновено чувство в съзнанието и самосъзнанието. Тогава действително горните прояви ще бъдат само външни!

Затова апостолът спомня още, че истинската любов, проявена от човека, има качества: дълготърпи, е милостива, не завижда, не се гордее, не безобразтвува, не търси своето, не държи сметка за стореното зло от други, радва се на истината и правдата.

Вярно е още, че по въпроса за любовта има писано много, и то от много автори, обаче ние спомнихме, че я разглеждаме от една по-голяма висота, защото тя действително е най-висшето благо, най-важната, най-силната, и то в целия космос. Защо? Защото в основата си крепи живота, а тя е самият живот!

Нашата мисъл за любовта ще бледнее през тая на Христа и другите Велики Учители на човечеството, включително на Толстоя. Ние ще дадем някои извадки

от това, [което] сега Учителят на Всемирното Братство изнася за любовта, за нас и цялото човечество, в своите научни трудове и частни разговори.

Ето някои мисли и нови разбирания за любовта.

Бог е Любов.

Любовта е произтичащият живот от Бога в целия космос.

Любовта, това е Бог в Неговата целокупност.

Всичко в света живее в Божията любов и чрез Божията любов.

Всичко видимо е проявление на Божията любов.

Целият космос в неговата целокупност и целият физически свят е проявена материализирана любов.

Тя е Божествено учение за разумния човек, да изучава всичко, да прилага всичко разумно и да може всичко.

Тя е храна за живота и сила с две острила. Така, ако се прояви любовта и се изнесе, за да се защити известна истина, то с каквато мекота и благост да се изкаже, ако насрещният не е готов да я разбере и приеме, тя се обръща у него в омраза. Когато намислиш да помогнеш на един болен, например да наместиш някому счупения крак или да разрежеш цирея на някого, то в този случай ще се смята, че се прави насилие. Това за тях е действително едно зло, едно страдание. Но като оздравеят, ценят доброто!

Дълготърпението, това е пасивната страна на любовта; а благосклонността да я проявим, това е активната страна.

Само при чистата любов с търпението, кротостта, смирението и радостта, ще намерим истината.

Тя е психически закон, чрез който всичко се изменя – врати се отварят, болни оздравяват, чудеса се правят, мъртви се възкресяват.

Тя е истинска жертва за всичко добро и възвишено.

Тя е проявление на Бога, ако я проявим безкористно.

Тя е най-великото чувство на душата.

Тя е обнова на душата.

Тя е великото тяло на Бога.

Тя е свързана с всички организирани същества и вън от нея ние не познаваме Бога.

Бог на Любовта не е само вън от нас, във вселената, а е и вътре в нас!

Тя е безконечна – от нея изтича животът, а всички неща вън от нея са конечни.

Доброто, истината и правдата са включени в любовта; а мъдростта е един метод за правилното проявление на любовта. Дето няма правда, няма истинска любов. Правдата е физическата страна на любовта. Само човек, просветнал в правдата, може да приеме Божествената любов.

Христос е проявената любов в правдата, която просветва в онези, които Го любят.

Любовта е за велики души! Тя е само за здрави хора!

Най-великото, най-мъдрото и най-разумното е проявената любов!

Онзи, Който е създал световете, изпълнил е всичко с живот, проявил е и всички жертви, може да люби всички и всичко, а някой човек с ограничения си ум казва: «Не мога да любя.» Такъв човек е глупав! Христос слезе на земята да изяви любовта, а хората «на трезвия ум» не можели да любят!

Ако иска някой да изпълни волята Божия както трябва, той трябва непременно да възприеме религията на любовта!

Любовта признава само една религия – това е религията на Любовта.

Многото религии на земята са като метод за възпитание, те са се родили в разни епохи. Но в Божествения свят има само една религия – тя е религията на любовта.

Любовта може да се приложи само като се приложат: честността, справедливостта, чистотата и безкористието в живота.

Великото в света е да познаем Бога като любов!

Любовта съдържа в себе си всички условия, всички методи, всички възможности, чрез които човешката душа може да се развие в своята пълнота.

Всичко възвишено и благородно в човешката душа зрее под лъчите на Божията любов.

Няколко минути, преживени в Божията любов, струват много повече, отколкото хиляди години обикновен човешки живот, прекаран дори всред най-големите удоволствия и наслади.

Който люби, обичаните го препоръчват на други, и той расте!

Помнете, казва още Учителят: Само Бог люби, защото Бог е Любов. Човек може да бъде само проводник на Любовта. И когато Бог иска да прояви Любовта Си към тебе, трябва да избере един човек като проводник и чрез него да ти се изяви.

Ако само един човек на земята ви обича, но както трябва – с Любовта на Бога, то тая любов струва повече, отколкото ако целият свят ви обича, но не по Бога.

Любовта в Божествен смисъл е една разумна проява между две разумни и възвишени души, които стоят на еднакъв уровен и по ум, и по сърце, и по стремежи. Тогава любовта между тия две души е като музика!

В присъствието на онзи човек, който по Божествено ви обича, каквато и скръб да имате, каквото и разочарование да имате, ще изчезнат! На вас ще ви олекне и просветне!

В любовта има едно чувство: Когато човек обикне някого, той му съчувствува и се отнася така, както със себе си, и е готов винаги да прощава!

Истинската любов е по-силна и от смъртта.

Ако една майка има силна и непоколебима любов към децата си, смъртта не може да й ги отнеме!

Спасението и успехът на човека зависи изключително от любовта, която той проявява към другите.

Любовта е магическа сила, която може да преустрои цялото естество на човека – тяло, ум, сърце, воля.

Любовта като стремеж в сърцето върви към центъра на земята. Това са корените на любовта. Като чувство в душата върви към слънцето – това са клонищата. Като сила в ума се проявява у гениите, светиите, и изобщо у ония, които се жертвуват за една Божествена идея. Самопожертвуването спада също към това. Само човек, който има силен ум, може да осъществи любовта като сила. Любовта като принцип е в духа. С тази любов може всичко! Тя едва сега встъпва в света. При тази любов всички противоречия изчезват!

Човек трябва да опита всичките степени на любовта и да достигне до Божествената като принцип, за да опита и нейния плод.

Докато любовта не влезе в света, той няма да се оправи.

Но няма и по-страшна сила от любовта за онези, които са в дисхармония с нея.

А когато любовта не се възприеме правилно и не се прояви правилно, нейните сладки сокове от действието на един особен род астрални ферменти се преобръщат в особен род вино. От това вино хората се упояват, когато в тях се

зароди стремежът на любовта и вършат хиляди престъпления. Защо? Защото тя – любовта, се е проявила само като стремеж в съзнанието и самосъзнанието, а не и като интуитивно чувство в душата и като сила в ума. Но ти, който мислиш правилно, различавай това вино на човешката любов, образувано от сладките сокове на любовта. Тогава спусни се смело в корените на любовта, разпростри се широко в нейните клони, цъфни и завърже като плод на любовта. И когато възлезеш в света, гдето зреят плодовете на любовта, ще запееш песента на човека, който е извършил великия кръг на любовта – от корените до плода. Чуй тази песен:

Бог е Любов,
Вечна, безгранична,
Пълна със живот,
Живот на благия Божи Дух,
Дух на святостта,
Дух на благостта,
Дух на пълен мир и радост
за всяка душа.

Тогава ти ще чуеш отзвука на човешките души:

Ний ще ходим в тоя път на светлината,
В която царува Божията любов.

Драги читатели, това е една нищожна част мисли за любовта, за която е говорил и говори Учителят.

За сега казва той: *«Любовта между другите добродетели е най-необходима да се разбере и приложи в света от всяка човешка душа.* Това е, което засега липсва на хората!»

«Любовта иде сега! Сега е време да я приемат и приложат: духовници, държавници, общественици, чиновници, съдии, учители, писатели, учени, земеделци, майки и бащи, синове и дъщери и пр.»

И действително, ако човек разбере и приложи любовта, то всякакви болести и страдания са изключени! Защо? Защото в нея изгарят всички отрицателности и всякакви микроби! Следователно само с любовта, проявена в живота, хората ще заживеят в братолюбие.

Когато дойдем до вътрешния мир, който е равнодействующата сила в човека, ще видим, че ако човек нехае за нищо и ако е като едно животно, това не е вътрешен мир. Това е нехайство, едно животинско състояние.

Истинският вътрешен мир се придружава винаги с кротостта и смирението, а те са крилата на душата и на вярата. Когато обаче те се придружават и с любовта, и с радостта, и с музиката, ние имаме една душа винаги с оптимистично и алтруистично настроение, което е бисер за човека!

Затова, само при един съзнателен вътрешен мир и горните качества, ние можем да имаме истинско равновесие.

При истинската радост, в основата трябва да ни бъдат пак смирението и вътрешната хармония. Тя е, която ни дава възможност да превръщаме в светлина в нас приетата енергия от природата и да развиваме своите способности.

При истинската музика в основата трябва да ни бъдат не само правилното вземане на тоновете, но и една пълна хармония на ума, сърцето и волята; на мислите, чувствата и действията; на духа, душата, тялото и живота в нас.

Ето защо, Учителят препоръчва на всекиго да пее и да свири поне на един инструмент.

Така проявени в нас любовта, вътрешният мир, радостта и музиката, това са още 4 сили, които са основа за развиване на всички благородни пориви на човешката душа. Като сила обаче си остава чистата любов. Проявена с останалите три, това е гигантската сила в човека, чрез която се постига всичко.

При радостта ние имаме едно положително психическо състояние – възвишен бодър дух, весело настроение, разширение на всички кръвоносни съдове и капиляри, активно кръвообращение. По този начин не само мисълта и чувствата работят винаги в положителни, благородни пориви, но главно енергиите, които идат отвсякъде отвън – от космоса чрез цялото тяло, а главно чрез главата, космите, лицето, ръцете и етерните енергии на храните, когато ги приемем, се преобръщат на светлина, както спомнихме.

По този начин почва да работи у нас чистата мисъл и чистата любов.

Правилното пеене пък идва като един подтик на тия сили и енергии, и те текат по-активно и по-правилно в тялото ни, като поддържат постоянно в едно балансирано положение електромагнитните сили в нас.

Ето защо, когато са разбрани и приложени правилно в нас: храненето, пиенето, дишането и използуването на слънчевата енергия; добрите мисли, чувства и постъпки; когато трансформираме всички отрицателни мисли и чувства в добри; когато приложим в живота: любовта, вътрешния мир, вярата като сила в ума, смирението, радостта и пеенето, ние сме дошли и влезли в пътя на добрите хора, в пътя на моралните хора, в пътя на гениите, в пътя на светиите.

Тая е именно идеята в следния стих на Св. Писание: «Търсете първом царството Божие и неговата правда, и всичко друго ще ви се прибави.»

Това е именно с което трябва да започнем в живота; да се пробуди в човека Божественото и да изявим Бога чрез делата си пред другите човеци.

Обнова без тия елементарни познания и приложения, които описахме по-горе, е невъзможна.

Ето защо, ние от сърце и душа препоръчваме на всяка човешка душа да изучи, да разбере и приложи горното!

Нека знаем още, че всичко добро, всичко възвишено е вложено в нас от Бога! Остава ние, като разумни хора, да го развием, да го проявим, да го усъвършенствуваме.

гр. Пловдив, 22 март 1938 г.

V. НОВО ПОСЛАНИЕ НА СЛЪНЦЕТО

От група ученици на Всемирното Братство в България
1940 г.

В своето развитие човечеството е минало през не една епоха: култури са процъфтявали и са се сменяли една с друга върху континенти, от които днес са останали само скъдни остатъци; възниквали са раси, установявали са своето господство, създавали са свои цивилизации и, след известен период на упадък, отстъпвали са място на други: всичките тия промени почти винаги са се придружавали с геологически пертурбации, които понякога коренно са изменяли лицето на земята.

Времената, които човечеството днес преживява, са времена на преход. В света идва нова епоха. В голямата спирала на развитието се разтваря нов завитък, който ще се осъществи в един нов културен цикъл.

Из космичния център на живота изхожда една нова вълна, която носи условия за един нов живот и за една нова култура. Такива вълни, следващи определен космичен ритъм, са се разливали неведнъж, като са създавали нови условия за развитие на Земята. Но епохата, която сега настъпва в света, се отличава с едно особено космично съчетание, което е характерно за нея.

Именно, *по думите на Учителя Дънов, цялата Слънчева система е достигнала средата на своето развитие. Земята също е изминала половината от пътя на своя развой. Съвпадат, значи, два изключителни космични момента, които поставят земята в едно ново съчетание със Слънцето.*

Земята, според Учителя Дънов, навлиза в друга зона – зоната на една девствена материя, която ще влее нов жизнен импулс в нейното развитие. Но този процес не ще се извърши изведнъж. Необходимо е преди това напълно да се ликвидира със старото, за да се подготвят условията за влизане на човечеството в новата среда. На този именно ликвидационен процес се дължат всички днешни кризи и сътресения – социални, политически, религиозни и морални, – които човечеството така остро преживява.

Тази «огнена вълна» работи вече в света. Тя ще трансформира всичко на земята, ще преобрази из основа целия строй на човешкия живот, защото е засегнала самия му център. Тя се стреми да трансформира преди всичко съзнанието на човека, да пренесе центъра на неговия живот от личното към космичното съзнание, от личното към колективното битие. Тук се крие, всъщност, дълбокият смисъл на всички мъчнотии, които човечеството днес преживява.

Тази вълна действува с неотразима мощ. Нищо не може да я спре. Тя ще разруши всички стари форми, в които досега се е развивал животът. Старите форми не могат да издържат напора на новия дух и да дадат израз на ония живи сили, които сега влизат да работят в света. Единственото, което остава на хората, то е да се приспособят към тази вълна. Онези, които успеят да дойдат в хармония с нейните трептения, ще влязат в нейния ритъм и ще встъпят в новите условия на развитие. *Те ще се подготвят да влязат в новата култура на любовта, чийто социален израз ще бъде братството между хората, обединението на народите в името на любовта.* Мнозина мислят, че е още рано да се мисли и да се говори за това, че то е утопия. Това обаче не е никаква утопия, а реалната и настояща работа на живата природа, която е насочила усилията си днес тъкмо в тази насока, прокарвайки своята дейност по тези именно могъщи силови линии. Разните сътресения, които се проявяват във всички области на живота, ясно свидетелствуват за това. Още повече, че настъпващата епоха ще бъде епоха на

I

НОВО ПОСЛАНИЕ НА СЛЪНЦЕТО

От група ученици на Всемирното Братство въ България.

II

НАЙ-РАЗУМНИЯТЪ И НАЙ-ВИСОКОМОРАЛНИЯТЪ ЖИВОТЪ ЗА ЧОВЪКА

Сказка, държана отъ зжболѣкаря Мих. Стоицевъ на 10 мартъ 1933 год. въ Пловдивъ — България, въ полза на сирашитѣ отъ войната и презъ мартъ 1939 год. въ Югославия — Бѣлградъ, Нови-Садъ, Суботица и Загребъ.

1940

Преводъ отъ Югославянското издание.

НОВО ПОСЛАНИЕ НА СЛЪНЦЕТО

От група ученици на Всемирното Братство въ България.

1940 год.

* „Който се чеви е далеч от Бога и е болен."

„Всяко страдание на всякого е, за да се развие Любовта към Бога, към нас и към всичко, което Бог е създал.

Всичко е за добро, да разберем защо е

Всичките страдания събрани не са нищо пред радостта да е човек ученик в Божествено училище.

Ние сме били в Египет и в другите Божествени училища.

А бъдеще ще се родим в Русия, да работим там за повдигане съзнанието на народа.

Всички, които сте определени да влезете в Божествената школа, минавате през големи страдания, за да ви се пробуди съзнанието да си проумеете пътя. Всякото добро е в повека само трябва да го проявим, затова трябва да учим Евангелието и да учим Божествените книги и да се молим та да му се говори отвътре – гласа на Съвета, Божия глас, Него да слушаме. печатница и книговед. „Изгревът" – Навампънъ

Много обичаме гостите. Тук всички момченца и момиченца свирят искаме всеки да ни се радва, да дъ-
ре.

* *Мисли от Учителя, записани с почерка на Савка Керемидчиева на настоящата книжка. (бел. на съставителя на «Изгревът...» Вергилий Кръстев)*

НОВО ПОСЛАНИЕ НА СЛЪНЦЕТО.

Въ своето развитие човѣчеството е минало презъ не една епоха: култури сж процъвтявали и сж се смѣняли една съ друга, върху континенти, отъ които днесъ сж останали само скждни остатъци; възниквали сж раси, установявали сж своето господство, създавали сж свои цивилизации и, следъ известенъ периодъ на упедъкъ, отстжпвали сж мѣсто на други: всичкитѣ тия промѣни почти винаги сж се придружавали съ геологически пертурбации, които понѣкога коренно сж измѣняли лицето на земята.

Времената, които човѣчеството днесъ преживява, сж времена на преходъ. Въ свѣта идва нова епоха. Въ голѣмата спирала на развитието се разтваря новъ завитъкъ, който ще се осъществи въ единъ новъ културенъ цикълъ.

Изъ космичния центъръ на живота изхожда една нова вълна, която носи условия за единъ новъ животъ и за една нова култура. Такива вълни, следващи опредѣленъ космиченъ ритъмъ, сж се разливали не веднъжъ, като сж създавали нови условия за развитие на земята. Но епохата, която сега настжпва въ свѣта, се отличава съ едно особено космично съчетание, което е характерно за нея.

Именно, *по думитѣ на Учителя Джновъ, цѣлата слънчева система е достигнала срѣдата на*

осъществяване на Любовта, а не само на нейното възвестяване и подготовка, каквито са били миналите епохи, и по-специално – изтичащите вече две хиляди години – «два дни» – от християнската ера. Скоро ще настъпи «третият ден» от християнската епоха, през който ще се осъществи Христовото учение на земята, ще се реализира културата на Любовта. А когато Природата осъществява своите работи, тя не се шегува.

Космичната Любов винаги се е проявявала в живота. Тя е давала и дава първия подтик на всяка нова култура. Досега проявата ѝ в живота се е изразявала като стремеж в сърцето, като чувство в душата и като сила в ума. Но днес, според учението на Учителя Дънов, любовта започва да действува като принцип в духа. Затова настъпващата епоха е особено важна.

Под мощното влияние на Духа, Който работи в света и внася първите подтици на новото, хората изпитват известна тревога и безпокойство. В това безпокойство и безпътица те напразно се лутат да намерят път, връщайки се отново към старите, отживели форми, които принадлежат на миналото. Такъв е характерът на всички съвременни социални опити – плодове на колективния егоизъм, – въпреки привидната новост, на която претендират. Те са обаче нови само за духовно слепите.

А най-същественото, най-важното е да се долови онова ново, което сега идва в света. То е неуловимо за обикновеното око, защото обхваща отвътре света, трансформира го, за да се прояви отвън в ония форми, в които може да се разрасте. Новото идва като зората. То идва като пролетта. То блика като извор, като свежа струя из сърцето на живота, носейки храна на измъченото човечество. То е онова, без което животът е абсолютно невъзможен. То не може да се отхвърли, защото е самият живот, с неговата храна, с живите форми, в които той се облича, с неговия жив въздух, жива светлина и топлина. Новото не е нещо, което може и да се приеме, и да се отхвърли, подобно на някоя научна теория, религиозно вярване, философска или етическа система, социална идеология.

Новото е това, без което животът е абсолютно невъзможен.

И който може да го възприеме и да се приобщи към него, ще се опази за живот. Който не може, ще стане тор на живота.

Новото си има своите носители, своите творци. То си има своите ръководители. Тези ръководители от памтивека са се наричали Учители – великите гении, великите души на човечеството. Те настройват човешкото съзнание според ония трептения, които идват да обновят света. Защото всяка вълна си има особени трептения, тя е носителка на особени сили, непроявени досега в живота на човечеството. Тази вълна изисква специални методи за осъществяване на ония възможности, които се крият в нея. Ония форми и методи, които са били пригодни в миналите епохи, не са годни за настоящия момент. Ала хората, в своето неведение, все прибягват към тях. Те тъпчат все по старите пътища. Важно е да се знае обаче как действува великият Дух на живота сега, в настоящето, а не как е действувал в миналото, защото живото настояще, пълното с възможности «сега» е най-същественото. Именно това ново, което прониква в сегашния живот, тази работа на вечно обновяващия Дух на битието, разкрива Учителят Дънов в своите беседи. Той разкрива живота така, както той сега се проявява. Той носи онази светлина, която сега започва да озарява съзнанието на човечеството. Той дава онова, което сега започва да се влива в живота. Той води по ония нови пътища, познати само на великите души, които насочват човешкият дух към ония извори на живот, светлина и свобода, които изпращат днес нови струи в света.

Учителят на Всемирното Братство посочва методите как да се живее в настоящето, при сегашните условия, всред кипящия всекидневен живот. Смисъ-

лът на новото седи не в оттеглянето от света, не в безплодното отшелничество, а в оная работа, която се върши всред самите условия на живота, където проникват нишките на вечно творящия дух. Но в оттегляне от света, не в механична промяна на външната обстановка е смисълът на всяка обнова. Тя трябва да настъпи преди всичко в съзнанието на хората. Тогава ще излязат отвътре ония проекционни лъчи, които ще посочат на човека разумните центрове на живота, където се създава новото и където то се проявява.

Учителят на Всемирното Братство учи човека да се вслушва в природата и да следи нейната работа в живота, а най-вече в своя собствен живот. Той свързва човека със самия дух на новия живот и му показва пътя, по който трябва да върви, за да изпълни своето предназначение и според силите си да вземе участие в колективната работа на Природата.

«Работи там, където Духът работи – в живото настояще», учи той.

Ония, които искат да се запознаят със сегашната работа на Духа, които искат да се научат да откриват живото и вездесъщо «там», където Духът работи, могат да намерят това в учението на Учителя на Всемирното Братство. Повече от четиридесет години работи той в една малка славянска страна, България, където през Средните векове възникна учението на богомилите, което на Запад се изрази и в Реформацията, създавайки същевременно известни ядра на окултни, мистични ордени и общества. Той работи всред най-големи пречки в една страна, която по своето духовно и географско положение играе роля на кръстопът между Изтока и Запада. По-голямата част от публичните беседи, които той държи всяка неделя сутринта и които се стенографират, са отпечатани в около 14 тома. Те се явяват една огромна съкровищница на мъдрост. Не по-малък е броят и на лекциите, които той държи на учениците от окултната школа. Основани са братства в цяла България – в градове и села, които са свързани с централната школа в София. Последната се намира в една живописна местност вън от столицата и е наречена от самите тях «Изгрев». Тази школа, около която се образува и разраства цяло селище, където живеят и се учат учениците на Всемирното Братство, се явява истинско опитно поле за прилагане на новото учение.

Като резултат от практичното прилагане идеите на това учение се явява следният факт: в средите на Обществото от учениците на Всемирното Братство живеят хора от най-различни народности и вероизповедания, от най-различни слоеве и раси, и все пак се разбират по братски. Този факт, обективно преценен, има важно обществено значение. Той представя един опит, макар и в зачатък, макар и в рамките на едно малко общество, за братски живот в духа на любовта и свободата. Колкото и скромен да е този опит, той показва, че човеците могат да живеят като братя, независимо от расова, верска и класова принадлежност. От това гледище, този опит заслужава вниманието на мислещите хора.

Ясно е, следователно, че обществото на учениците на Всемирното Братство представя една истинска школа, една истинска лаборатория, в която се върши един съществен опит. Работниците в тази лаборатория имат ясното съзнание, че опитът е едва в своето начало, че той е труден и иска много и непрекъснати усилия. Те знаят обаче, че на земята реално е само онова, което има приложение.

По този път на методично приложение Учителят на Всемирното Братство води своите ученици, като ги подготвя да влязат в новата епоха. А в *новата епоха*, според учението на Учителя Дънов, *на Земята за пръв път се извършва един велик космичен акт: за пръв път се създава връзка между Любовта и Мъдростта.*

Ние изпращаме в света нашия радостен зов към всички ония чутки души, които като ранни птици очакват първия трепет на зората, за да се пробудят. Ние призоваваме готовите души да работят там, където Духът работи.

Който желае да се запознае по-отблизо с учението на Всемирното Братство, може да влезе в преписка с неговите ученици. Тогава ще се намери начин да се поставят всички в по-близък контакт с Новото, което тук се строи.

МИСЛИ ОТ УЧИТЕЛЯ

*(ръкопис, на стр. 2)**

Който се гневи, е далеч от Бога и е болен.

Всяко страдание на всекиго е, за да се развие Любовта към Бога, към нас и към всичко, което Бог е създал.

Всичко е за добро, да разберем защо е.

Всичките страдания събрани не са нищо пред радостта да е човек ученик в Божествената школа.

Ние сме били в Египет и в другите Божествени школи.

В бъдеще ще се родим в Русия, да работим там за повдигане съзнанието на народа.

Всички, които са определени да влязат в Божествената школа, минават през големи страдания, за да им се пробуди съзнанието, да си продължат пътя. Всичкото добро е в човека, само трябва да го прояви, затова трябва да учи Евангелието и да учи Божествените книги и да се моли, та да му се говори отвътре – гласа на Съвестта, Божия глас, Него да слуша.

Много обичаме гости. Тук всички момиченца и момченца свирят, искаме всеки да им се радва, да дойде.»

---

* Почерк на Савка Керемидчиева – вж. скенер-копието на стр. 63. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

VI. ВЛАСТ И НАРЕДБИ, ПРОИЗВОДИТЕЛИ, УПОТРЕБИТЕЛИ И НАРОД (НАВРЕМЕННИ НАСТАВЛЕНИЯ)

Зъболекар М. Стоицев
Пловдив, 1941 г.

Поради създаденото общо светско положение, преживяваме едни анормални и трудни времена. Сега и богати, и бедни, и учени, и прости сме смутени къде ще му излезе краят. А краят за търпеливите и разумните люде ще бъде най-добър – планът Божий ще се изпълни на земята.

Освен смута, ние виждаме, че при малки липси и неуредици, безпокойството става още по-голямо. Понеже трябва едно по-будно и по-трезво съзнание от всички ни в днешните моменти, за да облекчим донегде своите трудности, ние изнасяме някои неща, които виждаме, както те се проявяват в живота. След това ще спомним как биха се проявили, ако ние имаме и имахме един по-възвишен морал, едно по-възвишено съзнание.

От физическо и духовно гледище, тези прояви са едно огледало за всички ни, но особено за разумните люде, та като виждаме отклоненията, да вземаме поука и да ги не следваме; а същевременно да прегърнем разумното, доброто.

Казано е в Св. Писание:
«ВСЯКА ВЛАСТ Е ДАДЕНА ОТ БОГА.»

Вярно е, че разумните, чистите, добрите люде, които имат вяра в Твореца и които са постоянно във връзка с Него, щом дойдат на власт – думата ни е за отговорните фактори в една страна, такивато гледат първо да вършат Неговата воля и в рамките на истината и правдата да управляват така, че да бъде добре за целия народ. Това особено е радостно, когато се вижда, че се върши от управляющи християни.

Всички властвующи не само трябва да вършат горното, но те трябва да се стремят да имат един светъл и бодър ум, та да схващат широките проблеми на живота, пак за общото добро на цялото; да имат едно благородно сърце, та да обичат и почитат всяка човешка душа и да са готови на жертви за общото; да са образец на един морален живот, гдето истината и правдата да са като основа в живота им, а с любовта като венец и сила, да се гради само благородното. С една дума, такивато служат първо на Бога, след това – на обществото и най-после – на себе си. Такава една власт действително е дадена от Бога на Любовта, в която любов се включват и всички добродетели. Такава една власт и народ благоденствуват и Божията десница е винаги над тях!

Но тези, които вземат властта, а нямат горните качества, тази власт не е дадена от същия Бог на любовта, на светлината, на доброто. Такивато властвуват с гордост, тщеславие, вършат своята воля, облагодетелствуват себе си и свои ближни партизани. Те малко милеят за общото добро на всички. Насилието у тях е характерна черта. Те създават закони и наредби, но често и те сами ги не изпълняват. Такава една власт и народ са далече от Божието благословение.

Вярно е, че в основата си, в ръцете на Бога са и едните, и другите властвующи. И ако някои вземат властта по човешки, а са и с отрицателни наклонности, то Бог на любовта пак проявява Своята милост и внушение към тях и иска да

проявяват описаните положителни качества. Той и много Негови Висши същества постоянно пращат тия благородни мисли на тия властвующи; но когато те не се вслушват и не се поправят, а при това и голяма част от народа се съгласява с техните отрицателности, то този Бог на любовта, на светлината, вдига Своята десница, Своето благословение от тях и такивато – власт и народ, остават под влиянието на тъмния бог – Сатанаила.

И както това става с отделния човек, в когото работят и двете сили – доброто и злото, и от човека зависи кое ще предпочете, така става и с властвующи и народ, народ с народ, и най-после като че ли обезумява голяма част от човечеството. Тогава злото само започва да се самоунищожава – човек с човека, властвующи с народ, народ с властвующи, народ с народ.

И поради липса у доста властвующи на онази истинска вяра в Твореца, на ония описани по-горе положителни качества, ние виждаме, че заради отделни честолюбци, каквито бяха тези в бивша Югославия, Гърция, Норвегия и пр., загинаха досега доста държави, избиха се и се избиват милиони човешки души. При това страшното още не е дошло! Нима лесно ще се понесат от всички ни едни земетресения, каквито могат да се явят – изригване на някой нов континент из някой велик тих океан, гдето може да се залеят цели държави? Нима лесно ще се понесат страданията от един неурожай по цялата земя? Ами разните болести? Пред тази възможност нима трябва да дочакаме и това? Да не бъде! До края на годината има още време! Нека се надяваме!

Засега ние сме още като в рай – особено България. Но от недоволство и лекомислие вършим и цели отклонения. От нас, човеците, а главно от властвующите, по целия свят, зависи да се спре това зло. От нас, човеците, пак главно от властвующите, зависи да се спре и тази война! И нека се надяваме, че ще настъпи едно отрезвление. Щом воюващите властници допуснат да се прояви чрез техните сърца и техните умове този Бог на любовта, на светлината, на доброто, всичко ще се измени! Сега невидимият свят се чуди на човешките глупости с тези войни и изтребления. Но има една велика духовна истина: «И целия свят да се събере, и сам Господ са слезе на земята и увещават един човек, не могат да го спрат да извърши едно зло или добро!» Човек е силен, но той трябва да бъде силен само в доброто! И понеже човек е дошъл на земята само доброто да проявява, той е свободен да върши и престъпления, но ще ги изплаща със страдания.

Когато се говори за властвующи, то и всички наши такива в България, трябва да проявяват описаните добри качества. Нам не е целта да изнасяме и критикуваме когото и да е от управляющите. Ние вярваме, че те ще вършат волята Божия за доброто на целия народ. Ние знаем, че човек без грешки, особено неволни, не може – и те стават. Нито ние ще изнасяме добрите им неща, освен грижата на правителството да се предпазим от вътрешния смут – главно за хранителните продукти и нормиране почти на повечето артикули.

Жестът на властвующите да се нормират почти повечето артикули, както и ръчния труд, и да се поставят в респект нарушителите, алчните и безсрамни обирачи на народа в тия трудни времена, това е една голяма заслуга, това им прави чест! Вярно е, че отделни личности, както и някои професионални организации – каквито са за зеленчука, може би, използват добротата на властвующи в моменти за свои облаги и за по-високи цени. Но ако не са тези строгости с нормировката, бихме се видели в чудо! А и нормировките трябва да почиват на справедливостта. Ужасна е човешката алчност!

Но кой трябва да дойде на помощ на властта, за да се приложат тия хубави наредби? Не сме ли ние, гражданите, селяните, които трябва да го подпомогнем? Но нека си признаем, че ние в това отношение трябва още много да работим върху себе си.

Отъ сжщия авторъ сж издадени:

1. Новото духовно учение въ България е чистото окултно Христово учение . . . 10 лв.
2. Защо и какъ да познаваме Бога . 5 лв.
3. Отворено писмо до всички разумни човѣци 2 лв.
4. Таблица за хранитѣ, съ изчисление съдържанието и количеството на бѣлтъци, въглехидрати витамини и пр. . . . . 5 лв.
5. Религия, християнство, творчески духовенъ животъ и еволюция на човѣшката души . 7 лв.
6. Проблемата на храненето въ 7 отдѣла 15 лв.

Всички се намиратъ за продаванъ у автора, ул. Болярска 16, Пловдивъ и въ книгоиздателството „Братство" гр. Севлиево.

цена 5 лв.

Зжболѣкарь М. СТОИЦЕВЪ

ВЛАСТЬ И НАРЕДБИ,

производители, употрѣбители и народъ.

(Навременни наставления)

Пловдивъ, 1941 год.

От страх за някакво илюзорно бъдеще, да не останем гладни, не само не подпомагаме, но и много души пречат на тия хубави наредби – едни безогледно да купуват, макар и скъпо, а алчни продавачи безогледно да продават скъпо.

У нас още не е настанало съзнанието да се жертвуваме за цялото! А също и това, което го има, макар и малко, да го има за всички!

Какво виждаме в действителност? Понеже от една страна у някои, които реализират повече печалби, по един или друг начин, имат повече книжни пари; от друга страна, като се увеличиха заплати и надници на чиновници, пенсионери, работници с 15–20%, то някои производители и посредници, алчни за повече печалби, произволно повишават някои неща.

И понеже, от една страна, у всички няма това гражданско съзнание, а от друга – неоснователен страх, повечето гледат да се запасят, а спекуланти и някои производители това и чакат. Е, добре, това запасяване е в ущърб на закони, на власт, на морал, на другите души. Защо? Защото, първо, няма известни артикули в изобилие на пазара; второ, някои неща се продават по на тайно, на по-висока цена. А някои, които нямат милост и съвест към другите, при това имат пари, ще купят това-онова, но ще лишат другите – чиновници, работници, средна ръка хора, бедните. При това кой е осигурен, че ще е жив и здрав, та да го употреби? А за срам и позор, лакомството у някои е достигнало своя връх – особено у посредници и някои производители.

Сега се въведоха купони за хляб. Но що виждаме? Още след 1–2 дни несъвестни хора изобраха картофите из пазаря на Пловдив и те от 3–4 лева достигнаха 7, 8–10 лева килограм. Не е ли това срам, не е ли това престъпление? Какво ще ги правят тези картофи лакомците за пари, ако се задоволят повечето хора – каквито са тия с по-тежък физически труд, с доволно количество хляб! А ето и правителството стори това. И не е ли срамно, при тази добра реколта на картофи и при 6 лева килограма хляб, да се купуват картофи по 8–10 лева? Ние вярваме: че властта не ще остане безучастна и в това. И ние се научаваме, че е взела мерки.

Ние знаем при това, че има хора с милост и състрадание към страждущи, към бедни. А бедни има много! Бедни има и незаписани за такива, които са истински бедни, но от срам не могат и да просят и са лишени от много неща. Та, такивато добри люде, и да се запасят, ако имат възможност, те не го правят лично за себе си, а при нужда те сами се лишават, но раздават, и то даром, на нуждающите се. Това е благородство! И ние бихме се радвали да има повече такива хора в България.

Иначе, не само че не е човешко, но е и егоистично. При това има и отговорност пред законите.

Ние вярваме, че голяма част от гражданството нямат запаси, или рядко и много малко, и което не е беда. Друг е въпросът, ако се търгува и спекулира. От друга страна, няма и откъде да се купят. Обаче малцината, които създават суматоха в цените и купуват безразборно, както производители, така и посредници, и ограбват своите братя, вършат престъпление.

Ние трябва да благодарим на Бога, че заради чисти и святи души, каквито, вярваме, има в България, ние се запазихме досега от чужди крак. Вярно е, че и ние сме в затруднено положение, – имаме липси на много неща, но у нас е пак рай! Сега липси има и в най-велики държави. А тези липси у нас не са само поради това, че отвън не идват стоки, но и търсенето и безразборното купуване е по-голямо, отколкото предлагането.

Нека се надяваме, че Бог ще ни запази и докрай, щом вършим Неговата воля и се отърсим и от тия малки недъзи.

Нашата молба, и към производители, и към граждани, и към селяни, е: долу страхът, долу егоизмът, долу лакомията! Нека всеки се надпреварва да се задоволява с най-малкото и да отстъпва на по-немощните, на по-бедните – това е благородство.

Нека всеки тури мисълта в себе си, че при тежки моменти и с много по-малко ще преживеем, и пак няма да умрем! Един бодър дух със силна вяра вършат чудеса!

Нека най-после се стреснем, вземем поука и да се окуражим, когато чуваме как се измъчват от липса други човешки души! Така ние ще докажем, че сме се обновили и заслужено ни се даде това, което имаме за сега, и което само Бог с човеци можеше да стори това. От друга страна ще докажем, че зачитаме и наредбите на управляющите.

Нашата молба пък към властвующите е: голямо внимание, справедливост и милост към народа, защото и неправдите, и бедствията не от всички еднакво се разбират и понасят.

Нека всички знаем, че не в увеличение цените на артикулите; не в увеличение заплати и надници на всички е щастието. Това щастие е във вътрешния мир у човека, по-голямо производство и запазване горе-долу стойността на лева, за което и управляющите трябва да държат голяма сметка.

Не е ли срамно, например, най-хубавите ябълки у нас се купуват по 6, 8, 10 лева килограмът за износ, а същите тези, пак у нас, още сега се продават по 12, 15, 20 лева! Нека лакомците знаят, че ябълките са храна за народа!

Ние сме още пред едно велико събитие – рухване на старата култура и идването на новата, на 6-ата раса, хората на любовта и чистотата. Ние сме и пред друго велико събитие – идването на второто пришествие, определено за тези времена в Св. Писание. Много признаци има, които потвърдяват това. И християнските народи най-много ще бъдем отговорни, когато се прояви в своята сила това пришествие заедно с Христа! Защо? Защото сме изопачили извънредно много Христовото учение. Войните показват това, животът показва това!

Турците имат една знаменателна пословица за идването на второто пришествие. Те казват: «Инсанън пичи гелдими, туранън тучу чиктими, дюнянън сонбитими гелисръ», т. е. почнат ли да се раждат много незаконородени деца, както това бе в болшевишкия режим, а за срам и позор, в по-малък процент е и в много християнски държави; почнат ли да се секат пари от желязо и други прости, неблагородни метали, свършекът на света наближава!

Действително, най-благородният метал – златото, се изпокри от държави и отделни хора. Взе да се преследва и свободното продаване на златото по пазаря, особено златните монети, и то достигна до баснословна цена!

Нима Божият Дух, Който работи и в земята и от разни молекули си съчетава начатък на злато и ни дава възможност да го имаме за най-хубавите украшения и правене на златни монети, трябва да го докараме до такова унижение? Да не бъде! Златото при това е и едно хубаво доказателство как ние, хората, като чада на Бога, трябва, и в ада да сме, пак да творим най-хубавите добродетели, както върши това Божият Дух. А ние хубавата земя рай, сме я обърнали на ад! Не е златото причина за злото в света, а човешкото лакомство, поквареното сърце, завистта, гордостта са причина за злото.

Сега и чистото сребро се заменя с обикновен метал – желязо, никел и други – и се правят монети, с което се оправдава турската пословица.

Златото и среброто като монети, за чистите и непокварени човешки сърца, като движещи се монети из ръцете на човеците по целия свят, са едно благословение! Нещо повече, знайно е от духовно гледище, че златото е емблема на

светлата човешка мисъл и чистия живот; среброто – на чистото сърце, а диамантът – [на] силата на Божия Дух и [на] най-голямата сила на човешката воля. Тогава, не е ли красиво да има човек един светъл ум като златото, едно чисто сърце като среброто и една диамантна воля само за доброто? Да, радостно и красиво е!

Щастие е, ако всеки може да носи у себе си половин-един грам чисто злато. То има благотворно влияние със своите вибрации за човека. Разбира се, това който иска, нека го приеме.

Затова нека се надяваме, че българският народ, който е под особеното благоволение на Твореца и който ще изиграе най-голямата духовна роля за целия свят, нека всички да се стремим да имаме истинските положителни качества на управника, описани по-рано.

Нека още знаем, че думата «българин» е нещо велико! Всеки, който мисли, че е българин, трябва да има един светъл ум, едно благородно сърце, всичко да обича, и една силна воля, само доброто да върши. Той трябва да е честен, справедлив и твърд, но твърд само за добрите неща, иначе той не е още българин.

От българина ще излезе и идеята как по-разумно да се хранят хората, да пият правилно, да дишат правилно и да използват по-разумно слънчевата енергия. Но българинът има и най-големия инат. Той е и твърд. Но този инат и тази твърдост трябва да се облагородят.

Само така ние ще оправдаем своето име като българи, като управляющи, като граждани, като интелигентни, като селяни и като носители на хубавото име славяни. Само така ние ще се явим и носители на новото и проявители на истинското Христово учение.

Заявяваме, че този скромен труд не е лично наш, а на Този, Който ми дава живот. Аз съм само един малък проявител.

3.XI.1941 г.

VII. НОВИЯТ ПЪТ

Михаил А. Стоицев, зъболекар.
С предговор от д-р Методи Константинов.
Новият път: Популярни беседи, изнесени из страната пред гражданството, в читалищата и пред учащата се младеж в гимназии и прогимназии.
София, 1947 г. (печатница «Житно зърно» – Изгрев, София)

I. Предисловие

След двете световни войни човечеството напряга своя духовен и материален гений да търси нови пътища, за да може резултатно да се справи с тежките духовни и материални последици от разрушителното дело на тези две войни.

Учените, философите, икономистите, обществениците, изобщо, цялата творческа интелигенция във всички народи и държави е отправила всичкото си внимание и усилие да намери най-целесъобразните методи за излизане от духовните и материални противоречия, т. е. от тъмните сфери на настоящата всеобща криза. В тези усилия на творческата интелигенция, импулсирана също така от социалния устрем на народите, на преден план изпъква и се поставя за разрешение икономическият проблем, който е тясно свързан със самата структура на съвременната обществена действителност.

Повикът и неудържимият стремеж в народите да се разреши социално-икономическият проблем е една от големите задачи на съвременното културно човечество. Наистина, социално-икономичният проблем ще бъде разрешен, тъй като човечеството е изправено пред една нова ера, в която то ще дойде съзнателно и разумно в досег с духовния свят, т. е. ще се направи една правилна връзка със законите на живата природа. Ето защо, усилията на всички индивиди, общества, народи, изобщо, на цялата международна общност, трябва да бъдат насочени към изискванията на новото време и този завой – преминаването от старата епоха в новата, да стане по-безболезнено и по-резултатно. Двете войни, през които човечеството намери своето огнено кръщение, му дадоха достатъчно поука, за да може правилно да разреши тази трудна задача.

Тук му е мястото да кажем няколко думи за нашата обществена действителност. Българинът по природа е прогресивен. Това ни доказва историята. Преди хиляда години на българска почва се появи социално-мистичното движение на Богомилството. Обстановката, при която се яви Богомилството, има известна аналогия със сегашната. Феодализмът и крепостничеството в този период на народите диктуваха стопанските и социални отношения. От друга страна, религиозните заблуждения, като резултат на зле разбраното християнство, което бе загубило първичната си чистота, следствие човешкия примес от култа на езичеството – тези две обстоятелства се явиха като предпоставка за раждането на мощното духовно движение – Богомилството.

Този протест, който навремето бе повдигнат от адептите на Богомилството, разтърси не само българската действителност, но мощно се разля на запад, чрез албигойската вълна във Франция, катарите и патарените в Италия и в много други страни, за да създаде условията за идването на Ренесанса и Реформацията.

За съжаление, миналите реакционни режими, които загинаха в останките на старата култура, не смееха да дадат гражданско признание на това чисто българско движение, тъй като то идваше в разрез с техните егоистически, материални, религиозни и обществени тенденции. В България днес, когато се озонирва българската обществена атмосфера, Богомилството, като мистично-социално движение, намери своето обществено признание. Новото време, което идва в името на свободата, особено на религиозната толерантност, както и с искрените усилия за разумното разрешаване на икономичния въпрос, вярваме дълбоко, че не само ще оцени, но и приложи учението на Учителя, което се явява сега, в новата епоха, като освежителна струя със своите свети принципи – Любовта, Мъдростта и Истината, във всички сектори на живота: мистичен, научен и социален.

До днес това учение, което носи духовните ценности на новата култура, беше потискано и зле разбрано от стария свят, но сега сме уверени, че ще намери всички условия за своето нормално проявление, и то не само в България, но и в други страни. Това се налага по силата на неговото вътрешно естество, че то крие в себе си универсален характер. То не е предназначено само за «избрани» или «помазани», както се е практикувало в миналото, в дълбоката древност, но за всички люде, без разлика на раса, националност или обществено положение.

Всички внушения, правени срещу идеите на новото учение, изхождащи от разни центрове, които се явяват като пазители на старата реакционна епоха, трябва да паднат пред бляската, който лъчи от себе си новото учение. Това учение не е секта, както го наричаха в миналото, то не е наука в специфичния смисъл на думата, също не е религия в ограничения догматичен смисъл, нито пък е обществено движение от чисто материален характер. То е учение за живота, за живата природа. То включва религията, науката, обществения живот и дава нови принципи, нови методи, чрез които ще бъдат реформирани всички тези области в човешкия живот.

Разгледана цялата духовно-мистична литература, която черпи материалите си от останките на знанието, завещано от миналите култури на древността, ще констатираме известни опити да се достигне до изгубените ключове на духовното знание.

Всевъзможни школи са съществували и съществуват в хилядолетията за домогване до изгубените ключове на духовното знание. Човечеството, в своята история, в лицето на най-напредналите синове, се е лутало да търси ефикасни методи в това отношение. В миналото ключовете на духовното знание ревниво се пазели от индийските брамини, египетските жреци и от адептите на древните култури. Те го правили достояние на благородните касти и класи, като най-дребните трошички от него хвърляли на широките народни маси, за да поддържат в тях духа на подчинението.

Христос, един от Великите Учители на човечеството, за пръв път отрече човешките светилища и храмове и разкри Божественото учение на по-широк кръг от хора. Той призова отхвърлените, онеправданите, страдащите – тези, които тънеха в тъмнина и заблуждение. Учението на Христа бе отхвърлено от израилския народ, но то се поде от езическия свят, който, примесвайки култовете на своите религиозни схващания, създаде една религия повече на формите, отколкото в духа на чистите принципи, които проповядваше небесният пратеник Христос.

След две хиляди години, нов пратеник беше изпратен в България, който имаше възможност чрез своята петдесетгодишна дейност да изрази в много по-голям мащаб Божественото знание. Чрез своите хиляди беседи, той посочи велики закони и методи, по отношение на трите принципа: Любовта, Мъдростта и

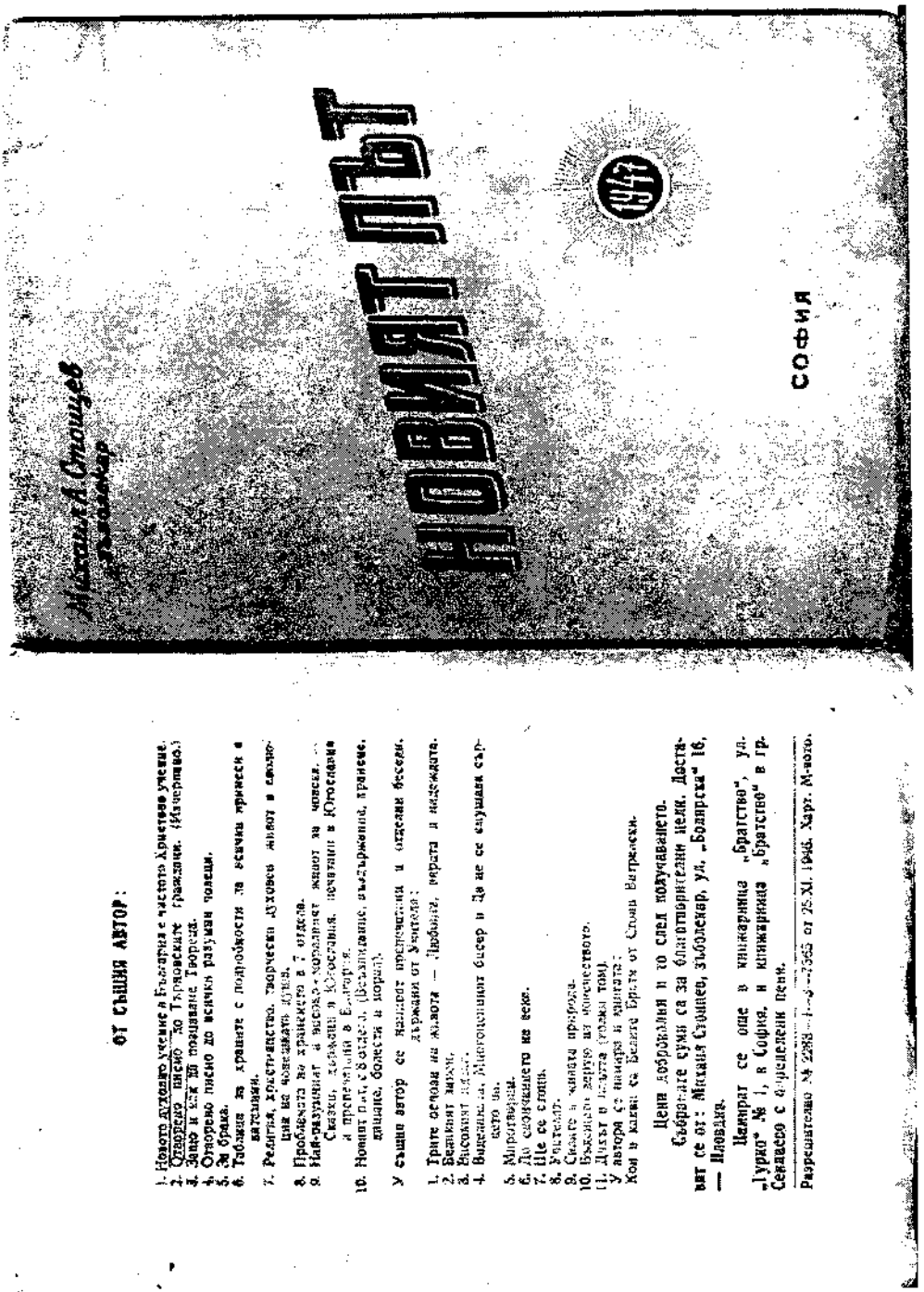

Корица на книгата «Новият път» от д-р Михаил Стоицев.
№ 3 и 4 в списъка на произведения от същия автор – доказателство, че двете отворени писма са писани от него – до търновци и до всички разумни човеци

Истината. Ще се постараем в най-едри черти да дадем пътя, по който вървеше Учителят.

Учителят се яви на земята в един момент, когато човечеството се намираше в прегръдките на най-големите религиозни заблуждения, на научните теории и хипотези, както и в ужаса на кървавото насилие. Човекът беше отрекъл духовното начало, за да стане роб на материалното. Духовният свят за него не само че не съществуваше, но беше и недостъпен.

При тази обстановка на нещата, Учителят, в своята дейност, произтичаща от неговия светоглед, си поставяше следните главни изходни точки:

1) Преди всичко, хората трябва да се нахранят, т. е. налага се като крайна необходимост да се разреши икономическият и социалният проблем. С други думи, човечеството да излезе от магическия лабиринт на мъчението и експлоатацията. Да се създаде необходимата физическа обстановка за правилното и здравословно развитие на индивида, обществото, народите и цялото човечество. Всички съвременни теории и концепции за социално и економическо преустройство на света трябва да имат като предпоставка основния подтик в Битието – Любовта, която носи живота и дава основния стимул на човешката, обществената, народната и общочовешката деятелност.

2) Да се обясни и осмисли тайната на страданията и болестите, било физически или психически, като отклонение от разумните закони на живата природа. Да се изтъкне научно, че болестите, по стария начин, чрез палиативните средства на съвременната медицина, не могат да се отстранят. Налага се едно дълбоко психическо преобразуване в съзнанието на човека. По този начин да се възстанови правилната връзка с разумната природа. Това ще рече да се достигне, както казва Учителят, до онази физическа и психическа чистота, като необходима основа за един трезвен и разумен живот, под знака на Любовта.

3) Да се даде духовна обосновка, защо е дошъл даден индивид на земята, т.е. неговото самоопределение през дадено съществуване. Това ще рече, какво му липсва и какво трябва да разработва, като член на дадено общество, на даден народ, който е поставен при специални физико-психически условия, които са предмет на духовната география. Тази област е една от най-съществените в духовното познание и тя е осветена много добре в беседите на Учителя. То значи да се даде правилна ориентация на умственото развитие на индивида, или, както казва Учителят, човешкият ум да бъде озарен от светлината на Мъдростта.

4) След като човек е правилно нахранен, изпълнен със здраве и проникнат от лъчите на Божествената светлина, той е вече готов да разбере дълбоката философско-мистична страна на светогледа на Учителя. Той става ученик на Учителя и му се разкриват по вътрешен път, чрез неговата интуиция, тайните на Божествения план. То значи ученикът да развие своето причинно тяло. Той става съзнателен съработник в царството на живата природа, във великото дело на Учителя.

За горните три задачи, Той даде формулите за разрешението им чрез своите беседи. Чрез неделните Си беседи Учителят даваше начини за разрешаване на економическия и социалния проблем. В лекциите от общия клас, които изнасяше всяка сряда, даваше методи за разрешаване на страданията и болестите. Чрез беседите в младежкия клас, които се състояха всеки петък, Учителят действуваше върху умственото развитие на кандидатите за ученици. И най-сетне, чрез съборните беседи, които изнасяше всяка година през месец август, както и в интимните разговори, разкриваше плана на новата епоха, връзката между ученика и мисията на Учителя.

* * *

Авторът на настоящата книжка, която се явява като синтеза на изнасяните от него сказки пред учащата се младеж, както и пред българската общественост, дава един принос към новото разбиране на живота, което се утвърждава в съзнанието на всички хора.

Тази малка книжка, изпълнена с ценни практични анализи и съвети, ще послужи като указание за първите крачки, които трябва да се направят, за да се прекрачи прагът на онова ново разбиране на живота, което Учителят възвести на човечеството. Въпросите, които се третират в нея, както по отношение на областта на възпитанието, въздържанието, храненето, дишането и морала, идват като една предпоставка, като врата за разумно навлизане в духовното разбиране на живота.

В заключение ще кажем, че трудът на автора, наистина, ще бъде възнаграден чрез интереса на учащата се младеж и особено чрез читалищните среди, който ще се възползуват от ценните мисли и съвети на книжката, за да си изградят физическо здраве, което се явява като основа за вътрешно равновесие, необходимо за разбиране законите на живата природа. Големият интерес, който е събудил със сказките си г-н Стоицев, се вижда и от отзивите на директорите на гимназии и прогимназии, читалища и общини, изказани в повече от 200 благодарствени писма до него. Въпреки неговата седемдесет и пет годишна възраст, той с голямо постоянство, енергия и идеен жар броди из страната, за да разнася светлината, като верен работник в изграждане делото на Истината. Щом този безкористен труженик може да изпълнява подобна благородна работа, какво остава за младите, които имат по-големи възможности да станат сеячи на доброто в новата култура. Нека неговият пример служи като импулс за все по-големи жертви и постижения в полето на новия свят, който се ражда величествено из противоречията на съвременната култура.

Д-р Методи Константинов

II. Въведение

Някога Сократ бе казал: «Познай себе си!» Да познаем себе си, това значи да познаем доброто, възвишеното в себе си, да го развием, да го проявим, за да се усъвършенствуваме. Намирам за необходимо да се добави още, че ако бихме познали и ближния си, и всички люде, като себе си, щяхме да схванем, че ние сме едно цяло и всеки е частица от това живо тяло. Следователно човек за човека е брат, а не човек за човека – вълк, както твърдят някои.

Липсата на хармония между ума, сърцето и волята и липсата на повече просвета и съзнание за един по-разумен живот, това са едни от най-важните причини за съвременния егоизъм.

Ето, по тези въпроси аз желая да разменя някои мисли с вас, с цел, ако бъда разбран, всички да станем по-разумни, по-добри. С това аз се считам щастлив, че ми се дава възможност в последните години на моя живот да изпълня един обществен дълг.

Ето, вие виждате, пред вас стои един по-възрастен брат, който е напуснал работа, спокойствие и, макар с напреднала възраст, 75-годишен, ходи по градове и села, с желание да бъде полезен на този мил български народ. С какво? Със сказки, не само от научен характер, но и с опити от живота, с едничката цел да се хвърли малка светлина, особено за младите поколения, върху някои важни въпроси за живота, та, като вземе необходимата поука, да не се повтарят миналите погрешки и се излагат на същите неоправдани страдания.

Тези въпроси засягат всички човеци и са необходими за всяко време. Българският народ, особено сега, след последните събития, и то в големия си процент, му се налага по необходимост:

1. Да му се засили вярата в доброто, като подтик за творчество. Доброто е в сърцето на всеки човек, остава само да го проявим.

2. Да развием безкористна любов за братолюбие.

3. Да се пробуди съзнанието на всички ни, да схванем гибелното влияние на алкохола и да разберем благотворното влияние на трезвеността.

4. Да се научим по-разумно да се храним, пием, дишаме и да използуваме разумно слънчевата енергия.

5. Да поставим като основа в живота си принципите на природата, с които да градим разумно новото, хубавото!

Ето защо, книжката съдържа въпроси върху възпитанието, въздържанието, храненето, болестите и морала.

Накрая, поради времето, в което ние живеем, ще кажа и няколко думи за мисията на Славянството и частно за Българския народ, като средище на напредничави идейни движения.

Изложеното се придружава и с рисувани картини, за по-ясно илюстриране на говореното – главно, как се отразяват отрицателните и добрите навици върху децата, юношите, както и при зрялата възраст.

Крайната и основна цел на сказката е, да станем всички: здрави, честни, разумни, добри, справедливи. Като работим с любов и като живеем в братолюбие, всички блага ще се разпределят справедливо между хората. Какво по-велико и по-красиво от това? Обаче, за придобиване на горните качества, любовта, истината и правдата трябва да бъдат основа в нашия живот.

Вие знаете много неща, но ще чуете и някои нови, научни неща, доказани чрез ред опити. Тъй щото, това, което ви приляга на сърце, приложете го, за да се радвате на добри резултати.

III. За възпитанието

Никой не може да откаже, че възпитанието е един от важните фактори в живота. Обаче то трябва да се прилага безкористно, в съгласие със законите на живата природа, чрез родителите, възпитателите и чрез окръжаващите. Но за това се иска разумно приложение, просвета и пак просвета!

След това идва проблемата за самовъзпитанието – стремеж на личността да се самоусъвършенствува. Това е бавен процес, но е пък най-сигурен. Защо? Защото това, което човек сам гради в себе си, остава най-трайно. Погрешките и страданията карат разумния човек да се замисля, да търси нови пътища за правилното им разрешение и с това той се учи, крачи стъпка по стъпка към съвършенството.

Всички ние виждаме и знаем, че човечеството прекарва, а и ние заедно с него, макар и в по-малък размер, страдаме от тия войни. И ние, хората, дойдохме до това положение, защото сме се отклонили от разумния живот и от законите на живата природа, която постоянно ни учи, но ние нехаем.

Ние мислим, че сме завладели всичко, а всъщност себе си не сме овладели, себе си не сме познали.

Така, учените са открили, че в човешкото тяло има около 30 милиарда клетки. Ние сме господари на тия наши поданици. Е, добре! Даваме ли ние възможност те да ни помагат свободно? Нима в 24 часа ние не се меним безброй пъти и ставаме ту радостни, ту гневни? Не нарушаваме ли спокойствието на тия клетки с гнева, с някоя лоша мисъл, с някое анормално желание? Не убиваме ли

така безброй клетки? Защо? Защото при гнева и лошите мисли се образуват отрови, които действуват гибелно и върху клетките. Нима при гнева на кърмещата майка не се образуват отрови, които влияят върху храносмилането на децата и те заболяват от детската болест – колапс? Нима при гнева на кого и да е не се убиват милиони клетки и късат нишките на идеалната любов, без да знаем това? Следователно, ако мислим, че владеем себе си, природата, ние се лъжем. Ние използуваме само благата на природата, която ни ги разкрива чрез разумните люде. А често добрите неща се използуват за зло на човечеството.

Християнските народи са се отклонили и от Христовото учение. То е толкова изопачено, че ако се яви Христос, сам ще се чуди на човешката гениалност, как е могло до такава степен да се изврати. Днес от Христовото учение са останали само външните форми, съдържание обаче – много малко.

Ние, човеците, забравихме и закона за възмездието, който е неумолим и за управника, и за пъдаря. Не може човек да сее трънe и да чака рози. Не може човек да върши зло и да чака добро. Такива аномалии природата не търпи.

Ние трябва да знаем, че не сме дошли на земята само да ядем, да се удоволствуваме и да трупаме богатства. Ние сме дошли да проявим братолюбие, всички човеци да се почувствуваме като братя и сестри.

Затова, няма защо да се чудим, че човечеството дойде до това положение.

Сега, след тези страдания, налага се да погледнем трезво къде се крият дълбоките причини на злото, на войните, на страданията. Само така ще започнем основно и разумно да градим новото.

Преди всичко, ние сме щастливи, че Провидението е бдяло и бди върху България и българския народ. Обаче историята един ден ще си каже думата, кой запази България до днешния ден от неприятелски крак. Благодарение на самоотвержени, борчески и идеалистични души, които станаха жертва; и благодарение на това, че нашата освободителка, братска Русия, гръбнакът на Славянството, дойде пак като наша приятелка и се извърши тази промяна.

Ето защо, сега ние трябва да бъдем разумни, да работим с любов, истина и правда, не само да запазим придобитото, но тепърва то да се разширява към доброто и хубавото.

Следователно, сега ни предстои разумна работа – да градим новото.

Някои искат да видят изведнъж новото, хубавото. Това е невъзможно. Ние сме хляб от същото българско брашно, а и всички имаме, малко-много, свои недъзи. Обаче, бъдещето е наше! Благодарение на това, че е имало, има и ще има идеалисти хора, в широк смисъл на думата, и ги има по целия свят, които работят безкористно за доброто на цялото; благодарение на това, че такива чисти хора има и в България, аз зная, че има такива и между вас, затова трябва да се радваме. Такива са били, са и ще бъдат истинските творци на новото в света.

Като съм се ползувал от хубавите идеи на тия люде, от научните открития и от личните мои опити в продължение на 27 години, явявам се доброволно и пред вас, да хвърля, както казах, една малка светлина върху някои въпроси за живота, в духа на днешното време.

Ето защо, на всички нас е нужно вяра в доброто, любов, истинско братолюбие, а това без светлина на ума и вътрешен мир не може да се постигне.

Нека знаем преди всичко, че новото, което иде, трябва първо да премахне противоречията в живота. След това, трудът да стане стимул, всичко да се работи с любов, за творение на блага и тези блага да се разпределят справедливо за всички. Тогава младите ще се чувствуват все млади и творци, а възрастните – подмладени. Така хората ще заживеят в братолюбие, защото няма да има гладни, необлечени, неподслонени. Това са хубави идеи, но се иска просвета, просве-

та и пак просвета. След тези страдания се чака колективното пробуждане на съзнанието у всички човеци. Защо? Защото е велико да се разбере: «Всички за един и един за всички. Като се подпомогне един от всички, той ще се усъвършенствува. Така и той ще работи за цялото.»

Ето защо, тези войни и страдания са стимули, да се пробуди колективното съзнание. Те са един изпит за християнските народи, да се опомним и да видим, че не е важен само етикетът, а е нужно и съдържание. И тогава, като се прегърнат новите идеи, ще се започне разумен строеж.

В сърцата на всички ни са вложени, като възможности, основите за един разумен живот. Остава само да ги пробудим, да ги разработим, да ги проявим.

Сега, когато ни карат насила да вършим добрите неща, а ние не разбираме това, то е мъчение. Щом се боим и ги вършим от страх от закони, или от общественото мнение, това се счита труд. Само когато вършим всичко от любов, това е работа. Затова, именно, е нужна просвета. Сега някои искат да видят есенциалната форма на живота, т. е. смисъла на най-възвишения живот. Това е невъзможно.

Други искат да видят субстанциалната страна, т.е. съдържанието на хубавия живот с факти, които са като закони. И това е невъзможно да стане веднага.

Правилно е да се почне с опити от материята, от физическото. Тук, след като опитите станат факти, фактите – закони, а законите – принципи, това е правилният път. – И затова сега ние, в България сме в религията на труда, гдето се правят опити. И когато се поуредят материалните въпроси, ще дойде учението за един по-възвишен, по-разумен живот. Така е пророкувал един велик човек в България още през 1919 година.

Ето по тези, именно, въпроси ще чуете някои мисли.

*

При възпитанието, за да се дойде по-после и до един разумен живот, би трябвало да се започне от зародиша, т. е. от създаването на поколение. Това обаче е един много важен и деликатен въпрос. А трябват чисти и разумни люде, за да го разберат.

Ние трябва да знаем условията и кои моменти са най-хармонични и благоприятни за създаването на здраво и морално поколение. А за да бъдат разгледани тези въпроси, потребно е време, а и тяхното разбиране предполага съответна интелектуална подготовка.

Нека след това споменем нещо за децата и родителите – техните отношения. Днес много интелигентни майки, които милеят и обичат децата, несъзнателно стават причина за заболяването на децата. Така майки, които не обръщат внимание и дават на децата тестени и други храни до седмия месец, когато стомахът на детето няма солна киселина и пепсин, а само един фермент, наречен химузин, който действува изключително върху майчиното мляко. Даването тестяна храна, която не може още да се преработи правилно химически, действително, може да накара детето да затлъстее, обаче, неговият стомах още от самото начало започва да се разширява. То пълнее първите три-четири години, но после слабее и остава с един разширен стомах, който от постоянното лакомство дохожда и до по-голямо разширение и организмът се приготвя за разни болести. Това е непростено, особено за интелигентните майки. И затова трябва и в туй направление просвета.

Младежите – ученички и ученици, пък и изобщо младото поколение, които имат родители и които са радостта, щастието, бъдещето, величието, силата и надеждата на България, трябва да ги пазим от поквара, като зеницата на окото

си. Това го желае и държавата, и обществото, и аз, и всички родители, и всички възпитатели.

Ето защо младите – ученички и ученици, които имат родители, са щастливи. Защо? Защото те ги хранят, обличат, подпомагат ги малко-много и ги възпитават. И затова всички младежи трябва да обичат своите родители и да бъдат послушни за добрите неща. И когато те са здрави, учат се добре, добри са, умни са, справедливи, а това е най-голямата награда за родителите. От своя страна, ако родителите милеят за децата си, доброволно и съзнателно трябва да се жертвуват – да изкоренят известни свои недъзи и да развиват добродетели в полза на децата си.

В училището децата представят едно голямо семейство. Затова те трябва да се стремят да развият безкористна любов помежду си, като основа за едно братолюбие. При такава хармония, децата ще учат по-спокойно, по-добре, а някои, които имат недъзи, ще се стесняват да ги проявяват. А ако се поставят някои от по-добрите ученици да контролират другарите си, ще има по-добри резултати.

Учащата се младеж обаче трябва да обикне и своите възпитатели. Защо? Защото те жертвуват време, спокойствие, нерви и живота си, само и само да им дадат образование и възпитание. И когато и възпитателите обикнат децата като свои, тогава ще се създаде между ученици и възпитатели пълна хармония, и учебното дело ще стъпи по-здраво на нозете си.

Обаче ние знаем, че децата, когато не са пред очите на родители и възпитатели, често попадат под влияние на разни отрицателни образователни фактори.

Ето защо, в зависимост от това какви заведения се посещават, с какви другари се събират, какви книги четат, те строят в живота си страдания и нещастия, или радости и щастие.

И понеже образованието е във връзка с чувствата и ума, много важно е да се контролират проявите на чувствата и на ума чрез правилна мисъл.

Ето тук е изкуството – родители, възпитатели, интелигенция, а и самите младежи да работят за отстраняване на отрицателните прояви и да се развиват положителните.

Характерът се развива в ранната възраст. До 15–20-годишна възраст най-лесно се коригират недъзите и най-лесно се придобиват добродетелите. Придобитите добродетели и неизправените недъзи си остават за през целия живот: първите – за радости и щастие, а вторите – за страдания и нещастия.

Ние и без това носим известни отрицателни качества, които са плод на дълбоки причини. Тези прояви, тези недъзи са спъвали и спъват човека в неговото усъвършенстване.

Нека видим някои от причините за тия човешки недъзи.

Преди известно време чух една сказка от един професор. Той изнесе политическите, демографските и социал-икономическите причини на днешните войни и страдания. Всичко беше изнесено много добре, особено икономическите въпроси. И вярно е, те са едни от най-важните! Защо? Защото, докато има борба между злото и доброто, между капитала и труда, докато у едни има несметни богатства и живеят в разточителство, а други са в мизерия, глад, необлечени, неподслонени, не може да има спокойствие и духовно растене.

И затова, велик човек в България още през 1919 година е изрекъл истини, които ние сега виждаме. *

«След 1945 г. работите на Европа ще се поправят.»

---

* Изказвания на Учителя Петър Дънов. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

«Време е вече християнските народи да си подадат ръка и да заживеят в братолюбие».

«Сега е време славянството да се прояви. И които му пречат, няма да видят добро.»

Ето защо сега ние, българите, минаваме през религията на труда, гдето се правят опити. И така, постепенно, с безкористната любов, ние ще достигнем и до истинското братолюбие. А истината и правдата ще ни бъдат принципи и ръководни нишки в живота.

Горните качества са за школувани идеалисти, макар и материалисти. Ние знаем, че добрите неща по-мъчно се постигат в живота и те са за истинските творци. От друга страна, ние виждаме, че освен описаните социални причини, имаме и други спънки в живота:

Това са отрицателните качества, придобити от родители и праотци. Те са страшни! И ако не обърнем сериозно внимание, да ги изкореним или да ги доведем до минимум, винаги ще се спъваме.

Тези отрицателни качества са:

Лъжата, кражбата и непослушанието, от една страна, и от друга – раздвоението на съзнанието и безверието.

Затова всички трябва да работим, да избягваме най-първо лъжата, кражбата и непослушанието, да скъсаме с тях! Нека заменим лъжата с истината или, както казва народът: «Прав Иван с право сърце.»

Нека запомним, че грубата лъжа, както и бялата – невинната, са недъзи, за които трябва голямо усилие и силна воля, да се освободим от тях. Нека заменим кражбата с правдата и справедливостта, а непослушанието – с послушание за разумните неща.

Нека знаем още, че човек, който лъже и краде, мирише като мърша, но ние не можем да го подушим, защото не всички сме развили онова обоняние, за да го усетим.

Другите отрицателни качества, наследени от нашите праотци, са:

Гордостта, тщеславието, омразата, завистта, алчността, лукавството и извратената полова любов.

Гордостта и тщеславието, това са животински прояви. Те са едни от най-опасните недъзи. Горделивият счита себе си най-знаещ, могъщ, а другите – за невежи, прости, грешни. Тщеславецът иска само него да хвалят, почитат и пр.

За да се освободим от тия недъзи, трябва да проявим вътрешно самообладание и да се не надценяваме, но и да не се подценяваме.

Омразата и завистта, това са отрови за организма. Те се складират в черния дроб и чрез кръвта и нервите тровят целия организъм.

За да се освободим от тези отрови, трябва да обикнем всяка човешка душа и по смисъл, и по съдържание, и по форма.

Алчността, това е друга отрова. Причината е закоравялото сърце и липса на възвишено милосърдие. Тук очите са ненаситни за придобивки. Ако не бе тази алчност за завладяване на земи, народи, блага, в ущърб на другите, човечеството не би дошло до тия войни. Страшната черна борса не би се изразила в тази страшна форма. Мен ме е срам да говоря по този въпрос.

За да се освободим от алчността, трябва да проявим доброто и възвишеното милосърдие. Не че хората трябва да живеят от милосърдието на ближния; всеки трудещ се е достоен да изкара прехраната си. Тази добродетел е турена от природата в човека, с цел да се жертвува, дори с цената на живота си, в полза на страдащия. То обаче е турено в нас, главно да развиваме и другите си способности.

Само така текат правилно електромагнитните течения у нас.

Лукавството, изразено в клюкарство и клевета, също е непростено да го проявява един разумен човек, а още повече – младото поколение. Много хора стават жертва, а други страдат от клеветата, особено с разните неверни прибавки.

За да се освободим от този недъг, трябва да намерим една добра черта и у най-лошия човек и да я насърчаваме. А при проявен недъг, да се стремим да помогнем само с любов и мъдрост.

Всички тези недъзи са плод на човешкия егоизъм.

Извратената полова любов – последният недъг, за срам, в някои държави е в голям размер, заедно с венерическите болести. Даже и ние не сме запазени съвършено от нея. И затова казвам, ако ние запазим нравствената вънкашна и вътрешна чистота на личността и семейството – особено на младото поколение, ние сме направили много нещо.

Този морал се подкрепя и от властта, а се желае и от голям процент люде в България.

Затова именно, като благородна стъпка, особено за младото поколение, се препоръчва и се желае въздържанието от алкохол и тютюн, за което ще се спомене след малко.

Тези недъзи – отрицателни прояви – по-лесно се изкореняват, когато материалните нужди са задоволени. Разбира се, има дълбоки причини за тези недъзи, на които не ще се спираме.

Ето защо, пак споменям – за всички е нужна просвета! Само чрез просвета ще се дойде до положението да се пробуди колективното съзнание у всички, та да се работи повече и върху личността.

Тези недъзи – лъжата, кражбата, гордостта, тщеславието, омразата, завистта и алчността, както и извратената полова любов, са били, са и ще бъдат най-важните спънки на личността, в семейството, обществата, народите. А след този егоизъм идват логически войните и страданията.

И затова, ако не работим сериозно върху тия недъзи, човечеството ще върви по утъпканите пътища и нищо ново и добро не ще се изгради за народите.

Ние трябва да знаем още, че материалните блага и науката са само подобри условия за това усъвършенствуване. Те не са цел в живота.

Нека спомена и това, че в живота има хора, които, при всички охолности, си остават същите. Това има други дълбоки причини. Нима не виждаме синове и дъщери на богати хора, които при всички добри условия, си остават посредствени? Нима не виждаме, че от три-четири братя, които еднакво наследяват бащиното си богатство, само разумните, трудолюбивите запазват и умножават полученото? Нима не виждаме един музикант, който свири с чувство и е хармонирал музикалните си способности с ума, сърцето и волята, как благородно се проявява във всичко? Той пробужда човешката душа към нещо велико. Музикант, в когото е само физическата страна на музиката, се проявява с най-обикновени прояви. Следователно първият пробужда висшите чувства на душата, а вторият – само физическите желания.

Нека разгледаме сега и други фактори, които спъват правилното развитие на човека.

Да допуснем, че всички отрицателни прояви сме ги заменили със съответните добродетели. Това обаче не е достатъчно за проявата на един по-висш живот.

Ето защо, ние трябва да знаем и кой е истински здрав човек, кой е разумен, добър, богат и щастлив, и да се стремим да придобием тези качества.

Това са копнежи на човешката душа. Разбрани и приложени тези качества, ние можем да градим по-нататък.

Нека видим тия качества.

1. Напълно здрав човек, според днешните разбирания на медицината и на духовната наука, е този, който има всичките системи: главна нервна система, симпатична, дихателна, кръвоносна, стомашна, отделителна, мускулна и костна системи, съвършено здрави.

Освен това, да има и един светъл ум, за да разбира широките проблеми на живота и да работи за общото благо на цялото; да има благородно сърце с нежни чувства и прояви към всички, а не с извратени желания. И най-после, силна воля само за доброто.

Така хармонизирани умът, сърцето и волята ще намалят до голяма степен грешките и страданията.

Ако пък такъв човек прегърне и едно разумно хранене, пиене и дишане, гдето кръвта става по-чиста и имунизирана, тук болестите и микробите нямат достъп да се развиват. Защо? – Защото неговата кръв е алкална, а не кисела, в която микробите се размножават.

Ако такъв човек заболее, той лесно се лекува. Ако същият развие и една права и чиста мисъл, чисти чувства, плод на хармонията между ума, сърцето и волята, това увеличава вече неговата сила. При това, ако неговата вяра е силна за доброто, проявил и безкористната любов, такива хора са светци в живота! Такъв човек свети с делата си, също свети и с тялото си – той излъчва светлина и благоухание. Ореолите на Христа, на светците по църквите не са измислица, а действителност. Не всички имаме духовните си очи отворени, за да видим и разберем, че това не засенчва истината. Достатъчно е да срещнем един такъв човек и почнем да приказваме с него, ние усещаме разположение, радост и като че ли сме били десятки години с него. Защо? Защото неговите чисти излъчвания хармонират с нашите. И обратно: ако срещнем един лош човек, ние усещаме стеснение, не ни се говори с него и пр. Защо? Защото нашите чисти трептения не хармонират с неговите нечисти. Разбира се, и тук има изключение.

Ето защо, научната мисъл, че в здраво тяло има здрав дух и здрав дух обитава в здраво тяло, търпи вече корекция!

Защо? Защото, ако един човек външно изглежда здрав, красив, завършил няколко факултета; ако той проявява отклонения и върши престъпления в живота си, абсолютно, той не е здрав!

У него или умът, или чувствата, или волята не са на място, не са в хармония, нищо повече.

И нека не се чудим, че днес има учени, интелигентни хора, по външност много привлекателни, но малцина от тях са здрави в пълния смисъл на думата. И описаните недъзи се проявяват в голям процент хора, външно уж здрави, но липсва важното – хармония между ума, сърцето и волята за добро.

Днес и материализмът се разви, благодарение, че много хора се погнусиха от външните форми и заблуждения на религията. Някои, като виждат ред престъпления, които се вършат от религиозни хора, с право се възмущават. Това обаче не е основата на религията, а още повече – на Христовото учение. И ние дойдохме до това положение – да вземем поука и да изпъкне истината.

Затова, според мене, този, когото наричат «атеист», «безбожник», ако такъв вярва в доброто и го проявява; ако проявява безкористна любов и братство с хората; ако живее в истината и правдата и ги проявява на дело между човеците, той е по-горе от религиозния, който няма добри дела.

И действително, в основата на всяка религия е търсене на пътя към Твореца чрез разумния живот и добри дела. А Христовото учение е най-възвишеното. Следователно, ако някой е християнин, а няма горните качества, той нито е християнин, нито е религиозен. Ние трябва да знаем, че обикновеният живот е основа за пробуждане на религиозния живот. Религиозният – за пробуждане на духовния, за възвишения живот.

2. За разумността ще отбележим следното:

Разумност, това значи да развием и да проявим духовната, вътрешната светлина в себе си, която подтиква ума да прояви права мисъл и висши идеи, които да изразим с Любов, чрез езика си, и да ги проявим на дело, чрез тялото си.

Красиво е да имаме тази способност! Това са реалистите хора. Те искат да турят пръста върху раната, да опитат нещата, и тогава да повярват. Прави са те, много от тях, като проверят истината, стават истински верующи, истински религиозни и духовни хора, истински творци в живота. Това значи «три пъти мери, един път режи». Това значи още «мисли, и всякога право мисли». Това значи още да гледаме нещата нашироко – началото и резултата в края. Това е то да развиваме един критически ум. Тази способност – разумността, се намира локализирана в горната част на челото. И ако искаме да развиваме тази способност, да правим сутрин дълбоки дишания. Как? Вдишваме ритмично с едната ноздра, задържаме повечко и издишаме с другата ноздра. След това повтаряме същото с другата ноздра (през която издишаме).

Тук кислородът с жизнената сила – праната*, играят голяма роля – оживотворяват кръвните телца и целия организъм с тази сила. И ако се правят и гимнастически упражнения, особено на чист въздух, това е достатъчно. Така човек е жизнерадостен през целия ден. Младежи – ученици, щом правят тия упражнения, като седнат да учат, ще почувстват грамадната разлика в мисълта и здравето. Добре е младежите, които имат възможност, да потърсят книжката «Творческата сила на мисълта» от Джеймс Ален, да я прочетат и да се уверят в силата на мисълта.

3. За доброто

Красиво е всички да бъдем добри и да вършим добри дела. Така ние сме образци и пред другите.

Но и доброто, ако го правим заради доброто; правим го навреме и на място, правим го в рамките на истината и правдата, това е истинското добро!

Иначе, доброто е относително.

Ето защо, лошият човек гледа само да взема, без да дава; обикновеният взема десет, а дава само едно или две; добрият обаче, колкото му дадат или сторят, стреми се и той да се отплати по същия начин.

Обаче идеалистът, алтруистът, издигнатият духовно човек, е като извор – той дава, без да иска, върши доброто заради доброто, обича хората, без да чака да го обичат. И такъв човек, действително, заслужава да се обича. Стореното добро е наш капитал.

4. За богатството

Материалното богатство е нещо преходно, относително и несигурно. При все това, придобитото богатство по нечестни пътища е неморално. От такова богатство няма радости, освен временно и все с вътрешно гризане на съвестта.

---

* прана – на индуски език «прана» се нарича жизнената сила. (бел. а.)

Богатство, придобито на гърба на други, е анормално. А това, придобито по правилен начин, е благословение. При това, всички богати хора са и касиери на природата, на провидението. И ако те не станат щедри и добри, да раздават на другите, ще развият скъперничеството, ще станат по-алчни и нищо не ще разберат от живота. Те са привидно щастливи. Те си въобразяват, че са нещо, а всъщност са едно голямо нищо.

И затова именно в напредналите държави, в които сме и ние, съзнават тази аномалия и гледат трудът да стане свещен дълг за всички, а благата, които се произвеждат, да се разпределят справедливо между всички.

Ето защо, Христос е препоръчал: «Не събирайте съкровища, които молец ги яде, крадец ги краде и ръжда ги хваща.» Това са материалните богатства, в които да не се съблазняваме и самозабравяме. В замяна на това, да развиваме добродетели, които не се унищожават от напасти. Човек, обогатен вътрешно с тия добродетели, никой не може да му ги отнеме.

Затова е нужна просвета и пълно съзнание. Кой може да отнеме светлия ум, благородното сърце и силната воля на човека, който иска да направи добро? Никой! Затова всички трябва да се стремим към туй богатство, към туй съвършенство.

Тук ще спомена нещо, особено за младото поколение. Младите, които имат професия, трябва да работят чистосърдечно, безкористно на обществото. Тогава всеки ще види, че обществото много повече ще го възнаграждава. Това го казвам от опитност, защото съм вървял по този път.

Сега ще спомена също и един контраст, да се види докъде сме отишли ние, културните хора на XX век! И това се върши от християнски народи.

Така, през 1935 година Обществото на народите е издало един бюлетин за 1934 година, гдето се изнася, че през тази година, около 3 милиона души по земното кълбо са загинали от глад и мизерия.

От тях 290 000 души са загинали, като са посегнали върху живота си чрез обесване, удавяне, застрелване, пак от мизерия.

А през същата година 568 милиона тона зърнени храни и 247 хиляди тона кафе, ориз и др. са хвърлени в океани и морета, с едничката цел да им се поддържа високата цена.

Тук коментарии са излишни!

Ето защо, щастието и страданията на хората зависят преди всичко от самите тях. Зависи какви сили и способности сме развили и проявяваме в живота си.

И затова, необходимо и нужно е да развиваме творческите, положителни сили за доброто в себе си.

В помощ на това бих препоръчал на всички някои важни мисли:

1. Да пазим свободата на душата си, която се добива само с проявата на истината и правдата в живота. Иначе тази свобода се обръща в «слободия» и човек непременно ще греши и ще страда.

2. Да пазим светлината на ума си, изразена в мъдрост – да се не поддаваме на никакви отклонения и разни престъпления.

Този ум да обхваща широките проблеми на живота и да работи за общото благо на цялото.

3. Да пазим благородството на сърцето си, чрез което да изявяваме нежни чувства към всичко живо.

С това, всеки път ще можем да различаваме нещата не субективно, със своите лични чувства и егоизъм, но обективно и в полза на цялото. Иначе, ще грешим и страдаме.

4. Да пазим силата на волята си и силата на духа си само за доброто.

А това значи волята ни да бъде твърда, устойчива като диамант. Така ние ще светим пред човеците със своите дела.

Придобити и приложени тия четири добродетели, ние сме стъпили вече на здрава основа за изграждане на новото, за проява на разумния живот.

(...)

IV. За дишането

Ако здравото тяло зависи от правилното хранене, правилното храносмилане, то здравата нервна система, здравите дробове, чистата и права мисъл, чистите чувства зависят от правилното дишане.

А всичко това е свързано със симпатичната нервна система.

Ето защо, ние горещо препоръчваме на читателите книжката за дишането от Учителя.* В тази книжка има ценен материал по този въпрос.

Тук ще споменем пак, че правилното и дълбоко ритмично вдишване, сутрин, с едната ноздра, задържане и издишане от другата, и обратно; правенето гимнастики след тези вдишки, особено на чист въздух, пиене на малко топла вода с лъжичка, на глътки, е от голямо значение, особено за слаби и нервни хора. Ако това може да се прави и преди обяд, то е от голямо значение. Дишането, това е животът, а поглъщането на повече кислород с жизнената сила – праната от въздуха, това е условие за продължителността на живота.

Никой да се не самоизлъгва и мисли, че ежедневната физическа работа ще замести дълбокото дишане и разумната гимнастика. Само с разумното дълбоко дишане и гимнастика ние даваме възможност на кислорода да проникне с жизнената сила до върховете на дробовете.

На дълбокото дишане се дължи и облекчението при умората. Като се изкачваме на високи места, при умора от ходенето, умора от работата, щом се спрем половин-една минута и направим дълбоко дишане, ние получаваме облекчение. Защо? Защото отровите, които се движат и събират в ставите, предизвикват умора. Щом обаче се направи дълбоко дишане, кислородът раздвижва тези отрови и се усеща едно облекчение.

Ако чрез елементите на храната се възобновяват клетките, то чрез кислорода и жизнената сила те се оживотворяват. Така и животът се продължава.

Ето защо, нужно е постоянно и с мисъл да се съсредоточаваме при дишането и гимнастиките, за да използуваме максималната придобивка.

За радост на децата и жизнерадостните възрастни, поднасям и една песен за дишането. Тя е труд на един основен учител в Софийските села. Тази песен може да се пее от децата, след дишането и гимнастиката.

Песента е накрая на книгата.**

V. За слънчевата енергия, топлината и въздуха

По това има много да се говори. Ние малко знаем, а още по-малко и разумно използуваме.

Благодарение на това, че нашият народ е земеделски и е свикнал рано сутрин да става, той използува много добре чистия въздух и слънцето, макар и несъзнателно.

---

* Б. Боев – «Учителят за дишането». (бел. а.)

** Става дума за песента «Физкултурен марш» от Пеню Ганев. Вж. стр. 99 и 100. (бел. М. И.)

Друга част – туристи и други, съзнаващи това, също използват чистия въздух и слънцето по високите места. Но и туристите има още много да учат, за да използват правилно природата и да й се отплатят.

Обаче, голяма част от гражданите, които лягат късно и стават късно, не знаят колко пъти през живота си са виждали изгрева на Слънцето. Те изпущат из пред вид пословицата: «Рано лягай, рано ставай» – условие за един здравословен живот. Нима птичките и животните не са добър пример за нас?

Има обаче и хора, които съзнателно, научно и с ред опити гледат да стават рано и да използват слънцето. Те дишат дълбоко и правят гимнастически упражнения. Другите хора, като ги гледат, смятат ги за извеяни, че били се кланяли на Слънцето. Колкото ние ги познаваме, те не само не са извеяни, но са умни. Защо? Защото знаят, че Слънцето е слуга на Твореца и че то носи живот чрез своите лъчи и топлина на всичко живо в природата, в това число и на човека.

Можем ли да си представим какво би станало и какво би било положението на растения, животни, на човека, ако нямаше слънце?

Ето защо, тия хора много добре знаят, че ¼ –½ час преди изгрев Слънце, неговата енергия, макар и още невидима, действува чрез ултравиолетовите лъчи върху психическото състояние на човека. Във време на изгрева, ултравиолетовите лъчи действуват върху нервната система. В този момент, ако се гледа Слънцето 4–5 минути, засилва се зрението и човек се опреснява психически.

Пишещият настоящото, сам съм правил опити, и макар на 75-годишна възраст, очила още не съм употребил. Вярно е, че сега зрението ми е по-слабо, но още си служа без очила. Ползата от слънцето е от голямо значение, ако вършим това през пролетта.

Към 9 часа слънчевите лъчи действуват върху стомаха, както и върху цялото тяло, и това влияние се усилва ежедневно от 22 март до 22 юний.

След това силата на слънчевите лъчи почва да намалява.

И затова тези хора разумно използват слънцето.

Нещо повече. Те знаят още чрез науката, че слънчевият спектър, в лицето на всички цветове, действува целокупно, като бяла светлина, върху човешкия организъм. А всеки цвят, от червения до ултравиолетовия, действуват и отделно върху някои органи и системи, и изобщо – върху нашата психика. Например знаем, че червеният, а особено аленочевеният цвят, е носител на живота – оживотворява клетките. Той е, който носи за човека космическата сила, и колкото този цвят е по-тъмночервен, той събужда животинските инстинкти у човека – проява на разни грубости и пр. Такива лесно се гневят. Затова, меланхолик, отчаян, ако се постави в стая, боядисана с червено, той се ободрява, развеселява. Но ако поставим в тази стая един неврастеник, с изострени нерви, той още повече ще се възбуди. Примерът с биковете, при борбите в Испания, ясно потвърждава това. И действително, ако чисто аленочервеният цвят, според учените, има 427 билиона трептения в една секунда, а ултравиолетовият цвят – 754 билиона трептения, логично е да помислим, че трептения, по-долу от тези цифри, показват отрицателните прояви на тези цветове. Логично е да допуснем, че в действителност има много повече трептения във всички цветове, ако те са в най-чистата форма. Това обаче не може да се долови с нашите още неусъвършенствувани пет сетива, освен с шестото чувство – ясновидството.

Оранжевият цвят действува ободрително, развива благородната индивидуалност, а главно дава подем на личността за служене на Твореца, за служене на цялото човечество. Ако оранжевият цвят е ръждив, развива тщеславието и малодушието в човека.

Жълтият цвят действува върху ума, интелекта, мисълта, мъдростта и чувствата. Той помага за развиване на вътрешния мир и спокойствие. Той е равнодействуващата сила между червения и синия цветове. Ако жълтият цвят е нечист, развива се гордостта.

Зеленият цвят действува върху физическото и духовно растене на човека. Чрез него се развиват упованието и надеждата. Зеленият цвят от природата влияе добре и върху очите. Човек закрепва индивидуално.

Тъмнозеленият цвят пробужда в човека алчност към материалните неща, към грубия егоизъм.

Синият – небесен цвят влияе върху вярата, истината, правдата, честността на човека. Той засилва също твърдата и устойчива воля. А тъмносиният цвят води към съмнение, безверие, малодушие.

Виолетовият цвят, както и ултравиолетовият, влияят изобщо върху психическото състояние на човека. Влияят главно върху неговите чувства и силата на характера.

Описаните неща не са приказки, а опитани научни истини.

И ако някой се съмнява, нека си спомни само за влиянието на Луната върху моретата и океаните – приливите и отливите, за да се смири.

Не напразно известни хора ги влече червеният, други – синият, трети – жълтият и разни още цветове.

Червеният, жълтият, синият цветове са носители на най-възвишените прояви на нашия живот. И от влечението да носи едни или други цветове може да се познае и характерът на човека. Разумните хора, при добри условия, да избягват черните цветове.

Ето защо разбиранията на тия хора са за похвала и подражание. И когато големият процент от хора съзнаят това и почнат да използуват тия безплатни блага, много от болестите ще намалеят, ще облекчат човека. Тогава хората ще са по-здрави, по-разумни, по-добри, а какво по-красиво от това?

VI. Основи на морала

Мисълта за морала се появила, когато човекът се отклонил от правия път на живота, от правилните отношения към хората, към природата, към Твореца, с цел да се ограничи от тия неправилни отношения. Затова и Великите Учители, главно Христос, са посочвали възвишените добродетели с цел да може човек да се усъвършенствува в живота.

Според едни, моралът е онзи природен и неизменен закон, който кара човека да разбере, че той има права, но и задължения.

Обаче, от висше научно и духовно гледище, моралът е доброто в сърцето на човека. Доброто, това е зародишът, една семка, която е поставена от природата в човешкото сърце. Това са възможностите за човешкото усъвършенствуване.

Този морал се състои от безкористната любов, истината и правдата, проявени с мъдрост в тяхната пълнота и чистота. А съвкупността на тия сили в живота, това е доброто. Христос го изразил с думите: «Любов към Твореца, любов към ближния и любов към себе си.»

С една дума, човек трябва да прояви разумното и да има добри отношения към Създателя и към всички живи същества. Ония, които считат, че някои са атеисти – безбожници, не са прави. В света няма човек, който да не е верующ. Само че едни вярват в едно, други – в друго. Важно е преди всичко как човек се проявява в живота.

Едно е важно. Всички вярваме еднакво в хляба, във водата, въздуха, светлината и ги използваме, всеки според степента на своето съзнание. Обаче, ако един верующ, религиозен – християнин, вярва в Бога, вярва в Христа, а върши непростени работи в живота си, той е за осъждане. Той е по-долу и от този, когото считат атеист, безбожник. Обаче, ако безбожникът вярва в доброто, проявява безкористна любов към всички, живее в истината и правдата и ги проявява на дело, такъв човек е много по-горе и от религиозния.

Следователно единият има етикет – религиозен, но няма дела – съдържание; друг – безбожник, няма етикет, но има дела – съдържание, което е красиво.

По моему, и двамата имат нужда от повече съзнание: религиозният – от дела, а другият – от истинска вяра. Аз чакам, а и всички честни и добри люде чакат – християните, славяните, да проявят основите на Христовото учение, заедно с новите и хубави идеи, в тяхната пълнота и чистота. Стига вече тия лъжливи етикети! Стига вече някои, със свещеното Писание в ръце, шест дни лъжат света, а седмия – и Твореца, а вършат разни престъпления и пак парадират, че са християни. Това е гавра с великото учение.

И затова, когато човек се отклонил от правилния път на живота, забравил е своите задължения, явява се моралът, като правило, да се не отклонява от тия задължения.

Моралът в живота на хората е общ и индивидуален. При това, за едни хора известна постъпка се счита за морална, за други – не. А това е защото нещата се гледат субективно, през личните чувства, върху базата на егоизма.

И затова, човек, който говори за морал, а не го живее, за него казваме, че е неморален.

Учените хора – психолози, физиолози, физиогномисти, френолози – са открили, че моралните качества и добродетели на човека се намират на горната част на главата. Това са няколко центрове – милосърдието, в горната предна част на челото. След това – центърът на благоговението, по-горе от първото. Това е качество на почит към природата, към Твореца, към хората, към родители, възпитатели, учени и др. След тях иде вярата, надеждата, съвестта, честността и твърдостта.

Ще спомена само за честността, като основа на морала, и малко за милосърдието.

Някои мислят, че моралът се състои само във външната – нравствената страна на личността. Вярно е, че Христос, преди 2000 години, като идеалист и най-велик комунист, повдигна първо авторитета на жената, като узакони еднобрачието в семейството. По-рано тя беше гавра в ръцете на мъжа. Той изказа една велика мисъл: «Ако мъж погледне една жена и я пожелае, той е прелюбодействувал вече.» Следователно същото е и за жената. С това Той създаде велик морал в семейството и предпазване от заразителни болести.

Нима сега, след 2000 години, жената пак ще се унижи, та да е играчка в ръцете на мъжа? Да не бъде! Нима разумният мъж ще счита жената като плячка и ще върши непростени неща? Да не бъде!

Ние, българите, сме нравствено запазен народ и трябва да се запазим! Изключенията не трябва да се увеличават. Ние трябва вече широко да приложим този морал.

Нима е морално един човек да лъже, да краде, да мрази, да завижда, да е алчен, горделив, клюкар?

Нима е морално човек да се напива и оставя семейството си в мизерия и страдания?

Нима е морално да злоупотребяваме с пищна храна, макар да сме състоятелни, в ущърб на другите?

Нима е морално да кроим пъклени планове как да напакостим на другите?

Нима е морално да водим неразумен и разгулен живот, ако имаме пари?

Нима е морално аз да живея, а брат ми, ако ще и да мре?

Не, това са неразумни и животински прояви. Това са прояви на хищните животни.

Нима е разумно и красиво да се дели и Христовото учение на клонки, и всяка клонка да мисли, че е на правата страна, а другите – на крив път?

Не, сега трябва да се подеме новото във всички области на живота и да се работи разумно. Трябват вече хора образци, с дела, за да проповядват. Стига вече само говорене и злоупотреба с търпението на народа.

Творците на новото, идеалното, моралното и пр., това са чистите и добри люде, които са се освободили от лъжата, кражбата, гордостта, завистта, омразата, алчността – плод на егоизма, и са развили всички благородни прояви, па били те верующи или атеисти. Такива хора гледат да открият само една добра черта и у най-лошия човек, защото и той е частица от цялото. А добри черти има положително у всякого. Тези хора работят върху всеки лош човек, да му помогнат да се издигне, защото е частица на цялото. Старите схващания са тъкмо обратни. Ако видят 98 добри качества, само за една или две погрешки могат много да му напакостят.

Ето защо, тези чисти и добри люде работят разумно за общото благо на цялото.

Затова сега се иска съзнателна и ударна работя от всички, особено от идеалистите. И те работят!

VII. За честността

Ако бихме имали всички други добродетели и ги проявяваме в живота, нужно е да сме и честни! Що е честност? Що е съвестта у човека?

Това е онзи вътрешен, интуитивен глас, който всякога ни подтиква да преценяваме нещата и да постъпваме така, че да бъде общо благо за всички. И когато сторим едно добро, то ни шепне тихо: «Много добре стори, върши все така!» Тогава ние чувствуваме радост, доволство, спокойствие. А при сторено зло, чувствуваме се гузни, неразположени, страхуваме се от обществото и от законите. Тогава този глас ни шепне: «Защо стори това? Нали знаеш, че то не е добро? Ами ако те видят, ако те хванат?»

Ето защо, честният човек се познава и по лицето, и по главата, и по проявите си.

Преди всичко, честният човек проявява безкористна любов към всяка човешка душа и обича всекиго по смисъл, по съдържание и по форма. Той работи винаги с истината и правдата. Неговата дума е хвърлен камък – точен е той във всичко.

Честният човек е интелигентен. А интелигентността не се състои само във външността: красив, добре облечен, учен – свършил макар няколко факултета, състоятелен и привидно галантен и вежлив, може да бъде и нечестен.

Интелигентният човек има светъл ум, да обхваща широките проблеми на живота, да работи за благото на всички. Той има едно благородно сърце, с нежни чувства към всички, и избягва вънкашните суетности. Той е справедлив, не само иска това от другите, но гледа да бъде образец в живота си. Той не се подкупва с

нищо и от никого. Той не заграбва чуждото. Най-после, той има твърда воля, като диамант, само за доброто.

Ето това е истинският честен човек, и всички трябва да се стремим към тия качества.

Не само това, но такъв човек използува всички прояви и природата за своето усъвършенствуване.

Така той се учи на разумно търпение, като гледа как хората постъпват със земята – те я орат, копаят, тъпчат, а тя си търпи. Той се учи и замисля как така тази земя, която уж няма човешко съзнание, а приготовлява такива скъпоценни камъни, каквито са: диамантът, златото, среброто и пр. И затова разумният човек се пита: Какво е човекът пред тази разумност на земята? Мислейки това, той се стреми да прояви твърда воля като диамант, разумния живот – като златото и чистото сърце – като среброто.

Интелигентният човек не се чуди и на растителното царство, гледайки как едно плодно дърво, един корен диня раждат такива чудни по форма, по вкус, по цвят, със симетрично наредени семки, сладки и вкусни плодове. Виждайки как тия плодове се жертвуват за живота на човека, и той се учи да жертвува с добри дела пред другите. Значи този човек знае, че растителното царство няма човешко съзнание, но изхвърленият – излишният въздух от човека, като въглелив двуокис, който е отровен, по един алхимически начин, се поглъща от растителното царство и заедно с разните соли и елементи от въздуха и земята се образуват въглехидрати, захари, във вид на плодове, и ни ги поднася даром. Не е ли това изкуство? Ние, хората, трансформираме ли мъчнотиите в радости и добродетели? Всеки за себе си ще отговори.

Ами какво ще кажем за цветята? Нима те не са за нас образец със своите краски и отличен аромат? Благоухаем ли ние с добри дела между човеците? Ами с късането на цветята не вършим ли нарушение в природата? Първо, ние лишаваме човешките души от това ухание и нарушаваме хармонията в природата.

Ами от животинското царство, малко ли поука можем да извлечем? Нима ние можем да накараме едно животно да пие вино, ракия, бира? Абсолютно не! Е добре, не е ли това поука за нас? Ами лъвът и лъвицата, гълъбът и гълъбицата, не са ли образец на семейната чест? Да! Ами гълъбът не е ли образец на постоянство, на твърдост, да остане вегетарианец през целия си живот?

VIII. За милосърдието

Тази добродетел е вложена от природата в човека, като подтик да развиваме всички добродетели и всички способности. Далеч е от мене мисълта да живеят хората от милосърдие. Всеки разумен човек е достоен с труда си да изкара своята прехрана. Че сега има анормалности, у едни – много, а у други – мизерия, това са човешки изобретения.

Именно от липсата на съзнание за истинското милосърдие се развила алчността, и човечеството е дошло в това безизходно положение. Какво виждаме днес? Има хора, които, като дадат нещо, искат да им се пише името, да ги похвалят. И те мислят, че това е милосърдие! Не е! Истинското милосърдие ще отврати човека и от тези войни. Милосърдието не допуща надмощие над другите. Милосърдието работи винаги с любов, за да се помогне на ближния. То трябва да се върши тайно и на място.

Нали е красиво да се спаси една давяща се човешка душа? Нали е благородно да се помогне на една страдаща и онеправдана душа? Ако нямаше милосърдие, не може да се върши нищо за доброто и благото на другите.

Милосърдие, това не значи да се търпят насилията и неправдите на хората.

В заключение ще изтъкнем

IX. Някои характерни черти на българския народ и славянството

Българският народ, изобщо, е добър и трудолюбив, обаче има известни недъзи – малко твърдоглавие, упоритост и своеволие, но при разумен живот, те могат да се изправят.

Българинът не обича чуждото. Той обаче пази своето като зеницата на окото си. Най-ценното е, че той желае да живее в братолюбие с всички народи по света. Това се изразява и с гостоприемството, което винаги проявява.

Трябва да се радваме, че сме пред прага на една нова епоха и че сме в семейството на славянството, гръбнакът на което е, както споменахме, братска Русия.

За да разберем обаче историческата задача на Славянството, трябва да се изтъкнат следните предпоставки: Римската империя навремето създаде законите и правото и волята за власт, за национално разширение по пътя на насилието.

Англосаксонската раса, в своето вековно развитие, създаде критическия, усъвършенствуван ум. Затова у тях ние виждаме лица, глави, воля силно развити. Обаче липсва оня елемент – онова благородно, милосърдно и любвеобилно сърце, широката славянска душа, които заедно могат да дадат хармония между ума, волята и сърцето. А това благородно, милосърдно и любвеобилно сърце ще го даде истинският славянин, който притежава положителните качества, които изнесохме.

Ето защо, Славянството ще изиграе тази роля. То носи обширна душа, в лицето на руския народ и другите славянски народи. Не че другите народи нямат тези качества, но те са специфични за славянските народи.

И когато Славянството даде тези качества на другите народи, тогава ще чакаме истински мир между ума, сърцето и волята и ще се прояви онова братолюбие, за което светът копнее. И ние, българите, ще дадем от своите положителни качества.

Иска се обаче съзнание, просвета, за да станем честни, разумни, добри, справедливи, трудолюбиви.

Не напразно Рабиндранат Тагор през 1928 година изказа ценни мисли за Славянството, когато посети България.

Той каза: «Аз не намерих душата на Европа, тя като че ли е излетяла. У вас, в България, виждам духовно пробуждане. И макар да не съм ходил в голяма Русия, бъдещето е на Славянството.»

И това е казано преди 18 години. Ето защо ние трябва да се радваме.

А като се вземе пред вид, че у нас има идейни движения, каквито са: Въздържателното, есперантското, Толстоисткото, Всемирното Бяло Братство и др., които работят за новите идеи, ние трябва да се радваме, че у нас има труженици за провеждане на доброто.

И ако искаме България да изиграе своята роля, а ние да се покажем достойни българи, нека всички се стремим да поставим: Доброто, като основа в живота си, в дома си. Безкористната любов, като огърлие за развиване на братолюбие. Правдата, като мерило във всичко и Истината – като светилник.

Приложено всичко това с мъдрост, нека бъдем сигурни, че децата ще станат по-добри за родителите, учащата се младеж – много по-достойна във всичко. Родителите ще станат също по-добри граждани на държавата.

Само така ние ще носим достойно името българи и ще бъдем истински помагачи за напредъка на цялото човечество.

Лично аз считам, че обществените ръководители трябва да бъдат истински идеалисти и разумни – елитът на българския народ. Следователно те не ще се надпреварват за надмощие чрез насилие, а ще работят добросъвестно за благото на целия български народ. Аз зная също, че между идеалистите и честните люде се вмъкнали и такива, на които мястото не е там. Със своите похвати, те унижават намеренията на идеалистите.

Вярно е, че всичко, което преживяхме от няколко години насам, това бяха стихии, които постепенно утихват. Сега всички трябва да работим за общото благо, не само за българския народ, но за цялото човечество.

Така ние ще се покажем достойни синове и дъщери на Разумното начало, а пред другите народи ще бъдем за показ и подражание.

България, с първично и девствено съзнание, има право да живее – и ще живее. Българският народ, със своя морален устой, има право да живее – и ще живее. Обаче трябва да бъдем разумни и да проявим горните качества.

Накрая нека спомена, че този идеализъм, особено при моята преклонна възраст, да ходя и при всички трудности да пръскам тази скромна светлина по села и градове, за мир, любов и радост, дължа на Този, Който ми е дал живота и ме е подкрепял през целия живот. Той ме е научил да се жертвувам за цялото. Той ме е научил и ми е казал: Иди, работи и пръскай разумното Слово между българския народ.

Този народ има нужда от любов и светлина, от мир и радост. Този народ има нужда от повече вяра в доброто, в истината и правдата. Този народ има нужда да засили и вярата си в Твореца, да намали своята упоритост и своеволие.

За този народ дойде небесният пратеник, който даде на България и на цялото човечество велико учение за живота, за да добрува всеки, който го приложи. Той го изяви, живя, след което си замина. Остава сега ние да приложим всички свети принципи на това учение.

Той ми каза: «Работи, бъдещето е на Славянството.»

Като поднасям този скромен труд на нашите четци, аз не мисля, че съм сторил нещо велико. Това е един малък фар в тъмнината и нека се знае от всички – и религиозни, и християни, и атеисти, носители на новите идеи, че това е единственият истински път за един разумен живот.

Следователно християни, без благородни дела; комунизъм, без благородни дела; атеизъм, без вяра в доброто, без благородни дела в живота, безкористна любов, истина и правда, са само етикети. Сега е нужно да се даде съдържание на тези думи, за да се приложи лозунгът: «Свобода, братство и равенство».

Като завършвам своя скромен труд, пожелавам на всички да станем първо човеци. Човекът, в началото на своето развитие, е същество на противоречията, гдето изпъква личността с егоизма, с всички контрасти: проявява истината, а също и лъжата; проявява доброто, а и злото; има радости и скърби, проявява правдата и неправдата и пр. А човек, това е пробудената душа, която работи за общото благо на цялото. Такъв човек се е освободил от лъжата, кражбата, гордостта, тщеславието, завистта, омразата, алчността, лукавството, извратената полова любов. Той е прегърнал и всички добродетели – вяра в доброто, вяра в Твореца. Той проявява безкористната любов, истината и правдата с мъдрост.

И ако той е възприел и приложил правилното хранене, пиене, дишане и разумно използуване на слънчевата енергия, той е вече истински здрав и разумен човек, той е творец в живота си.

Това е новият път на човечеството. Това желая и аз на всички човеци, за да станем напълно здрави, честни, разумни, добри, справедливи и любвеобилни. И като работим с любов, и благата се разпределят справедливо за всички, тогава ще проявим истинско братолюбие. А това е най-голямото щастие в живота на човека.

Някой може да каже, че това са красиви неща, но за в бъдеще. Не, това са задачи, които трябва сега да решаваме. Няма да искаме това от другите, а ние сами ще работим върху себе си, да кореним недъзите и да ги заменяме със съответни добродетели. Добродетелите са скрити в гънките на човешкото сърце, остава само да се проявят.

Да не казваме, че светът е лош, че не е прав, а първо себе си да оправим и всеки себе си като оправи, светът е вече оправен! Тогава войни и крамоли в личността, семейството, народите, ще намалят, ще изчезнат, и човеците ще заживеят щастливо. За да се поднови правилно общественият строй, трябва съзнателни строители – работници. А това са пробудените души.

Това непременно ще стане, макар и бавно, но трябва просвета. Тази просвета трябва да бъде в рамките на любовта, доброто, истината и правдата.

Ако всички се считаме добри, разумни, нека отворим своите радиоапарати, и ще доловим мислите на добрите и честни люде по целия свят, които искат доброто и спокойствието на цялото човечество.

Ако си отворим очите, ушите, съзнанието и видим дивната хармония в природата, ръководена мъдро от Твореца, бихме се засрамили като човеци. Тогава всички ще заработим с пълно съзнание, което от памтивека си е все ново, но ние сега ще го приложим. Макар късно, макар и бавно, но нека работим за новото, всеки за себе си, и всички за цялото.

X. Основната идея на новия път

Основната идея, която е главната отличителна черта на новия път, на новата култура, която иде, е Любовта, взаимопомощта, живот за цялото, колективното съзнание.

Ще изложим основната идея на новия път накратко:

Целият космос, в неговата целокупност, и целият физически свят е проявена, материализирана любов.

Тя е Божествено учение за разумния човек, да изучава всичко, да прилага всичко разумно и да може всичко.

Само при чистата любов, с търпението, кротостта, смирението и радостта, ще намерим истината.

Тя е психически закон, чрез който всичко се изменя – врати се отварят, болни оздравяват, чудеса се правят, мъртви се възкресяват.

Тя е истинска жертва за всичко добро и възвишено.

Тя е безконечна – от нея изтича животът, а всички неща вън от нея са конечни.

Доброто, истината и правдата са включени в любовта; а мъдростта е метод за правилното проявление на любовта. Дето няма правда, няма истинска любов. Правдата е физическата страна на любовта. Само човек, просветнал в правдата, може да приеме Божествената любов.

Любовта е за велики души! Тя е само за здрави хора!

Най-великото, най-мъдрото и най-разумното е проявената любов!

Любовта признава само една религия – това е религията на любовта.

Многото религии на земята са като метод за възпитание, те са се родили в разни епохи. Но в Божествения свят има само една религия – тя е религията на любовта.

Любовта може да се приложи само като се приложат: честността, справедливостта, чистотата и безкористието в живота.

Любовта съдържа в себе си всички условия, всички методи, всички възможности, чрез които човешката душа може да се развие в своята пълнота.

Всичко възвишено и благородно в човешката душа зрее под лъчите на Божията любов.

Няколко минути, преживени в Божията любов, струват много повече, отколкото хиляди години обикновен човешки живот, прекаран дори всред най-големите удоволствия и наслади.

Който люби, обичаните го препоръчват на други, и той расте!

В присъствието на онзи човек, който по Божествено ви обича, каквато и скръб да имате, каквото и разочарование да имате, ще изчезнат! На вас ще ви олекне и просветне!

В любовта има едно чувство: когато човек обикне някого, той му съчувствува и се отнася с него така, както със себе си, и е готов винаги да прощава.

Истинската любов е по-силна и от смъртта.

Спасението и успехът на човека зависят изключително от любовта, която той проявява към другите.

Любовта е магическа сила, която може да преустрои цялото естество на човека – тяло, ум, сърце, воля.

Любовта, като стремеж в сърцето, върви към центъра на земята. Това са корените на любовта. Като чувство в душата, любовта върви към слънцето – това са клоните. Като сила в ума се проявява у гениите, светиите, и изобщо – у ония, които се жертвуват за една Божествена идея. Самопожертвуването спада също към това. Само човек, който има силен ум, може да осъществи любовта като сила. Любовта като принцип е в духа. С тази любов може всичко! Тя едва сега встъпва в света. При тази любов всички противоречия изчезват.

Човек трябва да опита всичките степени на любовта и да достигне до Божествената, като принцип, за да опита нейния плод.

Докато любовта не влезе в света, той няма да се оправи.

XI. Обяснителна бележка

Природата има един закон, който гласи:

Когато разумният човек се труди постоянно и безкористно, той придобива повече блага, които използува не само за себе си и ближните си, но раздава и на другите.

По същия закон, такъв човек използува разумно не само силата на храната и водата, но и психическата сила на слънчевите лъчи, въздуха и топлината. Той не само ги задържа и използува за себе си, но ги предава и на други, във вид на разумни съвети и опити.

Пак по същия закон, разумният човек използува не само науката, но и висшата музика, поезията и художеството за своето усъвършенствуване. Така, той използува науката за разширение на съзнанието и придобиване светлина на ума; използува музиката за пробуждане на висшите трептения на душата; поезията – за пробуждане въображението и творчеството в живота, а художеството – за преценка и радост на външните форми на човека и природата.

Така също, разумният човек използува и духовната наука, която в основата си, особено християнската, има за цел възпитанието и облагородяването на сърцето. Обаче, щом всичко хубаво се примеси с низши човешки разбирания, страданията идват.

И действително, при този хаос в живота, да се не чудим, че сме дошли до днешното положение – избиване на човешки същества, унищожаване на ценности и лишаване от блага за живота.

И затова, ценейки навсякъде тия сказки от народа, една учителка, комунистка, с идеални разбирания, като чу всичко от сказката, ето що каза: «Приятели, това учение, за което чухме, е най-великото в света, за живота. То е истинското Христово учение с новите и хубави идеи, които сега се прокарват. И щом го разберем и приложим, ще бъдем всички добри люде.»

Един кмет, партизанин, в едно голямо село, след като изслуша всичко, въодушевен стана и каза: «Драги селяни, този човек е дошъл между нас да ни подаде ръка и ни извади из тинята на живота, той ни упътва към един истински живот. Щом ние разберем и приложим всичко, ще бъдем отлични граждани. Тогава ние ще бъдем образци в живота и ще вземат пример от нас.»

И действително, при тези недъзи и отклонения в живота, не е лесно днес един обикновен човек да прегърне съзнателно въздържанието от алкохол и тютюн, като първа стъпка към един по-чист и разумен живот.

Не е лесно да убедите един обикновен или учен човек съзнателно да приеме едно разумно хранене и въздържание от месо. Тук се крие не само въпросът за здравословното състояние на човека, за да се запази от разни болести на месото, но и етическата – да се не отнема животът не само на човека, но и на животните, особено домашните, на които използуваме не само труда, но и всички техни продукти.

Тук се крие гаранцията за прекратяване в бъдеще и на войните – първо, в самия човек, после – в семейството и най-после – между народите. Обаче това трябва да се приложи с пълно съзнание и доброволно.

Не е лесно един човек съзнателно да изкоренява своите недъзи и да ги заменя със съответните добродетели.

Не е лесно да накарате човека съзнателно да работи с мисли и със Слово за общото благо на цялото.

Не е лесно да убедите учения и простия да се работи само с положителното – само с доброто.

Не е лесно днес да се убеди свещеникът, пастирът, ученият и обикновеният човек да схванат правилно еволюцията на човешката душа, която трябва да работи за своето усъвършенствуване още от детинство. Също да се разбере и законът за възмездието, който иска още от детинство да се не греши и да се не вършат лоши неща. Защо? Защото, който прави зло, не може да чака добро. Всичко се плаща.

След всичко това иде да се приложат истината и правдата, в тяхната абсолютна чистота.

Само след това може да се открие, че Творецът е и в светлината, и във въздуха, и във водата, и в храната. И когато разберем това, няма да търсим този Творец някъде във въздуха, в облаците, а в сърцето на човека, в проявите на доброто. Тогава ще схванем, че човек за човека е брат.

След това, по пътя на опитите и вярата, ще открием, че има Творец.

Ето защо, ако ние не вървим по този път – да се усъвършенствуваме и станем честни, разумни, добри, справедливи, да работим всичко с любов и да разпределяме благата справедливо за общото благо на цялото, както изтъкнах-

ме и по-рано, нищо не сме, макар да носим етикет, че сме религиозни, християни или комунисти.

Ние ще бъдем като в бурно море в параход, без капитан.

Вървейки само по този път, ние ще дойдем до истинската свобода, която се добива само в живот за истината, която изключва насилието. Ще дойде равенството, което почива на справедливостта, добита чрез правдата. Ще дойде братолюбието, което почива на безкористната любов.

А истинската свобода, равенство и братство почиват върху хармонията на ума, сърцето и волята.

Ето защо, стремил съм се в своите сказки, особено в учебните заведения, да засягам вярата в доброто и в проявата на една безкористна любов, братолюбие и живот в истината и правдата, за да се прояви разумният живот.

И действително, кому не са нужни тази четири елемента, или тези четири магически сили? Нали те са, чрез които ще се прояви истинската свобода, равенство и братство?

И понеже идеите на Всемирното Бяло Братство включват всички принципи на живота, заедно с четирите елемента, основните елементи, заедно с всички научни и духовни начала на живота, ние препоръчваме от сърце на всички читатели да изучават това учение.

Това учение е велико! То е истинското ново, което ние, българите, още не сме разбрали и приложили в живота си.

И затова не трябва да останем слепи, както не разбраха и не приеха Христа преди две хиляди години.

Не след дълго време, хора от други държави, които изучават туй учение, ще дойдат да ни го разправят, а ние ще се срамуваме, както някога с мистично-социалния мироглед на богомилите.

Ето защо, малката България, ако приеме тия идеи, ще играе голяма духовна роля, не само за сближение на славяните, но ще даде и най-ценното духовно учение на целия свят.

Обаче първо трябва да проявим качествата на добрия човек и после да работим за побратимяване на човечеството.

Аз вярвам, че това ще стане, макар и по-бавно.

Ето защо, пак повтарям, желая от сърце доброто на българския народ, на славянството, на цялото човечество. Желая истинският мир и братолюбие да почиват върху истината, правдата и социалната справедливост.

Това е учението на всички Учители на човечеството, на всички истински учени и на всички, които вярват в доброто и любовта.

Разумният живот е в съгласие със законите на Живата Природа, то е истинското Христово учение, то е Божественото учение на живия Бог.

Нека най-после, след две хиляди години, след страданията и опита на тия войни, се опомним и заживеем истински живот на творчество и разумна взаимопомощ.

VII. «ФИЗКУЛТУРЕН МАРШ»

Физкултурен марш

Дишай дълбоко

Пеню Ганев
учител

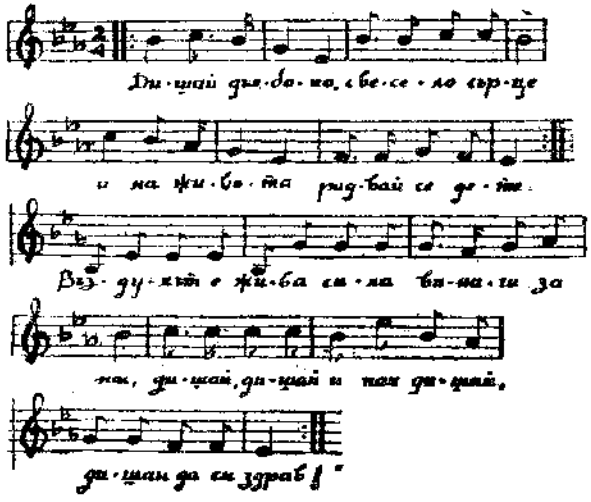

Кога дълбоко дишаш, дете,
Ще имаш здраво, добро сърдце.) 2
Здраво сърдце, добро кръвообръщение) 2
Силен стомах, здраво тяло
Ще имаш дете.

Кога дълбоко дишаш, дете,) 2
Тялото ти изправено да е.
Права стойка бодра кречка, с поглед все напред) 2
Дишай, дишай и пак дишай, дишай ти напред.

Забеленка към песента.

Извадки от сказките: възпитание, въздържание, хранение, дишане, болести и морал от книжката „Новият път"

Деца, юноши, ученички, ученици и всички възрастни, тези от Вас, които не са разбрали и приложили ключа за здравето, ако обичате опитайте следното:

Дишайте дълбоко, хранете се правилно, за да бъдете здрави, разумни, красиви и с силен характер люде!

Дишането е живот!—Дишането е свързано с симпатичната нервна система, с кръвообръщението и с белите дробове, а всички заедно са свързани с мисълта

Дишайте сутрин преди закуска няколко пъти. Вдишвайте ритмично, запушвайте едната ноздра, като броите мислено до 4, 5, 6 бройки. Задръжте въздуха повече, с разширени гърди и след това изпущайте въздуха от другата ноздра. След това повторете с другата ноздра. Кислородът заедно с жизнената сила от въздуха играят голяма роля в живота на организма. Това сторете поне няколко пъти—вдишване, задържане и издишване.

След това направете малко гимнастически упражнения, а след тях, изпейте песента с маршируване. След това изговорете: „Ще бъда здрав, добър и силен". Така вие ще се чувствувате жизнерадостен и весел през целия ден.

И ако се правят такива упражнения редовно, човек ще бъде творец в живота си.

След това слаби и нерви хора да изпиват една чаша топла вода на глътки, за да се магнетизират повече. После може да се закуси.

Зъболекар МИХАИЛ СТОЙЧЕВ
ПЛОВДИВ

ФИЗКУЛТУРЕН МАРШ*)
ДИШАЙ ДЪЛБОКО

Пеню Ганев
учител

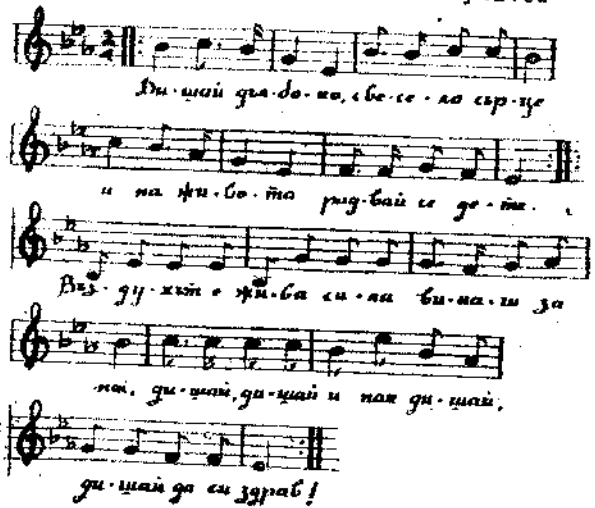

Кога дълбоко дишаш, дете,
Ще имаш здраво, добро сърце,) 2
Здраво сърце добро кръвообръщение;
Силен стомах, здраво тяло) 2
Ще имаш, дете.

Кога дълбоко дишаш, дете,) 2
Тялото ти изправено да е;
Права стойка, бодра крачка, с поглед все напред;
Дишай, дишай и пак дишай, дишай ти наред.) 2

*) Към стр. 65 за дишането.

Песента «Физкултурен марш» от Пеню Ганев, в брошурата на д-р Михаил Стоянев «Новият път». София, 1947, стр. 94–95. **На предната страница:** същата песен, отпечатана на листовка от д-р Михаил Стоянев

ЗАБЕЛЕЖКА КЪМ ПЕСЕНТА

Деца, юноши, ученички, ученици и всички възрастни, тези от вас, които не са разбрали и приложили ключа на здравето, ако обичате, опитайте следното:

Дишайте дълбоко, хранете се правилно, за да бъдете здрави, разумни, красиви и със силен характер люде!

Дишането е живот! Дишането е свързано със симпатичната нервна система, с кръвообръщението и с белите дробове, а всички заедно са свързани с мисълта.

Дишайте сутрин, преди закуска, няколко пъти. Вдишвайте ритмично, запушвайте едната ноздра, като броите мислено до 4, 5, 6 бройки. Задържте въздуха повече, с разширени гърди, и след това изпущайте въздуха от другата ноздра. След това повторете с другата ноздра. Кислородът, заедно с жизнената сила от въздуха, играе голяма роля в живота на организма. Това сторете поне няколко пъти — вдишване, задържане и издишване.

След това направете малко гимнастически упражнения, а след тях, изпейте песента с маршируване. След това изговорете: „Ще бъда здрав, добър и силен." Така вие ще се чувствувате жизнерадостен и весел през целия ден.

И ако се правят такива упражнения редовно, човек ще бъде творец в живота си.

След това слаби и нервни хора да изпиват една чаша топла вода на гладтки, за да се магнетизират повече.

Михаил Стоянев,
Зъболекар — Пловдив,
ул. „Болярски" 16.

VIII. ХЪЛМОВЕТЕ НА ПЛОВДИВ

22 март 1956 г.
Михаил А. Стоицев, зъболекар

С величествените каменни грамади, които успокояващата се земна кора с последна въздишка е изригнала при бреговете на Марица сред златното тракийско поле, самата природа е оставила завет: «Тук ще се издигне голям и красив град, който ще пребъде във вековете.»

И наистина, археологическите разкопки доказаха, че още от предисторическо време на и около хълмовете на Пловдив всякога са живели хора, а след това през всички епохи се е издигал град, за красотата на който древните пътешественици говорят с възхищение. Тази красота на Пловдив се дължи главно на неговите хълмове, а не само на среброструйната Марица. И други градове има около нея, и други градове са разположени на големи реки, но Пловдив и неговият кръгозор са вдъхновили народния поет Иван Вазов и за тях и поради тях той е писал:

От тези скали гигантски
пред моя смаян взор
разстила се простор
от гледки великански
и безконечний хор
на Алпите балкански
. . . . . .
Какви прекрасни гледки,
какви картини редки,
какъв безкраен шир
от нови небосклони,
в които мечтата гони
вълшебен някой мир!

Тези хълмове са не само най-голямото украшение, но те са и предимство на Пловдив. Те задължават всички нас пред природата, пред народа и пред човечеството да ги пазим, украсяваме, залесяваме и да не ги рушим. Защото всичко може да се сътвори и създаде от човешката ръка, но не и планина, не и чудните сиенитови дипли и вълни, с вулканичен устрем издигащи се сред равното поле.

Дълбока благодарност на гражданите и на външните посетители заслужава Градският народен съвет за грижите, които полага за благоустрояването и залесяването на хълмовете, и тази благодарност най-добре ще изразим, като не чупим клоните на дърветата, не късаме цветята, не рушим стъпалата, скамейките и оградите, като бдим с любов над тези гигантски вентилатори и охладители на нашия горещ град и като култивираме подобно отношение във всички подрастващи поколения.

Тези хълмове обаче са и една природна лечебница за онези граждани, които са телесно слаби, нервно разстроени, с леко разстроени сърца, с начално кръвно налягане и други започващи смущения на здравето, които изискват само

леко усилие, нежно засилване на дишането и кръвообращението, за да изчезнат. Хълмовете на Пловдив са един лекодостъпен и безплатен планински курорт сред града, в който всеки неразположен човек, без разноски и откъсване от работа, може да общува с природата и с нейните лечебни влияния; да се изкачва само за няколко минути високо над всекидневието и да освежи душата си, като хвърли нашироко поглед към тоя «... простор от гледки великански ...», който се открива от пловдивските хълмове.

През всеки сезон на годината, ако жертвуваме сутрин половин-един час от времето си, като си лягаме по-рано и ставаме по-рано, ние ще изпълваме себе си с бодрост, жизнерадост и сила; ще преодоляваме грижи и недоволства; ще освежаваме своя устрем към работа и ще се самолекуваме незабелязано. Особено благоприятно влияе излизането сутрин, преди изгрев слънце, защото слънчевите лъчи, макар и още необхванали небето, влияят на симпатичната нервна система, на психологическото ни състояние, като ни ободряват и освежават. При самия изгрев те действуват на централната нервна система и засилват нашата мисъл. Към девет часа те действуват на храносмилателната ни система, а след това влиянието им постепенно намалява.

Лечебното влияние на слънчевите видими и невидими лъчи всеки ден постепенно се засилва от 22 март – деня на пролетното равноденствие, до 22 юни, а след това, въпреки големите горещини, постепенно намалява, макар че се запазва и в останалото време на годината.

Затова всички слаби, болнави и разстроени граждани нека обърнат внимание на природната лечебница на пловдивските хълмове. Нека се отправят всяка сутрин за здраве и бодрост към тях. Простото ранно пробуждане, движение и изкачване нависоко ще ги преобрази, а ако добавят и някоя гимнастика – ще ги излекува и укрепи. И сега се срещат отделни лица, които оползотворяват предимството си да живеят в Пловдив и при прекрасните му хълмове, но това може и трябва да стане масово явление. Не само отделни разумни ученици и младежи да играят, тичат и учат уроците там, но трябва цялата младеж да напусне задушните и шумни улици и булеварди, където диша прах, бензинови и други изпарения, и да се разхожда и изкачва нависоко, да хвърля поглед нашироко, към онези «прекрасни гледки», «картини редки» и «безкраен шир», които са пълнили с възторг великото сърце на народния поет и от които ще почерпят бодрост и жизнерадост, за да строят светлото бъдеще на нашата скъпа родина.

Природата близо до нас ни предлага щедро своята оздравителна сила и красота. Граждани и гости на Пловдив, защо да отминаваме като слепи нейната протегната майчинска ръка?

Добри другарки и другари, сестри и братя,

Вие ще прочетете брошурката за хълмовете.

Тези от вас, които са слабички, неврастеници, с кръвно налягане, а особено с по-слаби сърдечни разстройства, разумно и полезно е:

1. При изкачване на по-високи места да се движат по-бавно, да свиват краката в коленете си, за да се движи венозната кръв с отровите по-лесно през ставите към сърцето и белите дробове.

2. На всеки 40–50 метра да се спират една-две минути, да вдишват и издишват по-дълбоко няколко пъти.

Дишането е животът! То засилва и мисълта!

3. При изкачване докъдето може, да се спират, подишат няколко пъти дълбоко. След това направете и каквато гимнастика знаете, за да се раздвижи по-дъбре кръвта. Попейте си малко, макар и с тананикане, без да се стеснявате от никого.

4. Ако желаете по-сигурни резултати, стремете се да излизате преди изгрев слънце. То ни носи живот!

Това е полезно и за здравето.

22 март 1956 г.

Доставя се от автора: ул. Болярска 16.

1. Добри съграждани и случайни гости, другарко или другарю,

Ако не сте получили малката брошурка «Хълмовете на Пловдив», помолете зъболекаря Михаил Стоицев, той ще Ви я даде безплатно.

Вие знаете, че ние, хората, освен от храна и вода, най-вече гражданите, се нуждаем и от по-чист въздух и слънчева светлина. Бунарджикът, наречен сега «Хълм на освободителите», Сахат-тепе, наречен «Васил Коларов», Джендем-тепе – «Хълм на младежта» и останалите тепета са природни неоценими богатства за Пловдив и ние трябва да ги използуваме! Те са отдушник за всяка човешка душа, когато излезе да се порадва на слънчевата светлина, на чистия въздух, на хубавата природа, за да забрави поне временно ежедневните тягости на живота.

Благословени да са тия, които са взели, вземат и ще вземат участие в разхубавяването и пазенето на тези височини, които се обръщат вече в народни паркове.

Какво остава на нас, гражданите, и на случайните гости?

Преди всичко да се радваме и да благодарим, че природата е създала тия хълмове. Освен това обаче ние, които използуваме тези блага, като разумни хора имаме и известни задължения.

Кои са те?

1) Да пазим посадените дръвчета от повреда.

2) Да пазим големите дървета и да не ги чупим.

3) Да пазим всяко цветенце. Да не го късаме, защото дава ухание за нашето здраве.

4) Да пазим и да не тъпчем посетите фигури с трева.

5) Да пазим чисти високите места от книги и смет.

6) Да пазим от замърсяване всяко кътче, особено сега, когато има построени модерни писоари.

За да се използуват пък и другите блага, които природата ни дава – чист въздух и светлина, нека всички, а особено по-слабите и нежни граждани, да излизат сутрин по-рано на разходка из тези височини. А с дълбоките дишания, малко гимнастика и песни ще възприемат енергиите, които ни се пращат от Твореца чрез слънцето.

Пловдив, 22 март 1956 год.

Група граждани

2. Скромен дар по случай 22 март 1959 година, от съкровищницата на милия Учител

Мили,

В братството ви имате брошурата «Хълмовете на Пловдив»,

Упътванията в тази брошурка, за излизането на по-височки места, за използуването на по-чистия въздух, не е само за Пловдив. То е и за всякъде, където има такива височини. А където няма, може и на равно място, въздухът е все по-чист.

Целта е да се използува този по-чист въздух, който ни се дава безплатно.

1. С него ние раздвижваме главно организма си.

А със свиване краката в колената, при изкачването, ние даваме възможност на отровите да се движат през ставите, чрез венозната кръв по-лесно към сърцето. Защо? За да се пречисти кръвта в дробовете, а отровите да се изхвърлят навън чрез урината, издишването и изпотяването.

А със спиране на 30, 40, 50 метра с вдишване 2–3 пъти дълбоко, задържане и издишване бавно, ние възстановяваме силите си, а поуталожваме и симпатичната си нервна система. А тя, като се дразни от неправилното хранене и разните тревоги, свива кръвоносните съдове, от което свиване започва и кръвното налягане.

А това са главните фактори, заедно с преумората, недостатъчното хранене и недостатъчно сън, за болестите и страданията ни в живота.

Затова вдишването дълбоко, на по-чистия въздух, с жизнената сила – храната, заедно със слънчевите лъчи, а издишването бавно на въздуха, това са активаторите и крепителите на организма и здравето.

Прибавени с това и гимнастически упражнения, също с дишане и песни, това е гаранция за предпазване до голяма степен и от болести, а същевременно за добиване на дълголетие.

Това е наградата, за да бъде човек и възрастен, но да се чувствува жизнерадостен и млад.

И Учителят с право казва: «С тези приложения, особено два-три пъти на ден, човек ще достигне зряла възраст, ще бъде подмладен, а младите не ще остаряват.

А за да се добие всичко това, необходимо е контрол:

1. Върху мислите. 2. Върху думите. 3. Върху делата.

Този контрол трябва да се върши от съвестта, а не от анормалните чувства.

А съвестта е висшият арбитър и за доброто, и за злото в човека.

При липса на условия, всички тия упражнения могат да се вършат и в стаята, при отворен прозорец, или на двора. И тази задача, за разумния ученик, не е само за от 22 март до 22 юни всяка година. Знаем, че през това време силата на слънчевите лъчи кресчендо се увеличава. Той е обаче и за през другите месеци на годината, ако времето позволява. Разумният ученик с волята си ще си създава време.

Вярно е, че силата на слънчевите лъчи през другите месеци е по-слаба, но тя пак си действува!

Само така ние ще пречистим и засилим своята мисъл, ще облагородим своето сърце, ще засилим своята воля и ще бъдем жизнерадостни. И тази мисъл, за първия ден на Пролетта, е за всички человеци, за всички континенти, според проявата на слънцето в дадено място.

Важно е, че силата на слънчевите лъчи раздвижва електромагнитните сили на Земята в дадената област, а и пробуждат главно растителното царство, но тази сила пробужда и животинското царство и цялото естество на човека и неговата душа. Защо? Главно е да разберем значението на този първи ден на Пролетта.

Затова приложението на споменатите задължения е една гаранция за добруването на човека на земята.

Разбран първият ден на пролетта, това е първият момент за събуждане и разцъфтяване на човешката душа.

И това е най-великият момент за човека!

По тези сериозни мисли, ние знаем, че на голямата част на Земята преди 2000 години, като човек, бе се родил Исус. Той бе роден по специален закон и ръководен от Христовия Дух. А след възкресението Му, Той се сля с Христовия Дух и се нарече Христос.

И този Христос е, Който ни крепи, упътва и ни дава всички тайни за живота (Глава 8-а, първото послание на апостол Павел към Коринтяните. Тъй ясно се вижда великата задача на Христа.)

Вярно е и това, че на земята имаме и човеци, родени от Духа на Христа. (Това е неясно за голям процент от хората – християни, макар да са верующи. А това е защото те не са издигнати духовно.)

Такива имена има посочени и в Библията – Енох, Исак, Йоан Кръстител.

А в глава 19. от Матея ясно е казано, че такивато са скопени още в утробата на майка си. Такива се не женят, но и това не е у всички.

Но ние на земята имаме и Каиновото племе, което е изразител на егоизма и всички отрицателности. (По този въпрос има много човешки мъдрувания, но сериозното е, което духът на Учителя и лично Той е казал по този въпрос в тази епоха.)

Родените от Духа на Христа са изпратените на земята да изявят Бога, да изявят Христа със своето знание и със своя живот. Но почти повечето от тях (в това число и аз), вместо да учим Каиновото племе, оплели сме се в техните отрицателности и вместо да еволюираме, повече сме паднали.

Всички такивато са изгубили първичната си чистота и ако не се пробудят, не се опомнят, много ще губят. (Подробности по този въпрос в тази епоха също нямаме, освен разни мъдрувания.)

При това положение, ние горе като заминем, не сме мъже и жени, а духове! (Но подробности и по този въпрос не ни са дадени.)

Важното е, че Адам и Ева, които са минали по пътя на инволюцията, а и ние, ако вярваме и се считаме родени от Духа на Христа, всички имаме нужда да разберем първия ден на Пролетта!

А за Каиновото племе е кардинален въпрос да разберат този ден и се пробудят. Защо? Защото, както пролетта започва с първия си ден, свършва с последния, идва лятото и есента, а след това – зимата, те зи четири годишни времена си имат и своите красиви прояви.

Така е и с пробуждането на човешката душа в първия ден за пролетта!

Пролетта е раждането, разцъфтяването и завързването на плод.

Лятото е младостта, със знанието, силата и зреенето на плода.

Есента е възможността, опитите, събирането на плода и храненето с него.

Зимата е за почивка, работене с мъдрост и използуване на всичко придобито.

Нека се знае, че от плодовете се облагородяват характерът на човека и на животинското царство.

Затова цяла наука е, казва Учителят, да разбере и използува ученикът силите от първия ден на пролетта и по-нататък.

Тези ценни мисли са за разумния човек, за разумния ученик. Затова ние не можем да говорим нищо за другите хора, ако ние не вярваме, не знаем и не сме опитали това, което ни е учил този мил Учител.

Мили сестри и братя,

Заедно с брошурката «Хълмовете на Пловдив», наскоро ви е изпратена и легендата «Кой живее».

Може би за някои от вас да се вижда забавление. Но за прозорливия ученик в тази легенда се откриват дълбоки духовни истини!

За разумния ученик, за милосърдния човек, за социалиста, за комуниста, за верующия човек, това е истинският път за неговата еволюция:

2. Да пробуди своето колективно съзнание. А това е да хармонизира всички свои клетки, органи, системи; своя ум, сърце и воля; своите мисли и чувства с постъпките си, за да облагороди животинското в себе си и да бъде господар на тялото си! А това не става с приказки.

Това иска от нас милият Учител. Защо?

За да развием една права и чиста мисъл, която ще е плод на това колективно пробудено съзнание и където я изпратим, тази мисъл за добро, тя ще даде своя плод, ако бъде възприета.

А изпратена такава мисъл колективно, казва Учителят, тя се слива с колективната мисъл на Светлите Братя, тогава тя става Мирова сила!

Само така ще разберем правилно томчетата:

1. «Пробуждане на колективното съзнание» (Главно желание на милия Учител през 1947 година*).

2. «Мировата любов и космичната обич».

3. «Живот за цялото».

Ето защо тези мъдреци, с тази легенда – «Кой живее», още преди векове право са преценявали живота, не по живените години, а по това колко е живял и работил с дела за общото добро на цялото.

С една дума, освободил ли се е човекът от алчността и станал ли е алтруист.

А с новите идеи и днес се иска да се прилага: «Един за всички и всички за един». (Но не всички за един, да използва труда единият на всичките, но да го издигнат – единият да бъде като всички.)

Нали и милият Учител, още от 1896 година, а и до заминаването Си, е говорил против този егоизъм и алчността?

Нали Той иска да пробудим своето колективно съзнание и да работим за цялото?

Ето защо, за тези пратени две зрънца: «Хълмовете на Пловдив» и «Кой живее», които са за всички човеци, а особено за ученика, за да запази здравето, които желаят от любов да се отплатят морално на този мил Учител, която задача е и цел на сегашната власт, макар и по друга форма, бих молил, след като прочетат внимателно всичко, да го дадат да се прочете и от други.

---

* Това е годината 1947 г. на ново издание на тази брошура, както отделно, така и включена в сборен том – в него се намира на стр. 185–206, печатница «Житно зърно». Тази беседа на Учителя е от 19 август 1921 г. в гр. Велико Търново. Сборният том се нарича «Наука и възпитание», по названието на първата издадена брошура на Петър Дънов от 1896 г., след като се завръща от Америка в 1895 г. Томчето започва с тази беседа. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

Тази молба е:

1. Сутрин след събуждането, мислено или с думи, да благодарят, че са останали живи и здрави. Това е за едно вътрешно спокойствие.

2. Да изпратят една добра мисъл към всички човеци.

3. А през деня с радост да кажат две-три благи думи за добро, на когото се случи. Да пожелаят на същия и всичко най-добро.

4. Да се не тровят с отрицателностите на когото и да е. А ако трябва да се помогне с думи на някого, то да е с любов и мъдрост, защото пред себе си има бомба.

5. А като срещне мъж или жена, да ги счита свои братя и сестри.

И всичко това да се върши под контрола на съвестта, както спомнихме.

Този е пътят за заглушаване на алчността и недоволството, в широк смисъл на думата, които отклонения са ни довели до самозабрава и тези страдания.

Освободени от алчността и недоволството, тогава съзнателно ще се стремим да живеем за общо добро на всички, а и да бъдем от тия, които действително са живели повече дни и години от живота си, според тази легенда: «Кой живее».

Ние трябва да благословим покойника – голям учен в Руска Армения, който е написал това, и да благодарим на А. И., който е превел тази легенда.

3. Разумният ученик, а и всеки пробуден за в този път, особено в сегашното ново време, трябва да се смири, **за да се учи и от Живата природа, която е жив образец, а и най-великият университет на Земята**. От що да се учи?

1. От минералното царство.

а. От него трябва да се научим да развиваме не слабоволието, не гранитната воля, не, не своеволието, не и желязната воля, с които, без разума и с извратени чувства, се греши и човек страда. Но да развиваме твърдата диамантна воля за доброто.

б. От изворите, които поят със своята вода където минат и спомагат всичко да расте, а спомагат да задоволяват жаждата и на човеците, и на животинското царство, за да живеят.

в. От планините, от техните дивни разположения, особено Резньовете на Витоша у нас, Рупите на Рила и пр.

Също и жертвата от планините, които при дъждовете, с молния се рушат и се сипят на пръст при движението си. А с това те създават условия за растителното царство.

2. От растителното царство, от дивното им ухание и красотата на цветята.

а. Що сме ние спрямо тяхната алхимичност, да поглъщат специални цветове от слънчевия спектър и да се създават тези неописуеми краски и разни видове ухания? Това не може да се постигне и от най-способния художник! Що сме ние спрямо тяхното ухание, макар и със своите добри дела, а особено ако ги нямаме?

Тяхното ухание, чрез нашето обоняние се докосва и до нашето сърце – от розата, до нашата душа – от карамфила и пр. Нашите добри дела обаче са за радост и подражание на другите човеци, но уханието от тях е храна на Светлите Братя!

Затова нека се стремим към добрите дела към живота!

Разумният човек ще разбере, че това ухание на цветята не само радва нас, човеците, но и поддържа хармонията и в астрала, и в мисловото поле, които повярват.

б. От доброволната жертва с плодовете си плодните дървета. Те, със своите различни форми от плодове, красота, симетрия на наредените семки, различни цветове, различни и лесносмилаеми сладости, надминават и най-големите

химици! Те са незаменими алхимици, защото по един чуден начин си приготовляват от въздуха с разните отрови и елементи, с поглъщане на слънчевите лъчи, влагата и разните соли в земята приготовляват всичко това!

Важно е, че те ни поднасят най-хубавата храна, а и на всички живи същества, и облагородяват характера на човека, също и на животинското царство.

Щом сме ние уж разумни человеци спрямо тях, можем ли ние да преобърнем веднага едно лошо настроение, едно страдание на добро? Всеки за себе си ще отговаря.

в. От житното зърно.

Ако ние се спрем и се замислим за неговото търпение и страдание в земята, за неговия плод, който храни милиарди живи същества на Земята? А като го получим, мелим го, правим го на хляб и го печем, що сме ние спрямо тия негови страдания?

А един ден, при усъвършенствувание, разумният човек ще разбере, че това житно зърно, употребено правилно, с плодове и зеленчуци, е най-идеалната храна за организма и неговата еволюция.

Същото това житно зрънце верующият ще узнае и разбере, че то съдържа жицата на Вечния живот, която жица е в гръбначния стълб до главния мозък. А след завършване своята еволюция на земята, човекът не ще се преражда повече, щом се издигне духовно. Той ще идва невидиму и ще помага с мислите си на ближните си, където може.

3. От животинското царство – главно от домашния добитък и свирепите животни.

а. От домашния добитък – тяхното търпение, особено когато се отнасяме с милост към тях. От тяхната работа, тяхната жертва с благата си, които ни дават за живота.

Що сме ние, човеците, спрямо тия техни качества и тяхната нравственост?

А спрямо свирепите животни, сме станали в някои отношения по-свирепи и от тях.

4. А колко трябва да се учим от искреността и знанията на учените, от благородните хора, които действително се жертват, със своето творчество, за всички човеци?

Ето защо, като поднасяме с радост на всички братя и сестри тези скромни и малки зрънца, получени от Живата природа и дадени ни чрез милия Учител, желая всички да станем живи образи на тези прояви в живота си за общо благо и на цялото.

Така ние ще запълним всичките си дни и години с благородния живот на земята, според легендата «Кой живее».

По случай новия ден на Пролетта от 1959 година, като поднасям с радост всичко това, моля приемете и Вие това с радост от своя брат

гр. Пловдив, 1 март 1959 г.

Михаил А. Стоицев,
Зъболекар – 89-годишен, непрактикующ.
Ул. Болярска № 16 (подпис: Михаил Ал. Стоицев)

П. П.

На 17 март е насрочено делото за братята Борис Николов и Жечо Панайотов. Молете се и колективно Бог да просвети умовете на нашите мили управници и облагороди сърцата, за да се изяви истината и справедливостта в случая.

Моля, след получаването отговорете с някоя дума.

Същият.

3. Добри съграждани и случайни гости на гр. Пловдив,

Брошурката «Хълмовете на Пловдив», печатана с разрешение от Министерството на Културата, с № 1863, от 10 март 1956 г. и отдел «Култура» в Пловдив, раздавана безплатно на голямата част от посетителите, даде добър резултат. Тя обаче е изчерпана.

Понеже някои младежи, а и възрастни, при посещението на Бунарджика, небрежно постъпват: мърсят, късат цветята, чупят клоните от дърветата, а оставят и своите нечистотии където и да е из пътеките, въпреки че има и модерни писоари. А други пакостници нощем вършат и своеволия из тези обществени места.

Градският народен съвет с право е поставил пазачи и с оръжие в ръка, за да се запази чистотата на тия височини.

С тия някои мисли в това листче, в духа на брошурката «Хълмовете на Пловдив», молим всеки посетител да бъде не само пазител, но и когато види, че някои нарушават наредбите на властта, да се спре и ги посъветва.

Уважаеми посетители,

Вие знаете, че ние, хората, се нуждаем от храна и вода, но най-вече гражданите се нуждаем и от благата на живата природа: по-чист въздух, слънчева светлина и топлина, а особено тези, които работят в задушливи места усилена работа, плюс имат разни грижи и тревоги.

И ако по-младите и възрастните, но здрави съзнаят да използуват тия блага на природата, за да си укрепят здравето и да бъдат жизнерадостни, колко повече това ще бъде необходимо за по-слабите и болнавите да използуват тези блага! Стига само те да имат условие, време и желание да излизат.

Ето Бунарджика, наречен «Хълма на освободителите»; Сахат-тепе, наречен «Васил Коларов»; Джендем-тепе – «Хълма на младежта», а и останалите тепета – това са природни и неоценими богатства за Пловдив. Те са един отдушник за пловдивчани, а и за всеки човек. Те са сиромашкият курорт за пловдивските граждани, които не могат другаде да използуват по-дълго време за нуждите си.

Важното е, че тук може да се използува за целта по-дълго време: по-чистият и свеж въздух, светлината и топлината на слънцето, също и хубавата природа. А тези хълмове се обръщат вече и на природни паркове!

Затова благословени да са всички, които са взели, вземат и ще вземат участие в разхубавяването и пазенето на тези височини.

Какво се иска от нас, гражданите?

1. Да благодарим на природата, че е създала тези хубави хълмове, които ги няма другаде в България, а и в много европейски градове.

2. Да проявим съзнание, воля и постоянство, за да ставаме по-рано и да използуваме тези безплатни блага за нашето здраве. Разбира се, които имат условия и са по-близко до тези височини. А един път човек свикнал и вижда ползата, той не може да се откаже лесно. Има време за спане и работа, щом започва работата в 7–7.30 часа. И ако няма условия за по-раничко ставане, може да се излезе и по-късно, даже 2–3 пъти седмично, пак е полезно.

Важното е да се постоянствува през пролетта – март, април, май, юни, през което време силата на слънчевите лъчи кресчендо се увеличава. През другото време те са по-слаби.

3. Да не чупим клони от големите дървета. Ако има нужда за чистене, има си грижата управителят на парковете.

4. Да пазим всяко цветенце, да не го късаме, защото то ни дава ухание за здравето.

5. Да пазим и да не тъпчем фигурите, посети с трева.

6. Да пазим замърсяването, където и да е, с парчета хартия и други боклуци. Има си кутии за целта.

7. Да пазим и от замърсяване всяко кътче с човешки нечистотии.

Ето защо, красиво е човек да използува тези безплатни блага, като въздушна закуска, за здравето си, за да бъдем здрави и жизнерадостни. А след това – физическа закуска.

Още по-красиво и полезно е за здравето на болните: психически разстроени, с кръвно налягане, с по-слабо сърце и други болести. Разбира се, щом може да се ходи. Само че трябва бавно да се движи, често да се почива, с дълбоко вдишване и издишване, и може и малко гимнастически упражнения.

Забележка: Бавното движение по височини, със свиване на коленете и с вдишване и издишване, успокоява симпатичната нервна система. А движението на отровите, чрез венозната кръв през ставите по-лесно минават и се изхвърлят навън чрез издишането, изпотяването и урината.

Пишещият тези някои мисли сам ги е изпитвал и изпитва и сега с радост тези блага на този Бунарджик.

Настоящото се дава безплатно на всеки, който пожелае.

Гражданин

гр. Пловдив, 22 март 1959 г.

IX.А. ДЕСЕТ ЗРЪНЦА

За гр. Русе

Мили сестри и братя,

По случай 22 март 1958 г. поднасям ви десет зрънца – бисери за душата, от голямата съкровищница на милия Учител.

Нека всеки според силите си да ги използува в този живот.

Ние знаем защо сме дошли на земята, какво да учим, какво да правим в живота си, за което се стремим. Затова, нека всички запазим вътрешните си сили в равновесие! Това е нашето богатство, нашият капитал – сигурност за пълно здраве.

Придобитото никой не може да ни го вземе от ума, сърцето и твърдата воля. То е вечно, ако ние сме стабилни и го запазим.

Нека всички изпитания, които преживяхме, кой – по-малко, кой – повече, за което и не сме виновни, да благодарим на Учителя, на Бога.

Нека постоянно благославяме, у всички да проникне светлина в умовете и топлина в сърцата, за да проучат безкористно Словото, и всичко ще се обърне на добро!

Моля, прочетете си 8-а глава от първото послание на апостол Павел към Коринтяните, в Свещеното Писание, гдето е казано:

«Един е Бог Отец, от Когото е всичко и един е Господ Исус Христос, чрез Когото е всичко, и ние – чрез Него.» Но това знание не всеки го знае – казва Апостолът.

Нека ние, които вярваме в това, да се радваме и благодарим, а и всички добри, честни и трудолюбиви хора, които работят и за цялото, да прилагаме и следното:

а) Да се стремим да не грешим, а ако случайно съгрешим, да се разкаем и искаме прошка. Ако някой ни съгреши или ни обиди, да прощаваме.

б) Да живеем само с положителното – доброто в живота си.

в) Да виждаме и съзнаваме, че в най-малкото живо същество е и най-Големият, и да не му правим насилие. (Но не и паразитите – плод на лошите човешки мисли.) И най-Големият живее и в най-малкото живо същество.

г) Всичко, което вършим, да бъде безкористно и за благото на цялото, а не само за себе си – егоистично.

Това е истинският човек!

Ние не само сме създадени, но и събудени от Този, който ни е дал и живота. Той е и Който ни помага с Духа Си, заедно със светлите братя. Че има някои, които не вярват и не вършат волята Божия, нищо от това. Те са наши мили братя, ние ще ги обичаме, но не ще се тровим с техните отрицателности. У тях също са вложени всичките добродетели в душата им, но те ще се пробудят, когато времето им дойде.

Ето, нашите братя, 10-и ангелски чин, възгордял се, и той да създава живот, както Творецът създава, според легендата, за някои. И че тази земя била създадена за тях. Иначе ние не бихме се родили и изпратени на тази земя, да проявим Божиите дела и да помогнем на падналите братя ангели, да разберат правилния път на еволюцията. Обаче, още от самото начало, чрез Ева се роди и прояви злото!

Досега, може би и от милиарди години, човечеството се бори с това зло, но то не може да се унищожи. Защо? Защото злото и доброто са две сили на живата природа!

Злото само може да облагороди, за да му се намали силата и да се впрегне тази сила на работа! Обаче това ще бъде, когато човекът се издигне духовно, с всички добродетели, и да не се занимава с отрицателностите, плод на егоизма от падналите братя ангели.

Но нека оставим това настрана, ако някой не разбира тази легенда.

Нека видим какво ни се поднася от живата природа, за да ни подтикне към по-правилно разбиране, и какво трябва да се стремим да постигнем за нашето добруване на земята.

1. Ето, Слънце, Луна, планети, звезди, трите царства: минерално, растително и животинско, а и цялата природа, които ни са пред очите, не са ли те картини да се пробудим с нашето съзнание, да се радваме, да благодарим и да мислим вътрешно за тази Велика Сила, с тази дивна хармония? Да! Също ни се дават и всички блага за живота, за да развием всичките си дарби, да станем истински човеци и за да достигнем и до живота на съвършения човек? Да!

2. Ето, светлината, топлината и влагата, въздухът, храната, водата, не са ли те условия за всички човеци, да съзнаят, че има една разумна сила, която е създала всичко, и да благодарим? Да!

Но тази сила, нито верующите, нито неверующите са я открили досега коя е, къде е и каква е. Тя е скрита във всичко живо: В храната, водата, въздуха, светлината, топлината. Тя обаче е непостижима, но е изследима! Обаче, тя е изследима за разумните хора, за да се облагородят всички благородни заложби в душата на човека и да се достигне до живота на съвършения човек – Христос.

3. Ето защо едно правилно хранене, пиене, дишане, използване на слънчевата топлина, това са условия да придобием пълно здраве, светъл ум, чисто сърце и силна воля, за да достигнем дългоденствие. Обаче силата ще бъде голяма, ако човек вътрешно и доброволно е прегърнал и въздържанието, и природосъобразното хранене.

4. Проявени в живота: Любовта, мъдростта, истината, справедливостта и добродетелта, това са условия за братолюбие между человеците, като частици на цялото и като братя и сестри на един духовен баща.

Всички тия добродетели всеки ги има в душата си, но от всеки се иска да ги прояви в тяхната пълнота и чистота.

5. Проявени правилно: Чисти мисли, благородни чувства и разумни постъпки, това са условия за по-правилното разпределение на всички блага в живота.

6. Проявени правилно: Търпението, красотата и смирението, с разбирание вътрешната им сила и проява в живота, това са условия за правилно и безкористно изследване в живота, за обичане всяка човешка душа, всяко живо същество, за проява на чистия живот, заглушаване на гнева и яростта, на гордостта и тщеславието, а същевременно – за развиване на милосърдието.

7. Придобито и проявено едно правилно будно съзнание, това е условие да се бди над всичко, а и над злото и доброто, за да се избегнат много от страданията.

8. Хармония между ума, сърцето и волята, с разумно работене, самообладание и постоянство, това са условия да се придобие чистата мисъл, да се лекува човек от болести, чрез силата на кръвта, и да постигне възвишеното.

9. Правилно развити: Съзнанието в ума, самосъзнанието в сърцето, подсъзнанието в душата, това са подтици за пробуждане мистичния огън на светли-

ната в душата и път за развитие на свръхсъзнанието в човека. Това е постижение на висшия духовен живот – възкресението и вечният живот.

10. Развити и проявени в живота: Вярата като основа, любовта като градивен материал, нашия дух като творител на формите, а надеждата като украса на всичко, тогава човек работи без страх, без тъмнина, без съмнение, безспир, защото силата е в неговия ум, а принципът – в неговото свръхсъзнание.

А заедно с описаните качества и 9-те плода на Духа, това са условията за влизане в Царството Божие.

Скромен дар от милия Учител Петър Дънов.

Събрал и наредил от съкровищницата:
Брат Михаил Стоицев, зъболекар, 87-годишен, непрактикующ.

Забележка: Тези зрънца са посадени в душата на всеки човек, остава с приложението да ги възраснем, да дадат плод и да се храним и ние, и всички, които гладуват и търсят.

За получаването, моля, съобщете на адрес:
Пловдив, ул. «Болярска» 16.

IX.Б. ПРОБУДЕНИТЕ ЗА СЛОВОТО НА УЧИТЕЛЯ

Любезни сестри и братя,

В добавък на тези 10 зрънца, които ни се поднасят от съкровищницата на милия ни Учител, за нашето пълно усъвършенствуване, чрез брата Михаил Стоицев, от който съм се ползувала от подкрепата и вдъхновението им, а също и моя стремеж за ученето, приемете с радост моя скромен и начален труд от тази съкровищница. Нека всички се вдъхновим и изпълним своята задача като любящи ученици на нашия мил Учител.

Ето защо в тома беседи «Заветът на Любовта», в последната беседа – «Последното слово», Учителят ни изнася притчата от Евангелието за «Голямата вечеря».

Христос казва: «Някой си човек направи вечеря голяма и покани мнозина. И в часа на вечерята проводи раба си да рече на поканените: «Елате, понеже всичко е вече готово», и почнаха всички като на един ум да се отричат. Първият му рече: «Нива купих и нужда имам да изляза да я видя. Моля ти се, имай ме отречен.» Друг рече: «Купих пет чифта волове и отхождам да ги опитам. Моля ти се, имай ме отречен.» И друг рече: «Ожених се и затова не мога да дойда.»

Ето Учителят, нашия мил и скъп Учител, в името на Христа направи вечеря голяма и покани мнозина.

Ние не сме случайно пробудени, повикани и събрани от Учителя. Пробудените се считат за солта на новото учение. Нам е сложен и печатът на челата за свидетелство. Ние сме изпратени на земята и призвани. На нас е дадено да разнесем светлината на неговото Слово. За сега сме ние! Така казва милият Учител!

Да благодарим на Учителя, че ни пробуди, а чрез нас да се пробуждат и други души – и те също ще бъдат носители на светлината, ако изпълнят всичко.

И няма по-красиво нещо от това, да пробуждаме души за Господа! Затова, да не пропускаме великия момент за нашите души, а да бъдем годни за новия живот.

Времето и епохата са най-благоприятни сега за разумния живот на ученика.

Щастливи сме ние всички в тази най-важна епоха, защото сме пробудени и прегърнали учението на Учителя на Всемирното Бяло Братство. Каква по-голяма радост от тази, да бъдем повикани и записани във Великата Окултна Школа на Христа и във великата книга на вечния живот при Учителя, Който е великият помощник на Бога?

Каква по-голяма привилегия от тази, да чувствуваме, да знаем, че велики сили ни водят по пътя към съвършенството?

Сега Духът Христов, Който работи чрез Учителя още от 19 август 1913 година до заминаването Му, ни покани на тази Велика Вечеря и ни откри едно ново начало за живота – да придобием и проявим истинския живот с любовта, мъдростта и истината.

Но Учителят ни каза и това, че сега най-силна е борбата между злото и доброто. Обаче доброто ще победи, но с любовта, мъдростта, истината и справедливостта.

Сега преживяваме най-Великата епоха в историята на човечеството. Е, добре, ние знаем, че сме повикани, че сме пробудени, познаваме Учителя, знаем нашата задача и нашата цел, знаем добре, че сме повикани от Христа, чрез Учителя, на тази «Велика Вечеря». А така също знаем какво велико бъдеще ни чака! Остава ни малкото – приложение и работа.

Да уреждаме обществени, семейни и лични работи. Обаче необходимо е духовното да бъде преди всичко, или, по-право казано, целият ни живот – обществен, семеен и личен – да бъде одухотворен, проникнат от любов към всички и към всичко.

А дните, годините текат безспирно. Всичките ни копнежи, блянове, идеали – всичко, всичко – не бива да остава само в проект!

Наскоро лично аз преживях момент, в който със силна острота и ясност разбрах какво ме чака в невидимия свят, ако не изпълня и най-малкото, което съм си начертала, като идеал за изпълнение. Ужас ме обзе, като си представих, че съм една треска, отхвърлена настрана от общото велико течение на новия живот!

Затова, да не изпускаме великия момент за нашите души! Да бъдем пригодни за новия живот. Да сме сплотени, единодушни, любящи.

Да не се спираме, а да вървим напред, да прилагаме Словото на Учителя без страх, без тъмнина. Да не късаме връзката с този Божествен огън.

Учителят казва: «Напред, все напред, и вие всичко ще победите.»

Сестрински и братски поздрав.

Една сестра от Пловдивското Братство.

X. ТРИ ПЕСНИ

1. «Песен за Седемте рилски езера»

Забележка:

През юли 1937 г., при езерото на «Съзерцанието», на 7-те рилски езера, като размишлявах, дойде ми мисъл да сторя нещо за тези хубави и красиви езера. А това езеро е шестото и е едно от вълшебните – като купол, оградено от трите страни с височини и само откъм североизток има поглед към хоризонта на изток.

След размишлението, което бе голяма радост за мене, преди тръгването за лагера на братството, до второто езеро, гдето 25–30 години сме летували с Учителя, дойде ми мисъл, и докле стигна до лагера, наредих този текст на тази скромна песен. А същевременно ми дойде и мисълта да я съчетая с хубавата мелодия на музиканта Добри Петков.

Като поднасям тази скромна песен, безплатно, на тези, които пожелаят и са ходили при това езеро, да си спомнят и се надяват пак да могат да отидат.

А тези, които не са ходили, да пожелаят и те да отидат и се порадват на тези хубави места, с чистия въздух и височина 2670 м, при върха Дамга.

22.IX.1959 г.
Пловдив
ул. «Болярска» № 16

Михаил А.Стоицев
зъболекар
От 25.IX.1959 г. е в 90-годишната си възраст.

ПЕСЕН за 7-те РИЛСКИ ЕЗЕРА

Мелодия :Добри Петков
Текст:Михаил Стоицев - 90г.
зъболекар

Бавно

Пе - еш , пе- еш ми - ла Ри - ла с'твой- те се - дем е - зе - ра

Кат се вли - ват ед - но в'дру- го ка - то ар - фа пе - ят те.

Кат се вли - ват ед - но в'дру- го ка - то ар - фа пе - ят те.

2.Който може да разбере
тази дивна мелодия
във душа му радост блика
дял ден той се весели } 2

3.Който може да почувствува
тази Божия благодат
и да слуша и разбира
Словото при Изгрева
/ от изгора/ } 2

4.Той щастлив е във живота
че всичко може да люби
а това е награда ценна
за душата и духа. } 2

2. «Морето, небето, сърцето»

— 1 —

МОРЕТО, НЕБЕТО, СЪРДЦЕТО

Текст и мелодия от
Марин Стефанов Камбуров
Вегетарианското стопанство
с.Прослав-Пловдивско

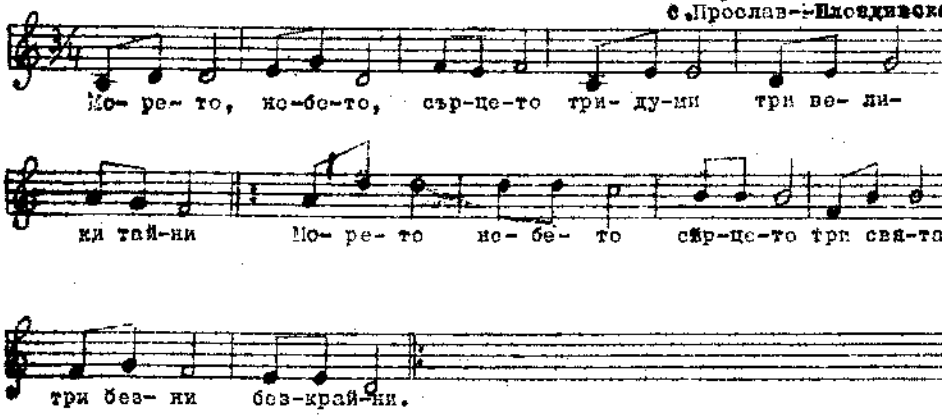

Мо- ре- то, не-бе-то, сър-це-то три- ду-ми три ве- ли-

ки тай-ни Мо- ре- то не- бе- то сър-це-то три свя-та

три без- ни без-край-ни.

2.Морето играе лудува
С'ярост скалите руши
Сърдцето се свива,тъгува
И мъка си в'себе таи. } 2

3.Небето ги мило поглежда
С'усмивка им мъки топи
И опира сърдце да тъгува
Утихват бурни вълни. } 2

ЗАБЕЛЕЖКА
КЪМ
ПЕСЕНТА
"МОРЕТО,НЕБЕТО,СЪРЦЕТО"

Това са действително,три думи,но велики тайни!

Това са три свята безкрайни и бездънни.

Защо?-Защото известни морета и океани,физически,дъната им са негде известни.Обаче,абсолютната дълбочина остава тайна!

Ако за небето,чрез науката,са се добрали малко-много до тайната му,то какво остав за слънца,планети,звезди и вселена,видима и невидима?

Ако вникнем в човешкото сърдце,което е минватюр от космичното сърдце,което сърдце със своя ритъм бие като човешкото,не се ли открива в това човешко сърдце,още по-велика тайна ? -Да!

Казано е:"От сърцето излизат добри и лоши мисли чрез умът"

Верно ли е това?-Абсолютно верно,но за верующите! Ние механически неможем да видим това с очите си!

Ако,мисленно си представим и добрите и лошите мисли,било от четене,било чуто от някого и имаме опити с тях,че те са действително като в склад в нашето подсъзнание и ги проявяваме с мисли,говор и дела, това е едно положение.

Обаче,ако трябва да родим и проявим една велика благородна мисъл една идея,то ние трябва да мислим и то сериозно. Не е ли това верно?

Не е ли това една велика тайна за сърцето и умът?-Да,верно е!

Затова,като свят безкраен и бездънен,има много неща да се учим!

От що?-Отдобрите и лошите мисли.

Защо?-Защото с добрите мисли ние градим,радостни сме,спокойни сме и еволираме. А болести и страдания по-лесно се понасят.

С лошите мисли ние тровим и рушим нервната система,разтройваме сърцето,обезобразяваме тялото и лицето,осакатяваме и характера си и инволираме. И при това болестите и страданията по-мъчно се понасят.

От това гледище,ако вземем известна поука от морето и небето,т от сърцето да вземем най-ценното:добрите мисли и добрите дела,като ги прилагаме чрез умът и волята си.

Небето в нас е висшият ум,който с усмивка успокоява неспокойно то сърце.

Тогава,що е нужно за сърцето?:

1.Чиста храна,за да не се деформира и да не болодува.

2.Чист въздух,дълбоко дишане,повече кислород.

3.Гимнастика,за раздвижване на кръвта и изхвърлянето на отровите чрез издишането,изпотяването и най-после освобождаването чрез червата.

Приложението на тези малки,но сериозни опити,това са пътищата за нашето здраве,добър и продължителен живот!

Това е пътят и за подмладяване.

Но най-важно е вътрешното спокойствие и смирение да се пази симпатичната нервна система и сърцето от дразнения.Да се избягват разните тревоги ,вътрешни и външни.

Това са мисли за разумния човек.Всичко до преодолее с търпение и постоянство.

Пловдив, 9.XII.1959 г.
ул."Болярска"№ 16

Издадена е с разрешение и радост от автора,а и със скромните средства на дядо МИХАИЛ А.СТОИЦЕВ,който от 25 септември т.г. е в 90 годишната си възраст.

Поднася се безплатно на всеки, който пожелае и може да се радва.А и за общо добро на нашите другари и другари,на нашата мила България, които милеят за нея.

Михаил А. Стоицев.

3. «Блага дума»

Текст и мелодия от
уч-теля П. К. ДЪНОВ

Блага дума

Moderato

Бла—га ду-ма на ус-та-та, туй е клю-чът на сър-ца-та

на сър-ца-та, на сър-ца-та, туй е клю-чът на сър-ца-та

Им-ли пог-лед на о-чи-те, туй е-зик е на ду-ши-те

на ду-ши-те, на ду-ши-те туй е-зик е на ду- ши- те.

Неж-но чув-ство про-я- ве-но, вся- ко зло е раз-то-пе-но,

раз-то-пе-но, раз-то-пе-но, вся-ко зло е раз-то- пе- но.

Сил-на ве-ля у- вон-чр-ва вся-ко до-до и про-я- ва-

вся- ко де- ло, вся-ко де-ло, вся-ко де- ло и про-я- ва.

Лю- бов-та със тях съг-раж-да, тоз жи- вот, що тук се раж-да

раж-да, раж-да, раж-да, тоз жи- вот що тук се раж-да,

тоз жи- вот, що тук се раж-да, / тоз жи- вот, що тук се раж-да,

тоз жи- вот, що тук се раж-да тоз жи-вот, що тук се раж-да

Забележка

(към песента)

Блага дума

Настоящата песен се поднася даром на всеки, който желае; за възпоменание на автора – точно 15 години от заминаването му и настъпването на Новата 1960 година.

Бих молил всеки, който я получи, който я научи, да си я пее или тананика.

Пожелавам му, ако е болнав или слаб, да оздравее. Ако е млад и здрав, да достигне до по-зряла възраст. А ако надмине по-горе от 80 години – да си запази мисълта, слуха, зрението и силите; да бъде жизнерадостен и вътрешно подмладен. А това се отразява малко-много и на лицето, и на тялото! Иска се вдъхновение!

27 декември 1959 г.
Пловдив
ул. «Болярска» № 6

млад дядо Михаил Ал. Стоицев
зъболекар в 90-годишната си възраст

XI. ПУБЛИКАЦИИ ОТ Д-Р МИХАИЛ СТОИЦЕВ ВЪВ В. «БРАТСТВО»

1. *Лев Толстой и войната*. В. «Братство», бр. 144 от 22.XII.1935 г.
2. *Един плодовит курс по есперанто*. В. «Братство», бр. 272 от 15.II.1941 г.
3. *Химн на пролетта*. В. «Братство», бр. 189 от 23.V.1937, стр. 3.
4. *За прераждането на човешката душа и възмездието*. В. «Братство», бр. 157 от 19.IV.1936 г.

1. Лев Толстой и войната

В. «Братство», бр. 144, 22.XII.1935 г.

Една от най-ценните заслуги на Толстоя е, че той пробуди умовете и сърцата на хиляди хора да се взрат върху шестата заповед: «Не убий!»

А от планинската проповед на Христа за «не противете се злому», Толстой провъзгласи любовта като основа в живота, чрез която всичко се постига.

Тези заповеди отдавна бяха провъзгласени от Христа да се изпълняват, но се не изпълняваха в тяхната чистота. Сега Толстой бе станал проводник на Божия Дух, да се застъпи за прилагане на тия заповеди – не убий, не противи се злому и любовта да прояви в живота си.

Значи, Бог иска от нас не само да не убиваме хора, но и животни. Защо? Защото животът е от Бога и на Бога, а ние трябва само разумно да го проявим...

Но какво виждаме в действителност? Човешкото изобретение е отишло и отива до своеобразни крайности.

В една от книгите на Толстоя – «Моята вяра», четем:

В 1897 г. видният духовен ръководител Филарет е съчинил един тълкувателен молитвеник, който с височайша заповед е отпечатан в няколко милиона екземпляра и пръснат по цяла Русия. Един ден един екземпляр попада в ръцете на двама Толстоеви работници и неговия син и като четат, учудват се на това, което Филарет проповядва и това, което Толстой проповядва. Ето съдържанието:

«Коя е шестата заповед Божия? «Не убий!» Бог забранява да се убива, т.е. да се лишава човек от живот.

Но грях ли е да се наказва престъпникът със смърт и да се убива неприятелят на война? Не е грях.

Престъпникът трябва да бъде лишен от живот, за да се премахне голямото зло, което причинява. Неприятелят трябва да се убива на война, защото на война се сражаваме за царя и отечеството.»

Не е ли това човешко изобретение? Ние знаем становището на Толстоя – той бе крепител на «Не убий», включително и животните, за което препоръчва вегетарианството. Той бе абсолютно против войната. Той бе крепител на «не противете се злому» и най-после, той бе за любовта в живота, чрез която всичко се гради.

Прав ли беше той? Абсолютно прав.

Това ненасилие и тази братска любов, заедно с мъдростта, истината и правдата проповядва Учителят Петър Дънов в България.

А какво виждаме днес? Целият свят е погълнат от мисълта за въоръжаване, особено големите държави. За какво? За изтребление на враговете. Но кои

са тези врагове? Не са ли те главно в нашите сърца и от диафрагмата надолу, които ни шепнат зло да мислим и зло да вършим? И унищожено ли е злото от хиляди години по старите начини? Абсолютно не, нито и ще се унищожи. Тогава? Тогава ще започнем с новото. А кое е това ново? Да проявим в живота си и духовната чистота, придружена с Божията любов, мъдрост, истина и правда, като постоянно държим връзка с Бога. Това иска Бог от нас!

Имаме ли тия качества, врагове, нито вътрешни – в нас и в държавата, нито външни, не ще имаме. Тогава няма да казваме: «Долу войните», защото няма кой и за какво да воюва, защото тия Божествени качества водят винаги към мир и щастие.

Ето защо ние се надяваме, че всички разумни люде в света ще се присъединят към апела на 350-те лекари психиатри по целия свят, които са изобщо против войните и като се разтръби това, а и като се приложат горните добродетели, то вместо завист, алчност, убийства, войни, ще настъпи братолюбие и царството Божие на земята.

Зъболекар Стоицев

2. Един плодовит курс по есперанто

В. «Братство», бр. 272, 15.II.1941 г.

На 30.XII.1940 г. се закри в Пловдив курсът по Есперанто, с прощална вечер amuzvespero, ръководен от лектора Петър Камбуров, който се посещаваше повече от 150 души граждани, гражданки, ученици и напреднали есперантисти. Радостно бе, че като ученици посещаваха и възрастни хора – 67–70-годишни.

Всички сияехме от радост спрямо придобивката от този хубав и звучен език, както начинающи, така и напреднали, от умелото ръководене на курса от своя лектор.

И действително, със своя скромен, искрен и практичен метод, той завладя нашите сърца, когато ни предаваше уроците. Той владее добре своята материя и като лектор в доста градове, можал е да се добере от лична практика до найлесния метод. И затова той с достойнство е получил разрешение от Министерството на народното просвещение да ръководи курсове в цялото царство, включително и в гимназиите.

Особено радостно биваше, когато след свършване на всеки урок пеехме задружно, а той свиреше с цигулката, а след това пак соло цигулка и кавал от същия.

Ето защо, тази прощална вечер за нас беше мила и радостна.

Тази вечер лекторът говори внушително върху хубавата страна на Есперанто, като помоли не само всеки да продължи да изучава езика, но да има и едно сближение и продължение за усъвършенствуване на есперантската канцелария при читалище «Антим I» в същия град.

Той подчерта, че човекът е дошъл на земята да се учи, да стане добър и да помага морално и материално на всяка човешка душа. И че идеалът на всекиго е да работи и за доброто на цялото човечество.

След това имаше декламации и хуморески с поучителни добри мисли, песни, свирене.

Чухме и нещо красиво при тия разнообразни номера – мисли на един начинающ, които заслужават внимание:

«Драги съидейници, преди да чуете **идеала** на **есперантиста** и на **разумния човек**, ще кажа:

Както истинската връзка на един разумен човек с доброто, с първоизточника, с Твореца, му дават възможност да развие и приложи любовта, мъдростта,

истината и правдата в тяхната пълнота и чистота и се радва на един разумен живот;

както всяка човешка душа, която няма горните качества, а желае да ги придобие, когато се пробуди за нещо по-високо в живота си, трябва:

1. Да облече дрехата на любовта – т. е. трябва да обича всяка човешка душа и да не прави насилие, защото тази дреха не се мени – истинската любов всякога обича и подмладява човека;

2. Да облече дрехата на мъдростта, т.е. да разшири своето съзнание със светлина, за да постъпва мъдро във всеки случай и с всекиго, защото дрехата на мъдростта не остарява, не овехтява;

3. Да облече дрехата на истината, за да има чиста мисъл и да бъде свободен, но само за доброто, защото дрехата ѝ се не губи;

4. Да облече дрехата на правдата, с която винаги да постъпва справедливо във всичко и с всички, защото тя е върховната добродетел за всичко, а като развие тези качества, той е свързан вече с доброто!

5. Така също и Есперанто със своя съкратен и звучен език е един дълъг, здрав и красив мост за развиване на горните качества между всички народи, за сближение, братолюбие и човечност.

6. Ето защо, идеалът на истинския есперантист и на всеки разумен човек, след като се пробуди и прегърне горните добродетели, той казва на себе си и на другите:

Мина се дългата нощ на моите отрицания, на моето невежество!

Дигнат е воал отпред моето невежо съзнание, аз се пробудих и разбирам вече:

Всичко във всяка човешка душа е красота! Всичко е радост, всичко е чистота, всичко е любов!

Аз обичам всяка човешка душа, защото всички тия добродетели са в тях, само трябва да ги развият и проявяват!

Аз ще отида при обезверените, за да им дам от моята светлина на ума, в която живея;

Ще отида при плачущите, за да им дам от моята радост;

Ще отида при натъжените, при оскърбените, да ги утеша;

Ще отида при обременените, да им дам от моята любов.

Ще отида при всички, да им дам от моя мир!

И в това е моята радост, защото всички те са в мене и аз – в тях! Аз отивам да служа!»

Нека всички да тръгнем и всички на всички да служим!

Не са ли това едни мили, красиви и омайни мисли като идеал не само на есперантиста, но и на всяка човешка душа? Да!

С този курс пловдивското есперантско дружество зарегистрира един голям актив, като е успяло да измоли и дойде отвън лектор и да открие курса от негово име.

Накрая се поднесе на ректора един малък и скромен подарък от благодарност, за спомен на неговия неуморим труд и идеал да помага на човеците.

М. Стоицев, зъболекар

3. «Химн на пролетта» – текст от Михаил Стоицев

В. «Братство», бр. 189/ 23.V.1937 г.

ХИМНЪ НА ПРОЛѢТЬТА

Текстъ М. С.[2]

Пролѣтта, разумно използувана, носи здраве, сила, радость, щастие.

Павко

Музика по Е. Маноловъ

Пѣешъ, пѣешъ, мила птичко, въ зори съ пролѣтний си гласъ,

чуруликашъ и се радвашъ въ Бунарджика въ раненъ часъ,

чу-ру-ликашъ и се радвашъ въ Бунарджика въ раненъ часъ.

Пѣешъ, пѣешъ, мила птичко,
въ зори съ пролѣтний си гласъ;
чуруликащъ и се радвашъ
въ Бунарджика въ раненъ часъ,

Катъ подскачашъ и си пѣешъ,
ти събуждашъ ме отъ сънъ;
радость, сила в'менъ пробуждашъ
и зовешъ ме ти на вънъ.

Качвамъ се на Бунарджика,
твойта пѣсенъ катъ звучи;
слънцето азъ да посрещна
с'животворнитѣ лжчи.

Чистий въздухъ катъ подишамъ,
радвамъ се на всичко азъ;
а катъ попѣя, поигрея,
подмладявамъ се тогазъ.

Като иде да работя,
радостенъ съмъ цѣлий день;
и усѣщамъ, че лжчитѣ,
постоянно сж въвъ мене.

Свѣтлината имъ се лѣе,
в' нѣжна мека красота;
истински се тъй живѣе
в' любовь, радость, чистота.

Тъй се леко преживяватъ
скърби, мжки и тжги,
и душата Бога слави,
а духътъ се весели.

4. За прераждането на човешката душа и за възмездието

Зъболекар Стоицев

(В. «Братство», бр. 157 от 19.IV.1936 г., стр. 1–4)

Кратки пояснения по тези въпроси по повод сказките на писателя Русалиев в полза на горното и на професор Дюлгеров, адвентския пастир Иванов и евангелския – Зяпков против горното.

По тези въпроси чухме неотдавна сказката на писателя г-н Русалиев, след него – на г-н професор Дюлгеров – богослов, която бе като реакция на Русалиева, а след това узнахме сказката на адвентния пастир г-н Иванов, а чухме и тая на евангелския пастир г-н Зяпков.

Първият от тях изнесе много умело и безпристрастно схващането на някои източни народи за прераждането и закона на възмездието, като цитира имената на учени и църковници от раншни времена и сега на учени хора в полза на тия вярвания. Обаче не чухме на какво становище е той по тези въпроси. А би трябвало той да бъде категоричен. Но може да се допусне, че той е поддръжник на тия идеи.

Г-н проф. Дюлгеров и другите двама отхвърлят категорично всичко, като подкрепят своите тези с цитати от много автори и с твърдението, че в Св. Писание нямало ясно писано по тези въпроси и от това те заключават, че няма никакво прераждане, няма и закон за възмездието. А за заминалите, умрелите, се изнасят неща, които не могат да задоволят всеки слушател, защото има хора, които имат опитности, които стоят по-горе от тия на говорителите.

А в книгата «Живот, смърт и прераждане», напечатана по стенографски бележки от сказката на г-н проф. Дюлгеров, на 8-ма страница срещаме: «Някои теософи смятат, че в Новия Завет има няколко места, които са необясними без съкровена мисъл за прераждането: Матея 5: 48, 19: 10; Иоана 8: 32, 9: 1–2; Галат. 6: 7; Матея 16: 13; Марка 8: 27 и Лука 9: 18.

Пита се човек: защо се не спомня нищо за 11. и 17. глави от Матея?

Далеч е от нас мисълта да се хвалят или укоряват тези или онези. Нашите братски уважения и почитания към говорителите, като чисти души. Но, като хора честни, ние трябва да оставим мисълта свободна на всяка човешка душа и тя вътрешно да схване кое е право. Това е Божественото! Щом се прави насилие, има и отговорност за този, който говори. Не само това, но той взема отговорността и за другите.

Има един природен закон, който гласи: «Външната свобода можем да ограничим на една човешка душа, но вътрешната свобода на човека – никога!»

Ето защо, добре е да се изнася истината изцяло, т.е. да се изнася и едното, и другото по тези въпроси от Св. Писание, и всеки да си разсъждава сам. А ние виждаме, че това не се върши, с цел да се докаже, че говорителят е знающ и силен.

Нима не е ясно и категорично казано от пророк Малахия, в 4-та глава, и то още 387 години преди Христа, за прераждането? Стихове 5. и 6. гласят: «Ето, аз ще ви проводя Илия пророка, преди да дойде денят Господен, великият и страшният. И той ще обърне сърцата на бащите към чадата и сърцата на чадата към бащите.» А пророк Илия живя 1050 години преди Христа!

Нима не е ясно и недвусмислено казано от самия Христос в 11. глава от Матея, ст. 14: «И ако щете да приемете това, той е Илия, който имаше да дойде», а ст. 1: «Който има уши да слуша, нека слуша.» Гл. 16: 13 от Матея; «Мене, Сина человеческаго, кого ме казват, че съм? А те (учениците) рекоха: «Едни – че си Иоан Кръстител, други – Илия, други – Иеремия или един от пророците.»

В гл. 17: 12 от Матея е най-категоричното: «Но казвам ви, че Илия вече дойде и не го познаха, но сториха с него каквото щяха.» А това бе, когато бяха обезглавили Иоан Кръстителя.

Не са ли това ясни и недвусмислени думи и факти в полза на прераждането, и то казани от самия Христос?

Обаче новорождение, прераждане и роден от Духа, това са три различни неща.

Нима не са ясни думите на Христа в гл. 26: 52 от Матея: «Петре, тури ножа в ножницата си, защото които нож хванат, от нож ще загинат,» и в гл. 5: 28 от Матея: «Който погледне жена и я пожелае, той е прелюбодействувал», за да схванем закона за възмездието? Ако отхвърляме това своеволно, тогава къде ни остава вярата в Христа и в Св. Писание? Ние смятаме, че тези, които извратяват и отхвърлят, особено думите на Христа, ще имат отговорност!

Като цитираме горното, ние ни най-малко искаме насила да го приеме някой. При това ние знаем, че не всички хора са готови да възприемат това, макар и да го четат. Защо? Защото духовната еволюция е различна и има ред причини за това. И всеки ще го схване, когато му дойде времето.

Но на тия, които са истински християни и имат вярата на Аврама, имат светлината на ума, както и живота и любовта на Христа, на тях им остава много малко (както на Савла, който беше чист и изпълнител на Мойсеевите закони, но нямаше вярата за Христа и му се даде опит), ще им се даде доказателство, да схванат. Но пак зависи как ще търсят, как ще хлопат и какво и как ще искат. Тогава те сами ще проповядват това, което по-рано не са искали да приемат.

Че се прераждал човек в животни и пр., това са детински разсъждения. Че като знаел някой, че има прераждане, ще отлага усъвършенствуването си, това е също така несериозно.

Ето защо, по тези въпроси, които нямат вярата на Аврама и живота и опитностите на Христа, на апостолите и издигнатите духовни хора, добре е да ги не зачекват. Те могат да спомнят, че има подобни вярвания, но да изнесат напълно каквото има писано в Св. Писание по това. Но да вземат становища отрицателни, без да притежават известни качества и духовни опитности, това не е доблестно. Още по-лошо бие в очи, когато се нападат личности. Не е важно да изнасяме имена. Ами ако след някоя година им се удаде да го проверят, какво ще им бъде положението пред тия същите слушатели?

Напоследък често се изнасят факти в пресата и за прераждането, и за ясновидството, и за явяването на заминали души. Неотдавна в. «Утро», в броя си от 1.III. т.г., изнесе един такъв случай, изследван подробно от двама английски учени – професорите Пулм и Треджер. А това не е един случай – такива и подобни случаи има вече изнесени със стотици и хиляди. Ето защо, да таксуваме всичко това за заблуда, за шарлатанство, е съвършено неразумно, щом сами не сме го изследвали.

Ние не отричаме, че в спиритическите сеанси, които тъй много се правят на Запад, често може да стават измами. Също така и в частичното ясновидство. Но който не е достатъчно издигнат духовно, да се не занимава с подобни неща! Та малко ли има сега, които си самовнушават и си въобразяват, че Дух Светий е в тях?

Ако човек съзнава, че има невидим мир и че той е реален, нека се стреми да се свърже здраво с Христа, Той ще му открие!

В нашия народ не всички ще разберат прераждането и закона за възмездието, макар и да им се говори за него. Това е храна за по-напреднали души, които имат искрено желание да изследват безпристрастно нещата. Този въпрос не трябва да спъва никого в духовния път. Но който доброволно се заинтересува и го проучи из основа, той ще види какво се разкрива тук.

Нашият народ засега има нужда да му се говори за покаяние, като всеки да види отрицателните си дела и да ги избягва, защото ще страда – било веднага, било по-късно или в бъдещ живот. Само връзката с Бога, постоянната права мисъл и благородните постъпки освобождават човека от страдания. За това покаяние се говори от много места и то е добре.

Да му се говори за повече трезвост – въздържание от тютюн, алкохол и въздържание от лоши постъпки.

Затова всеки, който се счита честен и интелигентен, би трябвало да е образец на тия добродетели.

Да му се говори за разумното хранене – какво и как да яде, как да пие, как да диша, как да използува слънчевата светлина. След това, които са по-готови и почувствуват вътрешен подтик към това, да преминат и към безмесно хранене, защото то крие в себе си благородните постъпки, не само човека да не убива, но и всяко животно. Това е много важно и сериозно, но ще го разбере този, който го приложи и опита.

Да му се говори за възвишения Божествен морал, в който любовта, истината и правдата са стълбовете в живота.

Да му се говори за усилване на вярата в Бога и приближението му към Христа, в рамките на чистия живот, като пак любовта, мъдростта, истината, правдата и добродетелите бъдат най-мощното оръжие за воюване.

Обаче за всичко това се искат хора образци! Не само да се говори, но и да се даде пример. И такива примери ще се създадат! Времето за нещо велико и радостно наближава!

Накрай ще кажем, че не е далеч денят, когато много чисти и верующи души от най-различни среди – православни, евангелисти, адвентисти, въздържатели, вегетарианци – които засега още не са си изяснили въпросите за прераждането и възмездието, ще разберат великия смисъл на тия два Божествени закона, ще проникнат в дълбоката мъдрост на Твореца, с която е наредил всичко да съдействува за непрестанното усъвършенствуване на всичко съществуващо, ще схванат Неговата велика Любов и безгранично дълготърпение, които ни дават всички условия да растем и да се развиваме непрестанно, безспир, да вървим все напред и все напред, без да може тъй наречената «смърт» (която е смърт само на тленното) да спре нашите усилия. Тогава животът ще просияе пред тях с всичкия си дълбок смисъл, във всичкото си величие и красота. Ще разберат какво голямо заблуждение е да се отрича оня Божествен ред и закон във вселената само затова, защото ние, със слабия си човешки ум, не сме могли да го разберем.

XII. БИОГРАФИЧНИ БЕЛЕЖКИ ЗА Д-Р МИХАИЛ СТОИЦЕВ

д-р Стефан Кадиев

Михаил Алексиев Стоицев, роден през 1870 г. в гр. Пловдив от баща земеделец, също майка, неграмотни. До 16-годишна възраст работил като земеделец при тях. На деветгодишна възраст заявил на родителите си, че в сряда и петък няма да яде не само блажно, но и риба, а те нека си ядат. На 12-годишна възраст си поръчва бакърено кепче с надпис: «Пийте студена водица, за да ви е мирна главица» – поставя го на уличната чешма и гледа дали се спират да четат написаното. На 15–16 години се поражда копнеж и ходел на църква, като при всяка работа ходел в гръцката църква «Света Петка», която се считала за лековита. Палел кандилата на [иконите] «Матер Божи» (Мария Богородица), Христа и св. Никола.

На 19–20-годишна възраст бил войник. Той все изпълнявал религиозното си влечение. Бил образцов войник и го направили подофицер. Бил на военна служба и бил примерен като взводен подофицер – при един добър, разумен дружинен командир, на когото си оставял месечната си заплата на съхранение. През 1894 г. завършва с отличие фелдшерска команда и постъпил като такъв в дивизионната болница в град Пловдив на свръхсрочна служба. През 1897 г. се задомил. Дотогава завеждал и хирургическото, и инфекциозното отделения. В инфекциозното отделение имало 24 тифусно-болни, от които 14 – тежко. Той спял до тях. Пак постел в сряда и петък. Правел фрикции на тежко болните с оцет и вода всеки ден следобед, до вечерната визитация. Това преживяване – не заболял от никаква болест. Но му станало ясно, когато се пробудил в духовния път през 1919 година.

През 1906 г. у него се породил копнеж да следва по–нагоре, но не му оставало време. Той, като се справил с всички болести като фелдшер от Александровската болница, заминал да следва зъболекар в Киев и Харков, гдето завършва на 37 години. Завършил с отличие по всички предмети както в Русия, така и в колоквиумите в България. Все е бил въздържател от тютюн и алкохол. Но след задомяването си, при семейно излизане, рядко пиел по малко вино или чаша бира. След пробуждането и досега цялото му семейство с децата са били въздържатели и вегетарианци.

С Учителя се запознал през 1919 година в гр. Пловдив в дома на Петко Епитропов, с погледа и думите на Учителя. А чувал е от 1904 година от Софрони Ников за прераждането. Така му станало веднага ясно – закона за еволюцията и възмездието.

Няколко ясновидения с проява на южната страна на небето и честите съновидения с Учителя – той се възпламенил и от ден на ден копнежът за Учението се увеличавал. Доста години често Учителят насън му се явявал и насърчавал за известни прояви. И досега повече от 150–200 пъти има съновидения с Него. Особено при проявите на Духа на Учителя и откровенията, които даваше независимо от Словото си. Това го насърчило с радост да напечата 11 беседи на Учителя, с големия том «Духът и плътта», също – брошурката на Стоян Ватралски «Кои и какви са белите братя». Печатал с радост и лични книги: «Новото духовно учение в България е чисто окултно Христово учение»; «Проблемата на храненето» в 7 отдела, с психическите причини на болестите и страданията; «За брака»; «Защо и

как да познаваме Бога»; «Отворено писмо до всички разумни човеци»; «Таблица за храните, с изяснение съдържанието и количеството на белтъците, въглехидратите, мазнини, соли, витамини»; «Религия, християнство, творчески и духовен живот и еволюция на човешката душа»; «Новият път»; както и беседи, държани в Югославия, които са поместени в книжката «Ново послание на Слънцето», първа част и втора част: «Най-разумният и най-високоморалният живот за човека».

Чрез Учението той коренно се изменил. По-рано боледувал от «маясъл» (хемороиди), ишиас, ревматизъм, гастрит, бронхит, намалено зрение, аритмия на сърцето. От тези болести, заедно с буца на дясната страна – атером, при помощта на мисъл и вяра, по методите на Учителя, които е усвоил, той се е освободил от всички тях. Когато прочел последните мисли на Учителя – «Законът за всеопрощението», с които иска от нас да не правим погрешки или да се коригираме, ако случайно направим, и да направим едно добро срещу тази погрешка, да искаме прошка, ако ни е обидил някой да прощаваме, разбрал, че само при милосърдие може да се придобие кротостта и смирението. Когато чул от Учителя за тези добродетели, как Той е могъл да изтърпи някого, който му е дотягал, разбрал, че ако искаме търпение, трябва да следим къде е – на добра или лоша страна, и да вземаме поука от това. Стремял се да бъде в благородна обхода с всекиго. Животът му е бил за благото на цялото. Средствата били не цел в живота, а възможност да преживява скромно, както и до днес. Воден от хубави идеи и учението и идеите на Учителя, през 1937 г. подарил едно свое наследствено място от 2500 кв. метра в Пловдив, което струвало 200 000 лева или два милиона и половина до три милиона лева, на държавното сиропиталище в Пловдив, за строежа на пансиона. През 1938 г. подарил трите си дюкяна, със съгласието на домашните си, с нотариален акт, на Първа девическа гимназия (а сега – четвърта смесена гимназия(, от наема – за издръжка на бедни ученици в трапезарията на гимназията, т. е. там да се хранят. Там сега има фонд «Семейство Стоицеви» за издръжка на децата в трапезарията.

През време на обмяната [през 1947 г.] дал 120 000 лева на държавното сиропиталище, 90 000 лева – на старопиталището, а след 1945 г. – 50 000 лева за павиране средната алея на бул. «Цар Освободител» в Пловдив.

Бил ръководител на Братството, посочен от Учителя, в Пловдив от 1922 г. досега. Било му определено да си замине [от този свят] през 1950 г., но сънувал баща си на едно поле, изкопан гроб, държи вехти дъски за капак, де той седи. «Татко, какво правиш?» – «Ех, нищо.» Казал му: «Хвърли ги, няма да потрябват.» Затова е жив. Но и Учителят го благословил насън, в откровение, че животът му се продължава.

В Пловдив четели беседи в дома на Епитропови, ходили на Паневритмия на Бунарджика.

* * *

За Изгрева, «ние от провинцията смятаме, че причината за бъркотиите са виновни и ръководителите – но Антов все ни забавляваше, че властта ни забранява да се събираме. Той пращаше финансов отчет, ние сме смятали, че това е нормалното. Казвал Учителят да бъде по-мек; но в Мърчаево Учителят казвал: «Той не е брат.» Заради злобата той реши да убие Братството. Софийското Братство трябва да си има свое управление, а Братският съвет да остане за ръководство на цялото Братство. Той само е деен, има и добри работи. Цялото Братство в София е виновно, загдето не са извикали ръководителите да изберат [Братски съвет]. Те трябва да си дадат оставката и да се тури край на всичко.»

– Кой е Учителят?

– Учителят Петър Дънов е Божи пратеник в тази епоха, да подтикне цялото човечество и да дойде да го подготви за новата шеста раса, за да живее в истинско братолюбие.

Той получи Духа Христов на 19 август 1913 година.* Той е говорил винаги с Духа си, когато е изнасял беседите.

– Ти вярваш ли, че има невидим свят?

– Моята вяра е, че има 100% невидим свят и той е реален и ако смятаме, че само това е, което виждаме, нещастни сме! Аз отговарям с живота си, че е така. Така мисля, защото съм имал такава опитност, че нищо не може да ме разубеди. Аз искам да мислим за невидимия свят.

На тебе, Стефчо, предстои ти задача велика, като човек и лекар да влезеш в дълбочината, главно за нас, учениците.

За Изгрева

Ще знаеш, че в тези физически работи, които станаха на Изгрева, в което лежи безверието. Вярват на физическия Учител, но какво са изпълнили? Но истинския смисъл, не само не са го разбрали, но са и противници.

За мене лично няма човек, който да повярва, както има души в България, които са положителни в това отношение.

В добрината са отлични тройката д-р Миркович, Пеню Киров и Тодор Стоименов, те са темели. Тодор Стоименов беше туберкулозен и повече от 60 години беше до Учителя. Но той не повярва в явлението на Учителя и когато поискахме да осветлим през 1952 г., да осветлим властта, тогава никой не го разбра.

Аз отидох при Тодор Стоименов и му казвам: «Ти си от 50–60 години при Учителя. Кажи, когато Учителят може чрез Духа да се яви, какво ще е това положение, ако още утре те задигнат и отидеш горе и те запитат: «Тодоре, ти кой си: човек или душа? Не може ли да разбереш, че и на физическото поле, и след заминаването – какво ще отговориш?» Той се замисли: «Прав си, брат Стоицев, през пролетта ще се замисля и ще видя тази работа.» До пролетта той си замина от този свят.

След смъртта се явява на един брат и казва: «Молете се заради мене – аз съм в мъчително положение, във вериги. Учителят да ми помогне, да ми прости – Учителят ми каза, че това не може да стане, освен [да го реши] висшият [небесен] съвет.» Ние не знаем какво е това положение.

Моята задача сега е всички ние, които сме в Бялото Братство, да повярваме, че има реален свят, че както Христос се е явявал на учениците и след като дойде възнесението и [...], и че Христос е говорил като материализиран. Сега и ние, ако не прогледнем и не повярваме, не бива да сме в тъмнота по тези въпроси.

Имате задача, този материал, който е събиран и запазен, ако един ден не го разберем, гдето ще се допълни всеки дял от науката. Това учение ще бъде над всичко, ако външни хора го вземат.

За Учителя:

– Ние сме родени чада чрез духа на Христа. На земята има и Каиново племе, защото Ева зачна от Сатанаил и първом роди злото, а после чрез Адама

---

* Вж. «Изгревът», том XXI, стр. 530–534, том XIX, стр. 922, 928. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

се роди Авел. После почна Сит и ние сме от това поколение. Така почва доброто и злото на Земята.

Ние, родените в Христа, сме минали чрез Адама и Ева, чрез Слънцето, чрез всички планети, и сме дошли на тази Земя. И понеже носим отрицателните качества от Адам и Ева, примесени с отрицателните качества на Каиновото племе, и ние сме се отклонили. Сега при Учителя сме се събрали, за да разберем самата истина. И на Земята, като завършим своята еволюция, по пътя на Слънчевите планети, ще отидем пак в Слънцето и оттам завършваме ангелската еволюция, за да можем да влезем в йерархията на светлите братя, ангелите.

* * *

Поверително

Като ставаме – три упражнения на д-р Михаил Стоицев, които е получил от Учителя

Първо упражнение: Сутрин [заставаме мирно на земята, с] двете ръце [изнесени отпред пред гърдите], ос[обено] при слънце, първо на земята, с длани нагоре, [и] ще кажем: «Господи, благодаря Ти за тази магнетична сила на Земята, произведена от слънчевите лъчи.»

Второ упражнение: [С двете си ръце повдигаме нагоре, изнасяме ги над главата и леко поглаждаме към малкия си мозък и казваме:]

(Отправяме тази магнетична слънчева сила към малкия си мозък.) «Да се разпръснат всички мои отрицателности и да се подмладят, подновят, одухотворят и оживотворят всички мои клетки в моя организъм.

Трето упражнение: [С двете си ръце – се изнасят над главата и с тях поливаме, взимаме от слънчевите лъчи и поливаме своето тяло и казваме:] «Обливам своето тяло със светлина.»

Четвърто упражнение: Ръцете надолу, на земята. Казваме: «И нищо отрицателно да не смее да се доближи до мене.»

[Тези четири упражнения се правят и казват] до три пъти.

Всички благородни мисли, нашите коси, пръсти са антени; влиза чрез устата и чрез дробовете и отива в мозъка.

Отрицателните мисли идват от сърцето. Отрицанието [идва] от падналите братя ангели, от краката, главно левия крак, [минават през] гръбначния мозък и се събират във малкият мозък. Затова трябва да се пазим от гняв, защото попадат в мозъка, спукват мозъчен съд и се получава апоплексия (мозъчен удар).

«**Мисълта**, като електрическа сила, се движи в **междуатомното** пространство в корицата на мозъка [мозъчната обвивка], а **чувствата**, като магнетизъм – в **междумолекулното пространство**, между клетките в корицата на мозъка [мозъчната обвивка]. Но за да се оформи правилно мисълта като електричество, трябва да се слее с магнетичната сила в междумолекулярното пространство.»

* * *

В Слънчевата система, която е под управлението на нашия Учител, всяка планета си има свой гений, имат си имена. Те свидетелстват заради Учителя, за Учението, и предават като гении на нас, обикновените хора.

Слово на Архангел Михаил, гений на Слънцето

«Ученикът в този си живот е определен да изпълни една велика задача за душата си и за цялото човечество».

Които учат това, което Учителят учи, още в този си живот завършват своята еволюция. И сега, заедно с Учителя, със своята светла мисъл, молитви и дела направлявате течението на човешките дела.

Знайте, в тази школа Учителят ви дава велики тайни и истинското Слово. И това духовно движение е предизвикано от новата, Шестата раса, която иде. И в тази епоха вие сте сърцето, маята на тази раса. А ще бъдат и тези, които чрез вас се пробудят в това духовно движение. При това разделение по човешки на различни религии, сега има условия да се развива всеки човек в единната религия. И това е необходимо за всеки човек.

Вие сте обаче потайната мисъл на вашия Учител. Вие сте потайната ядка на тая нова раса. Затова у вас трябва да се вкоренят идеите, че всички сте едно цяло, едно тяло, един дух, един живот. А същевременно сте един във всички и всички в единия.

Какво е Адам?

В Адама са вложени още отначало тези пет добродетели.

а) добродетел, безкористна любов, правда, истина, справедливост и мъдрост.

Но Адам беше изпитан дали ще издържи на тези пет добродетели. Затова Бог постави една троица: привличане, завладяване и умножаване (алчността). Адам се бори срещу тази троица, но не можа да издържи изпита си и насочи своята глава надолу, към земята. И когато дойде в низшия астрал и видя животинското царство, че са двойки, пожела и той да има двойка. Затова в сънно състояние Бог създаде чрез Адама неговата половина. Ева. Тогава ги остави в Райската градина – казва им да не ядат [от плодовете на дървото за познаване на] доброто и злото. Тогава се явява Сатаната, въплотен в [човешка] форма, и говори с Ева. И й казва: «Защо да не ядете от дървото за «доброто и злото»? И вие, като ядете, ще станете като Богове, затова ви запрещава, да не ядете.» У Ева се явява съмнението, раздвоението на вярата, непослушанието, желанието за кражба – да опита запретеното. И след като яде и даде на Адама, видяха, че са съгрешили, видяха се оголени, останали само с животинска кожа, яви се уплахата и страхът и най-назад – лъжата.

И ние сме минали през тия качества на Адам и Ева, ние ги носим вътре в нас.

[Откровение], дадено през 1947 г., но не е прието с вяра – от Учителя

Желая на сестрите и братята да придобиете и проявите живота на Светлината, на Любовта, на Мъдростта и живота на Истината. Това са проявите на Божествения Дух. Това е велико творчество, това е творчеството с живота и идеите на Бога. Вие не можете да имате творчество, ако нямате Божествени идеи. Отрицателните идеи не са от Бога!

Духът Божий и светлите ангели ви изпращат и ви подкрепят, за да проявите мистичния огън на душата, което е светлината на душата, чрез висшите добродетели. Този мистичен огън на светлината пробужда идейния огън на ума. А заедно със светлината на душата, това са пътищата да се пробуди свръхсъзнанието у човека, у ученика. А чрез свръхсъзнанието да се дойде до безсмъртието, а от безсмъртието – към вечния живот.

Това е пътят, по който всички ще минат, рано-късно!

Благодари, радвай се, мисли!

* * *

XIII. Д-Р МИХАИЛ СТОИЦЕВ (1870–1962 г.) БЕЛЕЖКИ НА СЪСТАВИТЕЛЯ ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

1. Д-р Михаил Стоицев е роден през 1870 г. в село Каранфоля, Пловдивско. Заминава си на 27.V.1962 г. Това са единствените биографични данни, които получих от сина му Филип Стоицев, когато записвах спомените му, публикувани в «Изгревът» том VIII, стр. 641–690. Учудващо, но факт. Синът му дори нямаше представа за онова, което бе написал баща му и съответно – публикувал. Търсих от него някои материали за баща му. Жена му Иванка ми предаде две-три снимки на свекъра си Михаил. Жената на Михаил Стоицев се казва Ана Сотирова, от Хасково. Бащата на Михаил се казва Алекси Стоицев, занимавал се е с градинарство. Михаил Стоицев завършва стоматология в гр. Киев, Русия, през 1907 г., преди Балканската война от 1912–1913 г.

2. Отначало Михаил Стоицев е бил масон, но после, в 1922 г., приема Учението на Учителя Дънов. Той е много активен. По това време атаката срещу Учителя от страна на свещениците е много голяма. Д-р Михаил Стоицев издава една брошура в защита на Учителя Дънов – «Новото духовно учение в България е чистото Христово, окултно учение». Отпечатана е в гр. Пловдив през 1924 г. с псевдоним Белобрадков. По-късно, в отпечатаните му книги отзад на корицата е отбелязано, че тази книга е от него. Публикуваме я в следващия раздел.

3. По онова време търновските граждани се подписват под една петиция, ръководени от владиците, с която искат пред властите да забранят съборите на «дъновистите» в гр. Търново. Властите забраняват събора през 1924 г. Михаил Стоицев пише едно писмо, което публикува на отделен лист и го препраща по цяла България – «Отворено писмо до търновските граждани». То е публикувано в «Изгревът», том V, стр. 518–522. Писмото е от 9.X.1925 г. Съборът през 1925 г. е последен в Търново. Учителят после изобщо не се връща в Търново и повече кракът Му не стъпва там. Казва го. И го изпълнява. Това писмо ще го публикуваме.

4. Михаил Стоицев пише едно друго писмо, което също препраща по цяла България – «Отворено писмо до всички разумни човеци». Това писмо го има в съдържанието на неговите отпечатани книги. Накрая излезе и го публикуваме.

5. В началото на Школата групите по спиритизъм са много разпространени. Почти всички от първите последователи на Учителя Дънов са преминали през теософите и са упражнявали спиритизъм. Най-дейна е била пловдивската група. За нея виж в «Изгревът», том VIII, стр. 642–643, 656–658. Това е най-краткото изложение по този въпрос.

6. Аз ги заварих, когато слушах за тези т. нар. «Логоси» от Пловдив. После ми дадоха един свитък на пишуща машина от 65 страници, написано на новия правопис след 1945 г. Означаваше, че са го разпространявали и след заминаването на Учителя от този свят. Беше озаглавено «Логоси от тайната Божествена школа на Духа». И за да подлъжат незнаещите, са написали отдолу: «Основана от Учителя, гр. Пловдив». А това е лъжа. Написали са, че «връзката с Духа е направена чрез сестра Еленка Стефанова от Пловдив, завършила второ отделение». Това е отбелязано, за да се покаже, че дори една неграмотна жена, която едва знае да чете и пише, та чрез нея се дават откровения от Духа. Глупости. Че се дават, то е факт. Но това не е от Духа, а от лъжците и крадците, които се намират в поднебесната твърд, които се сношават с последователите на Учителя Дънов

чрез спиритическите сеанси, с цел да ги отклоняват. И това сполучват, не само в Пловдив, но и на Изгрева в София, пред прага на Салона. Учителят многократно изразява становището Си, че е против това, че ги забранява, но никой не Го слуша, а всеки си прави каквото му хрумне. Това продължава и досега. Ще продължи и до утре. И за да бъдат по-убедителни, то отгоре слагат за **мото** следните думи на заглавната страница:

«Разпечатвам Тайното завещание, което бе обещано на старовременните братя, преди вас. Затова сега обещавам Духа Си и изпълнявам обещанието Си. Аз и Духът царуваме в Отца. Отец царува с Духа Си в мен. Аз благославям с Духа Си във вас. Затова давам светлината на Духа, давам ви познанието на Словото, давам ви мъдростта си.» Учителят

И за да докажат, че това е създадено от Учителя Дънов, то отдолу на заглавната страница са написали следното:

«И аз ви говоря в четири направления: 1. Говоря на света. 2. Говоря в Общия окултен клас. 3. Говоря в Специалния клас. 4. Говоря тук на вас, в Светилището на Божествената Школа на Духа. Тая Школа, която аз ви проявих и събрах в нея, тя не е от земята. Аз я повиках с Духа си от горе. И само небесните Сили ще обитават в нея.» Учителят

Аз пък, Вергилий, казвам, че това са лъжи на мошеници с цел да обсебят последователите на Учителя Дънов, да ги отклонят и да им изсмучат енергията.

И така те доказват, че групата в Пловдив, която работи и чийто медиум е една жена, която е неграмотна, то чрез нея се дават Логосите на Духа. Това е невъзможно. А онези, които са видели лъжата, свидетелстват лично за това. Виж «Изгревът», том VIII, стр. 642–643 и стр. 656–658. Там ще прочетете как Учителят Дънов разрешава въпроса със спиритичната група в Пловдив и какво е становището на съставителя на «Изгревът».

7. Тези т.нар. «Логоси», които притежавам, са от 1915–16 г. «Логос» на гръцки значи Слово. Онези, които са се явявали чрез сеансите, са се представяли, че това е Слово на Господа Исуса Христа, от Бог наш Саваот, от Света Троица, от Света Богородица. След като ги прегледах, установих, че това го е диктувал някакъв свещенически дух. Във всичко изписано няма нито Дух, нито Сила, нито знание. Има едно празнословие, има думи, които нищо не значат, и едно преливане на думи от пусто в празно. Това е най-доброто определение – наливане от пусто в празно. Разказваха ми, че имало цели купища написани такива «Логоси». И отклонението от школата на Учителя има също път – това е пътят на Отклонението. То е тръгнало оттогава, от първите години, и продължава до днес. За да се ориентирате, вижте в «Изгревът» том XV, стр. 905–909, както и стр. 909–911. Запознайте се с цитираните страници и тогава се определете кому да служите.

8. Михаил Стоицев е много деятелен. Той организира в Пловдив преиздаването на много единични брошури, които са издавани в София, както и беседи от «Сила и Живот». В някои преиздадени, запазени досега брошури, се вижда написано, че това се издава от Михаил Стоицев, зъболекар, ул. «Болярска» № 18, Пловдив. Те са на брой 11 брошури.

9. Той върви по страната и изнася много сказки от онова, което е написал и което в последствие публикува. Отпечатаните книжки той повечето ги раздава безплатно и по такъв начин са запазени и стигнаха до мен. Тях никой почти не ги е купувал. Тогава не са купували Словото на Учителя, а това е видно от многото съобщения – виж «Изгревът», том IX, стр. 744–755. А за произведенията на отделни автори изобщо да не говорим. Изобщо не са ги поглеждали.

10. Тук трябва да споменем, че всички онези, които са печатали брошури, книги и т. н. по времето на Школата – 1922–1944 г., рядко някой ги е купувал, и още по рядко някой ги е чел. Аз ги заварих. Разпитвах ги. Те се усмихваха и казваха: «Абе, ние нямаме време да четем Словото на Учителя, че ще четем някои си!» А освен това завистта е била голяма сила. Онзи, който отпечата нещо, другите тутакси го отхвърлят, без да са прочели дори един ред.

11. Михаил Стоицев отпечатва в отделни брошури «В Царството на Живата Природа или Силите на Живата Природа» – в десет отделни брошури. Те са отпечатани в «Изгревът», том XV, стр. 590–632 и с обяснителните бележки от мен на стр. 632–634.

12. Препечатва от вестник «Зорница», бр. 38, 39, 41 от 1926 г., статии на Стоян Ватралски: «Кои и какви са белите братя (дъновистите)». Едно хубаво издание, на хубава хартия, с портрета на Ватралски, а отзад на корицата е отбелязано какво е издал досега същият автор.

13. Михаил Стоицев издава брошури, от които, както споменах, едва ли някой да е прочел и един ред. Аз също ги подхвърлях, но накрая ги бях опаковал, да стоят, докато им дойде времето, за да ги разгледам. Това време дойде. За моя голяма изненада, **те бяха написани много добре, имаше Дух и Сила в тях**. Но това важи за онези, на които им се отворят очите за неговите книги. Иначе – не! Тогава реших да го представя, като избера онези раздели, които ми харесват. Ако не се поместят сега в «Изгревът», тези брошури ще се загубят, те ще се унищожат след време. Аз не можех всичко да поместя, поради големия им обем. Но помествам част от тях, а някои съм публикувал изцяло. Трябваше Михаил Стоицев да го запазя. Да го представя, да се знае, че го е имало и че е играл ролята на последовател на Учителя, според своите възможности. Другите и това не са правили. Ако не го публикувам в «Изгревът», той щеше да изчезне и да се загуби във времето. Нали това е целта на враговете на «Изгревът»?

14. В две от книгите той е публикувал две свои снимки от различни години. Аз ще ги публикувам към снимковия материал. Освен това него го има на снимки с Учителя в София, в Мърчаево и на Рила. Ще поместим някои от тях, за да се види, че него го е имало, а не е измислен. Да, не е измислен. Нали това твърдят враговете на «Изгревът» – че аз съм си ги измислял, нещата и авторите.

15. По онова време последователите на Учителя са изучавали френология. На много места Учителят дава данни за френологичните особености на главата и че човек трябва да има голямо чело, което означава, че неговите мозъчни центрове са развити. И онези, които не са имали голямо чело, са си го правели. А как? Взимали са ножицата и са си подрязвали отпред косата, над челото, за да изглежда то по-голямо. Това е лъжа. Всеки, който е запознат с френология, като погледне една снимка, ще разбере, че това широко чело е създадено изкуствено от ножицата. Спомням си, Иванка, снахата на Михаил Стоицев, много пъти ми е разказвала как го е виждала да си оправя големината и широчината на челото с ножицата. А защо го разказвам ли? Нека утре, когато дойдат френолозите да изследват челата на съвременниците на Учителя, да не се заблудят. А те непременно ще дойдат. А ако е живот и здраве, в един том на «Изгревът» ще публикуваме френология, хиромантия, физиогномика от Учителя Дънов. Дано дойде това време.

16. Михаил Стоицев взема дейно участие в борбите срещу Михаил Иванов от Франция. Той му пише няколко писма и получава съответно отговори. Те се публикуват в настоящия том, във втория раздел за Михаил Стоицев. От тях се вижда за какво са борбите и в името на какво се водят. Той отначало е смятал,

че Михаил веднага ще се коригира, когато прочете писмото му. Уви. Той после така се разочарова от него, че не го приема дори и за последовател на Учителя.

17. По време на процеса срещу Братството през 1958–59 г. Михаил Стоицев взима дейно участие при защитата на обвинените от властите. Той пише писма до ЦК на БКП, до Тодор Живков, до главния прокурор. Когато ги прочетох, много съм се смял. А защо ли? Защото аз ги прочетох през 1972 г., когато се разрушаваше Изгревът от властите. И тези писма бяха толкова наивни в сравнение с комунистическата диктатура. И което е също важно да се отбележи – че властите, като са му прочели писмата, са видели, че те са от един старец на 80–90 години, който е изкуфял. А той не беше изкуфял. Но неговият висок идеал спрямо диктатурата, която вилнееше тогава, можеше да се оприличи на изкуфели писания. А те не са изкуфели, но са много точни. Ще ги публикуваме, когато му дойде времето и мястото за това.

18. Доктор Методи Константинов и д-р Михаил Стоицев успяват да работят заедно. Единият е стар, а другият е млад. Методи прави увода в книгата «Новият път». За него виж в «Изгревът», том IV, стр. 519, ред 24 отгоре, както и за тяхното сътрудничество.

19. Преди години, когато работех по спомените на рождения му син Филип, които публикувах в «Изгревът», том VIII, стр. 641–690, разбрах, че Михаил Стоицев не е роден в град Пловдив, а в едно село – Каранфоля, околия Пловдивска. Това е отбелязано на стр. 660. А защо се укрива, че е орден в село? По онези години гр. Пловдив е гръкомански град, болшинството са гърци е се е говорело на гръцки език. Това са правели и погърчените българи, женени за гъркини. А Михаил е вече доктор и един доктор не може да бъде роден на село. А само в град. Ето, това е причината.

20. Учителят Дънов винаги е засвидетелствувал Своето уважение към възрастните приятели, които Го придружават от 1900 до 1922 г. и от 1922 до 1944 г. Обикновено Той препоръчва на дежурните по обяд и те им освобождават местата до Него. И така днес на много снимки виждаме Михаил Стоицев до Учителя. Седнали редом на масата и разговарят. Едва ли някой днес познава образа на Михаил Стоицев. Затова ще ви го покажа и докажа, че го е имало!

21. Ето защо аз го въвеждам в поредицата «Изгревът» – защото той е част от живия Изгрев, съществувал е вчера, жив е и днес. Това най-добре удостоверявам аз, понеже видях и разбрах с какво усърдие ми помагаше от Небесата да подготвя неговия материал. Благодаря ти!

Д-р Михаил Стоицев

Глава втора

Защитата на Учението на Учителя Дънов

I. Новото духовно учение в България е чистото Христово окултно учение (1924 г.) 138

II. Отворено писмо към Търновските граждани от 9.X.1925 г. 161

III. Писмо от Михаил Стоицев до Боян Боев, в което го уведомява, че е написал и изпратил Отворено писмо до търновските граждани 165

IV. Писмо до народа от август 1925 г. 169

V. Отворено писмо до всички разумни човеци – 9.III.1931 г. 172

VI. Заявление от 30.X.1937 г. във връзка със следствието срещу Бялото Братство 177

VII. Скромен, но ценен дар за 1961 г. 180

VIII. Иван Антонов – адвокат на Михаил Стоицев от Тодор Ковачев 181

IX. За лъжеучителя Михаил Иванов

1. Писмо от брат Михаил Стоицев до братята във Франция за сестра Стела и Михаил Иванов и Белмен 182

2. Писмо отговор от Михаил Иванов до Михаил Стоицев 185

3. За лъжеучителя Михаил Иванов Бележки на съставителя Вергилий Кръстев 199

4. Сабята на турския главнокомандващ в гр. Одрин Бележки на съставителя Вергилий Кръстев 202

I. НОВОТО ДУХОВНО УЧЕНИЕ В БЪЛГАРИЯ Е ЧИСТОТО ХРИСТОВО ОКУЛТНО УЧЕНИЕ

Белобратков*. *Новото духовно учение в България е чистото Христово окултно учение*
Пловдив, Печатница Хр. Г. Данов, 1924.

Божествената Истина е непобедима и само тя ще даде свобода и светлина на ума, за да снеме човек обвивките, които затъмняват разума му.

Бог е Любов.

Всяко ново учение, всяко ново откритие в науката, в индустрията и пр., когато заинтересува повечко хора да го изследват и проучат, дава плод и благоденствие на человеците, ако то действително се окаже полезно; и обратно – ако то не почива на здрава основа, а почива върху шантаж и лични материални и морални придобивки, то заглъхва, пропада.

Такова едно учение, което е обърнало вниманието на нашето духовенство и на някои миряни, е поясненията на някои стихове от Евангелието и даване добри упътвания за живота на хората от г-н П. Дънов.

Против това учение и пояснение, освен гдето в ежедневната преса се писа и пише, има вече издадени, а и сега още се издават и брошури. А напоследък нашето духовенство почна открито да хули и напада г-н Дънова и неговите последователи, което показва, че то (духовенството) се отклонява от правия Христов път. Така, едно видно духовно лице, през месец юний тази година, в църквата «Свети Седмочисленици», в София, като заявявало, че е Божи пратеник, изсипва куп хули по адрес на г-н Дънова, а също и по адрес на «петдесятниците». Това показва, че това духовно лице не може да бъде този пратеник, за какъвто се препоръчва, защото Христос не бе дошъл да хули и клевети, **а със своите дела и мъдрост да бъде образец за човечеството**. Той изказа на думи и приложи на дело: «Любете враговете си.»

Ние виждаме сега тъкмо обратното: тия, които претендират, че са Божи пратеници, проповядват омраза, защото в същия момент това духовно лице тъй е наелектризирало присъствующите богомолци в църквата, че те са били готови да избият с камъни всички дъновисти и петдесятници.

И действително, в същия час, когато членовете на Бялото братство бяха събрани в своя салон на беседа, дохожда полицията и съобщава да се разотидат, защото някои лица щели да хвърлят бомби и да избият много души. При тази покана Бялото братство се разотиде.

Нас не ни безпокои поведението на духовенството. **Нас ни интересува нашият личен живот и нашите дела, дали те са сходни с Христовите желания и как по-скоро да достигнем това, защото Той е, който ще дава награда и за едното, и за другото и на едните, и на другите.**

---

* Това е псевдоним на д-р Михаил Стоицев. Не смее да си сложи името, поради големите гонения срещу Учителя Петър Дънов от страна на църквата и властите. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

НОВОТО ДУХОВНО УЧЕНИЕ

ВЪ БЪЛГАРИЯ Е ЧИСТОТО ХРИСТОВО ОКУЛТНО УЧЕНИЕ

Божествената истина е непобедима и само тя ще даде свобода и свѣтлина на ума, за да снеме човѣкъ обвивкитѣ, които затъмняватъ разума му.

БѢЛОБРАТКОВЪ.

ПЛОВДИВЪ
Печатница Хр. Г. Дановъ
1924.

Но понеже голяма част от нашето общество нищо не знае за това учение, а някои, които знаят, имат смътно понятие, защото писаното в тия брошури и вестници засяга само едната страна на въпроса, с цел да се клеймиі и позори както личността на г-н Дънова, тъй и неговите последователи; и понеже издаваните вестници в защита на това учение са недостъпни на всекиго, поради тяхната още непопулярност, затова ние желаем да дадем едно кратко осветление в допълнение на тия вестници («Алфа» и «Жива струя») и някои издадени книги, каквато е книгата «Где е истината» и др. за това ново учение на г-н Дънова, което е ново от две хиляди години. Защото, поради кривото му тълкуване и прилагане в живота, то е давало и дава много отрицателни резултати.

Ние смятаме, че всяка критика ще допринесе полза само тогава, когато тя е безпристрастна. Но щом ядката, съдържанието на подлежащото за критика е изопачено, както е в случая с тия брошури и вестници, които пишат против това учение, или поради липса на духовна основа в пътя на Христовите принципи, или от злъч и мъст, като се цитират факти и извадки, които не само не уясняват, но и заблуждават читателя, само и само да се предизвика настроение в противната страна, това смятаме, че не е в пътя на тия Христови принципи. Когато пък тази критика излиза, както е в случая, от хора, които стоят начело на християнството, или пък писачите са оръдия на духовенството, то е непростимо, щом тази критика е пристрастна.

И ако за обикновени неща, които са достъпни за изследване и от мнозина, разумът казва: «**Няма по-осъдително, по-жестоко, да не разбираш основно един въпрос, известна материя, и да критикуваш безпощадно, само и само защото не е твое**», колко повече това е необходимо за по-сериозни въпроси, които трябва основно да се изучат, както е този за духовното и нравствено издигане на човека!

Нам се струва, че ако има нещо, което заслужава сериозно да се изучи, и то безпристрастно, за да се издигне отделната личност, **то е, след светската наука, да се изучава, разбира и прилага в живота и духовната наука в духа на Христовите принципи**.

Основата на тази духовна наука за всички християни в света, а също и за нас, в България, е главно Евангелието и Деянията на апостолите. Но като проследи човек, както в другите християнски държави, тъй и у нас, как се то разбира от много учени, духовници и пр. и как се то прилага, **тогава само човек ще види ярката разлика между диамантените изрази и желания на Спасителя и прилагането им на дело от всички ни в живота.**

Ето защо всички ние – и духовенство, и държавници, и интелигенция, и прости, имаме нужда не само от светска – научна – просвета, но и от духовна: първо от изучаване, второ – безпристрастно тълкуване на Христовите упътвания в Евангелието и трето, което е най-важното, прилагането на дело в живота.

Действително, Евангелието се предполага, че най-добре се изучава от православното духовенство, евангелистите, католиците и най-малко от останалите християни; но, като се вземе пред вид как по-големият процент от всички споменати религии разбира и прилага Христовите принципи, тогава се вижда разликата.

Ние ни най-малко имаме желание да обсъждаме духовенството или когото и да е, защото знаем, че както между духовенството, тъй и между миряните, има добри хора с благородни сърца.

Не, ние желаем едно – упомване на всички ни в полза на нашето морално и духовно издигане в пътя на Христовите принципи, които са изяснени и от много учени.

И ние не трябва да се обиждаме, когато някой ни каже, че не вървим и не живеем по Христовия път; а тия, които се считат, че живеят, да не се възгордяват и заради себе си да закрилят недъзите и на другите.

Че се чувствува нещо, което ни липсва; че се говори вече често и навсъде, че трябва обнова, това всеки го вижда. И особено това се желае сега, след войните, които помогнаха да се издигнат човешките недъзи до култ. Ето защо, ние виждаме, от преди години, а особено сега, след войните, един общ вик за обнова – политическите водачи викат: «ако голяма част от тоя народ беше в нашата партия, чудеса бихме направили и всички биха били доволни»; евангелистите викат: «ако всички в България станат евангелисти, ще дойде спасението»; теософите викат: «ако всички разберат теософските истини, лош човек не ще има»; духовенството вика: «ако всички християни посещават църквите и са истински християни, нищо лошо няма да има»!

Да! Но много от тия водачи, които мислят и проповядват, забравят, че те не са истинските образци на Христовата любов, защото има грамадна разлика между разбиранията им, проповядванията им и прилаганията на тия Христови принципи, между думите и делата им. А щом те не са такива, с право всеки се оправдава, казвайки: «Този или онзи нима е по-добър от мене!» Разбира се, това е едно криво схващане, но то е факт!

Е, добре. Ако някой държавен глава върши неща непростими за неговия пост; ако едни министри, със свой послушен парламент, прокарват известни противоконституционни закони, само и само да преследват и унищожат противниците си; ако същите издават наредби, с които отнемат свободата на личността и свободата на известни духовни течения; ако един политически водач, минаващ за «почтен» и заемащ видно място, но в момент, когато трябва да се направи нещо добро за народа, той не излиза из рамките на своя тесен егоизъм, защото неговата партия не била съгласна с това, и сам той сипе куп клевети по адрес на своите политически противници; ако един учител проповядва морал и трезвеност, а сам не притежава тия качества; ако духовникът, който се счита Христов последовател, не само любов и смирение не прилага, но мрази и гони всички тия, които не са съгласни с известни външни форми; ако същият говори за братство между хората, а с кръста в ръка и с молитва благославя своите, а иска унищожение на противника, както това ставаше във време на войните; или осветява кръчма, за да има кръчмарят повече посетители, а отказва да опее и погребе смъртник християнин, само защото бил и окултист; ако бащата и майката не могат да се откажат от известни недъзи, като пушене тютюн, пиянство, лъжа и пр. и пр., а искат техните деца да бъдат добри – пита се: при тия пороци може ли да се надяваме на обнова?

Абсолютно не. Обнова трябва да чакаме само когато всеки започне от себе си, като изхвърля недъзите и ги заменя с добродетели. Но за това не се иска само пожелание, а съзнание и воля да се приложи. Само този е бавният, но сигурен път за обновата.

Тази обнова трябва да започне от държавните глави, от министри, от управници, от учители, от духовници, изобщо – от интелигентния свят.

Ето защо, нека не се гневят нито политическите водачи, нито духовенството, нито интелигенцията, че народът е изгубил всякаква вяра във всички и боготвори и се радва на отделни личности, които са се издигнали със своите морални качества и свят живот. Защото народът има пак желанието да цени доброто, само че вместо да го намери в обществото, намира го в отделната личност.

И ако днес голяма част от народа се е охладил от партии, от управници, от църкви, от духовенство, от разни сдружения, то е за това, защото моделите –

водачите не са ония истински Христови последователи, каквито трябва да бъдат. Нека още допуснем, че и народът често пъти, поради своята неопитност, некултурност, мъчно може да оцени известни личности, показващи истината.

За нас тема на размишление като обект не са политическите партии и разни сдружения, защото те са сбор от человеци, **а моралното издигане на личността, което именно ще разгледаме**.

Голяма част от обществото смята, че издигането на личността в морално отношение се добива само чрез светската наука, т.е. чрез образованието.

Ние твърдим, че колкото светската наука е необходима за личността, още повече е необходима и духовната.

И както светската наука дава знания, та с по-малко труд, с по-малко време да добие човек повече блага за земния си живот, така и духовната, която, разбирана и прилагана според Христовите принципи, ще даде на сърцата и душите да се облагородят. Само така може да се чака онова спокойствие и братско отнасяне на човеците един към друг, както се иска според Христовото учение...

Ето защо, ние виждаме, че тия, които владеят светската наука, особено естествениците, и усвоят искрено и духовната, която не само правилно разбират, но и правилно прилагат в живота си, са най-надеждните, най-добрият образец за подражание.

Голяма част от хората смятат, че щом човек е образован, щом е изучил светската наука, той ще се усъвършенствува и по-нататък и ще бъде добър. Ние не можем да се съгласим на това. И ако има такива, те са или с вродени добродетели, или процентът им е много малък. Защо? Защото светският човек, образован или не, е недоволен от себе си и от придобитото от своя собствен труд. Той ламти за слава; а блясъкът, разкошният живот в облекло, в храна и пр. за голяма част от тях е цел в живота им.

А като притурим и развития егоизъм, гордостта, завистта, самохвалството, леността и липса на някои добродетели, можем да си представим цялата картина, цялата физиономия и стремежа на днешния светски човек, който е попаднал в безизходен път. Разбира се, има и изключение и доста хора гледат поразумно на живота.

Срещу това падение и за издигане на личността в морално и духовно отношение, освен православната църква в България, спомагат много и евангелисти, и теософи, и масони, и вегетарианци и др.

1. Евангелистите, както е известно, се крепят главно на Евангелието. Те са изхвърлили разните външни форми и обреди. Само някои от новите протестантски богослови считат Исуса Христа като усъвършенствуван человек, навярно с цел да създадат едно съотношение между днешната светска наука и приемливите за тях неща от Евангелието, та с това да прегърнат уж повече хора Христовия живот, без да обръщат внимание на неговото божество. Колко жалко! Те чувствуват още, че трябват някои нови методи за подобрение, но не могат да се освободят от буквалното тълкуване на писанието.

Евангелистите са първите пионери, които са дали подтик за образуване на въздържателните дружества.

2. Теософското общество, което е свесветско и в което влизат разни народности – то изучава древната индийска философия, с нейните методи за усъвършенствуване на човека в духовно отношение, и изобщо – изучаване историята на религиите. То признава един Велик Архитект на вселената, но Исуса Христа Го счита само като усъвършенствуван человек. Теософите християни обаче се стремят да живеят по духа на Христовото учение. Истинският теософ е въздържател от тютюн, алкохол и месо.

Ние дължим на теософското общество благодарност, защото тяхната литература за нас е дала встъплението към Христовия окултизъм. И ако теософите в България биха разбрали основите на новото Христово окултно учение и биха се примирили с някои въпроси, те биха спечелили извънредно много. Ние се надяваме, че не след дълго, истината ще блесне.

Нека се не мамят братята теософи, че ако има някои, които са се подвизавали в Бялото братство и които, без да са разбрали принципите на туй Христово окултно учение, са се прехвърляли към теософското общество, това ще подцени принципите на Христовото учение в Бялото братство.

3. Масоните също са една всесветска организация. Такива има вече и в България. В това общество влизат хора от разни религии, разни професии, и те се считат за високо издигнати хора в морално отношение. Те също признават един Архитект на вселената, но за Евангелието и Исуса Христа всеки според схващането си се задоволява. Всички се стремят да дирят истината, да прилагат правдата и с това да се издигат. За тях обаче външният блясък, разкошът в ядене и пиене не се ограничава.

4. Вегетарианците съществуват също из целия свят. Същинският вегетарианец е порядъчен, набожен и пълен въздържател от тютюн, алкохол и месо.

Въздържанието от месо те базират на здравословната страна за организма; главно те обаче държат на етическата страна – милосърдието и състраданието към хората и животните, да се не убиват, с което считат, че се изпълва и Божията заповед: «Не убий». Значи, от една страна – полза за организма, от друга – издигане на душата. Тяхната крайна цел е да се дойде до естествената (природна) храна за човека, а главният им девиз е: замяна на войните с братска любов между хората и горе-долу еднакви блага за всички хора на земята.

Като светило в последните години за вегетарианството е покойният Лев Толстой, затова те се наричат и толстоисти.

Толстоистите – това са нашите симпатични и енергични братя, които се стремят да живеят и по Христовото учение; обаче, желателно е да оставят настрана скритото щестлавие – че те са на правата страна, а да се смирят и да проследят с присърце заедно с толстоизма и теософията и Христовия окултизъм, защото целта е издигането на човешката душа. След време те ще узнаят защо им са нужни тези знания.

5. У нас в България, макар и малко, има и адвентисти – или съботяни, които са също набожни хора, изучават Евангелието и се стремят да живеят по него. Те поддържат, че всички трябва да живеят нравствен живот, защото скоро ще дойде второто пришествие.

Те предписват да се изпълняват буквално и точно заповедите Божии, една от които е: «Почитай съботата».

Ние сме положително убедени, че ако бедни и богати, учени и прости, духовенство и миряни, управници и слуги, бихме били истински християни и живеехме и живеем по пътя на Христовото учение, нито войни, нито крамоли, нито неправди, нито толкова пороци щеше да има между нас. Тогава нямаше да има и това падане на личността, както е сега – едни да живеят в мизерия, а други – в разкош и разврат, с всички пороци.

Но като не сме истински такива, а и като се знае, че официалната православна религия не ограничава човека от разкошна храна, пиене и пр., то под булото на това християнство се вършат навсякъде всевъзможни нарушения на морала. Това се върши, защото православието гледа и прилага повече външните форми на религията, без да вниква в дълбокото съдържание на Христовото учение.

И православното духовенство, вместо да обърне внимание именно на тези недъзи, та да поправи и себе си, и всички други хора, и вместо да ненавижда и теософи, и евангелисти, и окултисти, и адвентисти и пр. и пр., които вървят по късия път към Бога, нека остави тях и да се залови да изкара из кръчмите и вертепите падналите хора.

И нам се струва, че най-голямата жертва нашето духовенство би направило, след като се издигне то само на своята висота, да надникне в тъмните места на разваления човешки живот и да издигне падналите хора морално, както е вършил и Спасителят. А в тия места в настояще време ще намери и управници, и «моралисти», и интелигенция, и прости, **но нито един истински последовател от споменатите по-горе «секти»**.

За подкрепа на горното достатъчно е да спомним, че в името на тоя Бог, Който е един за всички, най-лошото се извърши в последните години на войните. Добре помним, че преди войната управляющите завикаха чрез печата и словото, а след тях и известна част от народите: «Тази държава е такава-онакава, тя служи на други Бог и пр. и пр.», и образуваха се тайните съюзи една държава против друга. А тази именно малка част у всички народи, готова за грабеж и за слава, величаеше своите водители и дори като «истински» богове, само и само да се отвори войната, та да се дадат уж еднакви блага на всички – и действително тя се отвори.

През това пък време, когато се отвори войната, духовенството на всеки от воюващите народи благославяше своята армия да й дари същият Бог победа, та да унищожи противника!

Каква гавра с това Божие име! Каква гавра с християнството, начело на което стои Спасителят Исус Христос! Но това е факт крайно осъдителен за духовенството на която и да е църква.

И какво стана след тази война и у победители, и у победени? Върна се човечеството назад с векове поради своите недъзи, вместо да се издигне в добродетели; остави милиони кости по земята на здрави и читави хора; съсипа трупаните блага от векове и хвърли голяма част от народите в мизерия и народно падение.

Нима при тия извратени разбирания от страна на народите и духовенствата, при тия изопачени и озверени сърца в човека, можеше да се чака нещо хубаво? Но това е плодът на светската наука, когато в основата на всеки човек липсва духовна подкладка в пътя на Христовото учение. Това е то да носим етикет за морал, за християнство, а ние се забравихме, че сме чада Божии! Това е то цивилизацията и културата на XX-й век, гдето изкуствата се приспособиха и за отнемане живота на подобните си, вместо да го пазят.

Това, което се създаде за човечеството, е дело непристойно, драги управници, духовници и всички християни! Не, Бог не ще ни търпи повече. И ако се не стреснем да го подирим и заживеем братски, по всичко изглежда, наказанието иде. И, като че то трябва да дойде. Дали ще дойде във вид на болести, във вид на глад, та да почнем да се ядем едни други, както това бе доскоро в Русия поради липса на храна; дали това ще дойде във вид на стихии; дали във вид на кървави революции, които се готвят от крайно недоволните и всички повърхностно гледащи на живота, това изглежда е още тайна Божия.

И ако се не поправим от нашите пороци, нека се не надяваме на милостта Божия – наказанието ще дойде. И времето като че не е далеч, а нам се ще да вярваме, че и ние ще сме очевидци. Ето защо евангелисти, теософи, вегетарианци, масони, съботяни и всички добри хора са гледали, а особено сега, след тази война, гледат да поправят своите минали грешки и да се издигнат морално и с това те се явяват като пионери за издигане и на другите хора.

И макар с някои недостатъци, нека признаем, че действително има голям процент от горепоменатите последователи, които стоят на своята висота в морално и духовно отношение, макар някои от тях да не вярват и в Исуса Христа.

Затова ние ще кажем, че ако всички хора в света бяха или биха станали истински евангелисти, истински теософи, истински вегетарианци, масони, съботяни, истински православни християни, ние ще бъдем към края на старото и в началото на новото, да се реализира туй земно царство, туй земно братство, за което се приказва и мечтае.

Но, за съжаление, има и голямо отклонение. Действително, ние сме свикнали да правим често пъти набързо и неправилни преценки, като високо благородната задача на евангелиста, теософа, вегетарианеца, масона и пр. подценяваме с лошия пример на отделни единици и с това хвърляме петно на всички, и така грешим. Но нека се не забравя, драги читатели, че тези, които се числят към споменатите братства и вършат противното, те не заслужават да носят името като такива и да бъдат там.

Ето защо всички тия, които са истински последователи, както и тия, които не влизат в тях, но живеят без пороци, са добри хора, защото всички се издигат, а полагат основа и грижи и други близки да издигат.

След всички тия категории идейници, за които споменахме, ще споменем и за други такива – **окултистите**, които също са разпръснати из целия свят, и които именно са и предмет на изложеното тук.

Окултизъм значи да разбира човек дълбокото и тайно значение на Христовите думи и думите на пророците в Св. Писание; да разбира тайните закони в природата; да владее силите на тази природа и да вижда невидимото, да чува недостъпното за чуване от обикновените хора и да се сношава с невидимия свят – с една дума, изучаване непроявените Божии тайни, които разкриват Божията мъдрост.

Това е да знаеш, да смееш и пак да мълчиш, защото светът, улисан в своята материална страна на живота, не само че нищо не приема, но ако му заговорите, ще ви направи луд, ексцентричен и пр., защото не сте с неговите възгледи и прищевки. А трябва да знаем, че Бог прояви Духа Си единствено за да бъде научен човекът и смело да мине по пътя на окултизма, за да прослави Бога и Бог да се прослави чрез человека.

Сега ни са дадени най-добрите условия. Ще ли се разбере това от човечеството, а най-много от учените и интелигенцията в България? Ще видим!

Това е то новата, недостъпната за всяко око и опит наука, която паралелно със светската ще разясни и разкрие много недостъпни нам неща от духовния мир за живота на човека. Светската наука свършва с атома, с електрона, а окултната започва оттам нататък. Но тя, окултната, никога не е пречила на първата и не ще и пречи, защото нейният обект е издигането на човешката личност в духовно отношение, да разбере **откъде иде, защо се е родила на земята, какво му предстои да прави, как да живее, как да се издигне духово и где отива**.

Тази наука не трябва да се смесва със създадените религиозни форми, които обковават хората да вършат само външните обреди, а напротив, дава свобода на съвестта да дири истината с помощта на опита и добитите резултати в живота.

Нека се знае и помни още, че малцина са ясновидците, които имат природни дарби и притежават свръхспособности за тази окултна наука. Обикновено последната се придобива чрез постепенното усъвършенствуване, чрез чистота и непорочен живот, като в основата стои абсолютното вярване в Бога като Творец на всичко.

Чрез абсолютната чистота в живота и постепенното усъвършенствуване в изучаване на живата природа, окултистите добиват, и то след дълги изпитания, познания и опити за невидимия свят.

Други пък, които са рядкост, притежават тия способности като вродени, които впоследствие се развиват.

Тези хора са високо издигнати в морално и духовно отношение и те са образец за човешката личност.

Но за жалост, колкото се злоупотребява с другите изкуства, толкова повече се върши това и с тази тайна, недостъпна за всяко око и опит наука. Ето защо, ние виждаме, че тя се използва от отделни личности за користни цели, за интерес, и с това се убива вярата в обществото, защото обществото иска реално нещо да види, а този, който търгува с туй изкуство, нито го притежава от божествен източник, нито придобитото по изкуствен начин го е получил със свят и чист живот и с туй го карикатури. А Божествените работи, казано е от Спасителя, «даром се получават и даром се дават».

Че има личности, които имат познания за невидимия свят, които със своя чист и свят живот получават направо от божествен източник вдъхновения, това е факт неоспорим за истински издигналите се духовни хора, защото милостивият Господ не е дал и оставил като монопол Своите желания във вид на видения, във вид на откровения само но тия, които се описват в Свещеното Писание преди векове; а Той, като желае да стресне човечеството от своите недъзи, дава ги и сега на отделни личности, Нему угодни.

Чистият окултизъм няма нищо общо с разните спиритически сеанси, които на много места се употребяват за развлечение.

Това учение, окултизмът, се изучава в целия свят; то се развива, за голямо щастие, и в нашата мила България от ред години, но сега то се засилва кресчендо.

Това именно ново учение в България е под ръководството на господин Дънов, а неговите последователи се наричат «Бялото братство».

Това учение е вече доста известно, макар и смътно на обществото. Нашето пък православно духовенство, което, като не знае същността му и не иска да го проучи, надало е вик против него наляво и надясно, **анатемосва г-н Дънова и неговите последователи и ги отлъчи от православната църква**. По същите неразбирания духовенството на православната църква заблуждава и обществото, че това учение било една опасност за България, че последователите му са изгубени за църквата и че са еретици.

Нам ни е чудно защо православното духовенство не е вникнало досега и не желае да вникне в същността, възвишеността и чистотата на това ново учение!

Писаното пък в разни брошурки и списания против това ново учение, с извратени разбирания и изопачаване на истината, са толкова осъдителни, че ни е срам да цитираме извадки и да разясняваме какво е дълбокото духовно значение на някои цитати, които са вземани от публичните беседи на г-н Дънова и как те са изопачени в тия брошурки.

Иска ни се да вярваме, че тези хора, които пишат брошури и пр., зад които се крие нашето духовенство, не че не разбират где е истината, но се боят, че тя ще проникне в сърцата на множество дирящи истината и че по този начин ще се подрони техният интерес и егоизъм.

Тук именно ще споменем пак пословицата: «Няма по-осъдително от това, да не разбира човек известна материя, да я не проучи, а да критикува». Това са то досега критикарите с тия брошурки.

Ние не осъждаме нито духовенство, нито миряни, които са писали и ще пишат против Дъновото учение, но ще молим Бога да ги озари с виделина, да

проучат, да вникнат, да заживеят, и след като опитат, да пишат, каквото обичат, но при наличността на опита и на фактите. Иначе критиката е неуместна и тя не е в пътя на Христовото учение.

Нали Христос казва: «да обичаме враговете си»! И ако това се не изпълнява от самото духовенство, от добрите християни, кой друг ще го изпълнява?

Но нека видим накратко дали има право нашето духовенство и някои миряни да считат г-н Дънова за техен враг и неговото учение – окултиза – за опасно:

1. Истина ли е, че последователите на това учение са изгубени за църквата?

2. Истина ли е, че последователите на същото учение са паднали в нравствено религиозно отношение? и

3. Това учение какво изисква от последователите си, и най-после защо го последват маса хора?

Ние няма да отделяме тия въпроси едни от други, а ще отговорим общо на всичките въпроси.

Заявяваме искрено и ние знаем, че има духовници, които стоят на своята висота пред своите пасоми външно; но дали те живеят по Божието желание, това те сами си знаят, **а положително го знае само един Бог**. Но нека допуснем, че някои от тях имат туй Божие благоволение и че са озарени от Неговия Дух.

Е, добре, ако е тъй, нима трябва да считаме, че Божието благоволение е било и е монопол само за едни?

Нима трябва да се допуща, че това Божие благоволение е давано само на някои пророци преди рождението на Исуса Христа и след Неговата смърт на Неговите ученици, та след това всичко е вдигнато, всичко е запечатано и никой оттогава насам вече не може да има благоволение, видение, откровение, освен някои от духовенството? Да се мисли подобно нещо е повече от наивност.

Ако това беше в човешка ръка, допустимо е да се отнемеше, но Бог е милостив и Той е давал, дава и ще дава Своето благоволение във вид на откровения, във вид на видения. Иначе няма защо да говорим за Троеличие – Бог Отец, Бог Син и Бог Дух. Няма защо още да говорим, че Бог е вездесъщ и пр. и пр. Тогава трябва да отхвърлим и Свещеното Писание.

А щом приемем Божиите слова за истински, трябва да знаем, че Бог във вид на видения, слушания, откровения, опити в живота, се е явявал, явява се и ще се явява, докле свят светува.

А тези видения, тези слушания, тези откровения в живота, няма да се дадат на паднали хора в пороци, па биле те царе, управници, духовници, проповедници, миряни и пр. и пр., а ще се дадат само на тези, които са издигнати духовно на голяма висота и живеят истинския Христов живот с абсолютната чистота. И нам се струва, че липсата на чист и свят живот е съществената причина, гдето известни духовни лица се считат, че са озарени от Духа Божий, а нищо им се не разкрива; а други, които не са духовници, обаче живеят чист живот, получават сила да открият много тайни. **Тези именно откровения в живота, тези видения и слушания са именно основата на тази окултна наука, която голяма част от духовенството, проповедници, евангелисти, миряни и пр., не само не проумяват и приемат, но и хулят, без да знаят какво вършат, а с това те сами са против туй, което проповядват, защото хем Бога проповядват, хем Го не вярват.**

За такивато всичко това са празни работи, но дано един ден Бог ги озари да видят истината.

А какво по-хубаво за човека, да бъде истински верующ в Бога, в Исуса Христа, да живее в пътя на Христовата любов, да има опити в живота за силата Божия и най-после, след като се издигне до съзнанието на самопожертвуване заради Бога и ближния си, след всичко това да получи и видения! Какво по-хубаво от това, да познае човек себе си и Бога в себе си!

Ние вярваме, че всеки един, който е вярващ в Бога, принадлежащ към която и да е религия, ако той прегърне от сърце и истинския окултизъм, у него вярата в Бога ще се засили, у него всички добродетели ще процъфтят и нищо лошо не ще добие.

При това той не се отделя от своята църква, нито прави нова такава, а става последовател на истинската Христова църква, която е повсеместна.

Едно обаче трябва да разберем – че кой където и да се числи, макар и другите да мислят, че ще бъде изгубен за известна официална църква, **но ако той живее в Христовия път и вярва в Бога, той е истински последовател на Христа, истинската частица Божия и той не може да бъде оставен, а винаги ще бъде покровителствуван в живота си от Бога**.

Ние молим да не бъдем криво разбрани, т. е. да се не мисли, че искаме всеки да мени религията си и да се мята ту тук, ту там. Не, религиите, както голяма част от хората разбират, е да вършат външните форми; а за нас е важно същността на Свещеното Писание и всички да съзнаем, че сме истински чада Божии и да вършим Неговата воля. Ето защо, отделната личност, ако притежава посочените от нас качества, ще бъде винаги добра, безразлично към коя религия ще принадлежи.

Вярно е, че християнската религия е едничката, която ние считаме пригодна за издигане на човешката личност; но религиите на разните народи един път създадени, не можем лесно да видоизменим, защото те се различават само във външната форма. Само когато всички човеци заживеят в Христовата любов, тогава ще има само една религия – религия на истинския Бог, религия на братската любов.

Разбира се, частични отклонения всякога ще има, защото законът е такъв. И че е имало, има и ще има, докле свят светува, хора с различни разбирания, това за нас, окултистите, е неоспорима истина, защото всеки човек се намира на известна висота в своята еволюция в живота си долу на земята. Тъй щото, непросветналите и по-долу стоящи в тази еволюция, безразлично, малък или голям процент, не ще могат да спъват по-напредналите, защото Бог не ще измени Своите закони в полза на назадничавите.

Следователно, от горното ще се разбере, че не само опасност няма от това ново учение, но напротив – то хвърля една светлина у всеки последовател, че действително има Бог, и по този начин неговата вяра се засилва.

И всички, които живеят в чистота, според Христовите желания, ще се издигнат духовно, а издигнатите ще имат опити в живота, ще видят Бога в любовта.

Ето защо страхът на духовенството, че окултизмът е опасен, е неоснователен.

Що се отнася до материалната страна на въпроса, т. е. неходене в църква, губене приходи за църквата, защото се не палят свещи и пр. и пр., и то не почива на истината, защото ние знаем, че много от последователите на окултизма уважават църквата и я посещаваха, докле не бяха отлъчени от нея, защото смятаха, че отиват в истински Божи храм, без да обръщат внимание на външните форми.

Обаче, след като духовенството отлъчи Бялото братство от църквата, което не почива на никакви канонически правила, нито на конституцията, и което е едно съсгледство, ние смятаме, че то, духовенството, е далеч от Христовото учение, щом върши такива нарушения.

От друга страна, и самата църква губи от това, защото действително след това отлъчване, а особено отказването да се опее и погребе един смъртник, както бе случаят с дългогодишния учител в Пловдив – Стефанов, членовете на Бялото братство не смеят вече да ходят в църква. Значи, духовенството със своето зло направи едно добро на Бялото братство и нам не остава друго, освен да му благодарим.

Тук пак ще спомним, че външните форми не са, които ще накарат посетителя да стане Христов последовател, а вярата и живеенето според Неговите желания.

Е, добре, ако Бялото братство има за свой глава Христос и то се стреми да живее и прилага Неговите принципи в живота си, и същият Този Христос е глава и на църквата, каква разлика има между нас и тия, които ни гонят от църквата? Ние смятаме, че щом Христос е глава на едно Бяло братство, които са живи хора на земята и които се стремят да изпълняват Неговото желание, Той ще е много по-доволен и радостен, отколкото да е глава на църквата и да Му се къса сърцето от мъка като вижда, че Неговите представители и много християни не вършат туй, което Той иска.

Ето защо, църквата като че е станала мъртва за Него.

Но ако духовенството и много други смятат, че спасението става само чрез църквата, то нека си карат, няма кой да ги спира; обаче ние не можем да мислим, че духовните служители са истинските ходатаи пред Господа за нашите грехове, нито пък църквата е единственото място за молене и спасение.

Ние трябва тъй да просветнем, че да избягваме да правим грехове и сами трябва да бъдем ходатаи пред Христа, Който е единствената врата и истинският ходатай пред Бог Отец заради всички ни.

Достатъчно е всеки да се попита: мислим ли като Христа, чувствуваме ли като Христа, действуваме ли като Христа? Щом не сме такива, трябва да се стремим да станем и да не пречим на други, които вървят по правия път; а ако сме такива, да се радваме, че и други вървят към Господа, макар не по нашия калъп.

Ето защо трябва опростяване на някои външни форми в нашата църква, трябват образци Христови, които да поведат народа в истинския път.

Ние ще спомним, че ако има истински християни, истински последователи на Христа, **но не с външни форми, а с пълна вяра и стремеж да живее в пътя на Христовите желания, това са и окултистите**.

Ние знаем, че някои, които имат червеи в сърцата си, ще кажат: «Нима не знаем онзи какъв е, онази каква е» и пр. и пр. Да, ние спомнихме, че във всяко стадо има и мърша, следователно, ако има отделни единици, на такивато не им е мястото при окултистите.

Но за да не бъдем голословни, нека видим какво проповядва и какво иска г-н Дънов с това учение от последователите си и от всички хора, защото то е важно за непросветените в него.

Нека всеки слуша, сравнява и цени безпристрастно.

Преди 2 хиляди години у хората липсваше същинската вяра за Господа, затова бе развито твърде много идолопоклонството.

Еврейският народ, на когото бе пророкувано от по-рано, чакаше дълго време да се роди «Месия» от Давидовия род, за спасение на човечеството; обаче Той се роди, но в бедното семейство на дърводелеца Йосиф, името на когото кръстиха «Исус». Самите евреи обаче не Го познаха и не Го признаха. А когато почна да им дава знамения, те Го помислиха за такъв, който си играе със силите на Сатаната. Затова учените Го гонеха, клеветиха, докле Го разпнаха. Всички

тогавашни знамения и Неговото възкресение те не повярваха и още чакат, че ще се роди «Месия» пак между техния народ, макар че изпитват неверието си с тяхната разпръснатост като пилци по целия свят.

При все това, святостта на Исуса и Неговото учение останаха като канара в умовете на Неговите ученици и всички последователи, които се нарекоха по-после **християни**. Понеже вярата тогава бе слаба у народите, почна се гонение, мъчение, убиване, горене, хвърляне на хищни зверове на всички Христови последователи за удоволствие на неверующите.

Обаче не само не се изкорениха тия смели борци, но голяма част от народите станаха християни и прегърнаха Евангелието.

При все това Христовото учение, в основата на което е Божествената любов, изопачи се от самите християни, а вярата за Божеството на Христа съвсем отслабна.

Ето защо г-н Дънов се явява тъкмо навреме, да разясни думите на Христа, да засили вярата ни в Него и да приложим Христовата любов в живота ни, която главно липсва у всички ни. Затова той дава методи, разяснения и иска:

1. Божествената любов, Божествената мъдрост и истина, които са извратени от човечеството, да се разберат, да се развият и приложат в живота от всекиго тъй, че да се види, че сме приложили Христовите думи на дело.

2. Човек е Божествена частица и той е създаден по образ и подобие Божие, следователно **трябва да проучи, да разбере що е Бог Отец, що е Син Божи и що е Дух Святи, а не да има само смътно понятие за тях**.

3. Човек е временен гост на земята, от раждането му до неговата смърт; но душата е безсмъртна. Обаче, за да бъде тя освободена, той се преражда.

4. Земята е Божествено училище за човека и при всяко прераждане трябва да се усъвършенствува във всички Божествени добродетели, да се издигне духовно, и когато се издигне до степен да се самопожертвува доброволно за Бога и за ближния, той се приближава до края на своята еволюция. Само след пълната еволюция душата е напълно свободна.

5. **Той иска абсолютна чистота: в тялото, в сърцето, в душата, в мислите, в делата.** И който не притежава и не се стреми да придобие тия качества, той не може да бъде истински окултист.

Писаното по този въпрос в споменатите брошурки, че се проповядвало някакъв разврат, е **непростима грешка и извъртване на истината**. Писачите, като не разбират духовното схващание на писаното от г-н Дънова, тълкуват го чисто по светски с всичката злъч.

Ние ще молим Бога да прости на тези писачи, защото от гняв не знаят що са писали. Тъй, на едно място в беседите се говори за лишна духовна енергия, а тя се взема за плътска и разврат; говори се за съпружеска вярност от страна на мъжа и жената, а се взема пак за разврат; говори се, че **блудството е грях, а зачатието е прощение на греха, което се отнася само за отделни случки, например, когато годена мома е изневерена и оставена от любовника си и тя, лично за себе си, от състрадание към плода си, да не го убие и с риск да понесе позора пред обществото, роди го и даде живот на едно същество, и това пак се взема в извратена форма, че се препоръчвало разврат!**

Сигурни сме, че ако писачите имаха сестри и са прекарали туй изпитание в живота си, щяха да се срамят да пишат това. Но като не са озарени с Божествената любов, писачите без срам, с най-ярки краски искат да позорят името на г-н Дънова, че препоръчвал разврат на своите последователи, а следователно и на всички в България.

Какво извратено разбирание!

Ами този разврат, който съществува и днес у някои царе, министри, управници, духовници, интелигенция и прости, на какво да се отдаде!

Ние ще спомним, че чистият по душа човек, поставен и при най-развалените, ще си излезе чист, както е и с един въздържател: когато попадне всред разни бъчви с вино, ракия и пр., той не ще вкуси.

Нещо повече. От 22 март до 23 юни* всяка година, когато Слънцето е във възходящо движение и пробужда цялата природа със своя магнетизъм, препоръчва се да се излиза преди изгрев Слънце, за да се използват неговите лъчи за организма. Който знае действието на слънчевите цветове от слънчевия спектър, а особено действието на ултравиолетовия цвят, само той може да разбере и се радва на едно такова посрещане изгрева на слънцето. **Обаче от невежите и това се взема за разврат и за идолопоклонство!**

Какво човешко падение!

Окултистът положително знае, че Слънцето, Месецът, звездите и пр. не са богове, **а са проява на Божията мъдрост и сила**, и че молитвата на окултиста се отправя само към този Творец, а не и към физическите предмети. Окултистът знае, че всеки лекар, всеки интелигентен човек, цялата наука препоръчват слънчевите лъчи, защото те са животът за всяко живо същество, обаче колко души, макар и лекари, и учени, използват тия слънчеви лъчи? Разгулният живот у някои, привичката да се ляга късно и да се става сутрин и след 7 часа, липсата главно на съзнание и липса през деня на време, никога не се е дало възможност на много от гражданите да видят и използват сутрешните слънчеви лъчи, а много от тях и през деня не могат да използват това.

Е, добре, ако е тъй, защо са тия неуместни и осъдителни критики?

Не, продължавайте си, вие, уважаеми Господа, оставете нас да вършим туй, което е в хармония с природата.

6. Той иска да се живее изключително в Божествената любов и затова казва: «Бог е Любов». Затова именно иска всеки да счита всеки мъж за брат и всяка жена и мома за сестри. **Техните отношения обаче да бъдат чисто Божествени.**

След време, когато тази Божествена любов се разбере и преживява от всекиго и се достигне до едно висше духовно стъпало, бракът не ще бъде като днешния – който става повечето за интерес, и няма да се казва, че тази или онази са красиви, та могат лесно да се оженят. Тогава вече не ще има тази плътска отпадналост, както е днес с развитите у нас пороци.

Нека тия, които имат червеи в сърцата си, не се грижат кога ще дойде това време; те могат спокойно да си карат старите вярвания и традиции.

7. За да може да се издига всеки в своя живот, трябва да знае закона на прераждането и закона на кармата, да има пред очите си стълбата на живота и всеки да почне да се изкачва от най-долното стъпало нагоре.

Първото стъпало е най-бодливото. То иска от човека да махне недъзите: **гордост, завист, самохвалство, надменност, алчност, разврат и леност**. Човек с тези недъзи е обкован като с обръч и живее без любов, без състрадание към хора и животни и без вяра в Бога.

---

* На 22 март е пролетното равноденствие, Слънцето е в знака Овен до 22 април. От 23 юни Слънцето е в знака Рак. На 22 юни продължителността на деня е най-голяма, Слънцето е най-високо на небето. На 24 юни е Еньовден, който се смята за най-благоприятният за бране на билки, защото слънчевите лъчи падат перпендикулярно на земята. Виж «Изгревът», том XV, стр. 592–594, 619–623. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

Ако човек преодолее и отстрани тия недостатъци, неговото съзнание се пробужда и тогава почват да се развиват у него Божествените добродетели. Найпосле ще се развие и Божествената любов, която, прилагана към Бога и околните, дава сила и радост на човека.

С тия качества човек достига до степен да се самопожертвува за Бога и за ближния си и става смел и решителен.

Но за всичко това се иска човек да има воля – не гранитна, която дига само шум; воля – не желязна, която руши, а воля диамантна, която по пътя на Божествените добродетели може да стопи всичко лошо и да достигне всичко възвишено.

8. Той иска всеки да развие милосердието до степен на самопожертвуване, като го приложи към бедни, към болни, към близки, към животни. Само така приложено, милосердието ще развие у човека истинско благородно сърце.

9. Той иска – и то се прилага, с малко изключение: **абсолютно въздържание от алкохол, тютюн и месо**. Тези пък, които не могат да се откажат, той ги оставя свободни, разумът им да диктува.

Тук е мястото да се спомни някоя дума за вегетарианството и постенето, които се прилагат нетактично от някои наши братя и сестри и с това се даде повод да се пише и злослови от някои лица по адрес на г-н Дънова и цялото братство.

Че вегетарианството не е сантиментализъм, сектантство и пр., както някои си го представляват, **а е системно усъвършенствуване на организма за издръжливост, веселост и пр.**, това само толстоистът, теософът и окултистът могат да докажат. След време обаче и много хора ще го разберат.

За теософа и окултиста обаче не важи само здравословната страна (закрепване на организма) и етическата (да се не убиват животните).

Те знаят, че с неупотреблението на тютюна, алкохола и месото, дава се възможност да се пречистят и развият и другите невидими тела на човека. Това за обикновените хора и за самите толстоисти може да е смътно; но за теософа и окултиста това е закон, а за издигнатия ясновидец – факт.

Постенето пък, което е закон в много религии, а и в православието, е една здравословна мярка, за да си отпочине тялото и умът. Даже православната църква допуща в първата и последна седмица на «великия пост» да се «тримери», като се яде от вечер на вечер, а който може – и повече.

Въпросът тук е, който се реши доброволно да прегърне вегетарианството или да си наложи известен пост, трябва да има разум да го приложи, за да получи резултат, а не със своята нетактичност да си вреди и на здравето, и на делото.

Именно за тази разумност, за тази тактичност е говорил, говори и ще говори г-н Дънов на своите последователи и на всички, които го слушат, че скокове и сантименталности от никого и никога не трябва да има, защото природата на никого не прощава, щом той върши неща неразумни и обратното – всякого възнаграждава, щом той постъпва разумно.

Е, добре, ако някой довчера е бил премного месоядец, употребявал е доста алкохол, пушел е повечко тютюн и стане толстоист, теософ или окултист и от един път прекъсне всичко, а неговата воля е колеблива, организмът му – нездрав, той на прав път ли е? Абсолютно не. На такъв въздържанието ще се отрази зле. Кой е крив за това? Друг е въпросът за хора с натури здрави и със силна воля.

Същото е и за постенето. Ако някой никога не е постил и знае, че щом пости един ден, това е за полза на организма и на ума, а той от ревност и нера-

зумност пости няколко дни и с това отслабне и се разстрои, кой е крив? Разбира се, този, който неразумно прилага.

Затова ние се обръщаме с молба към всички братя и сестри от Бялото братство, а така също и към всички, които са прегърнали или ще прегърнат вегетарианството: да бъдат разумни в приложението, ако искат да крепят здравето си, да увеличат силите си и да не дават повод да се критикува едно хубаво и благородно дело.

Ние ще кажем: **щастлив е този, който с блага дума на уста, мил поглед на очите, нежно чувство на сърцето, доволен от всичко в живота, дойде до храненето с плодове, хляб и зеленчуци и приложи светия живот според Христовото учение!**

10. Той иска да се спазват десетте заповеди Божии и всеки да има страх Господен.

И най-после сам той, г-н Дънов, е образец на всичко това.

Нима при тия пояснения на Евангелието от г-н Дънова и приложението на всички горни неща в живота, трябваше да се намери духовник или мирянин, който да осъжда и гони както г-на Дънова, тъй и неговите последователи? Ние не се чудим на духовенството и на другите хора, които постъпват така, защото духовните закони са ясни за нас. Но се чудим как могат да се гонят и клеветят и хора, които искрено желаят да знаят и прилагат Христовото учение в живота си; които считат Христа за истински Учител и Бог, а за основа имат Неговата любов, абсолютната чистота и братството между хората; трето, които са въздържатели и които считат пушенето на тютюна, пиенето на алкохола и употреблението на месото врагове за човешкото щастие и у които чистите мисли, добрите желания и приложение на добрите дела са емблема в живота им, за усъвършенствуване на тяхната душа! Не, нека добавим още: **те не са просветнали в Божиите истини и затова вършат това.** При все това, те са наши братя и нека ги оставим свободни да си вършат каквото желаят. Ще дойде обаче време да се опомнят, **само дано не е късно**, защото Господ тогава ще си отмине, без да ги види, поради техния товар и многото навеждане надолу към земята... (10-те девици).

Някои казват: «Господин Дънов образува секта.» Чудно нещо! Да вярваш в Христа, да се стремиш да живееш именно по Христовото учение, да чистиш своите недъзи, да чистиш своето тяло, да не правиш никому зло, да считаш всички хора свои братя, да се стремиш да разбереш чистата Божествена любов, мъдрост и истина и да ги прилагаш в живота си, това било сектантство според нашето духовенство!

Отлично схващане! Но нам се струва, че само Христос е този, Който може да каже кои са сектанти. И ние сме сигурни, че щом дойде Христос, голяма част от духовенството, проповедниците, много християни, които са с големи претенции пред обикновения свят, ще ги деградира и ще ги счита за същински сектанти, защото са се отклонили от Неговото Слово – едни, че не искат да вникнат в него; а други, че го разбират и проповядват, но самите те го не изпълняват. Ще им каже: «Не ви познавам».

Ето защо г-н Дънов иска от своите последователи да се приложи в живота и истинския Христов комунизъм, като всеки работи и прилага това, без да дига шум.

Чуйте, драги читатели! Дойде вече времето това ново учение да се прилага в живота и да се разшири то по целия свят. Божествената вълна на любовта иде. Ще разберем ли това? Ако не разберем, то ще се наложи по силата на природните закони.

В същите брошури и вестници се писа и за личния живот на г-н Дънов. Ние молим противниците на г-н Дънова да посочат недъзи от неговия личен живот

поне един случай, а не да говорят и пишат само с цел да клеветят, като вземат това от недобросъвестни хора, па макар те да са и из средата на самото братство.

Юдовци е имало, има и всякога ще ги има!

Нека видим още кои са, които привличат към личността на г-н Дънова и защо расте кресчендо това Бяло братство в България и това ново учение.

Имайки пред вид непорочния и образцов живот на г-н Дънова в името на Христовата любов; имайки пред вид, че само за 5–6 години той е дал извънредно много за духовното ни издигане – скритото значение на доста стихове от Евангелието, във вид на беседи и разговори, за която цел само достъпните му беседи са в 6 тома, всеки от които е със стотици страници; че освен публичните беседи има много такива, които са само за последователите му, с извънредно ценно съдържание и мъдрост, и най-после – неговите Божествени опити за много неща – лесно ще разберем причините, които карат много хора да се присъединят към това ново учение.

И само този, който се залови за анекдотите в тия беседи и не обърне сериозно внимание и на дълбоките мисли в тях, а почне да извърта истината, действителността, само той няма да намери бисери в тия беседи и в неговия живот. А този, който подири с чисто сърце, ще намери благородното, Божественото, изложено в неговите беседи.

Но нека спомним още за неговите последователи и защо количествено те растат.

Като чете човек писаното в издадените някои брошури против учението на г-н Дънова, които са дело на духовенството и на негови оръдия, но под булото на разни псевдоними и подкупени лица, просто е за чудене. Пита се човек: това осъждане и клевета от името Христово ли е и за в полза на Неговото дело ли е?

И неволно идва човеку на ума раждането на Спасителя преди две хиляди години, Неговите чудеса, Неговата смърт, Неговото възкресение и явяването му като материален Дух на учениците си след Неговата смърт, което за евреите тогава – па и сега – е басня, защото те чакаха и още чакат, че «Месия» ще се роди от Давидовия род с някаква особена форма, особено тяло, за да го разберат и повярват, че е Господ.

Следователно, от толковато милиона хора тогава, кой Го позна! Разбира се, тия, които опитаха, видяха, повярваха, и заживяха Неговия живот. А учените, невярващите, нечестивите Го клеветяха, предадоха, разпнаха и убиха.

И сега всички, които носим етикета «християни», смятаме, че сме такива. Колко се лъжем! Голата истина е, че и сега пак си остават Христови последователи само искрено вярващите в Него и живущите или стремящите се да живеят Неговия живот.

Е, добре, щом това действително е така, защо тогава духовенството се звери, отмъщава, а заедно с него и други миряни вършат тия детински постъпки, щом не са изучили безпристрастно учението на г-н Дънова? Защо най-после духовенството си служи и с държавната власт против Божието дело вместо да подкрепи това учение!

Или тях ги шокира, че някои го титулуват «Месия», «Учител».

Ние смятаме, че всеки е свободен, според своето разбиране и опит, както иска да го титулува. Господин Дънов не се нуждае нито от ласки, нито от титли. Нима трябва да осъждаме един болник, че е оздравял от една молитва на духовника, та го титулува «спасител» или лекаря, че го оздравил, та го счита за «Господ»!

А щом тия клевети по адрес на г-н Дънова и неговото учение са плод на духовенството, смятаме, че то не прави добре, а само руши Христовото дело, щом не го е проучило основно и не го е опитало.

Освен това, то, духовенството, в случая забравя ценните думи на спасителя: «любете враговете си».

А понеже в неговото Учение няма скрито-покрито, той, г-н Дънов, покани духовенството през 1921 г. в Търново, в публичната си беседа в читалището «Надежда», които искаха диспут от него чрез властта, да се изкачат с него на «Черния връх» или на «Мусалла», да направят диспута насаме и опитат неговото учение.

И какво по-хубаво от това, да се жертвуват някои свещеници, някои владици за общото благо на всички християни в България, да опитат на дело това учение! Това не са голи фрази на г-н Дънова, уважаеми духовници, а сериозна покана, да опитате, да видите, да повярвате!

Пред очите ни неволно изпъква следната картина: когато Исус Христос преди 2 хиляди години се роди и бе още дете, никой не обръщаше внимание на Него, освен че разбираше повече Божествените закони от тогавашните духовници. Когато пък почна да показва и прилага Своите чудеса, почнаха учените и духовенството да Му завиждат, да Го гонят, като си тълкуваха как е възможно Той да е Бог, когато Го знаят, че е син на дърводелеца Йосиф! Те недоумяваха как е възможно Бог да се роди там! И затова считаха тия чудеса за дяволски и против Бога.

Но когато тези чудеса се увеличиха и всички изцелени, които видяха и опитаха всичко със собствените си очи, почнаха да следват Христа, тогава се присъединиха много учени и прости, които повярваха опитите на другите. По този начин Христос имаше привърженици хора от разни възрасти, разни съсловия и състояния и пр. в голямо множество.

Тогава именно някои учени и духовници, като видяха това, почнаха с клевети и извъртания на истината да Го преследват и най-после успяха да Го осъдят, разпнат и убият, защото проповядвал против Бога.

Днес в България се върши същото, само че тия гонения са по-слаби.

Ние ще кажем, щастливи сме, че този г-н Дънов се е родил у нас, в България! Не е думата тук, че някои го считат за учител, за мъдрец. Кой както иска да го титулува, **но важното е, че той е изворът, отдето се развива тази Божествена истина и тази братска любов. Той се крепи здраво в Бога и затова неговата сила е там.** Който не е изучил и разбрал неговия живот, неговото учение, той не е истински негов последовател.

Ето защо само ония, които са опитали и разбрали, стават негови последователи. В окултното общество Бялото братство, освен учени хора – лекари, аптекари, учители, инженери, адвокати, търговци, чиновници и пр. и пр., има действително и болни, които са получили подобрение и изцеление. Ако пък има някои, които имат наследственост от родителите си за душевни болести и случайно заболеят, то средата ни най-малко може да се счита виновна за туй заболяване. **Такива ще изплащат своята карма.** И ако такива при тези разбирания и прилагания не получат подобрение тук, още по-малко ще получат другаде.

Грешки стават всякъде, стават и тук, защото този, който не иска да върви по пътя на природните закони, ще отплаща, а за това ни най-малко може да бъде виновен г-н Дънов.

Нещо повече. Вие сте баща, майка и имате няколко деца. Като добър баща и майка, Вашият съвет и упътвания са еднакви към всичките Ви деца, защото ги обичате и им желаете доброто. Е, добре, ако едно от вашите любими деца не слуша и направи някое нарушение, което ще му коства зле на здравето, ума,

благосъстоянието, пита се: бащата и майката ли са виновни? Друг е въпросът, ако бащата и майката са глупави и с пороци, та не могат да дадат нещо добро на децата си.

Тъй щото нека всеки, който иска да критикува и клевети, да се смири, защото много от тия случайно попаднали болни в туй общество – Бялото братство – ще оздравеят, здравите ще просветнат, а клеветниците против това учение могат да заменят болните!

И затова, драги читатели, духовници, ние ви молим да направите безпристрастна оценка в душите си на това ново учение и като ви озари Всевишният да просветнете, елате всички вие, които дирите истинска духовна храна в името на Господа, да образуваме новото човечество и да спасим света от духовната катастрофа, а по-после може би и от физическата.

Нека духовенството знае и разбере, че минаха времената, когато то увличаше светските власти да вършат противорелигиозни изстъпления по негова воля. Днес е време, когато църквата, за да бъде истинска такава, трябва да намери сила и опора в себе си, а не да предизвиква смут и изстъпление с помощта на властта. Конституцията дава свобода на всички религиозни убеждения.

Време е вече духовенството да престане да си служи с Мойсеевия закон: «око за око, зъб за зъб», още повече – против тия, които искат да им помогнат да си отворят очите, та да изпълняват Христовата истина **«не противи се злому»**, когато всъщност няма и никакво зло. А нека властвуващите, които Божем дохождат на власт в името на правдата и законите и са се отвращавали от делата на своите предшественици, да се не увличат от интригите на духовенството и други хора, докле не се установи с факти известна престъпност, ако такава има.

Ние знаем, че всяка власт е в състояние да тормози мирните граждани и да ги ограничава. Това обаче не говори в полза на такива властвуващи. То има други важни задачи!

От всичко казано дотук, нам се иска да вярваме, че ако българският народ се издигне духовно, България може да бъде определена да играе важна роля в духовното развитие на цялото човечество. Но за да се получи подобрение общо, нужно е всички народи, а особено християнските, да се обърнат към Господа и да заживеят като християни, та да престанат и тия гонения народ против народ, победители против победени. Иначе катастрофата в една или друга форма ще дойде. Христос сега не ще се жертва да ни спасява втори път от непокорството и пороците ни. Навярно метла ще помете голяма част от човечеството и ще почне може би от просветена и християнска уж Европа.

Заключение

Като изказваме едно безпристрастно мнение върху новото учение – учението за любовта между хората и разбиране смисъла на живота, според Христовото учение, от г-н Дънов, ние ни най-малко не искаме да ласкаем последния, и ако спомняме някои неща по писаното в брошурки и пр., **поради неразбиране**, против това ново учение, не искаме да обиждаме писачите. Не, ние изказваме мнение и молим:

1. Всеки духовник, всеки интелигентен човек, а особено младото поколение, което ще бъде бъдещият бисер на България, да обърнат сериозно внимание върху това учение, което датува от рождението на Христа, но забравено, изопачено, извратено, както се спомни и по-рано, а сега се подновява с всичките му подробности и допълвания, за благото на човечеството.

Това ново учение включва в себе си всички добродетели на всички общества, които имат задача да издигнат човешката личност в морално отношение.

То е чисто като бисер!

Господин Дънов със своето учение прилага сега на опит принципите на Христа, за да докаже хубавите резултати на Христовото учение, защото начинът на прилагането на това учение досега от човечеството не е съвместим с тия принципи и затова е дало отрицателни резултати.

Погледнете, уважаеми читатели, културна християнска Европа до какво състояние е дошла!

Приложени, обаче, тия принципи, както ги прилага г-н Дънов и иска да ги прилагат и всички в името на Божията любов, в човечеството ще настъпи, макар и бавно, онова обновление, онова блаженство, за което се говори и чака. И който го приложи и види че има добри резултати, да го следва, а който няма добри резултати, да си кара старото.

2. Това ново учение, усвоено от всекиго и подпомогнато от съвременната наука, ще бъде гранитният камък за всяка личност, общество, народ. И само с тия качества, с тия знания и добродетели, човечеството ще може да твори и да живее в щастие.

Тогава не ще има нужда това щастие да се постига, и то временно, само за известна част хора, с кървави революции, болести, стихии, глад и пр. като наказание от Бога, поради нашите пороци, а ще се добие по пътя на нашето съзнание, нашето издигане, и плодовете ще му са дълготрайни.

3. Това ново учение не лишава никого от неговата религия, нито от църквата; а напротив, то засилва безгранично вярата в Бога, Който е един за всички човеци и всички религии. Нека духовенството схване, че не външната форма – ходенето в църква и паленето на свещи са гаранция за издигането на личността в духовно отношение.

Ние знаем, че има големи грешници, които палят най-големите свещи в църквите, четат им дълги молитви, а щом си отидат, вършат пак същото, каквото са вършили.

Само истинската вяра в Бога и убеждението, че всеки трябва да направи своето сърце храм на Духа Божий, а волята да я направи диамантна, ще бъде истински творец на Христовите добродетели. Само така може да се издигне всеки човек и тогава в който път и да се спре и моли, за него ще бъде църква Божия.

От това не трябва да се разбира, че църквата е непотребна, не. Тя си е била, е, и ще си бъде, само че външните форми на църквата, животът и работата на духовенството трябва да се видоизменят така, че да се чувствува духът Христов в църквата и духовенството живее и работи в духа на Христовото учение. Същото се отнася и до всички духовни ръководители. Само тъй всяка издигната душа ще намери духовна храна в църквата.

Нека не скриваме и радостта си, че нашето православно духовенство, в един от своите събори в София, взе решение да се въздържа последното от употреблението на алкохол. Това е отрядно, остава да видим приложението му.

4. Новото учение иска вече наложително прилагането в живота «да се не мрази и отмъщава на врага». Някой ще каже: «нима и в тази Ваша брошура няма отмъщение?» Ние искрено признаваме, че като хора, не сме без грях. Само едно има радостно за нас и за всеки разумен човек – **че не е все едно да изнесеш известно осветление пред хората, с цел да ги изведеш от заблуждение и да им помогнеш, с това да отлъчваш хора от църквата и да отказваш да опееш един смъртник.**

Който има уши, нека слуша, който има ум, нека проумява!

Ето защо ние молим и духовенство, и миряни да престанат да пишат и хвърлят клевети и обиди и по адрес на г-н Дънова, и по адрес на неговите последователи, а да проучат това ново Христово учение, да вникнат в него и да заживеят по неговия дух. Ние за никого не сме врагове.

Нека престанат също да гонят и всички духовни течения, които все вървят към Господа, само че едни – с по-големи заобикалки, а други – по-направо.

Всички тия хора в тия духовни течения са много по-близо до Христа, щом изпълняват Христовите думи и дела, отколкото големият процент християни, които се кичат с това име, а нищо християнско не вършат.

Ние искрено желаем и сближаването на всички духовни течения, които живеят в Христовото учение, но ни е страх от гордостта и надменността на някои от техните ръководители.

5. Новото учение иска всеки да бъде просветен в светската наука, да има духовна подкладка и като вярва искрено в Бога, **да прегърне и окултизма**, защото само с помощта на него, ако умее и успее да се издигне до най-високото стъпало на живота, ще се надява да се ползва от нейните окултни сили и да ги прилага в живота за доброто на човечеството. И само тогава ще види и познае Бога в себе си и вън от себе си, и само тогава ще разбере тайната смисъл и бисерните думи на Спасителя в Евангелието.

Но това учение, което е Христовото, иска вече и някои нови неща, които по-рано са били вписани, но криво разбирани и прилагани. Сега се искат и неща, които досега не са искани тъй строго. Защо? Защото ние, хората, сме изпаднали в положението на онзи развален син, който е имал добър и богат баща, и който баща имал голямо желание да се научи и издигне синът му. Когато последният се отклонил от живота, бащата казал: «Не, ти не заслужаваш това наследство». И чак когато син му се разкаял, баща му го приел, но с нови ограничения за неговото отклонение.

В същото положение сме и ние сега спрямо Господа, защото ни даде методи как да живеем, даде ни свобода, каза ни на всичко да благодарим, да го не забравяме, а ние съвсем се отклонихме от неговите желания, от неговите методи и Го хвалим само когато ни дава изобилие и Го търсим само когато сме пред големи изпитания в живота.

Ето защо той иска сега наложително:

а) Мъченията, страданията в нашия живот обезателно да умеем да преобърнем в добродетели, т. е., когато имаме известно изпитание в живота, да го посрещаме спокойно и да намираме в него радост, като благодарим на Бога за случилото се. Само по този начин лично ние ще съградим нов материал в тялото си, ще дадем достъп на Духа Божий да се всели в нас, а от друга страна ще имаме здрава основа и добър пример за нашето поколение.

Нашите сегашни недъзи не малко се дължат и на нашите майки и бащи, деди и прадеди, които с векове са ги трупали у себе си и ние, щом ги притежаваме, ще ги предаваме и на децата си при зачатието им и с делата си, когато те станат по-големи и разберат и виждат всичко. Ето защо хората на новото учение имат за цел да понасят тия изпитания и страдания с гордост, за да създадат у себе си здрава основа и сигурната стъпка за по-нататъшното издигане на човека.

б) **Кротостта, смирението и милосердието, за които се спомня в Евангелието, трябва да се придобият и прилагат с диамантна воля, защото след страданието, те са втората потребност, те са, тъй да се каже, крилата за по-нататъшното усъвършенствуване на човека.** Първата от тях е кротостта, втората – смирението и третата – милосердието.

в) Въздържанието от тютюн, алкохол и месо трябва с радост да се прилага ат всеки последовател на новото учение. Само чистата храна ще видоизмени организма и ума, защото тя е основата на зданието – тялото. Ето защо между всички учения, които спомнихме по-рано, вегетарианците и теософите са най-близки до това ново учение.

г) Макар да се говори и учи в окултизма, че има ясновидци, рядко са истинските Христови ясновидци, защото само по пътя на съвършения живот може да се постигне това, а този живот е най-трудният – да се лиши човек от блясък, от слава, богатство, разкошно хранене и пр.

Ето защо, в този път, според това ново учение, ще влязат само готовите и издигнатите души, които дирят истината и правдата и се отличават с въздържание, кротост, смирение, милосердие и Божествена любов.

И ако всеки, който искрено дири духовна храна, вникне в него, той ще намери желаното.

При това, туй учение не противоречи и на светската наука, стига дирящият да прави своите издирвания искрено.

Ние смятаме, че само по този път тръгнало, човечеството ще се огледа в себе си да се види какво е то днес и какво трябва да върши, за да бъде това, което трябва да бъде.

Пред вид на това, че човек е частица от Бога и носи Негова образ и подобие; че **той е единственият, който е надарен с разум**, трябва най-после да се взре в живата природа наоколо си и да види как тя по един неизменяем закон се движи и подчинява в пълна хармония, като дава и всичко свое в жертва на човека, та по този начин и у човека да се развият добродетелите, както са и в самата природа. Тогава неговият ум ще разсъждава мъдро, в неговото сърце ще се развие Божествената любов и само след това ще чака да разбере природата и да види Бога.

Най-накрая, ние апелираме и разчитаме на всички добри и искрено вярващи в Бога: евангелисти, теософи, вегетарианци, масони, духовници, добри християни, цялата интелигенция и всички желающи да се издигнат духовно, **да се заинтересуват и безпристрастно изучат основите на новото учение, та покрай всички тия добри хора да се издигне и останалата част от народа ни духовно**.

Нека най-после и теософи, и някои нови богослови евангелисти изхвърлят из ума си вече, **че Христос е бил и е само усъвършенствуван човек!**

Той е бил, е, и ще бъде, след Бог Отец, Богочовекът, Свръх-человекът, Който ни е ръководил и ни ръководи и наставлява и сега.

Само така, ако всички мислим и прилагаме Христовите желания, Бог ще се радва, че разните народи имат разни църкви, но едно схващане за Него, едно прилагане в живота.

Ние считаме, че това е именно ключът за щастието на човечеството на земята. Но този ключ досега не се е дирил и тайната му загадка не се е разбирала. Сега вече Бог не ще се церемони – той ни дава да разберем тайната на този ключ, за да се приближим до него; а който не обърне внимание, горко му!

Който има уши да слуша, нека слуша!

С изказаните дотук накратко някои мисли за новото учение, ние направихме и едно нарушение, като споменахме и някои дребни неща от него, но това го правим само за славата на Господа, да видят непросветналите и клеветниците истината, и ако са честни хора, нека се засрамят и разкаят.

Молбата ни пък към всички вярващи в Бога и дирящи истината не е да ги направим непременно окултисти, а да разберат, че Господ иска вече от нас ак-

тивна работа за нашето духовно издигане, та да бъдем не само по форма, но и по съдържание истински християни и така да предпазим света от катастрофа.

Ето защо ние оставяме въпроса открит, и който се интересува, съветваме го, освен Евангелието нека подири и друга подходяща литература, гдето ще намери ценни упътвания.

А това ще направи всеки добър човек, щом си зададе въпроса: **Бог вляво не може да бъде, защото е абсолютен. А щом Той е вдясно, всеки вярващ в Него, и всички тия, които само в опасни моменти са Го дирили и дирят да им помогне и да им оправи забърканите работи, трябва да Го подирят, да Го изучат, да Го разберат, да заживеят по Неговите желания и тогава не е важно, че не ще се числят в Бялото братство, защото всъщност те са пак истински окултисти и Бог ще ги има винаги под Своята закрила.** Но ако след това схванат момента и проучат и окултната наука и се слеят с Бялото братство, по-голяма морална придобивка за душата си не могат другаде да получат.

Нека още никой се не плаши от думата «окултист», защото по-голяма придобивка от това да разбере и види човек Бог в себе си и в природата, ние не можем да си представим.

И най-щастлив ще бъде този, който със своя чист живот успее да достигне това.

Сам Христос е бил най-добрият окултист, а след него и неговите ученици.

Апостол Павел пък е бил един от най-добрите окултисти. Окултисти са били и всички, които са получавали като откровения Божествени желания и са ги предавали на човечеството. Светото Писание цяло е такова!

Ако с тия кратки изложения сполучим да изменим сърцата и душите на отделни личности, да прегърнат истинското Христово учение, ние ще се считаме щастливи и нашата задача – изпълнена.

Няма по-хубава любов от Христовата любов, която ще трябва да се развие между човеците и да зарадва всяка човешка душа и само Божествената истина и правда, прилагани в живота, ще създадат мир и блаженство на човеците на земята.

Нека всеки, който прочете настоящата брошурка, бъде озарен от Бога с тази светлинка, с която да разбере и прегърне и много по-хубави неща за живота си, отколкото е притежавал досега.

гр. Пловдив, 1924 г.

С почит:
Един от многото доброжелатели
на българския народ и цялото човечество.

II. ОТВОРЕНО ПИСМО

Към г. г. търновските граждани и изобщо към всички сънародници – добри граждани на България.

Уважаеми братя и сестри. Търновски граждани!

Бялото Братство (или окултистите) в България, принципите на което не са известни на вас, а също и на много други сънародници, и което Бялото Братство неправилно се кръщава «Дъновисти», както знаете, било е доста години в града ви на събор, на собственото си място и здание, близо 2 километра до града ви.

Тази година, въпреки военното положение, намериха се благородни и благоразумни хора, начело на управляющите, които показаха, че действително зачитат свободата на всички граждани, според нашата Конституция, и разрешиха пак нашия събор, въпреки това, че нас ни представляваха заинтересовани личности и духовенството за някаква конспиративна организация, като безбожници, не християни, ереси, сектанти и какви ли не още епитети ни приписваха и приписват. Че това е тъй, личи от издадените досега няколко брошури по адрес на господин Дънов и Бялото Братство, по които брошури, поради неприличния дръжан език и изопачени факти, нам ни е срам да говорим и пишем.

Намериха се даже хора и духовници, които използуваха слабия ум на една нещастница и в един църковен двор, на православна църква в Пловдив, пред поканена публика, бе заставена да говори и тя изказа такива цинични работи, които и в съдилищата се говорят при закрити врата.* Това беше преди четирипет месеца. **Важното е, че в тези цинични думи нищо вярно няма.** По нашему, това е трябвало да стане, защото ние знаем, че доброто се проявява, когато се срещне със злото и че светлината не може да се обземе от тъмнината.

А и във време на Събора ни тази година, пак не мина тихо: писа се една статия в един от местните ви вестници, със заглавие: «Дънов – конспиратор». С тази статия се насъсквяше гражданството и властта против нас, да ни се разтури Съборът и да ни разгонят със сопи. Колкото можахме да узнаем, без да твърдим, тази статия е била плод на някой си инвалид в митрополията.

Не стигаше това, ами и дядо владика, в деня на «Преображение», като е видял църквата празна от богомолци, излял е куп хули и по адрес на Бялото Братство, като че ли ние сме причина да не ходят Търновските граждани на църква. Но слава Богу, властта, в лицето на военните, провери, присъствува на Събора и донесе дето трябваше за нашата невинност и толерантност.

Слушайте, добри граждани, братя и сестри! Ние няма да ви спомняме, че при всеки наш Събор, в града ви, у разни хора остават триста-четиристотин хиляди лева от деветстотин-хилядо души посетители, в продължение на седемдесет дена, защото вие го знаете фактически.

Ние изнасяме пред вас отчасти основите на нашето учение, та които от вас са с чисти души и сърца, да станат още по-добри християни и по-добри граждани на България; та, когато дойде моментът да воюваме, **но не с пушки и топове и с**

---

* Това е Магдалена Попова. За нея виж «Изгревът», том I, стр. 280–285; том II, стр. 282–283; том IV, стр. 381–385. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

външни врагове, а срещу нашите недъзи, и то със светли мисли, благост и силна воля, за възстановяване на Христовите принципи, добрите хора тогава да бъдат повече от другите, защото иначе всякога злото ще взема надмощие, както е и вземало. А на тези, които не са просветнали и говорят хули и клевети против нас, и изобщо – имат пороци, да им кажем: «Братко, сестрице, вие сте пак наши братя и сестри, макар и да ни хулите. Христос иска обаче всички да се обичаме и да вършим Неговата воля. Иначе ще си трупаме борч и ще трябва рано-късно да го изплащаме.»

Ето и някои от нашите принципи и какво ние желаем за себе си, за търновци, и изобщо – за всички добри християни:

1) Издигане на всяка личност до висшия Христов морал. Но за това издигане не е достатъчно само светската наука. За нас «Новият завет» са Словата Господни: «Аз съм пътят, истината и животът», а също и останалата част от Библията са святи; защото знаем и приемаме положително, че Христос е единственият ръководител за нашето духовно усъвършенствуване и Той е вратата, през която ще минем по-нататък. **Следователно ние искаме да бъдем и със съдържание християни, а не само с титли.**

2) **Ние знаем и виждаме** още ясно, че човечеството, включително и ние, християните, които сме паднали до такава степен поради нашите пороци и сме в безизходен път, **това се дължи, не че нямаме култура, но че сме скъсали истинската нишка с Бога, представител на Когото, за нас, християните, е Христос**, и проявяваме светската мъдрост вместо Божествената; проявяваме животинската и светската любов вместо Божествената. Това са едни от важните причини, гдето сме станали горди, надменни, алчни, груби, завистливи и пр. и пр. При това често пъти вършим и рушителни работи, със своята уж твърда воля, и все се считаме, че сме християни. Следователно вместо умът, сърцето и волята да образуват един равностранен триъгълник, у едни страната на ума е удължена, тоест имат добър ум, притежават светската наука, но нямат нежно сърце и милост правилно да приложат това, което мислят, или пък нямат воля да го проявят. Други имат нежно сърце, но нямат достатъчно ум. Трети имат воля, но рушителна. Следователно, ако искаме да се развиваме правилно, разнебитения триъгълник трябва да го възстановим напълно, тоест със светлите и чисти мисли да разберем между материалното и смисъла на живота; с чистото сърце да уважаваме всяко живо същество, да създадем радост в душите си, да бъдем благодарни от всичко; с чистото тяло да подигнем себе си до висшата нравственост, а с диамантната воля да проявим всичко правилно и разумно. **Това именно ни липсва – умът, сърцето и волята ни не са в хармония.**

Ето защо, за постигане на всичко това, ние сме и още пълни въздържатели на тютюн, алкохол и месо, **но приложено доброволно, съзнателно и постепенно**. Тези три качества са от голямо значение за издигане на личността в нравствено отношение. Тези три повидимому малки недостатъци са стимулът да се развият пороците ни до култ, безразлично дали ги носим от деди и прадеди, дали сме ги развили у нас поради разни условия – лични, домашни, училищни, улични и пр. **От тези три недостатъка, развити до постоянна наслада в живота, плюс безверието в Бога, са загинвали цели народи и ще загинват цели народи**. Даже ако вземем само тютюна и алкохола, здравият разум пак не може да се утешава с това, че между многото души, които употребяват тютюн и алкохол, има пак добри и умни хора, както и не може да се отчайва, че между въздържателите ще има, които вършат, може би, по-лоши неща от невъздържателите. **Въпросът тук е принципален!**

Ние едно трябва да знаем – че един народ, **който има вяра в Господа, труди се и живей по моралните закони, който е и трезвен, той винаги е щастлив и провидението винаги бди над него.** А неговите управници щом са също добри, никога лошо не ще сторят за този народ.

Затова ние положително знаем, че обновата, за която се толкова говори, и братството в света, за което също се говори, ще настъпят само когато тръгнем по този стръмен път – **всеки да дяла първом своите недъзи, та после да образуваме и цялото, но вече със здрави основи, а не с палиативни средства и гнила основа, както е сега.**

Като се прибави при това, че нашето желание е да притежаваме всеки и светската наука до възможното, да слушаме и съзнателно да изучаваме Словото Божие, ние не можем да бъдем никакви конспиратори, никакви сектанти, както ни обрисуват някои, защото никому зло ние не желаем и никому зло не вършим, тъй като нашето оръжие е Христовата любов, доколкото можем да я приложим. Затова за нас врагове не съществуват, макар да ни хулят и клеветят, защото знаем, че всеки ще отговаря **пред Върховния Съдия, Който е един за всички ни.** Той е, Който съди и най-правилно. И ние бихме се считали за най-щастливи, ако можехме да изпълним напълно Неговата воля, макар и целият свят да ни хули.

Ето защо ние не се занимаваме с клеветите и хулите, от когото и да идат те. Нека те си вършат своето, ние ще си вършим своето, тоест ще се молим частно и колективно за нас и за целия български народ, да просвети Бог умовете на всички ни, да Го познаем, което е много важно в настоящия момент; ще се молим да прости нам, на целия Български народ, а и на цялото човечество, защото сме се самозабравили вече. А какво ще ни наричат тези и онези, това е тяхна работа. **«По делата и плодовете ще ви познаят»** – е казал Христос.

Като пишем това, нека ви се признаем, че ние не претендираме, че сме в тази чистота, в тази издигнатост, каквато се иска, защото доскоро сме били и ние като вас. Обаче ние вървим смело по този път. И светлината, която е озарила нашите умове, резултатите, които имаме в живота, почиващи само на опита, не ще допуснат никого да се отклони от този път, освен някои юдовци или непросветнали, каквато мърша има във всяко стадо. Такивато не само че и Христос не ще ги счита истински последователи, но и самото наше братство ги не зачита за такива; но то ги търпи в името на Христовата любов, защото в туй Братство никой насила не влиза и никой насила се не пъди, макар в моменти такивато да унижават и цялото Братство.

Ето защо, посещавайте, драги братя и сестри, нашите молитвени събрания и четене на беседи, които стават всяка неделя, във всеки град, гдето имаме братства и салони, от десет до дванадесет часа преди обед, за да видите какво вършим. Тези, които ни посетят с чисто сърце, ще видят, че ние се стремим да бъдем мили с очите си, благи с езика си, силни с волята си, чисти с телата си; и че имаме пълно желание да вървим по Христовия път, защото Той е за нас Бог и Ръководител.

Ние не се стряскаме и от това, че без всякаква причина и против всякаква Конституция, Синодът се осмели и отлъчи всички ни от църквата и отказват да кръщават децата ни и да опяват мъртвците ни. Ние знаем обаче, че тия, които вървят по Христовия път, ще бъдат по-близо до Него, отколкото тия, които ходят и в Църква и парадират, а вършат недобри дела. С такивато Христос ще се разправи. Ние знаем още, че в България има известен процент от християните, които не само че не вярват в Христа, а други вярват в някакъв отвлечен Бог, но има и такива, които не вярват в никакъв абсолютен Бог, и пак се числят християни и

се удостояват от всички официални църковни треби. Това е една анормалност. Ние считаме, че между такивато именно трябва да работи духовенството.

Ние знаем още, че външните форми, от страх да целуваме кръста и Евангелието, да се кълнем, че ще сме верни, а да вършим противни на Христовите желания дела, **не са основите на християнството.**

Ние издигаме именно сега този лозунг: християнинът трябва да вярва в Христа и да върши Неговите дела.

Едно знайте, драги братя и сестри – че ако това дело е чистото Христово учение, никой не може го спря, то ще расте; а ако е човешко, то ще рухне. Така е говорил преди две хиляди години ученият Гамалиел на книжниците и фарисеите, начело с духовенството, когато бяха затворили Апостолите и искаха да ги убиват, защото разнасяха Словото Христово.

Така днес ви говори и Бялото Братство: обнова от стария човек със закоравелите пороци и с палиативните средства, не очаквайте. Това е Божествен закон. Който иска положителна обнова, този е пътят.

Ние напразно искаме безукоризнени управници, безукоризнено общество, дом, личност, без тази обнова.

Време е вече да ви кажем и ние, че злото е пуснало дълбоки корени и трябва жертва от всекиго, и то коренна – промяна на сърцето, ума и душата на личността.

Ние знаем още, че много души чувстват същото и ще споделят писаното от нас, остава само да се направи крачка напред от всекиго.

Ние чухме и ценни думи тази година от търновци, които говориха искрено, без да са чели и знаят нищо от нашата литература: «Виждаме ви, че сте добри хора, вършите добри дела, молите се на Бога, въздържатели сте, вие ще извадите българския народ от тинята, в която е потънал. Дайте ни обаче светлинка, да видим вашите принципи на живота, защото ние знаем, че това, което се пише против вас, е невярно.» – «Да, прави сте, брат – му отговаряме. – Ние не искаме да парадираме, а и сами още не сме израсли до тази висота, но работим върху себе си. Скоро обаче ще имате.»

Това беше една искрена изповед на търсеща Божията истина душа, която се е погнусила от пороците на света. Ето защо ние отговаряме на тези братя, търновски граждани, на някои пловдивски и изобщо, които се интересуват от това учение в България, че в книжарниците: «Теменуга» у братя Ноеви в Търново, «Всемирна книжарница» на Христо Павлов в Пловдив и в братския дом, улица «Оборище» № 15 в София, има вече от тази литература.

На първо време, всеки би се осветлил за принципите на туй учение от книжките: «Где е истината», «Новото Духовно Учение», а после – от сериите беседи и отделни номера от последнята серия и други още, от Учителя на Бялото Братство. Има и списания: «Житно зърно», «Всемирна летопис», «Повече Светлина» и други. Която пък душа дири повече храна, нека поиска и каталог на книгите от братския дом – ул. «Оборище» № 15 в София, за да си достави и други.

Нека спомним още, че който пожелае да чете от брошурите на Учителя, на Бялото Братство, да обърне внимание главно на духовната страна, ако иска светлина за своя ум и за своята душа. Материалистът мъчно ще схване символичните изрази, ако най-малко не се спре на философската страна; ето защо, които при четенето се държат само на материалната страна, не ще могат да извлекат голяма полза за себе си.

С горното като даваме една малка светлина за Новото Духовно Учение, **което е ново от две хиляди години, но изопачено и забравено,** ние молим всички добри граждани в България да се заинтересуват от него, да го попроучат

и стига вече да се съблазняват от уличните хули на тези и онези, защото ние често попиваме злото като сюнгер, без да сме проверили дали то е вярно. Един е Съдията, Който ще съди по делата – това е Бог.

Бъдете сигурни, братя и сестри в България, че това учение, което почива на Христовите принципи, не след дълго ще блесне. Дано не е късно за много добри хора. Това нека ви не съблазнява!

Гр. Пловдив, 9 октомврий 1925 г.

С почит:
Член на Бялото Братство
[Д-р Михаил Стоицев]

Послеслов от съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев

1. Търновските граждани, които прочетоха това «отворено писмо» и онези, които не го прочетоха, мнозинството от тях се подписаха под една петиция, с която се искаше от властите да забранят съборите на «дъновистите» в гр. Търново. Съборът от 1925 г. бе последен в Търново. След това съборите се прехвърлиха в София, до края на Школата.

2. Писмото е написано от д-р Михаил Стоицев. За доказателство за авторството му служи едно съобщение, написано на задната страна на всяка корица от издадените му книги, където четем под № 3 следното: «Отворено писмо до всички разумни човеци». Това е същото отворено писмо, което тук публикуваме. Представяме на скенер корицата на книжката «Проблемата на храненето», където на гърба е списъкът на публикуваните книги и брошури на д-р Михаил Стоицев. (Вж. стр. 167 и 168.)

III. ПИСМО ОТ МИХАИЛ СТОИЦЕВ ДО БОЯН БОЕВ*

Любезний бр. Бояне,
С. Пр. Б. Л. Н. П. Ж. [Само проявената Божия Любов носи пълния живот.]

Пращам ти приложеното за платения абонамент на Толев.

Днес пращам на Малчев «Отворено писмо до търновските граждани», «Религия и Христос» и «Защо и как да познаваме Бога».

Искам да му пиша и едно писмо, каквото Бог ме научи, но искам съгласието и благословението и на Учителя. Ако той е съгласен, моля те, съобщи ми, ако ли не, няма да пиша. Ще ти пратя малко беседи, пропуснах бр. Камбуров, защо се поумешахме с него.

Моля те, като отиваш в града, отбий се и при Ст. Балев.

10.XI.1937 г. М. Стоицев

---

* Включваме на скенер писмото му, за доказателство, че той е авторът на «Отворено писмо». (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

Любезни Бр. Бочне.
С.Пр.Б.Л.Н.И.Ж.

Пращамъ ти при-
ложеното за платения
абонаментъ на Толевъ.
Днесь пращамъ
на Малчевъ „отворено
писмо до тѣрнов. граж-
дани „Религия и Христ"
и „защо и какъ да поз-
наваме Бога".
Искамъ да ми
пища и едно писмо,
каквото Богъ ме нау-
чи, но искамъ съгла-
сието и благословение-
то и на Учителя. Ако
той е съгласенъ, мо-
ля те съобщи ми;
ако ли не, нѣма да
пища. Ще ти пратя
малко беседи, пропус-
нахъ Бр. Калудовъ, за-
що се поумисахме съ него.
Моля те като опи-
ваше въ града, отбий
се и при Ст. Баловъ
10/XI 1937 г. Стоицевъ

ЗЖБОЛѢКАРЬ МИХАИЛЪ СТОИЦЕВЪ

ПРОБЛЕМАТА НА ХРАНЕНЕТО

ОБЩОДОСТЖПНА БЕСЕДА ЗА ТИЯ, КОИТО ЖЕЛАЯТЪ ЕДИНЪ ПО-РАЗУМЕНЪ ЖИВОТЪ, ДОБРО ЗДРАВЕ, ДЪЛГОДЕНСТВИЕ И ДУХОВНО СЪВЪРШЕНСТВО.

ОТЪ СѪЩИЯ АВТОРЪ СѪ ИЗДАДЕНИ КНИГИТѢ:

1. **Новото духовно учение въ България е чистото окултно Христово учение. . . цена лв. 10**
2. Защо и какъ да познаваме Бога . . . 5
3. Отворено писмо до всички разумни човѣци . 2
4. Таблица за хранитѣ, съ изяснение съдържанието и количеството на бѣлтъци, вѫглехидрати, мазнини соли, витамини 5
5. Религия, християнство, творчески духовенъ животъ и еволюция на човѣшката душа . . . 7
6. Проблемата на храненето въ 7 отдѣла, съ психическитѣ причини на болеститѣ и страданията. . 20

У сѫщия авторъ се намиратъ и препечатани и отдѣлни беседи, държани отъ Учителя:

1. *Тритѣ основи на живота:* Любовьта, вѣрата и Надеждата 10
2. *Великиятъ законъ* 5
3. *Високиятъ идеалъ* 4
4. *Виделината, Многоценниятъ бисеръ и Да се не смущава сърдцето ви* 10
5. *Миротворци* 5
6. *Влиянието на слънчевата енергия* . . 2
7. *До скончанието на вѣка* 5
8. *Ще се стопи* 5
9. *Учителътъ* 5
10. *Силитѣ въ живата природа* . . . 10
11. Кои и какви сѫ Бѣлитѣ братя отъ Ст. Ватралски . 5

Горнитѣ книги се доставятъ отъ автора на тая книга: Мих. Стоицевъ, зѫболѣкарь ул. Болярска 16, Пловдивъ; редакцията на в. „Братство" въ Севлиево и отъ Руси Сѫбевъ „Опълченска" 64 София III.

ВЕСТНИКЪ „БРАТСТВО"

Е НАЙ-ЕВТИНИЯ БЪЛГАРСКИ СЕДМИЧНИКЪ

Той е факелъ на мира, истинското знание и на разумниятъ животъ. Абонирайте се като изпратите 40 лева до редакцията му въ гр. СЕВЛИЕВО.

Безплатни пробни броеве и каталогъ на литература която достави редакцията се изпращатъ всъкиму при поискване.

20

№ 1 и № 3 в списъка – доказателство, че Белобратков е псевдоним на Михаил Стоицев и че той е автор на «Отворено писмо».

IV. ПИСМО ДО НАРОДА

август 1925 г.

Развитието на човечеството става във вид на отделни епохи. Всяка нова епоха се характеризира с пълно преобразование на целокупния духовен и умствен живот на човека. Днес ние живеем в предела на две епохи. От една страна виждаме как залязва една стара култура, а от друга страна виждаме първите лъчи на една новоизгряваща култура.

Господствуващият мироглед на съвременната култура – материализмът, вече губи почва под нозете си. Очакванията на човешкия ум, че той ще разреши големите проблеми, които го терзаят от хиляди години, останаха напразно. Това породи едно голямо разочарование, като резултат на което виждаме да възникват множество нови духовни и идейни течения. Всяко от тях, родило се при различни условия, има свой характер, но в основата на всички лежи един и същ елемент – стремежа към идеалното, съвършеното.

Почти всички тия течения намериха в нас своите последователи. Но онова, което виждаме да се заражда между българския народ, като нещо оригинално, то е така нареченото ВСЕМИРНО БЯЛО БРАТСТВО. Основател и ръководител на това общество е Учителят Дънов. От дълги години той тихо и неуморно работи между българите. В стремежа си да внесе един нов начин на разбиране живота, той среща онова, което срещнаха всички негови предшественици. Историята не познава ни един пример, при който някой да е внесъл някаква нова идея и да е бил посрещнат благосклонно от хората. Винаги той е бил подлаган на преследвания, гонения и т. н. В това отношение, като че ли хората са си останали последователни на себе си почти във всички времена. Също стана и с този Учител. Вече ред години той е подложен на хиляди несправедливи нападки и клевети, на които той отговаря само по един начин – с едно необикновено търпение. Неговите идеи, обаче, въпреки всички противодействия, не останаха чужди на хората. Те намериха своите привърженици. Последователите на неговото учение са хора, произлезли почти от всички слоеве на обществото. Водими от желанието да дават разрешение на всички онези проблеми, които животът е пробудил в тях, да познаят Истината в нейната пълнота, те се групират около него. Разбира се, че това са хора, които са наследили, както положителни, така и отрицателни качества от оная среда, в която са живели. Но в тях се е зародило желанието да се освободят от всичко отрицателно в себе си и да придобият нещо положително и благородно. Задача наистина трудна за осъществяване, но достойна за подражание.

Учението, което изнася Учителят Дънов, обхваща всички прояви на човешкия живот. То третира въпросите на религия, наука, философия, морал, изкуство, личен и обществен живот и т. н. Във всички тия области то се стреми да даде един нов път за разрешаване на ония задачи, които те са поставили. Основата на това учение е моралът. В това отношение то изнася методи, чрез които човек би могъл напълно да преобрази себе си, да добие един съвършен и непоколебим морал. Да облагороди своето сърце , като пробуди в него най-благородни и чисти чувства. Да просвети своя ум, като внесе в него най-възвишени мисли и идеи. Да засили своята воля, като я направи един творчески фактор в своя живот. Това е вътрешното преобразование, чрез което се ражда новият човек.

Религията си има свой исторически път. Ние, последователите на това учение, не желаем да се месим в него. Ние желаем да я видим в нейната съвършена форма, да бъде тя един истински изразител на своето призвание и служител на Висшето Добро.

Съвременното общество, в което живеем, си има своята уредба, своите закони, управление, институти, администрация, войска и т. н. Всичко това е резултат на умствения и културен уровен, в които се намират неговите членове. С изменение степента на тяхното развитие се изменят всички форми на живота. Ако, например, си представим, че престъпленията между хората изчезнат, тогава, естествено е, че всички ония институти, които се намират във връзка с тях, като: съдилища, полиция, затвори и т. н., ще станат излишни. Ние, хората на това ново учение, се занимаваме само с причините на нещата, а не с техните последици. Трябва да изчезне преди всичко престъпността вътре в човека, и впоследствие ще изчезнат и нейните резултати извън него. Хората трябва да преобразят преди всичко себе си, да станат истински морални личности, а новите форми на живота ще дойдат сами по себе си.

Ние желаем да видим семейството в неговата съвършена форма. Там да цари само взаимна обич и уважение. Нека то да стане място, дето да се създават само хора на съвършения морал и високите идеали.

Съвременните хора се подчиняват на законите затова, че тяхното нарушение води след себе си наказание. Ние желаем изпълнението на законите да става не по силата на външно давление, а продиктувано от един вътрешен импулс, от едно високо издигнато съзнание. Със същото съзнание всеки е свободен да влезе в която желае от днес съществуващите политически партии на реда.

Нашата работа е преди всичко творческа, а не разрушителна. Времето ще разруши старото, няма защо да се занимаваме с него. Нашият поглед е обърнат към далечното бъдеще. Ние жадуваме между хората да настъпи мир и братство. Единствените отношения между хората да бъдат отношения на взаимна обич. Човек за човека да стане брат. Желаем хората да се отърсят от всичко старо, недъгаво, отрицателно, да прегърнат всичко най-визвишено и благородно, и така създадените нови хора да дадат начало на едно ново общество, на една нова култура. Ние се радваме на всяка инициатива в това отношение. Бихме желали да подкрепим всяко добро начало, в който и да е човек.

Ние призоваваме впрочем, всички хора на Доброто, хора на Любовта да заработим задружно за реализирането на тия светли и възвишени идеали. Само тогава ще може да се реализира Царството Божие на Земята.

Т. Стоименов
Начо Петров
Деню Цанев
Драган Попов
Г. Стайков
Михаил Стоицев
Петко Епитропов
Стефан Касабов
П. Ковачев
З. Желев
Никола Камбуров
Слави Камбуров
Г. Маринов
Димитър Добрев
Димитър Христов
Никола Ватев
Михаил Райнов
Иван Калканджиев
Минчо Сотиров
Е. Иванов
Иван Чернев
Г. Наумов
Христо Арабаджиев
К. Георгиев
К. Терзистоев
Димитър Марков
Стефан Желев
Н. Каишев
А. Бойнов
Иван Девитаков
Иван Дойнов
Михаил Сандев
Стефан Мандов
Рашо Болашиков
Сава Калименов
Тодор Абаджиев
Жечо Вълков
Пенков
Колю Кюмюрджиев
Стоян Желязков
В. Милевски
В. Искренов

Георги Куртев
Мих. Луканов
Петко Динев
Хр. Ив. Хлебаров
Ил. Ставрев
Антон А. Попов

Михаил Ангелов
Нейчо Паскалев
Д-р Бански
Братя Маркови
Братя Константинови
Върбан Христов

М. Краев
К. Иларионов
Влад Пашов
Ат. Николов
Ив. Михайлов
Ив. Котаров и др. *

София, август 1928 г.

V. ОТВОРЕНО ПИСМО ДО ВСИЧКИ РАЗУМНИ ЧОВЕЦИ от 9.III.1931 г.

Любезни ...

По същност нашите души са равни пред Бога, и ние всички съставляваме членове на цялото, независимо от това, че едни го съзнаваме, други – не. И всяка душа, макар в основата си да е чиста, ние сме лично причината да бъде тя окована като във вериги и да не можем да проявим това, което се крие в нея. Защо? Защото сме се отклонили от правилния живот. При все това, рано-късно, ще стане туй освобождение. Но казано е в Свещеното писание: «Всяка на своя ред.» (I-во посл. на Апост. Павла към Коритяните, гл. 15). От нашето съзнание обаче зависи да ускорим този ред и да се спасим чрез духовното издигане, с помощта на Христа, за да отидем при **Извора** тъй чисти, както сме излезли – **иначе няма логика, няма мъдрост, няма Бог, ако допуснем, че Творецът Бог е създал такива хората, както сме днес – голямата част от човечеството с изродени глави, лица, тела и с отрицателни качества.**

Драг.....

Всяка разумна душа днес вижда големите отклонения в живота, а също вижда и резултата от това – страданията, било индивидуални, било общи, т. е., както морално – в умовете, сърцата и действията на хората, тъй и материално – липси, кризи и пр. и пр. И всяка разумна душа, като чувствува това, дири, желае, дано се намери изход, та да ни не сполети по-голямо зло.

Днес науката е в своя апогей, днес ние също претендираме, че културата е на своята висота; обаче, въпреки че имаме много учен свят, и то и от двата пола, щастието в живота го няма! А Бог иска от нас, като имаме светлина на ума по всички области на живота, да го осмислим с туй знание, а с културата да развием добродетелите. Нямаме ли тези качества, науката и културата не сме ги използували правилно, а още повече за нашето духовно издигане.

Нима не е смешно днес ученият и културен човек да се гордее и парадира, че владее земята, огъня, водата, електричеството, светлината, въздуха и пр. и пр., а всъщност себе си не е завладял!

Нима не е смешно, същият този културен човек, който се счита силен и владеещ всичко, да се страхува и не може да си помогне при едно главоболие, коремоболие, слаби болести, а дири все лекарства?

---

* Това се имената на ръководителите на Братствата в България, както и на най-активните последователи на Учителя Петър Дънов (бел. на съставителя Вергилий Кръстев).

Нима не е смешно, когато се появи някоя епидемическа болест, този културен човек да взема мерки от страх да се не зарази, а той, поради отклонението си от правилния живот, от природните закони, като е допуснал да се развият в неговия ум и сърце отрицателни качества, въпреки всички тия мерки, пак боледува телесно, умствено и волево?

Не, има нещо, което ни липсва – а то е, че връзката ни с Христа като християни е слаба. И действително, не е ли отклонение в XX-й век, при тази умствена светлина, която Бог ни е дал, учени хора, и то видни, да бъдат патеисти, рационалисти и да не вярват в Христа като Бог и пак да се считат в първите редове на християните? Някой ще каже: «дела, дела»! Да, касапницата от общоевропейската война показа, какви са и нашите дела.

Не е ли срамно още за всички ни, че ние сме в една тъмнота по важните въпроси: как е дошъл човек на земята, какво е той от цялото, какво е неговото отношение към Бога, неговата задача на земята?!

После, координирал ли се е человекът със законите на природата? Научил ли се е правилно да се храни, да спи, да се моли, да благодари и пр. и пр. ? Ние отговаряме, че не ги знаем в тяхната чистота и подробности и тепърва ще ги учим и прилагаме.

Ама някой ще каже: «Аз съм учен човек.» Да, учен си, имаш диплом, но, преди всичко, не си артист по своята професия, а камо ли да знаеш и всичко друго! Ти и аз, а и много други, не сме дошли още до съзнание, че с всяка професия – от последния метач до министъра, трябва да служим първо, добросъвестно, заради Бога, после – добросъвестно на обществото и най-после – за себе си!

Ние не сме дошли още до съзнанието да жертвуваме своите лични чувства заради Бога, заради доброто, моралното и духовно издигане на обществото и най-после, за себе си, за да се издигаме духовно, а парадираме, че сме учени хора и вършим волята Божия! А в тези именно лични чувства се крият голямата част на нашите недъзи.

Не, братя и сестри,

Съзнание се иска да разберем горните редове. Да ядем, да пием, да трупаме – това са странични неща, това са условия, а не цел. Нам е необходимо и духовно издигане. И ако не добием духовното, другото е илюзорно щастие, а нам ни трябва блаженство, което е трайното в човека.

И затова е казано в Свещеното писание: «Каквото вържете на земята, вързано ще ви бъде и на небето и каквото развържете на земята, развързано ще ви бъде и на небето.» А това са, именно, духовните връзвания и развързвания.

Затова, ако ние не разберем, че богатствата, които се дават на едни, са да ги използват разумно – да развият в себе си милосърдието и добродетелите и да употребяват своите богатства и за доброто на по-бедни; и ако и бедните не благодарят на Бога за всичко това, което иде в тях, и пак да развият добродетелите; и ако всички ние, които изпитваме страдания (но не и тия, които сами си създаваме), не благодарим на Бога и не ги използуваме за нашето духовно издигане, нищо не сме разбрали и нищо не ще разберем от живота. Земните закони на насилието са се явили именно от липса на съзнание да развиваме горните качества, и затова моралът изобщо е понижен.

Ето защо, от чисто духовно гледище, кой какъвто факултет и да е свършил, кой каквито и богатства да има, това са само по-добри условия за нашето духовно издигане, ако сме духовни хора. Иначе ще тъпчем все на едно място.

Ако не разберем горното, духовните ни придобивки ще се сведат до нищо и ще приличаме на онзи турски философ, който се качил на една лодка да се разходи из Черно море и запитва лодкаря:

– Ти знаеш ли астрономия?

– Не знам – отговаря лодкарят.

– Язък, изгубил си ¼ от живота си – казва му философът. – Ами физика знаеш ли?

– Не знам.

– Язък, изгубил си половината от живота си. – Ами химия знаеш ли?

– Не знам.

– Язък, изгубил си ¾ от живота си – казва философът.

По едно време лодкарят схваща по своята астрономия, че ще излезе буря и казва на философа да се върнат; но последният, като му харесало, пожелал да се поразходят още малко. Обаче излиза бурята, тогава лодкарят пита философа:

– Ами ти, сега, знаеш ли да плаваш?

– Не знам – отговаря философът.

– Тогава ще изгубиш целия си живот, ако не мога да те изтегля навън.

И действително, от силната буря лодката се катурва и лодкарят едва спасява философа.

Та, сега, много от нас приличаме на този философ – знаем астрономия, физика, химия и пр., **но не знаем да плуваме, т. е. не сме разбрали човека, не сме разбрали живота, не сме завладели себе си и сме роби на своите чувства**.

Някой ще каже: «Аз съм интелигентен човек.» Да, може да си такъв. Но ти разгледа ли и разбра ли своята глава, чело, нос, вежди, уста, брада, в каква аномалия са в сравнение с истинския образец – човека? Па ако всичко у теб е по образеца, проявил ли си в живота само Божественото?

Ето защо, от духовно гледище, интелигентен човек се счита само този, който има не само знания по известна професия, за да преживее по-сносно, но притежава и прилага и следното:

1-во – **Истината**, 2-ро – **Правдата** и 3-то – **Любовта**. Само с тия три качества ще придобием отчасти и Божествената мъдрост и с нея да развиваме и прилагаме и добродетелите. Иначе ще приличаме на този, който иска да се жертвува, за да спаси давещия се, но, като не знае да плува, хвърля се и вместо да спаси, удавя се и той.

Освен това, **той трябва да бъде и абсолютно честен и съвестен**.

И ако някой не пробуди своето съзнание и не започне с истината в живота си и да се жертвува да я защити; ако някой не започне след **истината** и с **правдата**, и то не само да я прилага, но и готов да се жертва да я защити; ако след това не се започне прилагането на чистата любов (а не както много вършат това – за слава, интерес, лицемерие) и ако, най-после, същият не започне да прилага всички добродетели с разумност и не е честен и съвестен, т.е. не са развити у него моралните способности, никакъв интелигентен човек не е той, макар да притежава и няколко дипломи. Той ще прилича на турския философ.

Ето защо тези качества са необходимо нужни за всеки човек, за да разбере смисъла на живота и да се издига духовно.

Ние тук не ще загатваме нищо за онези съзнателни жертви, които трябва да приложим, и то пак със знания, за да пробудим в душата си ония възвишени качества, скрити в нас, и да достигнем висшето съвършенство, което Христос ни е завещал: «Ако ме любите и прилагате моите заповеди, ще вършите не само това, което аз върша, но и повече.» За нас, всичките человеци, обаче, е важно да притежаваме и прилагаме по-горните качества, и след това ще дойде и другото.

А еднаж личността издигната, ще се издигне семейството, домът, обществото, народите и человечеството. А това ще стане, когато наред със светската наука се изучава и прилага и духовната, в хармония с природните закони. А това

е, именно, окултната наука, която обема целокупния ни живот и от която дума «окултна» или «тайна» мнозина неоснователно се боят.

Духовният закон е такъв:

«Всяко нещо е тайно, докле не е знайно; и всяко нещо, което е знайно, не е тайно.»

Но смирение, смирение се иска! А постижението става само с упорит и постоянен труд.

Нека спомним още, че светската наука е необходима за всеки едного, но в кръга на възможното – не могат да станат всички учители, проповедници, професори и пр.; но тя е пък вратата, пътят, условие за духовното у човека. А духовното е наложително да се знае и прилага от всекиго.

Някои се съблазняват и казват: «Аз съм добър човек, държа си златната среда.» Да, добър е. Яде всичко безразборно, пие безразборно, държи златната среда, която е «и овде, и онде», с която може всичко, стига да го не прекали. Дойде ли се, обаче, с тази златна среда до честността, там за по-малките неща може да не се поддаде, но за по-големите и целият се продава. И това ми било добър человек!

Не, братя мои, сестри мои!

Ние сме на крив път и Бог не ще ни търпи вече – помнете! Иска се нови разбирания в живота, ново приложение.

Иска се жертва, от старите и жертва от младите. А млад е всеки, който се учи и прилага доброто, възвишеното. Стар е всеки, който се не учи и не го прилага.

Няма и златна среда – **има лява – инволюция**, към отрицателното, **и дясна – еволюция**, към доброто, към възвишеното, към Бога – нищо повече.

Ето защо, когато человечеството, в лицето на управници, интелигенция, народ, го удари «през просото», както го казват, и се отклони от **Извора** на живота, то Бог – този извор на живота, е бивал и бива милостив и **праща между учените хора на науката и свои пратеници за духовното издигане на туй человечество**.

Такива учители е имало, има и ще има, докле светът светува, и то по цялата земя, макар и да са рядкост.

Не е важно да се цитират имена и народи. А когато наближи време да става една голяма промяна, тогава се явява и Великият Учител – Христос в човешка форма, Който е и глава на тия пратеници, и дава и Той Своите упътвания.

Такива Божи пратеници се отличават със своя скромен живот, със своята кротост и смирение, но те носят сила в себе си, проявяват особена мъдрост и знания, проявяват безгранична любов и с образец на чистия живот.

Ние, малката и скромна България, която по всички изгледи е определена да изиграе велика духовна роля за целия свят, макар и да сме притиснати с голямо бреме, трябва да се считаме щастливи, че между другите ни добри хора, Бог ни е удостоил и с един Свой духовен пратеник, който е водител на Бялото Братство в България. Това е г-н Дънов, който със своята мъдрост, със своята светлина на ума, със своята любов, кротост и смирение прави чест на България. А на хулите и нападките, които се отправят към него и последователите му, той само с търпение се задоволява, без да обръща внимание, и продължава своето Божествено дело. А със своя прост, чист и образцов живот пленява всяка чиста душа.

Той проповядва и иска да се прилага в живота Христовото учение в неговата първична чистота – нищо повече.

А това в няколко думи се изразява така:

1. Стремеж към изучаване и придобиване абсолютна физическа и духовна чистота на тялото, за да се освободи душата от нейните вериги. Затова въздържанието от алкохол и тютюн, постепенното преминава към природната храна, чисти мисли и желания са първите стъпки към този чист живот;

2. Вяра в Бога, в Христа, на която вяра кротостта и смирението да са двете крила;

3. Будност в съзнанието – да се контролират всички действия;

4. Стремеж към изучаване и прилагане на Божествената любов, мъдрост и истина в тяхната абсолютна чистота, и

5. Живеене съгласно законите на природата, с постепенно опростяване, а същевременно развиване на всички добродетели.

Само с тия качества добродетелите ще се прилагат с нужната чистота.

Сам той живее така. От нас – последователите си – той иска също да живеем този чист живот. И ние се стремим.

Това е самата истина. Всичко друго, каквото се пише от заинтересовани личности, е лукавщина.

Затова, стремейки се към този чист живот, **ние смело може да ви заявим, че отношението на Бога към българския народ ще бъде такова, каквото е отношението на управниците, интелигенцията, духовенството спрямо Бялото Братство в България – нищо повече**.

Някои, с по-слаба духовна светлина, с обикновени схващания и човешки недъзи, изнесоха и изнасят, както за г-н Дънов, тъй и за последователите му, ред нелепости, които нам е срам да спомняме, а и за голям срам, голяма част от интелигенцията ги взема за чиста монета и гради фантастични неща върху учението и последователите му. Ние знаем главно откъде и от кого се върши това, но то е за тяхна сметка. Съдният ден обаче ще изнесе истината. А така могат да говорят и пишат тия, които не са изучили безпристрастно, не са приложили и не са се радвали на резултатите на това учение.

Нима преди 2 хиляди години и за Христа не се вършеше същото? Нима не бяха книжниците, които викаха: «Кой княз, кой министър го е последвал, та и ние да го последваме?»

Ние знаем, че доброто и злото са две велики и разумни сили в света и че те навсякъде са заедно. Затова от едни от хората, които учат методите на доброто и се числят в Бялото Братство, като излязат, употребяват го пак за добро на себе си, на ближните си и за човечеството. Това са истинските последователи на Бялото Братство, глава на които и на небето, и по цялата земя, гдето има такива братства, е Христос. А другите, които също учат същите методи, употребяват знанията си за зло на другите. Нима малко са примерите между учените в света, макар да не са и в някои духовни общества?

Но нищо – Божественото си е Божествено, лошото си е лошо и всеки е за себе си.

От това следва, че всеки един, който е в Бялото Братство на земята и всеки един, който е в света, и вършат волята Божия, са кандидати и за Бялото Братство на небето; и всеки един, който е в Бялото Братство на земята и всеки един – в света, които не вършат волята Божия, а вършат лоши работи, са антихристи, са сектанти, са в черното братство, в обятията на сатана, нищо повече.

Добри братя и сестри,

Нима мислите, че тези, които гонят добри, честни и скромни хора за техните духовни убеждения, каквито и да са, са кандидати за Бялото Братство на земята, а още повече на небето?

Нима мислите, че тези, които готвят касапници за човешките души, са кандидати и ученици на Христа и на Бялото Братство?

Нима мислите, че изобретателите на страшните газове и ред още средства за унищожение на човешките души, па макар те да са и царе, философи, учени, са кандидати за Бялото Братство на земята и на небето?

О, колко жалко, че виждаме сламката в чуждите очи, а гредата в своите не виждаме! И тези хора минават за учени, за патриоти и пр. и пр., а не се запитват какво добро са вързали на земята, та да го имат и на небето, и какво зло са развързали от себе си, та да им бъде развързано и на небето.

Ето защо грях прави и ще прави всеки, който хвърля петно върху учението на Бялото Братство, а още повече – ако слуша улични клевети и шантажи на жълтата преса, без да е проверил лично.

Върху отделни личности можем да говорим, обаче основните принципи на Бялото Братство са чисти, святи, Божествени.

Затова ние, като ценим вашата душа, а също и душите на вашите ближни, заедно с настоящето ви пращаме и приложените беседи и ви молим следното: първо, прочетете внимателно беседата «Учителят», второ – «Абсолютна чистота» и най-после – другите. След това дайте ги на ваши близки да ги прочетат. Ако те ви харесват и ги задържите за себе си, внесете доброволно каквато сума обичате в книжарницата на Михаил Ламбрев на Джумаята в Пловдив, които ще послужат за изтриване сълзи на бедни хорица. А ако не искате да ги внесете, задръжте ги, **без да платите, или пък ги върнете**.

Само от това, което ще прочетете, ние смело може да ви кажем, че пътят на Бялото Братство е труден и трънлив, защото трябва сериозно работене върху себе си. Бялото Братство обаче смело и упорито върви и ще върви по този труден път и ще се радва на резултатите.

То знае, че смъртта е една врата, една промяна на вехтите дрехи с нови и че няма по-велико нещо да се жертвува човек за Бога, за Божественото, защото след такава жертва Христос го чака в обятията Си.

Вярно е, че не е лесно човек да е бил в едно отклонение в живота и да излезе от него с желание на разкаяние, на анализиране себе си и решително да реже своите недъзи.

Не е лесно да е живял довчера с разбирания да коли животни, да яде и да пие безразборно, и днес да заживее с мисълта да прилага 6-ата заповед «Не убий!» чисто божествено – **че животните имат право да живеят като нас, и да заживее още с мисълта, че какъвто материал влага в зданието си – тялото, такова то и ще бъде**. И войните ще престанат, когато повечето хора приложат и този морал.

Ето защо, в изпълнение на горните разбирания, не е ли добре, не е ли приятно един човек, макар и с престълни наклонности от по-рано, да стане един честен и добър гражданин? Да, приятно е и заслужава човек да се жертвува и да притежава тия качества. Заслужава човек да се жертвува и да развие всички добродетели, да измени коренно своето човешко естество, да притежава известни сили и да си служи с тях за себе си и за доброто на человеците.

И понеже човек в основата си е добър, от него зависи. Реши ли се към доброто, Бог е с него, защото Той е и в Него. Следователно Бог е и в душите на всички добри хора не само в България, но и по целия свят. Той ни зове да се обърнем към Него, да се разкаем, като блудния син, да заживеем по-смислено и да избегнем Неговия гняв и катастрофата, която неминуемо ще дойде в един или друг вид – морална и физическа. И това всички го виждаме!

Като ви поднасяме горната микроскопична светлина от учението на Бялото Братство и като ви желаем от сърце повече издигане в пътя на моралните и духовни добродетели и вашето приближение към Бога, нека ви заявим, че това не е наше, а на истинския Бог, Който желае издигане на цялото човечество и Който излива Своето Слово чрез устата на г-н Дънов, а ние черпим от него. Така е било в миналото, така е сега, така и ще бъде. Бог чрез человеците се изявява, а человеците чрез своите добри дела го потвърдяват.

Затова, ако ви хареса трудният път, последвайте го – вие тогава ще станете истински служител, истински брат и сестра на Христа.

Бог е Любов, и само проявената Божествена любов в живота ни ще ни донесе пълния живот.

Бог е Мъдрост и само Неговата проявена мъдрост в живота ще ни даде истинската светлина на ума.

Бог е Истина и само абсолютната истина, приложена в живота, ще ни направи свободни, смели и решителни, да вършим само доброто, да сме над физическите закони, да победим греха, и най-накрай – и смъртта.

И действително, само един светъл път като висша идея в нас, но озарен със светлината на Божествената мъдрост в ума, ще ни изведе при Истината, в която е скрит възвишеният живот.

Само така и по този път ние ще станем истински добри и честни граждани на хубавата България и без големи усилия ще заприличаме на втора Финландия.

Само така ние ще станем действително образци на духовни добродетели и за външния свят, и

Само така ще се отплатим на Този небесен Баща, Който ни е дал и живот, и имот, и всички земни блага

С ПОЧИТ,
Оглашен последовател на Бялото Братство:
Зъболекар **Стоицев**

9 март 1931 г.,
гр. Пловдив

VI. ЗАЯВЛЕНИЕ ОТ 30.X.1937 г. ВЪВ ВРЪЗКА СЪС СЛЕДСТВИЕТО ЗА БЯЛОТО БРАТСТВО

До Господина VI Съдия-следовател при Софийския областен съд
(Копие Г-на Прокурора при Софийския областен съд)

Заявление

от

1. Минчо Сотиров, запасен полковник, живущ до гара Деветак.
2. **Зъболекар Михаил Стоицев**, живущ в Пловдив, ул. «Болярска» № 16.
3. Стоян Русев, бивш столичен учител, детски писател, живущ в квартал «Изгрев».
4. Тодор Стойменов, пенсионер, 20-годишен чиновник при дружество «Сингер», живущ в квартал «Изгрев».
5. Петко Епитропов, инспектор на дружество «Балкан», живущ в квартал «Изгрев».

6. Алфиеро Бертоли, скулптор декоратор, строител на циментови изделия, живущ в квартал «Изгрев».

7. Боян Боев, бивш гимназиален учител, свършил по естествени науки н София и Германия, живущ в квартал «Изгрев».

8. Тереза Керемидчиева, домакиня, живуща в квартал «Изгрев».

9. Ана Динова, домакиня, живуща в квартал «Изгрев».

10. Асен Райчев, запасен подполковник, улица «Руен» № 85, София.

11. Инженер Георги Стайков, улица «Иван Вазов» № 34, София.

12. Запасен полковник Дечко Бояджиев, бивш военен прокурор, Пловдив, по следствено дело № 284/1936 година.

Господин съдия-следовател,

В свръзка с извършваното от вас следствие относително същността на учението на «Бялото Братство», ние, подписаните членове на това Братство, считаме за свой дълг да Ви дадем някои сведения относно основните положения, които влизат в учението на това Братство, тъй както ние сме го схванали и проверили.

Човечеството преживява неспокойни времена. Рушат се вече не само материални ценности, но и всички духовни такива. Човечеството преживява една всестранна криза: духовна, политическа, материална и пр. Всички ценности са подложени на преоценка. Най-страшното в тая криза е, че – привидно поне – моралните основи на живота са разколебани и хората са в безпътица. И за нас сега е радост и гордост, че тъкмо в този момент имаме едно светло движение в България, което може да изиграе голяма роля и да стане факел, който да освети новия път на братство, на любов, по който човечеството трябва да тръгне, и по този начин да се приложи Христовото учение в неговата пълнота и чистота.

За себе си поне, ние сме намерили в тия идеи една светлина, която осветлява великите проблеми на живота и дава методи за тяхното правилно разрешение. И нашето задание е тая малка светлина, която е огряла нас, да осветлява все повече умове и да съдействува да се реализира един разумен, високо морален и духовен живот на земята.

Учителят г-н Дънов, който носи учението на Бялото Братство, изнася ония дълбоки природни и Божествени закони, които трябва да легнат в основата на обществото, за да имаме правилен и щастлив живот и подем във всички области на живота.

Всичко, което той говори, се стенографира и печата. Досега има повече от сто тома от неговите беседи издадени. Онзи, който ги проучи старателно, както ние сме правили това в продължение на много години, ще види, че това учение дава методи за пълно и всестранно развитие на човешката личност и разцвет на всички способности и заложби, вложени в човешкото естество.

В основите на учението на Учителя г-н Дънов лежи стремежът да се развият всички ценни заложби на човешката душа и впрягането им в работа за културното повдигане на човечеството.

Защото само външни материални реформи са безрезултатни, без хора с нова психика. Само хора със светли умове, благородни и добри сърца, свободни души и със силен дух могат да бъдат творци и работници за изграждане на един разумен живот на земята.

Тия разбирания са легнали в основите на общежитието, което се е създало около Учителя г-н Дънов. Ние сме убедени, че нагодяването на живота в съгласие с Божествените и природни закони е едничкият път за издигането на обществото

във всяко отношение. От историята виждаме, че винаги са процъфтявали тия общества, народи и раси, които са живели в съгласие с тия закони.

Ние имаме искрено и горещо желание да бъдем носители на тия идеи и полезни за благото на обществото и цялото човечество, и затова считаме, че не трябва да се обръща внимание на някои клевети и нападки, отправени против нас и нашите съидейници. Защо да се повдигат средневековните религиозни борби?

Самият факт, че идеите на Учителя г-н Дънов прекрачиха границите на България и намериха отзвук в странство – Франция, Италия, Полша, Балтийските държави, Югославия, Съединените щати, Аржентина и пр. – показва, че наистина тия идеи съдържат нещо жизнено в себе си, което задоволява една належаща съвременна нужда. Много чужденци от Франция, Англия, Полша, Югославия, Латвия, Чехия, Америка, Холандия, Швейцария, Белгия и пр. напоследък идват при Учителя г-н Дънов, за да получат осветление по въпросите на днешния живот.

Тук прилагаме сп. «Житно зърно», г. VIII, кн. 9–10, в което на стр. 252 се говори за италианската Академия за наука, литература и изкуство» във венеция, чийто директор, професор Луиджи Белоти, архитект, доктор по физика и химия, свободен доцент по психология и философия във френския университет «Волтер», директор на астрософската обсерватория, автор на много съчинения, съобщава, че академията определя Учителя г-н Петър Дънов за свой Върховен Духовен Ръководител.

Тук прилагаме и книги шеста, седма и осма от същото списание, година XI, където в отдела «Вести» е напечатана в превод от естонски статията на Валтер Урб от гр. Талин, столица на Естония, «На гости при Великия Учител в България», от която се вижда как ценят, уважават и разбират Учителя г-н Дънов в странство.

За да се хвърли по-голяма светлина върху принципите на учението на г-н Дънов, ние предлагаме тук няколко негови беседи, както и отзиви за неговото учение от незаинтересувани наблюдатели. В книгите са отбелязани някои пасажи, които по-добре илюстрират основните негови принципи. Ето тия книги:

1. «Царският път на душата», стр. 4–5, 13, 19, 34, 45, 46, 54, 64, 95, 98, 106, 113, 119, 131, 133, 223, 253, 319.
2. «Любов към Бога», стр. 6, 10, 12, 20, 21.
3. «Великият закон».
4. «Абсолютна чистота», стр. 5, 9, 25.
5. «Кои и какви са белите братя», от Стоян Ватралски.
6. «Да мисли!», стр. 5, 20 и 22.
7. «Жал ми е за народа!»
8. «Le Maître parle»*
9. «Le Monde des grandes Âmes»**
10. «Das Hote Ideal»***
11. «The Great Law»****
12. Извадки от беседите на Учителя на италиански

---

* фр. «Учителят говори».
** фр. «Светът на великите души».
*** нем. «Високият Идеал».
**** англ. «Великият Закон». (бел. М. И.)

Молим настоящото заявление, заедно с гореспоменатите книги, да се приложи към следственото дело №284 /1936 година и да се има пред вид като неразделна негова част.

София, 30.X.1937 година С почитание:
(Следват подписите на гореспоменатите членове от Братството)

VII. СКРОМЕН, НО ЦЕНЕН ДАР, ЗА 1961 г.

Мили сестра ..... и брат .....

В името на Словото от нашия мил Учител, от мое име, от името на 6-те сестри и братя, избрани да ръководят временно Братството в Пловдив, поради моята зряла възраст, завършени 90 години, за да бъда по-спокоен и да работя за Божието дело, колкото мога и със съвети за нашето Братство, и от името на всички сестри и братя. Поздравяваме чрез вас всички сестри и братя с новата 1961 г., с числото 17 е в зодиака на Водолей и е благословено.

В България няма да остане човек, който да не повярва в Бога и в доброто. Така е казал милият Учител.

И понеже е казано: «Силен е Бог, на Когото ние служим. В Него вярваме, че любовта, мъдростта и истината ще залее умовете и сърцата на всички човеци, и главно – на всички добри управници, за да се успокои светът и да заживее разумно!

Понеже сега сме в ликвидация на века, милият Учител ни откри и последните бисери: «За всеобщото опрощение».

В какво се състои то?

1. Контрол върху думите, делата и мислите, за да не грешим и не страдаме. Ако неволно съгрешим, да искаме прошка от Бога и от човека, ако е за човека. Ако сме обидили някого, да искаме прошка от него. Ако някой ни обиди, ние да прощаваме! Никаква злоба. Това е закон за всички, защото, ако не се развържем разумно, особено с близките си, мъките са големи.

При болест и заминаване, ако не си простим едни на други, особено с близките си, загубата е голяма.

2. Ако вие живеете в закона на злото – отрицанието на егоизма, вас ви чака смърт и прераждане.

Значи, ние трябва да живеем само с доброто – положителното.

Но Учителят добавя: «Само с доброто и любовта Вие не ще влезете в Царството Божие! На вас трябва и Божията мъдрост! Иначе няма да ви се поверят секретните думи за влизането.

3. Докато вие не разбирате, че в най-малкото живо същество живее и най-големият и да не му правите насилие и обратно, вие не сте разбрали как да служите на Бога!

4. Ако вие разглеждате нещата със субективните си чувства, лично за вас и за близките си, а не и за общо добро на цялото, вие ще грешите и ще страдате!

Но този мил Учител ни открива какво още ценно да придобием!

Животът на първото геометрично измерение: абсолютна справедливост и истина в живота, добродетелта в широк смисъл на думата и милосърдието, с което ще се заглуши алчността, за да се придобият търпението, кротостта и смирението! Алчността е най-големият бич в човешкия живот.

Само с такъв живот човек ще разбере да работи без страх и тъмнина и с мир и любов – светлина!

Тези бисери за 1961 г. поднасям за всички.

На всички сестри и братя мил поздрав, живот и здраве само за добри дела!

Да обичаме всичко около нас с любов и мислено – всички человеци!

Да им пожелаем добро!

31 декември 1960 г.
Пловдив
ул. «Болярска-Петьофи» № 16

С мил поздрав:
брат Михаил А. Стоицев

VIII. ИВАН АНТОНОВ – АДВОКАТ НА МИХАИЛ СТОИЦЕВ

Тодор Ковачев

С Михаил Стоицев се познавах лично. И още по-добре – със сина му, Филип. Но сега ще напиша нещо за бащата – Михаил. Споменът ми е, досещате се, отново чрез Иван Антонов. Ето го:

Писал писмо Михаил Стоицев на бай Иван да пита Учителя. А за какво ли? Ето за какво. Решил Михаил Стоицев, така му подсказало сърцето, да подари на столуващите в братския стол на Изгрева храна. Избрал си да бъде боб (стар фасул) или соя. Но не може да реши кое да бъде. След анализа, който направил, стигнал до заключението: нека консуматорите да си кажат желанието. Това било съдържанието на писмовната творба, пристигнала по пощата. Получава бай Иван съобщението и ето го при Учителя с въпроса: боб или соя? Усмихнал се Учителят и казал: «Соята е за китайците, а бобът е за българите. И понеже ние не сме китайци, а българи, нека бъде боб.» Така изгревяни се снабдили с боба. Яли го и благославяли брат Стоицев.

А защо той е писал писмо? Защото живееше в гр. Пловдив. И аз съм му гостувал там, в неговия дом. Поводът беше такъв: Лятото на годината, когато ние – аз и Христо Христов, приключихме с науките си, наумихме да правим една обиколка из България с велосипеди. Умуване нямаше. Подготовка не беше необходима. В ранното лятно утро потеглихме с попътния вятър на Иван Антонов. Първият етап беше с посока София-Пловдив. Когато бай Иван разбра това, ни препоръча, като стигнем Филибето, да потърсим Михаил Стоицев и да нощуваме в неговата къща, като предадем поздравите му. Така и направихме. Вечерта бяхме се вече разположили в приземния етаж, определен за гости. Нощувахме и на другия ден – отново на колелата, с попътния вятър сега вече на брат Стоицев. Завършихме обиколката по предначертания маршрут и ето ни отново в София. Разказах на бай Иван за гостуването ни в пловдивското имение на брат Стоицев. Той се усмихна многозначително и тогава ми разказа ето какво:

Наложило се Иван Антонов да отиде в Пловдив. Гостувал, както аз и Христо, в дома на Михаил Стоицев. Но този етаж за гости, където нощувахме ние двамата, тогава бил даден под наем на кого? На, доколкото си спомням, религиозното общество съботяни, за да си правят ежеседмичните сбирки. Нищо лошо за адвентистите. Но за хазяите не излязло добро. Безпокоили ги. Помолил ги Стоицев да си излязат, но на тях им харесала обстановката и не освободили помещението. Опитът му се провалил, а друг подход не могъл да намери. Така бай Иван заварил статуквото. Стоицев се оплакал, искайки съвет от него. Иван Антонов загатнал, че ще опита някакъв вариант, но не казал намеренията си – какъв под-

ход ще приложи. Разбира се, нощувал на етажа над наемателите. Изчакал търпеливо наемателите да си направят поредната сбирка. Настанил се удобно и зачакал богомолците да завършат ритуала си. Когато това станало, той излязъл и потърсил ръководството им. Запознали се. Тогава той започнал пледоарията си: «Братя, вие като изучавате Свещеното Писание, нали знаете, че там пише: когато човек се моли, да отиде в горницата си и там да се отдаде на контактите си с Бога. А вие какво правихте? Настанили сте се в приземния етаж. Аз бях в горния етаж и си имах работа. Вие обаче, като се молехте и пеехте, ми пречехте на моята работа. Безпокояхте ме. Затова аз през цялото време ви връщах молитвите надолу и те не достигнаха до предназначението си. Ако искате, продължавайте. Но аз си имам работа тук и вие, като ми пречите да я върша, молитвите ви ще си останат в мазето.» Казал, и не чакал отговор и каквито и да е обяснения. Прибрал се в стаята си. Зачакал ефекта от монолога. До вечерта етажът бил опразнен и Стоицев облекчено благодарил на бай Иван.

С благодарност към читателя: **Тодор Ковачев**

IX. ЗА ЛЪЖЕУЧИТЕЛЯ МИХАИЛ ИВАНОВ

1. Писмо на брат Михаил Стоицев до братята във Франция

За сестра Стела и братята Михаил Иванов и Белмен

Мила сестра и брат Белмен,

Като Ваш по-възрастен брат и ученик на Учителя, който, въпреки своята 86-годишна възраст, проповядвам Неговото Слово с бодрост, ревност и смирение, мисля, че имам дълг да ви изпратя казаното по-преди на братята Михаил Иванов и Алфиеро Бертоли и да изложа в това свое писмо следните мисли, предназначени като мой личен братски съвет за брат Михаил Иванов и воденото от него братство в Париж.

Признавам на брат Михаил Иванов работата му и жертвите му за делото на Учителя във Франция през периода от 1937 г. до 1940 или 1942 г. Признавам също работата и жертвите на братята французи за това дело. В съгласие с думите на Учителя поддържам, че след България братска Франция ще разпространи това велико учение по целия свят, но веднага добавям: Това е възможно само ако Божественото учение на Учителя се изнася в абсолютния му чист вид според беседите, а не чрез заместващи ги обяснителни беседи върху словото на Учителя, защото Неговото слово е новото Евангелие, което трябва да се предаде в абсолютно чист вид на човечеството, за неговото обновление и издигане. Когато в разговори, послания и писания се изнасят идеи на учението, това трябва да се прави съвсем точно, без лични прибавки към Словото, като винаги се сочи неговият извор – Учителят. Ако Божествените беседи не се четат – в превод или в оригинал – в тяхната пълна и точна форма, това пречи на магическото въздействие на Словото, да стигне до душите и да им даде вложените от Духа в него благословения.

Съдено от всички факти, чийто език е ясен и недвусмислен, братята и сестрите във Франция слушат и издават беседи на брат Михаил Иванов вместо беседите на Учителя. Съдбоносно е за тези братя и сестри, заедно с брат Михаил Иванов, да разберат, че те трябва да се поправят и да четат в Школата само беседите на Учителя, както поставят служенето си върху Божествената основа на абсолютната чистота и във възможно най-кратко време да преведат точно, да

издадат и разпространят беседите на Учителя всред французкия народ, като едновременно започнат активна работа за разпространяването на учението и всред другите народи.

Ако брат Михаил Иванов и братята французи не поправят своя начин на работа в съгласие с окултния принцип за абсолютната незаменимост на Божественото Слово с каквито и да било човешки беседи и мъдрувания, те ще имат най-голяма отговорност пред Небето, всичките им усилия ще останат безплодни и даже Божественият мандат, даден на Франция, може да се отнеме, за да се даде на някоя друга западна страна или на братските славянски народи.

На ученика е допустимо да греши в малките неща, като се изисква от него по възможност да не повтаря всяка допусната и осъзната от него погрешка. Престъпление пред Бога, Учителя, Небето, цялото човечество и цялата природа е, ако ученикът измени на Божественото предначертание и на работата на Божественото Слово, както тя е планирана чрез беседите на Учителя, като замени Божествените беседи, предназначени за всички народи и всички човешки души, с каквито и да било човешки беседи, водени от кривото мнение, че и в тях говори Бог и че те са по-достъпни, по-разработени и по-изяснени от тези на Учителя. Никой ученик на Великата Божествена Школа не може да стои по-високо от Учителя си, никой не може да бъде нито по-високо, нито наравно с Христа. Никое човешко слово не може да замени живото Божие слово. То е единственият животворящ хляб за душите, чрез който само цялото човечество може да се обнови и издигне.

Няма по-голяма погрешка за ученика от това, да замени – по каквито и да било съображения – Божието Слово, дадено за повдигане на човечеството, със свои беседи.

Няма по-съдържателни, по-добре разработени и по-достъпни по форма за всички народи и души от Божествените беседи на Учителя. Тези беседи са хлябът на живота и Истината, от които трябва да се храни днес и в бъдеще цялото човечество, отклонило се от Божествените закони.

Понеже ви говоря истината, както я знаем от Учителя, ако сте ученици, думите ми ще бъдат за вас не укор, а обична виделина и спасителен зов, който ще внесе светлина в умовете ви, ще трогне сърцата ви и душите ви и ще даде по-голяма ревност за правилно служене.

Моля Бога, както правят това всички братя и сестри в България за вас, Бог да докосне с любов сърцата ви, тъй че думите ми да не ви наскърбят, а да ви освободят и насърчат.

Обични сестра Стела и брат Белмен! Четох вашите писма и обръщения към българското братство, както и писмата на братята Коста Стефанов, Алфиеро Бертоли, Боян Боев и Борис Николов. Всички сте мили в ревността си в доброто. Не всички от вас обаче виждат погрешката за неволното отклонение от Словото на Учителя, като не четат изцяло в школата само беседите на Учителя. Който замества живата вода – Божествените беседи, с неполезната вече вода на стари водоеми, той върши погрешка. Старите окултни учения са изиграли вече своята роля и след идването на Учителя беседите са, които ще сложат основата на новата човешка култура. Те са Божествената канализация, по която благословенията на Словото ще стигнат до човешките души. Като истината, беседите на Учителя са едновременно прости, дълбоки и достъпни за всички. Те едновременно хармонизират, хранят и импулсират човешката душа, като всяка беседа дава много подтици и благословения за пробуждането, организирането и развитието на всички основни сили на човека.

Дори и да беше нужен някакъв подготвителен период, за да се приспособят французите към формата, в която е дадено Словото на Учителя, ще се съг-

ласите, че 20 години са прекалено дълго време, за да схванат и почувствуват интелигентните французи, че Божественото Слово на Учителя по съдържание и форма напълно отговаря на развитието, нуждите и способностите на всички ученици на Учителя, на всички народи и човеци, които сега трябва да се ползуват от него и да прилагат законите, правилата и методите, необходими за личното и общественото издигане.

Ние вярваме, че брат Михаил Иванов и вие ще почнете четенето в школата на Божествените беседи, както отначало брат Михаил е започнал работата си във Франция и както това се прилага по окултен завет на Учителя в България и ще се прилага за в бъдеще и в другите страни.

Брат Михаил Иванов в писма до своите приятели твърди, че заменил беседите на Учителя със свои, защото се убедил още в самото начало, че от беседите на Учителя французите заспивали, тъй като Словото на беседите, според собствения му израз в едно писмо, с което разполагаме, «не беше живо, беше еднообразно и без значимост за умовете». Изповедта на брат Михаил Иванов продължава в същото писмо: «Така вече не четях книгите на Учителя пред събраните, но само една страница, и тълкувах дълбочината на нейните изрази, подкрепен от всички окултни науки, които бях успял да усвоя. По този начин французите бяха не само привлечени, очаровани, но същевременно и изумени.»

Ние не съдим брат Михаил, но само му напомняме, че ученикът на Учителя трябва да си служи с беседите на Учителя. При това искаме да го уверим найчистосърдечно и братски, че в България абсолютно никой не го мрази. Не допускайте нито за минута, че тези от България, които отправят своя братски съвет, поради това, че сте се отклонили, не ви обичат. Обратно, цялото българско братство денонощно се моли и работи за успеха на делото Божие и Франция и да се благословят всички негови работници, а брат Михаил Иванов да получи наистина одобрението и наградата на Небето.

В цитираното писмо брат Михаил Иванов твърди: «Защо да не се съединим, за да извършим нещо неизмеримо?», а в същото време не поема подадената му ръка от скромния брат Алфиеро Бертоли, ученик на Учителя от самото начало, който правилно води беседите и прилага учението.

Безспорно, брат Михаил Иванов не е разбрал правилно и изискването на Учителя да работи с французите по метод, който подхожда на тяхното развитие и нужди. Националното развитие и природа налагат известна промяна в реда на духовните упражнения и задачи, с оглед да се улесни и ускори развитието на специфичните сили, способности и качества у даден народ. Брат Михаил Иванов е решил въпроса извънредно неправилно, като е заменил Божествените беседи на Учителя със свои изяснителни беседи, въз основа на всички досегашни окултни учения на Запада и на Изтока. Ние, като казваме, че е хубаво и нужно да се четат в оригинал самите беседи на Учителя в школата във Франция, това не ще каже, че са излишни и беседите и сказките на брат Михаил Иванов. Те нека си продължават, но отделно.

Ако се допускат погрешки, потребно е да се поправят и да се изкупят само с още по-голяма ревност и в правилна работа и служене. Аз лично и цялото българско братство Ви желаем само това и никого не съдим.

Братята и сестрите във Франция знаят, че брат Михаил Иванов е само скромен последовател на Учителя, който трябва да се стреми да бъде скромен и добър ученик.

.....* от Учителя да остане според личната му молба във Франция и да съдействува за разпространяването на учението му, след Парижкото изложение

---

* В оригинала има пропуснат текст. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

от 1937 г. Пълномощия, като духовен пратеник и избраник с подобна мисия не само на него, но никому на земята Учителят не е давал. В подобни илюзии за титли и отличия, с които светът е пълен, не само брат Михаил, но и много други братя и сестри могат да изпаднат. Този път е вече стар, отживял и не отговаря на изискванията на времето.

Следните мисли на Учителя трябва да се държат високо. Те са ясни, дълбоки, те са заветът на Учителя: «Тия изпитания, през които минават славянските народи, ще родят нещо хубаво в тях. Те постепенно ще дойдат с любовта, ще свършат с любовта. Богомилите сега идат отново. Животът влиза в нова фаза. Моята задача е да ви предам Божественото учение. Вашата задача като ученици е да го предадете на всички народи. Аз отговарям пред Бога, ако не изпълня задачата си. Вие отговаряте, ако не предадете на българския народ това учение. И българският народ отговаря пред Бога, ако не предаде учението на другите народи.»

Прочие, обични брат Михаил и братя французи, започнете да превеждате най-точно и внимателно беседите на Учителя, четете ги в школата изцяло, проучвайте ги и ги прилагайте внимателно, разпространявайте ги, и Бог и Учителят ще ви благословят. Само така ще можем един ден всички да се прегърнем радостно за светлата победа на Божието дело на земята. Крепко вярвайте, че даденото от Духа и от Учителя е най-достъпното и най-необходимото за всяка човешка душа духовно познание.

Духът на Учителя и небесни представители благославят всяко събрание, където се чете изцяло беседата на Учителя. Като се четат и слушат съсредоточено, беседите оказват своето въздействие и съдържанието им достига до всички, според тяхната степен на развитие.

Бялото Братство на небето и земята ще ликуват, ако се зачете този окултен закон и ако единството на двете групи на французкото братство бъде потвърдено с писмо за единомислие и единодействие в духа на учението, подписано едновременно от обичните братя Михаил Иванов и Алфиеро Бертоли.

2. Писмо отговор от Михаил Иванов до Михаил Стоицев

Бонфен, 21.V.1957 г.

Обични и мили брат Стоицев,

Получих вашето писмо и го прочетох няколко пъти. Също така и писмото, което сте писали на с. Стела и бр. Тони.

Отдавна исках да ви отговоря, но имах огромна работа по ремонта на един от етажите на нашата къща в Севър. Трябваше да се разширят 3 стаи, да се украсят, да се мебелират и да се построи една сал дьо бен*. Всичко това изискваше интензивна работа, при това и очаквахме гости от Швейцария и от Холандия. Най-после всичко е завършено. Инсталирано и мобилирано. Гостите бяха посрещнати и си заминаха възхитени.

Имах такава работа, че често си лягах в 3 часа след полунощ и в 5 ½ часа бях на крака за изгрева слънце. През деня (всеки ден) държах често по три беседи пред братството. Защото имахме цяла зала, пълна през целия ден – оставаха братя работници.

Сега съм в Кот д'Азур за няколко дена и се връщам наново в Париж. Друга работа ме чака – визити, рандевута**, писма, беседи и т. н.

---

* сал дьо бен – фр. salle de bains – баня.

** рандеву – фр. rendez-vous – среща. (бел. М. И.)

Пиша Ви това писмо, за да Ви осветля върху някои неща, които, виждам по писмата Ви, че не Ви са много ясни, или защото други заинтересовани лица са Ви представили иначе нещата, или пък Вие не сте си правили труда да изучите по-добре положението тук и там, в България.

Така щото, да ме разберете добре, ще Ви моля да прочетете внимателно това писмо, и то няколко пъти. и после да се произнесете!

Най-напред Вие започвате с фрази и формули от Учителя, което е чудесно и което аз обичам. Бих направил и аз същото и вместо да взема вашата фраза: «Само проявената Божия любов, Божия мъдрост и Божия истина в живота носят пълното щастие за душата», бих казал: «Само проявената Божия любов, Божия мъдрост и Божия истина носят пълния живот, пълната светлина и пълната свобода за душата.» И двете формули по дух са верни и истинни, макар че по форма има разлика. Значи ние няма нито да се караме, нито да спорим по това, но понататък това може да ни послужи, за да хвърлим една светлина върху други въпроси, извънредно съществени.

Вие ми говорите за първото и второто измерение, но нищо не казвате за третото и четвъртото измерения, които са още по-важни и необходими за еволюцията на съзнанието.

Вие ми говорите за великите качества: за мълчанието, за послушанието, търпението, кротостта, смирението, справедливостта, добродетелта и милосърдието.

Че ние трябва да работим с любовта за сближението на човешките души и за повдигането на човечеството, а не за разединението.

Вие ми говорите за Вашите сказки, които са били 200. Имате доброто желание да ме насърчите и наставите в общата работа и да ми дадете подтик за единомислие и задружност за делото Божие. После Вие ми давате съвети и начини как нашите два кръжока в Париж да се сдобрят, за да се постигнело единомислие и единодействие. След това Вие минавате към големи заплашвания и гръмотевици срещу тия, които мислят да заместят Учителя, големи анатеми и забрани против когото и да е да бъде наравно или по-горе от Учителя. Всичко това е чудесно, аз ви благодаря за всичките Ви добри намерения и желания, мили брат, за да ме поучите, да ме окуражите, подтикнете и наставите! Аз ценя извънредно много това! Макар че тонът, с който си служите в писмото, е много отвисоко, като че ли Вие сте постигнали всички тия добродетели, знание и светлина. Аз от сърце и душа бих желал, щото Вие да ги имате. И вярвам, че Вие ги притежавате, но има едно нещо, което Вие си позволихте да пишете на сестра Стела и брат Тони, **което ясно говори, че други са успели да Ви заблудят, и че Вие трябва да работите още много, за да виждате ясно нещата!**

Нека си приказваме сега братски и приятелски, без обида, без гняв, да анализираме нещата, да си ги представим ясно, и след това Вие ще се произнесете.

Вие казвате в писмото на сестра Стела, че Учителят не ме е изпратил във Франция за каквато и да е било мисия, че аз съм дошъл за изложбата в 1937 г. и че французите не би трябвало да ме слушат, но да четат само беседите на Учителя. Нека да се спрем върху това! За да Ви се докаже какви големи и лоши последствия има твърдението на едно нещо, което не е вярно, те Ви изпратиха писмото, което Учителят е диктувал на Боев през юли 1937 г., с което писмо той ме изпрати в Париж заедно с неговата фотография (с Неговия подпис), която ми беше винаги като талисман. *В това писмо е казано, че Учителят ме изпраща с мисия до окултистите, спиритуалистите и че аз съм се посветил всецяло на Божието дело, за което съм живял и работил. И че ако ми се помогнело на мене, с това се помагало на великото дело на Учителя.*

Защо Боев замълча и не каза на никого за това писмо? Това не е благородно! Това е голямо малодушие.

Сега, брат Стоицев, слушайте ме много внимателно! Всички недоразумения произлизат от това, че ние не се познаваме, не се обичаме, не си помагаме! Грешката е в мене. Сега ще разберете всичко!

Още в началото на моето духовно подвижничество, в 1916 г., бях толкова привлечен от мистичния, вътрешен живот, че пренебрегнах външния живот и оттам – големи аномалии. Толкова много медитиране, съзерцаване, четене, екстази, постене, че бях като сянка – кожа и кости. Родителите се бяха ужасили, приятелите ми се подиграваха, но вътрешният огън беше толкова силен, че предпочитах мизерията, подигравките, отколкото да оставя тая красота и светлина на вътрешния свят. И това беше още преди да срещна Учителя! И така – по цели дни: толкова бях се изтощил, бях напуснал даже гимназията, че паднах болен, на умиране. Чакаха ме да си замина почти, но ето, че оздравях и след тая болест срещнах Учителя. И оттогава вие можете да си представите моя живот.

Някои от старите братя в събора в Търново ме забелязаха, обикнаха и говориха на Учителя и наредиха да ме поканят, заедно с Кръстю Христов, да живеем във вилата. Но скоро след това се появиха големи дисхармонии. Един брат ръководител в Търново – брат Иларионов, който, като видя, че всички негови хора идваха при нас, а никои – при него (без да вършим това нарочно и съзнателно), започна толкова много да ни нагрубява и да прави същите клюки, както някои понастоящем, че много зле ни представи пред Учителя. И Учителят, след като се замисли намери, че при тия условия ние не ще прогресираме и ни каза да се върнем във Варна. Веднъж ни бе казал, че този, който има дясната хемисфера на мозъка много по-развита от другата (което представлява една голяма асиметрия), да не спорим никога с него, защото това са хора толкова импулсивни, гневни, че, не можейки да владеят големите експлозии в тях, могат да паднат в лудост или разрушителност. Всъщност, за голямо съжаление, Иларионов имаше тая асиметрия на главата. И наистина, няколко години след това той се обеси! Съзна голямата си грешка и злото, което бе ни причинил, и не можа да го понесе.*

След това обаче стана една промяна в мене. Вместо да се проявявам и изявявам всичко, което правех, учех или екзерсирах [фр. – упражнявах – бел. М. И.)], започнах да мълча, да уча и работя в мълчание и тайна. И така – цели 20 години, без никой да подозира, че става нещо в душата на брат Михаил. Добър, усмихнат с всички, смирен и последен навсякъде на беседите или на екскурзиите, но само Учителят знаеше това, което ставаше в мене, за какво работех и се приготовлявах и към какво направление, и какви правила и наредби Учителят ми даваше. Оставях всички да се надпреварват кой да бъде най-учен, най-способен и пр., кой да има първите места. Виждах много ясно (благодарение критериите и физиономическите правила, които Учителят ми разкриваше) слабостите и качествата на всекиго, но това си оставаше в мене. И така, с мълчание и с любов брат Михаил се развиваше, се радваше или страдаше, без другите даже да се усъмнят в каквото и да било. Образуваха се групи, клонове, партии на Изгрева, образуваха се класове и категории, в никоя група брат Михаил не се почувствува, че беше неговата, сродна по афинитет. Никой не го приемаше (вътрешно), никоя група, и така той намери за добре, за да се развива още по-добре, да живее в града и да идва често да се учи при Учителя – единственият, който отговаряше на неговите въжделения и стремежи.

---

* За този случай виж накрая: «Сабята на турския главнокомандващ в гр. Одрин». (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

Какво правех в града? Само Господ и Учителят знаят, даже Богомил Малджиев, с когото живеех, не знаеше всичко точно. И така – 20 години, мили брат, непрестанни упражнения и учение. Докато един ден Великият Учител реши да му даде една мисия, една служба, защото там нямаше място за него! Чел ли си това стихотворение на Шилер, където той разказва, че някога си, в далечното минало, Господ решил да раздава дарове на хората! Един поискал това, друг поискал онова, докато нищо не останало на края на краищата от земните блага, защото всички заграбили кой ливади, кой земи, дървета, пари, оръжие и пр.; най-после пристига поетът, а за него нищо не останало. – «Какво прави досега толкова време, когато се раздаваха всичките дарове на земята?» – «Съзерцавах красотата на Твоите небеса, Господи», отговорил поетът. – «Тогава небесата са за тебе», отговорил Творецът, Който винаги е бил справедлив! Този пример съвпада чудесно с моя случай! Нека сега се върнем много години назад. Има 35 години, ако се не лъжа, точно. Ние, братството, бяхме на второто рилско езеро. Насядали около Учителя. Не си спомням по какъв случай стана въпрос за мене. И тогава за първи път Учителят – Той не обичаше да говори за мен пред всички – произнесе следните думи, които никога не се заличиха в паметта ми:

– Вие не знаете още кой е брат Михаил. Той е дегизиран понастоящем, но един ден вие ще го познаете.

И неговото изражение беше дълбоко и гласът му – пророчески. Настана дълбоко мълчание. Може би още някои от братята да си спомнят това. На брат Радославов бил казал в един от разговорите си и той ми го писа – това писмо го пазя още, – че *брат Михаил бил единственият в братството и нямало друг като него. Учителят прибавил: «Жалко, че няма други още като него в братството.»*

На сестра Люба Манол Иванова е казал: «Небето му отвори пътя и му дава условия да се прояви.» На цяла групичка братя и сестри, в която е участвувала и сестра Велчева, е казал, на някои, които искали да ги изпрати да дойдат при мене в Париж, за да ми помагали, той им отговорил, че «всеки друг, който щял да дойде, щял да развали това, което съм построил. Брат Михаил си избра Франция, той я спечели. Има други страни в света, идете другаде!» Докато Учителят беше между вас, Той не позволи на никого да дойде, за да проповядва. Когато един от братята му отговорил, че апостолите ходели по двама, Учителят му казал, че вторият е бил само да урежда материалната страна, храна и пр., но че Михаил е разрешил всички проблеми и няма нужда от това. И всички млъкнали.

И мнозина искаха да дойдат, за да ни помагат уж: Димитър Звездински, Веса Несторова, Кръстю Христов, Бертоли и много други, но Учителят не позволи. Едва след неговото заминаване, по човешко нареждане *изпратиха Бертоли и Господ знае злините, които тоя ужасен човек ни донесе и ще ви донесе на всички вас! Ако братята познаваха Учителя, те трябваше да знаят, че той никога не правеше нищо, без да се допита до Бога, до невидимия свят.*

Един Учител не мери нещата по лице, но по сърце. Той знаеше прераждането на всекиго и бъдещето на всекиго. Защо тогава Той не избра другиго, а брат Михаил – най-невежия, най-слабия, най-незначителния? Имаше други, които го задминаваха по ум, по знания, по говор, по езици.

Неизповедима е мъдростта Божия и няма други като Учителя, за да я проникнат!

Чел ли си, мили брат, моята беседа върху пчелите и осите? Има една далечна традиция, в която се разкрива от посветените, че пчелите, които имат една чудесна култура, които имат една организация, идваща от Венера. Те са били създадени там и пренесени на Земята. Когато Земята е видяла това, от завист е фабрикувала нещо подобно и е направила осите. Тя, в желанието си да

задмине Венера, е дала на осите чудна отрова, но те не знаят да правят мед. Знаят да правят донякъде пити, но не и мед. Обаче за жиленето са майстори!

Слушал си от устатата на Учителя тази приказка, че в едно далечно царство животните се събирали през годината един ден под председателството на техния цар – Лъвът, и всеки път след завършването на конгреса, лъвът завършвал със следните думи: «Никой не може да развали това, което Господ е направил.» В смисъл, че никой не може да разкъса това, което Господ е свързал.

Имало една огромна птица, наречена Рока. Тя се изправила и казала: «Царю честити, аз мога да разкъсам това, което Господ е свързал.» Тази птица била толкова голяма, че когато хвърчала и разпервала крилата си, помрачавала слънцето. Лъвът отговорил: «Бих желал да видя това, докажи ни това.» – «Ще ви покажа» – отговорила птицата. На другата година трябвало наново да се свика съборът. През това време птицата видяла двама млади, които се обичали горещо и искрено. Тя се спуснала от височините, сграбчила младата мома и я издигнала високо във въздуха, над морета и планини. Завела я в един остров на океана и я поставила в едно голямо гнездо на едно високо дърво. Носейки й всеки ден храна и плодове, за да живее. През това време младия момък, отчаян, нещастен, със сълзи на очи, не знаел какво да прави, решил да обходи света и да пътува. Качил се на един параход и след няколко седмици голямо корабокрушение станало. Всички се издавили, само той бил изхвърлен на един самотен остров в океана, ходейл тук и там, плачейки и оплаквайки горчивата си съдба. Спрял се под едно голямо дърво и започнал да нарежда в ридание: «О, мила душа, мила моя възлюбена, къде си ти сега, да ме видиш в какво състояние се намирам?» И ето че някой от дървото му говори: «Аз съм тука, мили мой, о, какво става с тебе, о, каква радост!» И така младият момък се качва на дървото, където неговата възлюбена го прегърнала и след това го скрила в гнездото, защото моментът, когато птицата Рока идвала, наближавал. И наистина, птицата пристигнала и с голяма сила задигнала гнездото с ноктите си и полетяла наново през планини и морета. Ето че бил денят на събора. Всички животни били там в тържествено състояние и когато царят Лъв наново произнесъл обичайните думи – че това, което Господ е наредил, никой не може да го развали. Рока с една надменна гордост се изправила и казала: «Аз, царю честити, разделих двама влюбени, които не се напускаха нито за минута.» Лъвът отговорил: «Покажи ми това, да видя.» И тогава Рока отишла да доведе младата мома, но тя била със своя си възлюбен, излязъл от гнездото. «Какво виждам? – казал лъвът. – Те са двама, прегърнати в любов, като божества?» Тогава Рока, в гняв, възмущение и срам, червен и страшен, се пръснал на частици пред всички животни. Наново царят завършил: «Човешкото си остава човешко, роденото от Бога си остава Божествено. Човешките нареждания дават запъртъци, а Божествените – славни работи!»

Сега, мили братко, слушай още малко минутки малкия брат Михаил. Ще ти кажа това, което Учителят ми каза, преди да ме изпрати във Франция, дълго време преди.

– Аз притежавам един скъпоценен камък от неоценима стойност, голям като яйце от камилска птица. Трябва да го пренеса в една далечна страна. Лицето, което трябва да го пренесе, трябва да мине през една гъста гора, пълна с разбойници. За да не може никой да забележи блясъка на тоя камък, убие човека и го открадне, аз ще го нацапам този камък с нечистотии и след пренасянето ще го измия и той ще блесне наново с несравнима красота и блясък!

Аз бях на хиляди километри далеч, мили брат, да разбера за кого се отнасяше всичко това? След няколко години едвам си спомних и разбрах дълбокия смисъл на думите на един от най-големите психолози и педагози, които са същес-

твували по земята! Аз призовавам всички ангели, пророци, учители, да ми бъдат свидетели, че това, което казвам, е истина. Сега започва ли да ти става ясно, че когато казвах: за всичко съм виновен аз? Именно моето поведение в България, понеже не бях се проявил пред другите като човек учен, способен, умен, но оставих едно впечатление на посредственост, което ми докара всички злини! Когато всички чуха и се научиха, че аз съм нещо за ученето, никой не повярва там! Всички казали, че съм постигнал това с хипнотизма, с магията, с гьозбояджийство и пр., като че ли е толкова лесно 20 години да се хвърля прах в очите на професори от университетите и на доктори, инженери, писатели и адвокати? Бедни хорица! Как да не са за оплакване? Вие ми препоръчвате мълчанието в началото на писмото.

Никой друг по-добре не го е спазил досега. Даже от 20 години съм чернен, клюкарстван, критикуван. Едва сега за първи път пиша, за да обясня нещо за доброто на цялото братство. Да продължавам ли още да мълча? Ще има ли братя, които ще разберат голямата цена на тия методи? Не вярвам, понеже Вие – умният, добрият брат, и Вие не можахте да проникнете в цялата мрежа от лъжи, които други Ви представиха!

Вие ми пишете, че сте държали 200 сказки навсякъде в България, че сте имали много писма на признателност и пр., за което винаги съм се радвал. И бих желал да просветите цяла България! Понеже Вие ми пишете с такава радост, затова позволете ми, мили брат, да направя и аз същото. Аз обходих също по-малко градове, отколкото Вас, но държах досега 1100 беседи от най-различен характер. Имам няколко грамадни чанти (за пътуване), пълни с писма от лица, и то с такова съдържание, че никой там не е в състояние да си представи! Това може да Ви се докаже един ден! Издадох 14 тома от най-добрите страници на Учителя. Преведох много томове на френски, а колко беседи? Не съм ги още прочел, за да знам количеството им. Издадох 4 тома от моите беседи, чакат още 75 тома да се издават. Работя още от 1915 г. Позволете ми, мили брат, да прибавя също и това, *как гледам аз на някои неща.*

За физическия свят има значение пред хората колко беседи или реферати е държал някой и според това ще го класират, но невидимият свят се интересува от съвсем друго нещо. *Той иска да види какви са резултатите от тия реферати!* Колко души, които са били пияници, пушачи, алкохолици, лакомци, женкари, крадци, лъжци, разбойници, болни, търговци и пр. пр. глупави и смахнати, болни и разнебитени, са се изменили, са оздравявали, станали умерени, умни, добри, чисти, честни или духовни? *Ето кое е важното! Какви са трансформациите, които се произвеждат в човешките души!* Тия, които живеят според духовните закони, даже и когато не държат беседи, осветляват, лекуват, възкресяват навсякъде! Както Учителя!

Сега, относително писмото на Боев, диктувано от Учителя, където е казано, че ме изпраща с мисия при окултистите, спиритуалистите и др. Това подразбира, че за да се убедят и привлекат към ученето окултистите, трябва да им се покажат знанията, които те имат, и нещо повече, което те нямат, иначе е безсмислено човек да убеди за възприемането на новите Учителеви идеи, методи, упражнения и пр., такива големи учени в окултните науки, ако човек е невежа! Мнозина оттам си мислят, че когато им се говори само за любовта и се произнасят няколко Учителеви формули, тия големи окултисти ще останат зяпнали, възхитени и очаровани от невежеството на човека. Само да знаете, мили брат, какви хора срещнах, с какви познания и с какви сили! Вие нямате ясна представа! Даже човек няма и достъп до тях! Някои от нашите българи се задоволиха да си останат невежи и очакваха всичко да дойде от Учителя. По цели часове едни

висяха по стълбите, да го чакат, вместо да работят, да четат, да се упражняват. И какво развиха, какво придобиха? Станаха за посмешище! Има още мнозина, които продължават да си мислят така: без наука, без знание, без усилия ще постигнат всичко.

Какво им казваше Учителят? – «Вие се хвалите винаги с мене. Учителят знае това, Учителят знае онова, Учителят може всичко. Да, аз знам, но това знание ползува мене. Вие какво знаете, ето това е същественото! И вие също трябва да знаете и можете...»

Същия манталитет ние намираме в някои от учениците на Христа, когато се опитали да спасят едного от обсебване на лоши духове.

– В името на Исуса, ние ви заповядваме да напуснете тоя човек!

Духовете отговорили:

– Ние познаваме Исуса, а вие кои сте?

И духовете нападнали учениците, и те едва се отървали – с голяма мъка; значи и учениците трябвало да бъдат силни като Исуса!

Учителят не обичаше грамофонните плочи. Значи има същества, които избират лесния път, но има ученици, които избират най-трудния път. Слушайте ме много внимателно, това е извънредно важно и съществено! Аз познавам един брат от София, който четеше беседите публично в салона. Как братята го възнаградиха? Стана ли силен, учен, умен и авторитетен като Учителя? Аз няма да се произнеса! Вие ще отидете и ще проверите! За всички четива, които той държа, той е пренебрегнат от тях, оставен настрана. Ако той бе избрал най-трудния начин да работи над себе си, да се обогати духовно, да твори и той нещо ново, необяснено (понеже любовта има 35 милиона форми, казва Учителят, защо и ние да не проявим една от тия нови форми)?

Вие започвате да разбирате, че брат Михаил избра най-трудния път, вместо да цитира вечно беседите на Учителя наляво и надясно, както някой има обичая да го прави, за да покаже на другите, че държи за Учителя, а всъщност вън от това, той държи или за жена си, за децата си, за къщата си, за търговията си; за социалното си положение или за стомаха си! А думите на Учителя са само прах в очите на другите, украшения и нещо подобно. Когато ученикът държи наистина на Учителя, той оставя всичко: жена, деца, семейство, родители, и се отдава изцяло на служене, за да стане като своя Учител, без да се интересува как ще гледат на това глупавите, невежите, завистливите или смахнатите. Колцина там при вас, учениците, са оставили и напуснали всичко? Ще оставя историята да се произнесе!

Значи, мили брат, Учителят държеше: аз да познавам окултните науки (без да взема внимание какво е мнението на Олга Славчева, на Владимир Башов, на Паша Теодорова, на Буча и сие! *Това е Учителят, който намира и признава, че брат Михаил живее и се е отдал изцяло на великото дело и никой след Учителя няма нито правото, нито позволението да се меси или произнася! В документа е писано. Никога Учителят не се ангажирваше в празни работи!*

Ето защо, мили брат, аз не очаквах от Вас да пишете на французите, че Учителят не бил ме изпратил във Франция, за да внесете една суматоха, съмнение или раздвоение, за което законите ще Ви държат отговорни.

Особено запомнете и научете едно нещо (ние всички се учим и на стари години): там, където хората живеят в хармония, в мир и разбирателство, както в нашето братство, там именно нямат нужда от вмешателство, особено от неща неверни. Опасността е голяма, и аз и Учителят ще Ви държим отговорен, докато не поправите грешката си!

Вие ми давате съвети за някакво примирение с Бертоли? Но ние нямаме никакви вземания и давания с него. Защо трябваше да се намеси той като клин там, където с големи усилия се бе изградило нещо хубаво? Каква полза и каква смисъл има сега за нас да оставим нашата толкова хубава работа и да отиваме да го търсим из Париж, за да се примиряваме, когато от наша страна, ние не сме имали каквото и да е, за да се упрекнем виз-а-ви* до Бертоли. Ние нищо лошо не сме му направили! Защо трябваше да има друга група, за да има противоречия, вражди, лъжи и доносничества? Не беше ли по-умно, по-разумно и по-полезно, по-мъдро, както Учителят виждаше нещата, да се централизира във Франция на едно място всичко, и оттам – по целия свят. Както в България всичко е централизирано на Изгрева. Единството ли е за предпочитане или раздвоението? Ако ти беше учил, мили брат, Кабалата, ти щеше да проникнеш в дълбокото значение на единицата и в двойката. Всички нещастия идват от двойката. Защо Господ не се произнесе за втория ден, че е бил добър? За всички останали Той се произнесе. Ето защо, от гледна точка на небето, всички тия, които не са разбрали по какви методи работеше Учителят, продължават да покровителстват амбициозното, завистливото, лошото, като искат да ги слеят заедно, вместо да съдействуват на посадените заченки от Учителя, те гледат да създадат нещо настрана, за да се развали всичко!

Все същото нещо е да искаш да впрегнеш на работа орела, рибата, кърти-цата и вола! Какво ще се получи?

Ето какво впечатление ми произведоха Вашите съвети, относително въпроса как да се уреди с Бертоли. Те досега ме критикуваха, че не съм позволявал да четат беседите на Учителя, а съм издавал моите книги, забравяйки, че те са именно тия, които не поискаха да ми дадат правото да ги издам и печатам. Аз, въпреки това, издавайки моите книги, не говоря за нищо друго, освен за Учителя. Знаят ли те колко книги преведени от Учителя, които имаме, чакат да се отпечатат? Какво правят те самите? Както фарисеите и книжниците, не влизат в Царството Божие, не пускат и другите да влязат. Защо те правят именно същото това, за което критикуваха в мене? Защо те издават (искат да издават) техните книги, но не книгите на Учителя? Значи те правят същото нещо, което аз направих. Да, но това е книга за Учителя, ще ми възразят. Ами аз не издадох ли едно количество беседи само за Учителя и неговия живот? Във всеки том има няколко беседи за Него само. Кой направи известно тука съществуването на Учителя? Значи безпредметно е за в бъдеще да ми давате съвети и наставления относително Бертоли. Ако Вие се водите по правилата на мъдростта, ще произнесете Вашите умни думи там, където трябва, и всички ще разберат, че това лошо, тягостно и неестествено състояние нито аз, нито Учителят го създадохме, но невежите и амбициозни някои братя на Изгрева, като птицата Рока, казаха на лъва (Учителя): «Ние можем да създадем нещо по-хубаво и по-силно от Бога!» Всеки трябва да си бъде там, за каквото е създаден!

Имаше един човек, който правеше перуки във Франция във времето на Волтер. Казваше се Андрей. Един ден му скимнало в главата да напише една трагедия в 5 акта, за да смае хората, понеже видял, че другите пишели книги. Стъкмил един манускрипт [фр. ръкопис – бел. М. И.] и го изпратил на Волтер, за да се произнесе. Волтер, от деликатност, вместо да му каже, че «ти не си на своето място и нямаш никакъв талант и с това ще образуваш истинска трагедия», му отговорил само това: «Андре, прави само перуки!» (Повторено 100 пъти.)

Ако ученикът знаеше алхимическите закони като Учителя, той никога нямаше да съветва някого, който е огън, за да се съедини с този, който е вода,

* vis-à-vis de (фр.) – по отношение на. (бел. М. И.)

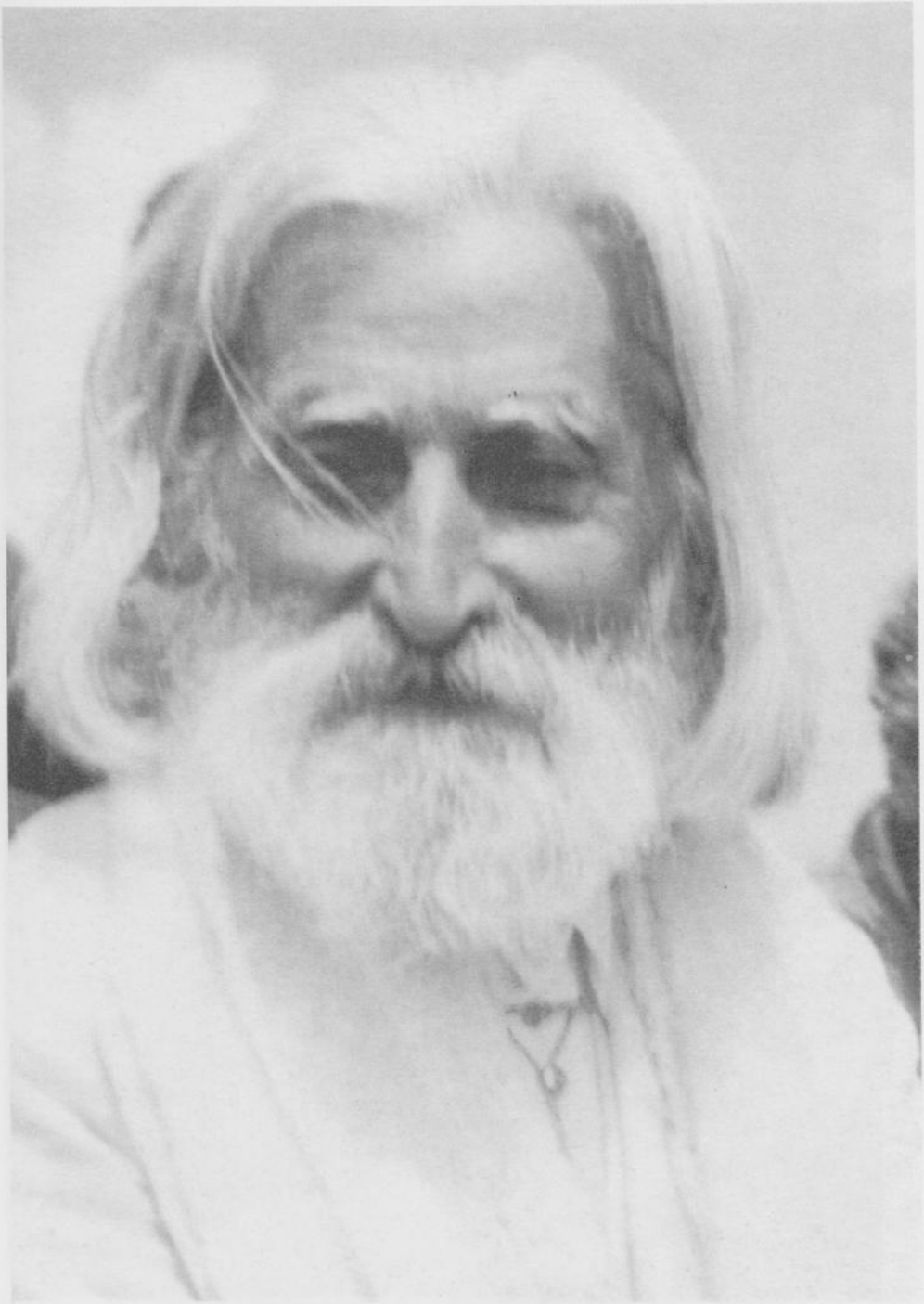

1. Учителят Дънов

2. Д-р Михаил Стоицев и Учителят

3. Д-р Михаил Стоицев

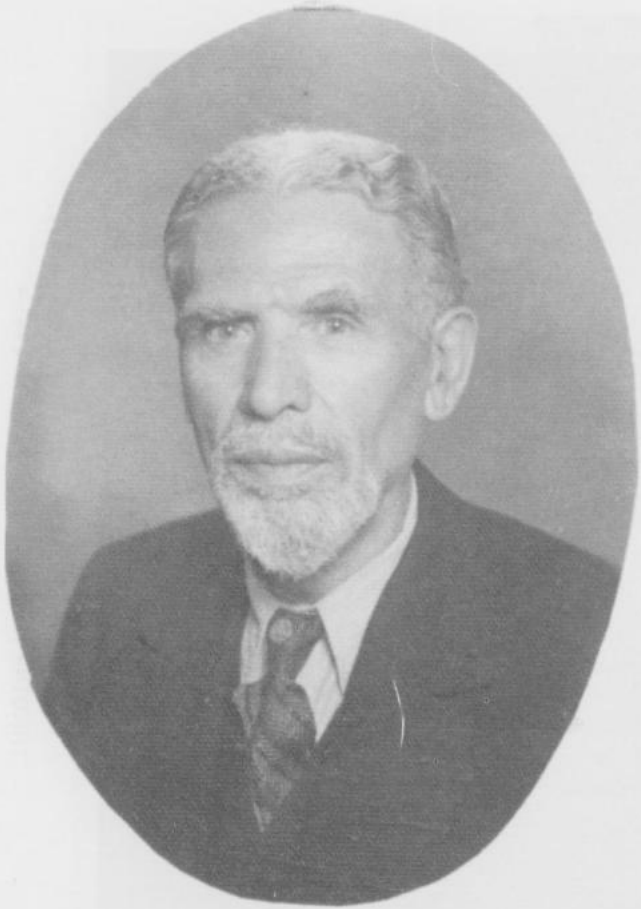

4 а

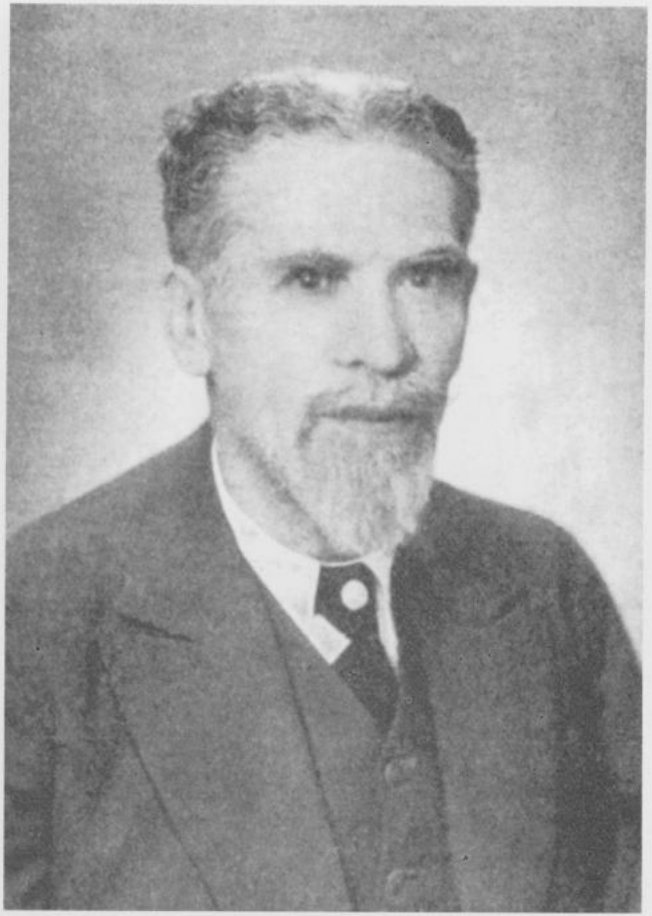

4 б.

4. Д-р Михаил Стоицев

5. Д-р Михаил Стоицев със съпругата си Ана Михайлова

6. Д-р Михаил Стоицев пред дома си с жена си Ани

7. Учителят Дънов и д-р Михаил Стоицев, вдясно, на Рила

8. Учителят Дънов на Рила, вдясно усмихнат е д-р Михаил Стоицев

9. Д-р Михаил Стоицев на обяд с Учителя на Рила.
1. Михаил Стоицев. 2. Учителят. 3. Дядо Благо. 4. Владимир Балючев, поднася блюдото с храна.

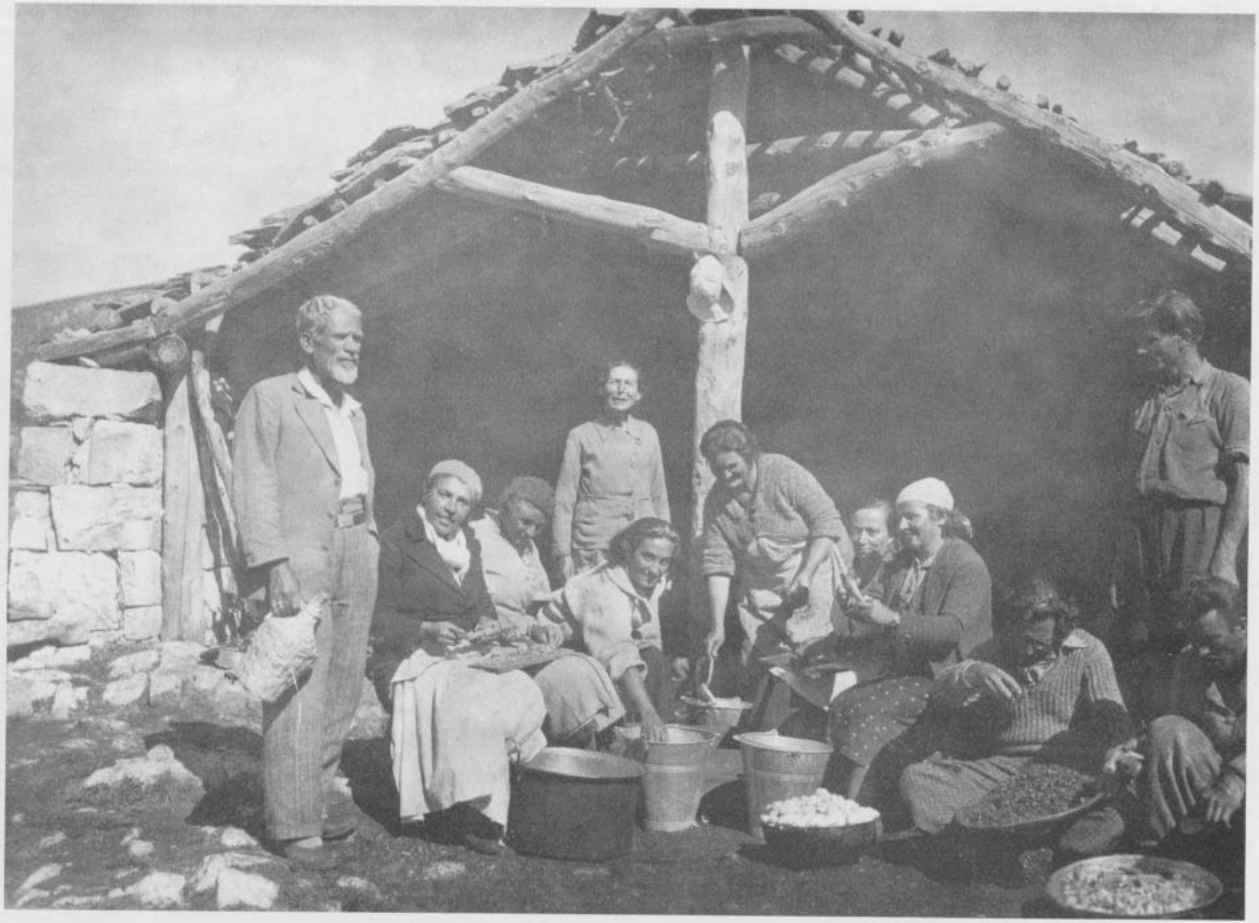

10. Д-р Михаил Стоицев, вляво с дамаджаната пред кухнята на Рила

11. Д-р Михаил Стоицев, Петко Епитропов и Учителят в група с латвийците

12а В град Айтос.
1. Д-р Михаил Стоицев. 2. Георги Куртев. 3. Минчо Сотиров

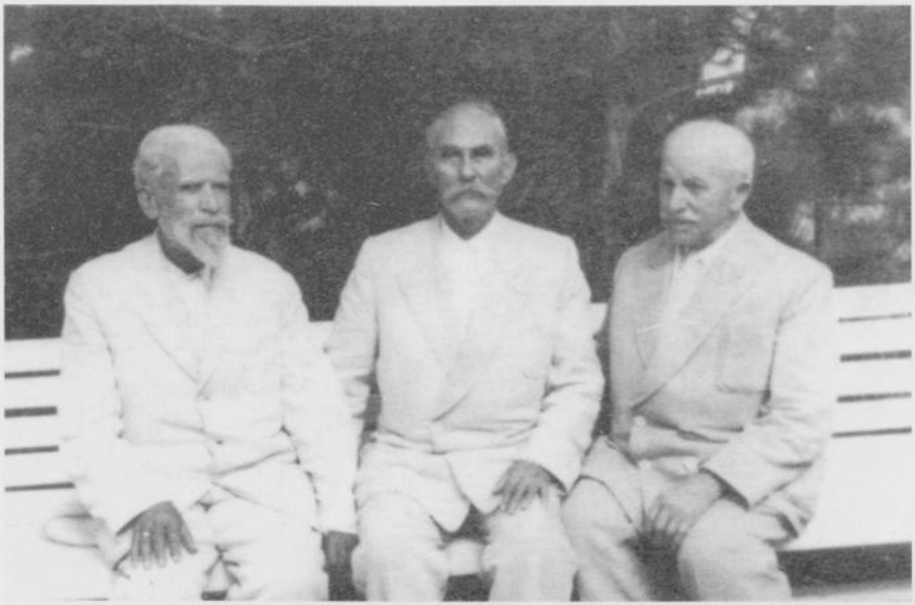

12б В град Айтос.
1. Д-р Михаил Стоицев. 2. Георги Куртев. 3. Минчо Сотиров

13. *Седнали*: 1. Минчо Сотиров. 2. Георги Куртев. 3. Д-р Михаил Стоицев. *Прави*: 4. Димитър Добрев, от гр. Сливен. 5. Иван Калканджиев

14. В град Айтос, съборен ден, 12.VII.1959 г. Д-р Михаил Стоицев, третия отляво, с приятели

15. Д-р Михаил Стоицев, втория отляво, с приятели на Изгрева, до него е Начо Петров

16. Д-р Михаил Стоицев, втория отляво, до Учителя Дънов, с група латвийци

защото огънят ще изпари водата, а водата ще узгаси огъня. Алхимикът, напротив, ще ги раздели и ще тури огъня под водата, а между тях ще има преграда – съд, котел или тенджера!

Организмът също ни учи за това, но само посветените го разбират. *Ако артериалната кръв и венозната се смесят, човек умира от така наречената синя болест. Тези две течения са разделени в природата и само когато венозната кръв се пречисти в белите дробове, има право да се съедини с артериалната.* Във всички пътища, където хората циркулират, има две движения: едните държат наляво, други – надясно, ако те вървят в същата дирекция [фр. посока – бел. М. И.], катастрофата е неминуема. Значи, докато учениците не са се метризирали [фр. овладели – бел. М. И.], не са се завладели, не са господари на езика си, те са още венозна кръв! Организмът на братството ще гангреняса! Няма дори лекари в братството, които да го спасят.

Ще се представи вълкът пред съдията, ще даде оплакване пред царя на животните и ще каже: «Агнето ме нападна, искаше цял да ме изяде и да ме разкъса! Искам то да бъде обесено!» Дълго време съдиите са се чудили, как така агнето, което няма специални зъби за това, е могло да нападне вълка. И всички там още вярват на тая работа и дават подкрепа и средства на вълка. Но ония от рода на агнето нямат нуждата от подкрепата на вълците. Кой е този, който смее да оспори това, което лансирвам относно докладите с най-мръсно съдържание на Бертоли и Влад Пашов? Изглежда, че за да могат да дестилират такава отрова и жлъчка, трябва да се слезе в подземните сфери на низшия астрал, за да отидат и да търсят тези отрови?

И всички будали и сеирджии ръкопляскат и са в екстаз, вместо някой от умните да спре един път завинаги тази работа и да каже:

«Учителят *никога* не ни съветваше тия неща!»

Да започна ли и аз да реагирам със същия начин и прийоми?!

Вярвате ли, че толкова трудно да се развалят хубавите работи? Това, което е трудно, това е да се създадат! Този, който е изучавал завета на цветните лъчи, никога няма да съедини зеленото с червеното, жълтото с виолетовото или портокаловото със синьото, защото ще се образуват най-отвратителните и грозни цветове, но ще гледа да съедини червеното с жълтото, портокаленото със зеленото, жълтото със синьото, червеното със синьото, за да се получат: 1) портокалено, 2) жълтото, 3) зеленото, 4) виолетовото. Съединете всички цветове с определените добродетели, сили и елементи, и вие ще имате голямо ръководство за женитбите, асоциациите и пр. Тук могат да се правят още други комбинации, но да оставим това, в беседите съм се впущал в детайли, за да докажа, че в цветовете Господ е скрил всички правила, всички отношения и всички тайни. Това е най-възвишената наука за СВЕТЛИНАТА, но за малцина! Какво значат тези думи на Учителя, казани пред една групичка преди да си замине, за които думи веднага ми се писа:

«Христос е дошъл на земята да донесе принципите на това учение, аз съм дошъл да донеса методите за реализирването на тези принципи, а брат Михаил е дошъл да покаже на хората тая реализация и да реализира тия принципи.»

Нужно е за Вашето спокойствие, за да бъде ясно веднъж завинаги, щото да ви кажа, че аз никога и никъде не съм се нарекъл учител, винаги съм се представял като малък и скромен ученик на Учителя. Какво другите са почувствували, това си е тяхна работа! Никога не съм споменавал, никъде, че съм наравно с Учителя или че го задминавам! Нека някой покаже и докаже обратното! Иначе считам всички тия лъжи като атаки на черната ложа, за които атаки още в 1918 г. Учителят ми предсказа, че цялата черна ложа ще ми прегради пътя, за да не

мога да мина. Той ми предсказа и останалото, което вие ще видите! Вие можете да проверите. Не съм аз който измислям тия неща!

Сега, мили брат, ще завърша писмото си също като Вас – с цитати от Учителя. Ще Ви моля да намерите страница в книгата на Учителя «Служение, почит и обич» година IX от окултния младежки клас 1929–30 г. В тази страница Учителят казва: «Сега ще ви задам следния въпрос: Кое е по-добре за реката: да тече според както природата е определила, да се влива в морето, или желанието на хората? Кое е по-добре за вас: животът ви да тече според програмата, предвидена от Бога, или според програмата, която хората са определили? Ако поставите реката в определени граници и начертаете нейния път, тя вече не е река, но канал.» Същото се отнася и за живота. Ако животът ви се развива по програма, определена от хората, той изгубва цената си като живот, произлязъл от Бога, и се превръща в канал. Следователно, ако животът ви е канал, през него ще преминат всички нечистотии, ако е река, през него ще минат само Божествените мисли и чувства. Като съзнателно и разумно същество, човек сам определя пътя на своя живот – канал ли да бъде или река. Той има право на избор! Задача на всеки човек е да бъде в хармония със законите на разумната природа, както и с всички разумни същества, които са завършили своето развитие. Само тия същества са в състояние да го упътят, да му покажат начин, по който може правилно да се развие.

От 40 години работя, мили брат, а от миналото – не се знае колко, само и само да се приближа до ръководството на тия славни същества. Дали съм сполучил, историята ще се произнесе един ден! Ако още не съм сполучил (според някои), ще работя още, докато сполуча. Ясно и просто! Казвате: каква е крайната цел на нашия живот? Това не е Ваша работа! Вие ще учите, ще работите, ще живеете и постоянно ще се домогвате до онова, което природата е предвидила за вас. Опита ли се някой да ви отклони от пътя, който природата ви е определила, кажете: «Такъв е моя път! Такава е съдбата ми! Такава е волята Божия! Не се отклонявам от този път, каквото Бог е определил за мене, него ще следвам.» Този път води към възкачване. Само светлият път на мъдростта води към истината, в истината е скрит животът! Ясна ли е тази страница, мили и обични брат? Не е ли всичко казано в нея? Нямам ли правото и аз да кажа с думите на Учителя: каквото Бог е определил за мене, него ще следвам! Такъв е моя път!!! Аз искам да бъда река, а не канал! След като си имам един такъв МЪДРЕЦ за скулптор, след като години наред той те е калил, те е поставял на изпити, за които, ако приказвам, косите ви на всички вас ще настръхнат, и след като си бил проверяван във всички дипли на човешкото сърце и душа, и след всичко това да получаваш непрекъснато поуките, наставленията, съветите и нескопосните критики на когото и да било, лесно ли се понася това? И то от години наред!? *Докога това ще продължава?* Всички искат да ме учат на любов, да служа в служба на смирение, на търпение, на начин за работа, точно както този, който няма нито един косъм на главата си и препоръчва лекарство за поникване на косата. Аз имам това лекарство, вярвам му, но досега се питам: Господи, защо тоя, който ми дава този медикамент, не го е употребил за себе си, да направи да поникнат неговите коси най-напред, и чак тогава всички да вярват в ефикасността на лекарството му? И досега още не съм получил отговор! Най-интересно е това, обаче, че човек често препоръчва смирението, търпението, любовта на тия, които са дали вече хиляди доказателства пред небето, че ги притежават отдавна!

Има още едно нещо, мили братко, в писмото ти, което ме учуди и ми направи много неприятно впечатление. Ти се поставяш толкова високо – чак в сферата на Бинах, където Св. Йоан е видял 24-тях старци. Именно само тия 24 старци се

занимават с декретите и нареждат съдбините на хората и нещата. Само тези велики духове, господари на Кармата и на съдбините, могат да формулират законите и декретите. В Кабалата е казано: че преди да създаде човека, Господ се съветвал със Законите. И Законите предупредили Господа, че човек ще греши и ще нарушава законите, затова не си струвало труда да го създава. Господ (на Когото да бъде благословено Името във вековете) отговорил: «Аз знам, че ще бъде така, но вие ще му прощавате и ще му давате нови кредити, щом го видите, че се разкайва, че съжалява и че искрено се поправя!» И така Законите се преклонили пред Господа, наречен Всемилостиви, Всеблаги, Вселюбящий! В тая сфера именно се намират ангелския чин ТРОНОВЕТЕ, те са дирижирани и командвани от мощния и силен архангел ЦАФХИЕЛ. Това именно в астрологическия свят посветените са го назовали сферата на Сатурна. Това е сферата на козмичната интелигентност с 50 порти. Само когато тия 50 порти са отворени пред посветения, той вижда всичко. В тая сфера царува една от силите на Бога (който има 10 атрибута, 10 имена) и само тия, които знаят тия десет имена на Бога, ще отключат и ще разберат защо в оригинала си Библията споменава на различи места Бога ту като Йехова, ту като Адонай, ту като Сабаот, ту като Елохим, ту като Шадай и т. н. Това не е случайно! И така, мили брат, когато Господ е пожелал да създаде Вселената, Той създал чрез Своите служители 9-тях ангелски йерархии. Десетата е човешката, само за напредналите учители. Ангелите, архангелите, началата, господствата, силите, или могъществата, владичествата, троновете, херувимите и серафимите. Всички тия същества имат своите качества, сили, цветове, добродетели и са взели участие при създаването на човека. Когато Господ е създавал едно нещо, един клас от ангелите се е проявявал; за друго нещо – друг от чиновете; всичко е било чудесно уредено, класирано, организирано. Ето, защо човек носи върху себе си цялата история на творението и връзката си с тия необикновени напреднали същества. Троновете са очертали границите на вселената, свойствата на всички химически елементи, декретите на небето. Върху всичката тая дълбока част на окултната наука не ще се впусна в детайли, това съм го направил много пъти пред напреднали французи, които се интересуват да знаят защо в Евангелието се споменават толкова неща, които не са обяснени досега. Като например: съществуването на архангел Габриел, Рафаел, Михаел – ами другите? Само трима ли архангели съществуват всичко? Щом има херувими, серафими, какви са техните качества, проявления, отношения с хората и пр. Понеже това е загатнато в Библията, в Евангелието, това ни чака, за да го изучаваме един ден. Обаче понастоящем съществуват още хора, които притежават това колосално безценно и грандиозно знание за слава Божия. Изглежда, че вие поставяте в писмото си декрети, заплашвания с такава сила, като че пускате гръмотевици. *Вие казвате: нито брат Михаил Иванов, нито брат Бертоли, нито кой и да е друг могат да заместят Учителя. После Вие пущате анатеми, тежко и горко, който се възгордее и се мисли наравно с Учителя, също тежко и горко ако братя и сестри се съблазнят и поставят когото и да било наравно или по-горе от Учителя.*

Преди да се произнесат такива декрети, човек трябва да е сигурен, че е победил гордостта (която взема такива незабележими форми, че всички ние падаме в нейните клопки). В такъв случай декретите, които Вие произнасяте, имат силата да действуват против Вас. За да се решите да пишете горните фрази, много мил обичан брат, това значи или че Вие предполагате, какво някой от нас се мисли наравно с Учителя, или по-горе от Него, или Вие искате да го сплашите да не се превъзнася така, или Вие имате страх, че това може да стане един ден – някой да задмине Учителя и тогава всичките Ваши интереси да пропаднат!

Нека да разгледаме хладно, спокойно, научно това, което казвате, за да видим, дали то издържа един сериозен анализ?!

Не знам дали в братството има някой, който да си въобразява съзнателно, че е достигнал вече да бъде като Учителя. Това не ме даже интересува, дали има или няма. Това, което аз знам и съм учил, това е, че *нищо велико не става без съгласието на Бога, никой не може да стане Учител насила! Той може да стане Учител, но само ако прояви нужните дарби, качества и способности, минавайки през всички реторти. И само тогава небето гласува! Учителите не се създават в земните училища!* А за тая работа се искат толкова неща от хиляди години, че съм много спокоен, ако някой гледа на тая работа детински! Не се и страхувам, както Вие всички се страхувате, да не би брат Михаил да замести Учителя! В мене няма тоя страх. Но има едно истинско знание! И така, спете спокойно, не викайте много високо, че цял свят ще се смее! Сега слушайте още няколко минутки, мили брат: ще Ви моля да произнесете тия декрети и забрани пред другите братя. Трябваше, за да бъдеше в добра форма Вашият декрет, да прибавите още следните думи: нито брат Михаил Стоицев, нито Влади Пашов, нито Борис Николов, нито Боян Боев, нито и т. н. още мнозина други. Струва ми се, че аз нямам нужда от тия декрети! Ако аз Ви кажа истината, Вие няма да ме разберете, ние говорим два различни езика, но при всичко това ще Ви я кажа: Питам Ви, мили брат, наново, кого да слушам: Вие, който пускате гръмотевици, забрани и анатеми, поставяте абсолютни граници, за да не могат по никакъв начин да се прескочат, без да споменавате, обаче, при какви обстоятелства това може да се измени. За Вас няма никакво значение, тогава, нито усилията, нито жертвите, дарбите или качествата на индивида? Точно както кастите в Индия? Един парий не може никога да стане брамин? Защо човешкото същество е такова скъперничаво, ревниво и страхливо, че винаги се занимава да ограничава, да забранява, да се съмнява, като материалистите, които твърдят неща, както например човек умира, и това е всичко. Няма безсмъртие, няма Небе, няма провидение. Човек е прах и материя. Когато Великите Учители твърдят: човекът има възможност да стане син на Бога, да се слее с Бога, да свети като слънцето, да достигне най-високата йерархия. Стига да живее както трябва. Ето къде иде вярата, надеждата, любовта – основата на ученията на Христа и Учителя.

Охо...! Вие отивате много далеч, мили брат! Тогава къде остават думите на Христа: «Ако спазвате моите закони, вие ще правите същите неща като мене, даже ще правите по-големи»? Христос приличаше ли на брат Стойцев, който от голяма ревност за своя Учител не иска и не позволява на никого да го достигнат или да го задминат? Не прилича ли това малко на старите евреи, които разпнаха Христа само защото той посмя да каже, че беше по-голям от Авраама? След Мойсея не можеше да дойде по-голям пророк? Християните не изпаднаха ли в същата грешка, когато не позволиха на мнозина други да правят чудеса? Всичко това не идеше ли от дявола? Навсякъде те виждаха дявола, а Бога – никъде. Нашите на Изгрева след заминаването на Учителя не изпадат ли същата слепота, тесногърдие и фанатизъм? Какво е тогава Духът Божий!

Жив съм аз – говори Господ, – аз съм, Който творя всички светове и всички същества. Аз съм Тоя, Който съм ви изпращал Хермеса, Рама, Буда, Орфея, Зороастра, Мойсея, Питагора, Исуса, Учителя. Аз съм, Който ще ви изпратя още други, за да завърша делото, което съм започнал! ПОНЕЖЕ ТО НЕ Е ЗАВЪРШЕНО! Не правете голямата глупост да ограничавате Моя Дух, Той вечно твори, вечно гради, и Моята светлина и мъдрост, и слава са неизповедими.

Мили брат, разберете едно нещо: брат Михаил не иска да се учи в училището на ограничението.

Той проникна в дълбочините на Словото Божие и Евангелието! Той разбра заповедта на Христа: Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш, който е на небесата! Брат Михаил не се занимава вече с този въпрос дали да бъде наравно с Учителя или да го задмине. Той го оставя на Вас да се занимавате с него, да спорите, да вземате мерки, да следите кой къде и колко си е позволил и пр.

Но аз съм разрешил въпроса иначе и ви съветвам вас всички да го разрешите по същия начин. *А именно: да разберете добре, добре думите на Учителя, като ни казваше да имаме най-високия идеал!*

Най-високият идеал? Христос ни го даде вече! Да правим, да струваме с всичко, което можем, да се стремим към това съвършенство: Бога! Кой може да ни забрани това? Кой има правото да ни забрани това? Даже Учителят няма никакво право там. Единственото право, което Господ е дал на човека и което никой, абсолютно никой не може да му го отнеме, то е да се развива безкрайно, чак до съвършенството, до Бога! Бялата магия, от която невежите треперят, е именно това: да вярваш, че Бог живее в тебе и че Той е всесилен за доброто! Черната магия се състои в това да спреш еволюцията на някого. Учителят казва: дяволът ви е внушил, че вие сте слаби, глупави, смъртни и че никога не можете да излезете от това положение, а Христос – обратното: освобождава, възкресява, подтиква. Повече светлина, Господи! Повече светлина! Вие сте толкова далеч да разберете това толкова просто нещо, че сте готови да ме разпнете, да ме уморите или да ме убиете с камъни, както евреите разпнаха Христа, защото Той посмя да им каже: *«Отец и аз – ние сме едно.»* Виждате ли, брат Стоицев, че аз не се занимавам с въпроса да задминавам Учителя, а се стремя само да се усъвършенствувам, да изпълня неговата воля и дали ще го задмина, нито Вие, нито никой друг не може да се произнесе, а само Бог. *И ако в проектите на Бога има нещо подобно, то, вярвайте ми, всички могат да крещят, да си скубят косите, да псуват, плановете, обаче, на Бога не се изработват на земята! Плановете на Бога ще се реализират!*

Знайте още едно нещо. За да бъдеше вашето изложение за декретите несломимо, трябваше да прибавите: обаче, някой ако плати, ликвидира и се освободи от Кармата, работи, учи или пие горчивата чаша, като Учителя, развие вложените добродетели до съвършенство, тогава само Бог, Който не е Господ на фанатичните евреи, но Господ на Любовта, на свободата и на необятността, ще му позволи да бъде това и това, а може да бъде два пъти по-силен от Учителя си, както Елисей, ученикът на Илия, стана двойно по-силен от Учителя си, след като пророк Илия му хвърли кожуха си от колесницата!

Мили брат, оттука виждам, че Вашите идеи нямат нищо общо с идеите на Учителя (в това само отношение, разбира се)! *Кой баща ще бъде недоволен, ако има един добър син, който даже и да го задмине!* Той се чувствува горд и честит! Само един лош, егоистичен баща ще бъде в гняв и омраза, да види своя син по-силен, по-богат или по-учен.

Нашият Учител за какво го мислите Вие?

Считате ли го за благороден, за мощен и велик, или сте се решили да го защищавате като слаб човек, като обикновен човек? Има ли нужда той от вашата защита? Когато черквата, горда и доволна изгаряше Ян Хус, Жана Д'Арк, Дж. Бруно и др., беше ли запитала Бога дали Бог имаше нужда от жертви!

Така пишат мнозина там и викат до небеса, пътуват из градовете, за да прокламират свещена война против брат Михаил! Нима той е станал толкова силен и мощен, та трябва няколко хиляди доброволци, за да го победят! Не става ли тая история смешна! Няма ли да бъде описана един ден.

Горкият Учител! Къде му остана силата, знанието и науката, щом един pauvre (беден) брат Михаил го застрашава толкова, че всички са се раздвижили и раз-

шавали на Изгрева. Значи нищо друго няма значение във всичко, което съм направил за славата на Учителя, щом не съм поставил една запетайка някъде! Значи всичките ми жертви, страдания и усилия никога няма да бъдат взети под внимание от някои българи, защото съм държал беседи, но не съм чел беседите на Учителя.

Не изпадат ли някои в същата крайност, както Омар – тоз, който завладя Египет и преди да изгори най-голямата древна библиотека, стотици хиляди тома на Александрия, където се намираха творенията на най-големите окултисти, мистици, гностици, кабалисти и астролози, също и алхимици, е запитал: Ако всички тия книги третират същите въпроси по същия начин както Корана, те са безпредметни, те трябва да се изгорят; ако те третират други въпроси, които няма в Корана, трябва да се изгорят. Не разсъждават ли някои там по отношение [на] моите беседи точно както Омара? Не каза ли Учителят, че има още старозаветни между нас? Какво значат думите: «Ревността на твоя дом ме изяде»? А всъщност има ли някой там, който да е превел толкова книги и беседи от Учителя пред французите? Кой е тоя, който разпространява толкова непрестанно лъжи по наш адрес?

Искате ли да знаете истината, мили брат, защо Учителят ме приготви, както той искаше, и ме изпрати във Франция? Вярвате ли, че Учителят беше доволен от вкусовете, разбиранията и идеалите на повечето от своите ученици? Той замина ли си доволен? Не пожела ли той да пренесе в друга страна най-дълбоката си част, най-мистичната и най-езотеричната страна на своето учение, което не е писано в беседите му, което вечно си остава традиция, което се предава от уста на уста!

Тази езотерична част, за която Учителят много държеше, малцина обърнаха внимание на нея. Останаха върху формата, буквата, а Духът, който е всичко, е забравено!

Също както Христос остави формата на религията на св. Петър, а духа и езотерума – на Св. Йоан.

Всички са за текстовете, книгите, всички се надпреварват да цитират, цитират, а същественото – прилагането, реализирането, е оставено настрана. *Ние сме за живите книги!* И преди Учителя имаше книги, всички свещени книги! Но тия книги бяха затворени, мъртви книги, без живата книга – Учителят! *Ние искаме да станем живи книги!* И тия живи книги само ще родят хиляди други книги за доброто на човечеството. Само защото Учителят беше една написана жива книга, та неговите книги се обичат и четат. Ако тия написани книги бяха достатъчни за спасението на човечеството, защо Господ изпрати Учителя, понеже преди него Христос беше дал Евангелието? Нямаше нужда от идването на Учителя тогава?

Човечеството ще има вечна нужда от четенето на живите книги. Учителят изтълкува думите на Христа. Защо Учителят изпрати брат Михаил в Париж? Нямаше нужда да го изпраща, стигаше да изпрати своите книги, и хората щяха всички да се молят и пеят, да учат и да се обичат!? Изглежда, че не само не ги четяха, нито се молеха, нито пееха неговите песни, но мнозина, като например един от най-големите учени и познати на цял свят, Рене Генон, написа една такава критика за Учителя, след като прочел книгата «Учителят говори», че нищо не оставаше от Учителя. Толкова той го намаляваше, подиграваше и унищожаваше! Не си въобразявайте, че с няколко беседи само Вие ще смаете големите и учени французи! Те толкова много са чели, че няколко фрази само за любов и братство, които остават трогнати простите хора, за тях са нищо и без значение! Тия фрази те са ги срещали във всички книги и автори. След като Учителят изпрати

една жива книга, която той писа от векове, та хората, и учени, и прости, започнаха не само да се замислят, но и да се трансформират и да обичат Учителя!!!

Преди да си замине Учителят, пред всички ви той запитал: «Кой е за предпочитане – старият ли да си замине или младият?» Никой нищо не разбрал от това и нищо не отговорил. Тогава, след едно кратко мълчание той казал: «За предпочитане е старият да си замине, а младият да остане!» Кой е старият и кой е младият? Може би Учителят е направил в тоя момент една такава жертва, която никой не е можал да разбере досега! Защото в тоя момент се е решавала съдбата на младия.

Когато брат Ервен от Лион е занесъл при един фотограф моята фотография и тая на Учителя, за да изтегли много екземпляри, фотографът, един голям опитен стар физиономист, запитал: «Колко фотографии желаете от бащата и колко – от сина?» Стария и младия!

Завършвам много дългото си писмо. От 20 години не съм Ви писал. Вярвам, че ще ме разберете и ще направите всичко възможно, щото всички други да разберат и да ме оставят да работя, както моят Учител ме учи.

Бих желал да помогна на всички, но трябва да престанат ежбите, клюките, завистите, никой да не се занимава с работите на другите!

Всеки трябва да работи над себе си, и Отец, Който вижда всичко, ще ни възнагради един ден.

Аз няма да анатемосвам, но ще кажа:

БЛАЖЕНИ ГОНЕНИТЕ И ХУЛЕНИТЕ ЗА ПРАВДАТА И ЗА ЦАРСТВОТО БОЖИЕ, ЗАЩОТО ГОЛЯМА ЩЕ БЪДЕ НА НЕБЕСАТА ТЯХНАТА ЗАПЛАТА. БЛАЖЕНИ МИРОТВОРЦИТЕ, ЗАЩОТО ТЕ ЩЕ СЕ НАРЕКАТ СИНОВЕ БОЖИИ.

Моите мили и сърдечни поздрави на Вас, мили брат Стоицев.

3. За лъжеучителя Михаил Иванов

Бележки на съставителя Вергилий Кръстев

I. Виж «Изгревът» том I, стр. 293–310: Спомени на Мария Тодорова.

1. Женитбата на Михаил Иванов и Кръстю Христов за света – стр. 293–295.
2. Ясновидци и светци – стр. 295–297.
3. Котката, която мижеше – стр. 297–300.
4. Самозванецът – стр. 300–310.

II. Виж «Изгревът», том I, стр. 469–472: Спомени на Борис Николов.

1. Отклонението – стр. 469–472.

III. Виж «Изгревът» том III, стр. 210–214: Спомени на Борис Николов.

1. Как се издаде книгата «Учителят» на френски език в Париж (стр. 210–212).
2. Михаил Иванов – стр. 212–214.

IV. Виж «Изгревът», том IV, стр. 343–344: Спомени на Драга Михайлова

1. Михаил Иванов – стр. 343–344.

V. Виж «Изгревът», том IV, стр. 515–516 и стр. 517–521: Спомени на д-р Методи Константинов.

1. Самозванецът – стр. 515–516.
2. Михаил Иванов – стр. 517–521.

VI. Виж «Изгревът» том IV, стр. 638–639 и стр. 641–642. Бележки на Вергилий Кръстев

1. Получаване на пари във валута – стр. 638, точка 11.
2. Първородство за паница леща – стр. 639, точка 13–15.
3. Българи – просяци към чужденците – стр. 641, точка 21.

VII. Виж «Изгревът» том VI, стр. 389–390. Спомени на Златка Георгиева Константинова.

1. Михаил Иванов – стр. 389–390.

VIII. Виж «Изгревът» том VI, спомени на Симеон Аркаудов.

1. Магия за дъжд – стр. 447–448.

IX. Виж «Изгревът», том VII, спомени на Драган Петков.

1. Французите и Михаил Иванов – стр. 143–145.

X. Виж «Изгревът», том VII, спомени на Цанка Екимова за Юрданка Жекова.

1. За светците няма храна – стр. 587–588.

XI. Виж «Изгревът», том VII, спомени на Анина Бертоли.

1. Михаил Иванов в Париж – стр. 652–655.
2. Лъжеучителят Михаил Иванов – стр. 662–666.

XII. Виж «Изгревът», том VII, спомени на Крум Божинов.

1. Ясновидката Ванга и Михаил Иванов – стр. 689–692

XIII. Виж «Изгревът», том VIII, спомени на Димитър Грива.

1. Истинският Учител не се подменя – стр. 217–220.

XIV. Виж «Изгревът», том VIII, стр. 475–477. Спомени на Веска Величкова.

1. Михаил Иванов – стр. 475–476.

XV. Виж «Изгревът», том VIII, спомени на Виола Йорданова от САЩ.

1. «Сродната душа», определена от съдбата – стр. 518.
2. Иситнският Учител и необикновената лъжа – стр. 518–519.
3. Написаното с черно мастило – стр. 520–521.
4. Кармичната развръзка – стр. 524–525.
5. Лъжеучителят – стр. 525.
6. Опорочението на Високия идеал – стр. 525–526.
7. Размишление и поучение – стр. 526–527.

XVI. Виж «Изгревът», том VIII, спомени на Величка Няголова.

1. Михаил Иванов – стр. 550–555.
2. Едно писмо за истината и лъжата – стр. 556–558.

XVII. Виж «Изгревът», том XV, спомени на Николай Дойнов.

1. Михаил Иванов – стр. 369–370, 819–822.

XVIII. Виж «Изгревът», том XVII, спомени на д-р Стефан Кадиев.

1. Писмо от Михаил Иванов до Стефан Кадиев от 20.IV.1966 г. – стр. 811–814 – на френски и превод на същото писмо на български – стр. 814–815.

2. Писмо от д-р Стефан Кадиев до Михаил Иванов от 27.IV.1966 г. – стр. 815–818.

3. Писмо от Михаил Иванов до д-р Стефан Кадиев от 23.XI.1977 г. на български – стр. 818–819, и скенер копие на френски на стр. 820–821.

4. Забележки на съставителя Вергилий Кръстев на стр. 819–822, че Михаил Иванов не е българин, а македонец и че е роден в село Магарево около Бито-

ля, Македония. От село Магарево се раждат и пръкват само магарета. Това е отговорът на думите на Михаил Иванов, който обижда българите, че са магарета.

XIX. Виж «Изгревът», том XXI, спомени на Величка Няголова.
1. Лъжеучителят Михаил Иванов от Франция – стр. 988.

XX. През 1956 г. Михаил Иванов изпраща Стефан (Тони) и Стела Белмен – рождени брат и сестра французи, до София, които искат авторските права за издаване Словото на Учителя в чужбина. Отначало българите от братството се съгласяват, но след намесата на Мария Тодорова се отказват. Случаят е описан. И след това започва разривът, който е описан в библиографската справка, която съм дал. Тогава Михаил Стоицев му пише писмо, което е изпратено, и не след дълго време се получава отговор. Тези две писма ги публикувам. Вие не можете да разберете нещо от тях, ако не сте се запознали с представената справка от I до XX за лъжеучителя Михаил Иванов.

XXI. От отговора на Михаил Иванов се вижда, че той не е случаен човек. По-късно и д-р Иван Жеков му пише писмо, което ще публикуваме в този том, към неговия материал. В отговор се получава писмо от французите, подписано от 31 души.

XXII. Разпрата е налице. Разривът е пълен. Това ги спасява след една година, когато започва процесът срещу Братството от 1957–1959 година. Ако не си бяха скъсали връзките, щяха да бъдат обвинени, че са агенти на империалистите и щяха да ги осъдят на смърт. Това признават и следователите пред следствието. И дори съжаляват, че не могат да ги обвинят като френски шпиони.

XXIII. След процеса 1957–1959 г. Изгревът е заключен, литературата е унищожена и започва официалното гонение на властта срещу Братството. То е унищожено. През 1972 г. Изгревът е разрушен и на неговото място са построени легациите на СССР.

XXIV. След 1990 г. се явиха предателите, които докараха французите в България. Михаил Иванов приживе се беше обявил за Учител на Бялото Братство, после се обяви за Миров Учител на Бялото Братство. Неговите платени наемници му разпространяват книгите и неговата биография, че е Миров Учител.

XXV. Целта е да се подмени Учителят Петър Дънов с Михаил Иванов. За французите има Учител Михаил Иванов и има си някой Петър Дънов за българите.

Целта е да се подмени Словото на Учителя с писанията на Михаил Иванов.

Михаил Иванов използува Паневритмията и песните на Учителя, за да може да създаде поле – електромагнитно и психическо поле, и да се храни от него. Това е причината.

Целта е подмяната на Всемировия Учител, на Мировия Учител Беинса Дуно от Мировия лъжец Михаил Иванов с неговото ново име – Омраам.

XXVI. За мен има един Бог, Един Учител, и това е Всемировият Учител на Вселената Беинса Дуно. Има едно Слово и това е Слово на Бога, дадено чрез български език чрез устата на Петър Дънов. А Неговото учение е учение за Шестата раса на човечеството. Амин.

А поредицата «Изгревът» **е пътят Господен на Неговата Школа**. Амин.

X. САБЯТА НА ТУРСКИЯ ГЛАВНОКОМАНДВАЩ В ГР. ОДРИН

Вергилий Кръстев

1. Константин Иларионов е роден през 1868 г. в гр. Габрово. Завършва гимназия, след което завършва военно училище в Русия, връща се в България и става офицер. Работи в гр. Русе като офицер и е зачислен към 27. Дунавски полк и участвува в Балканската война през 1912–1913 г.

2. «Учителят за цар Фердинанд и Балканската война» – виж «Изгревът», том I, стр. 436–438. Необходимо е да проучите добре тази глава, за да бъдете въведени добре в това, което ще разкажем.

3. «Учителят и Духовната верига на Бялото Братство през Балканската война» – виж «Изгревът», том I, стр. 439–441. Поместени са част от писмата на Учителя Петър Дънов до Константин Иларионов, с което се онагледява заглавието. Доказва се, че «дяволът» е вързан с превземането на Одрин от българската войска. Одрин пада на 13 март 1913 г., а това го четем в писмо от 20 март 1913 г.

4. Полкът на Константин Иларионов влиза пръв в гр. Одрин. Пленена е 30 000-ната турска армия на Шукри паша. Убити са десетки хиляди турци. Шукри паша, като комендант на крепостта, предава крепостта, сваля сабята си и я подава на българския главнокомандващ войските генерал Никола Иванов. Сабята на главнокомандващия е символ на властта му върху войските, които командва, а знамето е символ на войската.

5. Константин Иларионов е с чин майор. Той взима една сабя на един турски военачалник, който му я предава в знак на капитулацията на полка си. И вместо да я остави на разположение на главнокомандващия българските войски, то той си я прибира като личен военен трофей и накрая, след войната, я занася в гр. Търново. Но след сабята на турския полкови командир вървят хилядите убити турци и техните духове, защото те се подчиняват на сабята като символ на личната власт на техния командир. И така тези духове тръгват след Иларионов и той ги довежда в гр. Търново, след което стават големи събития там.

6. Учителят Петър Дънов изпраща Елена Иларионова, която е съпруга на Константин Иларионов, от София, за да си отиде в гр. Търново, за да посрещне падането на Одрин именно там. А защо ли? Защото трябва да бъде там, когато мъжът ѝ Константин Иларионов ще се завърне в гр. Търново, носейки със себе си турската сабя. Тогава всичко се променя в гр. Търново. Нахлуват в небето над града турските войници, убити при Одрин. Това предизвиква земетресението на 1.VI.1913 г. А преди това Учителят Петър Дънов им изпраща писмо на 9.IV.1913 г., като им дава цифри и дати от предстоящите събития, а след земетресението им пише писмо и ги разяснява.

7. А кой ръкополага съдбините на този народ, се вижда от думите на Учителя Петър Дънов в писмо до Константин Иларионов от 27 май 1913 г. А от спомените на Елена Иларионова с Учителя виж в «Изревът», том XVII, стр. 676–678.

8. Всички тези убити турски войници идват в гр. Търново заедно с турската сабя, стоварват се върху главата на самия Константин, той се разстройва психически и се разболява. Тези духове влизат в него. Той е вече обсебен. Бива принуден поради заболяването си да напусне армията. Уволняват го.

9. Като малък, като юноша и по-късно, на Константин Иларионов му е било трудно да се контролира и е бил непрекъснато в гневна възбудимост. Причината я открива Учителят Петър Дънов, когато на 18.02.1904 г. лично му прави френологично измерване на черепа, прави му френологична карта и там е записано, че дясната страна на мозъка му е по-силно развита от лявата му страна, което довежда до увеличена чувствителност, след това – възбуда, която преминава в гняв към околните.

10. След като турските духове го обсебват при този неправилно оформен мозък, той става бреме на околните. Жена му Елена търси помощ от Учителя и Той дава съвети, които се намират в писмата Му, изпращани до тях.

11. По това време Константин Иларионов е поставен от Учителя за ръководител на Търновското братство, макар че всичко там се върши от Елена. Като ръководител, Константин Иларионов участвува в организирането на Търновските събори. Вж. снимка № 6 от «Изгревът», том VI, където той е девети подред отляво надясно. Много добре си личи, че е психически разстроен, от самата снимка. Вж. «Изгревът», том V, стр. 362–364.

12. Учителят посещава гр. Търново и Константин показва сабята на турския командир. Учителят се ядосва много, скарва му се и му нарежда да я върне. А как и къде да я върне, когато са минали месеци и години и още много войни в България? Дали я връща и кому я изпраща, това не се знае. Но се знае друго – че идва време да се заплаща с живот.

13. Константин идва на Изгрева в София, отсяда в една от бараките. Той е вече дълбоко психически разстроен. Духовете го карат да се обеси насред поляната на Изгрева на голямата лампа, като виси на един голям стълб. Учителят се обръща към последователите Си и казва: «Който иска да се беси, да се беси навън, в гората, а не тук, насред Изгрева. Тук не позволяваме бесене.»

14. Всички онемяват от тези думи на Учителя. След няколко дни намират Иларионов обесен в гората. Съобщават на Учителя. Той отива, вижда го как виси обесен, взима един камък, захвърля го към него и казва: «Исках да го спася, но го обесиха духовете.» Да, обесиха го турските духове заради сабята на турския командир. Такава е истината.

15. Част от тази история ние сме разказали в «Изгревът», том V, стр. 351. Обесването е през 1929 г.

16. В «Изгревът», том XVI, стр. 79, под заглавие «Самоунищожението», Пеню Ганев разказва и обяснява казаното от Учителя, че Константин е бил обсебен от един голям престъпник дух и че този престъпник е трябвало да се обеси. А този дух е пребивавал в тялото на Константин. Така биват обесени двама – и духът престъпник, и самият Константин. А този престъпник дух е бил турски дух, дошел с турската сабя.

17. А сега да се върнем на онова, което пише Михаил Иванов за Константин Иларионов на стр. 187 в настоящия том. Първо трябва да се запознаете с моите бележки в глава XI – «За лъжеучителя Михаил Иванов». И ви трябва цяла година, за да разучите всички посочени страници по томове.

18. Цялата история по пребиваването в Търново на Михаил Иванов и Кръстю Христов е описана в «Изгревът». Но трябва някой да си го прочете.

19. И сега, накрая, ще ви запитам дали харесвате тази история. Като се запознаете с всички посочени страници по томове, тогава ще си отговорите на въпроса какво представлява поредицата «Изгревът». Тук присъствуват и Черната ложа, и Бялата ложа. А защо? Защото те са съществували по времето на Учителя Петър Дънов в Неговата Школа – 75% са били от черните братя и 25% – от белите братя. Това са думи и указания на Учителя Петър Дънов и се намират в лекциите на Общия окултен клас II година – 1922 г., 1-ва школна лекция от 6.X.1922 г.: «Положителни и отрицателни сили в Природата. Зло и добро в живота. Светлина и тъмнина в света.».

20. В «Изгревът», том XX, стр. 1011–1021, съм публикувал «Полюси на Доброто и Злото. Двоен дял» – XI година, 7-а лекция на Общия окултен клас от 11.XI.1931 г., както и Бележки на стр. 1022. Това ще ви даде указание, че в една окултна Школа е задължително да присъствуват 75% от Черната ложа и 25% от Бялата ложа. Така че това го е имало по времето на Учителя. Има го и в поредицата «Изгревът». Тогава защо отхвърляте «Изгревът»? Поради невежество или заради озлоблението ви, че е дошел човек, един човек, да свърши една работа. А вие с тази работа нямате нищо общо! Това е.

Д-р Иван Жеков

(1875–1970 г.)

I.
Идейни насоки

II.
Идеите се проверяват чрез човешкия живот

III.
Природолечението

IV.
Писма, документи, изложения

Д-р Иван Жеков
(1875–1970 г.)

Част I
Идейни насоки

I. Увод за изказванията на д-р Иван Жеков –
от д-р Стефан Кадиев 206

II. Разказва д-р Иван Стайков Жеков –
записал д-р Стефан Кадиев 209

III. Бележки на съставителя Вергилий Кръстев 216

Три писма от Учителя Петър Дънов до д-р Иван Жеков –
текст и скенер-копия 227

IV. «Учителят Петър Дънов» от Алдо Лаванини 235

V. Що е болест и що е здраве 239

VI. Мисли за вегетарианството 244

VII. Целостният хляб и житната храна 249

VIII. Лекуване с грозде 255

IX. Вегетариански и невегетариански храни 261

X. Позив към читателите
на въздържателно дружество «Духовен подем» 264

Д-р Иван Жеков (1875–1970 г.) I част. Идейни насоки

I. УВОД ЗА ИЗКАЗВАНИЯТА НА Д-Р ИВАН ЖЕКОВ ЗА ПЕТЪР КОНСТАНТИНОВ ДЪНОВ

Д-р Стефан Кадиев

Петър Константинов Дънов е най-яркият изразител на идеалистичната философия у нас. Роден на 12 юли 1864 г. в село Николаевка, Варненско, в семейството на православен свещеник – Константин Дъновски, един от видните деятели за църковното освобождение на българския народ от фанариотите [5]*. Дънов преминава интересни пътища, докато през 1900 година се утвърждава като забележителен религиозно-философски реформатор, основател на «сектата» «Всемирно Бяло Братство», или презрително наречени «дъновисти».**

В много градове и в доста от по-големите села в България отдавна има основани кръжоци на Братството, които грижливо четат печатаните беседи на Дънов и се стараят да изпълняват препоръчаните от Него методи на живот.

През времето на фашистката диктатура личността на Дънов, неговото учение, неговите последователи са били считани като прикрити комунисти и са били гледани с недоверие от властта, при все че не е повдигано гонение против тях. Самият Дънов и неговите последователи са се считали в обществено-политическо отношение сродни с левите политически течения у нас, за разлика от всичките видове църкви, които са се опирали повече на консервативно-буржоазните елементи в страната. Тогавашният цар Фердинанд е доловил прогресивния политически елемент у Дънов и е наредил да бъде интерниран във Варна.[6]

Лични приятелски връзки са свързвали Дънов с националния Герой на българския народ Георги Димитров, както и с големия син на народа ни Александър Стамболийски. Цар Борис е чувствувал морално-етичните елементи в учението на Дънов и неговата популярност всред българския народ и е търсил опора в него, въпреки явната въздържаност на Дънов към «царската клика». «Бащата не ме послуша, та ти сега искаш синът тебе ли да слуша», казвал той

---

* Вж. в раздела «Бележки на съставителя», стр. 214–224, бележките към съответните номера, обозначени в настоящия текст.

** Българите са наричали последователите на Учителя Петър Дънов «сектанти» или «дъновисти». (бележки на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

на Любомир Лулчев, който беше доказано, че е бил един от съветниците на Бориса.[7]

След смъртта на Дънов през 1944 г. в продължение на 12 години Братството продължи свободно своето съществуване според установените през живота на Дънов традиции. Оставените от него средства, както и тия, които са били набирани по-късно, са били използувани за издаване на «беседите» на Дънов. Касае се до издаването на повече от 130 тома в различни размери, към 26 000 страници – при общ тираж повече от 300 000 екземпляра – нещо нечувано дори и за най-видните писатели от всички времена и от всички народи.[8] Наистина, «беседите» не са писани, а са говорени и стенографирани от неговите усърдни последователи. Само за сравнение трябва да кажем, че пълното събрание на съчиненията на най-големите писатели и общественици не превишават повече от няколко десятки тома – нито един световен автор не е могъл да даде материал за напечатването на 100 тома печатни произведения.

Сам по себе си тоя факт изисква историческо диалектическо обяснение, независимо от личното ни отношение към Дънов и към неговото «учение».

През 1958 г., като се възползува от някои нарушения на финансовата дисциплина, констатирана при финансова ревизия, както и създали се лични недоразумения между последователите на Дънов, Държавната прокуратура пристъпи към изземването на беседите на Дънов, към изземването им от домовете на неговите последователи. Последва предаване на салоните и «поляната» на Братството на държавни учреждения и фактически спиране активния живот на самото Братство. Очевидно, касае се до известна насоченост, която и съответствува на «антирелигиозната» насоченост на самия диалектически материализъм. Вместо да потърсят подходяща съвременна формула за легализиране на живота на Братството, някои усърдни последователи на Енгелса направиха лоша реклама на самата Конституция, която гарантира «религиозна свобода» на българските граждани. Търсенето на някакви формални доводи, които дават правото на някого да дискриминира последователите на Дънов не според техните проявени граждански и обществено-трудови качества, а само въз основа на тяхната «религиозно-философска» принадлежност, навярно не след дълго ще изложат своите автори.[9]

Комунистическата Партия, намирала в миналото много верни приятели точно у последователите на Дънов, ще има време да разграничи житото от кълцицата и да даде на всекиго място, което той исторически заслужава.

Поради обстоятелството, че в продължение на повече от 40 години ние имахме възможност да участвуваме и наблюдаваме живота на «Бялото Братство», ние имаме моралния и граждански дълг да съберем поне част от ФАКТИЧЕСКИЯ МАТЕРИАЛ, който би послужил някога на обективен историк, за да обхване тоя твърде интересен материал из нашата социална действителност.

Набраният материал е събиран при стремежа да бъде запазена научно обоснована ОБЕКТИВНОСТ.

II. РАЗКАЗВА Д-Р ИВАН СТАЙКОВ ЖЕКОВ, ветеринарен лекар, роден през 1875 г. във Варна, живущ в кв. «Изгрев», ул. 15 № 2, София

Записал: д-р Стефан Кадиев

Роден съм във Варна в семейството на баща лозар и бъчвар. Баща ми доживя до 80 години, беше буден българин, добър работник, който беше не само производител, но и търговец на вина. Изнасял е вино през турско време дори към Цариград. Майка ми беше по произход гагаузка. Както се знае, гагаузите са българи, които говорят турски език, при все че са християни, по-усърдни и от самите българи.[10] Тя имаше и чисто българска жилка. Нейният баща, моят дядо по майка, беше момче от търновските села, което, когато било още малко, се преселило във Варна и служило като ратай у баща й, а после се и оженил за нея. Така че и от към майка имам доста чист български елемент.

Тъй като бяхме съседи на семейството на поп Константин Дъновски, още като дете аз имах възможност да наблюдавам неща из живота на това видно и интересно семейство. Преди всичко трябва да кажа, че след преместването му във Варна, поп Константин е повел борба против гръцката патриаршия. Той е първият български свещеник, който служи на славянски език. И даже първото венчило, дадено от него в българската църква, е било венчилото на моите родители.[11]

Аз бях немирно, палаво момче, което играеше из широките лозя в околността на Варна, замеряше се с децата, отстояваше правото на българче против гърчетата и турчетата. Учителят през това време беше вече доста по-голямо момче от мене, с 11 години.

Аз вече знаех, че те са имали доста сериозни разправии поради протестантското увлечение на децата на тоя доблестен православен свещеник.

Свещеник Дъновски е имал 3 деца. Първото дете било момиче, Мария. Тя е чувствувала силен духовен глад, който станал причина тя да влезе в контакт с евангелистите-методисти във Варна. Един ден тя направила решителна стъпка – приобщила се с техните среди, преместила се във Варна и се оженила за евангелиста Петър Стамов, който живеел в самата евангелска църква. Той бил по професия кожухар. Второто дете на поп Константин било момче, наричал се Атанас. Бил много хубаво момче, не се интересувал от религиозно-философски въпроси. Той останал в Николаевка, като закупил и подредил собствена воденица. Той е същият момък, който ходел през нощта по седенки, като оставял на мястото си в леглото копанята.[12]

Голяма била привързаността, топлата обич между Мария и нейното наймалко братче Петър. Помни се от неговото ранно детинство, че когато бащата пожелал да ожени дъщеря си Мария за една изгодна за нея партия от селото, за някакъв виден момък, тя никак не го искала и много плакала. Малкото братче следяло по стъпките й. Като вървели, от под стрехата се откъснал един вързоп с царевични мамули. Петър се зарадвал, засмял се, вдигнал мамулите и се развикал: «Годежът ти няма да стане, недей плака! Виж как се разсипаха мамулите!»[13]

Бракът на Мария с евангелиста бил щастлив. Тя се преселила да живее във Варна. Но скоро тя прибрала при себе си по-малкото си братче Петър,

който живеел при нея в дома й при евангелската църква. Отношенията между братчето и сестрата били най-дружелюбни. Такива те си останали и докрай. Когато по-късно Петър се върнал във Варна, вече завършил гимназиалното си образование, зетят го подсещал да се залови за работа, а Мария казвала: «Ще дойде време, когато не ние ще храним него, но той ще ни храни.»

Жената на поп Константин умряла твърде рано – едвам на 35–37 години. След овдовяването си поп Константин прекарал известно време в Провадия, след което се пенсионирал и настанил във Варна, гдето и починал.

Никак не е било лесно за него да надживее евангелското увлечение на дъщеря си Мария и на своя син Петър. Това било тежко вероотстъпничество, което той, борецът за черковна свобода на българския народ, никак не можал да понесе. Затова те са имали не малко разправии. Но в основата си баща и син все пак са имали начини да се разбират. Аз бях на около десет години, когато веднъж, минавайки през двора на българската църква, видях незабравима картина. Бащата на Петър, поп Константин, седеше край църквата върху черга. До него седеше върху столче Петър. Той беше младо, хубаво момче, носеше в ръката си тънък бастун, както това беше тогава мода. Те си приказваха нещо на ухото, приятелски, в пълно разбирателство. Мисля, че при тези разговори Учителят е смогвал да убеди баща си, че той никак не се отклонява от бащината църква, а напротив, търси същината на християнската вяра, която не е нито православната, нито протестантската, нито гръцката, нито българската, нито руската, но да е вяра на истинския жив Господ, Който не живее в ръкотворни камъни, а в човешкото сърце. Петър тогава се беше върнал от престоя си в евангелската гимназия в Свищов и е имало какво да каже на добрия православен свещеник.[14]

Тогава ние научихме още нещо, което хвърля светлина върху отношението, което е съществувало между бащата свещеник и неговия син «протестантски вероотстъпник», както му са натяквали мнозина. Това натякване имало съвсем сериозен характер, когато варненският владика Симеон започнал да говори на своя протойерей Константин за неговия син. Разговорът между двамата духовници навярно е бил твърде горещ. Срещу натякванията на владиката поп Константин защищавал своя син с текстове от Евангелието. Това било нещо нечувано за владиката. Но поп Константин не се убоял. Когато разговорът се превърнал в горещ спор, владиката, извън себе си, почервенял, искал да се наложи анатема на схизматика син, поп Константин прибегнал към най-непозволеното в такива случаи средство – ударил силен плесник през лицето на владиката. Очевидно чрез този плесник се е изразило и онова чувство на признаване на бъдещата мисия на своя син – мисия на религиозен реформатор.[15]

Тогава, очевидно, в съзнанието на поп Константин е изпъкнала картината, когато лично той, воден от силен религиозен екстаз, преминал от родното си село Широка лъка през билото на Родопите и се озовал по пътя за Атон в Солун. Тук, в черквата «Свети Димитрий», в състояние на дълбоко преклонение пред църковното минало, той срещнал някакъв старец, отшелник, с когото имал много интересен разговор. Той му подарил една картина от Йерусалим и му казал, че пътят му към Атон не е най-правият. Той му препоръчал да премине към обикновения църковен сан, който му позволявал да има поколение, да има син, който много по-добре ще служи на «Божественото дело». Точно този разговор отбил монаха Константин към неговото светско бъдеще като народен свещеник.[16] Той имал възможност да наблюдава и добре да преценява странните на пръв поглед прояви както на своята дъщеря Мария, така и на

своя обичен син Петър. Наистина, много елементи от техните прояви не били много понятни за него – той произхождал от друга среда и имал друго възпитание и образование. Тогава народът ни се пробуждал от тежък политически и духовен мрак. Рушали се устоите на техните разбирания и те не могли лесно да намерят опорна точка, както за своите разбирания, така и за своя мироглед. Но всеки културен човек, който си служи с лампата на диалектиката, лесно ще открие прогресивните елементи, които са движели личностите от семейството на свещеника.

Ние днес не можем да преценим ясно какъв е бил «старецът», който е дал такъв «съвет» на тоя духовно жадуващ младеж. Може би беглец из манастирските килии на Атон, някой прогресивен Отец Паисий, който през светлината на нощното бдение се е пробудил за дейна служба на народа си, за светло народничество. Но споменът от тия моменти е бил важен двигателен момент от цялостното поведение на тоя народен свещеник.[17]

Като се има предвид, че Учителят е роден през 1864 г., че той е третото дете на поп Константин, а женитбата на бащата ще е станала не по-рано от 1856 г., около времето на Кримската война, трябва да приемем, че поп Константин е бил роден към 1830–1834 г. Точно по това време започва пробуждането на българския народ под повея на все повече укрепващото влияние на капиталистическата буржоазия, за сметка на загиващата аристокрация и губещ своето значение феодализъм.

Никой обаче не може да каже какъв е бил жизненият път на тоя буден български свещеник, нито къде е получил той своето духовно образование, къде е бил ръкоположен за свещеник.

Ние помним, че борбите между християните във Варна бяха много остри. Бореха се гърците против българите. Известно време заедно с гърците и на тяхна страна бяха и християните гагаузи, въпреки своите симпатии към българите, част от които самите те се чувствуваха. Разбира се, на това гледаха с радост турците. Това беше за тях добре дошло, че християните се бореха по между си за християнски догми, а не се занимаваха с политика, не търсеха политическо освобождение.

От турско време аз имам много неясни спомени. Роден съм само две години преди Освобождението. Детството ми премина при условията на бързо издигащия се приморски град. Многото и разнообразно население създаваше различни условия за културна дейност, за работа и за учене. Покрай работата при баща ми, на лозето и около търговията му с вино, аз можах да се уча, да преминавам от клас в клас, докато завърших гимназията.

Гимназията тогава беше петокласна.[18] След свършването ѝ аз навлязох в обществения живот. С интерес следях политическите борби, които се разгаряха в града, които искаха шум и темперамент. Ние знаехме, че сме получили свободата си, че това ни дава някакви права да живеем не така, както са живели нашите деди и прадеди. Но как трябваше да става това конкретно? Тогава точно започнаха строежите на предприятията – развитието на тъкаческите фабрики, започнаха да се разрастват доковете, търговията даваше на Варна неузнаваем доскоро вид. Борбата между национал-либералите, които искаха връзки със «свободния западен свят» и между «русофилите», които считаха, че без Русия не може да има свободна България, правеха политическия ни живот да прилича на кипящ парен котел. Качваха се и слизаха полицейски пристави, градоначалници, сменяха се режими, наместваха се висши и нисши чиновници. При всички тия положения аз не напущах работата около баща си, лозята и

търговията с виното; последното беше най-доходното от всичко, което можех тогава да си избера като професия.

Точно по това време като най-ярка и най-увлекателна за мене се оказа тезата на социалистите. Аз посещавах редовно клуба им, някъде около пристанището, гдето винаги беше шумно и миришеше на солена риба. Бях си пуснал голям перчем, носех широка връзка на фльонга, шапка с широка пола, бастун. Очевидно социализмът беше силата, която щеше да организира обществото в цялостна хармонична стопанска единица, гдето нямаше да има бедни и богати, където щеше да има хляб и щастие за всички.

И така, един ден, заедно с другарите социалисти като мене, аз се озовах – пеш, пътувайки по кози пътеки през Стара планина, на връх Бузлуджа, на лобното място на безсмъртния Хаджи Димитър. За тази конференция е писано много в историята на Българската комунистическа партия (БКП).[19]

(Д-р Иван Жеков показва скъпоценната снимка на Първия конгрес на БКП, в голям размер, такава, каквато се вижда на много места в музеите на Партията. В средата са брадатите фигури на партийните първенци, между които на първо място в средата е Димитър Благоев. Между петдесетината присъствуващи той показва някъде и себе си – наистина млад и огнен младеж.)*

Конференцията [13–18 юли 1897 г. в гр. Казанлък] създаде у нас настроение, каквото човек не може да си представи. Идването на царството на социализма, на общочовешкото щастие не беше въпрос на години и месеци, а може би на часове, или най-много на дни. Такава беше нашата вяра в правотата на нашата идея и в нейната близка победа. [След това се качихме на връх Бузлуджа по случай празника на Хаджи Димитър и Стефан Караджа, където бе станал I Конгрес на БСРДП на 20 юли 1891 г.]

Но тук се случи нещо, което не зная как е отразено в историята на БКП. Конференцията беше нападната от организирана шайка из околните села. Това бяха повече от осемдесет души здрави мъже, въоръжени с дървета и колове и настървени против всякакъв социализъм. От кого им беше съобщено за нашата конференция, как беше представена пред тях нашата идея, не разбрахме и нямаше време за обясняване. Те се нахвърлиха върху нас и започнаха да нанасят побой где както свърнат. Наистина, ние се опитахме да се отбраняваме. И ние имахме яки мъже. Но трябва веднага да заявя, че това бяха повече борци на словото, отколкото на тоягата. Затова отбраната ни скоро беше съкрушена и беше потърсено спасение в бягството. Аз бях тогава на двадесет години, умеех да се бия, въртях както и доколкото можех тоягата, но накрая се убедих, че все пак ще трябва да бягам.[20]

Планината, както знаете, към юг е стръмна и слизането надолу скоро се превърна в търкаляне. Така летейки, когато считах, че вече съм достигнал до полите на Балкана, аз паднах в дъното на една каменна кариера от височина няколко метра. Прелитането през въздуха не ми отне възможността да съобразявам, че само едно чудо може да ми запази живота. И досега се чудя как това е станало. Потърсих частите на тялото си и когато се убедих, че все пак нищо не се е загубило, аз станах, поизтърсих модерния си костюм и се отправих към коларския път, който извеждаше извън каменоломната.

---

* Снимката е от IV конгрес на Българската работническа социалдемократическа партия (БРСДП) от 13–18 юли 1997 г. в гр. Казанлък. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

Пътят опираше о доста широка и дълбока планинска рекичка, по-скоро река, през която не виждах брод. На няколко метра отвъд реката се виждаше селска къща. Без да мисля много, аз прегазих реката и се озовах пред къщата.

Може би от същата тая къща е дошъл селянинът, който беше стоварил на главата ми най-много тояги? Може би в нея живеят хора, които ще искат да ме отекат на шиш, да ми одерат кожата? Но аз не бях в състояние повече да търпя, бях така много разбит, бях на края на силите си и на място да издъхна.

На прага на къщата стоеше възрастна жена, която ме погледна спокойно, помисли малко и съвсем дружелюбно продума:

– Какво се е случило с тебе, моето момче? Я ела веднага при мене в къщи да се изсушиш и да се постоплиш!

Напрегнах последните си сили и влязох в полутъмна широка селска стая с лепен под, на чисто огнище спокойно гореше огън и кукреше гърненце с вариво. Можах само да се търкулна върху козената черга и да започна да събувам мокрите си обуща и чорапи. Челюстта ми подскачаше от студ и от вълнение. Нямах нито сили, нито желание да разказвам как съм попаднал там. Добрата жена не ме и питаше за това, за което аз й бях извънредно много признателен. Тя просто постави много дърва върху огъня, извади от скрина цял мъжки костюм и ми го подаде мълчаливо, след което излезе. Върна се след половин час, когато аз бях се вече преоблякъл, затоплил и изсушил. Сега тя ми сипа ядене, поднесе ми широк резен хляб и ме остави да се справя с яденето както намеря за добре. Заспал съм край огнището и не съм усетил кога тя се е върнала, нито кога се е стъмнило. Умората и силните преживявания бяха отнели всичките ми сили. Когато се съмна, жената ми даде моите дрехи, изсъхнали и почистени, нагости ме и ме изпрати по живо, по здраво. Така аз не можах да разбера къде са отишли мъжете на къщата, нито причината за нейното странно гостоприемство. Затова пък имах твърде много време да мисля, да се чудя за това, което тя направи за мене. От детинството си знаех, че всяка услуга трябва да се плаща срещу нещо. От живота бях научил, че той е борба, че всичко трябва да се придобие с борба. Но това беше някакво ново отношение към хората, което ме изуми: значи хората могат да бъдат хора един към друг, да си помагат, без да се борят, както правят това зверовете в гората!

Започнах да уча ветеринарна медицина в Букурещ. Търговията на баща ми вървеше добре и аз бях успял да го убедя, че няма да ми струва скъпо, а това беше професия с бъдеще. Той нищо не възрази, когато една година по-късно се преместих в Италия, където можах да се уча по-добре. И така, един ден се завърнах ветеринарен лекар и постъпих във войската. (Снимката, която ми показа, представляваше наперен военно облечен младеж в стегнат мундир, който имаше донякъде изражението на Наполеон.)

Годините се нижеха. Службата беше погълнала цялото ми внимание. Сменях гарнизони, обикалях границите на България, служих и в Шумен, и в София. През 1916 г., по особено благоволение на Министерството на войната, ми предложиха да замина на лечение в прочутия на времето си санаториум на Кнайп във Вертесхофен, тъй като усилията по службата подействуваха зле върху нервната ми система.

Това беше село в подножието на Баварските Алпи. Ръководеше се от католишки свещеници, наследници на Кнайпа. Това е лечение със слънце, въздух и вода. Прилагаше се лечение – водолечение, ходене бос по тревата, различни бани, диети, билколечение. Резултатите бяха много добри и тук се стичаха пациенти от цял свят, включително американски милионери. (Д-р Жеков ми показа снимка от санаториума, той във военна униформа, няколко свещеници

и възрастни граждани пациенти на санаториума.) Аз сам скоро се почувствувах напълно добре и затова останах да помагам при работата на персонала. Цяла една година работих, здравето ми укрепна и получих ПРИРОДОЛЕЧЕБНА НАСОЧЕНОСТ.

Втората ми среща с Учителя беше през 1917 г., когато Той беше интерниран от Фердинанд във Варна. Вие знаете тая история. Учителят чрез генерал Стоянов беше давал съвети на Фердинанд, да не обявява война на страната на Германия. Вместо да се вслуша в съветите Му, Фердинанд заповяда Той да се интернира във Варна. Помнят се още думите, които тогава Учителят казал:

– Аз ще отида във Варна, но ще се върна пак. Но Фердинанд ще излезе из България и няма вече да се върне.

Това предсказание не забравил и Фердинанд, когато заминавал от България:

– Един човек ми даваше тогава добър съвет, но аз не го послушах.[6]

През престоя Си във Варна, Учителят бил настанен в хотел «Лондон», където приемал и многобройните Си посетители. Оттогава знаем, че Той се опитвал да внедри комуната в семейството на сестра си Мария, гдето многократно гостувал.

Мария имаше 4 дъщери и 1 син. Дъщерите бяха Любка, Йорданка, Добра, Анка, а синът – Константин. Дъщерите се преместиха в София, а само Ана – по мъж Семерджиева, се премести в Кюстендил. Тогава Учителят нареждал разпределение на домакинската работа по дежурства. Такова Той внедряваше и в Своите посетители, гдето имаше достатъчно домашна работа.

За забелязване е, че от Неговите роднини не останаха много привърженици на Учителя. Те бяха и си останаха евангелисти и дори се сърдеха, като считаха, че Учителят прави отклонение от Евангелието, което те просто не можеха да Му простят.

През 1921 г. аз насмогнах да си направя къща на нашето лозе, или както им казвахме там – кьошк*. Това беше удобна едноетажна постройка от две широки стаи и кухня, на чийто покрив си бях построил и балкон. (Д-р Жеков показва снимка на хубава къща, под чийто покрив на балкона се вижда Учителят и самият д-р Жеков като военен и още няколко други мъже. На двора се виждат десетина граждани между цветята и под асмата.[21])

През 1926 г. си купих място на Изгрева и си направих моята къщичка. Учителят ми каза:

– Ела и живей тук!

Аз Го послушах, наредих да ме уволнят и да се пенсионирам. Имах право на пенсия, затова си подадох документите, но трябваше да чакам цели девет месеца, докато я получа.

От преместването си в София на Изгрева останах много доволен. И досега не мога да си представя как би протекъл животът ми, ако тогава не бях послушал съвета на Учителя и не бях дошъл тук.

Преместването ми в София беше съпроводено с изоставяне на мебелите ни във Варна. Не можахме да ги приберем. Но пък и Учителят не държеше много на хубавите, скъпите мебели:

– Ей тъй, дървени столове – така е по-хубаво. А пружинените легла не са по-добри от дъсчените легла; по-добре се спи на тях!

Мога да кажа няколко думи за преместването на Учителя в Мърчаево. Отдавна бях забелязал, че нашите хора, поради много преданост и обич към

---

* Казвали са я «кьошек» и Учителят е живял в нея. Ще бъде публикувана снимка. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

Него, просто не Му даваха мира. Понякога съм наблюдавал: точно се кани да задреме, дойдат и започнат да Му говорят какви ли не глупости. Той понасяше това, но очевидно трябваше да Му се помогне. Аз бях ходил много пъти в Мърчаево при Темелко, наш приятел. Видях, че той има стая настрани от пътища, удобна, слънчева. Взехме автомобила на Славчо и закарахме Учителя. Заедно с Него надойдоха и други, така че се насъбраха 20–30 души. До толкова души се събирахме често на обяд. Тук прекарахме 11 месеца и се върнахме в София на 22 септември 1944 г.[22]

Спомням си някои прояви из живота на Учителя, които са интересни за Негова характеристика.

Случило се, че сестра Му простряла прането си на двора да съхне. Учителят видял как някой прескочил оградата и събрал прането. Така цялата фамилия останала без бельо. Болката на сестрата била много голяма. Когато Го питали: «Защо ти не извика, защо не го изгони?», Той отговорил: «Ти трябваше да му даваш. Той дойде и просто прибра това, което си беше негово. Не беше разумно от моя страна да се намесвам, дължим му от миналото!»

Естествено, семейството си накупи нови дрехи, но защо Той не направи това, което всеки от нас би направил – не ми е ясно.

Помня един случай с Магдалена. Вие я помните. Как се навираше в Него, как Го следеше ден и нощ, как Го ядосваше с противните си приказки. Един ден наши приятели решиха да Го освободят от нея. Не зная по какъв начин нарединха тя да замине за Пловдив. Минаха няколко дни, Учителят започнал да я търси:

– Къде е Магдалена?

Казаха Му, че е в Пловдив, че са се посъветвали и решили да я отстранят, за да Му дадат възможност да си отдъхне от нейната тягостна компания.

– Не! – рече той. – И тя си е на мястото! Във всяка къща си има канали и гиризи, по които да оттичат нечистите води. Ако тя не е тук, кой ще поеме нейната служба? Това е същият дух, който някога беше изключен от Александрийската школа – сега тук е той същият около мене.[23]

В многобройните приказки на Учителя с особена обич е обрисуван образът на Амриха – девойката, която безкористно е служила на своя Учител. Когато Го запитахме, той ни даде да разберем, че под това име той е подразбирал САВКА, предадата негова стенографка, която беше почти неотлъчно около Него.[24]

Горните сведения са дадени от д-р Иван Жеков на 15 януарий 1961 г. в София. Записал: Д-р Стефан Кадиев

III. БЕЛЕЖКИ НА СЪСТАВИТЕЛЯ НА «ИЗГРЕВЪТ» ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

1. За д-р Иван Жеков виж в «Изгревът», том I, стр. 131–133, стр. 480; том III, стр. 121–122; том V, стр. 484–487; том VII, стр. 99 – № 28, стр. 589 – №11, стр. 593–595 – № 20.

2. За да навлезете в епохата, прочетете спомените на Юрданка Жекова – неговата спътница и законна съпруга, в «Изгревът», том VII, стр. 584–624, а очеркът за д-р Иван Жеков се намира на стр. 593–595. Писмата на Учителя до д-р Иван Жеков са публикувани на стр. 624–627. Те са публикувани по препис на Цанка Екимова и сверени от мен, и то само някои от направените фотокопия на писмата Му. А моите бележки за това как бяха написани опитностите на Юрданка Жекова виж на стр. 623–624. Тук поместваме три писма на скенер: от 8.V.1921 г., от 24.XII.1921 г. и от 8.XII.1922 г. (Вж. стр. 228–234 в настоящия том.)

3. Онзи, който бе успял да го разпита и да напише очерк за него, бе д-р Стефан Кадиев, поради което поместваме изцяло тук този очерк. За д-р Стефан Кадиев вж. «Изгревът», том XVII, стр.601–893.

4. Понеже тук се споменава за лица и за събития, които са публикувани в поредицата на «Изгревът», ето защо, за улеснение и за въвеждане към повдигнатите въпроси, ще отбележим по номера и ще ги препратим към различните томове.

5. За поп Константин Дъновски виж в «Изгревът», том XI, стр. 160–346.

6. За интернирането на Учителя от цар Фердинанд на 16.VIII.1917 г. в гр. Варна виж «Изгревът», том I, стр. 441–443, стр. 454–455, както и в том II, стр. 229–230, 230–231. Във връзка с интернирането Си Той пише едно писмо до Елена Казанлъклиева от 21.VI.1918 г. и описва, че е пристигнал във Варна с Божията сила. Ето защо го публикуваме:

Варна, 21.VI.1918 г.

Любезна Е. Казанлъклиева,

Пристигнахме с Божията сила. Благословен е Господ във всичките Свои проявления. Благословен в Своята Милост. Моето благословение и благословението на Господа на всичката пълнота на всички, които следват пътя Господен. Бъдете бодри, весели и радостни духом.

Поздрав на всички по име.

Ж.К.В.О. (Жив е, Който ви обича.) (Свещеният подпис)

7. За Любомир Лулчев вж. «Изгревът», том IX, стр. 631–635; том XX, стр. 689–1038; том XXI, стр. 4–499.

8. За отпечатване беседите и лекциите на Учителя Дънов виж в «Изгревът», том IX, стр. 670–727, стр. 744–753. А за описа на унищожените беседи виж в «Изгревът», том I, стр. 598–599, том III, стр. 258–261.

9. Къде беше Изгревът? Виж в «Изгревът», том I, стр. 605–613. А за унищожаването му виж в том III, стр. 192–237.

10. За гагаузите виж «Изгревът», том XI, стр. 203. Това са българи, които не са се претопили, а са запазили тюркоезичния си говор, който се е примесил и с турски думи. Приели са християнството, но гърците са ги използували срещу българите по време на черковните борби за получаване на българска църковна независимост. Виж «Изгревът», том XI, стр. 185–186.

11. Виж «Изгревът», том XI, стр. 189–190; стр. 203–204; 210–223.

12. Този случай е описан в «Изгревът». Виж том VI, стр. 275–278. Копанята е като дървено корито, в което се замесва хляб, за да втаса, след това се размесва и след това се пече хлябът в подница с връшник. Аз заварих този бит – и двете ми баби печаха хляб в подница с връшник.

13. Виж «Изгревът», том VI, стр. 276–278.

14. Виж «Изгревът», том II, стр. 224–225.

15. За варненския владика Симеон виж «Изгревът», том XI, стр. 190; 252–267.

16. Виж «Изгревът», том XI, стр. 94–100; 100–159.

17. Виж «Изгревът», том XI, стр. 68–72; 72–82.

18. Виж «Изгревът», том XI, стр. 323–345.

19. На 20 юли (2 август) 1891 г. във връзка с тържествата на Бузлуджа по случай откриването на паметника на Хаджи Димитър и неговата чета, разбита от турците през 1868 г. на 18 юли, социалдемократите се отделят на една поляна. Това е официалният им Конгрес, на който приемат програма на Партията, както и Устав, изработени от Димитър Благоев и Никола Габровски. Поместваме част от този документ.*

ПЪРВИЯТ КОНГРЕС НА БЪЛГАРСКАТА СОЦИАЛДЕМОКРАТИЧЕСКА ПАРТИЯ

състоял се нелегално на 20 юли 1891 г. на Бузлуджа

За първия конгрес на БСДП другарят Д. Благоев в «Приноса към историята на социализма в България» пише:

«Ако Търновската сбирка може да се нарече първа *социалистическа конференция*, в която социалистите скъсаха с всичко старо, със старите възгледи и тактики и се съвещаваха върху своите нови «нравствени задачи» като социалисти, сбирката на Бузлуджа може да се нарече *първи учредителен социалистически конгрес*, който даде първата конституция, първия *организационен устав*** на българското социалистическо движение и определи характера и задачите му. Той всъщност не беше събрание от определено число делегати на всяка социалистическа дружина; в него участвуваха почти целите близки дружини. Той беше събрание, в което участвуваха не само известните тогава пър-

---

* Върху книгата, от която се препечатва текстът, има подпис на д-р Жеков. Книгата е със заглавие: Българската работническа партия (комунисти) в резолюции и решения на конгресите, конференциите и пленумите на ЦК. Том I. 1891–1918. Съставил и подготвил за печат: Райчо К. Караколов. Под ръководството и редакцията на Христо Кабакчиев. Издателство на Българската работническа партия (комунисти). (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

** Този устав за пръв път е отпечатан с малки изменения във в. «Работник», бр. 38 от 1893 г. Тук е даден в резолюциите на III извънреден конгрес. (бел. а.)

ви социалисти в България – Н. Габровски, Е. Дабев, Т. Постомпиров, С. Мутафов, К. Бозвелиев, Ив. Кутев, но и повече от 20 души, групиращи се около тях работници, дребни занаятчии, учители и младежи, особено от Казанлък, Стара Загора, Сливен, Търново, Габрово, Севлиево и Дряново. Така че сбирката на Бузлуджа имаше по състава си и по направеното в него характер наистина на един *учредителен конгрес*, и в този смисъл може да се нарече *първи социалистически конгрес*.

На 19 юли вечерта под вековни високи букове на Балкана, стотина метра далеч от самото място, дето са паднали Хаджи Димитър и Стефан Караджа и дето всяка година на 20 юли става събор от околните села в памет на загиналите на Бузлуджа герои-въстаници, около един голям огън, насядали една купчина от хора, глава до глава, тихо разискваха с голям интерес и с известна предпазливост. Това бяха пристигналите от Казанлък и по-далечните градове конгресисти. Те очакваха пристигането и на конгресистите от близките места, които рано сутринта на 20 юли почнаха да пристигат. Изборът на Бузлуджа и 20 юли за първия социалистически конгрес беше нарочно направен. То беше време, когато не се позволяваха никакви открити събрания, а тайните събрания можеха лесно да се обвинят в комплотиране против «държавата», т. е. против тогавашния режим. Страхът от преследвания караше социалистите да крият своите първи социалистически събрания; социалистическото движение не беше още добило право на гражданство. На 20 юли на Бузлуджа се събираше тогава множество народ и от най-далечни места на България и особено то беше станало място за екскурзии в този ден за мнозина от новата генерация на интелигенцията, учителите и чиновниците, почитатели на нашите революционери, паднали за свободата на България. Мислеше се, че този ден на Бузлуджа е най-безопасен за един социалистически конгрес, колкото многолюден и да е той. И действително, конгресът мина съвсем незабелязан.*

20. Побоят върху депутатите социалдемократи, както е описан от д-р Иван Жеков, се отнася за IV Конгрес на БРСДП в гр. Казанлък, който се е състоял от 13 до 18 юли 1897 г. След това решават да се качат на връх Бузлуджа на тържествата в памет на Хаджи Димитър, но били пребити от селяните. Този побой д-р Иван Жеков го описва и в писмото си до д-р Петър Коларов, който в онзи момент е министър на народното здраве (1950–1962 г.). Това писмо е от 8 ноември 1950 г.

За този побой се мълчи. Но комунистите не забравят тоягите на селяните върху себе си. След като идват на власт след 9.IX.1944 г., то те си върнаха тези тояги върху селяните. Беше употребен невероятен терор, селяните бяха бити и измъчвани с тояги, докато сами не си подпишат заявленията да влязат в кооперативите (ТКЗС) и да си предадат земята, инвентара и добитъка на държавата. Това нещо го заварих, защото живеехме на село и се изхранвахме с обработването на земята. Така че всичко тук се върна на селяните, и то не стократно, а хилядократно. Това бе възмездието с тоягите. Виж «Изгревът», том V, стр. 486–487. Тази снимка от IV конгрес на БРСДП е от 1897 г. в гр. Казанлък, ще я приложим, а д-р Жеков се намира на 3-ия ред, изправен, най-вляво. Той е най-младият от участниците.

---

* Автор е Димитър Благоев. «Принос към историята на социализма в България», издание 1906 г., София, стр. 118–121. Той не съобщава за побоя. За него подробно пише Иван Жеков в писмото си до Д-р Петър Коларов от 8.XI.1950 г. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)-

ЧЕТВЪРТИЯТ КОНГРЕС НА БЪЛГАРСКАТА РАБОТНИЧЕСКА СОЦИАЛДЕМОКРАТИЧЕСКА ПАРТИЯ

състоял се от 13 до 18 юли 1897 г. в Казанлък.*

«*За четвъртия конгрес* на БРСДП другарят Д. Благоев в «Приноса към историята на социализма в България» пише:

«При горните обстоятелства се събра в Казанлък на 13 юли 1897 г. четвъртият конгрес на Работническата социалдемократическа партия. Този конгрес е първият *по-определен партиен* конгрес след съединението на бившата «Българска социалдемократическа партия» и бившия «Български социалдемократически съюз». В него се явиха делегати само на партийни групи и дружества, които действуваха като партийни групи. Доколко групите и дружествата, които се представляваха в четвъртия конгрес, наистина съществуваха и действуваха като партийни единици, това е друг въпрос, защото, както в по-сетнешните партийни конгреси се констатира за някои групи, като търновската например, делегатите им невярно представляваха работите пред конгресите. Но делегатите на четвъртия конгрес се явяваха като делегати все на партийни групи. Освен това, за пръв път четвъртият конгрес се опита да даде едно решение кои групи имат право да бъдат представлявани в партийните конгреси, а именно групи, които редовно са функционирали през годината, са влизали в състава на партията и са известни за такива на Централния комитет. Най-сетне, четвъртият конгрес е първият, който се опита да тури начало на един действителен контрол върху делата на партийните органи от самите конгреси. Но особеното значение на четвъртия конгрес на Работническата социалдемократическа партия се състои в неговите решения и в грешките му в тия решения.»

21. Тази снимка я притежаваме и ще бъде публикувана. Това е самата къща, наричана «кьошк». Намерихме и другата снимка с Учителя и д-р Иван Жеков като военен.

22. Според Боян Боев, «Писма до приятелите» от дата 7.II.1951 г., Учителят се завръща от Мърчаево в гр. София на 19.X.1944 г., ден четвъртък. От 25.X.1944 г. продължава изнасянето на Своите беседи, публикувани в «Заветът на Любовта», том II, стр. 1–26, издание 1945 г.

Трябва да споменем, че Учителят няколко пъти е посещавал Изгрева, като напуска с. Мърчаево за по няколко дни. Едно такова пътуване описва и Николай Дойнов в «Изгревът», том XV, стр. 261–263. Вероятно тази дата, която е посочена, да е именно едно от тези пътувания до София на Учителя.

23. За Магдалена Попова виж «Изгревът», том I, стр. 280–285; том V, стр. 488–490. Нейна снимка с Учителя виж в «Изгревът», том XVIII, снимка № 2.

24. За Савка Керемидчиева виж «Изгревът», том I, стр. 98–103; том V, стр. 619–682; том XIV, стр. 479–655. Снимки в том XIV – № 17 до № 66.

25. Историята на телеграмата на д-р Жеков до Георги Димитров, с която се иска погребението на тялото на Петър Дънов на Изгрева, е описана в «Изгревът», том I, стр. 480–482. Там е цитирана телеграмата, лично написана от ръката на д-р Жеков. По-късно ми предадоха и друг текст на телеграма. Вероятно и двете са верни, поради което поместваме и двете.

---

* Участвували са 47 делегати, които са представлявали 22 партийни групи. (бел. а.)

26. Текст на д-р Иван Жеков за телеграмата до Георги Димитров за разрешение на погребението на тялото на Учителя на братското място на Изгрева.

«МОСКВА

Георги Димитров, български болшевик.

Великият Учител Дънов предаде Богу дух. Съдействувай да бъде погребан в братското място, за да не осъди бъдещето поколение в невежество днешното поколение. Близките ти дължат много Нему.

Д-р Ив. Жеков»

На следващата страница поместваме скенер-копие на бележка с почерка на д-р Иван Жеков с този текст на телеграмата.

Съдържание на телеграмата, изпратена до др. Георги Димитров в Москва за смъртта и погребението на Учителя Петър Дънов

«Другарю Димитров, вероятно си спомняте за Петър Дънов, който Ви направи услуга, като Ви спаси от полицията, като Ви преоблече и пусна да минете през неговата стая. Той сега е починал. Молим Ви да разрешите да бъде погребан на Изгрева, където живееше.

Подпис: д-р Иван Жеков

След като предадох тази телеграма, връзката се прекъсна. Чак на четвъртия ден връзката се възстанови и първата телеграма, която получих, беше отговорът на другаря Георги Димитров, *че разрешава погребението да стане на Изгрева.*

След получаването на тази телеграма връзката пак се прекъсна и цяла седмица не можа да се възстанови.»

Виж «Изгревът», том I, стр. 480–482. Притежавам собственоръчно написания текст от ръката на д-р Иван Жеков, който е публикуван в посочените тук страници. Настоящата телеграма е с друг текст, вероятно да е написал по-късно. Все пак поместваме и този текст.

На следващите страници поместваме сканирани телеграмата от д-р Иван Жеков до Георги Димитров и разрешението за погребване на тялото на Учителя Петър Дънов на «Изгрева», подписано от Антон Югов.

27. През 1927 г. д-р Иван Жеков превежда от италиански език една малка брошура, написана от Алдо Лаванини. Той е един от малцината италианци, дошли в България и направили контакт с Учителя. Отзад на брошурата д-р Жеков добавя своите бележки. По това време се смята, че Петър Дънов е прероденият поп Богомил. А това не е вярно. Първо, Учителят Дънов казва, че Боян Магът е идеологът на това учение, а поп Богомил е само разпространителят. Освен това Той казва, че богомилството като учение е Негово дете, Негова рожба. Но Той не е нито поп Богомил, нито Боян Магът. А кой е Той? Той е Всемировият Учител на Вселената Беинса Дуно, Който за пръв път сега слиза на Земята. За улеснение на слушателите Си, той казва така: «Ако преди 2000 години дойде Исус – Синът Божий, то сега е дошел Бащата – Бог Саваот.» Ето това е Истината. Ето защо отбелязаното от автора на тази брошура не е вярно, както не е вярно твърдението на т. нар. ученици, че той е прероденият поп Богомил. За справка виж «Изгревът» том I, стр. 260–262, 262–267, а за Богомилския клон на Бялото Братство прочети на стр. 265–267.

28. Идеята за вегетарианството най-масово навлиза чрез последователите на Толстой у нас, наречени толстоисти. За тях виж «Изгревът», том I,

Москва

Георги Димитровъ

Български болше-
викъ. Великиятъ
учитель Дѫновъ
предаде Богу
духъ. Съдействувай
да буде погребенъ
въ братското мѣсто
за да не осуди буда-
щето поколение въ
невежество днешното
поколение Блъчкитѣ
ти длъжатъ много
нему

Д-р Ив. Жековъ

Почерк на д-р Иван Жеков. Това е скенер-копие на телеграмата на д-р Иван Жеков до Георги Димитров в Москва от 27.XII.1944 г. Удостоверява: Вергилий Кръстев.

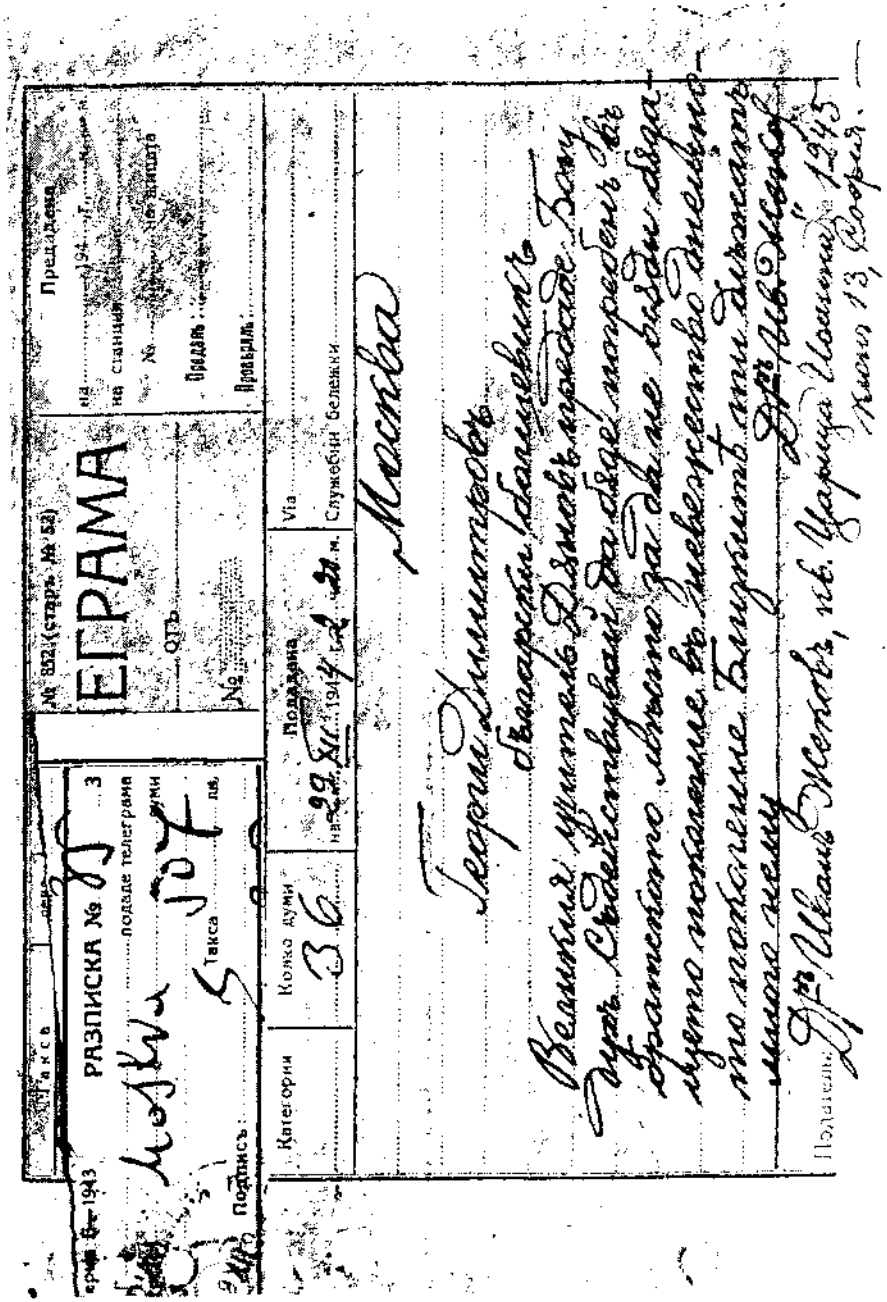

Скенер-копие на телеграмата на д-р Иван Жеков до Георги Димитров. Вж. «Изгревът», том I, стр. 480–482, 479–480; том VIII, стр. 188–189. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

АНТОНЪ Т. ЮГОВЪ
Министъръ на вътрешнитѣ работи

СЛУЖЕБНА БЕЛЕЖКА

Разрешавамъ починалия Петъръ Дънов да бъде погребанъ споредъ желанието на неговитѣ приятели въ селидето "Изгрѣвъ".

София 30 декемврий 1944 г.

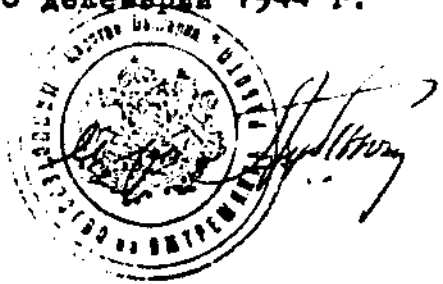

Това е скенер-копие на служебната бележка, с която се разрешава погребването на тялото на Учителя Петър Дънов на Изгрева и която е подписана лично от Антон Югов. Вж. «Изгревът», том I, стр. 481–482.

стр. 256–260. Те откриват във всички по-големи градове вегетариански ресторанти. И в София има няколко. Дори и по времето на комунистическата диктатура от 1945 г. до 1990 г. съществуваше един такъв ресторант на ул. «Граф Игнатиев» и работеше с голяма клиентела. За идейното вегетарианство говори и Учителят още от самото начало, когато излага Учението Си. В лекциите и беседите Си Той непрекъснато говори за вегетарианството. В «Изгревът» имаме десетки описани случаи, които са фатални за последователите Му, но те биват спасени само чрез вегетарианството. Учителят Дънов ето така разрешава въпроса: «Идеята за вегетарианството се намира и циркулира, като обикаля Земята на 3000 км височина. Само пробуденото човешко съзнание може да се добере до тази идея.» Ето защо тук включваме една брошура, издадена в София през 1927 г., в която е взел участие и д-р Жеков. Това са извадени мисли на Учителя Дънов от различни лекции и беседи. Озаглавена е «Мисли по вегетарианството». Тази книжка вече никъде не съществува, при мене е библиографска рядкост, поради което я публикуваме.

29. Д-р Иван Жеков създава «Библиотека за природолечение». Уводът най-добре говори за целта на тази библиотека, която поместваме.

30. «Целостният хляб и житната храна булгурът» – това е негова брошура, в която се застъпва да се яде черен хляб, приготвен от цялото житно зърно, смляно на брашно и съответно опечено на хляб. Тази брошура включваме със съкращения, за да се види какъв е проблемът и с какво се е занимавал тогава д-р Жеков. А това е след 1927 г.

31. Брошурата «Лекуването с грозде» от създадената от д-р Жеков «Библиотека натуризъм» е достигнала до мен. Тя е издадена през 1936 г. В нея има предисловие, което публикуваме изцяло. Д-р Жеков е израснал в семейство, в което баща му се е занимавал с производство на вино. Така че той е работил при баща си и познава много добре както различните видове грозде, така и направените вина от него. Освен това той е следвал в Италия и познава италианското грозде и вина. Тази брошура е много ценна, понеже е написана от човек с нови идеи. Лекуването с грозде може да се приложи само от човек, който е садил лозе, който е копал лозе и пръскал, поради което и познава всички сортове лозя и грозде. Ето защо аз я публикувам изцяло, за да не се загуби във времето и да бъде полезна на онези, които искат да се лекуват с грозде. Тя е написана от човек с опит и със знание и проверено в онова време, когато българите имаха много лозя и гроздето бе в изобилие като храна, като десерт, като сладък гроздов сок, който правеха с натриев бензоат. И беше много евтино. А за различните видове вина от различни сортове грозде да не говорим. Аз заварих моя дядо, който имаше 5–6 бъчви вино от 10 години, а баба ми всяка сутрин си наливаше от канелката на бъчвата в една глинена паница вино, надробваше в нея сух хляб и след като омекваше, направената попара я изяждаше. Тя живя над 90 години. Заварих ги да правят петмез (мармалад) от грозде, да го сушат и го поставяха да виси под гредите на тавана и то се запазваше цяла зима. Но това бе едно поколение българи, и това бе един бит, който просъществува до 1953 г., когато окончателно комунистите взеха земята от селяните и я вкараха в кооперативи – ТКЗС (Трудово кооперативно земеделско стопанство). И всичко бе отсечено из корен – целият бит на българина. Така че аз заварих онези, които имаха лозя, грозде и вино. А сетне всичко бе унищожено.

32. Учителят Дънов съветва д-р Иван Жеков с писмо от 16.I.1919 г. да сложи като заглавие на списанието, което ще издава, «Обнова», като му казва, че може в него да се отпечатват Негови беседи. Но това не става. А защо? Защото нямат концепция какво да се печата в едно списание. Това се вижда от

списание «Житно зърно», което излиза 22 години. И така, списанието не излиза, поради вина на онзи, който е в д-р Иван Жеков. Той е бил много медиумичен и с тези негови състояния е правил много бели на Изгрева и на Учителя. Съпругата му Юрданка едва се е справяла с него, търсейки помощта на Учителя. Виж «Изгревът», том VII, стр. 624–625.

33. Винаги ще бъда благодарен на писмото на Учителя до д-р Иван Жеков от 10.IV.1919 г., защото то ме ориентира и спаси през периода 1945–1990 г., когато комунистическата власт управляваше България и унищожаваше Словото на Учителя. Там научих, че всички държавни мъже носят в себе си числото 666, което е число на звяра, като носи смърт и разрушение. В него научих, че дяволът в тази епоха се е разделил на две – на капитализъм и болшевизъм. Или си при едната половина на дявола, или си при другата му половина. И на двете места ще учиш уроците на дявола по два различни начина. Но след 1990 г. комунизмът падна и какво следва? Следва от 1990 г. нов период от 45 години = 1990 + 45 = 2035 г., когато ще управлява другият брат на болшевизма, наречен анархизъм. Той разрушава държавните институции, използва ги като прикрития и създава своя вътрешна организирана структура и управлява по свои правила. А това е царството на мафията и анархията.

България преминава в момента през този етап. Всичко, което бе построено от 1945 г. до 1990 г., в момента се разрушава, разпродава се на безценица, създават се от мафията към 5% богати хора и 95% бедни хора. Разрушава се държавата, икономиката, селското стопанство, изсичат се и се палят горите, разрушава се образованието и културните институции и накрая – здравеопазването, което бе държавно и безплатно. Всичко се разрушава, за да може да се организира анархизмът, под формата на т. нар. мафия. Ето това е описано и сега именно е това време. За него виж «Изгревът», том VII, стр. 625. Писмо на Учителя от 10.IV.1919 г.

34. В писмо от 20.X.1919 г. до д-р Иван Жеков (вж. «Изгревът», том VII, стр. 626), Учителят споделя за закупуване на братско място в лозята на гр. Варна. Но това нещо те не могат да го реализират. Това го осъществява онзи, който има послушание към Учителя. Закупува им братско място Георги Йорданов. А как става това – виж «Изгревът», том VII, стр. 73–74. По-късно от Варна написаха писмо, с което опровергаваха това, и то бе публикувано в «Изгревът», том VI, стр. 737–739, заедно с моя категоричен отговор на стр. 739–742, както и стр. 742–745, 745–747. Накрая варненци си продадоха салона и засега им остана онова лозе, където се събират и за което става дума още от 20.X.1919 г. в писмото на Учителя. Салона сами си продадоха, остана лозето, което друг им го купи.

35. В писмо от 8.XII.1922 г. Учителят споменава, че са нагласили 12 окултни упражнения по пеенето, но те ще се дадат заедно с лекциите. Виж «Изгревът», том VII, стр. 627. Днес никой не знае за тях. Предишните поколения музиканти не си свършиха работата по няколко причини. Истинските музиканти не дойдоха при Учителя – онези, които бяха изпратени за тази работа. Те се уплашиха от общественото мнение, което бе срещу Учителя и обкръжението Му. Другите музиканти, които се създадоха по време на Школата – 1922–1944 г., влязоха в ожесточени борби помежду си и също не си свършиха работата. Онези музиканти от 1945 г. до 1990 г. не можаха да осъществят приемствеността на поколенията и се провалиха. А музикантите от 1990 г. до 2003 г. също са отклонени, защото наливат вода в чужди воденици. А как става това – виж в «Изгревът», том I, стр. 472–474.

36. В писмо от 1.I.1925 г. до Иван Жеков Учителят Дънов Му съобщава, че може да преведе първата беседа от първата серия на «Сила и Живот»* на италиански език. А това не се прави. Само приказки. А да се напечатат някои от беседите в малък джобен формат – идея на д-р Жеков, също не се осъществява. По-късно се издават единични беседи, и то от частни лица, които ги финансират, и то онези, които им са направили впечатление. Тези беседи по някаква «случайност» ги съхраняваме. Те трябва да се издадат в бъдеще в отделен том от «Изгревът». А защо тези идеи не се осъществяват? Защото идва една идея в д-р Жеков, но друг влиза в него и го обира. Открадва идеята и я занася в своя свят, за да се храни от нея. Това е механизмът – много прост и много ефективен. Виж «Изгревът», том VII, стр. 627.

37. В писмо от 15.IV.1925 г. (виж «Изгревът», том VII, стр. 627), Учителят му съобщава, че той се намира още в Стария Завет и трябва да прескочи в Новия Завет, където е Учението на Христа. А Юрданка е реката, която тече като река Йордан в пустинята, т. е. в Ханаанската земя. За нея виж «Изгревът», том VII, стр. 604, под № 17; стр. 623–624, под № 55. И така, той още не е влязъл в Учението на Христа, а за Учението на Учителя е едно бъдеще след хиляда години. А как го разрешава Учителят? Пише му: «Имайте Духа Христов. Ходете в постоянна виделина, в която царува постоянна Правда и Мир.»

38. Преписът на писмата на Учителя до д-р Жеков ги получих от преписите на Цанка Екимова. Бяха ми дадени от Юрданка някои писма през 1970 г., които преснех и прилагам на скенер две от тях. А снимките са от моя личен архив и някои ми даде Сава Симов – онзи, който гледаше Юрданка Жекова и който си построи къща голяма на нейното място на Изгрева. За него Учителят бе казал на Юрданка: «Виждаш ли онзи калугер там? Той ще те гледа, като остареш.» Поглежда го, а той е бил още юноша. Пораства този юноша, става мъж, но не се оженва, нали е бил калугер в миналото си прераждане. Но пък затова той я гледаше и построи голяма къща на нейното място.

39. За къщата и дома на Юрданка Жекова виж в «Изгревът», том VII, стр. 620. Къщата, която построи Савата, наистина я предаде да служи за Божий дом. Това трябва да му се признае. Той изпълни точно това, което бе казал Учителят, че тази къща трябва да остане за братски дом. А защо се сбъдна това ли? Ето защо. Когато Учителят е бил в Мърчаево, то Сава Симов е бил юноша по това време. Учителят му казал, че трябва да откопае един магарешки трън, да го вземе, да го занесе на «Изгрева» и там да го закопае в двора на Юрданка Жекова. Учителят се прибира в София и непрекъснато пита приятелите, които идват от Мърчаево, дали онзи юноша Сава е изкопал магарешкия трън и кога ще го донесе на Изгрева. Но Савата упорства и не иска да го откопае. Приятелите му напомнят непрекъснато. Накрая му омръзва от напомнянията и за да се освободи от тях, той взима кирката, откопава един голям магарешки трън, слага го в торба, донася го на Изгрева и го закопава в двора на Юрданка Жекова. Съобщават на Учителя. Той казал: «Е, най-накрая магарешкият трън се засели на Изгрева.» Знаете ли какво означава магарешки трън? Само магаретата го ядат, и то върховете, и то когато цъфти. За друго нищо не го бива. А според Учителя магарето е символ за посвещение. Та, този магарешки трън бе отново присаден на Изгрева и от него присаденият трън трябваше да цъфне и някое магаре да му изяде цвета. Така се стигна до посвещение и до

---

* Първата беседа от първата серия на «Сила и Живот» е «Ето Човекът», държана от Учителя на 16 март 1914 г. в София. Публикувана е през 1915 г. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

откровение на Духа и Савата възприе тази идея и изгради тази къща. На мястото на засадения магарешки трън изникна триетажна къща. Изгради дом отвън и дом отвътре, за Духа Христов. Такава е историята. Трябва да се кръстиш с Духът Христов. Иначе за нищо не те бива и оставаш в стария живот, в «Стария Завет» на човечеството от време «оно».

40. Спомените на Юрданка Жекова са публикувани в «Изгревът», том VII, стр. 584–627. На 26 януари 2005 г. и на 19 февруари 2005 г. направихме концерт-рецитал по нейни спомени, като залата бе пълна – присъстваха 300 души. Ето тук прилагаме двете покани:

КОНЦЕРТ-РЕЦИТАЛ

Живият Бог в образ и подобие человеческаго

Спомени на Юрданка Жекова, от «Изгревът» том VII
Записала спомените: Цанка Екимова

Музика от Учителя Дънов – Беинса Дуно
Аранжимент: д-р Филип Стоицев

Участвуват:
Квартет «Д-р Филип Стоицев»

1. Надежда Няголова – цигулка
2. Мирослава Димитрова – цигулка
3. Коста Москов – виола
4. Анна Каралашева – виолончело

Солист: Спаска Панайотова – сопран
Водещ: Петър Вангелов

В салона на община «Изгрев»
Ул. «Чехов» 16–А

Начало: 11 часа, събота
29 януари 2005 г.

Вход свободен

КОНЦЕРТ-РЕЦИТАЛ

Живият Бог в образ и подобие человеческаго

Спомени на Юрданка Жекова, от «Изгревът» том VII
Записала спомените: Радка Левордашка
Музика от Учителя Дънов – Беинса Дуно
Аранжимент: д-р Филип Стоицев

Участвуват:
Квартет «Д-р Филип Стоицев»

1. Надежда Няголова – цигулка
2. Мирослава Димитрова – цигулка
3. Коста Москов – виола
4. Анна Каралашева – виолончело

Солист: Спаска Панайотова – сопран
Водещ: Петър Вангелов

В салона на община «Изгрев»
Ул. «Чехов» 16–А

Начало: 11 часа, събота
19 февруари 2005 г.

Вход свободен

41. На няколко места Учителят говори за Юрданка на беседи. Тук цитираме от томчето «Вечно подмладяване» – Неделни беседи, беседа «Вечно подмладяване» от 10 октомври 1943 г.*

«Мнозина се запитват обича ли ги Бог или не. Това не е важно. Важно е дали вие любите Бога. Спасението на човека се заключава в любовта му към Бога, а не в любовта на Бога към него. Ако майката обича детето си, а то не я обича, тя ще го пометне. Когато майката помята детето си, това показва, че то не я обича. Ако детето обича майка си, тя никога няма да го пометне. Сега въпросът не е за помятането. Майката трябва да накара детето си да я обича.

Една българка от Варна разправяше една своя опитност със своето момиченце, ученичка в отделенията. Това било преди 40 години. Момиченцето се казвало **Юрданка**. Тя слушала майка си, но била доста своенравна. Един ден майката накарала Юрданка да чете «Отче наш». – «Няма да чета!» – казала Юрданка. – «Чети молитвата!» – настоявала майката. – «Няма да чета!» – «Ще те накажа, ще те изпъдя вън.» – «Няма да чета!» Нито доброто помагало, нито заплашванията. Майката изгубила търпението си, хванала Юрданка, вдигнала я във въздуха, тръшнала я на земята и казала: «От тебе човек няма да излезе!» Юрданка се опомнила и извикала: «Мамо, прости ме, ще чета «Отче наш!» Едва сега разбрала тя какво искала майка й от нея. Защо не искала да изпълни желанието на майка си? Не разбирала какво се иска от нея, не разбирала идеята. Същият закон се отнася и до нас. Когато не искаме да свършим една работа, причината за това е, че не я разбираме. Много неща върши човек, без да ги разбира. Някой мисли, че е религиозен, без да разбира какво значи религиозен човек и какво се иска от него. Думата «духовен» е по-близка до разбирането ни, тя е по-стара дума в сравнение с думата «религиозен».»

42. Писмата на Учителя до д-р Жеков са публикувани в «Изгревът», том VII, стр. 624–627. Ползвал съм препис, който направи Цанка Екимова през 1972 г. по моя молба. Тогава накарах фотографа Данаил Жеков да ги преснеме на негатив и прехвърли на фотохартия. След 35 години писмата ги няма, както и негативът, но са запазени няколко фотокопия. Беше открито още едно писмо от 24.XII.1921 г., което не бе преписвано от Цанка, и го публикуваме сега.

На следващите страници представяме текстовете и фотокопия на три писма от Учителя Петър Дънов до д-р Иван Жеков: от 8.V.1921 г., от 24.XII.1921г. и от 8.XII.1922 г.

Писмо от Учителя Петър Дънов до д-р Иван Жеков от 8.V.1921 г.

Любезни Иване,

Да се живее в Любовта, да се върви по пътя на вярата, да се реализира надеждата на земята – това е смисълът на сегашния живот. И години трябва да минат, да се схване Любовта в нейната същина, вярата в нейната възможност, надеждата в нейната дейност. И всичко се движи в тоя живот около тия три сили на душата. Да любиш, да вярваш, да се надяваш. Любов в живота, вяра в ума, надежда в душата. Бог е Любов, и велика е тази мисъл. Леко става на душата, когато знае, че Любовта е навсякъде. Моя привет и поздрав. Любовта да топли сърцата ви и на двама ви, а така също и на всички приятели и братя.

---

* ВЕЧНО ПОДМЛАДЯВАНЕ: беседа от Учителя, държана на 10 октомври 1943 г., София. – Във: Вечно подмладяване: Неделни беседи, София, 1944 г. (бел. М. И.)

Сега се учат хората да се обичат. Човек мъчно се отказва от своя стар път. Но Любовта най-после ще възтържествува завинаги. И тогава ще дойдат блажените дни на съзнателния живот.

С.Б.Л. [Само Божията Любов.] (Свещеният подпис) София, 8.V.1921.

Писмо от Учителя Петър Дънов до д-р Иван Жеков от 24.XII.1921 г.

Любезни Иване,

Писмата ви пристигнаха благополучно без никоя авария. Пооплакаха се, че ги малтретирали малко по пътя, но това е в реда на нещата. Аз им поблагодарих, загдето не са се обезсърчили, а са били смели да изпълнят своята мисия.

Мен ме радва обстоятелството, че вие сте добре с Юрданка. Ще ми бъде приятно да ви посетя в новата ви вила. Ще гледам да намеря най-хубавото време за това. Животът по някой път се слага по чудни пътища. По-добре Любов със сол и пипер, отколкото свади с печени кокошки и тригодишен пелин. Чистият въздух, сладката водица, светлите лъчи и мирът Божий носят със себе си всичките блага. Всички плодове зреят само при многото печене на слънцето. Следвайте Любовта, употребявайте методите на Мъдростта, ползвайте се от светлината на Истината, употребявайте мярката на Правдата, стойте върху основата на Добродетелта. Това е Христовото учение. Любовта подразбира едното начало на Духа. Туй начало се проявява по един начин. То е Мъдростта, вярата, знанието, интелигентността. В туй начало има една светлина. Тя е Истината. В тази светлина има една мярка за растене – тя е Правдата. Тази мярка се прилага само върху една основа – тя е Добродетелта. Върху която сега тялото ни почива и душата ни има Мир. И прави са думите Христови: ако пребъдете в Мене, тоест в Живата Природа, и думите ми пребъдат във вас, т. е. разумното.

Само Божията Любов

(Свещеният подпис) Дънов

София, XII.24. 1921.

Писмо от Учителя Петър Дънов до д-р Иван Жеков от 8.XII.1921 г.

Любезни Иване,

Получих вашето писмо. Опитността ви ме радва. Животът на земята е велика школа за духа. Чрез постоянните преживявания човек добива знанието на мъдростта и благодатта на Божията Любов, която внося в душата оня мир, който с думи не може да се изкаже. Само Божията Любов носи в себе си вечната виделина на Истината. «Глава на Твоето Слово е Истината.»

Вложи Истината в душата си, и ще придобиеш свободата си; внеси светлината в ума си, и Мъдростта ще ти даде знанието си; приеми Чистотата, и Любовта ще те посети и ще придобиеш пълния смисъл на живота.

Ний сме нагласили около дванадесет окултни упражнения по пението, но те ще дойдат с лекциите, които ги следват. Сега обясняваме надлъж и шир окултната музика. Само Божията Любов. Поздрав на Юрданка. За идване ще си помисля.

(Свещеният подпис) 8.XII.1922
София

Любезни
Иване,

Да се живѣе въ Любовьта, да се върви по пътя на вѣрата, да се риализира надеждата на земята това е смисалѣт на сегашния животъ. И години трѣва да минатъ да се саване Любовьта въ нейната сѫщина, вѣрата въ нейната възможность, надеждата въ нейната дѣйность. И всичко се движи въ тоя животъ около тия три сили на душата. Да любишъ, да вѣрватъ, да се надеваш. Любовь въ живота, вѣра въ умѣтъ, надежда въ душата. Боге Любовь, и велика е тъзи Мисалъ. Леко става на душата, когато знаеше Любовьта е навсѣкадѣ. Моя приветъ и поздравъ. Любовьта да топли сѫрцата ви и на дѣлото ви а така сѫщо на всички приятели и братя. Сега се учатъ хората да се обичатъ. Човѣкъ лѣсно се отказва отъ своя старъ пътъ. Но Любовьта най послѣ ще вътѫржествува за винаги. И тогава ще дойдатъ блаженитѣ дни на сознателния животъ.

С.Б.Л.

Дънов.

София 8.V. 1921.

Писмо от Учителя Петър Дънов до д-р Иван Жеков от 8.V.1921 г. (скенер-копие)

Любезни
Иване,

Писмата ви пристигнаха благополучно безъ никоя авария. Поопланаха се че ги малтретирали малко по пътя, но това е въ реда на нещата. Азъ ими поблагодарихъ за гдѣто не сѫ се обезсърчили а се били смѣли да изпълнятъ своята мисия.

Менъ ме радва обстоятелството че вие сте добръ съ Юрданка. Ще ми бѫде приятно да ви посетя въ новата ви вила. Ще гледамъ да намѣря най хубавото

Писмо от Учителя Петър Дънов до д-р Иван Жеков от 24.XII.1921 г. (скенер-копие)

врѣме за това. Живота
по нѣкои пѣть се слага по
чудни пѣтица. По добрѣ Любовь
съ соль и пиперъ, отколкото
свади съ печени кокошки и
тригодишень пелинъ. Чистия
въздухъ, сладката водица, свѣтли-
тѣ лъчи и мирътъ Божий
носятъ съ себе си всичкитѣ
блага. Всички плодове зрѣятъ
само при многото печене
на слънцето. Следвайте
Любовьта, употрѣбявайте
Методитѣ на Мѣдростьта.
Ползвайте се отъ свѣтлина-
та на Истината, употрѣ-
бявайте мѣрката на
правдата, стоите врау
основата на Добродѣтельта
Това е Христовото учение-
Любовьта побразбира едното
начало на Духа. Туи

начало се проявява по единъ
начинъ то е Мѣростьта, вѣрата,
знанието интелигентностьта.
Въ Туи начало има една
свѣтлина тя е Истината.
Въ тъзи свѣтлина има една
мѣрка за растене тя е
Правдата. Тъзи мѣрка се
прилага само върху една
основа тя е добродѣтелта.
Върху която сега тѣлото ни
почива и душата ни имо-
Миръ. И прави ся душитѣ
христови ако прѣбѣдете
въ Мене тоестъ въ Живата
Природа и душитѣ ми
прѣбѣдатъ въ Васъ т. е раз-
умното.

Само Божията
любовь.

[signature] Дановъ

София. XII 24. 1921.

Любезни Иване.

Получихъ вашето писмо. Опитностьта ви ме радва. Живота на земята е велика школа за духа. Чрезъ постояните пръжиявания човѣкъ добива знанието на мѣдростьта и благодата на Божията Любовь, която внося въ душата оня миръ, които съ думи не може да се искажи. Само Божията Любовь носи въ себе си вѣчната видѣлина на Истината. "Глава на Твоето Словое Истината.

Вложи Истината въ душата си и ще придобиешъ свободата си; внеси свѣтлината въ ума си и мѣдростьта ще ти даде знанието си; приими чистотата и любовьта ще те посети и ще придобиешъ пълния смисалъ на живота.

Ний сме нагласили около дванадесеть окултни упражнения по пението но те ще дойдатъ съ лекциитѣ, които чи слѣдватъ. Сега обясняваме на длъжъ и ширъ окултнара Музика. Само Божията Любовь. Поздрав на Юрданка. За идване ще си помисли.

Дънов. 8. XII 1922 София

Писмо от Учителя Петър Дънов до д-р Иван Жеков от 8.XII.1922 г. (скенер-копие)

43. Успях да намеря една книга на д-р Иван Жеков, а това е «Българската работническа партия (комунисти) в резолюции и решения на конгресите», том I, 1891–1918 г., издание от 1947 г. – за първия конгрес на Българската социалдемократическа партия (БСДРП), състоял се нелегално на 20 юли 1891 г. на връх Бузлуджа по време на тържествата на войводите Хаджи Димитър и Стефан Караджа. На стр. 6–8 се говори за него, но нищо не се говори за побоя, споменаван от д-р Стефан Кадиев, а само се посочва, че е закрит по обяд същия ден – 20 юли 1891 г. На следващата година участниците не желаят да излязат на политическата сцена и се разцепват. Помнят комунистите тоягите на селяните. Чак когато комунистите идват на власт през 1944 г., си връщат тоягите върху селяните при колективизацията на земята след 1950 г.

По-късно бе установено, че побоят е през 1897 г., и то на връх Бузлуджа, след IV-я конгрес на БРСДП.

44. На IV-я конгрес на БРСДП през 1897 г. в гр. Казанлък присъствува и д-р Иван Жеков като делегат. Направена е снимка и тя се намира след 80-а страница, на 3-тия ред вляво, първият по ред е Иван Жеков. Над главата му е поставен знак и черта, че това е д-р Жеков. Също тази снимка е издадена от него с по-голям формат и лично собственоръчно е отбелязал, че това е той. Ние ще я поместим. Като рових в неговите неща, намерих много комунистически книги от 1920–1945 г., които днес са захвърлени, но те бяха идейно оръжие на комунистите, управлявали България от 1945–1990 г. – цели 45 години – така, както Учителят бе определил за тях. Виж «Изгревът», том VII, стр. 593–595 за д-р Иван Жеков, а за съдбата на комунистите виж стр. 618–619, № 47, и стр. 621–622, № 52.

45. Д-р Иван Жеков е бил много активен по онова време, като иска да даде идейна насока на вегетарианството, въздържанието. Затова тук съм включил в раздел V, VI, VII, VIII и IX негови статии. Дори създава въздържателно дружество «Духовен подем» във Варна през 1926 г. Тук поместваме един позив за поредната му сбирка от 12 декември 1926 г.

46. Във втората част – «Идеите се проверяват чрез човешкия живот», са събрани материали, към които има отпратки към «Изгревът». Тук са поместени 3 молби от д-р Иван Жеков до Министър-председателя за получаване на хартия. Макар че е бил закърмен с комунистически идеи, той не може да се ориентира, че вече е започнала нова епоха от 45 години, за която е говорел Учителят Дънов – епохата от 1945 до 1990 г. на комунистическа диктатура и цензура. Това поколение не можа да се ориентира и се отклони, понеже пожелаха да създават братски съвети, да правят организации, което Учителят Дънов изключваше в Своето учение. Виж «Изгревът», том XV, стр. 877–878, 878–879. А за доказателство виж в «Изгревът», том XIX, стр. 985 и препратките към нея по томове за историята на песента «Писмото».

47. Поместваме една неделна беседа от 1 ноември 1931 г. – «Изново», която намерихме в неговите книжа. Тя е оригинал, написана е със стария правопис до 1945 г. Тя отговаря на всички въпроси около житейския път на д-р Иван Жеков.

48. Представяме ви на скенер неговия марш «Витоша», който често е пял. Хармонирал го е на пиано големият български композитор Добри Христов. Така че това е направено много добре и е отпечатано от него в една много хубава брошура. Аз я намерих захвърлена, никому ненужна. Напротив, тя е нужна, за да довършим неговата втора част.

IV. УЧИТЕЛЯТ ПЕТЪР ДЪНОВ

от Алдо Лаванини

Превод от д-р Иван Жеков,
псевдоним: Д-р И. Ж. Духомиров
София,1927 г.

ПЕТЪР ДЪНОВ И НЕГОВОТО УЧЕНИЕ

В това огнище буйно от народи, което е Балкански полуостров, един народ от славянска раса се отличава между другите – той е български народ. На този народ Петър Дънов е дошел да носи едно послание, свое послание, което е всемирно послание за Мир, Любов, Братство и Единство. Послание, предопределено да подготви душите за великия преход, който ще отбележи края (неизбежно близък) на днешната цивилизация и началото на една нова цивилизация, на един нов велик цикъл, на една нова ера – Ера Водолей и в нея – на една нова раса, определена за въплотяване и реализиране на Любов, Братство и Единство – култа на Бялото, което е изражение и изявяване на култа на Истината.

Ние се намираме, наистина, в прага на една велика световна криза, в която всички съществуващи ценности ще бъдат обърнати с главата надолу и унищожени, в който всичкият гнил растеж на човешки страсти и страдания, които дава на днешната цивилизация характеристичният материализъм (агностически и противодуховен), ще бъде изметен вън от бързите крила на днешния ден и от острата коса на времето. Тази така наречената цивилизация, която, като библейски гигант от краката е глина, има за основа *по-сляпото невежество* (студената материалистична наука е извращение на истинската мъдрост) *и най-свирепия егоизъм* (който се проявява като гнет и експлоатация на слабите, било в полето на политиката, както и в обществата) и в който даже най-хубавите и благородни човешки качества приемат един низш и изроден вид, е предопределена да загине и върви тя самата с големи крачки към своето разрушение, което ще бъде дело неизбежно, от само себе си несъзнателно постановено и изпълнено.

Европа, която ни е люлката, която победи и подчини за експлоатация целия свят, която със систематичен и хладен егоизъм наложи игото си на гнет върху другите народи, които би пожелала за свои роби, която даже цели народи унищожи, е на разпокъсване от вътрешни войни и ще изгуби в скоро време с насилие престижа и силата си, за да бъде на своя страна поробена... дотолкова, че от всичките й градове няма да остане камък върху камък и пенливите води на Атлантика ще я покрият както едно време мистериозния Атлантик [мистериозната Атлантида].

Атмосферата на света ще е тогава пречистена за Новата Ера, която ще види триумфа на Син Человечески с науката озарена, която ще възстанови Всемирната Мъдрост на вековете с Религията на Мъдростта, която ще упътва хората точно по тяхната пътека, по пътя на Живота, който води до Бога:

«Not rites, nor prayers, nor incense smoke,
Nor ban, nor blessing, nor usu per's claim
No pardon sin, or angry Gods appease,
By unjust sacrifice of Innocence to Guilt.
Not by denial of Matter – Spirit's pole,
Or affirmations of the unenlightened Will,
Or unbelief of creed-bew ldered minds.
These are Illusion's felters Soul must break,
Ere it can rise to clearer heights, and grasp
That which alone brings Certainty and Peace –
The knowledge of the Law.»

(Brother XII – The Three Truths)

«Нито обряди, нито молитви, нито благоуханният дим,
нито проклятия, нито благословение, нито претенциите на узурпатора
да прощава грехове или да умирява разгневени Богове,
чрез несправедливо пожертвуване Невинността пред Виновността.
Не чрез отричане на материята – върлината на Духа,
или твърдения на непросветената Воля,
или неверие на замаяни във веруюто си умове.
Те са вериги на илюзията, които душата трябва да сломи,
преди да може да се издигне до по-светли висини.
И да схване онова, което едничко донася достоверност и Мир –
Познанието на Закона.»

(Брат XII – Трите Истини)

Петър Дънов иде именно да носи на тия, които го слушат, посланието на Новата Ера. Както всичките учители, той не пише, но говори, и учениците, последователите събират неговите слова, печатат ги, превеждат ги и ги проповядват, защото, ако и да проповядва той на своя народ български, посланието, което той носи, е всемирно и се отнася за всички народи. Неговите ученици казват, че в едно минало превъплотяване той да е бил един свещеник реформатор на име поп Богомил* – глава на едно движение, което е получило неговото име и че той взема една значителна част от историята на своя народ.

Днес той има в България хиляди привърженици, новолокръстени, които слушат неговите слова и изпълняват неговите проповеди и се казват «последователи на Бялото Братство». От скромно потекло, беден и без средства материални, той започва от четвърт столетие своето дело, като проповядва на своя народ и досега го продължава, като презря почести и богатства. Всичко онова малко, което му се предлага, дава го на този, който има нужда. Той днес изглежда един човек със среден ръст, от около 65 години, с бяла брада, вежди сиви, чело широко, коса гъста, спусната и порязана върху рамената, тяло силно и издръжливо, с хармонични движения, очите често затворени, които изглеждат индиферентни, но в действителност виждат всичко и изследват най-отдалечените дълбочини на душата. Облича се по европейски и без яка и връзка. Неговото слово е кратко и измерено, когато говори с някого, но когато говори на публиката, е живо, изобилно и животворно и, ако и да проявява едни

---

* Който познава книгата на живота, той само може да прочете в нея и да знае истинското име на Учителя във вечността. (бел. на преводача).

Виж в бележките на съставителя точка 27, както и в «Изгревът», том I, стр. 260–262, стр. 266–267 (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

големи знания и една най-пространна култура (следвал е в Бостонския университет по медицина и по богословие), той говори обикновено просто за неща обикновени и *жизнени*. Не философствува, но обяснява принципите на Духовната Наука, която днес е най-необходимата за човечеството. В своето учение той казва, няма нищо ново – «е старо като планините и чисто като светлината», и дава висши морални правила, които могат да се съкратят в няколко думи, по реда, от него казан: «Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!»

Както всички велики реформатори, и той е омразен и му се правят пречки от страна на политическата власт и от страна на църквата, който се счита за един опасен конкурент на нейния духовен монопол, въпреки това, че онова, което учи той, няма нищо противохристиянско. В неговите слова най-чистата доктрина на Евангелието се слива хармонично с чистите доктрини на Индия: той е свещеник на Всемирната Религия на Мъдростта.

Ето някои негови мисли:

«Многото недостатъци на българите са признаци на тяхната велика жизнеспособност.»

«Злото не е нищо друго, освен неразумно използуване на живота.»

«Идолопоклонникът не е омразен на Бога, той Нему е по-скъп, както изгубеният син, който търси с болка и плач баща си.»

«Най-големият импулс в живота трябва да е: Любовта, любовта в Бога.»

«Новото учение започва с Бога и твори според закона на Любовта.»

«Бедността съществува гдето няма Бог.»

«Всичко онова, което направиха в древността пророците и светите, можем да го направим и ние днес.»

«Жадните прибягват до всеки нов извор.»

«Вие трябва да се сношавате с невидимия свят и да получавате оттам новини и писма.»

«Основата на нашия живот трябва да е любовта към Бога с всичкото си сърце, ум и душа.»

«Който върши доброто, работи с нас, и ние – с него.»

«Ония, които отричат съществуването на Бога, показват ни Неговото съществуване, защото може да се отрича само това, което съществува.»

«Ние сме за Царството Божие на Земята.»

«Нашата цел е да разберем Бога: за познаването Му трябва да Го любим.»

«Изпитанията могат да бъдат печални и скръбни, но не са едно зло. Те са като чукчето в ръцете на Божествения Скулптор.»

«Аз желая през новата година да дадете добри плодове. Така че, който ги вкуси, да благодари на Бога.»

На следния номер на «Messaggero« ще почнем да печатаме една серия статии, извлечени от беседите на Учителя Дънов.

Алдо Лаванини

В номер 92 т. г. на месечното списание «Il Messaggero della salute«*, което излезе през месец май т. г. и се печата в Чикаго, Америка, е напечатана с няколко думи горната биография на нашия съотечественик Петър Дънов и неговото учение.

Ние го превеждаме на български и го печатаме, за да се знае за лишен път от всекиго, че никой не е светец в родното си място и че в странство се

* «Il Messaggero della salute« (ит.) – «Вестителят на спасението». (бел. М. И.)

цени много по-добре един наш съотечественик, отколкото в нас. Кой в България не знае, че Петър Дънов е оплют и преследван от свещеничеството в нас, и то за какво... защото е един велик мислител – мъдрец на вековете, който поскоро прави чест на родината ни, като говори посланически слова на български език за цялото човечество, че неговото спасение и това на българския народ е в любовта му към Бога, защото Бог е любов и всеки да бъде «Верен, истинен, чист и благ всякога».

И понеже учениците и последователите му из цялата ни страна, тия дни – на 19-того* – се събират на събор в София, за да чуят и тази година от неговите уста животворните му слова, които той, като вестител, ги носи за цялото човечество, то мислим, че навременно е да изнесем в печата горното, за да се потвърдят думите на руския поет Павел Тутковски:

«Казалось, мы с тобой совсем чужие,
И встретились случайно на земле,
Но сразу понял я, что мы душой родные,
Что видимся далеко не впервые.
Что я любил тебя – не помню только, где»...

Д-р И. Ж. Духомиров
(псевдоним на д-р Иван Жеков)

* август (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

V. 1. ЩО Е БОЛЕСТ И ЩО Е ЗДРАВЕ

Д-р Иван Жеков – натурист

В. «Братство», бр. 228/ 6.XI.1938 г. Колона на лекаря

Всичките функции на животната икономия, казва д-р Дюрвил, зависят от две сили, които упражняват своето действие в противоположна една на друга смисъл и направление: от една страна, една сила положителна, пластична, творческа, организаторска и съхранителска на живота, от друга страна, една отрицателна, дезорганизаторска и разрушителна.

Когато те действуват еднакво по всичките части на организма, равновесието е пълно, съвършено и ние се радваме на здравето си. Но, ако силата съхранителка превишава, а оная, която унищожава, намалява, то органическите функции се извършват с превишена дейност. И напротив, ако силата, която разстройва, превишава, а другата намалява или остава стационарна, то същата дейност отслабва и в двата случая равновесието се прекъсва, като по този начин идва болестта. Един организъм заболява, когато има превишена енергия, жизненост, възбуда и извършва своите функции с крайна активност или когато отсъствува енергията, жизнеността и възбудата. Очевидно е, че между тия два случая няма един среден и всичките човешки немощи могат да се класифицират в две категории:

1. Възпалителни поражения или възбуди, характеризирани с крайна енергия и с преувеличени органически функции;

2. Безжизнени поражения или паралитични, характеризирани с унищожението или намалението на органическите функции.

Що значи «Лекуване»

«Лекуване!» Всички претендират да лекуват: лекува и предпазва лекарят със своите лекарства, серуми, ваксини, отрови и инжекции, лекува «невежият» със своите отвари, сокове и др., лекува магьосникът или шарлатанинът с благословии и муски, лекува калугерът със своите заклинания и молитви, лекува гадателката, и даже пречи или предпазва и предвижда злините чрез кабалата и магията. Всички «лекуват»! В действителност лекуване е нещо друго, поделикатно... При все това, въпреки тая практика, човечеството стои окаяно, немощно морално и физически, по причина именно на много системи на лекувания и поради тежкото невежество на ония, които вярват, че е възможно да се радваме на здравия и душевен мир, ако се насилват елементарните правила на рационалната хигиена, диететика, умереност – въздържание, и на моралните добродетели.

Но да видим сега в какво се състои лекуването. Тая дума се употребява за действието възстановяване изобщо равновесието на органическите функции, и обратното – за лекуването и предпазването или поддържането на дейността на отделни части за запазването нормалното равновесие на органическите функции и дейността на органите и на клетките. Двата процеса: както лекуването, така и предпазването, може рационално да извърши само природата – «natura sanat morbos»*, – когато разумно е подпомогната от човека с прибягване до рационални агенти, способни за постигането на тия две крайности. Въобще, оная, която лекува, що може сама да възстанови или, изобщо,

* (лат.) «Природата изцелява болестта» – част от сентенция на Хипократ: «Natura sanat, medicus curat morbos» – «Лекарят лекува, но природата изцелява болестта.» (бел. М. И.)

да запази равновесието на органическите функции и бди за запазването целостта на здравето и на органите, е природата.

Претенцията – употребата на химически средства, отрови, серуми, ваксини, инжекции, билки, лекарства и др. от страна на някого, който има такава капризна претенция, предполага чудната задача да иска да насили природата или да замести естествените й закони.

О, глупаво създание, клето човече! Природните закони не са създадени за приспособяването им към човека – дълг е на човека той да се приспособи към тях, защото иначе го очаква мизерно загиване. Така че, ако искаме да запазим здравето си, да продължим живота си и да се държим далеко от болести, страдания, не трябва да живеем в хармония с тях.

* * *

2. ЩО Е БОЛЕСТ И ЩО Е ЗДРАВЕ

Д-р Иван Жеков – натурист

В. «Братство, бр. 229/ 20.XI.1938 г. Колона на лекаря

Индивидуалният характер

В човешката патология не съществува такова тежко, сложно и мъчно обновяване и възстановяване, както това на нервната клетка, която е дегенерирала, още повече, когато тая дегенерация има за причина наследствения алкохолизъм, сифилис, туберкулоза и др., както и нервното изтощение, причинено от полови злоупотребления и от латентни хронически интоксикации, причинени от злоупотребата с тютюна или от злоупотребата с лекарства и инжекции, а особено чрез живака, арсеника, серуми, ваксини и др.

Индивидуалното състояние, което днес най-много се среща, е нервозното, електричното и хипердинамичното. А темпераментът на нормалния тип не трябва да е нито електричен, нито магнетичен, защото двете тия крайности са анормалности, а трябва да е електрично-магнетичен. Нервозният тип във всяко отношение е един анормален тип, клетъчно дегенериран.

Причините на тая дегенерация се състоят в неговия начин на хранене и в начина на живението – двата анормални. Токсините на месните храни*, силните приправки, солта, възбудните храни, като обикновеното кафе, алкохола, индустриалната захар и др., киселините и анормалните ферментации, причинени от една лоша система на хранене, въздействуват само като огнища на антифизиологична реакция върху жлезите на вътрешната секреция и върху нервните клетки, които възбуждат, отравят, повреждат прогресивно и ги правят неспособни да извършват своите нормални функции.

Нервозно-хипердинамичният темперамент представлява един тип, който е много активен, горещ, неблагоразумен, буен – един акумулатор в пълно развитие на мощ, но «захранен» изключително със съпротивна сила. Той постоянно произвежда и консумира едно изключително количество енергия и по

---

* Месото на тревопасните животни е една електрична храна, слабо поляризирана, защото знае се, че тия животни ядат, освен обикновената паша, зърна от царевица, овес, ечемик и др. Това месо е пълно с нежелателни материали, токсини и отрови. Една храна, която е само за грабливи животни, без която те не биха живели, а не за човека. (бел. а.)

този начин клони да разлага или да разслабва преждевременно своите органически и жизнени съпротиви и да скъси трайността на живота си.

А, напротив, магнетичният темперамент представлява един тип индиферентен, безжизнен, студен, апатичен – един «дефектен акумулатор по начало», поради липса на мощ, сила, динамизъм. Причината е упадъкът на родителите, органически дегенерирани, изтощени поради пороци и злоупотреби от всяко естество, липса на хранене, животинско състояние и вродени психо-физиологически анормалности.

Електро-магнетичният темперамент представлява типът, който не е нито много активен, нито уталожен, нито ленив. Той е един тип прилежен, редовен, спокоен, но енергичен. Той е нормалният тип, уравновесен или «свръхполяризиран».

Но от друга страна се знае, че всичката тая липса на анормалност и дефекти могат да бъдат силно изменени от личността, било в положителен смисъл, било в отрицателен смисъл, според направлението, което се дава на личния хранителен режим и на начина на живота, на възпитанието на собствената воля, на дисциплината на характера, на собствената физическа, морална, умствена и духовна култура.

Ето че така достигнахме, ако и на големи скокове, до проблемата «хранене и темперамент».

Ако нервозният, хипердинамичният тип усвои една система на хранене с предпочитане на месата, подправените, разваленитe храни, възбудителните храни, зеленчуците, то той винаги ще е предмет на умора в мозъка си, ще губи господството на своите нерви, ще се пристрастява и замъглява в разсъжденията си и ще губи контролата на действията си. На нервозния тип подхождат сладките плодове, нежно приятните, сочните: зеленчуците и зарзаватите пресни, суровите салати със сладък и приятен вкус, зехтинът, медът, житните храни, вегетарианският хляб* и др.

Ако типът със студен темперамент или магнетичният усвои един режим на хранене с предпочитане на пресни зеленчуци и зарзавати, мед, сухи и сладки плодове, то той ще стане още по-студен, хладен и апатичен, тъй като полюсите с това име се отблъскват, възбуждат.

---

* Под думата вегетариански хляб не разбираме тоя чер виенски хляб, като кал, който за съжаление е пробил път в нашия живот и причинява неизразимо много разстройства в стомаха на болните и здравите, а този хляб, който е приготвен от брашно със своите си трици, безразлично от кое да е жито. (бел. а.)

3. ЩО Е БОЛЕСТ И ЩО Е ЗДРАВЕ

Д-р Ив. Жеков – натурист

В. «Братство», бр. 230/ 4.XII.1938 г. Колона на лекаря

Разлика в мощност

В предшествующите параграфи, като изложихме за нервния и магнетичния темперамент, ние употребихме изразите: «пълен с мощ, сила» и «липса на мощ». Да видим сега коя е причината на тая разлика, или «разликата на мощност».

Електротехниците казват: «разлика на мощността», «напрежение» или «електрически натиск», разликата на електрическата повърхност, що съществува между положителния полюс (+) и негативния полюс (–). Причината, която произвежда тая разлика на мощност, се казва «електродвигателна сила» на електрически елемент. Обаче не е същото, ако се употреби възкиселена вода или солена вода, а това се разбира много добре, защото химическото действие не е едно и също в тия два случая. В това действително има една пълна аналогия по отношение на хранителните материали, които се употребяват като производители на енергия, възстановяване и запазване на човешкото тяло.

Обаче има още едно друго нещо. Понеже всичките човешки открития са предмет на законите на еволюцията и прогреса, то електрохимията реализира един голям напредък в материята и ония рудиментарни генератори на електрическото течение не се употребяват почти никак, по причина на многото жива отсечка на цинка от страна на сярната киселина. Днес се предпочитат други електрически елементи, като елементът на Лекланше, който нищо не консумира. И в този случай има една съвършена аналогия, доколкото се отнася за човешкото тяло с ритмичното, физиологичното, търпимото, което произвежда най-голям коефициент енергия с минимална органическа и клетъчна консумация за противовес на токсичното хранене, възбудното, нетърпимо и антифизиологично, което раздразнява, разменя и дегенерира клетките и което консумира безредно нервната енергия и жизнената сила на организма.

Тука виждаме още, че натуризмът осъществи забележителен прогрес в полза на подобрението и запазването на здравето и живота на човешката личност. При това виждаме, че единствената наука, която не направи прогрес, е оная, която се казва «медицинска наука», защото нейните изследвания и изучавания, немалко и нейните терапевтически изследвания, като серуми, ваксини, отрови, специалитети и др. ясно ни доказват, че нейните най-видни представители съхраняват едно детинско и погрешно схващание върху истинската етиология на болестите, така също едно лъжливо, невярно схващане за здравето, за природния имунитет и за лечебната сила в човешкия организъм.

VI. МИСЛИ ПО ВЕГЕТАРИАНСТВОТО

П. Дънов. Мисли по вегетарианството: Из беседите.

«Ето, дадох ви всяка трева що дава семе, която е по лицето на всичката земя, и всяко дърво, което има в себе си плод на дърво, което дава семе: те ще ви бъдат за ядене.»

Битие, 1 : 29.

«Добро е да не ядеш месо, нито да пиеш вино, нито да сториш нещо, в което се препъва, или се съблазнява, или изнемощява брат ти.»

I Римл., 14 : 21.

«Не убивай!»

7. заповед

МИСЛИ ПО ВЕГЕТАРИАНСТВОТО

Днес хората мислят повече за парици, за кокошчици, за патици, за ядене и пиене. Няма нищо лошо в това, но ако всичко туй може да доведе хората при Бога, нека се стремят към него; но ако то ги отдалечава от Бога и ги праща в бездната, при тъмните сили, какво трябва да правят? Ако яденето на кокошки може да ни доведе при Бога, яжте ги! Ако яденето на патици може да ви направи гениални, яжте ги! Ако яденето на прасенца може да внесе във вас елексира на живота, яжте ги! Ако яденето на риби може да ви направи силни, смели хора в света, яжте ги! Но, ако след изяждането на един петел у вас се явят качествата на петела – да ровите, по-добре не го бутайте! Или, ако след изяждането на едно прасе у вас останат неговите качества – цял ден да грухтите и да създавате в себе си цяла кочина, по-добре не го пипайте! Нищо особено не ви казвам и ви съветвам да не ядете този петел, нито това прасе, от които дълго време ще трябва да се чистите. След всички нещастия, които сполетяват съвременните хора, след всички болести, които ги нападат, те питат: «Какво трябва да ядем? Коя е най-здравословната храна за нас?» Казвам: за всички разумни хора е точно определено какво трябва да ядат. Онова, което е необходимо като храна на човека в сегашния му живот – житото, – днес то е в изобилие, и никой човек няма право да се оплаква, че ще умре гладен.

*

Съвременната наука обяснява причините на всички аномалии в обикновения живот. Първата причина се дължи на оная неестествена храна, която туряте в стомаха си. *Бог е направил човека да се храни с плодове, а вие ядете месо.* Месната храна е внесла такива отрови във вашия организъм, че той днес представлява сбор от нечистотии. Това го доказва и самата наука. Ако бихте имали обоняние непокварено, вие бихте бягали далеч един от друг – такъв смрад се носи от ония, които ядат месо. Като ми каже някой, че боледува, то първото условие да започне подобрение, е да промени храната си. Ще кажете: «Ами с какво да се храним?» – С плодове – «Скъпи са.» На първо място, трябва да измените условията на живота си. Приемате ли, че има един Господ, Който е създал всичко в света, готови ли сте да жертвувате за Него всичко? *Този велик лекар, Който е вътре у вас и на Когото съвременните лекари са асистенти, казва: «Живей естествено!»* Аз разглеждам този въпрос в много широк смисъл. Плодната храна, както и месната, съдържат в себе си различни елементи,

поради което те предизвикват две различни състояние в нашия организъм. По същия закон всяка мисъл, всяко чувство у нас може да произведат две различни състояния, които в далечното бъдеще на нашия живот ще произведат два различни резултата.

* * *

Лекарите препоръчват на болните здрава, силна храна, но с това животът на болния повече се влошава. На болни хора аз препоръчвам поне 2–3 дни глад, а след това може да хапне малко чорбица от сливи – 2–3 лъжички, след няколко часа – пак, но с малко хляб. Като се позасили малко болният, ще му дам една хубава ябълка с кората, добре да я издъвчи, за да поеме всичките й сокове, и чак след това ще пристъпи към обикновената храна, която той си употребява.

* * *

Всичкото ваше щастие в света почива върху страданията на тия малки същества, които ви служат. Вие, които минавате за много благородни, питайте малките същества, какво ще кажат те за вашето благородство. Всички овци, волове, агнета, кокошки, патици, всички малки птички, които имат отношения с нас, и те си имат особено мнение за човека. Всички по-малки същества с един глас казват, че човекът е ужасно жестоко същество. Ако попитате дърветата, и те същото казват: ужасен е, безпощаден е той.

* * *

Ако те поканя с бира, бонбончета или пасти, това не е любов. Ние трябва да живеем с хляб, житни зърна и всякакви плодове.

* * *

Гледам, в градината двама млади се разговарят, а до тях стоят няколко агънца и си казват: «Културни са тези хора, но нищо не им пречи в един момент да ни одерат кожите.» Те много добре знаят помислите на техните господари.

* * *

... Ти си духовен или културен човек и минаваш някога покрай някой овчар, който си пасе овците, и си казваш: «Какво хубаво ядене може да се приготви от едно от тези агънца», взимаш едно от тях и го заколиш. Не мине много време, и у тебе се заражда една необяснима тъга.

... Днес всички се запитват кои са причините на страданията. Едни мислят, че виновници са управляващите и т. н., *а всъщност причината на нашите страдания са ония агънца, които ние изпоядаме.* Щом изядете едно от тия агънца, всички в семейството ви, жена, деца и ти сам ще имаш много неприятности, в целия си живот все ще имате дисхармония; нарушили сте една от малките заповеди и ще бъдете най-малък в Царството Божие. Ще ме запитате: «Ами какво да правим ние, които сме изяли толкова много агънца?» Ще бъдете най-малки в Царството Божие. «Няма ли поне едно изключение?» – Няма. А онзи, който е изпълнил най-малките заповеди, който не е пожелал нито едно агне, той ще бъде най-голям в Царството Божие. Аз взимам думата «пожелание» в лош смисъл. Всички страдания в света са резултат на лоши пожелания, защото пораждат лоши мисли, а лошите мисли зле влияят на нашия мозък, сърце и се отразяват изобщо вредно върху организма ни. Лекарите в такива случаи започват да се произнасят, че е станало някакво отравяне на кръвта и т. н. Това е право, *но храната, която приемаме, определя качеството на всички наши действия.* Някой ще ми възрази: «Може ли човек да живее без пожелания?» Не казвам, че не трябва човек да пожелава, но в пожеланията да научи великия закон, по който да постъпва, т. е. да види дали това, което пожелава, е

добро за него, за неговите близки, за народа му, за цялото човечество, и тогава да пожелава...

* * *

Онзи, който може да изпълни малкия закон, може да изпълни и великия. Онзи, който не може да изпълни малкия закон, не може да изпълни и великия. *Това е правило. Ако вие не може да проявите любов към една малка буболечка, към една малка мушица, вие не може да проявите любовта си и към човека.* Ако някой ти каже, че те обича, а преди малко е откъснал главата на една мушица или главата на някое агънце, той не говори право, че те обича. Мушицата, която е пострадала от тебе или от кого и да е другиго, знае колко можеш да обичаш. *Жена или мъж, които късат главите на мушичките, които режат главите на агънцата, не могат да обичат, не могат да любят, не могат да имат добра воля.* ...Всички търсят Царството Божие, всички искат да го възстановят, затова, който иска да стане член на това царство, трябва да му служи.

* * *

Минавам покрай някоя вадичка и гледам, че някоя мравка се дави. Но понеже съм зает с някоя философска мисъл, минавам покрай нея и не й обръщам внимание. Не, трябва да се спра, за да й помогна. Трябва да се спираме пред най-малките и да им помогнем. След като им дадем помощта си, да не искаме от тях на цял живот да ни се отплащат, защото ние в този случай не сме били нищо друго за тях, освен едно провидение. *Имаме ли желание да помагаме на малките, то ще се създадат условия да помагаме и на по-големите.*

Тези два божествени закони са поставени у човека така: великият закон е във вашият ум, а малкият закон е в сърцето ви. Следователно, когато искате да изпълните малките работи в света, трябва да ги изпълнявате със сърцето си. Всяко благородно желание, което се породи у вас, колкото и микроскопическо да е, то ще определи вашето щастие за в бъдеще. Това желание ще обърне от този ден крана на вашия живот и оттогава и земята, и небето ще работят за вас.

* * *

Често вие говорите за възпитание на децата си. Българската дума «възпитание» значи да знаеш да отхраниш. Така и пчелите се грижат за отхранване на своите царици. Когато те искат да отхранят царица, дават им един вид храна; когато искат да отхранят работници, избират им друг вид храна; а на търтеите дават особен, трети вид храна. Търтеите са свирачите на кошера.

* * *

Вземете и най-културния човек и започнете да го храните с най-грубата храна – ще видоизмените живота му. Хранете някой груб човек с най-деликатната храна – в 10 години той ще измени начина на живота си. Аз се радвам сега, че вече започнаха да се явяват разни течения за живот по-близко до природата.*

Повечето от болестите се дължат на избиването на млекопитаещите и птиците. Понеже с това избиване тяхната еволюция се спира, то всички сили, които трябва да образуват тяхното благо, остават неизползвани и с това се образува едно хаотическо състояние, което е причина за разните болести. Знаете ли какво става след изтичането на тази животинска кръв безразборно? От

---

* Туризъм, въздържане, вегетарианство, природно лекуване и пр. (бел. на д-р Иван Жеков.)

изпаренията й се образуват разни сериуми и култури за вредоносните бацили, от които дохождат всичките злини в органическия свят.

Сега, за да се тури равновесие в природата, тя трябваше да отдели около 100 000 000 кг кръв, за да се балансира тази на животните. Но днес (1919 г. – бел. а.) в тази война се пусна около 200 000 000 кг човешка кръв. Някои ще искат да докажа това нещо. Аз имам ред доказателства за това и виждам, че законите в природата са верни и по отношение на вашия живот. Ако биете, нагрубявате вашия баща, проверете след това дали ще имате такова разположение на духа, каквото сте имали и по-рано. Особено ако този човек е бил поет, нека се опита след това да напише нещо хубаво. Също и някой драматург или писател, който бие жена си, може ли след това да съчини някаква пиеса или книга? Жена, която е правила опити да отрови мъжа си, изгубва своята хубост.

* * *

Дойдат хората при мене и ми се оплакват, че няма какво да ядат. Аз съм опитал всички методи на ядене, с които хората се хранят. Ял съм по една ябълка, само боб, и пак съм преживял. Според мен само хлебец е най-хубавата храна. Ама това не било хигиенична храна. Месцето, масълцето, пастърмата, супицата, направена от агнешки дробчета – те са още по-нехигиенични. Казват: «Да се яде така, както препоръчват, то е калугерска работа.» Заблудили сме се с животинския ум и сме станали месоядци; заблудили сме се с истинкта на свинята и сме станали всеядци – свинята яде всичко, от нищо не се отказва.

Не ни трябват никакви излишества. Търсете само необходимото в света, търсете го в мисълта, в сърцето, в живота: то не оставя във вас никакъв излишък, от който всякога остават нечистотии у човека.

* * *

Хората умират, защото има месоядство. Господ учи хората и духовете да не ядат месо. Когато престанат да ядат месо, няма да има смърт в света. Месото на грешните е много крехко; така е и с всички долнокачествени дрехи; дреха, която е направена от хубави нишки, е здрава, не се съдира. Месото на праведните е жилаво и затова не го ядат; за праведните няма смърт.

* * *

Всеки един трябва да храни много добре своята душа, много добре да храни своя ум, много добре да храни своето сърце – да яде и да пие.

* * *

Тревопасните животни се насищат, а месоядните всякога ядат и всякога са гладни, не се насищат. И следователно, според мен, месоядството е престъпване на Божия закон. Всеки, който престъпва великия Божи закон на Любовта и Мъдростта, е месоядец, първокласен месоядец. Тъй турям аз. А всеки, който изпълнява Божия закон на Любовта, Мъдростта и Истината, е плодоядец – не вегетарианец, а плодоядец.

Месоядството и вегетарианството не седят само в туй, да не ядем месо, както сега разбират; то е буквата на закона. Месоядец е всеки, който не изпълнява Божия закон. Приложете това, и ще видите, че има смисъл. «Как да стана вегетарианец?» Ще изпълняваш Божия закон, и ще има резултати.

* * *

Микробите никога не нападат човек с чиста и здрава кръв, а там, дето намерят нечиста кръв и нечисти мазнини – нападат.

* * *

Като духовни хора, ние трябва да се научим каква храна е най-здравословна за тялото. Като духовни хора, трябва да знаем какви мисли са най-здрави за ума ни и какви желания – за сърцето ни. И следователно, според тази програма *духовният човек трябва да яде най-здравословната храна и никога да не преяжда.* Това са две правила: *да яде най-здравословна храна и никога да не преяжда.*

* * *

Като се изучава човешкото тяло, повдига се въпросът за храната на човека. Как и с какво трябва да се храни човек. Като говорим за храната, повдига се въпросът за месната и вегетарианската храна. Защо човек трябва да яде месна храна или пък вегетарианска? Това се основава на закона, че клетките на месото са много индивидуализирани, много егоистични. Тия клетки, като влязат в състава на човешкия организъм, ще му придадат своите специфични свойства. Например клетките на свинята са много егоистични. Големи аристократки са те. По-егоистични клетки от тия на свинята няма. Свинята не обича да работи. Тя си живее по кеф. Цял ден рови и яде. Ако се опитате да я хванете, тя започва тъй силно да вика, че ще я чуете на разстояние два километра. Ако хванете един вол, той няма да вика, гласа му няма да чуете. И действително, ако оберат един богаташ, всички ще знаят за това, но ако оберат един бедняк, никой няма да знае. За богатия всички вестници ще пишат.

Следователно, когато клетките на месната храна влязат в човешкия организъм, той трябва да употреби десет пъти повече енергия, за да ги задържи в себе си, т. е. да ги постави в известен устой и да ги впрегне на работа. А колко могат да изработят такива клетки? Защо са нужни тия работници на човека, ако те му донасят едно, а завличат десет?... Ще кажете: «Тогава какво трябва да ядем?» Ще ядете такава храна, която десет ще донесе, а едно ще завлече. Такава храна засега е растителната и плодната. Туй неестествено състояние, в което е попаднал целият културен свят, се дължи на месната храна именно. Това е един чисто физиологически, един чисто биологически закон. Ако учените хора искат да спасят тази култура, трябва да започнат с храната. Новото поколение трябва да се създаде именно от тази фина материя, в която да не проникват никакви недъзи.

* * *

Ако срещнеш един болен човек, бил той учен или прост, ще му кажеш да си купи една елементарна анатомия и физиология и да започне да изучава своийте дробове, сърце, стомах, мозък и т. н. Като изучи всичко това, ще му кажеш да не греши. Само така той ще те разбере, ще знае защо трябва да води един чист и свят живот. А сега съвременните хора казват: «Аз ще ям и ще пия.» Ще ядеш и ще пиеш, но после зле ще патиш. Всеки човек, който се е опитал само да яде и пие на Земята, природата го е изпратила в своя изправителен дом. Кой е изправителният й дом? Това са гробищата.

* * *

VII. ЦЯЛОСТНИЯТ ХЛЯБ И ЖИТНАТА ХРАНА БУЛГУРЪТ

Д-р Иван Жеков. *Цялостният хляб и житната храна булгурът.* (Библиотека за природолечение). Печатница В. Иванов, бул. «Сливница» 176

1. Българи,

«Любете хляба,
Душата на дома,
Благоуханието на трапезата,
Радостта на огнището!

Почитайте хляба,
Потта на челото,
Гордостта на труда,
Празника на живота!

Не хабете хляба,
Богатството на народа,
Най-благия дар на Бога!
Най-светлата награда на човешката мъка!»

2. [Текст на корицата]

Искате ли да развиете силата на вашата воля, вашето лично обаяние, вашия магнетизъм, вашата привлекателна сила? Искате ли да управлявате мисълта си, да я концентрирате и да я развиете, като постигнете по този начин най-голямата сила на вашите качества и способности? Искате ли да придобиете яснотата на идеите, готовността и бързината на възприятията и една ясна и силна памят и така да имате едно лесно постижение във всяко начинание и учение?

Искате ли да достигнете вътрешното си равновесие, господството над страстите и мира на душата, като постигнете най-голямото щастие, възможно на Земята? Искате ли да достигнете и да удовлетворите всяко разумно желание и да постигнете с успех това, което предприемате? Искате ли да придобиете едно по-добро обществено положение и да достигнете онова, което преди ви се струваше непостижимо? Искате ли, въобще, да станете активен и енергичен, като съзнаете и събудите скритите си сили, които спят във вази, вашата дълбока същина от духовно естество, като възтържествувате над всичките слабости от физическо, психическо, интелектуално и морално естество и да придобиете едно завинаги все повече влияние над подобните си, като станете истински *активен център* между апатичната маса, която ви заобикаля? Това зависи само от вази! За постигането на всичко това, достатъчно е да четете нашата «*Библиотека за природолечение*», която ще ви научи как да живеете и как да се излекувате по начин, по който не се изискват много знания и способности от всички, но само една добра воля, както от възрастните, така и от младите, особено от учащата се младеж, за която е най-вече предназначена, за да може българският народ да закрепне и да се засили в своята мощ и добродетели.

«Библиотека за природолечение» ще има и следните отдели: слънцелечение, въздухолечение (вдишание и издишание), водолечение, хранолечение (плодолечение, зарзавати и зеленчуци), сълзи-смях и въпроси-отговори.

Само 15 лева 10 номера в предплата.
Редактор: Д-р Ив. Жеков
кв. «Царица Йоанна», №1245, клон 13 – София

Забележка на съставителя на «Изгревът»: Виж Писмо на Учителя Дънов до д-р Иван Жеков от 3.VI.1919 г. в «Изгревът», том VII, стр. 625 – за водолечението.

3. ЦЯЛОСТНИЯТ ХЛЯБ И ЖИТНАТА ХРАНА БУЛГУРА

(Със съкращения, направени от съставителя на «Изгревът»)

Не без основание твърдим, че в скоро време ще се възприеме цялостният хляб и житната храна, *булгурът*, в нашата благословена земя – България. Така нареченият «черен хляб», назован с това име от всички, които не знаят да го оценят, защото не познават неговата питателна стойност, е съществено здравословен и икономичен.

Много лекари, учени и писатели отдавна отбелязаха питателните свойства на цялото житно зърно, като посочиха, че бялото брашно е по-слабо питателно и хранително, и то затова, че му липсват триците, които именно съставляват по-важната част от житното зърно, понеже съдържат по-голямо количество глутин, растителен фибрин или, по-добре казано – по-вкусната, по-силотворната и питателна част на житното зърно. Чудно и грях е, че трябваше толкова време да се измине, за да се признае и от медицинската наука, че житното зърно е съвършената храна за човека! Но по-добре късно, отколкото никога!

(...)

4. Следователно **жизнените елементи** се намират в триците, каквито не се срещат в бялото брашно и питателната им стойност надвишава над половината. Целулозата, която е чудесно вещество за физическо въздействие на червата, поради възбудителното й действие на перисталтиката, не е несмилателна, както се мисли и вярва. Белият хляб и нецялостните житни храни, които са повечето примамливи поради белия си цвят и лесното смилане, по-богати със скорбяла, кола, по-богати с вода, оставят на пробно ядене една утайка 58% и в червата 4,5 (Д-р Местрийон) и причиняват млечни, маслени ферментации, остра диспепсия (Д-р Картон), констипация (запек), вкисване на органическите сокове и, поради липса на възбудна сила, причиняват, дават сънливост, вцепеняване, леност, слабост и предизвикват нужда от други храни и изкуствени възбудни храни като: алкохол, захар, месо, какао, шоколад, кафе, чай и др.

«Белият хляб няма сила, безжизнен хляб е», както го казва народът, а другият – цялостният, черният хляб, който има трици, както казва А. Франс, само той дава сила и вкус.

(...)

5. Следователно **чудесна и незаменима храна** е цялостният хляб и житната храна *булгур*. С тяхното употребление, ако се почне от детинство, се постига едно развитие такова силно, буйно на тялото и на интелекта, поради предизвиканото предъвкване, по-добро смилане, повечето утайки, задържани в

червата, които осигуряват всекидневния масаж, поради присъствието на минералните соли и витамините, че човек в по-напреднала възраст ще бъде в по-добри здравни условия, за да преживее по-щастливо този живот.

Колкото очебиеща е ползата, която донасят за общото здравословие брашната, пресяти на едно по-висше от обикновеното мелене, толкова не по-малко са важни и икономическите изгоди, които те ни дават.

Въобще, можем да кажем, че *белият хляб е една несъвършена храна, скъпа, коефициент на неумереност и фактор на немощ, а «черният» хляб е силна храна, здравословна и икономична.* (...)

6. Едно заблуждение *е да се мисли и вярва, че* ***белият хляб*** *е по-смилателен и по-питателен от черния хляб. В триците е най-голямото количество глутин и фосфати и затова бялото брашно, което съдържа по-малко количество азотни и фосфорни вещества, е по-малко питателно.* (...)

7. Днес **брашното**, получено от мелници с валцови цилиндри, е **бедно от глутин**, фосфорни вещества и соли, защото *цилиндрите смачкват зърната и оставят да излиза брашнената ядка или скорбялата, но всичките части, по-богати с азот, фосфор и соли, остават в кортикалната част или в триците, които приемат със смачкването една гладка форма, люспеста, но, обаче, не изпущат нито едно от веществата, на тях прилепени.*

Когато при меленето с воденични камъни по-нежните части на перикарпията се обръщат в брашно и минават с него, което, разбира се, става по-малко бяло, но много по-богато с азотни и фосфорни части и затова много по-питателни. Не е случаят тук да описвам историята на разните видове хлебоприготовления през тоя полувек, но, обаче, можем да кажем накратко, че те са били основани на идеята за приготовление на хубав хляб с брашно, мляно с мелнични камъни с 80–90%, а не с валцови цилиндри със 70–75%.

Хлябът, направен с такова брашно, е много по-хранителен, отколкото белия хляб, а и по-вкусен и причинява по-възбудно действие, тонично, много трайно и нормално смилане, което се подпомага от ферментите в перикарпията и от фосфатите, минали в брашното. Благодарение на целулозата, която съдържа такъв хляб, причинява едно механическо въздействие по всичките черва, като има решително действие за здравето и физическата енергия.

Хлябът, направен с бяло брашно, което се придобива в мелници с валцови цилиндри и с пресяване на едно по-дълго мелене, е един хляб, крайно по-малко хранителен и по-малко вкусен, отколкото другия, черния, направен с брашно, смляно с една пропорция по-висше от 80%. Нашите прадеди до 1860 г., т. е. до въвеждането на мелниците с валцови цилиндри, ядяха хляб, направен с брашно, смляно и пресято на една пропорция по-висше от 80% и бяха наистина по-силни и здрави от нас. Войниците на Наполеона ядяха един хляб, направен от брашно от обикновено жито и ръж, смляно на пропорция 90%, и издържаха на крайни несгоди, мъки и изключително трудни походи.

Развитието на *рахитизма* се отдава от мнозина биолози на употребата на белия хляб и проф. Чентани казва: *белият хляб, който изглежда да е едно благословение на небето, всъщност е една безжизнена храна, мъртва, беден е от фосфор, азот и лишен е от витамини.*

Цялостният, питателен хляб, т. е. този, който е направен от брашно, което съдържа всичките части на житното зърно и триците, е много полезен за този, който страда от запичане. (...)

8. А, следователно, **в резюме ще приведем следното**:

1. Черният тричен хляб съдържа витамин А и Б. Витаминът А подбужда растежа, предпазва от ксерофталмията (възпаление на очната роговина) и усилва защитните сили на организма от заразителните болести.

Витамин В предпазва от болестта на Бери-Бери, от израждане на нервите, усилва стомашните и чревните функции, предпазва децата от диария, засилва нервната система.

2. В житните семена се крие голяма сила, в тях е сгъстена слънчевата енергия във вид на нишесте, белтъчини, мазнини, витамини, минерални соли и други химически състави.

3. Основната храна на българския народ от векове е хлябът.

4. Във външните обвивки на житното зърно – триците, се намират белтъчините, минералните соли, мазнините и витамините. Модерните валцови мелници отделят тия ценни за здравето трици и оставят в брашното само нишестето.

5. Белият фин хляб съдържа повече нишесте (захарни вещества), затова развива повече топлинни единици (калории), но му липсват минералните соли и витамините.

6. С 1 кг хляб всеки организъм получава 80 г белтъчини, които напълно покриват неговата нормална белтъчна нужда.

7. Само с хляб и малко прибавки от мазнини и зеленчуци може да се живее продължително време.

8. Хлябът е силна храна, която дава всичко необходимо за поддържане жизнената сила и здравето на човека.

9. Пълнозърнестият хляб е по-хранителен от белия, на който са отнети триците.

10. От нишестето на хляба организмът може сам да си изработи мазнини и захарни вещества.

11. 100 г пълнозърнест хляб развива 250 калории! Това е една хлебна единица – мярка за сравнение хранителната стойност на хранителните продукти.

12. Белият фин хляб е приготвен от брашно, лишено от триците си, които съдържат ценни химически вещества. Бялото брашно е почти чисто нишесте.

13. 100 г хляб – 250 калории – една хлебна единица – има калорична хранителна стойност колкото: 28 г зехтин, олио, мас; 33 г прясно масло; 38 г орехови ядки.

14. Българският народ се е хранил и храни предимно с хляб, но винаги е удивлявал съседи и чужденци със своята лъвска сила, работоспособност, издръжливост, буден дух, предприемчивост и интелигентност.

15. Хлябът дава градивни камъни за всички клетки в организма и поддържа нормалните функции на организма му.

16. С 2 кг хляб може да се покрие калоричната нужда на организма при най-тежката физическа работа в мините, на полето или гората.

17. «Черният» (пълнозърнестият) хляб усилва стомаха и движенията на червата, подобрява храносмилането и премахва запека.

18. Един човек с тежест 70 кг при лека работа може да се нахрани и задоволи всички хранителни нужди на организма напълно с:

500 г хляб =	1250 калории =	2,50 лв
275 г картофи =	250 калории =	0,80 лв.
100 г сирене =	250 калории =	2,00 лв.
380 г череши =	250 калории =	3,00 лв.
56 г олио =	500 калории =	0,85 лв.
Всичко	2500 калории =	9,16 лв.

19. Каквото е за японеца оризът и картофите за ирландеца, такова е хлябът за българина.

20. 1 кг хляб внася в кухнята на организма средно: 80 г белтъчини, 10 г мазнини, 500 г въглеводи (захари) и развива 2450 големи напълно използуваеми калории.

21. Българската земя ражда най-хубавото жито – *златната загария*, колус, но българският народ яде недоброкачествен хляб.

(...)

9. Както се вижда от таблицата, **цялостният хляб**, както го нарича народът – «**черният хляб**», е една най-здравословна храна, много по-хранителен от белия хляб. Превъзходството му в питателност се дължи на по-голямото количество глутин и минерални соли, които съдържа – творчески елементи, които имат една голяма стойност за възстановяване на клетъчната протоплазма, която е изразходвана при катаболическите процеси на органическия метаболизъм.

Черният хляб е необходим за всички, и в частност – за децата и за младите, *защото им доставя веществата, от които най-вече имат нужда в периода на растежа за образуването на костите, зъбите и на органите на централната нервна система.* При това, ако е вярно, както някои учени основателно твърдят, че действието на солите на магнезия в храните предразполага организма към борба с рака*, защото се получава фосфоро-магнезиева дезасимилация, то употребата на цялостния хляб може да даде една ценна услуга на човечеството, защото е много богат с магнезиеви соли, когато белият хляб е почти лишен от тия соли.

Черният хляб е този, който повече се приближава до естествения хляб, а следователно той ни съдействува най-много да живеем в хармония с вечните неизменни закони на природата, която е върховната дарителка на физическото благосъстояние, а следователно – на нашето щастие, душевното ни подигане и съвършенство.

А че това е така, се вижда от описанието за глутина и амида, както следва, т. е. каква роля те играят в нашето хранене и здравословие.

10. Булгурът**

От житните зърна, освен брашно, получават се различни *булгури*, които с особена обработка, придружени с отделянето на обвивката и ципата им, а в някои случаи – с раздробяването на брашнените ядра на различни големини, но по-големи, отколкото брашното.

И така, целостният хляб, а следователно БУЛГУРЪТ от пшеницата, който ние наричаме *пшеничина*, и *булгурът* от овеса, който наричаме *овесина*, са най-питателните и здравословни храни за човека. Отделно *пшеничината* и *овесината*, като такива храни, имат качествата на лечебни диетични храни, и особено за децата и старците. И от тях могат да се приготвят няколко вида храни. Ние ще дадем тук описанието им.

---

* Проф. Д-р Асен Златаров – Курс по биохимия. (бел. а.)

** Д. П. Изергин и А. Н. Рукосцев. Товароводение зерна и продуктов его переработки. Снабтехиздат, 1933. (бел. а.)

11. Каша от пшеничина

В 1 тенджера с 1½ кг вода се сипва (...) кг *пшеничина* и се оставя през нощта да омекне, а по повърхността на водата да изплава ситнежът. Тоя ситнеж сутринта се взема с лъжица-цедилка и тенджерата се туря на тих огън със същата вода, за да ври пшеничината. От време на време се долива топла или гореща вода, докато се свари на каша пшеничината. Така приготвена, кашата се полива с горещо масло или се посипва с надробено сирене и се разбърква. Може да се полее с мед, маджун – петмез, мармалад, както и да се разбърква със сварена или печена тиква и тахан.

Каша от овесина

В една тенджера с вода се сипва (...) шепи *овесина* и се поставя на тих огън да ври 10–15 минути. Отделя се настрана и се прецежда през ситна цедачка. Получава се като боза или като пелте, зависимо от пропорцията между водата и овесината, една отвара, която може да се пие или яде, сърба, като се изцеди сокът на един лимон или на един портокал. А може да се полее със сироп от ягоди, малини и къпини, както и да се разбърква с гроздов и от сливи сок мармалад или от шипки мармалад.

*

Ето защо булгурът (пшеничината), както и овесината, ние препоръчваме на народа, а особено на войската, за да заместят ориза, който, действително, не съдържа глутин и има незначително количество соли и витамини.

Но, обаче, постъпките, които направихме в някои войскови части в София в това отношение, не бяха оценени правилно и не се възприе научната важност и ценност на булгура за войската. И затова ние излизаме печатно да осветлим обществото и лицата, които са натоварени с грижата за здравето на обществото и войската, да се проникнат от научните истини, които посочихме в тая наша книжка, която издаваме като премия на «Библиотека за природожитие и лечение».

* * *

VIII. ЛЕКУВАНЕТО С ГРОЗДЕ

Д-р Иван Жеков. *Лекуването с грозде.*
Библиотека «Натурализъм». Книжка I. София, 1936.

ПРЕДИСЛОВИЕ

Хипократ, бащата на *натуризма*, 460 години преди Христа беше казал: «храненето да бъде твое лечение, а твоето лечение – твоята храна». Но, обаче, ние днес виждаме обратното, а именно, че храненето е тровене и тровенето е лечение!? Има ли днес храна неподправена и лекарство неотровно? Ето защо епохална сентенция даде италиански мъдър държавник Мусолини пред лекарите в конгреса им в месец ноември 1931 г. в Рим: «Даже и по най-скорошната тема на съвременната цивилизация лекарите трябва да кажат своята дума – говоря за *натуризма*, който във всичките страни на света е вече един сериозен въпрос. И такъв трябва да е в Италия.»

Всичко това няма нищо с нудизма. Аз съм дълбоко убеден, че нашият начин на хранене, обличане, трудене и спане – всичко изобщо в нашите всекидневни навици трябва да бъде реформирано. Трябва да се направи така, щото елементите на природата да действуват върху нашето тяло, и преди всичко – въздухът, слънцето и движението. Лекарите трябва да настояват щото животът да се слага и развива в по-рационални форми. Тогава по-малко болести ще бъдат в движение, по-малко туберкулозни, по-малко рак, едно по-малко число разслабени, които са резултат на един живот, който, като е станал в цикъла на днешната съвременна цивилизация крайно подвижен и динамичен, има нужда от удовлетворения от друго естество, иначе не върви и не издържа.

Както виждате, мисията на лекаря, особено в днешно време, е от една изключителна важност и става все по-деликатна и сложна. По тая точка аз трябва да ви кажа моето мнение: аз не съм толкова благосклонен на крайните специализации. Не бих желал на бързина да гледам дърветата, да се забравя горичката, не бих желал да гледам една дата, един елемент, една частица от човешкото тяло, да забравям сложността на човешкото тяло.»

А какво да кажем за специалитетите, които наводниха света, а човек все си е в своята голяма немощ. Да, трябва истинска просвета да се даде на днешния човек, *натуристическа*, за да знае какво да яде, как да яде и колко да яде, а следователно, да се върне към природосъобразния живот, който ще го направи щастлив.

Нашата библиотека «Натуризъм» ще издаде, освен тая първа книжка, и следните: 1) лекуване с лимони, 2) лечебните свойства на разните растителни храни, 3) лечение с портокали, 4) лечение с мед, 5) водолечение по метода на Луи Куне, 6) въздухолечение, 7) слънчолечение.

ЛЕКУВАНЕТО С ГРОЗДЕ

«Природата се бори своевременно против всичките болести.»

«В аптеката на Бога се намират най-добрите лекарства.»

Тая книжка печатаме във време, когато гроздето е вече на узряване и затова намираме за полезно да се пръсне из цяла България по случай *седмицата на гроздето*, защото правилата в нея по гроздовото лечение ще дадат големи *незабавни* ползи за общото благосъстояние и здравето на всички.

Като всякога, ние не си служим с научните термини, нито със сложни, неполезни аргументации за общоприети истини. Веднага казваме как трябва да прилага всеки отделно.

Много са методите, посочени от медици и учени, по лекуването с грозде и всички, естествено, са дали и дават, изобщо, отлични резултати. А това логично е да се разбере от факта, че гроздето, като храна «съвършена», както го определиха не малко прочути лекари, между които и отличният химик Bunge, притежава големи терапевтически добродетели.

В разните методи има и големи грешки. Например съветва се лекуването с грозде да се придружава с пропорционалната месна диета. Други приписват на гроздето причината за някои разстройства в червата или на стомаха (диария и др.) По тая причина препоръчват се и особени грижи, но те не помислят, че всичко това е вследствие лечебното действие на гроздето, което, като очиства тялото по всичките му части и като отделя от стените на разните органи нечистотиите, покрити дори с кора, разтваря ги и тласка тия нечистотии към отходните органи и така става изхвърлянето им. Организмът след тая благотворна реакция се успокоява и значително се подобрява.

Едно лице, обаче, което има неразстроен стомах, червата – достатъчно чисти и навикнало да води трезвен и здравен живот, няма да има никога разстройство от лекуването с грозде, и дори тогава, когато гълта изобилно грозде даже с шлупките и семенцата му. Лицата, на които е по-мъчно да се прави лечение с гроздето, са големите чревоугодници, лакоми, пушачите, и особено ония, които са навикнали да ядат много месо. Зачислените в тая категория, които би могло да се нарекат хронически отровени, като поядат малко повече плодове и крехки салати или сварени зарзавати, изпитват коремни болки и извикват: «Аз не ще да ям повече плодове, нито салата, защото тия храни ми правят лошо.» Представете си дали тия хора биха се поддали да приложат едно рационално лечение с грозде! Не е ли лесно да се разбере, че не е възможно да се извади един развален зъб, без да се изпитва болка! Не е възможно да се лекува една рана или да се извади една тресчица, без да се изпита болка! Е, добре, едно подобно действие извършва гроздето и други плодове, добре зрели, или крехките зарзавати, защото, именно, *изкореняват* от организма, особено от стомаха, червата и черния дроб, много нечистотии, а също освобождават от тия нечистотии, а най-вече – от гноен катар белите дробове. За тая дейност на гроздето трябва, следователно, да се понесат лечебните кризи – които не настъпват само в организъм, на който стомахът и червата са държани съвършено чисти посредством едно трезво и разумно хранение.

Онзи, който иска лесно и охолно да се излекува от своите стари и нови болести, без да изпитва болки и безпокойства, може да носи до гроба всичкия тоя товар от нечистотии, който обитава в него!

Хранителните свойства и добродетели са почти еднакви в двата главни вида грозде: бялото и черното. Няма защо да се загрижваме и да си измъчваме мозъка, за да се намери едничкото подходящо качество. Важното е гроздето да е добре зряло и преди да се яде, да се измие добре от всяка следа от онзи син камък, който се поръсва по лозата. По-ценни са белите грозда с тънки шлюпки, но за лица с добър стомах и черните са полезни.

Гроздето съдържа средно:

Захар	от 20 до 25%
Белтъчни вещества	от 0,45 до 0,75%
Железен окис	от 2 до 2,11%
Магнезия	от 5 до 6,02%
Поташ [калий]	от 40 до 44%
Калций	от 10 до 12%
Сярна киселина	от 20 до 26%
Силициева киселина	от 3 до 3,46%
Хлорна киселина	от 0,45 до 0,51%
Сода	от 2 до 2,10%

Всички тия вещества остават в естествено състояние, като минават направо в кръвта. При това *захарта на гроздето*, бидейки между всичките захари най-сходната на оная в кръвта и в тъканите, влиза почти неизменена в кръвообращението и се поглъща без хабение на смилателната сила. Затова нейното свойство е оценено като засилващо на организма, а следователно и като най-добра храна във време на болестите, а особено ония с фебрични процеси, във време на които всички ферментативни процеси на смилането в пищепроводния апарат се намаляват в тяхната дейност.

Лечението с грозде, препоръчано и от много лекари като най-полезно в болестите на стомаха и в тия на обмяната, е прочуто, защото още от далечни времена много философи и лекари ги изучаваха и прилагаха: Целзий, Плиний, Питагор, Ипократ и др. И Св. Франческо от Асизи го препоръчваше на трескави болни.

Как става лекуването с грозде

Няма да си служим с научни термини, за да запознаем четеца с начините за прилагане в случая, защото всичко зависи от добрите резултати, които се получават, като се строго придържа на следните правила.

Отначало почвате да ядете на ден една малка чепка сутринта, *след един час от изгрева на Слънцето**, като увеличавате постепенно всеки ден до достигането дажбата на 2–3 кг грозде на ден в три пъти: сутринта, по 11 часа и вечерта, *един час преди залязването на Слънцето*. Малко по малко, като се

---

* Според законите на природата, когато Земята се обръща и приближава към Слънцето, то тя се намира в най-благоприятни условия на развитието си. Затова и ние се намираме най-близо до Слънцето сутринта. И лечебната сила на слънчевата енергия преди изгрева е за подобрение на мозъчната нервна система, при изгрева е за дихателната система, а от 9 до 12 ч – за стомаха, т. е. целебното действие върху болния стомах на слънчевите лъчи е през това време. (бел. а.)

увеличава всеки ден количеството на гроздето, трябва пропорционално да се понамали и обичайната храна. Лекуването може да продължи от 30 до 45 дни, та дори 3 месеца, до 5 кг на ден. И добре е да се завърши с намаление малко по малко, до една чепка, както се е започнало. Или пък с един ден почивка след всеки три дни, в който ден на почивката да се яде обичайната вегетарианска храна, но, обаче, умерено, а не с преяждане, т. е. само съответната в деня намалена храна. Има противоречиви мнения между многото-привърженици на това лечение, някои от които не одобряват предъвкването на семената и шлупките, но науката и опитът безпогрешно учат, че ако се желае постигането на поразителни резултати, трябва да се яде поне шлупката, като се предъвква добре, защото тя стимулира контракциите на червата, така наречените перисталтически движения, много необходими, когато* само сокът по-мъчно се смила.

Обратното е, и най-препоръчително е за децата, и то на крехката им възраст, действието на сока. Говори се, че нашият стомах не смила целулозата. Тя в непрекалено количество е от капитална важност за улесняването, именно, смилането на стомаха и червата.

Шлупката е богата с фосфор, соли, азот и ферменти, които заедно с другите свойства на гроздето могат да се парагонират с кваса на хляба и бирата, а следователно улесняват функциите на черния дроб, клетките, тънката ципа на червата и възбуждат функцията на панкреаса. *Да се яде бавно, със спокойствие, като се избягва гълтането на шлупките и семките.*

Във време на лечението храненето трябва да е колкото се може вегетарианско, и то като леки супи с предпочитане на ориза със зеленчук или сварен в бульон от зарзават наедно с някой лук и моркови.

Мляко, млечни продукти, орехи, кафе, вино – никак, а малко хляб. Абсолютно да се избягват солени храни, сирена, възбудителни салци, салами и тлъсти или тежки храни.

Всяко ядене трябва да е отдалечено от гроздето повече от един час, за избягване нетърпимостта му със зеленчука.

Да се пази най-голяма трезвеност и въздържаност и в другите храни, *и за да се постигнат чудни резултати, трябва да се стигне до единственото употребление само на гроздето.*

Във време на лекуването да се ходи или движи много.

Гроздето, както казахме, не само е лековито, но е и хранително. *То увеличава кръвните телца.*

За преценяване на вътрешната му стойност, направете веднага едно разумно лекуване, и вашето здраве постепенно ще се подобри, ще изчезнат много болезнени разстройства, кръвообращението ще се съживи, целият организъм ще се освободи от отровни вещества, ще се увеличи апетитът, смилателните функции ще се нормализират. Ще придобиете, изобщо, здраве, сила, като ще избегнете така известните болезненности, които обикновено се явяват през зимата.

Колко болни сигурно биха оздравели и излезли в скоро време от болниците, ако в замяна на толкова отровни лекарства се приложеше на тях полезното лечение с гроздето!

Който е изтощен за физическа и умствена работа или болник на оздравяване, който иска да опресни кръвта си или да я подобри, ще намери в сока на този ценен плод едно хранително средство, подкрепително и животворно, което съживява всичките функции и дава приятно питие.

---

* когато – остар. докато (бел. М. И.)

През зимата, когато няма прясно грозде, може да се употреби така също сушено грозде, понеже то е много богато със захарни вещества, но много бедно от вода. За тая цел, обаче, може да се туря и в слънчева* вода за 24 часа.

Който страда от катар, може да се спаси, като яде сухо грозде и смокини. За избягване опасностите от многото *отделяния* във време на лекуването, да се пие лимоната с малко мед, като се увеличи само сокът на лимона, защото обикновената лимоната не постига целта.

Всички видове и качества грозде са пикочогонни. Професор Devoto при Миланския университет разглежда гроздето като истинска икономическа храна и способно да даде един голям принос на един слаб организъм, като еквилибрира и отправя органическите обмени *в истинска сила веществата, които в него се съдържат: захар, ферменти, соли, желязо и пр.* Гроздето, особено черното, е окисляващо, животворящо и улеснява отделянето на пикочта.

В случаи на възпалителни болести, смилателни разстройства на червата и черния дроб и в случаи на *рак, сокът на черното грозде* или, с други думи, едно лечение с грозде има голяма сила против тия болести. Каквото и да е разстройството в черния дроб, то бързо изчезва пред една диета само със сока на черното грозде.

В белодробните болести, в болките на тия органи, в ревматизмите, подаграта и др., диетата с грозде има едно мощно полезно действие.

Майчиното мляко може своевременно да е заменено в храненето на детето със сока на хубаво грозде, зряло и сладко.

Лекуването с черно грозде окислява соковете на кръвта и обезвредява болезнените материи в организма. *Чудотворно е в болестите на бъбреците.* За слабите лица, изтощени, лекуването с грозде има една чудна сила. Във форма на пластир, намазване, сушеното грозде, добре смачкано и стоплено, като се наложи върху циреи, абсцеси, кожни изривания, е специално оздравяващо. Като се счукат или смелят семената на гроздето и като се вземат с малко сок от същото грозде, се спират повръщанията на кръв, дезинтерията и диарията.

Като се вземе лекуването с грозде и като едно средство за хранене, изобщо, винаги полезно, *никога вредно*, особено ако е упътвано с правилни норми, може да се каже, че то е в степен да отговаря благоприятно за поддържането и преуспяването на здравето.

Понеже климатът и почвата имат голяма важност за химическия състав на гроздето, то и слънцето не само помага на пълното му узряване, но спомага и за смилането дотолкова, че гроздето в топлите климати, като е изложено на слънцето, не само е богато с гликоза и кристализирана захар, но е и много бедно от дървесинна част, която понякога прави гроздето мъчно смилаемо. Затова, според проф. Konig, гроздовият сок, добре узрял, взет от чукан през месец октомврий, съдържа:

Вода	70,12 г
Захар	14,36 г
Азотисти вещества	1,01 г
Киселина свободна	0,77 г
Лептини вещества	1,90 г
Пепел	0,48 г
Дървесинни вещества	2,18 г

* Бутилка с вместимост 1 кг, пълна с обикновена чиста вода, се поставя зад стъклото на прозореца на слънце. (бел. а.)

Главната съставна част на гроздето е захарта, която с ферментиране се обръща в спирт и затова винари могат да имат една градация на спирт от 6 до 15% според степента на зрелостта на гроздето.

Зрялото грозде е храна, богата с витамините В и С, и ако разумно се вземе с другите сурови храни, може да замени полезно храненето с млечна основа, било на болни, било на децата.

Зрялото грозде има главно пикочогонно действие, лаксативно и силотворно. Киселото грозде е възбудително за пищепровода, задържа смилането и поглъщането на другите храни и може да причини повдигане, болки, бълвания. Консервираните грозда са по-малко пикочогонни и лаксативни, но имат по-голямо действие и служат за образуване на топлина в зимните месеци.

Във всеки случай в употреблението на гроздето като храна на болни трябва да се има предвид общото състояние на болния и комбинацията с другите храни. Да не се гълтат никога шлупките и семенцата на гроздето, а добре да се предъвкват – като каша.

Как може да се приготви гроздов сок вкъщи

Взема се добре зряло грозде на зърна, и като се измие добре в изобилна прясна вода, сипе се в един съд и се подклажда отдолу огън, да ври до кипване. Тогава се смъква и оставя да изстине. Когато изстине добре, смачква се и сокът се цеди през телено сито и наново се подклажда огън, обаче ври не до кипване. Тогава се излива в друг съд, но този съд трябва да е от стъкло или калайдисан, или гледжосан, и се оставя да се утаи 24 часа. Така приготвен, сокът е вече за наливане в бутилки.

Правила за наливане в бутилки

Вземат се празни, но добре измити бутилки, на големина по желание, и се потапят в гореща вода, но обаче на дъното на съда се поставя дъска.

Като се извърши горното, напълват се бутилките до шията с гроздов сок и се потапят наново в гореща вода за варене, без да се забравя поставянето на дъската в дъното на съда. Извършва се същото варене без кипване. В този момент бутилките се запушват с чисти тапи, дъбови, и добре се запечатват с восък за целта, за да не влиза въздух и да не ферментира сокът. Гъбите, преди да се поставят на бутилките, трябва да бъдат потопени във врялата вода.

Гроздовият сок притежава чудотворни и различни добродетели: 1. е лековит; 2. помага на смилането; 3. намалява ферментацията в червата; 4. увеличава теглото на тялото. За конвалисентните*: да вземат две супени лъжици от този гроздов сок с желтъка или белтъка на едно яйце, според случая, но добре разбит. Получава се едно отлично и много хранително питие.

Яжте повече грозде, но разумно!

---

* конвалисентни (от лат.) – оздравяващи, възстановиващи се от болест (бел. М. И.)

IX. ВЕГЕТАРИАНСКИ И НЕВЕГЕТАРИАНСКИ ХРАНИ

Д-р Ив. Жеков – натуралист

В. «Братство», бр. 224/ 22.IX.1938 г. Колона на лекаря

Обикновено в хармоничното хранене взема връх суровояденето, а следователно не е възможно да се удовлетвори вкусът на болшинството, навикнало да посипва гозбите с хиляди подправки и натъпква стомаха с едно крайно разновидие на храни.

Преди всичко заявяваме, че когато е думата за истинско, хармонично хранене, опростотворената храна трябва да вземе надмощие и предимство, но все пак ние ще гледаме по всякакъв начин да съобщаваме, освен по-прости вегетариански храни, други – полувегетариански, хармонични с готварството, в които ще вземат участие храни от животински произход като например: яйцата, млякото, маслото, прясното сирене и др. Това правим, за да покажем, че ние не сме от екзалтираните фанатици вегетарианци, но че повече по дълг вярваме за полезно да открием във в. «Братство» една колона, гдето да хвърлим светлина върху всички видове храни, познати, полупознати и непознати на болшинството, а в действителност здравословни и естествено питателни.

Мислим да нагодим на днешното общество и да го склоним да опита малко от натуризма, съвместно с обществените навици, като признаваме, че възрастните, за съжаление, не ще достигнат никога на върха на възраждането, обновлението си, защото са много покварени с нечисти храни и логично е да не ги задоволим, даже да надникнат на повърхността на обновлението си, което обаче обновление ние им благопожелаваме, както са им благопожелали толкова много апостоли, които са дали всичко за доброто на страждущето човечество, за да не се погуби.

Обаче преди всичко ще кажем накратко: да не ядете никога без апетит. Яжте според работата – труда и движението, което вършите или можете да вършите. Имайте пред вид, че организмът поглъща енергии и жизненост от храни, които може да смила, а не от тия, които поглъщате в повече, набързо, с илюзията, че това правите за добро и полезно.

Всичко това, което вкарвате в повече в стомаха, даже да е най-вкусната и чудесна храна, се обръща в отрова, защото не се смила, и като не се смила, се разлага, става тор и вашето тяло – едно торище. Може ли да се живее при тия условия?

Яжте бавно, предъвквайте и наплюнчете добре храните – хапките, като знаете, че стомахът няма зъби. И колкото повече задържате храната в устата, толкова по-малко ще се задържи храната в стомаха и ще бъде тогава безсъмнено добре смляна и погълната.

ГРОЗДЕТО

Има много видове грозде с разни качества и следователно химическият им състав е различен – не само поради качеството, но и поради почвата, в която лозата е посадена, и поради климатическите условия.

Химически състав – според проф. Коник, сокът на гроздето, добре зряло, брано в месец октомври, съдържа:

Вода.....70,12 г
Захар.....14,36 г
Азотни вещества..... 1.01 г
Пептинни вещества..... 1,90 г
Киселина свободна..... 0,77 г
Пепел..... 0,48 г
Дървесинни вещества..... 2,18 г

Главната съставна част в сока на гроздето е захарта, която с ферментацията се обръща в алкохол и по тая причина вината могат да имат алкохолна градация от 6% до 15%, според степента на зрелостта на гроздето.

Гроздето е бедно с азотисти вещества, а следователно то само не може да бъде една съвършена храна, както биха желали да е последователите на гроздовото лечение, което лечение, когато не е приложено според модерните начала на диетотерапията, може да даде вреда, отколкото полза на организма.*

Климатът оказва едно голямо действие върху химическия състав на гроздето и слънчевите лъчи не само улесняват пълното узряване, но и спомагат смилането, така че гроздето в топлите климати, понеже е много изложено на слънцето, не само повече е богато с гликоза и кристална захар, но е много по-бедно с дървесинни вещества, които правят понякога гроздето мъчно смилаемо. Вследствие на това, трябва винаги да се отстрани стипчивото грозде с кисел вкус от трапезата, докато не е станало черно или червено от слънчевата топлина.

Узрялото грозде е най-богатата храна с витамините В и С, и ако разумно се съчетае с други сурови храни, може полезно да замени млякото като храна, било за болните, било за децата, а най-вече за кърмачетата.

Действието му. Узрялото грозде има главно пикочогонно действие, слабително и силотворно. Стипчивото грозде е дразнително за пищепровода, защото спира смилането и поглъщането на другите храни и може да причини повръщане, повдигане в стомаха и колики – болки. Гроздето е много полезно, ако се съчетае разумно с другите храни, в много случаи на подагра, артрит, ревматизъм, албуминурия, неврастения и др. Консервираното грозде е по-малко пикочогонно и много малко слабително, но има повече силотворно действие и развива топлина в зимните месеци.

Противодействието му. Гроздето не винаги е за препоръчване на слаби, отпаднали лица, които страдат от лошо смилане на храната и диария, както в някои случаи от диабет – захарна болест.

Във всеки случай гроздето, като храна на болните, когато се препоръчва, трябва да се има предвид общото състояние на болния и съчетанието с другите храни. Да не се гълтат никога шлупките и семената на гроздето, ако не са добре предъвкани като водна каша.

(Следва в бр. 225 от 2.X.1938 г.)

---

* В книжката на Д-р Ив. Жеков «Лекуването с грозде» е описано как да се лекуваме с гроздето. (бел. а.)

ВЕГЕТАРИАНСКИ И НЕВЕГЕТАРИАНСКИ ХРАНИ

Д-р Ив. Жеков – натурист

В. «Братство», бр. 225/ 2.X.1938 г. Колона на лекаря.

ЧЕРВЕНИТЕ ДОМАТИ

Те са докарани от Америка, но днес са култивирани във всички меридионални страни на Европа. Употребяват се главно за салца, но се ядат и сурови, стига да са само добре узрели. Червените домати могат да бъдат в разни видове и големини, но всички имат еднакви свойства, макар да имат слабо различен вкус.

Химически състав според Деблен. Сто части добре зрели домати съдържат:

Азотисти вещества..... 1,25 г
Въглехидрати (захари)..... 2,53 г
Мазнини.....0,33 г
Пепел..... 0,63 г
Целулоза.....0,84 г
Неазотисти вещества неопр. .....1,54 г

Според анализата, извършена в същия институт на Деблен, червените зрели домати съдържат около 0,40% лимонова киселина и само следи от оксалова киселина, когато винаги се поддържаше, че червените домати съдържали неизменно количество оксалти. Тая липса на оксалотова киселина се потвърди и от Ботаци и Жапели.

Червените домати са богати и с витамините А, или антиксерофталмични, В, или антинеуретични и С, или антискорбутни.

Действието им: Червените домати, много сварени, имат слабително действие, пикочогонно и слабо дезинфективно.

Те са лесно смилателни, ако са зрели и бавно сварени около 10–15 минути. На продължително сваряване те не само губят своите физиологически действия и някои най-полезни витамини, които съдържат, а стават дразнителни за стомаха, червата, бъбреците и пикочните органи. По тази причина червените домати и до днес вдъхват страх на много лекари и болни. И стипчивите червени домати съставляват една сериозна пречка за доброто функциониране на стомаха, червата и на общото състояние на лицата слаби, мършави, анемични и нервозни.

И консервите от червените домати, направени с продължително сваряване, не са за препоръчване. Малките домати през зимата се запазват добре, като се държат в сухи места, гдето няма течение на въздуха. Консервите от червените домати често се съживяват с безвредните лъчи на слънцето, прекарани през цветни стъкла. Никога на салатата от червени домати да не се цеди лимонен сок, защото се образува един вид отрова.

Противодействието им: Червените домати не се препоръчат на лица, болни от диария, язва в стомаха и червата, възпаление на сляпото черво и други възпалителни процеси в пищепровода.

Храната за един обикновен човек

(през септември и октомври)

I. Обяд – Сладки плодове, но един или два вида: круши, а не ябълки, смокини, грозде, сливи и др., с тричен хляб, наречен още цялостен хляб. Може и със сирене – прясно, а не солено. Количество: 250–350 г хляб.

Вечеря – Мешана салата, зелена, крехка, с червени домати, добре зрели, и малки резенчета лук, полята със зехтин, а не с оливия, и малко готварска сол. Количество: 200–250 г салата и 200 г хляб.

II. Обяд – Супа с ориз, сварена с бульона от резен зарзават: червени моркови, картофи, целина, цвекло, лук, зеле. В този бульон ще се сипе малко сок от домати. Сварен оризът, се прибавя две или три супени лъжици зехтин и малко сол. Отделно – едно яйце, сварено, ровко за пиене или пържено със зехтин. Да се яде без хляб, защото оризът не хармонира с хляба.

Вечеря – Сварени картофи 250–350 г, полети със зехтин 50 г и да се ядат с бадеми или орехи 100 г, без хляб.

X. ПОЗИВ КЪМ ЧИТАТЕЛИТЕ НА ГРАЖДАНСКОТО ВЪЗДЪРЖАТЕЛНО ДРУЖЕСТВО «ДУХОВЕН ПОДЕМ»*

П. Г.

Преди две години, при едно рядко единодушие и въодушевление, с Вашите усилия и тия на други граждани, в града ни се тури начало на една от най-високо хуманните дейности – борбата с алкохола, тютюна и други рушители на човешкото здраве, щастие, морал и материално благосъстояние; преди две години от огъня на Вашето човеколюбиво и благородно сърце се запали факелът на просветата, на човешкото щастие, на човешкото благосъстояние, факелът, който ще освети пътя на човека към по-голям разраст на неговите сили и по-голям дял на благата, които ще направят живота му ПРАЗНИК; преди две години с Вашето съдействие цъфна най-хубавото цвете на човешкото сърце – благородната идея да се подаде ръка на падналия, невежия, на подхващащия с общи усилия да се спаси човекът, да се извади от калта, да се направи от него нещо по-горно от света на животните; преди две години се основа във Варна Гражданско [...] Въздържателно дружество «Духовен подем».

За голямо съжаление обаче това наше дело, тази наша тъй любима рожба тъкмо в годините на нейното растене и закрепване остана без нужната подкрепа; слаб, много слаб интерес проявихме към «Духовен подем». Голяма част от членовете нито на събрание идваха, нито сказките и беседите посещаваха, нито членските вноски изплатиха. Една неоправдана апатия, едно незаслужено пренебрежение, едно осъдително слабоволие. Туй, което у един трезвеник трябваше да го има в най-голяма степен – високо съзнание за дълг, постоянство, твърдост и точност – това именно за съжаление се оказа да липсва на мнозина и делото не тръгна напред и запаленият факел, вместо да свети и сияе, почна да тъмнее и мъжделее. Така се изгубиха две скъпи години. Дружеството обаче не е окончателно обезверено. То здраво вярва, че въздържател-

* Адресиран до д-р Иван Жеков, който е един от основателите му. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

ното дело ще напредне, че светлината ще озари съзнанието, че истината ще проблесне. То също вярва във Вашата гореща любов към делото и се спира на Вашата сплотеност и взаимност, от които ще съгради несъкрушима сила на трезвеността, на бъдещето. То иска от Вас най-малкото, което с малки усилия и никаква мъка може да му дадете – то иска Вашата твърдост, Вашето постоянство и Вашата точност. С тази несъкрушима вяра, то се обръща към Вас чрез избраното на 21 ноември т. г. настоятелство и най-учтиво и настоятелно Ви кани да се явите на общото дружествено събрание в 2 ч следобед, което се свиква на 12 т. м. в салона на вегетарианската гостилница на ул. «27 юлий» при следния дневен ред:

1. Четене и приемане на протокола от миналото заседание.
2. Приемане приходо-разходния бюджет за 1926/1927 г.
3. Просветна организационна дейност на дружеството.
4. Отношенията на дружеството към Неутралния въздържателен съюз.
5. Приемане нови членове и заличаване от списъка на нередовни стари.
6. Разни.

Забележка I. Ако много уважителни причини Ви попречат да се явите на заседание, бъдете така добър и чрез някого или по някакъв начин известете – желаете ли да бъдете и занапред член на дружеството, защото отсъствието Ви ще се смята за нежелание.

Забележка II. Към касата на дружеството дължите сумата.....за изтекли години, които се умолявате да внесете касиеру г-н Петличкову в това заседание, или пък във всяко друго време г-ну Ал. Вичеву, който в своята книжарница на ул. «Преславска» всякога е на разположение на желающите членове да изплатят членските си вноски срещу редовна квитанция.

Варна, 8 декемврий 1926 г.

С другарски поздрав
и трезвото ЗДРАВЕЙТЕ!

Председател: (Подпис)
Секретар: (Подпис)

Д-р Иван Жеков

(1875–1970 г.)

Част II

Идеите се проверяват чрез човешкия живот

1. Писмо от Юрданка Жекова до Учителя 267
2. Душите си говорят и насън (от д-р Иван Жеков) 267
3. Защо и как бе съборена къщата на д-р Иван Жеков от Петко Епитропов на Изгрева по времето на Учителя 269
   3.1. Тъжба от 30.06.1939 г. 271
   3.2. Заявление от 1.07.1940 г. 271
   3.3. Удостоверение, че мястото е на общност «Бяло Братство» 272
   3.4. Забележки на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев ... 273
   3.5. Обвиненията 273
   3. 6. Братята и сестрите на Юрданка Жекова и наследниците за имот 274
7.1. Молба от д-р Иван Жеков до министъра на пропагандата от 1945 г. 276 277
7.2. Молба от д-р Иван Жеков доминистър-председателя от декември 1946 г. 277
8. Молба от д-р Иван Жеков до министър-председателя от 7 юли 1947 г. 284
9. Молба от д-р Иван Жеков до Дирекция по печата от 5.V.1949 г. 286
10. Писмо от д-р Иван Жеков до в. «Отечествен фронт» 287
11. Астрологична карта и хороскоп на Иван Жеков от Мажис, Мексико 288
12. Неделна беседа «Изново», държана от Учителя на 1 ноември 1931 г. 294
13. Три писма между д-р Иван Жеков и французите на Михаил Иванов 297
14. Бележки на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев 313
15. Писмо от П. Ст. Коланджиев до Учителя Петър Дънов 314

Д-р Иван Жеков
(1875–1970 г.)

Част II. Идеите се проверяват чрез човешкия живот

1. ПИСМО НА ЮРДАНКА ЖЕКОВА ДО УЧИТЕЛЯ

Любезни Учителю,

Отдавна исках да Ви пиша. Ето един щастлив случай сега. Използвам за идването на сестрите. Ази тази година съм дежурна, нема кого да оставя в къщи. По цял ден чета си и си пиша и се уча на цигулка. Колко е красиво, когато се намираме близо до природата. Сутрин като стана, като погледна всички растения как мило шепнат, нежните клончета на всеко дърво се покланят към изгряващото слънце. Учителю, сега всички сме добре. Групата върви добре. Всички сестри искат работа. Нека Твоята десница да бъде над нас на всека минута. Както е твоята воля, тъй да бъде. Ази приготвих всичко и изчистих и наредих стаята и ви очакваме. Има души, които жадуват за словото Божие.

Само Божията Любов.
Целувам ръката Ви. Ваша ученичка
Юрданка.*

VII.2.1925

Варна

2. ДУШИТЕ СИ ГОВОРЯТ И НАСЪН

от д-р Иван Жеков

Жена ми има отчасти качествата на сомнамбула. Нощe насън, но не често, тя говори и води дълги разговори като в будно състояние. Особено това става, когато е огорчена за нещо през деня. Не всички сънища помни, но които си ги припомни, добре ги разказва. Повечето покойната ми майка ѝ се явява в сън и води разговор с нея само на гагаузки език, сходен на обикновения турски език. Майка ми, при все че е от българско потекло, в турско време още от малка е учена и възпитана на гагаузки език, защото баба ми е говорила само

---

* Горното писмо на Юрданка е в отговор на писмо от Учителя Петър Дънов до Иван Жеков от 15.IV.1925 г. Виж «Изгревът», том VII, стр. 627. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

на този език. Нито баща ми, който говореше чисто на български език и носеше четири кожи един калпак, е можал да я научи да говори на български език, нито ние, децата им, които говорехме с баща ни по български и се учехме в българско училище, можахме да я научим да ни говори на български език. Но, обаче, разбираше, когато й говоряха на български.

А жена ми не разбира нито дума гагаузка или турска. Е, добре, това не пречи на жена ми насън да води дълги разговори с майка ми на гагаузки език. Ще опиша накратко няколко случая, които заслужават вниманието на читателите на «Братство».

Преди един месец близо жена ми е сънувала, че майка ми е дошла у дома и казала й, че се засрамила много, когато една сестра е надникнала през прозореца в спалнята ни и видяла, че всичко в нея е било в безредие. И затова веднага почнала да нарежда всички портрети, между които на видно място и портрета на Учителя, както и други предмети, като й поръчала занапред все така да ги нарежда, защото така е обичала и желаяла. Казала й още да не гледа мен, защото съм бил *пюсюр**. Няколко дни със синовна обич и признателност можах да запазя установения ред от майка ми в спалнята, но понеже тя, стаята, е малка и служи ми и за кабинет, гдето държа книжа и писалище, то по необходимост става нужда да слагам за бързо папки от писма и документи, гдето са портретите и редът, желан от майка ми, не може да се запази. Разбира се, че това не харесва на майка ми и на жена ми и сега и двете ме наричат с упрек *пюсюр*, ако да не съм аз всецяло виновникът на това безредие, а още повече, че аз, може би не по-малко от тях двете, съм за реда вкъщи! Все пак трябва ли да не кажа, че ми е мил тоя майчин упрек, защото тя бе и приживе изобщо за реда и чистотата, на които ме е научила и сега продължава да ме коригира. И, недоволна навярно майка ми от този безпорядък, тя преди една седмица пак идва вкъщи наедно с майката на един наш брат, но вече този път влизат не в спалнята, а в кухнята, гдето жена ми е пекла баница в тавата на нашия брат Г., която той наследил от майка си и я донесли у дома на съхранение и за печене на баници. Те, радостни и засмени, седнали на канапето една до друга и майката на брата Г. почнала да преде. Жена ми запитва майка ми коя е гостенката, а тя, весела, казала й, че е нейна приятелка и много се обичали, а гостенката потвърдила, че е майка на брата Г. Тогава майка ми, весела, поканва приятелката си да ядат наедно от баницата, която жена ми много вкусна е приготвила, за което майка ми я похвалила, а гостенката пък е подчертала това, като е казала, че баницата е вкусна, защото тавата е на нейния син, брата Г. Него ден жена ми е била и в тавана на Учителя, гдето понаредила и почистила нещата. И този факт много зарадва майка ми, та похвалява жена ми, като й казва, че Учителят е неин кумбара**, и да го гледа и слуша предано. А и жена ми през нея седмица няколко пъти е била самовнушена от майка ми да отива в тавана и да тури всичко в ред.

Снощи майка ми пак е идвала и влиза направо в спалнята ни сърдита и казва на жена ми: «Аз искам всичко да е *темис**** и да не гледаш моя *урсуз*****, прилича на баща си, Жекоджук!******

---

* пюсюр (тур.) – човек, който е небрежен и не цени чистотата. (бел. а.)

** кумбара – гръцка дума, значи кръстник, която дума гагаузите във Варна предпочитително я употребяват, отколкото турската дума *саадъч*, значи кръстник. *** темис – турска дума, значи чисто. **** урсуз – опак човек. ***** Жекоджук – по турски значи «малкият Жеко», или отъждествяването ми по всичко на баща ми и особено с отличителната му черта, че беше «опак» човек, както съм и аз, от която ми черта майка ми страдаше, защото бе много милозлива. (бележки на д-р Иван Жеков)

Както виждате, майка ми се разговаря с жена ми нощe насън, и то на език, който жена ми не знае. Но в случая най-важното за мен е това, че употребява думи, с които си служеше в такива случаи към мен, думи, които наистина, освобождават ме от всякакво съмнение дали е майка ми, или не. А още повече, че особено думата *кумбара* е едно доказателство за мен, че наистина майка ми е, която говори с жена ми, защото помня много добре колко радостна и нежно посрещаше и изпращаше Учителя, когато той, младо момче, идваше у дома на гости, с думите: «Ах, беним ей ем гьозел кумбараджим», т. е. «Ах, моето добро и хубаво кръстниче!» И му пукаше пуканки. Но, обаче, мен едно ми е неясно, а, именно това, защо моята майка не се явява на мен в сън да се разговаряме и да я питам аз нея защо толкова години не ми се обади и защо именно жена ми предпочита, за да й говори!? По този въпрос може да има много «може би», но все пак желателно е да ми се обясни едно от многото «може би», защото да не би да ми я прибере без време при себе си и аз, немил и недраг, да правя дълбоки вдишки по Изгрева?!

София, 26.XII.1942 г.
Д-р Иван Жеков

3. ЗАЩО И КАК БЕ СЪБОРЕНА КЪЩАТА НА Д-Р ИВАН ЖЕКОВ ОТ ПЕТКО ЕПИТРОПОВ НА ИЗГРЕВА ПО ВРЕМЕТО НА УЧИТЕЛЯ

1. Тъжба от д-р Иван Жеков до прокурора при Софийския областен съд от 30.VI.1939 г.

2. Заявление от д-р Иван Жеков до кмета на Софийска голяма община от 1.VII.1939 г.

3. Виж «Изгревът», том VII, стр. 589, №11.

4. Виж «Изгревът», том V, стр. 484–487.

5. Виж «Изгревът», том IX, стр. 194–196, №82.

6. Виж «Изгревът», том I, стр. 131–133.

7. Виж «Изгревът», том III, стр. 121–123.

8. Виж «Изгревът», том I, стр. 605–613.

3.1. Тъжба от д-р Иван Жеков до прокурора при Софийския областен съд от 30.VI.1939 г.

До г-н Прокурора при Софийския областен съд

Вх. №13991/30.VI.39 г.

ТЪЖБА
от
Д-р Иван Жеков, лекар, София,
квартал «Царица Йоанна» № 1245
против
Константин Николаев, София,
ул. «Раковски» № 32 – старши техник
в арх. дирекция при Столичната община
по чл. 352 и посл. Н. З.

Господин Прокуроре,

През 1930 г. построих една къща на горния адрес, състояща се от 2 етажа, с по една стая и антре във всеки етаж. Тогава кварталът бе в землището на с. Слатина и както моята къща, така и всички останали се строиха без план. По-късно, през 1933 г., с царски указ бе утвърдена дворната регулация на квартала и оттогава строежите се извършваха само по утвърден план.

През лятото на 1938 г. съседът ми, г-н Петко Епитропов, започна да строи къща и навлезе в моето място около 10–12 метра. По този повод се оплаках в общината – архитектурното отделение, и поисках да се направи проверка на местото му. Яви се обвиняемият Кон. Николаев и каква проверка е правил, не зная, но един ден получавам едно постановление от общината, с което ми се предписва да съборя къщата си. Изненадан от това, направих постъпки в общината за отмена на постановлението, защото сметах, че има некаква грешка по това. Там прочетох един акт, съставен ми също от обвиняемия, в който се казва, че къщата съм построил през 1934 г. без план и разрешение и след като е била утвърдена дворищната регулация, следователно извършил съм нарушение на чл. 17 и 47 от Закона за благоустройството и следвало да ми се събори къщата. От преписката, образувана по този повод, намерих между другите разни сведения на обвиняемия и следния негов официален до началника му доклад: че постройката, за която е съставен акт № 584, е построена през 1934 г. и нарушава дворищната регулация и чл. 17 и 47 на Закона за благоустройството «Когато трасирах съседния парцел на г-н П. Епитропов, д-р Иван Жеков призна пред мен, че въпросната постройка е строил след утвърждението на плана, без разрешение и позволителен билет и др.»

Въз основа на този официален доклад на обвиняемия общината издаде постановление, с което нарежда да ми бъде съборена къщата.

С тези си действия обвиняемият Константин Николаев е извършил престъпление по чл. 352 Н.З. [от Наказателния закон], защото даденият от него доклад, който е послужил като основание да ми събори къщата, е лъжлив в съдържанието си, тъй като всички данни в него са лъжливи, неверни и измислени, защото къщата съм строил четири години преди датата, която той сочи в своя доклад, и поради тази причина със събарянето на къщата ми мен бяха причинени големи вреди и загуби.

Доказателства:

За установяване на горните обстоятелства, моля да се изиска и приложи към настоящата: целата преписка, образувана по този доклад, която се намира в Столичната община – архитектурна дирекция, а една част сега е в Министерство на благоустройството, която също да се изиска оттам.

За установяване на това, че къщата ми е строена през 1930 г., много по-рано от датата, която обвиняемият сочи в своя лъжлив официален доклад, моля да се призоват и разпитат свидетелите:

1. Георги Костов, бивш Софийски областен архитект, София, ул. «11 август» № 4;
2. Константин Иванович, подполковник от запаса, София, ул. «Оборище» № 75;
3. Георги Капитанов, чиновник, София, квартал «Царица Йоанна» № 1316;
4. Иван Лазаров, София, ул. «Стефан Караджа» №15/17;
5. Ангелина Лазарова, домакиня, същия адрес;
6. Никола Табаков, квартал «Царица Йоанна» № 1237;
7. Лучия Бертоли, квартал «Царица Йоанна» № 1270;
8. Игнат Котаров, същия квартал – №1269;
9. Д-р Методи Константинов, същия квартал – №1226;
10. Дженка Бошова, същия квартал – №1330;
11. Данко Хараламбов, същия квартал – №1255;
12. Христо Танушев, полковник от запаса, същия квартал – № 1226;

София, 30.6.1939 г.

(Подпис): Д-р Иван Жеков

3.2. Заявление от д-р Иван Жеков до кмета на Софийска голяма община от 1.VII.1940 г.

До Господина
Кмета на Софийската Голяма Община.
Тук

ЗАЯВЛЕНИЕ
От д-р Иван Жеков, живее в квартал «Царица Йоанна» №1245 – СОФИЯ

ГОСПОДИН КМЕТЕ,

Със заявление под вх. № 3742 от 2.VIII.1939 г., т. е. преди 11 месеца, се оплаках до Вас против служебните действия на старши техник К. Николаев при кадастралното отделение на поверената Ви община, за да бъде той наказан, съгласно законите в страната, понеже с незаконните си действия стана причина да се събори къщата ми и да ме ощети.

След като чаках търпеливо 9 месеца за отговор на въпросното ми заявление, аз трябваше да потърся резултата от заявлението ми и едва след няколко дни търсение намери се в архивата, отгдето по заповед на господина архитект В. Марков се донесе заедно с преписката нему, който, като разгледа преписката, каза натъртено и видимо недоволен, че ще ми се отговори. Аз обаче заявих му недоволството си от тая бавност на преписката, а още повече, че по поставената от Вас резолюция върху заявлението ми, той, като началник на службата, длъжен беше да Ви даде свойте обяснения своевременно, а в действителност бяха се вече изминали 9 месеца от подаването на заявлението ми и той нищо не беше сторил от своя страна по въпроса. И господин архитект Марков изглеждаше видимо засегнат от моето недоволство и си позволи закачително да ми каже, че ще ми се отговори. Ето, вече се изминаха други два

месеца оттогава, и аз още не получих никакъв отговор на въпросното ми заявление и напразно, може би, ще чакам такъв!!!!????

И обяснимо ми бе неговото грубо отнасяние към мен, защото, както ще видите в преписката, той се чувствува засегнат по въпроса служебно, понеже се е солидаризирал с принадписа си от 7.X.1938 г. със съдържанието на принадписа на старши техник К. Николаев от 30.IX.1938 г., а следователно еднакво е отговорен служебно за нанесените ми щети със събарянето на къщата ми. Ето защо аз моля нареждането Ви, Господин Кмете, да ми се отговори на въпросното ми заявление, за да мога да подам в съда необходимата молба за иск, било против поверената Ви община, било против посочените подведомствени органи.

При това ще ми бъде, наистина, нежелано да направя печатно достояние, в случай, че не бъда удовлетворен, тоя факт на народното представителство, за да се види доколко ОБНОВАТА е на залязване, защото с нищо не може да се оправдае една подобна бавност в канцеларския ред, а още повече, когато се касае до беззаконията на един служащ или чиновник.

Като съзнателен гражданин на България, и при това ощетен беззаконно от длъжностно лице, считам се задължен достойно да си защитя правата, които законите в тая страна ми гарантират.

1.VII.1940 г.

София С отлично почитание: (Подпис: д-р Иван Жеков)

3.3. Удостоверение, че мястото, записано на името на д-р Иван Жеков, е на общност «Бяло Братство»

ОБЩЕСТВО БЯЛО БРАТСТВО София, 28 февруари 1951 г.
БРАТСКИ СЪВЕТ
кв. Изгрев, пощ. кл. 13
СОФИЯ
(Емблемата с котвата и с надписа: «Глава на Твоето Слово е Истината.»)

УДОСТОВЕРЕНИЕ

Верската общност «Бяло Братство» дава настоящото на д-р Иван Жеков в уверение на това, че мястото, находящо се в кв. Изгрев, от 7 ½ декара, което по нотариален акт е на негово име, всъщност е на верската общност «Бяло Братство», което го използува за свои нужди.

Това му се дава по негова молба, за да му послужи пред четвърти райсъвет.

За Братския съвет: (подпис: Н. Ант.)
[Никола Антов]
(Кръгъл печат: Бело Братство – София)

3.4. Забележки на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев

1. Виж «Изгревът», том I, стр. 605–613 за имотите на Изгрева. А за този документ виж на стр. 610 под точка VII. Това удостоверение доказва именно това.

2. Виж «Изгревът», том III, стр. 359–363, 363–364, 367–368.

3. Място на Учителя и д-р Иван Жеков – виж «Изгревът», том III, стр. 368–369, 369–370, 370–371.

4. Тук е мястото да споменем, че благодарение на д-р Иван Жеков, който бе събрал копия на нотариалните актове на местата на Изгрева, бе възможно пред съда да се докаже, че мястото на Учителя не е частно владение.

3.5. Обвиненията*

Уважаеми д-р Иван Жеков,

Когато Учителят реши да се прибере от с. Мърчаево на Изгрева, нареди всички съестни продукти и покъщнина, като чаршафи, покривки за маси, чинии, тенджери и други вещи да останат на хазяина Темелко, защото той не е взимал наем, пък е имало изпочупени предмети негови. Останалото, определено от Учителя, да се натовари в една кола и да се докара на Изгрева в дома му. Обаче, ти, д-р Жеков, се разпореди, взема две коли, натовари всичко горе-изброено, което трябваше да остане, и вдигна и препрати колите в дома си, вместо в дома на Учителя.

Когато пристигнаха колите в дома ти заедно с тебе, Учителят дойде до дома ти на едно разстояние около 100 метра, като вижда колите там, той се покрусва, възмущава от тази ти постъпка, веднага се връща обратно и повикал брат Темелко, като го смъмрил защо са спрели колите там и защо не са изпълнили неговото нареждане, което гласи: определените вещи от него да се качат на една кола и докарат в дома на Учителя, а останалите вещи и съестни продукти да останат на Темелко. Темелко още тогава се разплакал за това мъмрене и до ден днешен все плаче, като си спомни за това неизпълнение учителово нареждане, а изкористване от твоя страна, въпреки че си знаел това нареждане.

Твоята жена Йорданка е взела от една сестра чаршафи и други вещи, необходими за обстановката на Учителя в с. Мърчаево, обаче впоследствие, при завръщането на Учителя от с. Мърчаево на Изгрева, сестрите виждат същите чаршафи опрани и проснати на дворното въже в дома ти от жена ти, която си ги прибрала и не ги предала на Учителя. Когато я запитали сестрите защо са в нея чаршафите, отговорила, че Учителят ѝ ги дал да се операт, но и до днес са във вас.

Търси се голям черковен златен кръст, останал в наследство на Учителя от баща му – дядо попа, но и досега не се намери. По сведения, събрани от

---

* Хората, които са написали това писмо, не са от онези, които са се грижили за Учителя, да Го перат, да Му готвят и всичко, което е необходимо. На ул. «Опълченска» това е Василка Иванова (виж «Изгревът», том III, стр. 56–57; том I, стр. 175–177), а на Изгрева и в Мърчаево е Юрданка. Това са те, двете сестри. Спомените на Юрданка Жекова са в том VII, стр. 584–627. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

сестра Ганка Парлапанова, която заявява, че този кръст е в Йорданка д-р Иван Жекова, която сама се похвалила, че Учителят й го е подарил, за да лекува с него. Жена ти Йорданка също се похвалила, че Учителят й е дал на съхранение златни предмети и накити.

Много братя и сестри са виждали Йорданка в молитвения дом с 4–5 пръстена скъпоценни-златни на пръстите си, а некои сестри се оплакват, че при заминаването на Учителя не са се намерили скъпоценностите им – бижута, дадени на съхранение на Учителя.

Една сестра съобщила в един кръжок между братя и сестри, че неин роднина при обиск в дома на д-р Иван Жеков намерил голям склад от най-различни съестни продукти, кухненски прибори, бельо и други вещи, които му направили силно впечатление на това богатство и запитал жена ти Йорданка: «Гостилница ли имате, че имате такъв склад?» Тя отговорила: «Те са на Братството, оставени на съхранение», обаче и досега не са върнати на Братството.

Предадени са ти в Мърчаево пликове със съдържание – принос, за да ги донесеш. Оказа се, че тия пликове, вече празни, са дадени на Ганчо да ги изгори на Витоша; пликовете са били 25, дадени от жена ти.

Уважаеми брат Докторе, от гореизложеното се вижда, че срещу вас двама ви – д-р Ив. Жеков и Йорданка д-р Ив. Жекова, има сериозно обвинение за обсебване на Учителовите, братските и сестрински вещи, особено златния кръст на Учителя, който е скъпоценност за Братството като скъп музеен спомен и бижутата на братя и сестри, които със сълзи на очи си ги търсят обратно, ще ви държат отговорни пред великата Божествена справедливост – Божи съд!

Уважаеми доктор Ив. Жеков, ако в теб проговори съвестта ти – Висшият Божествен морал, намери начин да върнеш тези вещи и скъпоценности, т. е. да се развържеш, да не ти тежи в живота и се продължи твоята еволюция.

гр. София, 30 май 1946 г. Доброжелатели: братя и сестри

3.6.1. Братята и сестрите на Юрданка Жекова и наследницитие на Димо Дончев Тевекелев-баща

НРБ
СЕЛСКИ
ОБЩИНСКИ НАРОДЕН СЪВЕТ
№ 730
27.II.1951 г.
Килифарево, В.–Търновско

(3 гербови марки по 10 лева. Кръгъл печат)

УДОСТОВЕРЕНИЕ

Килифарски народен селски съвет, Търновска околия, удостоверява, че Райчо Димов Тевекелев, бивш жител на с. Килифарево, Търновска околия, е починал на 27 май 1945 г., като след смъртта си за свои единствени прями и законни наследници е оставил:

1. Братята си: Иван Димов Тевекелев, на 56 години
Дончо Димов Тевекелев, на 57 години
Петър Димов Тевекелев, на 48 години.

2. Сестра: Йордана Димова Тевекелева, по мъж Д-р Ив. Жекова, от гр. София, на 56 години.

Настоящото се издава на наследниците на Райчо Димов Тевекелев, за да им послужи при получаване на суми.

Председател: (подпис)
Секретар: (подпис)

(Кръгъл печат: Народен селски съвет с. Килифарево – В.–Търновско, Обща служба)

3.6.2. Удостоверение за наследниците на имот на Димо Дончев Тевекелев

НРБ Селски Общински народен съвет	(Три гербови марки на Народна република България по 10 лв.) (Кръгъл печат: Народен селски съвет – с. Килифарево – В.–Търновско, Обща служба)
№ 2236 16.VI.1949 г.	(Две гербови марки на Министерството на социалната политика, Обществено подпомагане, на обща стойност 10 лв.)

с. Килифарево, В.-Търновско

Удостоверение

Килифаревски общински народен селски съвет удостоверява, че Димо Дончев Тевекелев, бивш жител на с. Килифарево, В.-Търновска околия, е починал на 19 юли 1947 г., като след смъртта си за свои единствени прями и законни наследници е оставил:

I. Синове: Иван Димов Тевекелев, на 55 години,
Дончо Димов Тевекелев, на 50 години,
Райчо Димов Тевекелев, починал 27 май 1945 г., преди наследодателя, и е бил неженен.
Петър Димов Тевекелев, на 44 г.

Дъщери: Йорданка Димова Тевекелева, а по мъж Йорданка д-р Жекова, на 52 години.

II. След смъртта си Димо Дончев Тевекелев е оставил и следния недвижим имот, декларран на негово име за периода 1935/49 г., том I, стр. 204, а именно:

1. Къща с двор и шатра със застроени 92 кв. м и незастроени 908 кв. м, при граници: от две страни – път и геран и Иван Д. Тевекелев.

2. Нива на м. Джурово от 3 декара, при граници: Дончо Калчев, Яна Рашкова Проданова и Дончо П. Стайков.

3. Нива на м. Джурово от 1,9 декара, при граници: Дончо п. Стайков, Ангел П. Тевекелев и път.

4. Нива на м. Елишин от 6,1 декара, при граници: Дончо Калчев Андреев, река и Ангел П. Тевекелев.

5. Нива на м. Джурово от 2,8 декара при граници: Ангел П. Тевекелев, Пенчо Д. Чолаков и Досю Ат. Агорялков и ТКЗС [трудово кооперативно земеделско стопанство].

6. Нива на м. Ливадито от 2,3 декара, при граници: път, Ангел П. Тевекелев, и Ангел Танков Пашов.

7. Нива на м. Руневец от 1 декар, при граници: Ангел П. Тевекелев, път, дере и Маню П. Кондуков.

8. Нива на м. Руневец от 2,6 декара, при граници: Ангел П. Пенчев Тевекелев и Маню П. Кондуков и път.

9. Нива на м. Сърня от 3,8 декара, при граници: Ангел П. Тевекелев, дере, Стефан Стоянов Додуняков.

10. Нива на м. Цигански лък от 3,9 декара при граници: граници не се съобщиха, понеже продадена на Б. Недялков.

11. Нива на м. Ганчева лъка от 4,4 декара, при граници: Петко Т. Шомов, Ангел П. Тевекелев, баир.

12. Нива на м. Долни хармани от 4,3 декара, при граници: Ангел П. Тевекелев, Ангел П. Токмакчиев и Георги Генов Ковачев.

13. Нива на м. Долни хармани от 2,4 декара при граници: Никола Тр. Цанев, Бр. Танкови и Александър Ахчиев.

14. Нива на м. Парича от 2,7 декара, при граници: път, Ангел П. Тевекелев и ...

15. Нива на м. Цигански лък от 5,2 декара, при граници: такива не се показаха – поради това, че била продадена.

18. Лозе на м. Руневец от 1 декар, при граници: дере, Иван Карагеоргиев и...

19. Път на м. Ганчева лъка от 0,2 декара, при граници: дере, Ангел Пенчев Тевекелев и Димитър Кънев.

20. Нива на м. Джурово от 1 декар, при граници: Дончо Калчев, Яна Р. Проданова и Дончо п. Стайков.

Горният имот се намира в с. Килифарево и землището му и че границите на тоя имот са посочени от наследниците на Димо Д. Тевекелев.

Настоящото се издава на наследниците на Димо Д. Тевекелев – Йорданка Д. Тевекелева, за да й послужи гдето й стане нужда.

За Председателя: (подпис не се чете) Секретар: (подпис не се чете)

(Кръгъл печат: Народен селски съвет с. Килифарево – В.–Търновско, Обща служба)

6.3. Договор между Юрданка Жекова и Маринка Таскова за ползуване на част от къщата «кьошк» във Варна

ДОГОВОР

Между подписаните, от една страна: Юрданка д-р Ив. Жекова от гр. Варна, а сега живуща в гр. София, и от друга страна, Маринка Паско Таскова от гр. Варна, се сключи настоящият договор за следното:

1. Юрданка д-р Иван Жекова отстъпва на Маринка Паско Таскова празното помещение, находящо се южно от новопостроения й кьошк, находящ се в гр. Варна, в местността «Рупи» зад военния лагер, при съседи на целия имот: Асен Попов, апартамян и шосе, за време от 1 октомври 1930 г. до 1 октомври 1932 г., т. е. за две години, без обаче Маринка П. Таскова да й плаща какъвто и да било наем за това.

2. Маринка П. Таскова приема гореописаното помещение в пълна изправност и се задължава в същото изправно положение да го повърне. Също тя приема да се грижи за имота като добра домакиня и всички повреди, станали в него – в помещението, гдето тя ще живее, ще се правят от нея и за нейна сметка, освен тия, които се дължат на непреодолима сила.

3. Аз, Юрданка д-р Ив. Жекова, заявявам, че горното отстъпване на описаното помещение правя на Маринка П. Таскова по случай нейното оженване. Водима все от същото чувство, за да й създам по-добри условия на

бъдеща майка – отстъпвам на същата временно да се ползва и живее в долнята стая на новия си кьошк, както и горнята малка стая на същия – за едно време от 1 октомври 1930 г. до 31 май 1931 г., след който срок тя е длъжна да ги освободи в пълна изправност веднага след като й съобщим, като се прибере да живее само в долното отделно помещение. И тук, както и по-горе, тя поема грижата на добър домакин за имота, който й се поверява.

Аз, Маринка П. Таскова, съм напълно съгласна с всичко гореизложено на настоящия договор и го приемам с благодарност.

Настоящият договор се написа в един екземпляр, след подписването на който остава у Юрданка д-р Ив. Жекова, а препис от него, при желание, може да има и Маринка П. Таскова.

Свидетели:	Договарящи:
1.	1.
2.	2.

Варна, ...*

7.1. Молба от д-р Иван Жеков до министъра на пропагандата от 14.VI.1945 г.

Редакция
БИБЛИОТЕКА ПРИРОДЕЛЕЧЕНИЕ
София
Вх.№ 1090/14.VI.1945 г.

До Господина Министра
на пропагандата.
Тук.

Господин Министре,

Както е видно от приложеното тук списание, «Библиотека за природелечение», редактирано от мен, поради усожнените събития едва в два броя можа да излезе и ми се наложи да го спра да излиза по същите причини. Но днес, когато се подобряват международните отношения и нуждата от просвета и съвети по природолечение е една вълнюща нужда за народа ни, то реших да подновя печатанието на списанието ми и за тая цел моля, Господин Министре, просветеното Ви внимание и благоволение да ми се даде необходимото разрешение за снабдяването с хартия по печатанието му.

София, 12 юний 1945 г. С отлично почитание: (подпис: д-р Иван Жеков)

7.2. Молба от д-р Иван Жеков до министър-председателя** от декември 1946 г.

ДО ДРУГАРЯ МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛЯ
НА МИНИСТЕРСКИЯ СЪВЕТ
Тук

МОЛБА

От д-р ИВАН ЖЕКОВ – бивш редактор
на списание «Библиотека по природолечение»,
живущ в кв. «Изгрев» №32 – София – XIII клон.

---

* Няма дата, нито подписи – вероятно това е чернова. (бел. М. И.)

** Министър-председател на България от 9.IX.1944 г. до 22.XI.1946 г. е Кимон Георгиев, а от 23.XI.1946 г. до 11.XII.1947 г. и от 12.XII.1947 г. до 20.VII.1949 г. е Георги Димитров. След това, от 20.VII.1949 г. до 20.I.1950 г., е Васил Коларов (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

ДРУГАРЮ МИНИСТЪР-ПРЕДСЕДАТЕЛЮ,

В отговор на заявлението ми под вх. № I–3–6532 от 14.IV.1945 г. до другаря Министра на пропагандата, получих от последния писмо-отговор под № 3–6532 от 26.IV.1945 г., с което ми се съобщи, че разрешение за вестник «Вечната любов» временно се отлага, поради липса на хартия. И така, по неволя трябваше да чакам реда си. И когато се обяви в печата, че от благословена свята РУСИЯ пристига хартия и се раздава на какви ли не списвания, особено и на попщината – тая олигархия, на която и днес още за съжаление се вслушват, казах си, че ще ни огрее нещо, но за чудо и изненада моя, нищо не ни огря...!?

Затова на 6.III.1946 г. повторно подадох заявление до същото Министерство на Пропагандата, в което изразих моето двоумение и удивление, че няма справедливо разпределение на хартията, а законът за печата зове всеки български поданик да се изказва по всички въпроси, които засягат икономическото, политическото и културното повдигане на народа ни.

Но и на това ми заявление е поставена резолюцията: «НЕ» на 27.XI.1946 г., и при това не ми е съобщено мотивите на това «НЕ»!...

Това «НЕ» ми дава право да мисля, че в това Министерство има още този маниер на бюрократизъм и фашизъм. Е, да, защото ние, «ДЪНОВИСТИТЕ», се ползуваме между просветената интелигенция с особеното мнение, че всяваме разкол в българската църква, т. е. пръскаме заблуда във вярата на народа. Това твърди една част от просветената интелигенция – тая, която се кланя на блажените идоли, за които Христо Ботев казва, че «свещи палят православните скотове». А другата част на интелигенцията, просветена от днешната наука, която твърди, че НЯМА БОГ, третира «ДЪНОВИСТИТЕ» за замаяни, шашави и неполезни на народа!...

Е, добре, за да се пръсне тая мълва и това третиране, които не почиват на светлата Божествена истина, ние искаме по силата на свободата на мисълта и закона за печата, разрешение от почит. Министерски съвет – ЗА ХАРТИЯ, за да можем да печатаме нашия вестник «Вечната любов» и в него да изнесем печатно пред народа великите слова на Всемирния Учител ПЕТЪР ДЪНОВ, който увековечи България за вечни времена.

Събитията, които преживява човечеството от толкова години, той ги предсказа, или по-право – ги пророкува, още от 1917 г. до смъртния си час – 27.XII.1944 г. в беседите си, които е държал редовно и програмно през време на половин век.

Ако и да беше зле ненавиден, преследван и осмиван в Отечеството си, той обаче не престана да проповядва на български език – на цялото човечество – за висшия морал – БОЖИЯТА ЛЮБОВ между човеците, което е чест за Отечеството ни – България.

И днес, ако има една проявена симпатия във Франция към България, то това се дължи не малко и на нашия Учител Дънов, на когото учението се посрещна и се разпространява толкова, че видни личности, общественици учат български език, за да изучават основно учението му.

Историята се повтаря – както едно време Богомилството намери почва във Франция, така и днес учението на Учителя ДЪНОВ се цени най-много там.

България е разсадник на велики идеи и тя ще играе ролята на новата Ханаанска земя; в нея се роди Духът на ХРИСТА, а ще възкръсне във ВЕЛИКАТА СЛАВЯНСКА ЗЕМЯ и ще се назове СЛАВИЯ.

И, за да не бъда голословен, нека спомена някои негови пророчества и уверения за съдбата на нашето Отечество България и на света, като направя няколко цитати от беседите му без коментарии от моя страна.

Ето какво е говорил в беседите си, както следва:

«Защото тия са дни за отмъщение, за да се изпълни все, що е писано.» – Лука, 21: 22. Тия думи се отнасят и до всички съвременни общества и народи. Европейските народи ще оголеят, ще изгубят силата си, ще настане глад на земята: кокошки, пуйки, агнета, прасета ще намалеят, почти ще изчезнат. Не само това, но и хлябът ще се намали, ще се дава дневно по 200–300 грама на човек... Може да се случи и да гладувате по 2–3 деня. Всеки ще се пита: «Защо дойдоха тези времена до главата ни? (...) Страшен е този стих. Който не разбира дълбокия му смисъл, ще ви прати в Ада. Който го разбира и тълкува правилно, казва: «Христос иде в света със Своята разумност и любов.»

(Из беседата на Учителя Дънов, държана на 28.I.1917 г.)*

«Всичко, което става в живота, е предвидено – нищо не е случайно. Взети са мерки за оправяне на обърканите работи. След 1945 г. работите по цяла Европа ще се оправят, но дотогава пътниците ще повръщат, както онези, които минават през Атлантическия океан с параход.»

[Из беседата на Учителя Дънов, държана на 2.II.1919 г.]**

«Дошло е време, когато християнските народи трябва да се побратимят и се приготвят за бъдещата религия, която иде. След 1945 г. тя ще дойде, ще се наложи на човечеството и ще го преобрази. Тя е религията на ТРУДА; след нея ще дойде новото учение – учение за живота. Докато живеят в религията на ТРУДА, хората все още ще се карат, ще се бият, но влязат ли в учението на живота, всичко това ще изчезне. Защо? Защото любовта ражда живота. Следователно всеки трябва да си даде отчет в коя религия живее – в религията на ТРУДА или в религията на ЛЮБОВТА. В религията на труда има две категории хора: едните живеят по Божествен начин, а се проявяват по човешки; другите живеят по човешки, а постъпват по Божествен начин. Това са неизбежни противоречия. Обаче живейте, трудете се и ОЧАКВАЙТЕ НОВАТА РЕЛИГИЯ, т. е. новото учение на живота, на работата и на любовта...

Казано е, че животното в човека се мъчи, човекът се труди, а Бог работи. Дайте път на Бога в себе си, Той да се прояви и да заработи чрез вас.»

(Из беседата на Учителя Дънов, държана на 9.II.1919 г.)***

«Великата цел си има своите разумни изяснения. Това не са нито от гледището на растенията, нито от гледището на нравите, нито от гледището на

---

* ВСЕ ЩО Е ПИСАНО: [Неделна] беседа от Учителя, държана на 28.I.1917 г., София. – Във: Все що е писано [Неделни беседи от 1917 г.: Сила и Живот XV серия]. София, 1942, стр. 6, 21. (бел. М. И.)

** КАТО СЕБЕ СИ: 4-та беседа от Учителя, държана на 2.II.1919 г., София. – Във: Великите условия на живота. [Неделни беседи от 1919 г.: Сила и Живот XVII серия]. София, 1944, стр. 63. (бел. М. И.)

*** ПРОТИВОРЕЧИЕ В СЪЗВУЧИЕТО: 5-а беседа от Учителя, държана на 9.II.1919 г., София. – Във: Великите условия на живота. [Неделни беседи от 1919 г.: Сила и Живот XVII серия]. София, 1944, стр. 88. (бел. М. И.)

млекопитающите, нито даже от гледището на човека, понеже те още отделно разглеждат причините и последствията в природата.

Но, за да вникнем по-дълбоко в развитието на идеята за обединението на човечеството и да се разберат причините за съществуващите международни противоречия, ние ще илюстрираме мисълта си със следния иносказателен разказ, тъй, както всички писатели в тая област са си служили с уподобления, притчи и разкази, за да обяснят великото, което по друг начин не може да се обясни. Когато великият невидим свят решил да спаси човечеството, той изпратил на Земята един от своите посланици – ХРИСТА, като най-вещ и знаток на принципите и методите на това спасение.

Най-напред го изпратил при един малък народ – еврейския, който имал стремеж за повдигане на човечеството и на себе си, да бъде едно ръководно звено.

Когато дошъл Христос между евреите, те го приели отначало добре, защото помислили, че той ще ги освободи: най-първо, ще им даде богатство и сили, и ще ги прати да завладеят други народи. Обаче, когато Христос развил своето учение, че всички трябва да се освободят еднакво и не трябва да има предимство между народите, както и учението за самопожертвуването и любовта към ближния, с което засегнал еврейския национализъм, това страшно стреснало евреите и те казали: «Този не само няма да ни освободи, но още повече ще ни зароби.» И решили да го премахнат, като създали кръста: «Човек, който разваля порядките на старите – казали му те, – заслужава КРЪСТНА СМЪРТ.»

Значи, при евреите Христос е трябвало да примирява две сили: една, която е трябвало да действува отвесно (перпендикулярно на своята плоскост) и друга, която е действувала хоризонтално, в противоположност на първата. Или, казано с други думи: първите идеи – отвесните, те са общочовешки идеи, а хоризонталните, това са националистическите, егоистичните сили, които действуват в света.

Следователно егоизмът в първото свое проявление винаги създава кръстната смърт. Тогава мисията на Христа излязла несполучлива.

След това той се явил между народите от Латинската раса и им представил тоя небесен проект, да вземат участие за реформирането на човечеството. Но, понеже те владеели тогава целия свят със своята култура, намерили, че неговото учение е опасно. «То ще ни разруши» – казали те – и започнали всички гонения и мъчения, включително и инквизицията, чрез която унищожиха тогавашните посланици – последователите на Христа.

Поради това и този втори опит пропаднал.

Тогава Христос се явил между народите от англосаксонската раса. Представил им проекта в момента, когато едва са се повдигнали в своето развитие и сила, и ги извикал на работа. И те казали: «Ето един човек, който ще ни възвеличи.» Но добавили: «Ще ни дадеш ли средства?...» А Христос им отговорил: «Ще ви дам колкото искате.»

И действително, първоначално работата е вървяла добре, но със своята търговия, тия народи завладели света и изчерпали соковете на окръжаващите.

По тази причина и между тях проектът пропаднал.

Най-после Христос се явява всред славянската раса и представя своя проект. Народите от тая раса се намерили на пазаря, за да се условят за работници, но казали, че «е късно вече – няма да свършим нищо...»

А Христос им отговорил: «Идете, работете, каквото се пада, и на вас ще се даде.»

Сега да пристъпим към обяснение на вложените идеи на този митически разказ. Всички тия раси, племена и народи на Земята вървят по един определен път, за да постигнат заветната си цел, която не е още очертана добре в умовете им.

Расите в своето първоначално проявление използват живота за своето размножаване, засилване и вземане надмощие над окръжаващата среда, племената са се борили за придобиване свобода, а народите – за самия живот. Но само животът в природата ни посочва истинския стремеж. Когато посеем една ябълчена семка в земята, не е най-важното да намерим почвата, но трябва да знаем какъв слой земя трябва да турим над тази семка и колко влага й е нужно, за да може да расте.

И смисълът на тоя растеж не се съдържа само в пущането на корените, израстването и разлистването на ябълката: за да може да поддържа рода си, тя непременно трябва да цъфне, да завърже и да даде плод.

От качеството именно на тоя й плод ще се определи отношението й към оногова, който я е посадил.

Това има следното приложение:

Всеки човек не е създаден само от материя. Той не е само едно материално същество, за да има само външни материални нужди. Независимо от създаването на костите, мускулите и стомаха, човекът е духовно същество, в него има един постоянен стремеж, чувства от по-висок характер, които са създали вътрешните отношения от неговия семеен бит, а това е проявата на закона на любовта. Тоя велик закон е създал дихателната система и кръвообращението на човешкия организъм, което показва, че жизнените сокове не трябва да седят в неговото сърце, в артериите и вените му, а трябва да се разпространяват из цялото тяло по такъв начин, че всичките му органи да се ползуват от тия блага. Това показва още, че не само благата трябва да се разпределят, но и излишеците трябва да се изчистват навън.

Но, за да може човек да схване този широк план на живата природа, трябва да има ум. Следователно човекът е едно мислещо същество. Природата е създала главата на човека с мозъка му, сложила е в него мозъчна система, чрез която умът действува и направлява всичките процеси в тялото.

Или, казано с други думи, ако преведем този символизъм на природата: човекът трябва да има воля, на тази воля трябват кинетически сили и чувства, за да й дадат подтик към дейност. Но, за да могат тия сили и чувства да действуват, трябва един метод. Тоя метод винаги се дава чрез човека, да мисли и чувствува.

Сега, както изтъкнахме причините на разделянето и взаимните противодействия между народите, нека покажем какъв метод се налага на славяните за тяхното обединение, от което може да се заключава и за другите.

Славяните трябва да се ползуват от положителната и отрицателната страна на еврейската, латинската и англосаксонската култури.

Виждаме, че от тия култури плюсът и минусът се неутрализират. Макар и да работят неуморно и с години, няма никакъв излишек от тях.

Те са култури без никакъв придатък. Ако еврейският народ в културно отношение внесе една реформирана религия в древността, латинската раса внесе култура за организирането на народите и гражданството, а пък англосаксонската раса внесе правовите отношения между народите и, до известна степен, разпространението на християнството, или тъй нареченото евангелизиране. Тя обаче ограничи туй евангелизиране със своите правови разбирания, т. е., че религията трябва да се меси във всичко, но не и в политическия живот.

Сега идат на реда си и славяните, които трябва да внесат един нов елемент, за едно по-широко разбиране на туй общочовешко обединение – възвишеното и благородното в света. И те трябва да направят този малък опит със себе си, защото те са народи с голямо индивидуализиране, широки амбиции, силно развит патриотизъм, силни и волеви чувства, а сравнително слабо развит ум. Следователно тия сили, заложени в тях, за да се развият, изисква се една мощна морална духовна среда, която да ги видоизмени и приспособи за общополезна работа.

На славяните предстои да внесат чувството на съзнателно побратимяване на народите, т. е. всеки народ да вземе толкова, колкото му е необходимо за неговото развитие, без ущърб на своя брат или съсед. Така също всеки народ трябва в политическо отношение да действува не толкоз с насилие, колкото със силата на моралното въздействие и човеколюбие. Славянинът трябва съвършено да изключи насилието от живота си, защото то прилича на остър нож, който не позволява никакъв господар, никакво добро, никакво право, освен правото на оногова, в чиято ръка се намира. Следователно този нож, с който отрязваш главата на другия, със същия нож ще отрежат и твоята глава, ако попадне той в чужда ръка.

Славяните не трябва да поддържат политиката на точилото и ножа; тази е най-старата политика, която съществува от памтивека – че ножът трябва да се точи, че без точило не може и без нож не може. Но ние питаме: от хиляди векове, всички тия ножове – где са? Нали трябва да се правят всяка година нови ножове и точила?... И ножът, и точилото се източват. Най-после, какво печели ножът?... Той се изхабява. Какво печели точилото?... И то се смалява постепенно. Това показва, че всички народи, които употребяват тия методи, физически се изтощават и се похабяват, а морално се смаляват и обезобразяват. А туй, казано на съвременен език, значи: израждат се. Следователно точилото и ножът – това е една човешка система, измислена, която няма никаква подкрепа в природата и е осъдена в края на фалит.

И в живота на славяните има редица доказателства за потвърждение на тая истина. Така, русите, след като повече от 40–50 години заплашваха Англия с дрънкането на своя нож, какво спечелиха?... Спечелиха Японската война, Общоевропейската война и болшевизма. Какво добро им донесе Японската война?... «Правилното и тактичното отстъпление» на Куропаткина. Какво им донесе всеобщата война? – Вземането на Цариград – на книга. А знаете ли това на какво прилича?... – Когато ние се намираме при някой богат човек и той си мери житото, а ние броим крините му и си въобразяваме колко крини ще ни даде назаем... И ние си запишем тия крини на кредита си: «Цариград е наш»... Тоя Цариград е една ябълка на раздор, която създаде най-голямата язва на славянска РУСИЯ. Тя притежаваше най-обширната част от Земята, която някога е била давана на един народ, откогато помни историята. Наместо да използува това несметно богатство, тя се занимаваше с въпроса за Цариград и проливите, с оглед на своето бъдещо надмощие в света, да стане една от най-силните държави. Тя се занимаваше, значи, с трудната задача на онзи мидийски цар – Левпул, който накарал своите учени да пробият най-тънката цев и да изчислят за колко време ще може да се прокара през нея всичката вода на земята. Тия странични въпроси отслабиха Русия морално и впоследствие болшевизмът дойде да й покаже къде е нейният прав път, т. е. – че трябва самопожертвувание – който има много, трябва да раздава.

Сега, ако дойдем до новообразувалата се държава Полша, ще забележим, че наместо да се организира вътрешно, морално, и тя върви по пътя на туй славянско разбиране – на вътрешни раздори, преследване и воюване. Ако дойдем до Чехословашко – и тая държава върви по същия път, в нея се развива милитаризмът, с помощта на който иска да брани своята свобода – чрез сила. Ако дойдем до Югославия – и тя върви по пътя на Русия: иска да стане една от най-големите държави – ИМПЕРИЯ на Балканския полуостров, и да тури всички народи на Балкана под своя знаменател.

А България – тя се показва сега смирена, защото ръцете й са свързани, но която ръка й се развърже – и тя бие!...

На славяните липсва трезвен ум!... На тях бърка националният фанатизъм, и не толкоз на народа, колкото на управляващите. Следователно на славяните ще препоръчаме следните четири неща: Великият закон на битието е произвел четири лъча от себе си и ги е проектирал в света. Тия лъчи са: светлината, животът, любовта и свободата. Всеки народ, за да намери своя път, трябва да има светлина в ума си; всеки народ, за да може да постигне целите си, трябва да има съзнателен живот в душата си; той трябва да има чисто и непокварено сърце – трябва да разбира методата на любовта, която е една от наймогъщите сили, които свързват живите същества и ги подготвят за вътрешния смисъл на живота; и накрая – свободата, която трябва да внесе хармония в човешкия дух, да примири всичките противоречия и даде правилна насока на всички сили – умствени, духовни и физически, към една велика цел – Божественото в света. Само чрез тия четири лъча ще изгрее новият живот и новата култура, която ще даде нова насока на славяните и на всички други народи – към великата цел на обединението им.»*

* * *

«Така трябва да растат всички българи, всички народи, цялата бяла раса. Не се страхувайте от това, какво ще стане с вас. Бъдещето на българския народ, с малки изключения, ще бъде светло. Бъдещето на славяните е добро; те носят такава култура, каквато никой не подозира. Всички народи ще черпят от тази култура. Тя ще бъде култура на братство, равенство и свобода.

В името на тази свобода всички народи ще се обединят, и то така, че големите народи ще покровителстват малките. Ето защо, обръщам се към всички мъже, жени и деца, да ратуват за идеята, която ще донесе братство, равенство и свобода между народите. И тъй – да престане борбата между народите. Всеки народ да се стреми да стане велик по дух, мъдрост и любов, а не голям, да владее и управлява малките народи.

Нека всеки работи в това направление, да се освободи от атмосферата, която сега го задушва, и да си каже: «Ние можем да се споразумеем, да уредим живота си, защото Господ е с нас, духовният свят е с нас.» Който препятствува на славянството да се прояви, няма да види добро. В бъдеще всички народи ще работят за славянството. Така е писано в Божествената книга. Славяните са богати хора. Техните житници, техните кесии ще се отворят за всички народи и ще кажат: «Братя, елате при нас, да заживеем в мир и съгласие, в

---

* Това е една от статиите от Учителя Петър Дънов, публикувана в сп. «Всемирна летопис», а по-късно в сборника «В Царството на Живата Природа». Вж. «Изгревът», т. XV, стр. 590–634. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

КЪМ ВЕЛИКАТА ЦЕЛ. ПРИЧИНИ ЗА МЕЖДУНАРОДНИЯ АНТАГОНИЗЪМ. УСЛОВИЯ ЗА ОБЕДИНЕНИЕТО НА СЛАВЯНИТЕ. – Сп. *Всемирна летопис*, Г. III, кн. 8–9 (1924 г.), стр. 175–177. В «Изгревът», т. XV, е публикувана на стр. 623–626. (бел. М. И.)

братство и равенство помежду си.» Това носи новата култура за цялото човечество.

Нова философия иде в света. Като заминете за другия свят и се върнете отново на Земята, сами ще проверите дали думите ми са верни... Докато сте в другия свят, ще прочетете програмата, която ще се приложи в бъдеще. Желая ви да бъдете радостни и весели. Никаква скръб, никакво страдание, никакъв страх.

Мъжество се иска от всички. Хлябът ще дойде; няма да умрете от глад и от жажда. Всичко ще имате в изобилие. Всички мъртви ще оживеят; ще повикаме всички убити и обесени от онзи свят. В продължение на сто години най-много, няма да остане онеправдан човек на Земята; в продължение на сто години ще се тури ред и порядък в света. Божието благословение ще дойде върху вас и върху децата ви.»*

«Съвременният свят е обхванат от една нова идея – болшевизма. Тя е Божествена идея, но опасно е да не се изопачи. Всяко ново движение, всяка нова идея е Божествена, но като се прилага, в нея се вмъкват човешки елементи – користолюбие, егоизъм и др., които я изопачават. Не се страхувайте от Божественото. Обаче пазете се от преходното, човешкото, което се основава на личния живот. Не се страхувайте, че известно движение ще вземе големи размери. Определено е какви размери трябва да има това движение. Дойде ли до тях, повече не може да се подвижи..

Махалото на часовника се движи на една и на друга страна, но движението му се определя от неговата дължина. Следователно и размерите на човешкото развитие ще стигнат до онези предели, до които човек ще израсте и ще получи Божията благодат.»**

«Светът не се развива правилно, защото разчита на завещания: този му завещал нещо, онзи му завещал нещо, и в края на краищата завещанието се свършва, благодетелите обедняват, а заедно с това и изворите пресъхват. Щом пресъхне един извор, и двете страни страдат.»***

8. Молба от д-р Иван Жеков до министър-председателя от 7 юли 1947 г.

ПРОИЗВОДСТВО София, 7 юлий 1947 г.
Д-р Ив. Жеков
(емблема:) Нави – запазена марка
кв. Царица Йоанна № 1245
София 13 клон

До Господина
Министър-Председателя на Министерския съвет
ТУК

МОЛБА

от д-р Иван Жеков, живее в кв. «Изгрева» № 32,
София, 13. клон, бивш редактор
на сп. «Библиотека по природолечение»

---

* ДЕТЕТО РАСТЕШЕ: 8-а [неделна] беседа от Учителя, държана на 30.III.1919 г. – Във: Великите условия: [Неделни] беседи от Учителя. София, 1944, стр. 145–146. ** Пак там, стр. 129. *** Пак там, стр. 137–138. (бел. М. И.)

Господин Министър-Председателю,

В отговор на заявлението ми до г-н Министра на Пропагандата под вх. № I–3–6532 от 14.IV.1945 г. получих от същата писмо-отговор под №3–6532 от 26.IV.1945 г., с което ми се съобщи, че «излизанието на в. ВЕЧНАТА ЛЮБОВ временно се отлага, поради липса на хартия». Следователно по неволя трябваше да чакам реда си. Но, когато се обяви в печата, че от благословена света Русия пристига хартия и се раздава на какви ли не списвания, и особено на попщината – тая олигархия, на която и днес държавниците се вслушват, казвам все да ме огрее нещо, но за чудо и изненада моя, НИЩО не ме огря! Затова на 6.III.1946 г. повторно подадох заявление до същото Министерство на пропагандата, в което изразих моето двоумение и удивление, че нема справедливост в разпределението на хартията и че законът за печата зове всеки български гражданин да се изказва по всички въпроси, които засягат културното подигание на народа, но не, разбира се, по маниера на днешната опозиция. Но и на това ми заявление е поставена резолюцията «НЕ» на 27.XI.1946 г. и не ми е съобщено мотивите на «НЕ»!

Разбира се, че това «НЕ» мирише на цензура и е един маниер на бюрократизъм и фашизъм. Е, да, защото ние, «дъновистите», се ползуваме между просветената интелигенция с особеното мнение, че всяваме разкол в българската православна църква, т. е. пръскаме заблуда във вярата на народа. Това твърди едната част на просветената интелигенция, тая, която се кланя на блажените идоли, за които Христо Ботев каза, че «свещи палят православните скотове»... А другата част на интелигенцията, просветена от днешната наука, която твърди, че нема Бог, и третира «дъновистите» за замаяни и шашави...

Е, добре, за да се пръсне тая мълва, която не почива на ИСТИНАТА, дайте възможност да четете великите слова на Всемирния Учител Петър Дънов, който ще увековечи България във вечни времена. И, за да не бъда голословен, ще си позволя, за подкрепа на това, да цитирам някои пророчества за събитията, които преживява човечеството от толкова години.

«Защото тези са дни за отмъщение, за да се изпълни все що е писано.» – Лука, 21: 22.

«Тези думи се отнасят и до всички съвременни общества, държави и народи. Европейските народи ще оголеят, ще изгубят силата си, ще настанат глад на земята: кокошки, пуйки, агнета, прасета ще намалеят, почти ще изчезнат. Не само това, но и хлябът ще се намали, ще се дава дневно по 200–300 грама на човек. Може да се случи да гладувате по 2–3 дена. Всеки ще се пита: «Защо дойдоха тези времена до главата ни?» Страшен е този стих. Който не разбира дълбокия му смисъл, ще ви прати в ада. Който го разбира и тълкува правилно, казва: «Христос иде в света със Своята разумност и любов.»

(Из беседата на Учителя Дънов, държана на 28 януарий 1917 г.)*

---

* ВСЕ ЩО Е ПИСАНО: [Неделна] беседа от Учителя, държана на 28.I.1917 г., София. – Във: Все що е писано [Неделни беседи от 1917 г.: Сила и Живот XV серия]. София, 1942, стр. 6, 21. (бел. М. И.)

«Сега идат на реда си и славяните, чието предназначение е да внесат един нов елемент за по-широко разбирание на туй общочовешко обединение - възвишеното, благородното в света. И те трябва да правят този малък опит със себе си, защото те са народи с голямо индивидуализирание, широки амбиции, силно развит патриотизъм, силни волеви чувства, а сравнително слабо развит ум. *Най-хубавото у славяните е това, че те имат силно развито религиозно чувство, но не фанатично, а алтруистично чувство, общочовешко. Следователно тия сили, заложени в славяните, за да се развият, изисква се една мощна и духовна среда, която да ги видоизмени и приспособи за общополезна работа.»**

«Взети са мерки за оправяние на объркани работи. След 1945 г. работите на цяла Европа ще се оправят, но до това време пътниците ще повръщат, както онези, които минават с параход през Атлантическия океан.»* *

«Дошло е време, когато християнските народи трябва да се побратимяват и се приготвят за бъдещата религия, която иде. След 1945 г. тя ще дойде, ще се наложи на човечеството и ще го преобрази. Тя е религията на труда. След нея ще дойде новото учение – учението за живота. Докато живеят в религията на труда, хората все още ще се карат, ще се бият, но влязат ли в учението на живота, всичко това ще изчезне. Защо? – Защото любовта ражда живота.»***

(Из беседите на Учителя Дънов, държани на 2 и 9 февруарий 1919 г.)

9. Молба от д-р Иван Жеков до Дирекцията на печата от 5.V.1949 г.

До Другаря Министера на Външните работи
(Дирекция на печата) София

18 л. гербова марка
Вх. № 24585/ 5.V.49 г.
В. О. (Вярно с оригинала)****

МОЛБА
От д-р Иван Жеков,
живущ в кв. «Изгрев» № 32, 13 клон, София

Другарю Министре,

На основание писмо № 27526–40–V на повереното Ви министерство от 14 юни 1948 г., отдел за вероизповеданията, моля Ви да ми се разреши да редактирам и издавам в. «Бяло Братство», който да излиза под печат 2–3 пъти в месеца на моя отговорност, като главен редактор и с участието на редакционен комитет, в който ще се печатат ценни за времето беседи от Учителя Петър Дънов, както и съобщения и мнения, както и упътвания за братствата в страната и в странство, с който, разбира се, цели се поддържанието единството на

---

* Откъс от една от статиите от Учителя Петър Дънов, публикувани под заглавието «В Царството на Живата Природа». Вж. бел. на стр. 282 в настоящия том. (бел. М. И.)

** КАТО СЕБЕ СИ: 4-та беседа от Учителя, държана на 2.II.1919 г., София. – Във: Великите условия на живота. [Неделни беседи от 1919 г.: Сила и Живот XVII серия]. София, 1944, стр. 63. (бел. М. И.)

** ПРОТИВОРЕЧИЕ В СЪЗВУЧИЕТО: 5-а беседа от Учителя, държана на 9.II.1919 г., София. – Във: Великите условия на живота. [Неделни беседи от 1919 г.: Сила и Живот XVII серия]. София, 1944, стр. 88. (бел. М. И.)

*** Това е препис, направен от самия д-р Иван Жеков. (бел. М. И.)

братствата в духа на учението на Учителя Петър Дънов, което в основата си е за висшия морал – Божествената Любов, за честен индивидуален и задружен комунален труд и живот, а следователно – за благото на народа.

Но понеже предстои да се представи в повереното Ви Министерство проекто-устав на Верската общност «Бяло Братство» за утвърждение, по който обаче необходимо е да се дадат печатно мнения от братствата в страната, т.е. да се изяснят различните мнения по въпросния проекто-устав, то, за да се възприеме от всички един проекто-устав по духа на днешното време, на истинската демокрация, а не по духа на автократизма, в който е съставен и редактиран вече въпросният проекто-устав, налага се издаването на в. «Бяло Братство», за което моля Ви по-скорошното разрешение.

София, 5 май 1949 г. С другарски поздрави:
(подпис: д-р Иван Жеков)

10. Писмо от д-р Иван Жеков до в. «Отечествен фронт» от 18.XII.1944 г.

До Почитаемата Редакция
на в.«Отечествен фронт» – София

Господин Редакторе,

Правя достояние на печата и за сведение комуто това е длъжност, следния факт, който, разбира се, не е за отминаване и премълчаване. Като варненски пограничен ветеринарен лекар, през месец май 1926 г. бях отстранен от служба по един поръчан ревизионен акт, за да послужи за удовлетворение амбициите на някои търговски среди, силни тогава на деня, и на някои колеги злобливи, но сега вече починали. Този ревизионен акт се разгледа в Специалния съд при Върховната сметна палата едва през 1938 г., който съд го анулира и ме освободи от всяка отговорност – углавна и материална, като ме снабди и с удостоверение №1827 от 29 август 1938 г., че съм невиновен, което е приложено в заявлението ми под №...* от 4.VI.1941 г.

За последен път направих постъпки на 4 юний 1941 г. за назначението ми на бившата ми погранична служба във Варна, но, обаче, не ми се поне отговори. Повярвах, че новата народна власт на ОФ ще възвърне службата ми и ще ме възстанови на тая длъжност, като жестоко онеправдан от фашисткия режим, който в ония години настани във ветеринарното отделение все професори маниаци, верни служители на фашизма. И за тая цел, замолих лично и устно сегашния началник на ветеринарната дирекция, през октомври 1944 г., да ми се върне службата и да бъда реабилитиран. Той обаче «искрено» ми каза, че законът за пределната възраст ще ми пречи и че му предстои да се загрижи за места на толкова ветеринарни лекари, които се завръщат от окупираните земи. Аз възразих основателно, че по силата на една забележка на тоя закон, а именно, че по признати заслуги може да се задържи или преназначи на служба един чиновник, а такива аз претендирам да имам, тъй като в битността си като военен пограничен ветеринарен лекар, въпреки заплашвания от властта и че, «както се грижите за толкова ветеринарни лекари, които се завръщат от окупираните земи, така сте длъжен да се погрижите и за моята мизерна участ, защото съм жертва на фашисткия режим». При все това той не се съгласи да удовлетвори

* Пропуснато е в оригинала, който представлява чернова, написана на машина, с допълнения на ръка от д-р Иван Жеков. (бел. М. И.)

молбата ми, а ми предложи, с чувство привидно за съжаление, да приема надничарска служба при един варненски общински ветеринарен лекар, и то ако се съгласи на това последният. Аз, разбира се, не се съгласих на това предложение – по понятни причини и съображения – и, уверен, че той, ако подновя писмено молбата си направо до министра на земеделието и държавните имоти, нема да ходатайствува пред него за назначението ми на казаната служба, то реших да подам такава молба до господа Регентите с надежда, че те, като височайша власт, ще дадат мнение, че в случая, като съм толкова жестоко онеправдан и жертва на бившия фашистки режим, мога да бъда реабилитиран и удовлетворен. Но, уви, участта и на тая ми молба завършва с една преписка-предписание до министерството на земеделието и държавните имоти, т. е. последното да даде и съобщи на почитаемото регентство известни данни за мен, но което то, за голямо съжаление, и до днес не е отговорило. А молбата ми е подадена на 12 октомври 1944 г. и която, за голямо мое съжаление, не е пришита в служебното ми дело.

И така, уволнен съм на 25 май 1926 г., а оправдан съм от съда на 25 август 1938 г., т. е. след 12 години – време на тормози и мизерия, и не по моя вина, а по вина на недобросъвестен финансов ревизор. И други 6 години такива в мизерия до днес, но вече по вина на всесилните и злобливи професори-маниаци във ветеринарното отделение във фашисткия режим, които не благоволиха да ми съобщят причините за неназначението ми на служба!?

Е, добре, 18 години чакам за тая промяна в управлението на страната, за да бъда реабилитиран в службата си, но тацитно ми се отказва тая реабилитация, днес, поради закона за за пределната възраст!? В случая за мен нема правда, защото началникът на ветеринарната дирекция се намира и движи в юношеската си пределна възраст! Ето защо става нужда на такова отговорно място да бъде поставен един лекар, който да е минал пределната възраст, но, посочен, разбира се, от ветеринарното съсловие, за да няма аномалии в службата, нетърпими и неотговарящи днешното време, което налага бързи и неотложни реформи.

(Подпис: д-р Иван Жеков)

11. Астрологична карта и хороскоп на Иван Жеков от Мажис, Мексико, юли 1948 г.

СЛЪНЧЕВ ХОРОСКОП НА ИВАН ЖЕКОВ

I. Описание на характера и наклонностите

Слънцето в знака на Риби и в Съзвездието Водолей, в съединение и с участие на Меркурий ретрограден, показва един дух безпокоен, надарен с интенсивни, прогресивни аспирации и с големи хуманитарни тенденции. Чувствителността, впечатлителността и мистическите тенденции, които утвърждават знака Риби, се комбинират обаче с наклонности в голяма степен активни на трите знака на ОГЪНЯ, заети поне от четири планети, които характеризират човек на дейността, в постоянно движение и винаги неуморим.

Меркурий в знака на водата и подвижен по съдействие, иска да дава един ум крайно опитен, надарен с голямо разнообразие на интереси, значително приспособими и приложими, но лесно променя идеи и мнения по какъв да е предмет и повод: голямо увлечение по история и археология, не по-малко по астрономия, и въобще – по науката, интерес за пътуванията, голяма любов за водата, и преди всичко – за морето.

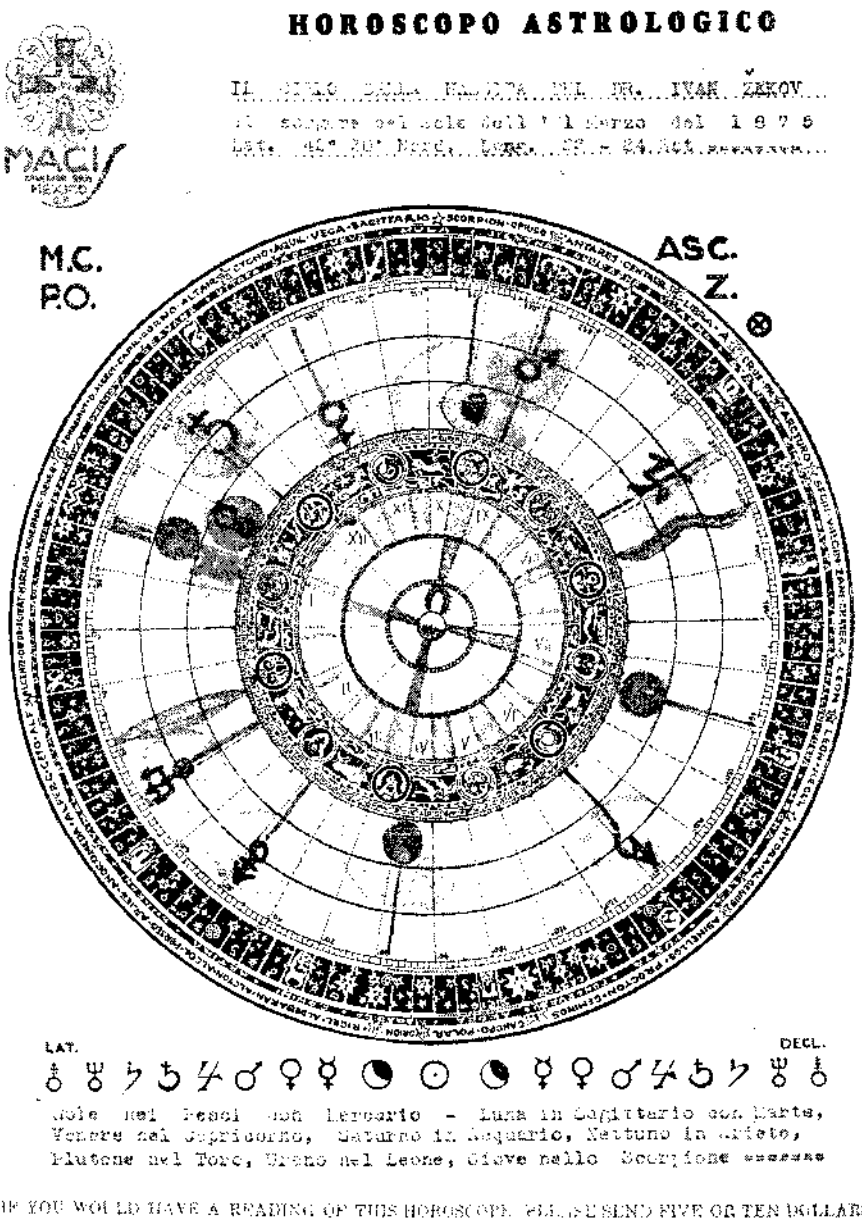

Горе: Астрологична карта на д-р Иван Жеков, роден на изгрев Сльнце на 1 март 1875 г., направена от Мажис, Мексико, през месец юли 1948 г.

Вдясно: стр. 1 от хороскопа, написан на италиански език.

OROSCOPO SOLARE DI IWAN JEROV

pentacolo talismanico

I - Descrizione del carattere e tendenze

Il Sole nel segno dei Pesci e nella costellazione dell' Acquario, in congiunzione applicante con Mercurio retrogrado, mostra uno spirito inquieto, dotato di intense aspirazioni progressiste e di tendenze eminentemente umanitarie.

La sensibilità, l' impressionabilità e le tendenze mistiche che conferiscono il segno dei Pesci si combinano però colle inclinazioni in alto grado attive dei tre segni di fuoco, occupati da almeno quattro pianeti, che caratterizzano l' uomo d' azione, in continuo movimento e sempre infaticabile.

Mercurio in segno d' acqua, e mobile per giunta, suole dare una mente in estremo versatile, dotata di una grande varietà di interessi, eminentemente adattabile, ma facile a cambiare di idee ed opinioni su qualunque soggetto: grande attrazione per la storia e l' archeologia, non meno che per l' astronomia e la scienza in generale, interesse per i viaggi, grande amore per l' acqua e soprattutto il mare.

La quadratura del Sole e di Mercurio con Marte dà alla mente una grande acutezza, accrescendo l' attitudine analitica e la abilità pratica; aumenta anche l' energia, ma suole anche dare tendenza all' irritazione. Dà una particolare inclinazione alla meccanica, alla medicina ed alla chirurgia, ed una notevole attrazione per i mezzi meccanici di trasporto.

Il trigono di Urano con Marte in segni di fuoco accresce la energia naturale, il coraggio e l' intraprendenza, la combatti -

Квадратурата на Слънцето и на Меркурий с Марса дава на ума една голяма острота, проницателност, като усилва аналитическата способност и критическата умелост, ловкост и хитрост, усилва още енергията, но обаче изглежда да проявява тенденция на раздразнение и гневност. Проявява една особена склонност към механиката, медицината и хирургията и една забележителна привързаност към механическите средства по транспорта.

Тригонът на Урана с Марса в знаковете на огъня увеличава естествената енергия, смелостта и предприемчивостта, борбата и тенденциите по полемика, като показва една забележителна степен на нервно напрежение и възбуда.

Луната в Стрелец засилва стремежа, забележително променлив и малко скептически в знака Риби, като прибавя идеализъм, амбиция и една известна инстинктивна религиозност, макар видимо в конфликт с възренията на ортодоксалната религия (квадратурата на Уран с Юпитер), както собствено в религиозното поле, така и в тия социално и политическо поле. Тригонът на Луната с Нептун е висше значущо и изразително в своя естествен стремеж към една форма на мистична общност.

Венера в Козирог в квадратура с Нептун и в тригон с Плутон иска да даде тенденция на безбрачие или пък да има отношения с другия пол в един характер по-скоро свободен или таен. Такова влияние придава още една особена чувствителност, която може да има нещо като зараза, болезнено, което склонява в употребление на наркотически вещества и стимуланти (склонява, а не налага).

Накрая за забелязване е кръстът, който в четири знака закрепено образуват Юпитер и Сатурн с Уран и Плутон, които показват очевидно, тия четири планети задружна основния конфликт на епохата, в която живее, т. е. между консервативните и традиционните тенденции (Юпитер и Сатурн) и реакционно-прогресивните сили (Уран и Плутон).

Този конфликт влияе върху втората част на живота, т. е. от 1920 г. (съединение с Нептун и опозицията на Юпитер) до 1950 г. (квадратурата на Сатурн).

ЗДРАВИЕТО. Понеже не се знае часът на раждането, то трябва да се ограничим в общите съображения, които произлизат от заетите знаци и от главните аспекти.

Знакът Риби и свободните приложени осветления от огорчения и тъга благоприятствуват дългоденствието, макар и да има едно силно наклонение към опасности и силни нещастия от всякакъв вид, предимно по отношение на пътувания и средства на пътувания.

Частите на тялото, особено чувствителни и податливи, достъпни, са долните краища (краката).

II. Общи влияния върху разни аспекти на живота

С Венера в Козирог и Юпитер в Скорпион, които образуват квадратура, икономическото щастие е благоприятно от спекули по недвижими имоти, химически и естествени продукти, растителни състави, и въобще – от водата и земята, като елементи.

Епоха еднакво по-благоприятна, от гледна точка икономическа, е втората част на живота, т. е. след 1925 г.

Склонността към медицината значително изпъква с Марс точно върху Зенита на Слънчевия хороскоп.

Нептун във втория дом на такъв хороскоп, освен че е разпоредител на Слънцето, показва доходи, които имат нещо тайно, мистериозно или нещо, което иде от Провидението.

Юпитер в VIII дом благоприятствува едно наследство, достатъчно добро и по само себе си е важно, но на което опозицията на Нептун не позволява изцяло да се наследява.

Луната в средата на небето, като минава от тригона на Урана и това на Нептун, е един признак за забележителна активност и контакт с много хора, което дава една значителна степен на популярност и успех – една активност, която има още един известен СОЦИАЛЕН вид и характер.

В собствената обикновена работа (VI дом) лесно е да се признае влиянието на Уран, което показва благоприятния фермент на нови идеи и нови приложения, които наедно го правят оригинал и прогресист.

Обаче не е ясно показано или посочено бракът, макар да е означено влиянието на жената, и специално – на една жена, върху живота.

Добре, напротив, са показани в хороскопа много пътувания, някои, изглежда, доста дълги и с много познанства и приятелства, но, обаче, последната част от живота изглежда да се развива в условия на уединение и изолиране.

III. Описание на принципалните прогресивни влияния

Слънчевите направления разделят живота ви на ТРИ периода, първият от които завършва и вторият започва в 1895 г.

Първите 20 години на живота са, следователно, владени от знака Риби, които показват една епоха, в която вземат надмощие пасивни и отрицателни влияния. По-значителният аспект на тая епоха е откриването на Плутон към 1886 г.

В 1895 г. се открива един период на живот, интенсивно активен, и именно затова е посочено в хороскопа със знака активен и положителен на Овена, подразделено на три деканата (срока): 1895–1904, 1905–1914, 1915–1924. Влиянието на Марса владее в първата декада, влиянието на Урана – във втората и онова на Нептун – в третата. Обаче трябва да се забележи, че таковото влияние изпъква по-скоро накрая, отколкото в началото на съответната декада. За забелязване е като особено важно годината 1918 г., в която Слънцето направо влиза в КОНСТЕЛАЦИЯ на Овена и идва после в аспект с Луната и Венера радикални: периодът 1918–1920 г. изглежда, че по известен начин мени ориентацията на живота Ви. Между предшествуващите години най-важна е 1912 г., характеризирана с влиянието на планетата Нептун в Телец.

Двойно по-важна е 1925 г., когато Слънцето направо влиза в знака на Телец и идва в съединение с Нептун, планетата на идеализъм, духовност и мистицизъм: едно голямо влияние идва, очевидно, върху живота ви, когато се отваря третият период на същата – един период на живота малко по-стабилен, неподвижен и постоянен, както в навиците – обичаите, така и в местопребиваването и с интереси, повече еднообразни и повече строго съединени със земята, въпреки влиянието духовно на Нептун, който съставлява нещо като страж на прага на новия период на живота ви.

Този трети период от живота е поделен почти на две равни части от новолунието, което отговаря на годината 1940 г. Влиянието върху първите десет години (1925–1935 г.) изглежда да са били най-благоприятните за една плодовита и тиха дейност. От 1935–1940 г. квадратурата на Уран показва една епоха

от промени и пречки неочаквани, препятствия от близки и далечни и възможни прекъсвания; влиянието на Уран обаче може да има някои специални интереси от значение. Движението, което започва с 1940 г. и годините веднага последващи, са под особеното влияние на квадратурата на Сатурн, което иска да носи трудности, препятствия на свободното изразяване или изказване, загуби и траури и тъги.

Към 1945 г. свръхвлияе съединението на Слънцето направо с Плутон, като показва условията на живота и дейността по-скоро неспокойна, склонна към възбуди и трески.

В 1948 г. Луната в Дева в тригон с Нептун благоприятствува и стимулира духовните интереси и дейността: 1949 г. е много благоприятна за задружен живот, като посочва тоже условия, особено благоприятни за реализирането на своите идеали и на своите аспирации. В 1950 г. тригонът на Луната право с Меркурий права благоприятствува интелектуалната дейност – в науката и съчиненията.

Квадратурата, която Слънцето образува със Сатурн права, след 1950 г. показва необходимостта да се бодърствува за здравословното състояние, като се пази еластичността на ума, паметта, заети в строителни интереси и оптимистически идеи, като се възползува полезно от мъчните външни условия, които винаги неизменно съставляват нашата действителна навременност.

От друга страна Венера, като се приближи с Нептун, благоприятствува артистическите интереси по един много особен характерен начин, както духовните и културните отношения с личности от другия пол.

В 1951 г. Луната се енфрента хармонически с влиянието на Сатурн, като минава от секстил на Уран в тригон със самия Сатурн, благоприятствува за дълбоки научни знания по астрономията и астрологията.

В 1952 г. на гореказаното влияние се прибавя онова, въобще, благоприятно с присъединяването на Юпитер, което дава лесни печалби и успехи; опозицията на Нептун би трябвало да показва измами или политически затруднения и препятствия.

В 1953 и 1954 г. трябва да се самонаблюдаваш за това, което се отнася за здравието ви, ако аспектът, който Луната образува със Слънцето, толкова радикален, колкото прав, благоприятствува успеха и реализацията на твоите идеали и аспирации.

В 1955 г. Луната в Стрелец е еднакво добро от гледна точка на активните възможности, като посочва успеха на онова, което съставлява целта на твоите усилия. Марс, ретрограден в тази година, налага един ритъм, повече бавен, в твоите активни обичаи и навици.

В 1956 г. е важна за входа на Слънцето право в знака, следващ на Близнаците, в който стимулира по особен начин интелектуалния живот, а следователно отваря една епоха, която благоприятствува да се посвещава по изключителен начин в науката, с възможни малки пътувания.

Луната, като се кулминира в 1957 г., в тригон с Венера и Нептун в съединение, благоприятствува в пълната реализация на твоите интереси, особено артистичните. 1958 г. може да бъде тревожна, безпокойна, поради влиянието на Марс; 1959 г. и 1960 г. са повече направо благоприятни, тия години и двете следващи могат, обаче, да бъдат критични, кризисни за здравието, дори и тогава, ако животът на тялото би могло да продължи неопределено.

Мексико, юлий, 1948 г. МАЖИС

12. Неделна беседа от Учителя на 1 ноември 1931 г. «Изново»

«Изново»
(Ев. Йоана, глава 3, от стих 3)

Ще взема само тази дума – «изново». Аз ще взема тази дума като един скъпоценен камък.

Глупавият човек от нищо не се интересува, а умният от всичко се интересува. Щом не се интересувате, аз казвам: «Глупав сте!» Ако глупавият се интересува от моята мъдрост, то и аз ще се интересувам от неговата глупост. Ако лошият се интересува от моята добродетел, то и аз ще се интересувам от неговата лошевина.

Ако някои любят Бога, ако грешникът се интересува от Бога, то и Бог се интересува от тях. Вие ще отидете при Бога и ще Му кажете, че дядо ви е от благородно произхождение. Господ от това не се интересува. Господ се интересува от това, дали дядо ти се е интересувал от Господа. Ако не се е интересувал, ти за дядо си нищо не говори на Бога.

Ти отиваш с един кобур да убиеш някого; първокласен парабел си турил в джеба си. Лошият човек бръква в джеба ти и ти открадва кобурът. Ти бръкваш, кобура го няма. Казваш: «Кой ли е този вагабонтин, който ми откраднa кобура?» Питам: Този, който ти откраднa кобура, лош човек ли е? Той е много по-добър от тебе, понеже те спря да извършиш едно престъпление. Ако този джебчия бръкне в джоба ти и извади парите, с които ти отиваш да подкупваш някъде, то какво престъпление е направил той? Аз разглеждам нещата сега от Божие гледище, а не от човешко гледище. Има една философия. **Ако вие искате да разгадаете тайните на нещата, трябва да обърнете внимание на това. Има нещо, на което вие никога не сте обръщали внимание.**

Казва Христос: «Изново.» Казва се: «Тази къща трябва да се направи изново.» **Новото не търпи никакъв кърпеж.** Новото изключва всичко старо. Всяка наука, която остарява, не е наука. Тя е наука само в обикновения смисъл. Всяка истина, която остарява, не е истина, това е една обикновена истина. Всяка любов, която остарява, това не е никаква любов, това е обикновена любов. Всяко чувство, всяка мисъл, всяка постъпка, които остаряват, принадлежат към обикновения ред на нещата.

Нам не ни важи слънцето, което е залязло. Нам важи слънцето, което е изгряло. Мен ме интересува храната, която е в устата ми, а не храната, която е зад гърба ми.

За да станете граждани на Царството Божие, има условие. **Не можете да влезете в Царството Божие, ако изново не се родите.** Казано е: «По-лесно е камила да влезе през иглени уши, отколкото богат да влезе в Царството Божие.» С други думи, за да влезеш в Царството Божие, ти трябва да се разтовариш от всичкия багаж, от всичките си стари възгледи, вярвания, ще се освободиш от всичко временно и ще останеш само с това същественото, което Бог е вложил в твоя ум, сърце, душа, дух и тяло. През тези тленни уши ти ще влезеш и ще оставиш всичко вън, и ще се усещаш свободен.

Един от древните царе имал една красива дъщеря, толкоз красива, че тя имала много кандидати, които се явили да я искат. Но бащата искал от момъка да му донесе една колесница, направена от светлина, и с тая колесница той

---

* ИЗНОВО: 6-а беседа от Учителя, държана на 1.XI.1931 г., София – Изгрев. – В: Новата Ева. Издигнете жената! [Неделни] беседи от Учителя. София, 1931 г. (бел. М. И.)

Тук публикуваме беседата, преписана от д-р Иван Жеков на стария правопис. Прилагам я тук за обяснение на следващия материал за Михаил Иванов. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

искал да посещава разните светове. И 6000 години са оттогаз, и никой не е измислил такава колесница, и тази дъщеря още не е оженена; още 6000 години ще минат, и въпросът ще остане неразрешен. Този въпрос е един от неразрешените въпроси на света. Всички вие търсите колесницата на светлината.

Не светлината, която влиза, но която излиза, спасява човека. Ще ви дам едно ново схващане на светлината и тъмнината. Всички тези тела, които изпущат светлина от себе си навън, те светят. А всички тези тела, които възприемат светлината навътре, са тъмни тела. **Следователно тъмнината се явява, когато светлината се поглъща от известно тяло. И всички тези хора, които са тъмни, поглъщат само, вземат.** Един човек, като е добродетелен, мисли за баща си, слугата си, изпуща нещо от себе си; вие ще забележите у него едно светло, приятно, живо лице. **Човекът на тъмнината се различава. Като видиш един човек, ще видиш дали изпуща светлина или я поглъща.**

Всеки един дисонанс е дисонанс, защото поглъща. Когато почнат дисонансите да преобладават в музиката, то вече не е музика. В сегашната музика има само два дисонанса. И сега някои нови музиканти искат да ги увеличат. В музиката трябва да остане само един дисонанс. И мисълта е създадена по музикалните закони – и в самата мисъл има хармония и мелодия. В мелодията се дава една мекота на тона, а в хармонията се дава едно разширение. Значи, когато искаш да се разшириш, трябва да употребиш хармония, а когато искаш да внесеш пластичност, трябва да внесеш мелодия. В досегашната хармонична музика е липсвала мелодията. Източните народи досега имаха само мелодия и станаха на каша; те развиха само своите чувства. Човек трябва да съедини мелодията с хармонията. Хармонията отговаря на ума, а мелодията – на сърцето. Вие сте нещастни, понеже сте приели много любов. Дай я сега навън, давай, давай, докато твоята любов започне да се връща към тебе. И тая, разумната любов ще ти донесе онези спасителни средства, които ти очакваш. Вие по някой път казвате: «Бог не мисли за мен.» **Господ от хиляда години мисли за тебе. Великото в Бога е в това, че Той, при всичките Си велики работи, които върши, отделя време и за малките работи.** Ако Бог нямаше това качество, то всички ние бихме измрели до един.

Като срещнете някой човек, вие можете да знаете дали ви обича или не. Кой от вас не знае това? Всеки път ти можеш да знаеш обичат ли те или не. Всякога можем да знаем говорят ли ти истината или не. Най-първо има едно колебание свещено, и по него можем да знаем; а после ти се лъжеш; ти искаш да те обича и затова мислиш, че те обича. Онзи, който носи любовта си пред мен, той носи запалена свещ, светлина. За мен са важни не неговите думи. Свещта говори повече от неговите думи.

Онези, които ви обичат истински, ще ги намерите в горите. Когато сте много тъжни, идете при някое дърво – дъб, бук, бор. Там са вашите истински любовници, нищо повече. Ще кажете, че това са дърветa. Не са дърветa. Всички светии са ходили по горите да постят; не са ходили между хората. Когато са искали постижения на велики идеали, те са ходели между дърветата и от тези дърветa са научавали някои неща.

Сега настава втори един процес. Човек трябва да влезе в света.

Ако ти любиш двама, де е престъпността в любовта? **Престъплението седи в следното: ако ти поглъщаш светлината на онзи, когото любиш, ти правиш престъпление. Ако ти даваш светлина, то е добро. Ако на едного даваш светлина, а от другия поглъщаш, това е престъпление.** Когато обичаме, ние даваме, а когато привидно обичаме, ние поглъщаме и това е престъпление. Ако ти във всички моменти се проявяваш в любовта си към всички и даваш, тогаз де е престъплението? Бог се проявява еднакво към всички. А престъплението седи в това, когато ние от едни приемаме, а на други даваме.

В какво седи вашето спасение? Любовта винаги се отвращава от престъпниците. Любовта има крайно отвращение от тези хора, които поглъщат. Бог казва: «Даром сте приели и даром давайте!» Бог казва: «Това, което вземате от Мене, давайте го: мир, радост, знание, свобода.» Бог, Който живее в нас, поражда в нас един вътрешен подтик и казва ни: «Давайте!»

По цялата Земя има едно общество от възвишени, гениални, талантливи хора. Не казвам де им е мястото. Те живеят малко по-високо от нас. В момента, когато вие се решите да живеете по истинския начин, те знаят, и веднага те изпращат своята мисъл, треперят над вас и казват: «Не бой се, ние сме с тебе.»

И, ако ти си музикант, ще протечат мисли в теб, вдъхновение ще дойде. Няма да има за тебе дни на скръб, страдания; всичко това ще изчезне от тебе. Но ти ще кажеш: «Може ли да бъде това?» За умния, разумния, святия – може, а за глупавия – никога.

Ние говорим за онзи, великия закон. «Изново.» Първо всички трябва да имате едно ново отношение към Бога, към това Великото в света, Което носи вашето щастие. Бог иска всички да бъдат щастливи: мъже и жени, слуги и господари, лисиците, вълците. Това ще бъде реализирано. Разбира се, това няма да дойде по механичен начин. Слънцето трябва да изгрее. Изворите трябва да протечат отнякъде, доброто трябва да дойде отнякъде; то няма да излезе от нас. Онази велика мисъл трябва да излезе отнякъде; тя не излиза от човека, а идва отнякъде.

Великите мисли идат от Великото Съзнание, от Вечното, и ние ставаме отражение на Божествените мисли. Ако ние правилно отражаваме Божията мисъл, ние сме свободни. Докато ние ставаме носител на Божествената мисъл, за нас всички треперят; инак оставаме сами.

Желая всинца ви да имате колесницата, направена от светлина. Един човек трябва да съзнае, че преди всичко има един дух, душа, ум и сърце. Те са съществените неща; да съзнае човек, че той има сила да послужи на Великото. Има толкоз знание в света, има толкоз начини! Аз бих ви дал някои начини за изследване, но ако сега се дадат някои начини, ще се употребят за зло; ако ви дам ключа да познавате кой човек ви обича, то вие ще намерите не онзи, който ви обича, но онзи, който ви е изневерил. Ако ви дам правила, как да познавате честните хора, вие ще търсите безчестните.

Направихте велика погрешка, когато забравихте източника на живота – Бога, и дойдоха големите нещастия. И цялото човечество върви по обратен път. И едвам сега хората сега се питат накъде да тръгнат.

Не бъдете раби на човеци, а бъдете синове Божии! Един човек, който иска да излезе да помага на човечеството, той е син Божий. Не да го хвалят хората.

Когато станем всички свободни, тогаз ще се изменим. Всички да бъдем свободни, както когато Бог ни е направил първоначално. Адам направи погрешка, като каза при създаването на Ева: «Плът от плътта ми, кост от костта ми.» А трябва да каже: «Ум от ума ми, сърце от сърцето ми, душа от душата ми и дух от духа ми.» И сега един мъж на една жена да каже: «Ти си излязла от моя ум, сърце, душа и дух.» И, когато една дева срещне един момък, да каже: «Ти си, който си излязъл от моя дух.» Пак същият закон, значи. Тогаз ще дойде новата култура, Царството Божие. Ако хората не разбират така, тогаз ще останат да крякат както сега.

Мъжът трябва да се върне към онова положение, в което Бог го е направил. Също така и жената. И тогаз да си подадат ръка – само по този начин светът ще се оправи. Това значи: «Родени изново» – родени така, както Бог ги е създал.

13. Три писма между д-р Иван Жеков и французите на Михаил Иванов

13.1. а. Писмо от д-р Иван Жеков до брат и сестра Ербен от 14.VI.1946 г.

Chers frère et soeur Herbin,

Nous n'avons pas pu jusqu'à present répondre à vorte lettre du 21.3.1941 qui nous a fort agréablement surpris, à cause des événements qui se sont succédés et qui continueront leur développement jusqu'à la fin d'une nouvelle guerre pour que le dit du Maître : «L'avenir est a la culture Slave», soit accompli.

Aujourd'hui que les relations postales avec la France bien-aimée par nous et avec d'autres pays sont rétablies, nous éprouvons une grande joie de vous écrire et de vous dire en vous remerciant chaleureusement de vorte lettre, que nous sommes sains et saufs et que nous sentons la presence de notre Maître bien-aimé parmi nous. Nous avons la foi ferme que notre Maître bien-aimé S'en est allé pour préparer une place pour nous, pour que nous puissions continuer notre vie selon l'amour Divin, selon la vérité, la sagesse et la justice. Amin.

Par la faveur de Dieu, nous avons été tout le temps de notre évacuation avec notre Maître bien-aimé dans le village Martchaevo, dans les environs de Sofia où ma compagne Jordanka lui préparait les repas et répondait à tous ses besoins. Nous habitions la même maison où des frères et des soeurs de Sofia et de la province venaient jour et nuit Le consulter, venaient pour être consolés et bénis par leur Maître bien-aimé.

Je vous envoie pour souvenir quelques photos qui peuvent certifier de notre évacuation à Martchaevo, arrondissement de Sofia.

14.VI.1946 г. Подпис и печат: Д-р Иван Жеков

13.1.б. Превод на писмото на д-р Иван Жеков до брат и сестра Ербен от Франция

Скъпи брат и сестра Ербен,

Досега не можахме да отговорим на вашето писмо от 21.3.1941 г., което много приятно ни изненада, поради събитията, които последваха и които ще продължат развитието си до края на една нова война, за да се изпълни казаното от Учителя: «Бъдещето е на славянската култура.»

Днес, когато са възстановени пощенските връзки с обичната ни Франция и с други страни, ние сме много радостни, че можем да ви пишем и да ви съобщим, като горещо ви благодарим за вашето писмо, че ние сме живи и здрави и че чувстваме присъствието на нашия любим Учител между нас. Вярваме твърдо, че нашият любим Учител си отиде, за да приготви място за нас, за да можем да продължим живота си според Божествената любов, според истината, мъдростта и правдата. Амин.

По Божия милост, през цялото време на евакуацията си, ние бяхме с нашия любим Учител в село Мърчаево, в околностите на София, където моята другарка Юрданка му приготвяше храната и отговаряше на всички негови нужди. Живяхме в същата къща, където братя и сестри от София и от провинцията идваха ден и нощ да искат Неговите съвети, идваха, за да бъдат утешени и благословени от своя любим Учител.

Изпращам ви за спомен няколко снимки, които могат да удостоверят нашата евакуация в Мърчаево, Софийска област.

14.VI.46 г. Подпис и печат: Д-р Ив. Жеков

(Превод: Марина Иванова)

13.2.а Писмо от брат и сестра Ербен до д-р Иван Жеков от 28.VIII.1946 г. (скенер-копия – стр. 298–301)

13.2.б Превод на писмото от брат и сестра Ербен до д-р Иван Жеков от 28.VIII.1946 г.*

Лион, 28 август 1946 г.

Драги брат Жеков,

Вие ни особено разглезихте, сестра Ербен и мен, с уважението, което ни засвидетелствувахте с двете фотографии на Учителя, които получихме и съзерцавахме с такова вълнение, че сърцата ни избухнаха и ние плакахме изобилно при вида на Съществото, което след Бога е най-обичано от нас.

Бъдете уверени, драги брат, че ние ще Ви бъдем винаги признателни за щастието, което така братски ни дадохте.

Надяваме се, че поне фотографията с мощите на Учителя, изложени в големия салон на Изгрева, би могла да бъде изпратена на колкото светлия, толкова и чудесния брат Михаил. Никой друг ученик не заслужава повече от него да има този свет спомен и всички братя французи, с които през миналите месеци май и юни присъствувахме в Севр на изгрева на Слънцето и на беседите на брат Михаил, еднакво намираме, че от ден на ден нашият обичен Учител се изявява чрез великолепния брат Михаил. Нашите съотечественици, които Го познават от Рила, са учудени, изненадани даже да разпознаят най-характерните черти от лицето на Учителя в тези на брат Микаел. Всички даже потвърждават, че ако той си оставеше брада и мустаци и когато ще побелеят, приликата ще бъде наистина чудновата!

Всяка година през август, годишнината на най-голямата благословия, която Небето ни е дало, ние се потопяваме отново с радост във великолепната обстановка, в която живяхме през 1939 г. на Изгрева и Рила, където ви намерихме. Френската делегация от това време помни братския и симпатичен прием, даден и у вас в четвъртък на 24 август, през време на закуската, на която я бяхте поканили сестра Йорданка и вие.

И вълнението ни е наистина дълбоко при спомена за една от последните срещи с нашия любим Учител, понеделника 28 август. След обеда, един от нашите братя от Франция се обърна към Учителя, в присъствието на братята и сестрите българи, събрани в двора на Изгрева, и му благодари, без съмнение вие още си спомняте това, задето е дал на Франция едно такова доказателство на любов, като й е изпратил в лицето на брат Михаил една жива вест, такава, каквато малко народи на Земята са били избрани да получат. Тъй, както ви казах и преди, ние ходихме в Севр през пролетта, за да присъствуваме в продължение на 25 дни на изгряването на Слънцето и на беседите на брат Михаил. Прекарахме благословени часове, такива, каквито не бяхме живели от Рила насам!

Французите, чийто критичен дух при това е много развит, са ентусиазирани от учението, което Учителят предава чрез брат Михаил и залата е много тесна, за да може да побере всички братя и сестри от Париж и предградията, желающи да се учат. Трябва позволение, за да се присъствува. Бяхме заедно с писатели, изобретатели, професори, повече от които стават твърде рано – както преди нашите братя в София, – за да дойдат от Париж в Севр да пеят, да се молят, дишат, правят упражнения и чуят, пият даже думите на брат Михаил.

---

* Не е отбелязано от кого е преведено писмото. Преводът е написан на пишуща машина и е в архива на д-р Иван Жеков. (бел. М. И.)

JULES HERBIN
Directeur d'honneur des P.T.T.
3, Avenue Leclerc
LYON. 7e

Lyon, le 28 août 1940

Cher frère Jekor,

Vous nous avez particulièrement gâtés, mon Herbin et moi, en nous faisant l'hommage des deux photographies du Maître reçues et contemplées avec une telle émotion que nos cœurs ont explosé et que nous avons abondamment pleuré à la vue de l'Être qui, après Dieu est le plus aimé de nous.

Soyez bien persuadés, cher frère, que nous vous resterons toujours reconnaissants du bonheur que vous nous avez aussi fraternellement donné.

Nous aimons à penser que tout au moins la photographie des reliques du Maître, enfermées dans le grand salon d'Izgrev aura été envoyée au lumineux auteur que mon cher frère Michaël. Nul autre disciple ne mérite plus que lui d'avoir ce pieux souvenir et tous les frères français avec lesquels, au mois de mai et au mois de juin derniers, nous avons, à Ferney, assisté au lever du soleil et aux conférences de frère Michaël, s'accordent à reconnaître que de jour en jour, notre Maître bien-aimé se manifeste à travers notre magnifique frère Michaël. Nos compatriotes qui l'ont connu à Nice sont frappés, étonnés même de retrouver les traits les plus marquants du visage du Maître dans ceux du visage de frère Michaël. Tous même affirment que si celui-ci laissait pousser moustache et barbe lorsqu'elles seront blanches, la ressemblance sera vraiment miraculeuse!

Chaque année

en août, mois anniversaire de la plus grande bénédiction que le Ciel nous ait donnée, nous nous retrempons avec joie dans la magnifique ambiance que nous avons vécue en 1939 à Izgrev et à Rila où nous vous avons trouvé. La délégation française d'alors n'oublie pas le paternel et sympathique accueil reçu chez vous le jeudi 24 août au cours du lunch auquel sœur Jordanka et vous l'avez conviée.

Et notre émotion reste vraiment profonde au souvenir d'un des derniers contacts avec notre Maître bien aimé, le lundi 28 août. Après le repas de midi, un de nos frères de France s'est adressé au Maître, devant les frères et sœurs bulgares assemblés dans la cour d'Izgrev et l'a remercié, sans doute vous en souvenez vous encore, "d'avoir donné à la France une telle preuve d'amour " en lui envoyant en frère Michaël un message vivant tel que " peu de peuples sur la terre n'avaient jamais été choisis pour " en recevoir un pareil!" Ainsi que je vous le disais d'autre part,

Nous sommes allés à Sèvres, au printemps dernier, assister pendant 25 jours au cours de soleil et aux conférences de frère Michaël. Nous y avons vécu des heures bénies comme nous n'en avions pas vécues depuis Rila! Les Français dont l'esprit critique est pourtant très développé sont enthousiasmés de l'enseignement que le Maître leur transmet à travers frère Michaël et la salle des conférences est trop étroite pour recevoir tous les frères et sœurs de Paris et de la banlieue, désireux de s'instruire. Il faut une autorisation pour y assister.

Nous y avons coudoyé des écrivains, des inventeurs, des professeurs, des ingénieurs, des élèves des grandes écoles de la capitale dont la plupart se levaient très tôt - comme jadis nos frères de Sofia - pour venir de Paris à Sèvres chanter, prier, respirer, faire les mouvements et entendre, boire même les paroles de frère Michaël.

Sur un tout autre plan, nous avons la conviction pour l'avoir

2

entendu dire dans beaucoup de milieux sociaux différents, que frère Michaël avait contribué, par son comportement fraternel, par son amour, par sa grande intelligence et par l'étendue de ses connaissances scientifiques, occultes et mystiques, à faire aimer la Bulgarie par les Français, là où les meilleurs représentants diplomatiques n'auraient pu réussir.

Quant à la diffusion de l'enseignement du Maître en France, ou en Europe, on ne saurait guère l'évoquer sans parler de succès triomphal ! Des milliers de Français le suivent assidûment et bien d'autres sont des sympathisants. Des ramifications, des correspondants ou des groupes existent dans 170 localités ou villes de France et depuis que la Fraternité blanche universelle a été au premier plan, à l'occasion d'un Congrès spiritualiste mondial, où cependant 70 formations spiritualistes différentes se trouvaient représentées, l'Europe et bientôt le monde entier connaîtront le Maître et son sublime enseignement.

Vous devez penser, mon cher Frère, combien nous nous en réjouissons et combien le prestige de la Bulgarie va s'en trouver accru !

Le groupe de Lyon se réunit chaque jeudi dans notre maison, de 15 heures à 21 et même 22 heures. Nous y chantons les chants du Maître, ceux de la Pancrythmie, nous prions et lisons des Conférences : vous savez qu'elles vont être publiées avec la collaboration des disciples français groupés autour de celui qu'ils considèrent, à tout le moins, comme le fils spirituel du Maître !

Pour terminer ce long bavardage, laissez-moi vous dire, mon cher Frère, combien nous espérons qu'un jour prochain, soit en Bulgarie, soit en France, nous aurons la joie de nous retrouver auprès de frère Michaël, avec des milliers et des

milliers de frères français et bulgares.

Les français se rappellent très bien que le Maître bien aimé leur a déclaré, pendant leur séjour à Rila, que son enseignement serait diffusé à l'univers entier, par les Français...

Voulez-vous, bien cher frère, transmettre les fraternelles pensées de frère et sœur Herbin aux sœurs Markova et Beleff, aux sœurs Victoria et Amelya Nadzor, aux frères et sœurs Berbe et Panayotoff, aux frères Boëv, Pamporof, Kapitanof, Tcheref, Kirchto et à tous ceux de nos frères bulgares rencontrés à Izgrev ou à Rila, dans la sublime ambiance de Notre vénéré Maître.

Nous y avions aussi beaucoup fraternisé avec le frère Blagodounov, ex-colonel de l'armée bulgare de qui nous n'avons jamais reçu la moindre nouvelle? Aurait-il abandonné l'enseignement du Maître?

Pour sœur Jordanka et pour vous, bien cher frère Jekov, toutes nos amitiés les plus fraternelles et soyez toujours dans la Paix et dans la lumière.

Herbin

P.S. Puisque notre Maître est parti et que nous n'aurons plus désormais le bonheur de recevoir des photographies, le groupe de Lyon serait très touché si vous disposiez de photographies du Maître, ayant un caractère bien particulier (méditatif, concentration ou parlant en conférence), de me les faire envoyer afin qu'il me soit permis de les faire reproduire.

De plus, je voudrais reconstituer l'ensemble du repas pris en commun à Rila avec la table du Maître dans le fond et dans l'ex. bel ensemble que j'ai vu entre les mains d'un frère, est constitué de 3 cartes postales.

Je m'excuse de cette permission mais tout ce qui touche à Rila et au Maître, est tellement sacré pour nous! Merci, mon frère et que Dieu vous bénisse.

Herbin

По един съвършено друг начин ние сме убедени, след като сме чули да казват в много и различни социални слоеве, че брат Михаил е допринесъл чрез своите братски обноски, чрез своята любов, голямата си интелигентност и обширността на своите научни, окултни и мистични познания, България да бъде обичана от французите тъй, както едва ли най-добрите дипломатически представители биха могли да успеят.

Колкото до разпространението на учението на Учителя във Франция и Европа, човек не би могъл да го представи, без да говори за триумфалния успех! Хиляди французи го следват ревностно и много други са симпатизиращи. Разклонения, кореспонденти и групи съществуват в 170 местности и градове на Франция и след като Всеобщото Бяло Братство беше на първо място на един световен духовен Конгрес, където впрочем 70 различни духовни формации бяха представени, Европа, и скоро – целият свят ще познаят Учителя и неговото възвишено учение.

Вие може да разберете, драги брате, колко ние се радваме на това и колко престижът на България в такъв случай ще нарасне.

Групата на Лион се събира всеки четвъртък в нашата къща от 15 до 21, и даже до 22 ч. Пеем Учителеви песни, тези на Паневритмията, молим се и четем беседи. Вие знаете, че те ще бъдат публикувани със съдействието на братя французи, групирани около този, когото считат най-малко като духовен син на Учителя!

За да свърша това дълго бръщолевене, оставете ме да ви кажа, драги брате, колко много се надяваме, че един близък ден, било в България, било във Франция, ще бъдем радостни да се намерим отново около брат Михаил заедно с хиляди и хиляди братя французи и българи. Французите си спомнят много добре, че любимият Учител им заяви, през време на пребиванието им на Рила, че учението ще бъде разпръснато по целия свят чрез французите...

Благоволете, скъпи брате, да предадете братските мисли на брат и сестра Ербен на сестри Маркова и Белева, на сестри Виктория и Амелия Надзор, на брат и сестра Бертоли и Панайотови, на брат Боев, Пампоров, Капитанов, Щерев, Кирчо и на всички братя, срещнати на Изгрева и Рила във възвишената среда на Нашия обожаван Учител. Бяхме се също много побратимили с брат Благодумов, бивш полковник от българската армия, от когото не сме получили досега никакви новини. Дали не е изоставил учението на Учителя?

На сестра Йорданка и Вас, скъпи брат, нашите братски привети и бъдете винаги в мир и светлина.

Ербен

П. П. Тъй като нашият Учител си е заминал и ние за в бъдеще не ще имаме вече щастието да имаме негови фотографии, групата от Лион ще бъде много трогната, ако вие разполагате с фотографии на Учителя, някои с по-особен характер (съзерцаващ, концентриран или говорещ на беседа), да ни ги изпратите и да ни бъде позволено да ги прекопираме.

Освен това бих искал да възстановя ансамбъла от общите трапези на Рила с масата на Учителя в дъното. Този ансамбъл, който видях у един брат, е съставен на 3 пощенски картички.

Извинявам се, че си позволявам това, но всичко, което се отнася до Рила и Учителя, е толкова свещено за нас!

Благодаря и нека Бог ви благослови!

Ербен

13.3. Разговор с Учителя*

Ако някой иска да говори в събрание, да говори от свое име, а не да ангажира Школата и да излиза от името на Учителя. За всички Божествени истини, ние сме съгласни. Тези там – Кръстьо и Михаил, те са във властта на Черното братство. Вие сте виновни за всичко. Вие ги извикахте и вие им отпуснахте пари да дойдат. Те могат да отидат да работят, а не да лежат. Като дойдат, всички искат да лежат и да не работят. Котката, когато е при дупката на мишката, мижи. Но като хване мишка, не мижи повече. Те гледат и мижат. Михаил е без сърце. Граблашев им е писал да ги пита дали да замине за Америка, а те идват при мене и по обиколен път питат, аз да им кажа, а те да му пишат, че те са му предсказали. Аз им казах: «Нали знаете, кажете му!» Това е общо течение за използуване. Никой не ги е вързал, свободни са да си отидат. Старите приятели да стоят на местата си и да си отварят очите, за да не се крият зад гърба им подобни хора. Аз ще ги изкарам на слънце. Вие няма какво да се борите. Това е една мрежа, една борба между Черното и Бялото братство. Всички приятели да вземат мерки, да се оттеглят от тях и те да се запретнат да работят. За лазарките – те са техни илюзии, чисти фикции. Всички тези работи стават, за да поумнявате вие. Те са хора, които обичат да ви използуват. Тях ще ги впрегна, защото зная откъде иде тази работа. А отделното хранене на Кръстьо и Михаил аз ги изобличих: «Кой ви позволи да се храните отделно тук?» Аз имам камшик. Такива свети Кирил и Методи не признавам. Онези бяха гиганти, а тези са бръмбарчета.

Те си бяха добре във Варна. Още не са за света. Да си отидат там, защото се компрометират, светът ще каже: «Ето ги, всички са такива.» Могат да вземат по две или по три жени – нямам нищо против това. Не бъдете лековерни, не се оставяйте да ви лъжат! Те трябва да се оттеглят. Когато някой дойде и се препоръчва за учител, ще му кажем: «Нам са открити много работи, които не ни е позволено да говорим.» Тайна трябва да държат всички. Те черпят от вас и като изчерпят, всичко ще капитулира. Затова престанете да им съобщавате това, което знаете. Черните лъжат и искат да повдигнат вътрешен раздор. Това е тяхна тактика. Духовете ги лъжат. Аз виждам вътре в тях черни като катран сенки. Нас не ни е страх от тях. Страх има, когато има грях. Райна Стефанова под тяхно влияние е обсебена. Аз никога не съм ги натоварвал с никоя работа. Те са хванати. Аз имам да им чета молитва на тях. Ще им покажа как се служи на Бога. Аз ще извадя своя нож. Те трябва да отидат да работят на друга нива, на друго място. Тук не се позволяват техните лъжи. В името Божие не е позволено да се говорят лъжи. С моето име злоупотребяват, но ще им прекъсна всичките нишки и на всички ще кажете: «Кръстьо и Михаил ще трябва да си отидат във Варна.» Двата изпита не издържаха, а сега – навън! Това е решението на Бялото Братство. Онези духове, за които те не се оказаха достойни, ще им намерим мястото. А те да отидат да копаят. Те са дошли тук за материални облаги. Ако искат да гадаят, да отидат да гадаят другаде – в Англия,

---

* Този разговор е отпечатан и в «Изгревът», том I, стр. 308–310. Тук лично на печатния текст д-р Иван Жеков се е подписал лично и е сложил своя печат. Това е едно доказателство, че този текст е верен. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

във Франция, но тук в мое име аз не позволявам. Защото не искам да огорчавам Господа. Силата ми не е в тези хора, които ме следват. Те искат да повдигнат вас, за да повдигнат себе си. Недейте гледа каква светлина съм, но прочетете книгата си на тази светлина! За всичко съм снизходителен, но дойде ли някой да руши Божественото – там съм лош, ще му смажа главата. Абсолютно нищо няма да им давате. Всичко здраво ще се определи в мълчание. Да пишете на старите приятели да пазят мълчание. Който дава живот, е от Бога, а не който убива. На старите приятели ще кажете да изпълняват Волята Божия. В това е силата. Това разделение е попска работа и трябва смирение.

Да се каже на всички приятели: «Няма да поздравлявате никого, който отива при «братчетата». Човек иде от Бога и трябва да има смирение. Това разделение е мисълта на поповете – Черната ложа, която иска да всее раздор. Тези духове тръгнаха от София, сега обикалят всички кръжоци. Бъдете внимателни и всичко изпитвайте! Аз няма да позволя в мое име да се вършат такива работи. Нека е малко, но чисто. Такива, при които ходят момичетата, да им гадаят, не са за мене. Моето име ще им служи като един ключ, с който ще отключват, за да оберат, и ще си заминат. Онези духове, които искаха да ги подигнат, ги напуснаха.

(Подпис:) Д-р Иван Жеков
(Печат:) Д-р Иван Жеков D-r Iv. Jekoff

Разговор с Учителя.

Ако някой иска да говори в събрание,да говори от свое име,а не да ангажирва школата и да излиза от името на Учителя.За всички Божествени истини ние сме съгласни.Тези там - Кръстьо и Михаил,те са във властта на черното братство.Вие сте виновни за всичко.Вие ги извикахте и вие им отпуснахте пари да дойдат.Те могат да отидат да работят,а не да лежат. Като дойдат,всички искат да лежат и да не работят.Котката,когато ми е при дупката на мишката,мижи.Но като хване мишка,не мижи повече.Те гледат и мижат.Михаил е без сърце.Граблашев им е писал да ги пита,дали да замине за Америка,а те идват при мене и по обиколен път питат,аз да им кажа,а те да му пишат,че те са му предсказали.Аз им казах:"Нали знаете, кажете му".Това е общо течение за използване.Никой не ги е вързал:свободни са да си отидат.Старите приятели да стоят на местата си и да си отворят очите,за да не се крият зад гърба им подобни хора.Аз ще ги изкарам на слънце.Вие няма какво да се борите.Това е една мрежа,една борба между Черното и Бялото братство.Всички приятели да вземат мерки,да се оттеглят от тях и те да се запретнат да работят.За лазарките,те са техни илюзии,чисти фикции.Всички тези работи стават,за да поумнявате вие.Те са хора,които обичат да ви използват.Тях ще ги впрегна,защото зная от къде идат тези работи.А отделното хранене на Кръстьо и Михаил ще ги изобличих:"Кой ви позволи да се храните отделно тук?"Аз имам камъчик. Такива свети Кирил и Методи не признавам.Онези бяха гиганти,а тези са бръмбарчета.

Те си бяха добре във Варна.Още не са за света.Да си отидат там,защото се компрометират,света ще каже:Ето ги всички са такива." Могат да вземат по две или по три жени - нямам нищо против това.Не бъдете ревниви,не се оставяйте да ви лъжат.Те трябва да се оттеглят.Когато някой дойде и се препоръчва за учител,ще му кажем:"Нам се открити много работи,които не ни е позволено да говорим".Тайна трябва да държат всички.Те чепят от вас и като изчерпят,всичко ще капитулира.Затова престанете да им съобщавате това,което знаете.Черните лъжат и искат да

Скенер-копие на оригинала на Разговор с Учителя с печата и подписа на д-р Иван Жеков

повдигнат вътрешен раздор.Това е тяхна тактика.Духовете ги лъжат.Аз виждам вътре в тях черни като катран сенки.Нас ни е страх от тях. Страх има,колкото има грях.Райна Стефанова под тяхно влияние е обсебена Аз никога не съм ги натоварвал с никоя работа.Те са хванати.Аз имам да им чета молитва на тях.Ще им покажа как се служи на Бога.Аз ще изва дя своя нож.Те трябва да отидат да работят на друга нива,на друго мяст Тук не се позволяват техните лъжи.В името Божие не е позволено да се говорят лъжи.С моето име злоупотребяват,но ще им прекъсна всичните - нищки и на всички ще кажете:"Кръстьо и Михаил ще трябва да си отидат във Варна."Двата изпита не издържаха,а сега навън.Това е решението на Бялото братство.Онези духове,за които те не се указаха достойни,ще им намерим мястото.А те да отидат да копаят.Те са дошли тук за материални облаги.Ако искат да гадаят,да отидат да гадаят другаде,- в Англия,във Франция,но тук в мое име аз не позволявам.Защото не искам да огорчавам Господа.Силата ми не е в тези хора,които ме следват.Те искат да повдигнат вас,за да повдигнат себе си.Недейте гледа каква светлина съм,но прочетете книгата си на тази светлина.За всичко съм снисходителен,но дойде ли някой да руши Божественото,- там съм лош,ще му смажа главата. Абсолютно нищо няма да им давате.Всичко здраво ще се определи в мълчание.Да пишете на старите приятели да пазят мълчание.Който дава живот е от Бога,а не който убива.На старите приятели ще кажете да изпълняват волята Божия.В това е силата.Това разделение е попска работа и трябва смирение.

Да се каже на всички приятели:"Няма да поздравлявате никого,който отива при "братчетата"!.Човек иде от Бога и трябва да има смирение.Това разделение е мисълта на поповете - черната ложа,която иска да всее раздор.Тези духове тръгнаха от София.сега обикалят всички кръжоци.Бъдете внимателни и всичко изпитвайте.Аз няма да позволя в мое име да се върши такива работи.Нека е малко,но чисто.Такива при които ходят момичетата и им гадаят,не са за мене.Моето име ще им служи като един ключ,с който ще отключват,за да оберат и не си заминат.Онези духове,които искаха да ги подигнат,ги напуснаха.

Д-ръ ИВ. ЖЕКОВЪ
Dr. IV. JEKOFF

13.4. Писмо от френското до българското братство*

Мили братя и сестри от България,

Щастливи сме, че получихме вашето добро писмо, пълно с благост, любов, помирителен дух, умереност, и ви благодарим.

Желаем да ви отговорим в духа, който винаги ни е присъщ и да ви накараме да почувствувате дълбоко колко сме привързани към идеята да ви направим съучастници на плодовете на работата, която се извършва тук. Тия между нас, които са били в България, винаги с голяма радост си спомнят приема, който сте им направили през 1937, 38 и 39 г. Те желаят щото и вие да бъдете съучастници в уважението, което ще получат онези, които ще помогнат за разпространението на учението в света.

Обаче вашите писма, и специално това, подписано от вашия Просветен съвет, ни задължават да констатираме, че съзнателно или не, вие сте възприели едно държание, по повод на което е необходимо да ви пишем. Не трябва, наистина, да тълкувате нашите писма другояче, освен в духа, в който ви пишем, инак ще се породят за вас и за нас неприятности.

Тъй като много от вас не са идвали никога във Франция, без друго не познават жаждата за единство, за логика, за яснота на французкия дух, тъй както нашия синтетичен дух, който ни издига по-лесно, отколкото другите народи, над частните въпроси. Затова е необходимо да ви уточним много ясно французкия манталитет.

Да ви отговаряме колективно, това ни причинява известна тъга, но знаейки добре, че във вашето писмо са събрани подписи от братя и сестри, които по мнения и разбирания не се съвпадат напълно, ние сме принудени за това от вашето колективно писмо. Но подчертаваме, че това, което следва, не се отнася за онези между вас, които добре са разбрали нашите писма и освен това се подчиняват на желанията, изразени от самия Учител. На тях ние изказваме нашата радост, че ги виждаме такива, каквито ги очаквахме: верни служители на Учителювата мисъл, крепители на любовта и хармонията, нужни за Божествената работа. За нас те са, които представляват в България дялото на Учителя и които имат мисията да опазят духовното наследство, оставено от Него.

На другите ние казваме, че нашето писмо е писано да ги увери в нашето добро мнение, което ние, французите, имахме за тях, и за да не може никой от тях да ни обвини по-късно, че не сме ги предупредили навреме за последствията на тяхното държание, когато те ще се видят вън от кръга на ония, върху които ще се излъчи признателността на света. Но ние достатъчно обичаме нашите български братя и сестри, за да направим всичко да спестим на някои от тях непоправими грешки.

Писмата ви, и още повече – вашето колективно писмо, показват, че когато ви писахме по повод на Бордо, вие сте помислили:

1. Или че чакахме от вас разрешението на този въпрос;
2. Или че искахме да видим вашето мнение по този въпрос.

Едното и другото от тези тълкувания са много далеч от истината. Първо, брат Михаил знае и може да регулира, с помощта на Учителя и на видимото и невидимо Бяло Братство във Франция, всички проблеми, които възникват тук, и ние очакваме помощ само от приложение на правилата на учението. И, за да

---

* Това е превод на писмото от френски език на български език, не е отбелязано от кого е направен. Намерен е в архива на д-р Иван Жеков. Оригиналът не е намерен. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

ви помогнем – не за нас, а за вас писахме. Наистина държанието на този български брат от Бордо го беше принизило в очите на цялото французко братство и ние не искахме това дискредитиране да падне върху вас там и нашите братя тук (на които брат Михаил не е преставал да внушава една висока идея за българските братя и сестри), да изгубят доброто мнение, което те имаха за вас. Но никога не ни е идвало на ум да просим съвет или помощ от вашия съвет, защото за нас думата на Учителя е свещена и защото се съобразяваме с избора, който Учителят е направил преди девет години на брат Михаил, за да ръководи французите. Даже ако брат Михаил не бе пратен от Учителя при нас, брат Михаил ни даде неоспорими доказателства не само за своите добродетели и забележителна интелигентност, но също тъй за своето задълбочено и изживяно познание учението на Учителя, осветлявайки беседите на Учителя, преведени от нас, с оригинални, светли и гениални обяснения, които всички, включително и българите, имат интерес да проучат и които негови обяснения го изправят пред мислещото човечество като едно изключително същество.

Ние сме чели толкова окултни книги, преровили толкова библиотеки, че сме способни да правим разлика между онова, което е обикновено, и това, което е необикновено, дълбоко истинно. Тъй, четейки писмото ви, ние бяхме много изненадани от констатацията, какво вие сте си въобразили, че ние чакаме от вас да играете ролята на посредници и от друга страна, неглижирайки избора на Учителя, вие си позволявате да давате съвети на брат Михаил – пратеника, избран от Учителя измежду вас. Ако все пак съветите, които му пращате, се бяха ограничили да засегнат проявите на брат Михаил в общи черти... Но тези съвети предполагат, че брат Михаил е един, който още не е почнал да прилага началните правила на учението на Учителя. При тези условия как си обяснявате вие, че Учителят го е избрал да ни учи?

Това, което пишете, е напълно учудващо за нас след толкова писмени и устни свидетелства, които сме ви дали; затова вашите писма ни поставят въпроси, които засягат:

– Вашето разбиране за французите;

– Вашето разбиране за брат Михаил;

– Вашето разбиране за учението на Учителя;

– Вашето разбиране за стойността на свидетелствата на братята и сестрите, които във Франция представляват един колкото духовен, толкова и интелектуален елит.

Наистина, ние сме принудени да мислим, че ако вие може да повярвате на неправдоподобните абсурдности, по повод на които някои от вас ни писаха, ако вие може да ни отговаряте, като не държите никаква сметка за писмата, които са ви били пратени, това би произлязло само от една от следните три причини:

– или сте лишени от това разбиране, което Учителят изискваше (и за което той даде толкова мерки) и приемате всяко свидетелство за валидно, без да проверите качеството на извора, от който то идва;

– или ни взимате за някои идиоти, които са способни да следват един друг идиот;

– или съзнателно искате да игнорирате важността на работата, извършена тук, за която толкова французки братя и сестри (за духовната и интелектуална компетентност и за моралната стойност на които нема никакво съмнение) са ви говорили чрез писма, и за нежелателното и катастрофално вмесване в тая работа на един български брат.

Ние, които знаем каква морална и интелектуална светлина е например брат Ломоние, не можем да приемем, че го смесвате с един невежа брат. Съ-

що тъй не намираме за естествено, че поставяте брат Михаил на нивото на един обикновен брат. Разочаровани сме, че български сестри и братя могат да мислят така и да си въобразяват, освен това, че от простия факт на заминаването на Учителя са станали способни да ръководят брат Михаил. Да мислиш такова нещо, значи да немаш идея за цената и интелигентността на хората, които идват да слушат брат Михаил с едно такова нарастващо възхищение и уважение зарад неговата изненадваща интелектуална компетентност във всички области и зарад сиянието на неговия отшелнически, мъдър и уравновесен живот.

Ето защо пред такива учудващи факти за нас и които не са в съгласие с приложението учението на Учителя, ние държим да изясним всецяло нашата позиция, за да не се яви някои по-нататъшно недоразумение. С това намерение ние ви изразяваме тук, любезни братя и сестри, нашия начин на мислене, който вие трябва да считате неизменен.

I. За нас Божественият Дух не може да бъде ограничен. Той се проявява и ще се проявява, както и се е проявявал, защото Учителят е жив и действува както Му е угодно.

Да се повтарят цитатите и думите, произнесени от толкова велики и светли духове, слизали на Земята в миналото, не е достатъчно, за да се изменят хората, освен ако този, който цитира свещените текстове, сам да е един жив извор, една уста в служба на духа, един съвършен пример на това, което учи, тъй че да се почувствува влиянието на тези свещени текстове. Тъй учението на Учителя ще бъде разпространено в света, но ако не е подкрепено от живи примери, тия, които ще го четат, не ще бъдат изменени. Един фрапиращ пример ни е даден от факта, че преди идването на брат Михаил в Париж, там живееха мнозина български братя, и че книгата «Учителят говори» се намираше по книжарниците. Но не само че никой не се интересуваше от учението, но даже един от най-големите френски учени и критици, Рене Генон, писа остри и пренебрежителни статии за книгата на Учителя. Идването на брат Михаил и неговият жив пример обърнаха всецяло положението.

Цитатите от беседите на Учителя ни засягат тук, доколкото този, който ги цитира, ги прилага в своя живот. Такъв е случаят с брат Михаил. И затова, именно, ние го следваме. От друга страна, от пет години ние четем всеки ден една страница, преведена от Учителя (да се видят приложените текстове) и мнозина от нас, четейки направо от български, превеждат книгите на Учителя. Това, което ни казвате, ние от дълго време го знаем и не представлява интерес за нас. Това, което нас интересува, са жертвата, любовта, търпението, благостта, неизчерпаемата изявена мъдрост. Това са разумността, хармонията, логиката, добродетелната интелигентност на един брат, който от себе си представлява делото на Учителя и който за нас е всеки ден баща, майка, брат и водач.

II. За нас Учителят е един Божествен Дух. Когото ние следваме. Сега Учителят е кредитирал брат Михаил при французите и даже той е предсказал, че българите ще разберат неговото учение чрез французите.

Ние сме чели множество писма на български, които донесоха от България неоспоримото свидетелство за мисълта на Учителя по това. Писма, които потвърждават онова, което Учителят е казал на мнозина французи на Рила през 1939 г.

Брат Боев помни сигурно случая със сестрата Бланк от Париж, улица «Дю Шерш Миди», която претендирала да следва учението без посредничеството на брат Михаил. Учителят накарал да й пишат: «Идете да работите с брат Михаил!» Ние не се съмняваме, че ако днес отново питахме Учителя за това –

дали може без да минем чрез този, когото той е избрал да ни учи, той пак ще отговори: «Идете да работите с брат Михаил!»

Не ни пращайте, прочие, програми за работа, директиви, защото ние имаме тук повече от това, което можем да реализираме. Инак ще се създаде едно безредие, което ще ни изведе на лош край. Бидейки откъснати от вас през време на войната, онова, което получавахме от вас, ние го замествахме, създавайки тук нужните органи за работа: програма за четиво, упражнения, хор, преводи и пр.

III. Учудваме се много, че българите, които казват, че Учителят е непогрешим авторитет, също Божество, не държат никак сметка за решенията на Учителя по това, което засяга Франция, и си въобразяват, че са натоварени да ръководят и съветват французите.

Това не само предполага забравяне на думите и на избора на Учителя, но също, че българите не подозират даже, че Учителят накара брат Михаила да мине през много големи изпитания, за да го направи достоен за неговата сегашна роля, и че те са се измамили от скромното държание на брат Михаил през време на неговото ученичество при Учителя, което, за съжаление, не е в полза на тяхната проницателност.

Спомнете си, обаче, че една вечер, при второто езеро на Рила, Учителят ви е казал: «Вие не познавате още брат Михаил. Той е дегизиран сега. Един ден ще го познаете.»

IV. По плодовете, по резултатите се познава една дейност. Обаче ние безкрайно съжаляваме, че, съзнателно или не, чрез техните разговори, писма или убеждения, намесата на българските братя и сестри в работата във Франция е посеяла само дисхармония, смущение и е намалила уважението, което имахме досега към разбиранията на нашите любими български братя и сестри.

Другата страна ви постави примка чрез клеветите от Бордо, произлизащи от човек, който е невежа по всичко, което става тук, и който, вероятно, е бил уведомен от някой хуморист или зложелател. Вие влязохте в тази примка и не можахте да защитите престижа на Братството, също – истината и правилата на учението.

Пожелаваме, прочие, не за нас, но за вас, драги братя и сестри, да престанете да съветвате в каквото и да е брат Михаил или френските братя и сестри, защото последните, знаейки истината, могат само да се възмутят или да прихнат да се смеят, четейки, че вие вярвате, какво [какво – *остар.* че. – бел. М. И] брат Михаил говори на публиката, облечен във величествена мантия, с пръсти, покрити със скъпоценности, че се разполага от едно в друго в своите имения, и че кара да му се кълнат във вярност.

V. Брат Ломоние, сестра Стела и др. бяха привлекли вниманието ви върху много въпроси. Учудени сме, че едни тъй ясни писма не са ви осветлили, или че сте ги счели без стойност. Ние ви молим внимателно да ги препрочетете.

Не си въобразявайте, че мненията, изразени в тия писма, са плод на лично встрастяване. Ние всички ги споделяме. Вие бихте разбрали това, като си помислите, че тези, които са ви писали, са снабдени с една универсална култура, която може да различава нещата и която във всяко време те са насочвали към истината.

VI. И ние мислим както вас, че е желателно да има множество апостоли, но при условие да бъдат истински апостоли, делото на които да твори хармония и любов.

Само тия са истински апостоли според нас, които са изоставили всичко, за да се посветят на Божествената кауза: обществено положение, земен престиж и т. н.

VII. Не забравяйте, че французкият манталитет не е същият както българският и че преди да се наставят французите, трябва първо да се изучи техният характер и тяхната култура – нещо, което брат Михаил е направил, и то с такъв успех, че бихте го счели за същински французин.

Французите са по-образовани люде. За да можеш да ги учиш, трябва поне колкото тях да си просветен. Този, който би забравил това, ще бъде посмешище в нашите очи, защото невежеството и гордостта е онова, което французите най-малко търпят. Само чрез изявлението на очевидни добродетели чужденците могат да ни обаят, а никога – чрез цитати.

VIII. За нас любовта, за която Учителят говори, не може да се изяви другояче, освен чрез една помощ, дадена за работата на неговите истински ученици, ония, избрани от него, а не от дисхармонията и раздора.

Ако вие не можете да обичате един благороден българин, който е работил за вас цял живот, който можал да победи мизерията, болестта, презрението и унижението, което сте го накарали да понася с години, за каква любов говорите в писмата си? Лесно е да се дават цитати, но дайте ни доказателства, че внасяте хармонията и помощта за делото на Учителя.

IX. Предупреждаваме ви, драги братя и сестри, че трябва да се пазите да не попаднете в заблуждението, тъй обикновено, исторически, за учениците на Великите Учители, когато последните заминават отвъд, което ги кара да претендират, че не може да има истина извън формите, използвани приживе от тези Велики Учители. Последователите забравят, че тези Учители продължават да работят чрез своите големи ученици, и че дават често нови форми, по-пригодни от тези, използувани в миналото.

Божественият Дух няма граници нито във формите, нито в изразите на Своето изявление. Това хората не могат да разберат и това събужда фанатизма, прекалената набожност, тесногърдието и безполезните ежби.

Любовта, Истината и Мъдростта имат 35 милиона форми за изявление, е казал Учителят. Обаче познаваме само няколко.

Знайте също, че ако българите предпочитат множествеността и анархията, ние, французите, предпочитаме единството и йерархията. Анархичният дух не върши никога добро, тези, които сеят духа на разединението тук, се нагърбват с една твърде голяма отговорност, защото пречат на делото на Учителя.

Знаете, че под претекст да прославят Бога, много християни са горили и измъчвали най-благородните, безкористни и добродетелни люде, най-привързаните към Божествената кауза. Пазете се да не им подражавате. Работата на брат Михаил ще бъде отсъдена от висши същества отгоре, а не от погрешните и деформирани мнения на хората.

Вашите писма ни доказват, че Учителят и брат Михаил са ви добре измамили чрез тяхното предумишлено държание и че вие още не прозирате истинския ръст на брат Михаил. Вие не отмервате важността и стойността на това, което той е вече дал, нито обсега и дълбочината на ония трансформации, които е реализирал в стотици души. Струва ни се, че последни вие ще го откриете.

Обаче едно от най-големите доказателства за Мъдростта и Любовта на Учителя, това е, че той е можал, предвиждайки прекъсването на отношенията между Франция и България за дълго време, да намери едно по-добро средство от неговите книги за разпространение на неговото учение. Той е създал една жива книга, в която е затворил своето учение – брат Михаил, и преди войната и неблагоприятните материални условия да дойдат, той изпрати тук живата книга – сигурно, бързо и ефикасно средство за опознаване на неговото учение. Ако той беше чакал впечатлението от неговите книги или дейността на братята, които живееха в Париж, къде щяха да бъдат нещата днес?

Съветваме ви, драги братя и сестри, да размислите малко върху това. Струва ни се, че нямате още една идея за методите на брат Михаил. За да ви дадем един пример, ще ви кажем, че когато той научи за онова, което българинът от Бордо беше предизвикал, позасмя се и каза: «Това ще послужи за едно изяснение на всички, защото, струва ми се, българите не са още добре разбрали французите.»

По отношение на всички тези неща брат Михаил проявява едно необикновено държание. Когато вижда, че някой иска да попречи на неговата работа, винаги казва: «Ако всички, които ни критикуват и говорят лошо за нас, подозираха доброто, което ни правят, биха веднага изоставили своето клеветническо държание.» Брат Михаил мисли, прочие, че е добре да имаме неприятели... Защо? Нема да ви го обясняваме. Това са секрети на най-висшето посвещение: ние дължим нашата радост и успехи на тия, които се противопоставят на нашата работа. Четейки внимателно книгите на Учителя, вие ще откриете защо.

Не отговаряйте на това писмо. Ние нямаме много време да поддържаме такава една кореспонденция. Писахме само за да ви дадем една сериозна база за размисъл и за да ви позволим да откриете пътя на реалната работа, която ви е поверил Учителят, за да може да видите вашата отговорност.

Надяваме се, че този път вие ще разберете какво искаме да ви кажем, и че благодарение на това разбиране, нашите работи ще се свържат за най-голяма слава на Учителя и на Неговото учение. Изпращаме ви, любими братя и сестри, нашите най-добри пожелания за 1947 г., както нашите най-братски чувства.

От Просветния съвет на французкото Братство.

Следват 31 подписи.

14. Бележки на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев

1. За Михаил Иванов виж в «Изгревът», том XVII, стр. 811–819.

2. Виж моите забележки в «Изгревът», том XVII, на стр. 819–822.

3. За Михаил Иванов виж в «Изгревът», том XVII, на стр. 822 под №20 всички препратки по томовете на «Изгревът».

4. За историята на взаимоотношенията между Михаил Иванов и братския съвет в София ще се спрем по-късно в друг том.

5. Разговорът с Учителя е на 2 страници машинописен текст, като накрая под текста се е подписал лично д-р Жеков и е сложил 2 печата – на кирилица и на латиница. Това означава, че този машинописен текст е негов, и че той е съгласен с написаното.

6. Бях принуден да публикувам тези 3 материала, понеже в София вече е издадена книга, в която се твърди, че Михаил Иванов е Миров Учител на Бялото Братство.

7. За мен той е лъжец, крадец, мошеник, и накрая – самозванец.

8. За лъжеучителя Михаил Иванов съм направил подробна препратка и тя е публикувана към подобната кореспонденция между д-р Михаил Стоицев и французите. Вж. «Изгревът», том XXIII, стр. 182–199 и 199–201.

9. В архива на д-р Иван Жеков намерихме следното писмо до Учителя Петър Дънов от Ленчо Коланджиев, който Го обвинява, че неговият «син» в Париж върши безобразия. А Учителят Дънов няма деца, а някой се е представил за негов син. А това може да бъде само Михаил Иванов, който по това време е в Париж. Това е едно доказателство за всичко, което поднасяме тук за сведение, обучение и назидание.

15. Писмо от Пенчо Ст. Коланджиев до Учителя Петър Дънов

Пенчо Ст. Коланджиев
Лом, 2 август 1944 г.

До Господина
Петър Дънов – лагер «Изгрев»
София

Уважаеми Господин Дънов,

Принуден съм да се обърна към вас със следната молба: дъщеря ми Мария К. Коланджиева, понастоящем живуща в Париж, Франция, на няколко пъти ми се оплаква от Вашия син, който е в Париж, че много я преследвал и й правел разни мизерии, като й е взел някои работи от нея. Моля Ви, като баща, да го посъветвате да остави дъщеря ми съвършено на спокойствие и да не се интересува в никое отношение за нея – като й върне това, което е взел от нея – достатъчни са тревогите, които са създадени от световното положение, та да бъде тревожена и тя там, в чужбина, а и ние, родителите й, тук, в България. Уверен, че ще изпълните молбата ми, като упражните Вашето бащинско влияние върху сина Ви, за да бъде тя там и ние тук спокойни, като ще чакам да получа от нея известие, че е оставена на спокойствие от сина Ви завинаги.

Моля, ако желаете, пишете ми за направеното от Вас.

С почит: П. Ст. Коланджиев

Пенчо Ст. Коланджиевъ

гемъ, 2 августъ 1944 г.

до Господина

Петъръ Дъновъ-лагеръ "Изгрѣвъ"

София.

Уважаеми Господинъ Дъновъ,

Принуденъ съмъ да се обърна къмъ Васъ съ следната молба: дъщеря ми Мария П. Коланджиева, по настоящемъ живуща въ Парижъ-Франция, на нѣколко пъти ми се оплаква отъ вашия синъ, който е въ Парижъ, че много я преследвалъ и и правелъ разни мизерии, като е и взелъ нѣкои работи отъ нея. Моля Ви, като баща, да го посъветвате да остави дъщеря ми съвършенно на спокойствие и да не се интересува въ никое отношение за нея-като и върне това което е взелъ отъ нея-достатъчни сж тревогитѣ които сж създадени отъ военното положение, та да бжде тревожена тя тамъ въ чужбина, а и мие родителитѣ и тукъ въ България. Увѣренъ, че ще изпълнитѣ молбата ми, като упражните вашето бащинско влияние върху сина Ви, за да бжде тя тамъ и мие тукъ спокойни, кото ще чакамъ да получа отъ нея известие, че е оставена на спокойствие отъ сина ви за винаги.

Моля, ако желаете пишете ми за направеното отъ Васъ.

Съ почитъ: Ч. Ст. Коланджиев

Писмо от Пенчо Ст. Коланджиев до Учителя Петър Дънов

Д-р ИВАН ЖЕКОВ (1875–1970 г.)

Част III

ПРИРОДОЛЕЧЕНИЕТО

А. Бележки на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев към Част III 317

Б. Методи, средства и начини

1. Писмо от д-р Иван Жеков до министъра на пропагандата от 14.06.1945 г. 320

2. Защо днес всички стават натуристи. «Библиотека за природолечение» №1 от 1940 г., стр. 1 320

3. Естеството на болестите – от д-р Иван Жеков, стр. 2 322

4. Едно мнение за природолечението (Професор Д-р Плодоядов – псевдоним на д-р Иван Жеков, бр. 2 от 30.XI.1940 г. 324

5. Писмо от д-р Иван Жеков до др. Васил Коларов от 9.VII.1948 г. ... 325

6. Писмо от д-р Иван Жеков до Петър Коларов от 8.XI.1950 г. 326

7. Удостоверение-препис от медицинския акт от 27.II.1918 г. за заболяването му..... 329

8. Изложение до Министъра на Народното здраве от 26.12.1950 г. от д-р Иван Жеков за лечението по метода на Севастиян Кнайп и Луи Куне 329

9. Писмо от д-р Иван Жеков до Петър Коларов, министър на народното здраве от 11.III.1951 г. 339

10. Писмо от д-р Иван Жеков до Министъра на Народното здраве от 26.VI.1951 г., с което изпраща брошурата си «Лекуване с грозде» 339

11. Писмо от Министерството на народното здраве до Иван Жеков от 14.VII.1951 г., с което отхвърлят неговия метод за лечение...340

В. Благодарствени писма до д-р Иван Жеков от излекувани болни 341

Д-р ИВАН ЖЕКОВ
(1875–1970 г.)
Част III
ПРИРОДОЛЕЧЕНИЕТО

А. БЕЛЕЖКИ НА СЪСТАВИТЕЛЯ НА «ИЗГРЕВЪТ» ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ ЗА III ЧАСТ

1. Д-р Иван Жеков, който е завършил ветеринарна медицина, се занимава с природолечение. През 1940 г. издава 2 брошури «Библиотека за природолечение». Поради липса на хартия по време на войната 1939–1945 г., той спира издаването му.

2. Опитва се чрез писма до държавните органи да получи хартия, но получава отказ. За да се ориентирате в тези две брошури, то поместваме няколко статии. Дали имат някаква стойност? Имат стойност за онова поколение, но за днешното никой няма да ги прочете. Но те представляват етапи, през които преминава идеята за природолечението. За него говори Учителя Дънов. Но последователите Му тръгват по друг път. Те искат да докажат смисъла на природолечението чрез други автори от Запад и Изток. А оригиналът е в България, в Словото на Учителя. И това е цялата трагедия – приемат чуждите автори, а отхвърлят оригинала, който е в Словото на Учителя. Единствено Цанка Екимова бе извадила на пишуща машина извадки от Словото Му за болестите и лечението им.

3. В писмо до Васил Коларов от 9 юли 1948 г., когато той е министър на външните работи и отговаря за вероизповеданията, той споменава, че е предал две томчета от Учителя Дънов. Едва ли ги е дори прелиствал, защото има постановление на правителството за ограничение на дъновистите от 21 юли 1948 г. Виж «Изгревът» том III, стр. 364. Споменава се за писмо, което са изпратили за среща с Георги Димитров, което изобщо е отхвърлено от властта. Проличава едно непознаване на историческата епоха, която е дошла за следващите 45 години – от 1945 до 1990 г.

4. В писмото си до Петър Коларов от 8 ноември 1956 г., който е вече министър на Народното здраве (1950–1962 г.), д-р Иван Жеков споменава за няколко важни неща:

а) Как е достигнал до метода на лечение на Луи Куне;

б) За своята бунтарска дейност като социалист и за изключването си от цяла България;

в) За Конгреса на Българската работническа социалдемократическа партия (БРСДП) в Казанлък през 1897 г. и за побоя с тоягите на селяните;

г) За следването си в чужбина;

д) Приложил е благодарствени писма от онези, които е излекувал с неговата система. Дори споменава, че има благодарствено писмо от Атанас Кръчмаров, който е подпомогнал баща му да избягат с лодка в Румъния заедно с Георги Димитров. Това писмо ще го публикуваме.

5. За да докаже, че е бил наистина заболял и изпратен за лечение, изважда препис-удостоверение за периода 28 февруари 1918 г., а медицинският акт е от 27 февруари 1916 г.

6. На 26.12.1950 г. изпраща изложение до Министъра на Народното здраве за лечението, което той провежда по метода на Севастиян Кнайп и Луи Куне с водолечение. Разглежда отделно метода на Кнайп, както и този на Луи Куне. Интересното е това, че той се е ползувал от двата метода и е оздравял. Има личен опит. Освен това той – д-р Иван Жеков – препоръчва вегетарианството с приложението на билки. Така че той разширява тези два метода и ги допълва с вегетарианството и с билколечението, което е владеел добре. В благодарствените писма, които прилагаме, достатъчно добре се вижда, че са използувани методите за лечение на Кнайп, Луи Куне, вегетарианството и билколечението. А това не е малко, дори е много.

7. В писмо до Петър Коларов, министър на Народното здраве, от 11 март 1951 г. д-р Иван Жеков съобщава, че работи в насока за изработване на пълноценна зърнена храна за народа, но е бил изигран от съдружника си. Тогава, понеже е била въведена купонна система за хляба, то съдружникът му го предава, изиграва и насочва полицията да дойде и да му ревизира и реквизира целия склад, в който е имало жито, ръж, овес, ечемик, царевица. А той е правил различни смеси от тях, трябвало е да ги смели с ярмомелка, да ги разлее и сложи в пликове и да ги продава. Но накрая фалира. Не сполучва в търговията и в професията си като ветеринар.

8. С писмо от 26 юни1951 г. до Министъра на Народното здраве той съобщава, че изпраща брошурите си № 1 и № 2: «Библиотека за природолечение» и «Лекуване с грозде». Тук Иван Жеков прави опити да бъде приет и признат от новата власт като лечител. Но това не може да стане поради многото причини.

а) Той е ветеринарен лекар, а не хуманен;

б) Онова, което той препоръчва не се приема от съвременната медицина, която е материалистична, защото тя приема, че това са сектантски увлечения на лаици.

в) Начинът, по който предлага и двата метода на водолечение – на Кнайп и Луи Куне, и връзката им с вегетарианството и билколечението, се отхвърля от лекарите и съвременната медицина по простата причина, че в изложението му липсва концепция, методология и философия. Всичко е объркано! Макар, че е вярно и е възможно за възприемане, но е неправилно поднесено и изложено.

На друго място вие не можете да намерите описание на двата метода и връзката им с вегетарианството и билколечението. За мен то е класика и затова го публикувам. Онези съзнания, за които е отворена книгата «Изгревът», ще могат да се ползуват. Само за тях!

9. Писмо от министъра на народното здраве до д-р Иван Жеков от 14.VII. 1951 г. от научния съвет, с което отхвърля предложения метод, понеже няма

научна и практическа лечебна стойност. То е подписано от заместник-министъра. С това се приключва цялата тази одисея.

10. Под полученото писмо виждаме забележка с почерка на д-р Иван Жеков, която гласи: «Ето това е класическо невежество.» И се е подписал накрая.

11. Това е наистина класическо невежество, но то не се отнася до научния съвет на Министерството на народното здраве. То се отнася до самия д-р Иван Жеков.

12. В какво се състои невежеството:

а) Не може завършил ветеринарна медицина, който цял живот се е занимавал с коне, крави, овце, кози, прасета, след това да лекува хора. Не се позволява. Има нарушение на окултните закони;

б) Не може при нозете на Великия Учител, Който непрекъснато в Словото Си дава съвети за лечение по природосъобразен начин, ти да въздигаш чужди автори и чужди школи;

в) Аз заварих Цанка Екимова, която в разстояние от 40 години беше извадила в различни папки за различните методи на лечение от Учителя, Неговите съвети за лечение с билки, храна, слънце и вода. Те сега още съществуват. Чакат някой да ги издаде.

г) Ти не можеш да се ползуваш от Словото на Великия Учител, ако не Го признаваш за такъв.

13. Приложил съм 25 благодарствени писма на излекувани болни от д-р Иван Жеков. Те показват едно и също нещо – че природолечението съществува, че то е живителна сила за онези, които могат да се свържат с него. А това става само с един метод – чрез вярата в него.

14. Накрая ще цитирам едно изказване на Учителя Дънов: «Всяка трева може да стане на билка и да те излекува, стига да повярваш в нея.»

Ето това е окултният закон. Той свързва човека с природата, в която се движи, храни, диша и живее.

Най-важното е връзката с природата, а след това следва връзката с Бога, за да се възползуваш от живота на Земята.

Амин.

Б. МЕТОДИ, СРЕДСТВА И НАЧИНИ

1. Писмо от д-р Иван Жеков до Министъра на пропагандата от 14.VI.1945 г.

Редакция
Библиотека
ПРИРОДОЛЕЧЕНИЕ
София
Вх. № 10920, 14.VI.1945 г.

До Господина Министъра
на ПРОПАГАНДАТА.
Тук.

Господин Министре,

Както е видно от приложеното тук списание «Библиотека за ПРИРОДОЛЕЧЕНИЕ», редактирано от мен, поради усложнените събития едва в два броя можа да излезе и ми се наложи да го спра да излиза по същите причини. Но днес, когато се подобряват международните отношения и нуждата от просвета и съвети по природолечение е една вълиюща нужда за народа ни, то реших да подновя печатанието на списанието ми и за тая цел моля, Господин Министре, просветеното Ви внимание и благоволение да ми се даде необходимото разрешение за снабдяването с хартия по печатанието му.

София, 12 юний, 1945 г. С отлично почитание: (подпис) Д-р Иван Жеков

2. Библиотека за природолечение. № 1

Редактор: Д-р Иван Жеков Адрес: Кв. Царица Иоанна №1245 – София

Защо днес всички стават натуристи?

1. Защото с днешното медицинско научно схващане, непълно, делото на лекаря, който не се ръководи от едно необходимо съвременно биологично начало, който се ограничава да облекчава само симптомите на страданията или, най-много – да разграничи злото, а не да отстрани причините, повечето пъти той, вярвайки да прави добро, влошава изхода на болестта или я прави хронична и по-мъчителна.

2. Защото всеки човек, дарен малко-малко със здрав разум, може лесно да разбере, че той, последвайки съвестно съветите на лекарите по отношение на храненето и начина на живенето, отдалечава се все повече от благата на природата и от възможността да се радва на добро здраве.

3. Защото най-елементарното начало на здравия разум дава да разберем, че първото и най-полезното знание за човека трябва да бъде онова да познае естествените физиологически и биологически закони, които нареждат нашето здравно съществуване.

4. Защото и тия, които са дарени с добра воля и са старателни по отношение на здравието си, не познават начала на здравното съществуване и често пъти, вярвайки, че правят добро, насилват законите на природата. А, като се насилват често тия закони, нашият организъм след известно време не

е в състояние и сила да реагира за постоянно подържание на органическото равновесие или да развива всичката своя дейност и затова впоследствие постепенно се покварява и вехне, страда от разни разстройства, заболява и, ако причините не се отстранят навреме, умира в гърчения, болки и задушавания.

5. Защото човек, който има добър разум и просвета, предпочита да спреварва злото, отколкото да го лекува, след като е страдал толкова много и излагал в опасност съществуването си.

6. Защото не е достатъчно да се знае, че животът само в открито дава здравие, че слънчевата светлина обогатява и засилва червените телца в кръвта, че чистотата в тялото предпазва от болестите, че движението, гимнастиката засилват организма, че умереното и въздържанието в яденето и в пиенето са основа на здравието и пр. А е необходимо да се знае прилагането на всички тия здравни принципи по отношение на нашето здравословно състояние, на веротърпимостта на нашия организъм, зависимо работата, която трябва да извършваме, начина на живота в дадена среда, физиологическите и биологическите необходимости, *състоянието на душата* и пр., ако, наистина, искаме да запазим съкровището на здравието си.

7. Защото с лошото прилагание в практика законите, които направляват нашето съществуване, не само, че не се постигат *трайни резултати*, но понякога се влошават много нашите здравословни условия.

8. Защото нашата слаба цветуща външност, бледен и моравен цвят на лицето, пълнотата – затлъстяването или крайната мършавост, слабостта в зрението, крайната нервна възбуда, леността в труда, болезненото и стеснително ходене, физическите разстройства, хилядите видове на мания, лудост, разните проявления на болестите по недостиг и липса на функционалност в органите, в обмяна на веществата, органически разстройства и др., турят наясно нашата некомпетентност по законите на природата или нашата слаба и осакатена памет.

9. Защото, който наблюдава законите на природата с разумни критерии, освен че има здрав вид, нормален цвят, кротък характер и е весел, но не е никога фанатик, нито мизантроп и не желае никак злото на ближния си, а обича и почита подобния си като себе си.

10. Защото, който наблюдава законите на природата, обича труда, а следователно полезен е на себе си и на други, има по-голямо почитание към семейството и към потомството си, точен е в думите си, решителен и силен в действията си, и въобще, такивато днес са необходими за величието и благоденствието на България.

Това е нашата програма и цел.

3. Естеството на болестите

Д-р Иван Жеков. *Естеството на болестите.* Библиотека за природолечение № 2, стр. 2.

«Коренът, изворът, алфата и омегата на общото здравие на народа е единствен: в начина, и то колкото се може по-просто и естествено, живение.

Без това всичката медицинска наука и хигиена е само едно дело на закръпки.»

Д-р Бахман

Ако коренът, изворът на човешкото здравие зависи от начина на живението, и то колкото се може по-просто и естествено, то това говори, че едничката причина на всичките наши болки е, именно, неразумната система на храненето, освен начина на днешния модерен живот и тогава, естествено, можем да заключим, че и болестта не може да бъде освен само една.

Така имаме единството на болестите, защото една е само причината. И действително, как се поражда болестта? Тя се заражда вследствие на едно хранение, противно на природата, прекалено много, крайно и още – вследствие на живота в затворени места, гдето съвършено недостатъчно се диша в една атмосфера повече или по-малко развалена. От своя страна пък организмът, поставен така зле да се храни и диша, е заставен да извършва още повече недостатъчни и ненормални храносмилания, а, следователно, на мъчни и непълни физиологически отделяния и извержения. Тогава става това, че много утайки и храни, несмлени или неотделяни на свое време чрез естествените отделителни органи, се разлагат и наедно с други отровни вещества, причинени от остатъците на умрели клетки, от отровни газове, които се вдишват постоянно, се депозират най-първо в сановата на корема. Те тука не остават бездейни, а влизат веднага в процеса на ферментацията, разширяват се и клонят да се простират до краищата на тялото, а следователно – по шията и главата. Във време на тяхното проникване, ако намерят някой слаб орган, неспособен да се съпротиви, те тука се спират и образуват депозити, които разяждат клетъчните влакна. И така, ясно е, че от разните направления, които вземат тия вещества и зависимо количеството им в разните части или органи на тялото, в които са утаени, произлизат всички ония разнообразни болести, на които академическата медицина даде разни имена, които са симптоми за упадъка на организма, които са разни болезни проявления на *едничка болест*, разнообразни в техния вид, зависимо предразположението, наследствено или придобито, на болния и които произлизат от една и единствена осезаема причина.

Следователно, болестта е само една, *която се заражда в един организъм, натоварен с разложени материи*, които проникват в месото, кръвта, тъканите на тялото и дават изглед на едно цяло, завършено, но, обаче, неизвестно какво за ония хора, наречени тлъсти, а всъщност подути, които глупаво се считат за образец на здрави.

Те са всъщност напълнени тела с разложени материи и, зависимо обстоятелствата, са податливи на последующи разложения. О, колко и колко хора

---

* *vis medicatris naturae* (лат.) – целебната сила на природата. (бел. М. И.)

биха съзрели мръсотиите, които в себе си хвърлят, облечени във фрак и завити в копринени дрехи, ако можеше да се направи в техния организъм едно проницателно проникване!

Истината е, че не могат да се допущат различни една на друга болести, а има само една болест, която произхожда от една-едничка причина, която се проявява просто под разни явления и симптоми. Ето как разбира и обяснява натуризмът произхода на болестите, бащата на които е Хипократ, който съветва, като предпазно лекуване, режимът на живота да е по природосъобразен начин, *conniventer naturae vivere,* и предписва на лекаря да се използува единствено физикотерапевтически коефициенти за подпомагание природната лечебна сила на човешкия организъм, *vis medicatris naturae**, отколкото да я задуши, както днес става с изкуствените и отровни лекарства и който, именно, основа едно лечение, колкото опростотворено, толкова и разумно.

Към натуралистическата доктрина на Хипократа в разни времена се присъединиха просветени умове. Аз ще цитирам мненията само на някои от тях, за да се види ясно, както е вече известно на всички истински учени, колко е забележително решителното влияние на диетичния режим върху здравия организъм, а най-вече – върху болния организъм. Lahman в своя ценен трактат за Disemia-та показва до очевидност колко влияе на нормалната и ненормална кръв, било наследствена, било придобита, режимът на хранението. Най-авторитетният лекар на Франция – Sabourin, като говори за белодробната туберкулоза, казва: «само с подбуждането на хранителните ферменти, които подхождат на устройството на субекта и на състоянието на неговите храносмилателни органи, достига се до премахването на голяма част от кръвохраченията на охтичевите.» А Grancher е по-изразителен, като казва: «Стомахът за туберкулозния е лаборатория за излекуването му.» И великият Michelet, който е един апостол и ясновидец, преди години пишеше: «Човек иска да е силен, но избира зле, като преувеличава усилващите средства. Той пие, яде неограничено много. Всички негови болезни идват от храносмилателните органи.» Voltaire предупреждава с мотото: «Régime vaut mieux que médicine», т. е. «Повече струва режимът, отколкото лекарството.» Ценните трудове на проф. Tosè Castro и на Д-р Mentunis и на много други просветени хигиенисти и трофолози доказват по неопровержим начин, че *не може да има здравие без едно физиологично хранение и че само това има даже силата да лекува най-тежки болести.*

Д-р Carton, председател на «французкото натуристическо дружество», един от по-даровитите живи клиници, в своя трактат «туберкулозата поради артритизъм», казва: «Терапевтическите случаи показват, че предписването на един туберкулозен артикулерен една дажба, различна в качество и количество, според степента на интосикацията му, достатъчна, разбира се, на неговия храносмилателен баланс и на неговата стомашна функционална способност, означава безусловно един принос в подобрението на неговия причинен артритизъм и в същото време и на неговите последующи туберкулозни поражения и, разбира се, е едно излекуване, ако единият или другият от тия два болезни фактора не е турил организма му вън от борбата, а когато, напротив, една силна дажба, както се казва, добавка или пресищание, която надминава неговата нужда за храна и неговата стомашна сила да я трансформира, ще остане винаги несмляна, ще го отрови с продуктите на несъвършения метаболизъм и ще влоши в същото време неговия артритизъм и неговата туберкулозна компликация.» Това, което става, именно, с окайвания днес метод *силната храна* или преяждането. И затова натурализмът не признава месото като храна за човека, защото то е носител на токсини, както възбудителните напитки,

които изкуствено или насилствено причиняват апетит, а счита вегетарианския режим за природосъобразен и здравословен.

Молим нашите познати за материална и морална помощ за печатанието на БИБЛИОТЕКА, която ще струва 10 броя 15 лева.

4. Едно мнение за природолечението

Библиотека за природолечение. Брой 2.
Редактор: Д-р Иван Жеков, 30.XI.1940 г., стр. 1.
Проф. Д-р Плодоядов [псевдоним на д-р Иван Жеков]

Природолечението има едно най-широко поле на действие. Като се ограничавам само в лечебното поле, ще кажа:

1. Като употребява естествените средства: въздуха, водата, светлината, слънцето, неотровните треви и пр., то ще ни освободи отчасти от трибута, който плащаме за странство, въобще, за лекарствата и частно за специалитетите.

2. Като преценим по-добре нашите здравословни извори и центрове, слънчевите лясъчни брегове, блестящи и весели планини, ще заработи да подобри горската индустрия.

3. На природолечението предстои ролята да разреши проблемата за туберкулозата и оная за алкохолизма, без да прибегне до смешните крайности на американската възбрана и на днешната борба против туберкулозата с «червените рози».

4. Като привлече работника към земята, ще ограничи безработицата.

5. Като подобри живота по истинските нужди на организма, ще улесни разрешението задачата за хляба, ще спести нашето наследство по говедовъдството, то ще увеличи в голяма част гроздето като храна за населението и ще даде подтик на земеделското развитие и производство.

6. Ще дисциплинира спорта, гимнастиката, труда, почивката, като ще разпредели данните на разтревожения модерен живот, ще доведе до хармоничното развитие на тялото и душата.

От това кратко изложение се вижда какви висши граждански и хуманни цели има природолечението, как може да привлече една свободна душа и съм убеден, че като се приложат напълно, ще разреши всички или почти всички икономически и социални проблеми. И като се реализира в скоро време, ще преобрази всичкия социален ред на лъжливите учени и пророци. Искаме или не, природата лекува (Natura sanat). И тука е всичката истина, че природолечението ще пребъде вечно.

5. Писмо от д-р Иван Жеков до Васил Коларов от 9.VII.1948 г.

Препис.
Д-р Иван Жеков София, 9 юли 1948 г.

Другарю Коларов*,

Аз вярвам, че си получил няколкото тома беседи на Учителя Дънов, които аз лично ги давах на милиционера, който е на служба пред къщата ти. И не се съмнявам, че си имал, ако и да си толкова ангажиран с държавните работи, малко време да ги прочетеш и да си съставиш едно мнение за учението на Учителя Дънов и за Братството ни – последователите му, което днес вече е признато като верска общност, съгласно чл. 78 от конституцията ни, като се удостоихме с удостоверение № 27526–40–У от 11.VI.1948 г. на Министерството на външните работи, отдел за вероизповеданията, което, разбира се, е станало с твоето знание и съгласие, а може би и с това на министър-председателя на Министерския съвет, другаря Георги Димитров.

Това ние ценим много с голяма радост, защото фашисткият режим по давлението на св. Синод ни имаше за сектанти, а Учителя ни Дънов обяви за еретик. Но не само това – имаше гонения и много други препятствия и предизвикателства. Но ето, че дойде времето тоя св. Синод да отговаря за делата си, за които Учителят Дънов предсказва още навремето в беседите Си. И наистина, писмото на Министерството на външните работи, Дирекция на изповеданията, под № 9169– 50–V, говори красноречиво, че св. Синод на православната църква има много да се замисли за делата си!?... Това, разбира се, не за злорадство го казвам, а да потвърдя казаното, че «Бог забавя, ала не забравя.» И все пак Бог не наказва, а коригира всекиго, който не изпълнява заповедите Му: «Люби ближния си като себе си.» А тия старци от св. Синод не любят толкова Божиите чада, колкото себе си и затова и народът толкова ги обича, че черквите им са празни, защото народът не обича вече стоката им, с тамян окадена, да купува скъпо и прескъпо!

Сега, като прилагам «НОВИЯТ ЧОВЕК» и «ЩЕ УПРАВЛЯВА ВСИЧКИ НАРОДИ», беседи на Учителя Дънов, както за сведение препис от молбата ми до другаря министър-председателя на Министерския съвет Георги Димитров, моля те да приемеш една депутация от София и провинцията, представители на братствата, която ще изрази благодарността си на тебе лично за признаването на Бялото Братство като верска общност, който прием да предшествува тоя при другаря министър-председателя, а, ако е възможно, да бъде в един и същи ден.

---

* Васил Коларов е роден през 1877 г. в гр. Шумен. 1897–1900 г. следва правни науки във Франция. 1913–1923 г. – депутат в XVI–XX Обикновени народни събрания. 1919 г. – секретар на БКП, 1921–1923 г. – деец на Коминтерна. 1923 г. – един от ръководителите на Септемврийското въстание. 1923–1926 г. – емигрант във Виена. 1929–1931–1945 г. – ръководни постове в Коминтерна в Москва. 1945–1949 г.: завръща се в България. Председател на XXVI Обикновено народно събрание (ОНС) и на VI Велико народно събрание (ВНС). 1946 г. – ръководител на българска делегация на Парижката мирна конференция. 1947 г. – Министър на външните работи в правителството на Георги Димитров. 1949–1950 г. – председател на Министерския съвет. Умира през 1950 г. в София. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

По въпроса за КРИЗАТА в Югославската комунистическа партия, която следя всеотдайно, тя нема да помогне на целта на противниците на болшевизма, а ще ускори, безсъмнено, поражението на фашизма във всичките му нюанси по целия свят, т. е. ще се роди новото човечество, за което разсадник е славянството със семето болшевизъм, което семе ще облагороди човечеството, полето с дъждец от небето, който е напоен с равенството, братство и свобода, МИР и ПРАВДА. Амин. Това се подкрепва с пророческите слова на Учителя Дънов, които цитирах в молбата ми до министра-председателя, другаря Георги Димитров.

Завършвам с песента на покойния ни другар Г. Бакалов и запявам: «О, по-нататък, по-нататък! Гласът ни нек се разнесе! Нек вий се наш'то знаме гордо над падналите тронове!»

Благопожелавам ти всичко най-хубаво и Бог да те пази от злини.

Подпис: Д-р Иван Жеков

6. Писмо от д-р Иван Жеков до Петър Коларов от 8 ноември 1950 г., София

Любезни др. Д-р Петър Коларов,*

Във време на последната Европейска война заболях от силна простуда в Румания и болестта ми по полските болници се усложни бързо в силна неврастения и едва след три месеца ме изпратиха в Александровската болница на лечение. Макар да бях настанен в добри условия като санитарен майор ветеринар в отделна стая при детското отделение, състоянието ми не се подобри и неврастенията ми се засили. Представиха ме на военната санитарна комисия на преглед, в който участвуваше и един германски професор лекар полковник, който изказа желание да бъда изпратен на лечение в курорта във Вьорисховен, близо до Мюнхен, във водолечебницата на Кнайпа, гдето, по неговото уверение, всички германски офицери и войници, нервно разстроени и заболели във фронта срещу Франция, а най-вече участвуващите в бомбардировката на Париж, се изпращали за водолечение по методата на Кнайпа и, въобще, по принципите на природолечението: водолечение, слънцебечение, въздухолечение, билколечение и хранолечение. И наистина, щастлив бях, че ми се разреши с препоръката на казания професор да бъда изпратен там на лечение, гдето в осем месеца време бях спасен от душевни, психически разстройства. Със съгласието на управата на казаната водолечебница, аз посетих и водолечебницата на Луи Куне в Лайпциг, гдето се подложих по настояването на лекаря във водолечебницата, който, именно, ми обясни, че малкият ми мозък бил атакуван от никотина – разстройство, което той ме увери, че може окончателно да се спре и премахне само по методата на Луи Куне. И, действително, уверих се в това, като се подложих на грижите на казания лекар и по-

---

* Петър Коларов е министър на Народното здраве и е син на Васил Коларов, който е министър-председател след смъртта на Георги Димитров от 20.VII.1949 г. до 20.I.1950 г. Роден е през 1906 г. в гр. Пловдив. 1923 г. – политемигрант в СССР. 1930–1933 г. – завършва медицина в Москва. 1936–1939 г. – интербригадист в Гражданската война в Испания. 1941–1944 г. – в ръководството на санитарното дело в гражданския флот на СССР. През 1944 г. се завръща в България. Началник на медицинската служба във войската. 1950–1962 г. – министър на народното здраве, депутат в I–V Обикновени народни събрания. През 1956 г. е член на Централния комитет на Българската комунистическа партия. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

чувствах се в шест месеци спокоен, със самочувствие и лекота. Храносмилането и уринирането ми се нормализираха. Но трябваше да се завърна и като се явих пред същата комисия, членовете на която бяха същите лекари, те не ме познаха и се учудиха, защото заминах от София с тегло 102 кг., а се явих пред тях с тегло 54 кг. С една дума, природолечението по методата на казаните природолечители ме изцеди и стерилизира организма ми от разните токсини и болезнотворни агенти и щастливо до днес заживях нов живот, като, разбира се, не отказах помощта си със знанията, които получих там и придобих в практиката си, към стотици нещастници, между които и такива болни, обявени неизлечими от професори и лекари в нас, капацитети. В последно време, а именно – от една година, успешно излекувах няколко болни от диабет и съм в установяване с билки и диета за излекуването на артериосклерозата и туберкулозата. Тия болести ме занимават много години и съм накрая в установяването на начина за техното излекуване с билки и вегетарианска храна. Имам успех и в един случай с рак, която болест, разбира се, сериозно ме занимава и се надявам да постигна известен успех и в тая болест.

Ето това бе необходимо да кажа предварително за целта ми. А тя е да Ви замоля да ми се даде по един начин свобода в практиката ми, която бе досега в полза на всички болни. Тая свобода в практиката ми ще даде възможност да се отдам всецяло със спокойствие в опитите си с билките за проучване в количествено и качествено отношение. Позволявам си да Ви отправям това ми писмо, най-вече затова, че покойният Ви баща, за когото храня най-скъпи другарски спомени и тъгувам много за него, защото, като ученици във Варненската гимназия, той, аз, Петър Капричев, адвокат в Провадия, Никола Стефанов, Хр. Кабакчиев, и др. образувахме една ученическа група, която редактираше в. «Ученически глас» и редакцията беше у дома. Целта на вестника беше да се проагитира социализмът между учащата се младеж. Разбира се, че аз пострадах с изключването ми от Варненската гимназия, понеже беше обявено във вестника, че редакцията се намира в къщата на баща ми: Жеко Стойков, ул. «5 линия» № 203, Варна. Затова аз трябваше следната година да следвам в педагогическото училище в Шумен – Коларовград, но, обаче, накрая на учебната година при раздаването на свидетелствата освирквахме наедно с третокурсниците директора на педагогическото училище, и разбира се, бяхме изключени като социалисти и бунтовници. Предстоеше ми да потърся друго педагогическо училище, гдето да не е известно моето изключване от Шуменското педагогическо училище. Такова, по сведения от другарите ми социалисти, се посочи Горнооряховското педагогическо училище, гдето, наистина, безпрепятствено се записах във II педагогически курс, защото от Шуменското училище ми се издаде само едно удостоверение, че съм следвал във II педагогически курс. В Горна Оряховица, по случай застрелването-убийството на Алеко Константинов изпратих телеграма-протест от страна на педагогистите ученици, подписана от мен, до Министерството на просветата, в която се казва, че моралните убийци на Алеко са тогавашните управници – народняците. Тая телеграма предизвика една ревизия, т. е. да бъда разпитан от главния инспектор на просветата Ст. Заимов, който, наистина, извика с един стражар в Търновското окръжно управление на следствие. Стражарят ме намери в адвокатското бюро на другаря Никола Габровски, който беше тогава депутат в Народното събрание и помагаше му в писалището и се намеси в спора между мен и стражаря, който искаше насила да ме извади от писалището му, като му каза да напусне веднага писалището му и че той сам ще ме заведе при главния инспектор Заимов. И, наистина, другарят Габровски ме придружи и ме пред-

стави на Заимов в кабинета на окръжния управител, гдето беше сам, като му каза: «Ето бунтовника, когото търсиш. Чудно ми е, че стар бунтовник търси със стражар млад бунтовник, и то със заповед да бъде насила взет от бюрото ми!?...» Другарят Габровски ме защити със силни упреци към Заимов и последният накрая можа да каже само това, че съм изключен от [училищата] в цяла България. Аз си излязох от кабинета на окръжния управител по знак на другаря Габровски, който продължи със Заимов да се обяснява доста разпален и да го осъжда, че служи на народняците мракобесници, които, именно, ще продадат България на царска Русия... След половин час на пререкания, др. Никола Габровски се завърна в бюрото си доста развълнуван и ми каза, че невъзможно е да се отмени изключването ми от цяла България, но, обаче, има възможност да следвам в Букурещ по някоя специалност, каквато избера. Решихме тогава да следвам в първата година по ветеринарната медицина в Букурещ, и в последующите години – в Италия, както и стана, като обаче завърших и шестмесечния курс в бактериологически институт в Турин [Торино]. Заминаването ми в Букурещ, поради свикването на социалдемократически конгрес в Казанлък в август месец, се отложи за месец септември 1897 г. В този конгрес аз участвувах като делегат на работниците в Горна Оряховица, гдето като ученик работих между тях за техната просвета по социализма. По случай празника на Стефан Караджа и Хаджи Димитър всички конгресисти-делегати отидохме на върха Бузлуджа и бехме нападнати от шайкаджии-народняци, с които влезохме в упорит бой, в който пострадахме неколцина от ударите на шайкаджиите, които, озверени, немилостиво нанасяха ни тежки удари с дъбови сопи и цепеници, изкъртени из леса. Ръководеше ги един офицер-капитан от Шейновский полк, придружени и от горски стражари, който носеше брада като на Христо Ботев, които насила превзеха трибуната ни, когато др. Янко Сакъзов обявяваше, че Дядо Благоев ще вземе думата да говори. По този двубой има много да се пише и говори, но това, може би, ще остане в бъдеще.

И така, след този конгрес заминах в Букурещ, гдето се записах студент по ветеринарната медицина и завърших с успех първата година. Завърнах се във Варна, гдето се срещнахме с др. Хр. Кабакчиев, с когото уговорихме пътуването ни за странство: той – за Швейцария, а аз – за Италия. Обаче, не бехме лишени от грижите на тайната полиция. И, наистина, в гарата София изненадахме се, че ни следят наши детективи, които ни предадоха на сръбските и те – на австрийските, а във Вене[ция] – на италианските, които, като ни видяха, че се разделяме с Хр. Кабакчиев, едните тръгнаха с него, а другите – с мен до Турин. И вече не се видяхме с години, нито с покойния Ви баща, мой другар Васил Коларов, нито с другаря Хр. Кабакчиев, защото, както знаете, бяха емигранти в Русия. С баща Ви опитах се два пъти да имам среща: първия път – в Народното събрание, но не ми се удаде, защото беше много зает с народни представители, а втория път – на Васильовден, когато додох вкъщи да му направя визита, гдето Любезната Ви майка ме посрещна, но поради неразположението на баща Ви не ми бе щастие да се видя с него, но, обаче, бех задържан в любезен разговор с майка Ви около половин час. По този случай носих за спомен, подарък на баща Ви – фотографията на въпросния конгрес. Прилагам тук тая историческа фотография във формата на пощенска карта, тъй като в момента не разполагам с по-увеличена форма.

За казаната ми по-горе цел, считам за необходимо да Ви предоставя приложени тук некои от благодарствените писма на болни, за доказателство, че са излекувани от мен. Между тия благодарствени писма, вярвам, а, именно това на другаря Атанас Кръчмаров, който е взел участие в подготовката за

избягването на покойния Ви баща по море с лодка до Одеса, ще Ви обърне вниманието, защото то е писано с чиста съвест и душа, каквито притежава истинският ратник и борец за социализма. Тия писма, моля Ви, любезни другарю д-р Коларов, да ми се изпратят или дадат като ценни за архивата ми документи.

Приемете, моля Ви, любезни др. Д-р Коларов, моите особени чувства, които ме свързват с покойния Ви баща, също предайте и на любезната Ви майка, както и моите благоложелания да успеете в организирането и подобрението на санитарната служба в страната, от която народът има голяма нужда.

С особени почитания: (Подпис) Д-р Жеков

Приложение: 27 благодарствени писма.

7. Удостоверение-препис от медицинския акт от 27.II.1918 г. за заболяването на д-р Иван Жеков

Препис

Царство България
4-и
Дивизионен Огнестрелен
Парк
Н: 7555
28 февруарий 1918 г.

УДОСТОВЕРЕНИЕ

Щабът на 4-и Дивизионен Огнестрелен Парк удостоверява, че запасният Санитарен Подпоручик ветеринар д-р Иван Жеков от гр. Варна, на длъжност Ветеринарен Лекар в Парка, действително е заболял през време на службата и при изпълнение служебните си обязаности, факт, констатиран с медицински акт, съставен на 27 февруарий 1916 г.

Получавал е по три хиляди и деветстотин (3900) лева годишна заплата.

Настоящото му се дава за поискване военна-инвалидна пенсия.

Началник на Парка
Подполковник: (подпис) Ченчев

Верно,
Окръжен ветеринарен лекар: (подпис) Д-р Иван Жеков
(Печат: Варненски окръжен ветеринарен лекар)

8. Изложение до Министъра на Народното здраве от 26.XII. 1950 г. от д-р Иван Жеков за лечението по метода на Севастиян Кнайп и Луи Куне*

Черновка. За препис.

До Другаря Министъра на Народното Здраве

В отговор на писмото Ви под №1–2165 от 4-того и в допълнение на писмото ми от 8.11. т. г. под пощенски № 199 т. г., чест ми е да дам исканите осветления по моя метод на лекуване на всички болести. Преди всичко, моят метод на лекуване по право не е мой, а е метод на моите учители Севастиян Кнайп и Луи Куне, и двамата – германци, във водолечебниците на които бях на лечение през 1916 г., а именно, на първия – във Верисхофен, близо до Мюнхен, на втория – в Лайпциг, които са прочути в Германия и не малко – в целия свят. Методите на тия двама природолечители в основата си не се различават много, защото и двата метода си служат с агентите на природата, а именно: слънцето, водата, въздуха, лечебните сили на билките (неотровни) и със строгата вегетарианска храна, които, разбира се, приложени в необходимата среда, обстановка и условия, дават винаги положителни резултати, т. е. основно излекуване на всички болести, известни днес на медицинската наука. Но, обаче, ако това, разбира се, може да се мисли и смята за разлика, съществува едно различие между тия два метода, че методът на Севастиян Кнайп е приложим в своята си цялост само в санаториална обстановка с подготвени санитарни сестри и братя, които са помощен персонал в приложенията на разните начини и форми на природолечението и водолечението, а именно: слънцелечението, въздухолечението, билколечението и хранолечението – диетата, когато методата на Луи Куне е сведена дотам, че може да се приложи както в царския дворец, така и в циганската колиба, но, разбира се, зависимо от годишните времена: пролет, лято, есен и зима.

И двамата природолечители са били тежко болни: първият– от туберкулоза, а вторият– от рак, и затова в душата и съзнанието им залегнали мъдри мисли, ръководни в живота им. Севастиян Кнайп изразява своето телесно и душевно състояние с мотото: «Който сам е търпял нужди и лишения, той знае да съчувствува всякому в бедите и нещастията.» А Луи Куне: «Който дири истината, не трябва да държи сметка за страданията.»

Първият [Кнайп] основава своя метод на 35-годишна опитност и издава през м. октомври 1886 г. своя труд «Моето водолечение». Той не обичал да прави шум със своята лечебна метода, но при все това неговата скромност не попречила да го спохождат хиляди страждущи, от които някои се церили при него, а други са получавали само съвети, но и всички са намирали изцерение и облекчение на болките си. Всички са му изказвали най-горещи благодарности и едногласно твърдели, че тяхното здраве се възобновило, добили пресни сили и нова обич към живота. Първото издание на неговия труд било разграбено в два-три месеца и трябвало през последующите пет години да се отпечата в 35 издания и в повече от 200 000 екземпляра. Така водолечебната метода на Кнайпа добива всемирна известност и тихото селце Верисхофен, гдето той е бил све-

---

* Това е класическа статия – проверено и доказано от големия опит на д-р Иван Жеков. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

щеник, почва да се посещава от хиляди болни за помощ и лечение. През 1891 г. са постъпили и посетили Кнайпа в повече от 30 000 души болни и са били отворени водолечебни заведения не само в Бавария, но и в други германски държавици. Необикновената известност, която си е спечелила Кнайповата метода за лекуване по всички страни и във всички слоеве на обществото, е най-силното доказателство, че това не е някой изкуствен възторг, но е последица на една истинска нужда, която се усеща от хората, т. е. връщане от сегашния изтънчен и изопачен начин на живение към природния, простия и разумен живот, т. е. към природосъобразен живот, към който Кнайп показва в своята книга. Но при все това не са били малко неговите мъки и огорчения: «Моите лечебни съвети не ми донасят полза, а губене на време, не почести, а укори и преследвания, неблагодарност, а в много случаи неблагодарност, присмех и злорадство. И все пак далеч стои от мен мисълта да изляза против съществуващата посока в медицината. Така също, не мисля с когото и да било поотделно да влизам в препирня, нито да хуля познанията му. Аз, напротив, добре зная, че само специалист може да издава и печата такива неща по специалността си, но мен ми се струва, че и те трябва да са благодарни на всяко отделно лице, което споделя с тях своите знания, добити след дългогодишен опит. На критиката, която произтича от злоба, аз няма да обръщам никакво внимание и спокойно ще понеса хулите, които ми се хвърлят. Моето силно желание е щото някой лекар да ме освободи от тази тежка и трудна работа и нищо друго не бих искал толкова, колкото лекарите да се завземат и изучат основно моята водолечебна метода. И вярвам, че моята водолечебна метода ще е полезна за тях. Трябва да кажа и това, че аз можах да стана много богат, само ако исках да взема предлаганите ми от пациентите пари. А такива пациенти, без да преувеличавам, ги имах с десетки хиляди. Мнозина пациенти дохождат при мен и ми казваха: «Аз ви давам сто, двеста лева, ако ме излекувате.» Болният иска помощ и е готов да плати на лекаря колкото е нужно, само ако го изцери. И все едно му е дали церът се намира в аптекарско шише или в прост дървен съд.

Неведнъж ми се е случвало да слушам от някои лекари, че с водата могат да се излекуват такива болести, при които други средства не дават никакви резултати. Затова не без основание се надявам, че такива водолечебници ще могат да достигнат до особено добро състояние и развитие. В това се състои моето утешение и аз няма да престана да работя за разпространяването и подобрението на водолечението в полза на човечеството. Няма работа в света, която да няма свои противници, тъй щото и аз мога и длъжен съм да се надявам, че няма да остана без тях, но и тия 32 издания на моето водолечение говорят добре за мен. Моето съчинение е написано с любов към Създателя и в полза на ближния. Нека Господ-Бог, без Когото нищо не става, да благослови и това ново мое творение. И състраданието към нещастните болни ме подбуди да стъпя и на медицинското поприще. Това мое милосердие ще ми помогне, надявам се, да търся милосердие и за себе си, защото в Светото Писание е казано: «Блажени са милосердните, защото и към тях ще бъдат милосердни.»

А за яснота за лечебните средства по методата на Кнайпа давам приложената таблица, скицирана от книгата му:

I. Каляване на тялото.
1. Ходене бос.
2. Ходене по росата или мократа трева.
3. Ходене по мокри камъни.
4. Ходене по що падналия сняг.
5. Ходене по студената вода.

6. Умиване със студена вода ръцете и краката.
7. Умиване на колената.
8. Умиване на цялото тяло.

«Единственото естествено и просто средство, това е ходенето боси. Но много полезно е ходенето боси и по мократа трева, все едно дали тя е намокрена от роса, дъжд или просто от поливане с вода.»

II. Ползуване с водата.

А. Компреси.

1. На снагата.
2. На гърба.
3. На снагата и кръста, взети наедно.
4. На корема.

Б. Вани – студени и топли.

1. Студени вани на краката.
2. Топли вани на краката.

Половин вани

III. Седящи вани.

Студени и топли

1. Студена седяща вана.
2. Топла седяща вана.

IV. Пълни вани.

1. Студени пълни вани.
2. Топла пълна вана без триене. (1. Със сенни отпадъци; 2. Овесена слама; 3. С борови листа; 4. С няколко растения.)

V. Вани за отделните части на тялото.

Вани за отделните части на тялото.

1. Вана за китката и цялата ръка.
2. Вана за главата.
3. Очна вана.

С. Парни вани

1. Парна вана на главата.
2. Парна вана на краката.
3. Парна вана на нощния стол*
4. Особени парни вани за отделните болни места.

Д. Поливания:

1. Поливане на колената.
2. Поливане на бедрата.
3. Поливане на долните части на тялото.
4. Поливане на гърба.
5. Поливане на цялото тяло.
6. Поливане на горните части на тялото.
7. Поливане на ръцете.
8. Поливане на главата.

Е. Умивания:

1. Пълно умиване (а) За здравите; б) за болните)
2. На отделните части на тялото.

---

* У нас не си служат с нощен стол. Това е като седилото в клозетите с капак. (бел. а.)

Ж. Обвиване.

1. Обвиване на главата.
2. Обвиване на шията.
3. Шал.
4. Обвиване на краката (а) Същинско обвиване; б) Обвиване до колената)
5. Долно обвиване.
6. Кратко обвиване.
7. Намокрена риза.
8. Банска риза.

З. Пиене на вода

Ето това са форми за приложението на водата по методата на С. Кнайп, на които описанията на начина за тяхното приложение има в книгата му. И всичко това – за да се усвои и използва в лечебната практика, не е достатъчно теоретическото познание, а се изисква ПРАКТИКА, но практика с дарба, вдъхновена от любов към ближния. И следователно, невъзможно е, колкото и да се желае, дори пространно това да се опише и предаде, а още повече – да се усвои, освен да се чете самата му книга, а най-вече – в самата му водолечебница практически да се изучава и усвоява.

А Луи Куне, както казах по-горе, свежда своя метод на лечение на няколко само форми, които, обаче, основава ги на научна база и подкрепя ги с опити, като доказва със законите на природата. Ето как и по какъв повод се изказва сам той за своя метод за лечение на всички болести: «Когато навърших 20-тях си години, белите дробове и главата почнаха силно да ме болят. В началото подирих помощ от официалната медицина, но, обаче, тя се оказа безсилна, още повече, че доверието ми в нея бе разклатено, понеже майка ми, която бе немощна и боледуваше редица години, постоянно ме съветваше да се пазим от лекарите, които тя считаше единствените виновници на страданията си. И баща ми бе умрял в ръцете на лекарите от рак в стомаха. В 1864 г. узнах за някакво събрание на привържениците на природния лечебен метод. То бе кръг от будни хора около незабравимия Мелпер. Плахо запитах присъствуващите какво да сторя против бодежите в гърдите, от които страдам. Казвам: плахо, понеже нестихващата ми нервна възбуда бе тъй силна, че не можах да говоря високо. Оттогава станах редовен посетител на събранията. Тъкмо тогава се разнесе славата на успешните лекувания на Тодор Хаана. Брат ми го посети и се върна с подобрено здраве. И аз се убедих в тоя лечебен метод и с пълна вяра отидох да го опитам. Състоянието ми все се влошаваше и стана непоносимо. В стомаха ми се яви язва, дробовете ми бяха отчасти разрушени и нервите ми – така разстроени, щото намерих покой само всред природата, а за сън и работа не можах и да мисля. Днес смело заявявам, че, ако и тогава да изглеждах охранен и червен, бях окаян страдалец. При това спазвах всички дадени ми лечебни предписания – диета, водни и слънчеви бани, компреси, душове и клизми. Опитах всичко, без да постигна нещо повече от смекчаване на болките си. Като наблюдавах живота всред свободната природа, най-сетне открих законите, на които почива лечебният ми метод. Съставих си лечебен план и построих необходимите за лекуване апарати. Лечебния ми опит бе сполучлив – здравното ми състояние почна постепенно да се подобрява. Останаха доволни и други, които последваха съвета ми. Уредите бяха отлични и диагнозите – точни. Това ме убеди, че откритията не са себеизмама, но, обаче, в мен се породи една тежка борба, защото, за да се посветя на новия лечебен метод без лекарства и операции, трябваше да се откажа от фабриката си, която работеше успешно в продължение на 24 години, да я отстъпя на други, за да

вложа всички сили в новата си професия, от която в началото можех да очаквам само присмех и подигравки и сигурни материални загуби.

Най-сетне на 10.X.1883 г. открих сегашния си санаториум. С течение на времето приждаха все повече и повече болни, и то главно извън Лайпциг, понеже излекуваните от мен бяха най-добри разпространители на метода ми. Откритията ми се потвърдиха от всеки отделен случай, опитността ми се значително обогати и собственото ми здраве, което бе почти изчезнало, чрез строго придържане о методата ми дотолкова, че днес мога напълно да устоявам на нуждите на широката си практика. Напълно спокойно посрещам упреците, които ми отправят, че съм «измамник» и че ми липсва нужният образователен ценз. Нима всички благодетели на човечеството, всички откриватели и изнамервачи са били «измамници» и неуки, без да споменавам за селянина Пришниц, за коларя Шрот, за теолога Франке (Раусе), за аптекаря Хаан, които, благодарение прозорливия си ум, създадоха новия лечебен метод.

Сега, какво е отношението на моята нова наука за лекуване спрямо останалите методи – алгопатията, хомеопатията и досегашното природно лечение?

С алопатията моят безлекарствен и безоперационен лечебен метод се съжда в това, че има за обект човешкото тяло, а по цел и средства напълно се различава от него. Аз считам особено широко разпространеното напоследък тровене на човечеството с лекарства, с каквито си служи медицината, като една от главните причини загдето няма почти здрав човек и броят на хроническите болести безспирно се увеличава. При навременно и правилно приложение на новия мой лечебен метод, хирургията става почти излишна.

Хомеопатията считам като по-силен борец против погубената вяра в лекарствата. Със своите минимални дози, в които химията не е в състояние да открие дори следи от обикновените лекарства, и с грижливото подбиране на диетата, тя е преход към безлекарствения лечебен метод. Ней обаче липсва ясен поглед върху диетата и малките й дози, които, според мен, не са напълно безвредни.

Досегашният природен лечебен метод, който далеч превъзхожда останалите начини на лекувания, е основата на новото безлекарственно и безоперационно лечебно изкуство. Аз съм по-скоро привърженик на великите откриватели и основатели на системата Пришниц, Шрот, Раусе и Тодор Хаан. Природното лекуване разполага с много начини за използване – увивания, клизми, душове, полу-бани, цели бани, парни бани и т. н., но, обаче, като се вникне в същината на болестите, част от тия лечебни средства се оказват излишни и заблуждаващи. Моята наука за лекуване опростява до крайност използването на водата. Докато досегашното природно лекуване дава свобода в избора на диетата и препоръчва смесената такава, моята нова наука за лекуване предписва безвъзбуден начин на хранене, който почива на строго определени природни закони. Виждате, че отклонението на метода ми от досегашното природно лекуване, чийто заслуги, повтарям, не могат да се отрекат, е толкова голямо, щото мога с право да дам на теорията и практиката си ново название – нова лечебна наука без лекарства и операция. Невъзможно е да опиша всички опити, които предшествуват изграждането на лечебната ми система. Това би било наистина интересно за мнозина, но, обаче, няма никакво практическо значение. Едно от преимуществата на моята система е именно това, че позволява да се пристъпи направо към целта и спестява напразното мотане.

Ще повторя накратко казаното. Вътрешното влечение ме доведе до природознанието, а тежката ми болест и неуспешните с медицината лекувания ме тласнаха към природното лечение. И съзнанието, че и последното в сегашния

си стадии на развитие не е в състояние да излекува тежката ми хронична болест, ме принуди да правя по-нататъшни изследвания. Непрекъснатото наблюдаване на живата природа ми разкри изменения, които болестта причинява във формите на тялото, а начинът, по който те се извършват и изчезването им, когато болестта бъде излекувана, ми показаха що е болест и как се заражда тя, и как трябва да се лекува. И така, опитите и проучванията ми доказаха, че болестта е присъствието на чужди (болестни) вещества в тялото. От тия вещества във форма на циреи, гнойни рани, обилно потение и изривни болести, тялото се стреми да се освободи и, успее ли да стори това, болестното чувство се заменя с чувство на облекчение, ако, разбира се, пречистването на организма е било достатъчно. Тия вещества проникват в тялото: през носа – в дробовете и през устата – в стомаха. И на двата пътя има стражи, които не изпълняват безупречно службата си и пропущат в тялото вещества, които не му принадлежат. Тая стража са носът и езикът: първият – за въздуха, а вторият – за храната.

Щом почнем да не се покоряваме на обонянието и вкуса, те стават небрежни от изпълнението на службата си и почват да пропущат чужди вещества в тялото. Знаете как лесно можем да привикнем към гъст тютюнев дим и да го вдишваме като чистия въздух. Повече от носа е покварен езикът, който може да привикне към най-противна за тялото храна. Да изброявам ли многото лакомства, от които днес не можем да се лишим и освободим, които преди стотици години са били съвсем непознати и с които съвременното човечество се е така сраснало, щото по-скоро би се отказало от естествената храна, отколкото от тях?

Храната на дробовете още не е така извратена както тая на стомаха, понеже с въздуха не можем да си позволим разкош. И днес още най-приятен ни се вижда чистият въздух, когато брашнената каша, с която са се хранили прадедите ни, не ни задоволява. Благодарение на подправките на храната, които действуват както камшика за коня, човешките храносмилателни органи издържат доста дълго надвишаващата естествените нужди и работа, но, обаче, силата ни постепенно отпада и те почват да отстъпват. Преходът от здраве към болест е така бавен, че болният не забелязва промените.

Трудно е да се определи границата на поносимото за един болен стомах. Често една ябълка се оказва доста достатъчна за него, а две го претоварват. Всичко прекалено вреди на тялото. Нека не забравяме, че това, което даваме на стомаха, трябва да се смели. И здравият стомах смила само определено количество храна. Всеки излишък е отрова за него и ако не бъде изхвърлен, образува чуждо (болестно) вещество. Затова умерността в яденето и пиенето са основата на трайното здраве. Какво става с чуждите вещества? Наричам ги чужди, понеже не принадлежат на тялото. Последното се стреми да ги отстрани, и то – по определените от природата пътища. От дробовете те минават чрез дишането обратно във въздуха, а от стомаха ги отвеждат червата или минават в кръвта и биват изхвърлени като пот, пикоч или издишват въздух през кожата, бъбреците и дробовете. Така тялото се грижи да отстрани лошите последици на прегрешенията ни спрямо природата. Безспорно е, че от него не можем да искаме много в това отношение. Ако продължаваме да пресилваме отделителните органи, то те най-после упадат и организмът се вижда принуден да отлага чуждите вещества във вътрешността. За изграждането на тялото те са негодни, дори се явяват пречка в това отношение, понеже затрудняват кръвообрата, а заедно с това – и храненето. Те се отлагат постепенно в отделни места, главно – в околността на отделителните органи, понеже към тях се стремят.

Почне ли облагането, то продължава бързо, ако не се промени начинът на живеенето.

И сега вече почват измененията на формите. В началото те са слаби и достъпни на наблюдателното око. Такова тяло е вече болно, но, обаче, болестта е безболезнена – хроническа (латентна). Тя се развива така бавно, че болният не я забелязва. Едва след много години започват да му правят впечатление неприятните изменения. Той вече няма охота за ядене, работоспособността му намалява, душевно е отпаднал или се явяват от този вид. Това състояние е все още поносимо, щом отделителните органи продължават да работят усилено – докато червата, бъбреците и дробовете изхвърлят остатъците и кожата се поти. Прекъсне ли се, обаче, тая усилена очистителна дейност, здравното състояние на болния се влошава. Веществата, които са се отложили главно в корема, постепенно проникват в цялото тяло и пречат на правилното формиране на органите. Те обикновено са разтворими, могат да загниват, да ферментират, когато условията благоприятствуват. В организма започва ферментация, която е от извънредно значение. Всяка ферментация е придружена от образуване на топлина. Тая топлина се дължи на триенето на веществата едни о други и о тялото, както и на самия ферментационен процес и свързаното с него изменяване на ферментиращите се вещества. Ферментацията се извършва при дадени условия и тласък. Такъв тласък е промяната на времето, така и наречената простуда, а също така и някоя дълго престояла, лесно ферментираща храна в стомаха, както и ядосването, уплахата, душевните вълнения, ударите и т. н.

Наблюденията ми показаха, че ферментацията винаги почва в корема. Тя произвежда топлина и ние скоро долавяме увеличение на температурата във вътрешността на тялото, което наричаме треска. Тя се явява само когато има чужди вещества и естествените изходи на тялото са запушени, т. е. 1. Когато не отиваме редовно по голяма нужда; 2. Когато пикочта е недостатъчна; 3. Когато порите на кожата са запушени; 4. Когато дишаме недостатъчно.

По-горе казах, че при всякоя ферментация се образуват от само себе си микроскопични растителни организми, наречени бацили. Това, разбира се, става и при треската. И с това се разрешава по най-простия начин така много обсъжданият бацилен въпрос. Щом отложените в корема вещества почнат да ферментират, бацилите се зараждат от само себе си в тялото. Те са продукт на ферментацията и изчезват също от само себе си, щом ферментацията престане и тялото оздравее. Така че за заразяване чрез бацили по някакъв тайнствен път, без присъствието на чужди вещества в тялото и дума не може да става. Ето защо същественото при лекуването е не да се унищожат бацилите, а да се отстранят причините на ферментацията – чуждите вещества. Заедно с тях изчезват от само себе си и паразитите, които плашат милиони хора. Представете си една стая, която не се чисти цели седмици и в нея всекидневно се натрупва много нечистотии. Скоро се зараждат всевъзможни паразити, които безпокоят жителите на стаята и последните ще замислят как да ги унищожат. Опитат ли се, обаче, да сторят това по общоприетия начин – чрез отрова, те наистина успяват да унищожат по-голяма част от тях, но, обаче, това не довежда до трайно облекчение, понеже самата нечистота е източник на паразитите и броят им почва да расте. Съвсем друг би бил резултатът, ако се отстрани веднага нечистотата. Следователно, постъпим ли по същия начин с тялото – пречистим ли го, ние го освобождаваме завинаги от бацилите. Представете си едно благо всред лято. Всеки знае колко много комари се въдят в него. Всички бихте се съгласили, че е неразумно да се опитваме да унищожаваме комарите с отрова. Ще унищожим милиони, но, обаче, други милиони ще се развият на тяхно място,

понеже самото блато е техен източник. Така че единственият разумен начин и изход е да премахнем самото блато. Известно е, че по сухите височини комарите не се явяват и вдят. Опитаме ли се да съберем голямо количество комари и да ги поставим на някоя суха височина, ще видим как те скоро ще се отстранят към блатата, понеже сухотата е техен гроб.

Поясних чрез примери как постъпва природата в голям мащаб. По същия начин постъпва тя и в малък мащаб, понеже законът е същият. Изключителни закони за болестите няма. Както паразитите и комарите виреят само там, гдето има благоприятна почва и без нея изчезват, така и треската е невъзможна без да има в тялото чужди вещества. Само там, гдето има такива вещества, те могат, както казах, да почнат да ферментират по силата на някаква подбуда. Тоя процес нарекохме треска. Треската е развиваща се в тялото ферментация. Щом знаем що е треска, лесно ще намерим и начина за отстраненето ѝ.

Запушената кожа, у която наблягат ферментиращите маси, трябва преди всичко да се отпуши, а това става, като се предизвика изпотяване. В момента, в който почне изпотяването, ферментиращите вещества намират изход и наблягането и горещината намаляват. С изпотяването, обаче, не е отстранена главната причина на болестта, понеже ферментацията обикновено засяга само част от отложените в тялото вещества. Останалите, които са в покой и чието количество се увеличава от нови утайвания, съставляват един източник на треска, отгдето, при сгоден случай, се зараждат нови трескави процеси. Така че, нужно е да отстраним тия здраво заседнали в организма вещества. Това се постига чрез моите отвеждащи коремно-обтривни и обтривно-седящи бани, за които ще кажа по-нататък. Те подтикват тялото да прогони по естествен начин отложените в него чужди вещества. Едва когато голяма част от чуждото вещество бъде прогонено, изчезва треската, а заедно с нея – болестта. Нека скицираме гореказаното, за да извадим още няколко важни заключения. У всички болни има изменения на естествените форми на тялото. Тия изменения са причинени от чуждото вещество. Присъствието на последното в тялото означава болест. Това са веществата, които тялото не използва и са натрупани поради недостатъчното и неправилно храносмилане. Чуждите вещества се отлагат първо до отделителните органи, обаче чрез ферментацията постепенно се разнасят из цялото тяло. Докато отделителните органи успяват да отстранят част от чуждите вещества, телесното състояние е поносимо, обаче, упадне ли дейността им, явяват се по-значителни разстройства. Отлагането на чуждите вещества не е болезнено, понеже е, така да се каже, латентно, хронично и остава дълго време незабелязано. Причинените от това отлагане болестни прояви наричаме безболезнени, скрити. По същина те са ония, които наричаме хронични или дълготрайни.

Чуждите вещества са разложими – загниват. Те са съществената причина на ферментацията и почвата, върху която се развиват бацилите. Ферментацията почва в корема, гдето се отлагат по-голямата част от веществата, обаче бързо се разпростира нагоре. Състоянието на болния се променя, явяват се болки и треска. Тия болестни прояви наричаме болезнени. Това са острите – възпалителните болести.

От всичко това вадя следното важно заключение: Има само една болестна причина, само една болест, изразена в разни форми.

Строго казано, има не разни болести, а разни форми на една и съща болест. Изключение са само външните повреди (нараняванията, натъртванията), които всъщност не са болест и не попадат под закона за единния произход на болестите. Така че основата на моето учение е единството на болестите и

очертах пътя, който ме доведе до убеждението, че всъщност има само една болест.»

Ето лечебните средства по методата на Луи Куне, описани в книгата му:

А) Парна баня
1. Пълна парна баня.
2. Коремна парна баня.
3. Парна баня на главата и шията.

Б) Слънчева баня
1. Пълна слънчева баня.
2. Частична слънчева баня.

В) Обтривни бани
1. Коремно-обтривна баня.
2. Обтривно-седяща баня.

Тая съкратена процедура на методата на Луи Куне привлича по целия свят едно мнозинство последователи и книгата му претърпява 121 издания, а е преведена на английски, френски, испански, португалски, холандски, италиански, руски, датски, шведски, норвежки, румънски, турски, малайски и на няколко индийски наречия, а също и на унгарски, полски, чехски, сръбски, български и гръцки езици.

Ясно е, че не ми бе възможно дори пространно с мои думи да предам методите и на двамата природолечители, с които си служа в моята практика, а още повече – да пратя проби и лекарства, понеже в повечето случаи си служа с природните агенти – слънцето, водата и въздуха. А в билколечението толкова са разнообразни лекарствата, че те не могат да се сведат до единствено лекарство, комбинирано – рецепта за дадена болест.

И двамата природолечители си служат със строгата диета на вегетарианската храна, която в моята практика се уверих, че е и едно лечебно средство. Мога смело да потвърдя, че в лекуването с билки най-същественото условие за излекуване на всяка болест е строгата вегетарианска диета, така че и най-сполучливата комбинация на билки по качество и количество за дадена болест без такава диета е невъзможно да се излекува основно, и особено – хроническите болести.

В заключение ще прибавя, че в нас е крещяща нуждата от една водолечебница, в която в два отдела да се прилагат тия методи. За тая цел имаме в София идеални условия – Общинската градина зад Семинарията, гдето да се определи и огради необходимото място за слънчеви и въздушни бани – отделно за мъже и жени. Всред тия борови дървета с припека на слънцето и чист въздух, болните ще се чувствуват, че са на лечение в рая.

Разбира се, че своевременно трябва да се подготви лекарски и тем помощен персонал, които да вдъхнат на публиката вяра в тяхната подготовка и вещина, а това се постига само при единственото условие – да имат любов към професията си и към болните, с каквато любов са работили двамата природолечители и благодетели на човечеството.

26.12.1950 г.
гр. София

С почит: (подпис)
(печат: Д-р Иван Жеков)

9. Писмо от д-р Иван Жеков до Петър Коларов, министър на народното здраве, от 11.III.1951 г.

София, 11.III.1951 г.

Уважаеми др. Д-р Петър Коларов,

Приблизително преди 15 години, след много проучвания и опити, постигнах желаното от мен хармонично съчетание на зърнени храни на една силно питателна храна, и при това евтина, за да може предимно работният народ да черпи сили за себе си във всекидневния си труд.

И, действително, народът го оцени и го назова сполучливо «месозаместител». Тая храна, както е видно от печатните листове, приложени в пощенски колет, се казва «Nabu», а по обратен ред на буквите «Иван», мое име, така е патентовано, се посрещна с голяма радост от народа, защото по своя състав го задоволяваше във всяко отношение, а най-вече, че е евтино в сравнение с другите храни.

В това ще се уверите, като опитате питателността на «Nabu», както и особено приятния й вкус и сладост.

Днес, когато зърнените храни са в разположение на държавата, мисля, че тя може да фабрикува «Nabu» в голям мащаб и да задоволи нуждите на народа, а най-вече – войската и работничеството, като силно питателна храна, като, разбира се, вземе компетентното мнение на върховния медицински съвет.

В такъв случай една модерна инсталация на мелнични машини би подобрила качествено «Nabu» и, безсъмнено, би задоволила всички взискателни вкусове на консуматорите.

Аз, разбира се, ще бъда щастлив, че можах да дам на народа такава храна и да бъда в редовете на, ако мога така да кажа, ирационализаторите и не бих отказал едно възнаграждение на труда ми по изучването на тая храна.

В началото по производството на «Nabu» си служих с една ярмомелка, неподходяща за целта, и случайно четох в един руски вестник обявление през 1942 г. за една много похвалена ярмомелка (фураж-мёльница для ечмень, пшеница, чечевица и так дальше) и писах до Техноекспорт, Москва, ул. «Куйбышева» Д21, за да ми се изпрати една такава, но, обаче, в скоро време ми се отговори, че поради тогавашни политически условия и събития, не е възможно, а в бъдеще, при подобрени отношения, може.

Аз с голям риск писах тогава такова писмо, защото, наистина, можех да бъда малтретиран от фашистката тайна полиция, а още повече, че тя знаеше моето минало като социалдемократ. Но, обаче, ми се налагаше тогава да имам една такава нова ярмомелка за подобрение качеството на моя продукт «Nabu». Но, съдружникът, и той ме изигра – насила, с помощта на полицията, изнесе от склада готовия продукт «Nabu», както и всичкия материал за «Nabu» и аз оттогава не мога да се съвзема, а преживявам с една мизерна пенсия, 14 700 лв. на тримесечие. А, за да имам такава пенсия, дължи се на това, че в 1926 г. ме уволниха като варненски пограничен ветеринарен лекар, поради желанието на комисионери и търговци, фашнети, във Варна, защото бях строг, но справедлив. Дотогава имах само 21 години и 9 месеца изслужено време. До преврата немислимо беше да бъда наново назначен на служба, а след преврата имах вече изпълнена почти 70-годишна възраст.

Така че нито в службата, нито в търговията ми провървя. Но добър е Господ – в страданията човек поумнява!

Поздравлявам Ви и благопожелавам всичко най-хубаво.

Д-р Иван Жеков (подпис)

10. Писмо от д-р Иван Жеков до министъра на народното здраве от 26.VI.1951 г.

До Другаря Министра на народното здраве.
Тук.

Другарю Министре,

В допълнение на писмото ни от 26.12.1950 г., което е отговор на писмото Ви под № 1–2165 от 4.12.1950 г., изпращам Ви допълнително, приложени тук, два броя, 1-ви и 2-ри, от моето списание «Библиотека за природолечение», една брошурка «Лекуване с грозде» и снимки (две), които доказват моята печатна дейност в полето на природолечението, както че действително съм бил на лечение и практика във водолечебницата на Кнайп във Верисхофен, Германия, през 1916 г.

При това, моля Ви да бъда удостоен с отговор на писмата ми, отправени до просветеното Ви внимание, и то в смисъл дали наистина можах да удовлетворя желанието Ви, изразено в писмото Ви под № 1–2165 от 4.12.1950 г., както да ми се изпратят обратно благодарствените писма от моите излекувани болни, приложени в писмото ми от 8.11.1950 г..

София, 26.6.1951 г. С особено почитание: (подпис: Д-р Иван Жеков)

11. Писмо от Министерството на народното здраве до Иван Жеков от 14.VII.1951 г., с което отхвърлят неговия метод за лечение

Министерство на
Народното здраве
№ I к.1040
14.VII.1951 г.

ДО ДРУГАРЯ
Д-р ИВАН ЖЕКОв
кв. «Изгрев» 32
Тук.

Научният медицински съвет при Министерството на народното здраве и социалните грижи се занима с Вашето изложение относно предложения метод за лечение на различните болести.

Научният медицински съвет счита, че предложеният метод няма научна и практическа лечебна стойност, поради което не може да бъде внедрен в лечебната практика.

ПРИЛОЖЕНИЕ: преписката.

За МИНИСТЪР: (Подпис)

(Кръгъл печат на Министерството на народното здраве и социалните грижи на Народна република България)

Ето това е класическо невежество!?
(подпис: Д-р Иван Жеков)

В. БЛАГОДАРСТВЕНИ ПИСМА ДО Д-Р ИВАН ЖЕКОВ ОТ ИЗЛЕКУВАНИ БОЛНИ

1. Благодарствено писмо от Г. Алексиев до д-р Ив. Жеков от 1920 г.

През 1920 г. се разболях тежко. Благодарение на Вашите лекарства (билки), Вий ме дигнахте от постелята.

През 1934 г., края на януари, се поболях от остър бронхит. Достигнах дотам, едва можах да дишам и едва се движех. Благодарение режима и билките, които ми предписахте, грижата, проявена от Вас, през март правех екскурзии до полите на Витоша. На първи май надянах пълна раница и без мъчнотия стигнах височините на Витоша. През юни предприех една екскурзия до Рила с раница значително тежка. Прехвърлих Рупите и отседнах при Седемтях езера (Еди Гьол). Там прекарах един месец.

В душата си винаги Ви благодаря за подкрепата, която ми дадохте при най-тежките моменти на живота ми.

С почит: (подпис: Г. Алексиев)

2. Писмо до д-р Иван Жеков от Коста Атанасов от 21.XII.1923 г., Варна

Господин Доктор Иван Жеков
Тук.

Считам за приятен дълг да изкажа сърдечната си благодарност, загдето ме излекувахте от ревматизъм в двата ми крака, от която болест страдах от дълги години и напоследък вече няколко месеца бях тежко болен на легло и която болест излекувахте в продължение на около 20 дена чрез водолечение по методата на Луи Куне.

Като Ви изказвам още веднъж моите благодарности, оставам вечно признателен и Ви поздравлявам!

Коста Ил. Атанасов

3. Писмо до д-р Иван Жеков от Г. Р. Стайков от 28.I.1929 г.

Инженер Г. Р. Стайков
Ул. «Иван Вазов» №38 (Станциона)

Пловдив, 28ий януари 1929 г.

Д-р Иван Жеков
София

Любезний брат Жеков!

Получих писмото ти от 24-ий този месец, съдържанието на което разбрах.

Ти трябва да си пробувал за дълго време твоя специалитет и да си напълно уверен в неговата ефикасност. И аз вярвам, че ти си правил много опити с него. Ти може да демонстрираш този специалитет, като държиш у себе си лекарството и да даваш на болния лично ти, за да не попадне в ръцете на други,

които може да го използват. За да патентоваш нещо както твоето, ще дадеш точната формула в своето заявление, разбира се, и там е опасността от присвояване, особено у нас.

Колкото за благодетелни хора, за които ми пишеш, това да излезе от ума ти. Няма вече такива благодетели. Всичко сега става за личен интерес. Ако твоят специалитет докаже своето предназначение несъмнено, то тогава много лесно ще намерим хора, които да го купят или влезат в съдружие с тебе. В Америка аз знам една компания, която прави един специалитет специално за маларията, и те на драго сърце ще се заинтересуват, но предварително трябва да им се покаже дейността на специалитета. Ако химическото му съединение е лесно и от лесно откриваеми елементи, то даже в патентната канцелария може да го използват за сметка на свои приятели, но в Америка може да се нареди да се патентова.

Едуард ми пише, че за да патентова своя бездимен барут, му трябвали сто долари. Ти, ако съдим по това, ще струва около 15 000 лв. за един патент в Америка. Щом се патентова, да кажем, в Америка, тогава ще го продадеш или влезеш ортак във фабрикуването му, и в Америка ще има най-голям успех, защото много силни реклами правят.

Добре е и в Италия да се опиташ, но най-главното е да си сто на сто сигурен за ефикасността на специалитета. Аз писах на много мои приятели в Америка по землетресението и им описах нашите загуби и нашата невъзможност да ги поправим със свои средства, но само 10 долара получих от двама лекари, мои ученици, в Чикаго. Нито един друг не ми даже отговори, и то съкласници от Университета. От това може да съдиш за благодетелността на хората. Те дават на организирани общества само за благодетелни цели, а тази работа е търговска. Тя е благодетелна само в твоя ум, но не и в техните умове. За тях е важно какво ще могат да реализират от това нещо и ще го опитат дълго преди да турят един долар в него.

Пиши ми колко време си го изпитвал и резултатите, та ще видим какво може да се направи. Но аз трябва да съм уверен в това, което ще им предложим. Аз нямам съмнение, че ти си сигурен в твоя специалитет. В Америка има толкова фалшиви лекарства, че ако се подложат на изпит, 90% няма да устоят. Но в Америка, ако само за опит вземат хората, то е доволно, защото Америка е голяма и един език навсякъде.

След като чуя от теб повторно, ще пиша в Ню Йорк на тази компания, да ги сондирам какво мислят те, и после ще пиша и на други приятели. Но трябва да имаме доказателства на ръка. Писма са необходими от излекувани хора и пр. Аз тоже се интересувам от твоята работа, и ако бих имал материална или лептата на ръка, бих взел участие парично (златни и сребърни нямам, но което имам, ще ти дам), но сега ще ти бъда в услуга в каквото мога, като пиша тук там и сондирам почвата.

Благодарим ви за сърдечните благопожелания и ви принасяме своите. Да живеем в мир и любов, докато сме на Земята.

Твой (подпис:) Г. Р. Стайков

Говори с някои лекари и виж какво ще ти кажат. Но ти може да го ретурираш поне тука.

Коства ли скъпо да се произвежда?

[С друг почерк:] Ей, Юрданка, много здраве от мен!
И чрез вас – нарочно за нашия любим Учител! Хариета

[С друг почерк:] Много здраве и от мен. Ветко

4. Писмо до д-р Иван Жеков от Ст. Бабаджов от 16.V.1936 г., Варна

Уважаеми Господин Жеков,

Получих и двете Ви писма. На първото немах възможност да отговоря, понеже синът ми бе в Германия и немаше кой да напише писмото ми до Вас.

Вашето лекарство ми помогна много в артериосклерозата, от която страдам. Докато преди да го вземам, аз много мъчно си свивах краката и не можех да се качвам по стълбите лесно, днес се чувствувам значително облекчен. Спокойно мога да правя разходки по два-три часа, без да чувствувам умора.

Като Ви пиша горното, смятам, че ще Ви бъда полезен, изказвайки Ви благодарността си от Вашето лекарство.

Приемете моите отлични почитания: (подпис:) Ст. Бабаджов

5. Писмо до д-р Иван Жеков от Б. Лазаров от 19.V.1936 г.

София, 19 май 1936 г.
Б. Лазаров, декоратор, спец. в Париж,
София, ул. «Арда» № 4, тел. 35–28

До Г-н Д-р Жеков, Тук

БЛАГОДАРСТВЕНО ПИСМО

Господин Д-р Жеков, с настоящото изказвам своята искрена и вечна благодарност за напътствията и помощта, които ми дадохте за излекуването ми.

В късо време заболях от остър ставен ревматизъм, който бе, както от Вас, тъй и от официалната медицина констатиран. Болестта ми бе в такава силна форма, че вследствие на силните болки, бях принуден да лежа, без да мога най-малко да задвижа която и да било част от тялото си. Вярвах и вярвам напълно във водолечебната метода на Луи Куне и благодарение на тая метода под ръководството на господин Д-р Жеков можах на осмия ден да стана от легло и започна наново физическа работа.

Лечението продължи около два месеца, след което време се радвах на пълно здраве, за което, повтарям, съм искрено и вечно благодарен на Господин д-р Жеков.

С почитание: (подпис:) Б. Лазаров

6. Писмо до д-р Иван Жеков от Георги Атанасов от 19.IX.1936 г.

Господин Д-р Иван Жеков,

Считам за мой дълг да изкажа моята признателност за съветите и упътванията, които ми дадохте за излекуването на болестта ми – схващане на пръстите ми в лявата ръка – вследствие на преумора на нервната ми система, което схващане ме озадачаваше, защото професията ми като преподавател по пиано страдаше и можеше да ме лиши от възможността да я практикувам. Опитах електризацията по съветите на един прочут специалист по нервните болести в София, но, обаче, вместо да се подобри болестта ми, то тя се влоши. И затова бях изгубил надежда да се излекувам по официалната медицина. Затова именно прибягнах до Вас като известен природолечител и по вашите съ-

вети и упътвания в непродължително време – 50 дни – с водолечението по методата на Луи Куне, аз получих чувствително подобрение на болестта ми и мога днес да гледам с радост за окончателното подобрение на болестта ми и без мъки да практикувам професията си.

За всичко това повторно изказвам моята сърдечна признателност.

С почитание: Георги Атанасов
(преподавател по пиано, ул. «Тетевенска» № 64)

7. Писмо до д-р Иван Жеков от Д. Бабаджова от 15.XII.1936 г.

До господин д-р Иван Жеков
София

Уважаеми господин Докторе,

Изказвам своята крайна благодарност на изпратените от Вас две шишета лекарство (Ваш специалитет) за лекуването ми от Arterio Sclerosa, от която страдам от дълги години и благодарение на това Ваше лекарство, което употребявам вече в продължение на две години, аз се чувствам доста добре.

Макар и да съм вече на 82-годишна възраст, аз благодарение на него се чувствам добре, мога да се движа доста свободно, ям добре, но само вегетариански храни, и спя доста добре.

Понеже това лекарство ми се свърши, моля Ви, бъдете тъй добри и ми изпратете още едно шише, за да продължа лекуването си с него.

Приемете моите благодарности и отличните ми към Вас почитания:

Д. Бабаджова, гр. Русе
25.XII.1963 г.

8. Писмо до д-р Иван Жеков от М. Златанова от 9.II.1937 г., Бяла Слатина

Уважаеми Г-н Д-р Жеков,

С това си писмо искам да Ви изкажа моите най-сърдечни благодарности, загдето ми помогнахте да се излекувам от моята болест – ишиас, артрит, неврит – различните лекари, които ме лекуваха, различни имена й даваха.

Цели седем месеца аз бях прикована на легло, измъчвана понякога от ужасни болки. Лежах и в къщи и четиридесет и девет дни в болница. Официалната медицина не можа да ми помогне. Нейните лекари ме лекуваха с прахове, инжекции и нагрявания – електрически, кварцови и рентгенови. Получавах само временни облекчения, и то докато траеше лекуването. След това болките отново се усилваха.

Отчаяна от безсилието на официалната медицина да ме излекува, потърсих помощта на природолечението. И благодарение на съветите, които Вие, Д-р Жеков, ми дадохте по природолечението – натуризма – и с Божията помощ, аз се отървах от страшните болки, оздравях и поех отново моята работа в училище.

Като Ви поздравлявам най-сърдечно, загдето ми помогнахте да оздравея, моля Ви, приемете моите най-искрени благодарности.

С почит: дълбоко Вам признателната М. Златанова

9.II.1937 г.
Б. Слатина

9. Писмо до д-р Иван Жеков от Ир. Попова от 11.II.1937 г., София

София, 11 февруарий 1937 г.
Господин Д-р Иван Жеков
Тук

Уважаеми Господине Докторе,

С настоящото си ида да Ви благодаря за Вашите грижи, положени за пълното и положително излекуване на болестта СИНУЗИТ, от която страдах в продължение на три години, от която болест бях принудена да прибягна даже и до операция. Но, в последния момент, благодарение на Вашите уверения, аз предпочетох да се подложа на лекуване по системата ЛУИ КУНЕ (ПРИРОДОЛЕЧЕНИЕ), от което лечение съм много доволна, защото освен тази болест, аз се почувствувах много добре с общото здравословно състояние, благодарение, пак казвам, на Вашите грижи, за което повторно Ви благодаря.

С почит: Ир. Попова.

10. Писмо до д-р Иван Жеков от Марко Ажи от 23.VII.1937 г.

Машинна стругарска работилница «Технизан»
Марко Ажи, конструктор, София, бул. «Хр. Ботев» 84
Пощ. чекова с/ка 25–15

София, 23 юлий 1937 г.
Господин д-р Иван Жеков,
Рилските езера

Уважаеми Доктор Жеков,

Получих почитаемото Ви и Ви много благодаря за грижата и за наставленията Ви. Вероятно сега, след като се стопли времето, да е много хубаво към вас.

Главоболът, за който Ви бях съобщил, малко поотслабна и поради туй, че днес почва наново да употребява от оставените прахчета (отварата, от която е пила десет дни и след туй седем дни почивка), не й дадох от препоръчаните шипки. Обаче, да Ви призная, не ми беше много ясно от кои именно шипки да се вземат – от сухи миналогодишни или от тазгодишни зелени.

Състоянието на майка ми е също добро, както Ви писах, като се прибави и подобрението в преминаването на главобола и сега по-малко се поти през нощта. От сутрешната доза прах остава за още 5–6 дни и не знам като се свърши, какво да правим: да престане да я взима или ще ни посочите какво да правим.

Приемете от всички ни нашите искрени почитания: (подпис: не се чете)

11. Писмо до д-р Иван Жеков от Ат. Овчаров от 2.X.1937 г., София

Уважаеми Господин доктор Жеков,

Считам свой приятен дълг да Ви изкажа моята голяма благодарност, загдето излекувахте майка ми. Наистина, след като боледува преди около 16 години от жлъчка и лекарите бяха принудени да пристъпят към операция, при която й извадиха жлъчния мехур, ние мислехме, че тя вече няма да страда от чернод-

робни заболявания. Обаче през месец май т. г. почувства непоносими болки в черния си дроб и легна тежко болна. Викахме много лекари, но те вдигаха рамене, не можеха да определят причините на болките и й даваха само упойни вещества, за да не чувства. При това тежко положение, Вие с Вашия начин на лекуване не само й облекчихте страданията, но я вдигнахте на крака, затворихте открилата се наново рана и днес тя е в състояние да ходи и се чувства добре. За всички тези грижи Ви изказвам моята най-голяма благодарност.

С почит: (Подпис: Ат. Овчаров)

12. Писмо до д-р Иван Жеков от Марко Ажи от 2.X.1937 г.

Машинна стругарска работилница «Технизан»
Марко Ажи – конструктор
София, бул. «Хр. Ботев» 84
Пощ. чекова с/ка 25–15

София
2 октомврий 1937 г.
Телефон: 2–36–57

Поч. Г-н Д-р Иван Жеков
гр. София
ул. «Опълченска» 64

Многоуважаеми Господин Доктор Жеков,

Изпитвам голяма радост, че мога с настоящото да Ви изкажа моите сърдечни благодарности за напълното излекуване на моята майка, госпожа Кумбру Б. Ажи, която днес се чувствува съвършено здрава, бодра и жизнерадостна, благодарение на вашето методично лечение, целесъобразно наложената диета и прецизните Ви наставления относно всека стъпка от периода на лечението.

Майка ми страдаше от *Cholangitis litiasica* и за нейното лекуване прибегнахме до съветите на един лекар специалист – интернист, който в желанието да бъде добросъвестен, потърси многократно консултациите си с видни наши професори.

За съжаление, обаче, въпреки страданията на всички нас, въпреки многото лекарства и инжекции, не постигнахме никакъв резултат, и вместо подобрение, получихме едно такова влошение на здравето, че ние и самите лекари бяхме загубили всяка надежда.

При тези тежки обстоятелства имах случаен разговор с един мой интимен приятел. Последният, след като му изложих всичките тревоги, които имахме с майка ми, поради болестта й, посъветва ме да се допитам до вас.

Именно благодарение на тази случайна препоръка ний получихме ценната Ви помощ, и благодарение на упоритя Ви труд и неуморност, стигнахме до този щастлив край.

Повторно Ви изказвам дълбоките си и искрени благодарности и с чиста съвест смея да Ви препоръчам на всички познати и непознати.

С отлични към Вас почитания: (подпис)

13. Писмо до д-р Иван Жеков от А. Терзистоев от 11.IX.1938 г.

До Господин Доктор Иван Жеков
ул. «Опълченска» № 64, София

Господин Докторе,

Считам за морален дълг да Ви изкажа моята сърдечна благодарност и признателност, че с Вашите познания по природолечението, справихте се с едно мое сериозно нервно разстройство.

Повтарям, благодарение на Вашето системно насочено водолечение, Вий се справихте много бързо с болестта ми и ме излекувахте, за което не мога да намеря думи да Ви се отблагодаря.

Благопожелавам Ви здраве и дълъг живот, да помогнете и на други страждущи болни, като ги насочвате в правилното природолечение.

София, 11.IX.1938 г.

С почитание: (подпис: А. Терзистоев), фотограф, ул. «Ц. Елеонора» 23

14. Писмо до д-р Иван Жеков от Анежка Цорнова от 12.I.1939 г.

Единствено на Господин Доктор Жеков мога да благодаря за моето излекуване. През 1937 г. се разболях от яйчници и разбрах, че с търпение и постоянство в природолечението ще мога да се излекувам. Благодарение на упътванията на Д-р Жеков, който отлично владее природолечението, аз си възвърнах здравето и се чувствувам весела и бодра.

Анежка Цорнова

15. Писмо до д-р Иван Жеков от Хенрих Споуста от 12.I.1939 г.

Господину Доктору Жекову

Господин Докторе!

Миналата година в януарий бях се разболел от простуда.

Силна бронхиална кашлица, болки и умора чувствувах в целия организъм. Температурата над 39. и охота за ядене изгубих.

При това ми положение аз бях се помирил с мисълта, че всичко е готово – само да се повика поп. Но аз взех щастливо решение наместо попа да повикам Вас.

Вашите съвети ме доведоха до убеждение, че над всичкото е най-ползотворно природното лекуване, за което имам да благодаря на Вас, че съм днес относително в здравословното състояние добре при моята 72-годишна възраст.

Хенрих Споуста, пенсионер

София, 12 януарий 1939 г.

16. Писмо до д-р Иван Жеков от Георги Ив. Овчаров от 29.VIII.1939 г.

ИНСПЕКТОР При Българска Земеделска и Кооперативна банка
Централно управление, СОФИЯ
Георги Ив. Овчаров

София, 23 август 1939 г.
До П. Г.
Д-р Иван Жеков
Изгревът
Тук

Уважаеми г-н доктор Жеков,

Преди всичко дължим смирено извинение за извънредно дългото забавяне настоящото ни. Голямата причина и вина лежи преди всичко в мен, който служебно и трайно съм ангажиран в работа вън от София и се завръщам тук рядко и за твърде късо време. Че това е така, знаете и от времето, когато любезно се занимавахте с болестта на майка ми, време, през което почти никога не сте ме виждали в София.

Чувствувайки се безкрайно задължени към Вас, г-н Докторе, нам, на моите близки и мен особено тежи това забавяне, от което бихте могли да изведете неоснователно неправилни заключения. Ние молим още веднъж да имате добрината и извините нашето неволно опущение.

Разбирайки неудобствата и спънките, всред които сте поставени да развивате Вашата благотворна деятелност, ние се чувствуваме задължени да дадем реален писмен израз на нашата безкрайна благодарност за стореното от Вас за спасението на майка ни, извършено при отчайващи обстоятелства.

Организмът на майка ни, жена на 56 години и 3 възрастни деца, макар и външно твърде здрава, в течение на времето е била атакувана от няколко сериозни заболявания: тифус, туберкулоза, червен вятър и пр., които своевременно щастливо са били излекувани. Вън от това тя е била неколкократно оперирана, при което са й били отнети апендиксът и жлъчката.

След като всичко това е било отдавна ликвидирано, през м. май 1937 г. майка ни заболява отново от някаква неизвестна болест, при което й се явиха много силни болки в областта на кръста и дясната предна страна около диафрагмата, изобилие на лиги в устата и висока температура. Това болестно състояние продължи 22 дни, като в това време нито един от виканите лекари не можа да установи и се справи с болестта, а вземаните лекарства очевидно не даваха търсените резултати. Така се стигна щото състоянието на майка ми ежедневно да се влошава, а лекарите се видяха безпомощни и ни дадоха да разберем, че положението й е безнадеждно.

По волята на Бога и по една щастлива случайност брат ми Атанас среща свой приятел, който му препоръча да се обърнем към Вас и след това и двамата заедно идват да Ви потърсят. Макар и твърде късно, по полунощ и въпреки проливния дъжд, Вие, уважаеми г-н Докторе, не пожалихте труда и спокойствието си и благородно и человеколюбиво се отзовахте на отправената от брат ми покана и на километри надалеч, всред нощ и в дъжд се озовахте при болната ми майка, за да установите, че е загнил черният й дроб.

Благодарение Вашата любезна намеса и дадените от Вас лекарства и нареждания по храненето, положението на майка ни удивително бързо започна да се поправя, така че фактическото излекуване биде завършено само в течение на един и половина месеца. Следва да отбележа, обаче, че 20-тина

дни след започване на лекуването на нашата майка, разрезът от правената й преди 16 години операция на жлъчката се разтвори на едно разстояние от 5–6 см и от него изтече набрана гной. След това, благодарение на дадените от Вас мехлеми, раната неимоверно бързо отново зарасна.

Така благополучно се приключи лекуването и излекуването на майка ми, която остана вече по-нататък да изпълнява препоръчаната от Вас хранителна диета и до днес, слава Богу, е жива и здрава и с чувство на особена благодарност споменава името Ви.

Не искам да пропусна да подчертая, въпреки Вашата скромност, г-н Докторе, дълбокото впечатление, което ни направи проявената от Вас абсолютна безкористност, с което извикахте нашето специално уважение към Вас, като скромен и съвестен обществен служител.

С всичко казано дотук ние още далеч не можем да опишем голямата психологическа паника, от която Вашето любезно, спокойно и самоуверено действуване ни избави.

Считайки, че това наше писмо е твърде недостатъчен израз на дълбокото ни уважение и признателност към Вас, г-н Докторе, молим учтиво още веднъж да извините закъснението му и Ви подчертаваме, какво ще ни бъде особено удоволствие да ни посетите всякога, когато намерите за добре, като знаете, че винаги Вие ще бъдете нашият най-желан и драг гост. В очакване провидението да ни даде възможност по някакъв начин дейно да изразим нашата признателност, почтително Ви поздравлявам от името на моите близки и от мое име.

Ваш: (подпис)

17. Лечебен мехлем за всякакви рани

С д-р Гарофалов, син на нашия брат Гарофалов, при една среща случайна, дори неприятна, с един руски войник става в последствие едно запознанство и сближение. Войникът му съобщава, че пепелта, получена от борови дърва, е най-положително средство за лекуването на рани. Той, след като се скарали, разказва приключенията си на д-р Гарофалов, че в едно сражение срещу германците в Украйна бива смъртоносно наранен и в несвяст заринат от гранатa. След известно време щастливо се свестява и се освобождава от пръстта, като полазва по корем. Изкачва трапа и се довлича на повърхността на земята. Като се окопитва и ориентира, решава да търси частта си, ранен в главата, почти с разрушен череп. Случайно попада в едно село, гдето всички селяни напуснали домовете си. За голямо щастие нему, в селото намерил само двама души – дядо и баба, които му се отзовали радушно и родителски и го прибрали в къщата си. Той им се молил да завържат раната му, която вече била замърсена и замирисала. Старите дядо и баба се чудили какво да посипят на раната му и да я завържат. Но по настояването на войника, те решили да я посипят с пепелта от огнището, гдето горели дърва от борови дървета. Войникът, с така посипана и вързана рана, заминава да търси войсковата си част и наистина, след няколко дни се добира до една военна санитарна част из бойното поле, гдето лекарят преглежда много внимателно раната му и остава учуден, че раната наистина била добре подобрена и дори започнала да зараства. Този факт силно заинтересова лекаря и пожелава да издири с какво е била посипана раната и где. Войникът уверява доктора, че ще може да посочи селото и двамата дядо и баба, които именно са посипали раната и му я завързали. И действително, лекарят наедно с войника с такси отиват в селото и намират двамата стари – дядо и баба. Докторът ги разпитва какво са посипали на раната на войника, а те му посочили огнището с пепелта, гдето горели боро-

ви дървета. И, за да се увери, че именно пепелта от борови дърва е била чудното лекарство, те му казали, че само такива дърва горят в селото и други дървета не растат в околността. Така лекарят открива чудното лекарство за рани и става причина да се подложи на проучване в ред случаи на разни видове рани и да се установи лечебното му действие и стойност. И наистина, лекарят урежда в частта си приготвлението на пепелта и в пакетчета я праща в другите санитарни войскови части, гдето я употребявали изключително за разни видове рани без никакви усложнения на раните. А най-важното е, че тази пепел по ефикасността си четворно пъти надминава другите за тая цел известни скъпи и прескъпи специалитети, от които все пак известен процент рани не зарастват и положителни резултати не дават и в някой случаи безнадеждно неизцерими.

София, 25.7.1948 г. Подпис: Д-р Иван Жеков
Печат: (Беседи на Ветеринарен лекар, Редакция Варна)

18. Писмо до д-р Иван Жеков от Петър Кирчев Петров от 27.VI.1949 г., София

София, 27 юний 1949 г.
До Д-р Иван Жеков

Драги Докторе,

Отдавна исках да ти се обадя и писмено да ти изявя моята голяма признателност и благодарност за грижите, които положи по моето излекуване от захарната болест. Това аз съм ти и лично засвидетелствувал неведнъж, но исках в твоята скромна архива да остане един спомен – благодарствено писмо по моето излекуване. Това го правя още повече и за това, че не бих можал да изявя моята благодарност чрез пресата, намирайки го за нетактично и много рекламно, обстоятелството, което аз искам да не се смята, че е такова.

И тъй, Драги Докторе, след като ми излекувахте само чрез няколко намазвания миналата година една нанесена на дясната ми ръка дълбока рана от самонараняване, падайки в един дълбок вир, аз замолих да положите грижи и за моя стар диабет, който лекувах в продължение на 2–3 години посредством общопознати лечебни средства и диети в медицината, които допреди да почна да ползувам билките, които ми давахте, нямах съществен резултат.

След като, обаче, на два или три пъти получих билки от теб, които аз пих съгласно предписанията ти, в продължение на няколко месеца, след направената анализа на кръвта и урината ми, се констатира, за голяма моя приятна изненада, че захарта в кръвта ми бе спаднала на нормално, тъй и в урината – нито следа от захар.

Аз изказвам, както казах по-горе, писмено благодарността си, още повече, че след като вече бях напълно здрав при желанието ми да ти се реванширам и възнаградя за голямата услуга, ти отказа да сториш това под каквато и да е било форма, а това ти тогава го сметна като акт на човещина и състрадание на един болен с напреднала веч като мойта възраст човек!

Още веднъж благодаря от мое име и от името на моята съпруга, която днес наравно с мен се радва за постигналите резултати от излекуването на диабета ми, виновник за което си само ти!

Сърдечно признателен привет:
Петър Кирчев Петров
ул. «Граф Игнатиев» № 3, София
(подпис: П. Кирчев)

19. Благодарствено писмо до д-р Иван Жеков от семейство Кръчмарови от 24.IV.1950 г.

София, 24.IV.1950 г.

Благодарствено писмо от семейство Кръчмарови,
бивши жители на гр. Варна, а сега живущи в София, Оборище 43

Драги Докторе Жеков,

От името на семейството си и от мое име изказваме искрената си благодарност за сторената Ви преди 30 години добрина с лечението на дъщеря ни Людмилка, която сега е женена и майка на едно дете. Тогава тя беше бебе на около 10 месеца, заразена от едрата шарка, а след това се обърна в бронхопневмония. Следствие на които болести беше и ослепяла. Благодарение на Вашето лечение и метод, спасихте детето ни от явната смърт. Оздравихте и слепотата й. Не ще забравим тъгата си при мисълта, че имаме сляпо дете, а каква радост изпитахме, когато Вие оздравихте и слепотата на детето ни. Не, Докторе, ние никогиш няма да Ви забравим!

Спомнете си! Тогава ние, макар да бяхме бедни, поднесохме заслуженото Ви възнаграждение за лечението, но Вие отказахте, въпреки молбите ни...

След това с Вашите постоянни връзки и наставления, ние със съпругата си помогнахме в лекуването на много болни, между които излекуван бе по чудо и брат ми Георги, умопомрачен, следствие изтезанията на фашистката полиция. Излекувани бяха децата на Вяра Македонска, бивша народна представителка, избрана от Варна.

Излекувана бе Павлинка К. Цонева от остър ревматизъм на ставите и от албумин, съседка на Вера Македонска, преди което бе лекувана, а после освидетелствувана като здрава от д-р Нено Николаев, бивш управител на Варненската маринска болница, народен представител, а сега дипломатически представител в Прага, Чехословакия. Сега майка на две деца, омъжена за Атанас К. Атанасов, кондуктор по трамваите в София. Излекувано е момиченцето Лилянка, дете на пенсионера, бивш висш чиновник в пощата, на когото името не помня, тогава живущи на ул. «Каблешкова» № 15, в дома на пенсионера Арнаудов.

Излекуван по Ваше наставление е синът на пристанищния работник Симеон Събев, на име Любчо, когото снехте от смъртния одър след угасване свещите, поставени от родителите му, сега развит младеж и наверно е служил и войник в народната армия. Лекуването му бе, ако не се лъжа, през 1926 г. и сега живущ при родителите си на ул. «Братя Бъкстон» № 31.

Излекувани са двете деца на гражданката Димонка, мъжът на която бе железничар, сега покойник, живущи на ул. «Каблешков» № 11.

По Ваше наставление излекувани са от Вас в гр. Варна, сега Сталин, безброй болни от различни болести.

Излекуван бе по Ваши наставления младежът Коста Атанасов през 1920 г., син на покойния военен капелник Атанасов, от остър ревматизъм в ставите, тогава живущ в наследствената им къща на ул. «Каблешкова» № 15, Варна. Спомням си, че същият бе на легло и от ревматизма, изкривен бе и вратът му.

Драги Докторе,

Да, аз, обаче, не отричам и официалната медицина, която крачи с голямо темпо напред. Нима ще отречем ефикасното лекуване на пенициплина? Нима ще отречем стрептомицина, с който доказано лекуват туберкулозата? Нима ще отречем серума, с който лекуват дифтерита, от която болест преди уми-

раха 99%... Ами серума против чумата, холерата, сифилиса, против гонококите, а също и други и други болести. Нека да не забравяме и хирургията, която прави чудеса, присаждане гледци и др.

Вие сте лекар и по-добре знаете от мене, че много от лекарствата се произвеждат от билки, а Кнайп е лекувал с билки. Според мене билколечението не е забранено, иначе, не биха позволили да се отварят магазини за билки. Не е забранено също и природолечението, иначе нямаше да се пращат работниците по курорти за промяна на климат, въздух и водолечебни бани. Прочее, днешната народна власт не ще пречи никому, който помага на народа, стига да не се върши онова, което ставаше в частните клиники на различните лекари специалисти и сегашните съботори-лекари.

Болшевиките помагат и помогнаха на Мичурин да работи в направление на своето учение. И действително, той направи преврат, революция в изменение видовете на растенията и животните, т. е. той допълни Дарвина, тъй както Ленин допълни учението на Маркса... Прочее, ако Вие лекувате захарната болест, докажете го и Вашето име ще го славят тъй, както Кох, Кюри и др.

Още веднъж изказваме от все сърце благодарност и пожелаваме Ви живот и здраве, за да бъдете все тъй полезни на обществото и принасяте с лечението си радости.

Сърдечен признателен привет: (подписи:) А. Кръчмаров
Е. Кръчмарова

20. Писмо до д-р Иван Жеков от Зл. Чуклева от 4.VI.1950 г., София

София, 4.VI.1950 г.

Уважаеми Д-р Жеков,

Искам писмено да си изкажа благодарността за лекуването на моята болест (цироза на черния дроб – Cirrhozie hepatis), от която болест страдам от 2 ½ години и ме измъчваше много.

Благодарение на Вашето природолечение с билки се спасих и отивам на голямо подобрение. Ще продължавам и занапред Вашето лекуване и Вашите съвети, докато напълно оздравея.

Втори път Ви благодаря за всичко! С почит: Зл. Чуклева

21. Писмо от 24.VII.1950 г.

До другаря Д-р Иван Жеков
Тук.

Уважаеми др. Докторе,

Искам още веднъж, жена ми и аз, преди Вашето заминаване да изкажем благодарността си за големите грижи, които положихте за сина ни. Както и Вий казахте, можем да смятаме вече, че той е избавен от Вас от смъртта и с всеки изминат ден става все по-добре. Ний никога няма да забравим деня 20 април т. г., когато, изписвайки сина си от .....в много тежко състояние, със страшната диагноза, поставена от лекарите – «остио саркома» и с ужасната присъда – смърт, дори и, ако се решим да му ампутираме крака – деня, в който Вий се заехте с неговото лекуване, и още тогава ни уверихте, че ще го излекувате. Днес, само три месеца от този ден, Ванко е по-поправен, откакто беше преди заболяването, кракът му е почти изправен и туморът – почти изчезнал.

17. Д-р Иван Жеков като млад офицер

18. Д-р Иван Жеков във военна униформа с ръководството на водолечебницата на Кнайпа в Worishofen, село в Баварските Алпи – 16.X.1916 г.

19. Д-р Иван Жеков във военна униформа със свещеници при санаториума в село Worishofen – 1916 г.

20. Д-р Иван Жеков във военна униформа с курортистите на санаториума в село Worishofen – 16.X.1916 г.

21 а

21 б

21. Д-р Иван Жеков в градината на санаториума на Кнайпа, при село Worishofen през 1916 г.

22 а

22 б

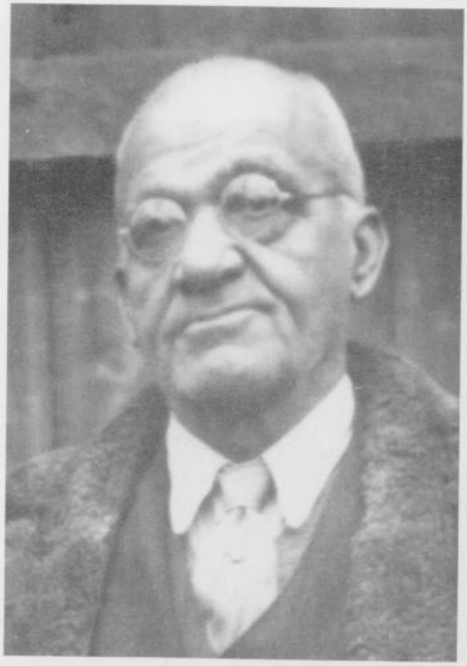

22 в

22 г

22. Д-р Иван Жеков в различни възрасти

23 а

23 б

23. Д-р Иван Жеков

24 а Д-р Иван Жеков с две ученички - вдясно е Николина Шарова, на Борис Шаров дъщерята

24 б Д-р Иван Жеков

25 а

25б

25. Д-р Иван Жеков

26. Къщата на д-р Иван Жеков "Кьошек" във Варна, където е отсядал Учителя Дънов.
На терасата, най-отдясно е Учителя

27 а

27 б

27. Д-р Иван Жеков на Рила

28 а

28 б

28. Д-р Иван Жеков на Рила – 5.VIII.1939 г.

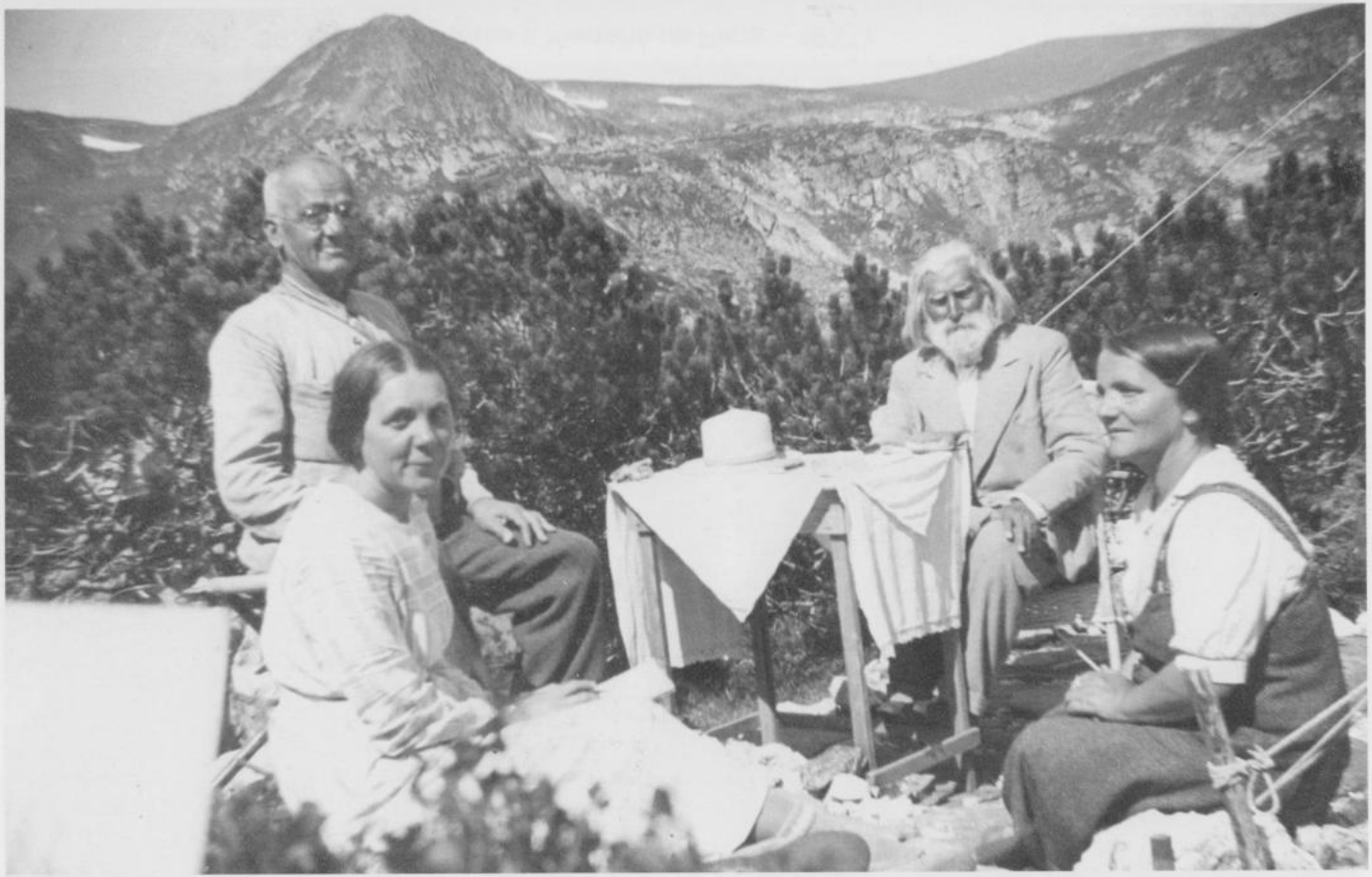

29. На Рила, август 1938 г.
1. Савка Керемедчиева. 2. Д-р Иван Жеков. 3. Учителят. 4. Юрданка Жекова

30. Д-р Иван Жеков с Учителя на Рила – 1937 г.

31. Д-р Иван Жеков с Учителя на Рила – 1934 г.

32. Всички пеят песни. 1. Учителят. 2. Тодор Стоименов. 3. Д-р Иван Жеков и индус с чалма

33. С Учителя на Изгрева – Тодор Стоименов и д-р Иван Жеков

34. Чакат обеда в село Мърчаево. Хлябът е разчупен.
1. Тодора Станчева с тенджерата. 2. Боян Боев. 3. Учителят. 4. Д-р Иван Жеков. 5. ...

35. С Учителя на обяд в село Мърчаево – Боян Боев, Учителят, д-р Иван Жеков

36 а

36 б

36. Юрданка Тевекелиева като девойка

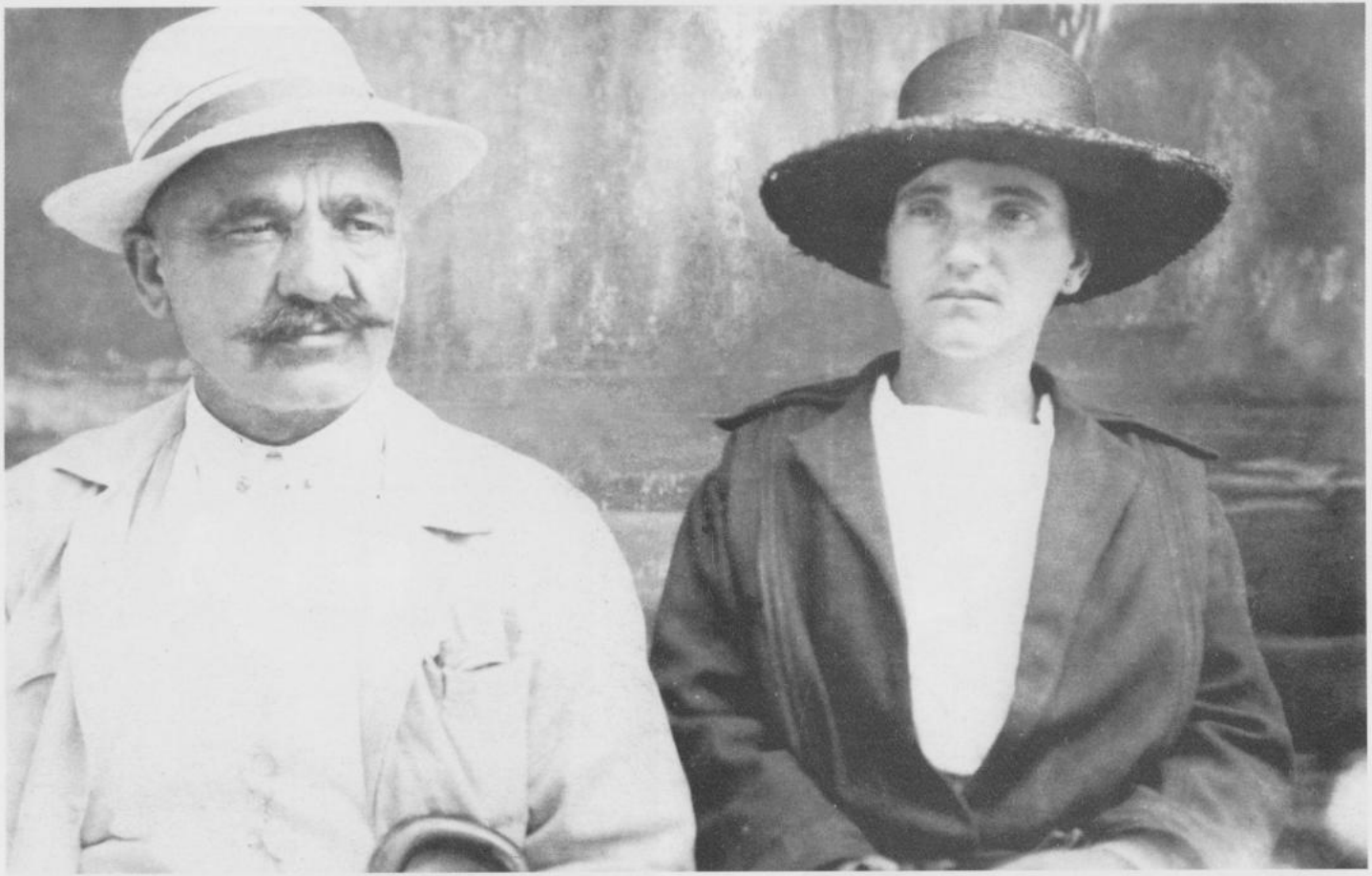

37. Д-р Иван Жеков и Юрданка Тевекелиева Жекова през 1925 г.

38 а

38 б

38. Юрданка Жекова

39 а Юрданка Жекова, Иван Жеков, Савка Керемедчиева

39 б Юрданка Жекова, Иван Жеков

40 а Юрданка и Иван Жекови – 23.V.1940 г.

40 б Юрданка Жекова

41. Мария Дряновска, Юрданка и Иван Жекови

42. Юрданка и Иван Жекови

43. Юрданка Жекова при скалата с надписа при извора “Ръцете” на Рила – 1939 г.

44 а Юрданка Жекова, Иван Жеков и Петър Тевекелиев,
рожден брат на Юрданка

44 б. Юрданка Жекова, Иван Жеков и Петър Тевекелиев,
рожден брат на Юрданка

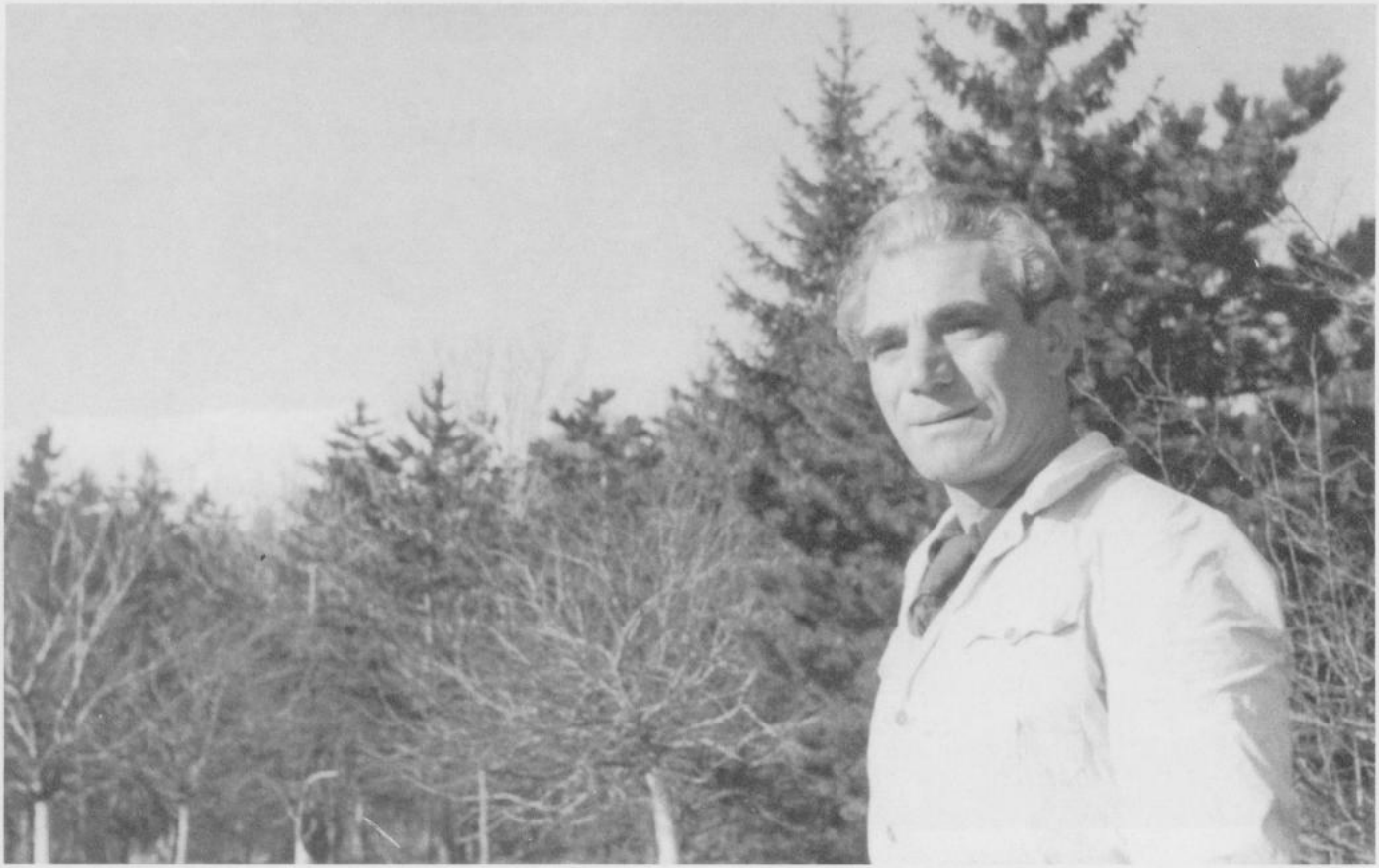

45. Райчо Тевекелиев, рожден брат на Юрданка

46. Савка Керемедчиева, Учителят и Юрданка Жекова

47. Иван Жеков – депутат на IV конгрес на БРСДП през 1897 г. в гр. Казанлък. Прави, трети ред, първият отляво е Иван Жеков

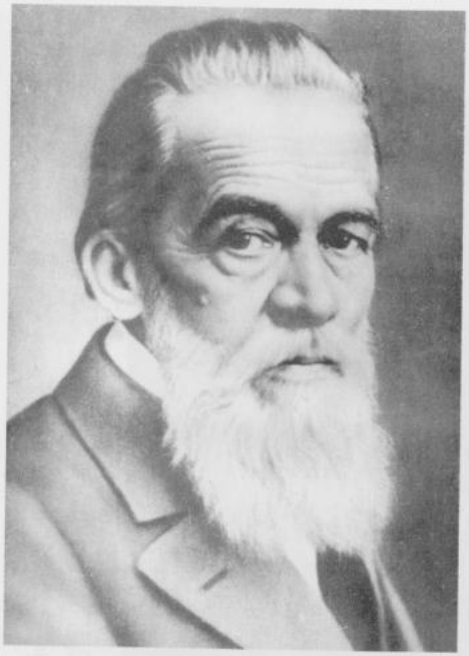

48 а. Димитър Благоев

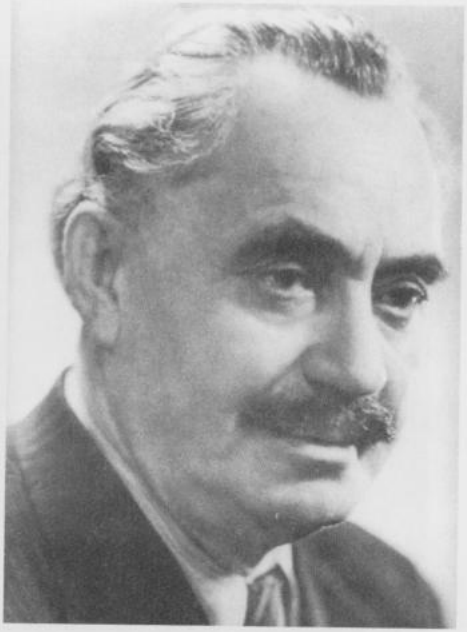

48 б. Георги Димитров

48 в. Васил Коларов

48 г. Петър Коларов,
син на Васил Коларов

Ний сме на почивка сега с двете си деца и оттам Ви се обаждаме. Ванко се чувствува много добре. В най-скоро време започва седящите бани и дано, докато се върнете, Ванко да е вече съвсем здрав.

Пожелавам Ви приятно прекарване в Рила и всичко най-хубаво, което могат да пожелаят родители, които Ви смятат за спасител на техния син!

С отлично почитание: (подпис)
Павел Ив. Табаков

24.VII.1950 г.

22. Писмо до д-р Иван Жеков от Т. Ст. Статкова от 20.XII.1951 г.

Драги Докторе,

С настоящото Ви изказване най-голяма благодарност за дадените от Вас съвети и лекарства «треви», които, като ги употребявах системно и след като спазвах строго диетата, която ми наложихте, аз успях напълно да се излекувам. Като имахте предвид, преди да Ви посетя Вас, бях обиколила доста много лекари и те ми даваха най-разнообразни лекарства, обаче, за голямо съжаление, не само че не ми помогнаха, а напротив, ми влошиха много повече болките. И най-накрая бях принудена да отида в майчин дом и след като ме гледаха там няколко души лекари, решиха, че трябва да ме оперират, т. е. половите органи да ми извадят напълно, за да ми спре сърбежът и раничките, които се появиха тогава по половия орган отвън. Благодарение на Вас, Докторе, на тревите, които ми дадохте, не само, че не се оперирах, но и напълно оздравях, за което още един път Ви благодаря горещо и ще разправям за Вас на всеки, когото срещна.

24.XII.1951 г.
София

Тинка Ставрева Статкова – живуща на ул. «Дончо Ватах» № 7 – София
Подпис: Т. Ст. Статкова

23. Писмо до д-р Иван Жеков от Георги Ив. Овчаров от 20.XII.1951 г.

София, 20 декември 1951 г.

Георги Ив. Овчаров
Гладстон 46, София

До д-р Иван Жеков,
Тук.

Уважаеми Докторе,

През 1944 г., пребивавайки в гр. Бургас, навярно вследствие преумора, заболях сърдечно. След като обикалях няколко лекари из града и след като си направих кардиограма, върху последната бе диагнозирано – ангина пекторис никот.

В течение на няколко години след това си влачих болките, без да взема сериозни мерки за излекуването си, докато нуждата ме застави да напусна това свое небрежно отношение към здравето си.

Вече бях чувал за Вас и знаех доста случаи на странно ефикасните резултати от Вашата лечителска интервенция. Отнесох се към Вас за съвет и лечение.

Не съм нито вегетарианец, нито въздържател и вярвам, ще си представите неохотата, с която приемах съветите Ви.

Все пак, в интереса на здравето си, аз трябваше да възприема препоръчания ми от Вас метод на лечение.

Бързам да отбележа, че още при употребата на втората доза от дадените ми от Вас билки, аз се чувствувах вече отлично, облекчен от всякакви болки и със спокойното самочувствие на здрав човек.

Положението ми се подобряваше непрестанно и днес аз се считам отдавна вече напълно излекуван и здрав. Това се дължи очевидно само на Вас и дадените ми от Вас билки, уважаеми Докторе, поради което Ви съм особено задължен и признателен.

Отбелязвайки накрая напълно безкористния Ви начин на лекуване, с което основателно трябва да бъдете горд, аз искам с настоящето си специално да изтъкна своята особена благодарност и почит към Вас!

Ваш предан: (подпис)

24. Писмо до д-р Иван Жеков от Юрдана Ив. Овчарова от 25.XII.1951 г.

София, 25 декември 1951 г.
До Д-р Иван Жеков,
Тук

ЮРДАНА ИВ. ОВЧАРОВА
Ул. «Жданов» 28
София

Уважаеми Докторе,

Чувствувам свой приятен дълг да Ви отправя настоящето писмо, в което отново да изразя моята и на близките ми безкрайна благодарност и признателност за щастливото ми излекуване, което бе възможно само под Вашите вещи и благородни грижи.

Драги Докторе,

И до днес не зная каква бе болестта ми, която ме бе свела бързо на легло, изтощаваше ме ежедневно и аз чувствувах вече изчерпването на последните ми сили, което ме свличаше сигурно в гроба.

Гледаха ме безрезултатно различни лекари и един след друг се отказваха да могат да ми помогнат. Не можаха дори да установят точно диагнозата на болестта ми. Единствен д-р Клайн от Българския Червен кръст се съгласи да ме вземе на «изпитание», на което близките ми не се съгласиха, а аз предпочетох да си умра в къщи, вместо под ножа на «изпитанието».

При това положение, при пълната ни безнадеждност и безпомощност, един щастлив случай ни насочи към Вас, за да получа чрез Вас своето изцерение.

Подложена на една извънредно строга, граничеща с глад диета, но при безусловното и точно изпълнение на нарежданията Ви, аз, по пътя на природолечението, с приготвените ми от Вас билки и др. състави, макар и бавно, в течение само на няколко месеца напълно възстанових разрушеното си здраве и ето вече 14 години оттогава, слава Богу, не съм боледувала от никаква посериозна болест.

С оглед на това, позволявам си да отбележа, че името Ви, уважаеми Докторе, и днес и винаги се споменава от мен, както и от близките ми навсякъ-

де с особена почит и благодарност, а с настоящото си писмо желая отново да Ви уверя в безкрайната ми към Вас признателност.

Пожелавам Ви крепко здраве и много успехи във Вашата благородна дейност:

Юр. Овчарова

25. Писмо до д-р Иван Жеков от Ю. Георгиева от 18.III.1952 г.

Уважаеми Д-р Жеков,

Дължа да изкажа пред Вас моята признателност и големи благодарности за грижите, които положихте при лекуването на мъжа ми, а главно и заради подобреното му здравословно състояние в последно време.

След дългите страдания и лутания, които преживяхме от редица години, ние намерихме единствено при Вас честно отношение и успокоение. С това мое писмено обръщение към Вас аз бих искала да Ви окуража и с нова вяра във Вашия начин на лекуване да продължавате да помагате на нуждающите се като нас хора.

Ето затова аз накратко желая да споделя и разкажа за пътя на болестта на моя другар.

Първите признаци на болестта – припадъци с изпадане в пълно безсъзнание – започнаха още през 1944 г. Той беше подложен на прегледите и лекуването от редица лекари – специалисти на сърдечни, вътрешни и психиатрични заболявания. Никой от тях не определи правилна диагноза. Тяхната констатация беше отчайваща, безнадеждна. Действително, състоянието му не се променяше, докато те го лекуваха. Тогава се насочих към народните билкари. Свързах се с няколко, но и те не ми помогнаха. Когато дойдох при Вас, д-р Жеков, Вие ме успокоихте и предупредихте, че ще му помогнете, но в продължение на повече време. Аз упорито следвах Вашия метод на лекуване и давах редовно от посочените от Вас билки. Разбира се, че и към всичко друго, и вегетарианския режим, на който Вие най-много държите, той неотклонно спазваше.

Така, благодарение на нашето старание и изпълнение на Вашите ценни съвети в продължение на почти две години (аз дойдох при Вас в началото на април 1950 г.), днес аз съм доволна, че виждам мъжа си съвсем променен, далеч не в онова състояние, в което беше, когато се явих при Вас за помощ. Вече ония силни припадъци съвсем се разредиха, почти изчезнаха. Само от време на време се появяват леки смущения, които сравнително съвсем леко се понасят.

Вие, скромният човек, който аз често безпокоях и отрупвах с въпроси и който почти всякога с готовност, без никакво хоноруване, ме посрещахте, Вие ми направихте истинско добро.

Аз Ви желая още живот и здраве и сили, за да можете да подпомагате в нужда страдащите като нас човеци!

С голяма признателност още веднъж Ви благодари:

Ю. Георгиева

18.III.1952 г.

София

Д-р ИВАН ЖЕКОВ

(1875–1970 г.)

IV част
Писма, документи, изложения

I. Писма от д-р Иван Жеков до Юрданка Жекова и от приятели до Юрданка Жекова 357

II. «Моята агитация» от д-р Иван Жеков 377

III. Поклонници за града Новия Йерусалим – от д-р Иван Жеков 379

IV. Кратки бележки от лекции и беседи от Словото на Учителя Петър Дънов – Бележки от Вергилий Кръстев 381

V. Вечната младост – резюме от лекция на Общия окултен клас от 16.XI.1938 г., сряда, 5 ч сутринта 385

VI. Кратки бележки от лекции пред Общия окултен клас и от Неделни беседи от 1924 г., 1925 г., 1926 г. и 1927 г. (изпращани на Юрданка Жекова от Димитрина Толева) 388

VII. «Марш Витоша» от д-р Иван Жеков 502

Д-р ИВАН ЖЕКОВ
(1875–1970 г.)

Част IV
Писма, документи, изложения

I. Писма от д-р Иван Жеков до Юрданка Жекова и от приятели до Юрданка Жекова

Забележка на съставителя на «Изгревът»:

Писмата са изпращани на адрес: Юрданка Жекова, в лозето «Рупи», IV участък, зад лагера в «Кьошка»

Пощенските картички са изпращани до Дончо Тевекелев, ул. «Гургулят» №25, който е рожден брат на Юрданка.

А. ПИСМА ОТ Д-Р ИВАН ЖЕКОВ ДО ЮРДАНКА ЖЕКОВА

1. Писмо от д-р Иван Жеков до Юрданка Жекова от 5.III.1926 г., с. Емирово

с. Емирово, 5.III.926 г.

Юрданке,

Днес едва ми остана време да ти пиша това писмо и да ти се обадя, че съм жив и здрав и се радвам на всичко в света.

Разбира се, че в тая ми радост една ми тъга хваща, когато помисля за тебе, че не сме наедно, както по-рано. Но чувствувам, че скоро пак ще бъдем наедно и ще се радваме по-добре и повече на живота, отколкото по-рано, защото този живот тука ми даде голяма поука: да те ценя повече – както трябва... Както заслужаваш. Аз сега разбрах колко си добродушна, скромна и вярна – качества, които не всеки ги има. Качества, които са ми били ценни и които радват душата ми.

И Господ, Който ни събра, за щастие ми изпрати теб, за да бъдем верни чада на бялото братство, гдето наистина, моята душа намери отдих, мир и спокойствие... Ти си жертвата за моето спасение и аз съзнавам това от дълбочината на моята душа. Амин.

Аз писах на писаря Кирил да ти донесе в кьошка 1500 лв. от заплатата ми, с която сума да се улесниш, докато си дода. Навярно до 15 март ще си дода, когато ще имам да събирам повече пари, и тогава ще гледам да накупим някои неща за вкъщи. И може би през месец април или май да дода във Варна завинаги, защото ще се открие вакантно място окръжен ветеринарен лекар при Постоянната комисия.

Дончо* добре ли е? Да не се грижи и притеснява, а да се чувствува като у дома си. На всички много здраве.

[Подпис:] Д-р Иван Жеков

2. Писмо от д-р Иван Жеков до Юрданка Жекова от 20.IV.1926 г.

26.IV.926 г.

Любезна Юрданке,

Н. Л. К. Б. Л. **

Получих писмото ти с юргана и козунаците. Единия козунак ядохме сутринта на Великден, а другия го пазя за Учителя и ще го дам утре сутринта, защото вчера беше на екскурзия с другите братя и сестри на Витоша. Аз не ходих, защото бях уморен от копане и уреждането на мястото, гдето ще сея всичко, както ми писа...

Когато приготвя всичко, т.е. преместя бараката ни, в която ще живееш ти, и обтегна палатката, в която ще живея аз през лятото, а това до края на месец май ще довърша, тогава ще ти пиша да дойдеш тука, като вземеш най-необходимите неща.

Аз съм съгласен на Мито сестрата да живее в кьошка, но в новата стая край пътя, която да я измажат срещу наем, като си служат с дама и кухнята, която да я проверяват, за да не развали дъските влагата. Въобще, да бъдат истински домакини, за да ни заместят напълно. Аз се надявам на нея, защото я познавам за една добра, работна домакиня и вярвам, че тя ще пази всичко в ред и чистота, като свое. И аз мисля, че те наем не ще могат да платят, но затова да имат грижата да пазят кьошка като очите си.

Така че аз ще ти пиша кога да тръгнеш за тука. Поздравлява те Сафка, майка й, и на които предадох поздравите ти. Също и други много сестри очакват те и поздравяват.

Твой, [подпис:] Д-р Иван Жеков

На Дончо и на всички – весела Пасха. Само много козунаци и яйца да не ядат.

---

* Дончо е един от рождените братя на Юрданка. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

** Н.Л.К.Б.Л. – «Няма любов като Божията Любов.» – формула, дадена от Учителя Петър Дънов. (бел. М. И.)

3. Писмо от д-р Иван Жеков до Юрданка Жекова от 27.IX.1926 г.

София, 27.IX.926 г.

Любезна Юрданке,

Тия дни привършвам работите по Изгрева. Свърших много работа и сега вече кьошкът на Учителя е готов. Той ще живее в него в повечето време през годината на съзерцание и работа.

В Изгрева останаха само 20 души: сестра Толева, Динева, Белчева, Стоянова и други, а братя: Толев, Балтов, Лулчев и други.

Онзи ден времето се развали – дъжд валя и студ имà, а горе по Витоша сняг валя, но следния ден, вчера и днес времето се поправи като лятно време – горещо и приятно. Днес е Кръстовден и есента ще бъде хубава, като днес.

Моята пенсия ще се ускори и тия дни пак ще отида да подтиквам, да върви скоро и бърже.

Вярвам да сте пристигнали благополучно във Варна и да си намерила в кьошка всичко в изправност. Гроздето изедено ли е? Поне за тебе има ли? Дончо в кьошка ли е? Аз го излъгах, без да искам, но нека има още малко търпение – многото е минало, а остана малко – всичко ще оправя – ще си получи в точь* парите, които ни даде, с които, наистина, много ни помогна, че можахме да отидеме в Събора – София. Той вече две добрини ми направи: едната – тогава, а другата – по събора, за което аз съм неизказано признателен. Може би сега да му трябват пари, но да има търпение до получаването на пенсията, когато ще получа най-малко 20 000 лева. Аз вярвам, както ти говорих, да ти улеснява за едно и друго вкъщи до моето пристигание, което ще стане с пенсията и с Учителя. Брат Иванов и Люба ме поздравили с едно писмо, което писали не знам на кого и заръчали да не съм те забравил. Аз не съм Михал Добрев и кажи им всеки за себе си да мисли. Ако пък толкова съжалява хората, нека им помогне не с думи, а с дела... Хà да го видя сега!?? Като получиш писмото ми, веднага ми отговори със затворено писмо. Всички те поздравляват, а сестра Толева ти изпраща писмо наедно с моето писмо.

Аз съм добре и моля Бога за твоето здравие. Нема Любов като Божията Любов.

Твой [подпис:] Д-р Иван Жеков

4. Писмо от д-р Иван Жеков до Юрданка Жекова от 28. XI.1926 г.

28.XI.1926 г.

Любезна Юрданке,

Получих днес писмото ти и чаках с нетърпение да ми съобщиш между другото, че си получила и парите. Тия дни ще ти пратя пак пари, но колко, сега не мога да ти кажа. Колкото ми се паднат в ръка свободни, ще ти ги изпратя. Но дотогава вярвам да ти донесе и слугата на Бойчев, който ще продаде бараката за 2500 лева, каквато сума вече некой си дал за нея и за която сума му писах онзи ден да я даде. И като плати наема, остатъка – около 700–800 лева, ще ти ги донесе в кьошка. Та, трябва да бъдете в кьошка, за да ви намери той там и да не се връща без да е предал парите. С тия пари купи дърва и каквото имате нужда. И декемврий ще прекараме малко оскъдно, та януарий ще полу-

* в точь (рус.) – точно. (бел. М. И.)

ча пенсията. Тя е вече уредена, защото през тая седмица – утре или другиден, ще отида да получа пенсионната си книжка, която се приготовлява от писарката, при която бях онзи ден, която ми показа цялата преписка, завършена и дадена на нея, за да ми приготви пенсионната книжка. Така че пенсията ми по стария закон е около 1400 лева месечно и ще получа за 11 месеца в месец януарий и за февруарий и март около 15 000 лева (петнадесет хиляди лева), от която сума ще удържат по закона около 2000 лева. Аз ще получа чисти около 13 000 лева (тринадесет хиляди лева). Но, обаче, по новия закон пенсията ми се удвоява, т. е. става около три хиляди лева на месец и разликата – около 16 000 лева – ще получа след като се ревизира пенсията ми, т. е. след няколко месеца, наедно с припадающите по закона разлики. Дотогава за всеки три месеца ще получа по стария закон около 4200 лева, които ще ни улесняват в живота. И, като се ревизира пенсията ми, а това може да стане след няколко месеца, ще получа около 20 000 (двадесет хиляди лева) наведнъж, която сума навярно през пролетта – към Великден, ще ни уреди работите. След това редовно ще получавам за всеки три месеца по около 9000 (девет хиляди лева), която сума стига за нас! И като дадем кьошка под наем, още повече ще се улесним. Тия дни ще пиша и на Габровски. Много здраве на всички.

[подпис:] Д-р Иван Жеков

5. Писмо от д-р Иван Жеков до Юрданка Жекова от 6.II.1927 г.

Любезна Юрданке,

Набързо ти пиша това писмо, защото ме чака синът на д-р Гочев, с когото изпращам ти това писмо, платнището, което взех от казармата, което да се даде на мястото, и две карфици, за да носиш и забодеш бялата връзка. Платнището ще се даде на зета на Кръчмаров, който се казва фелдфебел Попов, при джандармерията.

Получих писмото на брат Списаревски, с което ми съобщава, че сте били при Владимир Станков, който задържал интизапските* билети на купувача на кравите ни. Аз съм съгласен да му платим 2000 лева, но сега не разполагам с такава сума. Затова парите, които ще вземеш от ярмомелката, дай на Вл. Станков, за да се уреди работата на човека, който, наистина, пострада немалко. А останалия дълг към Вл. Станков ще видим по-нататък да му платим. Той нямаше защо толкова строг да бъде към човека. Трябваше да му не пречи на него, а да се разправи с мен, и не по този начин, защото утре или другиден, когато бъда пак градски ветеринарен лекар, да му мисли...

Много здрави на всички. Пращам ти две нови песни, които са много хубави – да ги заучат и да пеят.

Твой: [подпис] Д-р Иван Жеков

6.II.927 г., София

---

* интизап – *остар.* вид общински налог, събиран при издаване на свидетелства за продаване на добитък. (бел. М. И.)

6. Писмо от д-р Иван Жеков до Юрданка Жекова от 25.II.1927 г.

Изгрева – София, 25.II.927 г.

Любезна Юрданке,

С. Б. Л. Е. Л.*

Писах на Манол Иванов как да се лекува Люба, както Учителят ми каза, и пиша и на тебе това писмо, за да ми отговориш на последното ми писмо, както и да съобщиш получи ли подаръците, които ти изпратих със сина на д-р Гочев. Все е по-добре да ми пишеш по-често, но в затворено писмо, защото тука, в 66*, четат писмата.

Пиши ми как си и какво има. Аз досега пенсията не можах да уредя, защото много навалица и неразбория има в пенсионното отделение и се съмнявам скоро да се уреди. И навярно поради това за нашата Нова година тука не ще можеш да бъдеш, защото без пари нема да можеш да пътуваш, и при това, как ще живеем тука без пари за наем – за храна и друго трябва пари. А и времето е много студено тука, та страх ме е да не се простудиш по пътя и тука. И мисля, по-добре ще бъде по-късно да дойдеш тука, когато времето ще се постопли и ще можеш тука при мен да живееш, а не в града, и то под наем, ако дойдеш сега на лошо време – зима. Какво стана с волчето и ярмомелката, за да платиш на Станков каквото иска сега и да свърши на човека работата.

Как си със здравето и засилваш ли се, както ти писах – пиеш ли чай с пресни яйца? Скъпо-нескъпо яйцето, ще пиеш за здравието си.

Веднага да ми пишеш за всичко, което трябва да зная, за да не се грижа и навреме да взема мерки, за каквото и да било. По-рано по-често ми пишеше, когато пари ти трябваха. А сега аз искам да ми пишеш. Нали? Много здрави на всички.

Твой: [подпис] Д-р Иван Жеков

7. Писмо от д-р Иван Жеков до Юрданка Жекова от 14.III.1927 г.

[Печат:] Редакция «Беседи на Ветеринарен Лекар»
Conférences du Médecin Vétérinaire
14.III.1927
Варна

Любезна Юрданке,

Получих гащите и шапката, както и писмото, изпратено по пощата. За получаването на колета – долните дрехи и шапката – своевременно ти писах, но вижда се, че обикновените писма, които ти пращам, не ти ги носят. Затова ще трябва винаги да ти пращам препоръчани писмата ми. И това се доказва от факта, че още не знаеш колко прозореца има кьошкът ни и каква големина, когато преди месец още в едно затворено писмо бях ти писал подробно, т. е. че кьошкът има три прозореца, които го осветляват много добре и е голям 3 метра на 3 и половина метра, а висок 2½ метра. Подът е дъсчен, а покривът е покрит с черна мушамба. С една дума – много е удобен. Сега ще направя от-

* «Само Божията Любов е Любов.» – формула от Учителя Петър Дънов. (бел. М. И.)

** Ул. «Опълченска» № 66 в София – там Учителят Петър Дънов е живял от 1905 г. до 1926 г., когато на Изгрева е построена една малка стаичка, наречена после приемна на Учителя, а до нея през 1927 г. се построява салонът. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев.)

пред една дъсчена веранда за приемание на гости и за сядание през деня под сянка или нощe, кога има Месечина. Наоколо ще посея цветя и други красиви цветни растения. Но жалкото е това, че нема да те има по новата година тука, а може би ще дойдиш още по-късно поради това, че скоро не ще мога да получа пенсията си. Тая пенсия наистина много се забави, но пак благодаря на Бога, че по празниците можах да я получа и да пратя една част. Нема какво, ще се чака и търпи. Един ден ще я получа, и този път много повече. Ами ако ме немаше тука, в София, как и кой щеше да я ускори и уреди? Пази Боже! Та затова и Габровски ще чака още. Колко пъти съм ходил и за неговата пенсия! И сега, като ходя за моята, подтиквам и за неговата! Ако нямат где да живеят, защото го уволнили, а следователно ще му предложат и да си излезе от къщата, та, ако си съгласна, кажи им да живеят в нашия кьошк, толкова повече, че Вескини и Юрдан не искат да живеят в кьошка. По-добре е да има хора в кьошка, отколкото да я оставим без хора. Станчо ще гледа ли лозята и ще живее ли в бараката, та да пази лозето и кьошка? А Мито нема ли да бъде във Варна и ще постъли ли трудовак? Пиши ми веднага препоръчано писмо, за да зная кой ще бъде в кьошка и кой ще гледа лозето и кьошка и бараката. Добре станало, че взели волчето. С тия пари можеш да дойдиш тука или, ако искаш, и то ако е необходимо, да отидеш в Килифарево, гдето да чакаш да ти изпратя пари за идването ти тука, когато получа пенсията си. Както искаш, така реши: или направо тука, или в Килифарево можеш да отидеш. Но да не се говори в Килифарево, че си отишла там да те гледа баща ти и майката ти, защото аз вече не съм на служба и други такива?!.. На Дончо брезентът е тука и е запазен в депозита. Той да е спокоен и ще му се издължим, когато получа пенсията. А интизапския билет на волчето ще извадя аз, когато си дода във Варна, защото без мене не може да се извади. Нека имат вяра в нас и да не се грижат за това. Ние никога нема да ги изневерим.

Магарето добре ли е? Него ще го докараме тука. Аз ще пиша за това, когато дойде времето.

На Владимир Станков аз ще му пиша и ще му дам да разбере... Пиши ми веднага за каквото ти пиша. Много здрави на всички.

Твой: [подпис] Д-р Иван Жеков

8. Писмо от д-р Иван Жеков до Юрданка Жекова от 14.IV.1927 г.

14.IV.927 г., София

Любезна Юрданке,

Н. Л. К. Б. Л.*

Днес получих затвореното ти писмо и бързам да ти отговоря, че, ако и да не ти пиша често, аз постоянно мисля за теб и те оставям на свободата си – когато искаш, можеш да тръгнеш.

И затова аз очаквах, като получиш парите от волчето, да пристигнеш тука. Аз предполагах, че едновременно ще получиш парите от Кирила и от волчето, та като се разплатиш, да тръгнеш за тука. Вижда се, че парите от волчето още не си получила, а си получила само от Кирил. Пиши ми веднага, ще получиш ли парите от волчето скоро и кога. Днес пращам разписка на Ки-

* «Няма Любов като Божията Любов.» – формула от Учителя Петър Дънов. (бел. М. И.)

рила за другата сума и вярвам преди празниците да ти донесе сумата 700 лева. Но ти веднага ми съобщи кога ще можеш да вземеш парите от волчето.

Аз вярвах за празниците да получа старата и новата пенсия наедно, но до днес нема още нареждание да раздават пенсиите.

Ако тия дни разрешение доди, то за празниците ще мога да получа само старата пенсия, която е малко, и да ти пратя пътни пари до тука. Но ще трябва да ми извадите едно бирническо удостоверение от бирника и да ми го изпратите веднага с препоръчано писмо. Без него няма да мога да получа пенсията си. А новата пенсия кой знае кога ще бъде. Не по-рано от юлий. Много бавно върви – за всички почти така е. Списаревски ми писа, че преди да събереш черешите, нема да додиш тука...

Мен ако питаш, по-добре е тука да пристигнеш даже по празниците. Тука ще се успокоиш и ще оздравееш веднага. Не се грижи за нищо – Бог се грижи за нас. И мен ми е вече мъчно тука без теб. Така че готви се за път и ми съобщи кога ще пристигнеш тука. На Люба казах да ти говори, че по-добре ще е кьошкът да се даде под наем през лятото на гостите за морските бани. И тая грижа помоли Калудова или Списаревски, да я имат те. И Дончо нека се погрижи за тая работа и колкото повече наем може да вземе, толкова по-добре ще е, защото парите от наема ще бъдат за дълга ни към него. Аз мисля, че във време на баните ще има гости, които ще предпочетат кьошка ни. Оставям на теб да решиш този въпрос. Обеща ли на зъболекаря Стоянов да живеят те в кьошка? Във всеки случай, по-добре е да се даде на гости под наем. Аз ще гледам да взема място, както на Калудова, така и на Велко. Но кажи, обаче, че местата около нас вече са продадени и за други трудно ще мога да намеря.

Аз взех за нас 300–400 кв. м, та събота – другиден – ще разкопая и ще сея с всичко, като ще оставя свободно място за палатката и за бараката. И когато додиш, ще се настаниш там. Сега строи близо до нас Капитанов и тия дни ще строи Белчева. Ние сме наедно с нея и други съседи. Отговори ми веднага. С поздрави на Дончо,

Твой [подпис:] Д-р Иван Жеков

9. Писмо от д-р Иван Жеков до Юрданка Жекова от 31.V.1927 г.

София, 31.V.927 г.

Любезна Юрданке,

С. Б. Л. Е. Л.*

Днес получих затвореното ти писмо и ми стана тежко, че ти се измъчваш, когато не ти отговарям веднага на писмата ти. Но какво да правя, когато работата ми тука не ме оставя на мира – ден и нощ все за нея мисля. Аз просто немам почивка. Но, Слава Богу, на всичко отстоявам, защото Учителят ме подкрепя. Ако останеше на мен, отдавна бих се решил да се върна във Варна. Но, защото той ме крепи, аз отстоявам на всички неволи и злоби. Мнозина ме завиждат, както тука, така и във Варна. И тази Цочева, която е една злобна и завистлива жена, навярно нещо е шушнала във Варна между братството и затова се безпокоят за изпратените пари за местата.

Аз онзи ден писах на Иванов, че съм получил изпратените 30 000 лева, както и това, че на него мястото е вече купено, и на Велко също, а на Калудова ще се купи, когато й доди времето, защото тука с ред всичко става. За нея като

* «Само Божията Любов е Любов.» – формула от Учителя Петър Дънов. (бел. М. И.)

варненка аз нема да наруша реда и да се изложа пред Учителя, който именно иска да се спази редът, за да не протестират софиянците. Ако нема търпение и се съмнява, веднага ще й изпратя парите обратно.

Нека се знае и това, че аз се заех с това не за да купувам за провинцията места, а да закръгля местото за ограничено число наши, тукашни братя и сестри. Не ми стигат другите грижи, та и тия, и то с големи претенции и съмнения, па даже и нахалности, каквито Цочева тука лично мен прояви. Може светът да потъне, но редът, за който е Учителят, нема да се измени за нищо в света. Това им чети, да знаят. Ако Велко е нареден, то е за това, защото той, наистина, още през зимата-пролетта беше ми писал – даже по-рано от Иванов. Да не се забравяме, че сме хора на правдата и истината. За тях – толкова, и да го имат предвид всички, защото аз немам време да пиша писма, а още повече – да се обяснявам, нито съм длъжен. Аз си гледам целта – да разширя и закръгля братското място тука, и то с лица, които могат да бъдат в нашата среда. Не можем да оставим да се промъкват от света хора в нашато братско селище, защото в скоро време такивата могат да ни причинят най-големи неприятности.

Сега, моя любезна Юрданке, аз ти моля да ме извиняваш за всичко, което неволно съм те огорчил, и да ме вярваш, че никога не съм те забравил – ден и нощ съм мислил за тебе. И ако нам е било писано така – да бъдем отделени за известно време, то нека с утеха да се примирим с положението си, защото, ако се обърнем около нази си, ще видим, че ние сме щастливи, отколкото окаяни, и трябва да благодарим Бога, че ни сближил с Учителя и ни поставил при него да бъдем за Богоугодни дела.

И ето, вече наближи времето и ти да дойдиш тука. До една седмица приготви се и ела. За тръгването си ми телеграфирай, за да те посрещна на гарата. Вземи най-необходимите неща за тука и когато видим, че ще има нужда и от други неща, то тогава ще ги взема аз или ще ги прати Дончо. Аз сега не зная и не ми идва наум какво да вземаш, но ти, вярвам, по-добре да се сещаш, защото ги виждаш нещата около себе си.

Пенсията още не съм взел, но надявам се скоро да я взема. И не се разправяй с никого за нея, защото никой не знае, нито аз, защо се забавя. Но на края на краищата, от това закъснение ние печелим, защото нищо не губим, а напротив – ще вземеш една сума събрана, която ще ни посрещне нуждите и дълговете. За път ще ти изпратя 1000 лева утре или другиден, по пощата. Така че, чакай да получиш парите и тогава да тръгнеш, а в това време се приготви, но, разбира се, безшумно – да не знаят хората где заминаваш. Тръгни с вечерния трен, за пристигнеш тука през деня. Но реши и ти, както ти е по-добре. Чакам те с нетърпение. А палатката, вярвам, ще те задоволи, и не слушай Цочева. Там ще бъдеш временно, докато преместя бараката. Което мен е хубаво, и теб ще ти е хубаво, и обратно. Аз нема да [се] водя по чувствата и ума на Цочева и tutti quanti*.

Поздравявам те и те целувам от душа. Амин.

Твой: [подпис] Д-р Иван Жеков

---

* tutti quanti – всички подобни, всички такива. (бел. М. И.)

10. Писмо от д-р Иван Жеков до Юрданка Жекова, без дата (Вчера ти изпратих...)

Любезна Юрданке,

Вчера ти изпратих затвореното си писмо, последно, с което ти пиша по-скоро да ми отговориш на писмото ми, а днес получих многоочакваното ти писмо. Разбрах всичко и бързам да ти пиша, че ме изненада, какво си била болна три седмици и сега си слаба, а на мен нищо не ми съобщи досега. Може би, за да не ме загрижиш, но по-добре е в такива случаи да ми съобщаваш болестта, за да се вземат мерки навреме. Сега, за да се засилиш, всяка сутрин ще пиеш по едно прясно яйце, чупено в чаша чай, което веднага ще го разбърквaш и ще го сърбаш или пиеш топло с чая, но не руски чай, а онзи, който пием. Така ще пиеш 4–5 седмици. А грижите – настрана, те аз ще ги имам. Ти за нищо няма да се грижиш и ще живееш в свободата си. Както виждаш, пенсията е вече уредена и тя ще ни посреща нуждите. Те не са големи и с 3000 лева месечно ще можем да живеем тука.

Така че, продай вола, магарето остави на Станчо, който иска да гледа лозята. Ярмамелката дай за 1500 лева, от които 1000 лева изпрати ми ги веднага тука.

Съгласен съм Юрдан с булката си да живеят в спалната, а Вескини да живеят в новата кухня и долната стая-кухня, но с условие, че ще пазят голяма чистота, ред и благоприличие в цялото имение. Стаята на Учителя, таванската стая и таванът ще останат заключени за нас, гдето ще прибереш всичко наше, докато се върнем във Варна. След една година, когато трябва, ако стане нужда, да освободят кьошка.

А Станчо, помоли го от моя страна да има грижата да гледа лозето и плодните дръвчета в кьошка и другото лозе и според плодородието и труда му за тях ще си вземе възнаграждението. Аз вярвам в неговата честност и добросъвестност. Той ще разполага с бараката, но ще се грижи за чистотата ѝ и за замазването ѝ. С една дума, да се грижат като стопани за всичко, което им се доверява и дава на разположение, за да не се грижим ние тука за нищо.

Както ти писах, Юрданке, в последното си писмо, не те поздравих телеграфически, както ти стори за мен, на именния ти ден, защото вярвах, че писмото ми по-скоро ще пристигне, отколкото телеграмата ми. Но не че не съм искал или че съм те забравил!!? Постоянно умът ми с теб..., защото се радвам, че си ми другарка и постоянно това говоря тука на всички сестри, че само една бяла сестра познавам – тя е моята Юрданка, моята вярна другарка.... както и аз съм към нея верен, искрен, чист и благ винаги...

Някои вече чели и писмото ти до Сафка, което си писала по покана и диктовка на некой дух. Това ти писмо е четено и на Учителя от Сафка, та, колкото Учителят и аз ти се радваме за него писмо, толкова некои сестри те завиждат... Но добър е Господ. Амин. Ти да не се съмняваш в моята искреност и обич към теб, както аз не се съмнявам в твоята към мен. И нема защо да правим достояние това на света с телеграми и писма. Само Господ да знае това и да ни благослови. Амин.

Колкото за това, че не съм се обличал добре, то това да не те занимава и загрижва, защото аз зная най-много от всекиго, а особено повече от сестра Иванова, кога и где как да се нося. Тя по-скоро да научи другаря си Манол с

---

* «Няма Любов като Божията Любов. Само Божията Любов е Любов.» «Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!» – формули от Учителя Петър Дънов. (бел. М. И.)

вирнатите като рога нагоре мустаци как да ги засуква и с какво да ги мажи. Ако е дума да си дирим недостатъците, то такива най-много в нея и в него ще намерим. Но не подобава на нея, възпитателката и бялата сестра, да се занимава с мен и моите дрехи, защото аз тука имам и съм удостоен с великото внимание на всемирния Учител, който има грижата за всичко и не съм останал жалък твар на Иванова. Тя да си гледа мъжа и децата, а ние ще си гледаме нашите работи. Кога се срещна с нея, да знае това, ще разбере каква клюкарка е, отколкото бяла сестра. Тя по-скоро е желтата сестра, отколкото бялата сестра. И всичко това може да й се каже. Навярно това ще разкажа при удобен случай на Учителя за материал... Такива като нея има много тука и си остават със своите глупости и дертове...

Така че: Н. Л. К. Б. Л. С. Б. Л. Е. Л. и В. И. Ч. И. Б. В. Б.*

Твой: [подпис] Д-р Иван Жеков

П.П. Долните гащи много хубаво си ги скроила и зашила. Направи и другите и ги прати. [подпис] Д-р Иван Жеков

11. Част от писмо (от 9. до 12. страница) от д-р Иван Жеков до Юрданка Жекова

Ти се чудиш, че тук, в Изграва, зимно време се работи. Да, така е, защото не знаеш какво се работи. А да взема да ти пиша какво съм изработил, работя и ще работя в бъдаще, то значи цяла книга да пиша. Но аз немам време за това и не ме задължавай да ти пиша често, защото не ми остава време да почивам. И затова всички тука се чудят, че безспирно и неуморно ден и нощ работя. И тая работа много ме радва и крепи. Даже преди дни сам Учителят ми каза да не работя толкова, че ще може да ме хване уроки. Аз му казах: «Докогато съм при теб, не ме е страх от уроки и от нищо.» И всички се смяха. Да знаеш какъв смях пада тука... Никога Учителят досега не е бил така весел и доволен, както сега, откато съм аз тука. Защото турих ред във всичко. Разбира се, че има недоволни от мен, които по-рано измъчвали Учителя. Само те сега интригуват против мен, но Учителят мълчи. Един ден в 66 като се оплакали на Учителя от мен, той най-сетне казал: «Ха... докторът... лош. Аз го храня него с острието на меча си.» Всички останали поразени от тия думи на Учителя, защото с тия думи той им дал да разберат, че аз му съм мечът.!!?!! И оттогава всички сега ги е страх от мен, т. е. вслушват се в думите ми. Да, само така ще се тури ред и поредък тука, в братството. Всички се измениха. Нема сега анархията в Изгрева, всичко е в дисциплина. И в бъдеще ще бъде още [...]

12. Писмо от д-р Иван Жеков до Юрданка Жекова, без дата

Любезна Юрданке,

Дай това писмо на Кирчо Георгиев, склуптора, и 100 лева, които му дължа. Забравих да ти пиша по-рано да му ги дадеш, защото сега си спомних, че имам да му дължа. По-скоро ми отговори на писмата. Ако некой пита за мен где съм, било частно лице, било некой разсилен или длъжностно лице, то кажи, че съм из провинцията да събирам абонамента на списанието си, както и да записвам нови абонати на списанието. Призовките за мен веднага да ми изпратиш.

Забравих да ти пиша, че да не кажеш никому, гдето съм получил пенсията си и колко. Аз вярвам да не си се похвалила на никого. Нали? И особено колко пари съм ти изпратил по празниците. Никой нищо да не знае за нашите

работи. Днес светът се занимава само с клюкарство и в никого да не се довеpяваш, даже на мен и на себе си!?!... Такъв е днес светът. И затова и в Библията пише: каквото дава дясната ти ръка, да не знае лявата ти ръка. Така е. Аз тука голяма поука взех за всичко. Може да се каже, че сега аз следвам в най-висшето училище – гдето лудите се мислят за умни, а умните – за луди. Така е. Остава да свърша и това училище, та после ще видим [какво] ще се прави. Ти, гдето казваше, че не вярваш да имам пенсия, беше права, защото времето доказа, че днес не е за вярване дали може да стане нещо желано и свое, а може да стане обратното. Искам да кажа, че втората част от пенсията едва ли ще може да я получа на казаното време и навярно пак ще чакаме кой знае колко време. Трябва да се бута... Отговори ми по-скоро. Н. Л. К. Б. Л.

Твой: [подпис] Д-р Иван Жеков

13. Писмо от д-р Иван Жеков до Юрданка Жекова, без дата

Любезна Юрданке,

Получих дрехите, които си изпратила със сина на д-р Гочев, който ги е дал на Стойна, която ми ги донесе в Изгрева. Аз много се надявах да намеря в дрехите поне няколко реда, че си получила парите – 6000 лева в затворено писмо, което го дадох в Софийската гара на адвоката Дякович. Но за съжаление не намерих никакво писъмце, но се успокоих веднага с мисълта, че безсъмнено си получила писмото с парите, защото в него писмо бях ти писал да ми изпратиш дрехите. И при това допущнах, че до 2–3 дена ще получа писмото ти, с което ще ми съобщиш за получаването на парите. Аз не се съмнявам вече, че си получила парите с писмото ми затворено, но ми става мъка защо до днес не ми съобщи с две-три думи за получаването им и как ще стане идването ти тука. И при това продадохте ли вече волчето, както ми писахте? Аз вчера по обед, когато ядях, получих телеграмата за именния ми ден, която ме много зарадва и всички сестри и братя, които бяха дошли тука, в Изгрева, за да видят Учителя. Самият Учител не беше се сетил за деня ми, но когато му поднесох в стаята му карамели и бонбони, за да го почерпя, той се изненада весело и когато му казах, че и Юрданка пък вчера празнуваше деня си, то той ми каза да те поздравя от негова страна, което сега с това писмо изпълнявам волята му. Аз не те поздравих телеграфически, защото пропуснах времето, за да получиш телеграмата ми в деня ти, но мислено бях все при тебе в кьошка през всичките празници. Независимо това аз допущах, че телеграмата ми по-късно ще пристигне, отколкото писмото ми, а колко повече мисълта ми. На новата година, както ти писах, бяхме с Учителя у Люба Чакалова, гдето ми се падна една пара, и у Юрдана Узунова, гдето отидохме с автомобил, нает от брата Коста Руссев и жена му, които взеха Учителя у тях на вечеря, а аз пък предпочетох да отида на гости у братовчедката си Руска, гдето намерих всички братовчеди и майка им, която имено посрещаше гостите на имения си ден – Василка. Аз стоях до 1 часа след среднощ там и на отиване всички ме задължиха да ти пратя техните поздрави и желания да те видят по-скоро тука. Нощувах в 66, а Учителят – в Коста Руссев.

Днес получих телеграмата от Габровски и кога се видиш с тях, поздрави ги най-сърдечно от мен, като му кажеш, че по неговата пенсия нещо определено ще му пиша в скоро време, когато отида при чиновника в пенсионото отделение, който ми обеща да издири как стои тя. Пенсионното отделение тука е едно място на най-голямо безредие и безобразие. Без познати и без «пред кума» нищо не може да става навреме!?... Бог да пази България!! Амин.

А на Списаревски пенсията, както ми се каза, е в ревизия, но кога ще се върне, не ми се каза определено. Но в петък пак ще отида и ще разбера, както неговата, така и на Габровски пенсията до кой хал е дошла. Грозна навалица има и просто се задушава човек, а се отчайва, когато пък си излезе без да разбере или без да постигне нищо.... Какво си патих аз, докато извадя моята и подтикна до добър край!?...

Сега, Юрданке, ако сте продали волчето, прати ми останалата сума – 1800 лева, както ти писах, за да купя една породиста коза и да посрещна една работа тия дни, защото немам никак пари.

Тука имам всеки ден работа и нищо без мен не става и затова за утеха си пея тая песен:

Сутрин, вечер
Палатки сривам
Сутрин, вечер
Бараки правя
Кучета храня
Паници мия
Картофи беля
Всички приемам
Всички изпращам
Птиченца храня
Пчелите гледам
За да еволюирам
Бял брат да стана!???.....

Вярваш ли?!! Ти може би вярваш, но аз имам по този въпрос особено мнение... Но все пак при Учителя е най-добре. Лекота, чистота и мир на душата, защото той е лекарят, който излекува всички обременени. Да, в това нямам особено мнение. Тука, в Изгрева, само той, аз и Дафинка живеем. И Дафинка остана тука поради това, че е болна и че аз ще имам грижата да я лекувам.

Тука, около Изгрева, покрай шосето, близо до къщата, гдето Милева живееше, се продава едно място, което струва 28 лева на квадратен метър. Аз се съгласих да взема 100–150 квадратни метра, за да си направим една дъсчена къща, както ще правят и другите братя и сестри. И ако Учителят каже да се преместим в София завинаги, ще сторим това. Той съветва всички, които имат възможност, да си купят от онова място и да основат една махала на бели братя и сестри до Изгрева. Милева, Толева и други се записаха за това място. Вервам да немаш нищо против това.

Накрая изпращам поздравите на всички сестри и братя, които вчера, на деня ми, дойдоха на Изгрева и ги почерпих, както за мен, така и за тебе. Поздрави Станчо и Мито и всички братя и сестри, които умират за мен и аз за тях..., но с карамели в уста... По-скоро ми отговори.

Твой: [подпис] Д-р Иван Жеков

14. Писмо от д-р Иван Жеков до Юрданка Жекова от 7.IX.1931 г., без завършек

София, 7.IX.1931 г.

Любезна Юрданка,

Получих ти писмото, изпратено ми с момичето на Надзор, но гроздето не получих, защото го е забравило във вагона и не се намери, когато го потърсиха. И на Учителя казах това на обяда, който го дадоха варненците в бараката на Манол Иванов, който, така и другите варненци, не останаха доволни, защото Учителят във всичкото време не им говори нищо по окултните истини, а просто мълча. И, разбира се, защото както Манол, така и Люба веднага почнаха да го занимават със своите уволнения и с пенсиите си, който разговор него не го интересуваше и затова даже им намекна, че който се пенсионира или се осигурява тука, на земята, прибират го на небето... Но те не го разбраха и продължиха да му пеят за пенсиите си!?

Къщата покрих с керемиди, а сега остава да наредим тухлите и да я замажем. Тая седмица или до 10 дни ще бъде свършена и ще остане вратите и прозорците да поставим, каквито намерих готови на много евтина цена в една фабрика за такива работи. Така че и къщата ще бъде готова, докато си дойдиш. Аз ще ти пиша кога да си дойдиш. Но Олга Блажева много ме измъчва с болестта си, а още повече – Райна, които ден и нощ са наедно в стаята затворени и като вампир я изсмуква. Почнах да подозирам, че не им е чиста работата... Все се каня да я изпъдя, но отлагам за настроение и ще й бъде тясно в Изгрева...

Как не обмисли, че ми я прати в стаята си с ключ в ръка, без да ме питаш? Може ли в една къща да живеят мъж и мома, които така са далечни, а само по име са «брат» и «сестра», за които злите езици, каквито ги има толкова в Изгрева, всичко могат да говорят, а особено Табакова, баба Анастасия и прочие?! Защо така наивно гледаш и ме излагаш на душевни мъки и грижи, каквито и без това много имам. Ами че те двете са непоправими и двете в едно гърне пърдят... Мария едва се отърва от тях, а ние сами си докарваме беля на главата си. Тя повече няма да види стаята, но нали се наказах, и то сега, когато най-много имам нужда от почивка. Аз на себе си не мога да прислужвам, та и на тях ли да прислужвам?! Да видиш колко безредно и неизметено държат стаята и кухнята, и бараката... Не е за търпение. Няма какво, ще ги търпя още малко, докато си замине в село и... Те и двете са болни душевно, ако да свалят с устата си звездите от небето. Те са тръгнали по един път, по който ги чака лудницата... Три години се търкалят и двете наедно в леглото и се прегръщат и това ги води до Ада при Сатанаил!?... Толкова пъти ги поканвам да се лекуват и не се залавят за това спасително за тях лечение. Защото страстите им ги държат в умопомарчение... Но стига, какво те занимавам с тях!?... Това ще бъде последен път. Нашата къща не е болница за други. Омърси се... Кокошките са добре и досега събрах повече от 100 яйца, които ги държа в гювеча добре запазени. Новият план тия дни ще се обяви в село Слатина и по този план на нас се предава още място и пред нас минава широка улица – 18 метра, а къщите на пловдивчани, на Епитропов, на Манола, на баба Анастасия, на Боян Недков, на Лулчев и на гърбавия Антонио почти се събарят за улица, широка 12 метра, която минава пред нас и пресича мястото на Ковачева отдолу нас и отива до железопътната линия. И отгоре мястото на Симеонов минава една

---

* Краят на писмото липсва. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

широка улица, която иде от по края на стаята на Учителя и отива пак до линията. Трета улица започва от шосето и минава отгоре Балтова и пресича Братската горичка и място и излиза до общинската гора. В другия район така също има улици, които събарят къщата на Капитанов, на Еленка ясновидката и други. Но на сестрата Керемекчиева не я закачат, за щастие. И да се успокои. А особено на «Брат» Христо, който докара всички свои от Бургас, който купи място и под Симеонов, както в единия район, така и в другия район почти изцяло пострадва, защото над местата му кръстосват улици... Не за злорадство казвам това; но по всичко съдя, че всички, които ме злословиха и ме злопоставиха пред всекиго, само пред Всемогущия Бог не можаха да ме очернят, защото Той виждаше моите Нему угодни дела, които в полза на всички безвъзмезно в началото ги вършиx и когато изказаха неблагодарностите си мен, Бог ме отдалечи от тях и ги остави на произвола, т. е. получиха това, което заслужиха. Нищо не става без Божията промисъл... Ти ми пишеш, че си се наситила на Варна. Чудно ми е. Хората с пари не могат да намерят тия удоволствия, а теб ти омръзнало!? Ами сега е най-хубавото време във Варна. Аз, както ти писах, ще ти пиша кога да си дойдеш. И мен ми се искаше да дода, но поради къ[...]*

15. Картичка от д-р Иван Жеков до Юрданка Жекова от 14.VIII.1930 г., Стара Загора

Стара Загора, 14.VIII.930

Любезна Юрданке,

Вчера дойдох тука и след неколко дни пак ще се завърна във Велико Търново, отгдето ще ти се обадя. Ще се отбия и в Пловдив, за да се срещна с братството. Снощи бях в събранието тука, за да се видя с всички. Заварих тук брат Епитропов, който е донесъл наредбата по събора. Наредбата е, че всеко братство ще се събира в града си три дни, в които, както е било досега, ще се четат беседи и молитвени събрания. Дните са 19, 20 и 21 август. Ти как си? Със сестра Керемедчиева ли замина и в същия ден ли, както уговорихме? В Пловдив се срещнах само с Елена ясновидката, която е ослепяла и, горката, не можела да чете беседите и Евангелието, та й е много мъчно и трудно. Видях се с бащата на Стайнов, а Стайнов и Стоицев един ден по-рано заминали: Стайнов с Абаджиев – за баните, а Стоицев – на езерата.

Да не се показваш на общинските органи по дълговете ми.

Какво правят Чолакови и Иванович? Доволни ли са? Много се грижа за тях, да не би да са недоволни...

Много здрави на теб, Дончо и на всички в кьошка. Както ти казах, ще избягваш вечерните ходения по градината и киноматографиите. Само ще почиваш и баните мои ще ги правиш. Затова те пратих във Варна, а не на морето. Разбра ли?!!

Твой: [подпис] Д-р Иван Жеков

16. Картичка от д-р Иван Жеков до Юрданка Жекова от 28.VIII.1930 г., Велико Търново

28.VIII.1930 г., В. Търново

Любезна Юрданке,

Благополучно тая сутрин пристигнахме тука и се настанихме в братската колиба. Видях се с брат Буйнов, с когото надълго приказвахме. Той спи в братската колиба, защото зет му имал гости в колибата му. Стамат го нямаше, кога-

то пристигнахме в колибата, но си доди и ни събра грозде и круши за закуска. Той ще си доди вечерта 10 часа, защото помага във вегетарианската гостилница. Но ние турихме в 5 часа боб и сега, в 9¼, не се е сварил, защото водата е варовита. Затова пък много голям апетит ми се отвори, та ще ядем със сладост. Салата с домати и лук направихме, но без масло, както и бобът е без масло – няма в колибата масло!? Утре следобед заминаваме в Пловдив и Стара Загора, гдето по желанието на бащата на болното дете трябва да отидем. Аз ще ти се обаждам, гдето пристигнем и тръгнем.

Както ти казах, всеки ден да правиш по една морска баня, и то между 11–12 часа, и да трае най-много 10 минути. А за даването кьошка под наем ще ти пиша, както и на В. Марков, докато си във Варна, да направи контракта и да го подпишеш. Този кьошк без жива душа, и то душа, която да го чисти и измита, не може. Сам Дончо това не ще може да извърши, защото е зает със своята работа, а още повече, че иска да живее във фабриката. Аз му благодаря за грижите досега и аз ще му се отплатя скоро както подобава. И нашият ангел ще ни ощастливи!?... Наближава вече това вземе.

На всички – много здрави и не грижи се за нищо, а си гледай баните и да посетиш всички братя и сестри и от моя страна. – Твой: [подпис] Д-р Иван Жеков

17. Картичка от д-р Иван Жеков до Юрданка Жекова от 30.VIII.1930 г., Стара Загора

Ст. Загора, 30.VIII.930 г.

Любезна Юрданке,

Вчера бяхме и пренощувахме в Казанлък, а днес пристигнахме тука и ще бъдем до тая вечер. Утре сме в Пловдив, гдето ще се срещна със Стайнов, Стоицев и други.

Кога ще заминем в София, не зная, но вервам да свърша скоро събирането на сумите от списанието ми и брошурата «Моята кокошка».

В Казанлък можах да взема 75 лева, които иначе никога немаше да ги получа. Тука надявам се да взема повече. Аз писах на Велислав Марков да се срещне с Балтаджиев и да уговори даването на кьошка по условията, които му писах в писмото. Уверих се, че тия хора, които искат да вземат кьошка, са били честни и добри, та затова – да не ги изпуснем. Той Велислав ще ми пише и аз ще го упътвам. Искам 16 000 лева годишно, от които половината – в предплата, а другата половина – след 6 месеца. Така че, докато си там, да се свърши всичко. Велислав ще ти каже всичките условия. Но по-долу от тая сума нема да отстъпя.

Твой: [подпис] Д-р Иван Жеков

18. Картичка от д-р Иван Жеков до Юрданка Жекова от 31.VIII.1930 г., Пловдив

Пловдив, 31.VIII.1930 г.

Любезна Юрданка,

Пристигнахме тука в 10 часа сутринта и в 4½ следобед ще заминеме в София, гдето в 9–10 часа ще пристигнеме. Ходих при сестра Еленка и там се научих, че братята Стайнов и Стоицев са били в София. Тука е брат Бояджиев, в дома на когото ходихме и постояхме до 1½ часа следобед на разговор. Заварихме ги на обеда, но попречихме им на обеда – не сложиха от яденето си и това ме много учуди, още повече, че явяването ни ги смути...

Няма любов като Божията любов в тая къща... Както и да е, но аз извлекох голяма поука от тях.

Венка ще ти пише и наверно ще иска да я поканиш в София на гости. Но ти ще трябва да й кажеш, че невъзможно е да я имаме – криза има...

С поздрав: [подпис] Д-р Иван Жеков

19. Картичка от д-р Иван Жеков до Юрданка Жекова от 8.IX.1930 г.

София, 8.IX.930 година

Любезна Юрданке,

Какво става с кьошка – ще вземе ли под наем приятелят на Балтаджиев? И Велислав не ми отговори нищо още по този въпрос, на когото писах в едно затворено писмо. И на него пиша сега една карта пощенска и ще чакам и от двама ви отговор по този въпрос. Непремено да се даде на този човек, защото се уверих, че е бил честен човек. Бях при Учителя и пита за тебе, как си. Поздравява те, и всички във Варна. Вчера събираше меда от пчелите в Изгрева и изпрати за нас със Станка ½ килограм мед в пита. На никого не е раздал и всички се чудят и завистливо гледат на мен. Оставих и на теб от него. Кога ти пиша, тогава ще тръгнеш за тука. Динева е болна малко и поздравлява те. Ти или Дончо да ми пишете.

С поздрав: [подпис] Д-р Иван Жеков

20. Картичка от д-р Иван Жеков до Юрданка Жекова от 18.IX.1930 г.

София, 18.IX.930

Любезна Юрданке,

Получих писмото на Дончо и разбрах, че ти не си съгласна да се дава кьошкът на въпросния човек, защото е добруджанец и че е бил ненадежден човек... Добре тогава... кой ще бъде в кьошка и кой ще дава наем... Аз казах навремето още на Марийка – ще живее в бараката, а не в кьошка. А ако иска, може да разполага и [със] стаята под ореха. Но кьошкът трябва да остане свободен, ако не може да се даде под наем за цялата година, та да може през лятото да остане за нас или да се дава на курортисти. Ако обаче намерите добри хора за кьошка, още по-добре, защото наемът ще улесни нас и поддръжката на кьошка.

Дончо много се изплашил от добруджанеца!?... Той преувеличава нещата за него. Но не настоявам повече за него, обаче трябва кьошкът да не стои без човек и използване, защото идват много лоши времена, по-лоши от добруджанеца!?!!... Това да знаете добре. Тогава Дончо, и да иска да стои в кьошка, ще бъде късно!?!! Да си опечете добре ума в главата... Искам да ми пишеш писмо, за да зная какво ти мислиш по тия въпроси и какво правиш, изобщо, във Варна. Пиши ми веднага.

Поздравлявам всички: [подпис] Д-р Иван Жеков

Б. ПИСМА ОТ ПРИЯТЕЛИ ДО ЮРДАНКА ЖЕКОВА

1. Писмо до Юрданка Жекова от 25.IX.1923 г. от Милка от София

25.IX.923 г.

Мила ми сестра Йорданке,

Замълчахме се. Да се не забравим. Нека пак да подновим кореспонденцията си, разбира се, ако ти е приятно. До събора не ти писах, като се надявах, че скоро ще се видим в Търново. Но тази година белите братя наредиха тъй, че да не отидем. Пак прекарахме хубаво. Тук прекарахме много хубаво. Бяхме си разделени на групи и групите се събирахме всеки ден в определената къща, сутрин си извършвахме наряда, а после пък попявахме си, свирехме, общо се хранехме, като в Търново. Ходихме при Учителя на гости, излизахме на Баучер* за цял ден, а като свърши съборът, в неделята всички групи, заедно с Учителя, ходихме на Черния връх. Тръгнахме в събота следобед, отидохме на бивака, поспахме малко и през нощта в 1 часа потеглихме за Черния връх. Чудесно беше. Наистина, поизмръзнахме малко, защото имаше силен вятър, после спеше ни се, но това беше докато изгря слънцето. Ах, пък какъв изгрев имахме! Чуден, ненагледен. Учителят стъпил на една канара и ние – на канари около Него. Но той как мило беше застанал и вятърът му развява сребристите коси! Равнината беше покрита с гъста бяла мъгла, а хоризонтът – чист, син и слънцето великолепно изгрява. Никога няма да забравя тоя момент. И ние пеем – «Изгрява Слънцето, праща светлина» и «Бог е Любов».

След това закусихме и имаше две беседи. Към 12 часа слезнахме на бивака и вечерта някои се върнахме, а някои с Учителя останаха и в понеделник се завърнаха. О, славно беше.

От две недели вече Учителят почна наново да държи беседи. Само в школите още не идва. Вчера ни говори много хубаво върху 7. стих от 18. глава Матея: «Горко на света от съблазните».

Между другото каза, че едно от качествата на новото учение е да не се съблазняваме. Друго качество – да не те хвалят. Защото, казва, тук, на земята, които се считат за праведни и добри, на небето не се считат за такива. И много още хубави мисли имаше.

*

Как е Докторът? Той няма ли да дойде малко към Софията? Нарочно, много, много ще го поздравиш от мене. Какво прави сестричката? Забравих й името. Дето беше с тебе. Много мила сестра. Иска ми се и на нея да пиша. Пиши ми адреса й. Също и нея нарочно ще поздравиш.

Ами братът Марко Дългоухий, как е с драгоценното си здраве? Той не ще ли ни каже нещо? Звездите не му ли казват нещо за архимандрита Евтимий? Хайде, стига толкова. Моля ти се, сестричко, предай тук приложените писма на Сотирка и сестра Цочева.

Много мили сестрински поздрави от Милка.

На Михаил също много поздрави и сестра Бела, и на братята, с които ме запозна, не им зная имената – двама бяха.

---

* Баучер – английски журналист, от когото е купено основното място за Изгрева. Вж. «Изгревът», том I, стр. 423–424. (бел. на съставителя на «Изгревът...» Вергилий Кръстев)

2. Писмо до Юрданка Жекова от 15.VI.1924 г. от Марийка Петрова от Пловдив

Драга Сестро,

Един месец вече, откак се върнах от София, но едва днес ти пиша. Недостойно е на окултна ученичка да искам извинение на неточността си, но все пак аз изпълвам обещанието си. Първата седмица исках да ти пиша, но не знаех дали се завърна от София. След първата седмица ми дойдоха такива испитания, каквито не очаквах и немах възможност да си почина, а нежели да седна да пиша. Днес, 15.VI., щехме да сме на Белмекен и мислих оттам да ви пиша; щеше да се състои от Учителя екскурзия до Белмекен – София – Пловдив, но получихме телеграма да не тръгуваме, защото се отлага екскурзията, а повече не ни пишат.

Аз вервам, че отдавна си се прибрала във Варна. Как сте там, нещо ново ми пиши, ако има, или след моето заминаване ако е имало нещо ново. Невенка замина ли или я остави в София?

Ние сме по-близо до София – по-можем да се научим и затова ще ви се похваля, че сестра Магдалина си е дошла от странство и пак същите си работи повтаря; доста неспокойно е в София. Миналата седмица един брат от Пловдив беше в София и казва, че Магдалина искала да превземе събранието.*

Юрданке, за нас тези новини са неприятни, но всичко да бъде за слава Божия.

Засега поздрави всички братя и сестри във Варна от всички братя и сестри от Пловдив. Поздрави и твоя другар Доктора, макар че лично не се познаваме. А ако пишеш на Невенка, поздрави я от мен.

Засега ви пожелавам всичко хубаво и скоро свиждане.

С братски привет: М. Петрова

15.VI.1924 Адресът ми е: Марийка Петрова
ул. «Велико Търново» № 25, Пловдив

3. Писмо до Юрданка Жекова от 11.III.1925 г. от Савка Керемидчиева от София

За сестра Юрданка във Варна

Любезна Юрданке,

Току-що предадох на брата писмо до Сотирка и виждам, че има време и на тебе да пиша, и както виждаш, това и правя, макар и с молив.

Пролет иде! Природата се съживява, нов живот започва тя, а ние, хората, които сме започнали новия живот, остава този живот да разрасти – да го живеем вече!

Човек се учи, като слуша, а прилага, като е послушен. Знание се добива със слушане, а живот – с послушание. Послушание е прилагане на слушаното. Слушането става и механически, когато послушание или прилагане принципите в живота става само съзнателно.

Желая тази пролет да донесе на хората на земята съзнание, съзнание...

Твоя сестра в Господа Савка

11.III.1925 г. София

Поздрав на всички варненци.

---

* Магдалина – това е Магдалина Попова. За нея вж. в «Изгревът», том I, стр. 278, 280–283, 283–285; том II, стр. 282–283; том V, стр. 488–490. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

4. Писмо до Юрданка Жекова от 26.V.1927 г. от Марийка Тодорова от София

26.V.927 година. София

Н. И. К. Б. И.*

Юрданке,

Ходих при брата Д-р, предадох поздрава ти – по-право, той ме намери, защото мислеше, че му нося писмо от теб, а такова като нямаше, му стана доста мъчно. Очаква те да дойдеш и му помогнеш, защото горкият е много зает. Работи, не се шегува, па като има помощница като теб, ще бъде още по-добре. Бараката е доста хубава – три метра дълга, тоест и половина, а широка три метра. Имате две хубави бели кози. Днес пих от тях мляко за теб. Бог да ви благослови, та не само аз, и колко други. Ела и ти да пиеш от белите кози бяло мляко. Снощи бях на беседа и мисля след неделя да си дойда, та пак да видя, не знам.

Видях се с почти всички варненци, само Елена – не можах да говоря с нея и предам поздрави от Майка и. Поздравих Учителя от Сотирка и всички. После пак ме пита: «Сотирка как е, добре ли е?» Питат ме много от сестрите: «Кога ще дойде Юрданка?» Хайде де, идвай бе, джанам! Както виждаш, листът се изпълва и аз прекратявам и поздравявам всички, а тебе целувам сърдечно.

Сестра Марийка

[На плика:] Госпожа Юрданка Д-р Жекова, Лозята «Рупи», гр. Варна

5. Писмо до Юрданка Жекова от 2.VIII.1927 г. от Сотирка Бабаджова

Мила Юрданке,

Писмото ти с водата и сушеното цвете получих и се зарадвах, че пия от сладкия извор и от цветето си направих един Витошки чай; тъй беше вкусен и ароматичен, за което ти благодаря, че си се сетила за оставената ти тука сестра.

Сега чакам да видим кога ще ми се даде отпуска, за да дойда и си почина от всякакви грижи и отдъхна при сладкия извор и при боровия въздух.

Само едно, Юрданке – аз нямам ни палатка, ни платнище, както знаеш, дошла от небето и затова ти се моля за едно кешенце за моето метрово душече, гдето да сложа моята чурупка. До вратата ли ще бъде, зад ли, къде и да е, сестрата е винаги доволна. Аз писах на Люба и тя иска да бъда, но при нея била сестра Бошкова, децата, Иванов, а малка била и бараката, че затова при тебе ще искам да съм – ти все едно местенце ще ми намериш. Аз за Младежкия събор няма да мога май да дойда, дано ми се нареди поне за общия.

Ти как си и как прекарваш? Вярвам вече да си свикнала и да ти е добре.

Аз съм сама; мама я изпратих в Жеравна с чичови, сега съм много заета, хем чиновник, хем домакиня, че много мъчно, но здраве да е, всичко ще се уреди.

Ти готвиш ли се за Мусала? Един си ти, Мусала!!!

Получих от Савка 1 ред и половина, а по безжичния – 50 реда, нека там по-често да се чуваме, там е красотата – в ефира.

От неделя на неделя все ходим на [...] и все мисля, че ще излезе от кьошка сестра ми Юрданка, да ни кани да влезем, да си починем, сега отдавна не съм ходила, защото съм заета много.

---

* «Няма Истина като Божията Истина.» – формула, дадена от Учителя Петър Дънов. (бел. М. И.)

Ще чакам сега два реда с благоприятен отговор за моето натрапено, може би, гостуване в кьошка ти на Изгрев, но какво да се прави, като нямам материална възможност да си набавя и аз, за да не безпокоя другите. Ти ще ми прощаваш.

Поздрави Учителя и Му целуни ръка от мене, нека ми помага.

Поздрав на Доктора, Савка, Елена, Люба и всички, всички.

Сестрински поздрав: Сотирка

2.VIII.927 г.

6. Картичка от 17.IX.1930 г. до Юрданка Жекова от Христо Георгиев, София

17.IX.1930 г. София

Многоуважаема Госпожа Юрданке,

С настоящето си писъмце изказвам своите сърдечни благодарности за приема, който ми оказахте. Трогнат съм от Вашето и на Господин Дончо внимание. Аз никога не ще забравя Вашата добра и благородна душа. Дано Всевишният Бог ни дарява живот и здраве и догодина пак да ни окажете същия прием.

Ходих у господин Иванович и изпълних поръчката Ви за тиквите. Той се ангажира да Ви услужи. Ще Ви моля, ако е възможно, да ми донесете личната карта.

Приемете израз на добрите ми уважения към Вас и господин Дончо.

Приемете Вий и господин Дончо поздрави от сестричката ми Мара, която се радва, че сте били много любезни към мен, след като й разправих как съм прекарал. Господин Тодор също ви поздравлява.

Христо Георгиев
Министерство на Войната

II. Моята агитация

Д-р Иван Жеков

«И през тия дни стана роптание от еленистите върху евреите, че в повседневното раздаване на потребностите, техните вдовици оставили непрегледани. На това дванадесетте свикаха множеството на учениците и рекоха: «Братя, изберете между вас седем души, които да поставим за тази потреба.»

Деянията на Апостолите, Глава 6.

«В прочетената Глава от Деянията на апостолите, казвам: всеки от вас трябва да избере тези седем души в себе си, които да уредят материалните му работи. Всички спорове, протести и роптания в света произтичат все за материални работи. Апостолите казвали: «Подобава ли на нас, като се грижим за материалните работи, да се отдалечим от Словото Божие?» И вие трябва да изберете в себе си седем души и, които да уреждат материалните ви работи. – Щом материалните работи на хората се уреждат добре, всички спорове между тях изчезват. Всички спорове стават все за ядене и пиене. Добро нещо е яденето и пиенето, но когато става по Бога. Щом не става по Бога, между хората се явяват спорове и недоразумение.»

Из Беседата от Учителя, държана на 5 август 1934 г., 5 часа сутринта, Витоша – Яворови присои

Да, братя и сестри, време е вече, да не кажа късно, братството ни да си избере тия няколко души, които да съставляват, на днешния език казано, настоятелството на братството, което, разбира се, трябва да стане съгласно законите в страната, по тайно гласоподаване.

По-рано такова се избираше по известния на всички ни начин и Учителят го одобряваше и споровете се разрешаваха винаги одобрително от самия него. А днес това е невъзможно, а още повече, че братството още няма законното избрано настоятелство, а се посочват някои, избрани по шушукане, измежду неколцината души братя и сестри, самозвани, кой домакин, кой разпоредител и пр.

В цяла България настоятелствата се преизбраха, а ние още си шушукаме!?

Това не е по духа на Учителя, нито съобразно законите в страната. Всеки брат и сестра трябва да участвува за единството в братството и свободно да си каже думата по братските работи: по печатането и издаването на беседите на Учителя и по състава на редакционния комитет, одобрен от настоятелството, както и по домакинските нужди на братството. Тая свещена свобода на мисълта във всички ни е залогът за единодушието в братството.

Прочие, аз предлагам да се състави час по-скоро списък на членуваните братя и сестри в братството, по който ще имат правото да избират и да се избират членове на настоятелството под контрола на тричленно избирателно бюро, назначено от нашия ОФ комитет. Разбира се, че агитацията е свободна вън от изборното място. Така избраното настоятелство е законно и то ще има

правото да представлява братството навсекъде и да се грижи за всестранните нужди на братството, както и да тури в ред и в наличност всичкото духовно и материално наследие от Учителя.

Ето защо, аз от днес започвам моята агитация за следните братя и сестри, от които да се състави избраното настоятелство на братството:

БРАТЯТА	СЕСТРИТЕ
1. Петко Епитропов	1. М. Милева
2. Начо Петров	2. Конова
3. Тодор Стоименов	3. Л. Иванова
4. Никола Антов	4. Ел. Каназирева
5. С. Симеонов	5. Ир. Кисьова
6. Жечо Панайотов	6. Паша Тодорова
7. Боян Боев	7. П. Влаевска
8. М. Влаевски	8. Катя Зяпкова
9. М. Иванов	9. Савка Керемидчиева
10. Жельо Гошев	10. Милка Аламанчева
11. Борис Николов	11. Сийка Динова
12. Георги Капитанов	12. Теофана Савова
13. Пеньо Г. Бобев	13. Елена Андреева
14. М. Сотиров	14. Елена х.п. Григорова
15. В. Пашов	
16.Гавраил Величков	

София, 1 март, 1945 г. Д-р Ив. Жеков

Бележка на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев

1. На 1 януари 1945 г. е избран временен Братски съвет, който на 10 август 1945 г. е преизбран за вечни времена и е пожизнено.

2. Вж «Изгрева», том I, стр. 593–600; том III, стр. 192–194; 332–345.

III. Поклонници за Града Новия Ерусалим

Д-р Иван Жеков

ПОКЛОНИЦИ

за

Градътъ Новия Иерусалимъ.

Длъжни сте да осигурите за себѣ си мѣста, тъй като само единъ корабъ отъ Царствената линия на Спасението ще се отправи къмъ мѣстото на назначението си.

Названието на кораба: Евангелие. Римл 1: 16
Мѣстото на отпжтуването: Града на Разврата. 2 Петр. 3: 10.
Мѣстото на назначението: Града Новия Иерусалимъ. Евр. 11: 16
Врѣмето на отпжтуването: Сега. Евр. 3: 7. 8.
Цѣната на мѣстата: Даромъ. Ис. 55: 1. Кръвь. 1 Петр. 1: 19.
Името на Капитана: Исусъ Христосъ. Евр. 2: 10, 6.
Екипажа на кораба: Св. Апостоли. Дѣян. 8: 4.
Морето по което плуватъ: Този вѣкъ. Откр. 10: 6.
Пасажери: Избранитѣ пришелци. 1 Петр. 1: 1.
Фара: Словото Божие. Пс. 118: 105.
Компаса: Вѣрата и Любовьта. 2 Солун. 1: 3.
Котвата: Надѣждата. Евр. 6: 19.
Платното: Истината. Иоан. 8: 32.
Вѣтъра: Силата на Духа Свѣтаго. Иоан. 6: 63. Дѣян. 2: 2.
Знамето: Исповѣданието. Евр. 10: 22, 23.
Съдържанието: Благодатьта на Бога. 2 Кор. 12: 9.
Кормилото: Непоколебимата воля Божия, изразена въ Св. Писание.

На пасажеритѣ се дава всичко безплатно. Кораба никога не е прѣтърпявалъ още крушение. На капитана може да се осланяте, както въ бурно, така и въ тихо врѣме. Ако още нѣмате мѣсто въ кораба, то побързайте до като още не се е раздалъ послѣдния звонъ.

Тая карта може да я изпише всѣки отъ „Братството" — Варна, — Д-ръ Ив. Жековъ.

БЪЛГАРИЯ

ПОЩЕНСКА КАРТА

Подателъ .....

ул. ..... №.....

☞ Брате, да въздѣйствувашъ на роднини и всички околни свои съ тия нѣми, но сигурни извѣстители на спасителното слово Божие. —

IV. Кратки бележки от лекции и беседи от Словото на Учителя Петър Дънов

от Вергилий Кръстев

1. Първият човек, който е записвал Словото на Учителя Петър Дънов, е Петко Гумнеров, който е бил «бързописец» в съда и е записвал думите на защитата и съдията. Той е записвал съборните беседи и други Слова на Учителя. На него и на Димитър Голов ние дължим, че днес имаме съборните беседи на Учителя от 1906 г. до 1915 г. Вж. «Изгревът», том XI, стр. 370–619.

2. До 1912 г. Учителят Дънов е обикалял България, създавал е братските кръжоци, занимавал се е с френологични изследвания на черепите на Своите последователи и е правел т. нар. «френологични карти». През това време е изнасял беседи по градовете за гражданството, с минимална такса за вход – от порядъка на стотинки, за да се заплати салонът, където е била сказката. Рядко се е сещал някой по това време да записва думите му. От този период съществува само Неговата кореспонденция – между Него и последователите Му, която съм публикувал по автори в «Изгревът».

3. След като слиза Христовият Дух върху Него на 15 август 1912 г., Той е Миров Учител. Само Христовият Дух дава Словото на Бога. Оттогава Той започва да изнася беседи за народа. Онзи, който пръв стенографира неговите беседи, е стенографът на Народното събрание Тодор Гълъбов. Той издава учебник по стенография през 1917 г. и го издава с литографията на гр. Дрезден, Германия, на корицата, в Царската придворна печатница в гр. София. Организира курс по стенография, където се обучават бъдещите стенографки на Учителя: Паша Теодорова, Елена Андреева и Савка Керемидчиева.

4. Стенографът Гълъбов подготвя издаването на «Сила и Живот» от I до III серия, като се издава в луксозно издание за тези времена. По-късно се правят различни издания. Чрез програмата на «Изгревът» те бяха издадени фототипно от I до V серия. Вж. «Изгревът», том XVI, стр. 895.

5. По-късно се създава просветен съвет, който започва издаването на «Сила и Живот» от IV до XIII серия (XIII серия завършва с беседите от 1930 г.). Как е ставало всичко това, може да научите от разказите на стенографката Елена Андреева в «Изгревът», том IX, стр. 14–20, 83–87, 91–104, 112–115, 149–152, 208–214, 361–364, 457–460.

6. За да се разбере как се е записвало Словото но Учителя, вж. в «Изгревът», том IX, стр. 669–755, както и стр. 783–824. Това е магнетофонен запис на разказите на стенографката Елена Андреева, както и приложеният оригинал за доказателство за подмяна на Словото на Учителя Петър Дънов.

7. Учителят Петър Дънов започва да изнася беседи за сестрите всеки четвъртък от 1917 г. Вж. «Изгревът», том IX, стр. 144–146. Тези беседи за сестрите са публикувани в «Изгревът», том XII, стр. 241–519.

8. Учителят Петър Дънов образува «Класът на Добродетелите» за изучаване и приложение на Пентаграма. Вж. «Изгревът», том XII, стр. 520-760, стр. 760–862. Това са етапите, през които се преминава за записването на Словото на Учителя.

9. Съществува и един друг метод, приложен от Учителя, който ще разгледаме. Този метод за записване и разпространение на Словото на Учителя е наглед много елементарен, но е много труден за изпълнение. Вие не можете да го разберете, ако не се запознаете с изнесеното в т. 1 до т. 8. В годините от 1900 до 1922 г. Учителят посещава много градове и села и създава братските кръжоци за изучаване на Евангелието, като е говорил и давал Своето Слово. Някои случайно се досещат да записват в тетрадки. Някои от тези тетрадки са запазени. Но всичко е загубено, унищожено след големите обиски през 1957 г. от комунистическата власт, която претопява и изгаря книгите на Учителя Петър Дънов. Когато аз дойдох на Изгрева през 1970 г., последователите Му бяха около 65–70–75-годишни. Всичко бе изчезнало и забравено. Това е единият начин – за записване в тетрадки. Този етап е доказан чрез тетрадките.

10. По-късно Учителят нарежда Неговото Слово, след като е записано или чрез стенографките, или на ръка при различните Му гостувания по домовете на приятелите, да се преписва в специална тетрадка и тя да се изпраща по градовете в България по график. Аз съм виждал тези графици. Към тетрадката е прикачен този график и там се отбелязва от коя до коя дата тетрадката е пребивавала в еди-кой си град. Целта е била да се препише и след това да си я преписват по градовете или да я четат на своите сбирки. Това е вторият начин. Вж. «Изгревът», том XVI, стр. 785–786.

11. По онези години още няма пишущи машини. Те идват при стенографките на Учителя след 1922 г. Те са скъпи и стенографките още не са обучени да пишат на тях. Това са немски машини «Адлер». Аз имам една запазена пишуща машина от онези години, на която са писани стенографките. Всичко е писано на ръка, дори много разчетени беседи от стенографките тогава са писани на ръка от тях. Тези лекции и беседи се преписват на ръка и като ръкописи се препращат по градове и села, за да ги препишат. Но по онези години по провинцията всички работят земеделие или занаяти (вж. «Изгревът», том XVI, стр. 781–784) и нямат свободно време да преписват.

12. Когато се отваря Школата, в Младежкия и в Общия окултен клас Учителят им дава задача да си правят резюмета от беседите, които са чули и които някои си записват с думи в тетрадките. Следващия път Учителят изисква някой да прочете резюмето, което е трябвало да бъде около една страница. След това е разяснявал някои неясни и неразбрани неща от резюметата. Такива резюмета аз заварих и намерих, и някои от тях съм публикувал, за да се види как се е работело в Школата. Вж. «Изгревът», том XVI, стр. 773–780, том XVII, стр. 72–98, 236–245.

13. Друг начин е задаването на теми от Учителя, да бъдат развити у дома, и после да бъдат прочетени. Такива предлагаме публикуванли в «Изгревът», том XVI, стр. 759–772, том XVII, стр. 284–290.

14. Частните разговори с Учителя са били записвани в тетрадки и част от тях са публикувани в спомените на Елена Хаджи Григорова в «Изгревът», том XVII, стр. 68–71, 98–101, 195–247.

15. Методите за работа на ученика са дадени в «Изгревът», том XVII, стр. 52–53, стр. 56–57.

16. Нарядите, които са изпращани за работа на братските кръжоци, са публикувани в «Изгревът», том XI, стр. 710–790; том XII, стр. 4–240.

17. По времето на Школата на Учителя, от 1922 г. до 1944 г., Той дава задача слушателите на Изгрева да записват някои Негови мисли, като ги подредят, и да ги изпращат чрез писма до приятелите в провинцията. Всеки е бил задължен да има 1–2–3 адреса и да изпраща писма с мисли на Учителя от Словото Му, за да се поддържа целостта на т. нар. Синархическа верига в страната. Днес България е електрифицирана и вечерно време електрическите крушки светят и осветяват българите. По онези години само част от София е осветена, както и някои от големите градове. Осветяват се чрез газени лампи, които аз заварих, и имах няколко у дома за всеки случай, ако загасне токът, за да имам с какво да си светя. Така че тези изпратени писма с мисли от Учителя са представлявали запалени свещи, запалени електрически крушки в съзнанията и умовете на Неговите последователи. Този метод аз го проверявах в многото разменениписмамежду София и провинцията, които намерих.

18. И накрая идваме до онзи метод, за който съм направил тези въвеждащи бележки. Без тях няма да разберете този много важен метод и задача, която е била дадена от Учителя, но много трудно е била изпълнявана. Заварих само няколко души, които са я изпълнили, и то само в началото. Не са успели да издържат, защото е много трудно. Тази задача е била изпълнена от Димитричка Иван Толева, съпруга на издателя на сп. «Всемирна летопис» Иван Толев. За него вж. в «Изгревът», том XV, стр. 583–874.

19. Учителят е дал задача от Неговите лекции да се изваждат кратки бележки и да се изпращат в провинцията. Това го прави Димитричка Толева и ги изпраща на Юрданка Жекова, която е още във Варна, чрез името на Д-р Иван Жеков, гр. Варна, лозята Рупи. Изпращани са в пликове, без да се пише отзад на плика подателят, от страх от властите. Тогава също е имало преследвания. И така, през 1924 г. тя изпраща 9 писма, през 1925 г. – 26 писма, през 1926 – 19 писма с кратки бележки от беседи и лекции на Учителя Петър Дънов. Така тя си изпълнява своята задача. Тези писма бяха запазени в архива на д-р Иван Жеков и ми бяха предадени от Сава Симов, който наследи имота на д-р Иван Жеков.

20. Тези преписи бяха сложени в една папка и надлежно опаковани. Намерих и други преписи извън папката. Аз ги прибрах. Когато завършвах материала за д-р Иван Жеков, прегледах тези материали и се чудех какво да правя с тези резюмета. Допитах се до моите сътрудници Ефросина Ангелова и Марина Иванова и те настояха тези материали да се включат. Но тогава я нямаше концепцията, как да стане това. По-късно онзи, който ръководеше «Изгревът» от Невидимия свят, ми даде и свали концепцията и ми нареди да напиша тези бележки, без които изобщо не можете да влезете в материала.

21. В тези «кратки бележки» е записано оригиналното Слово на Учителя Петър Дънов. От 3 изречения на Учителя те записват едно – но то е оригинално. Стенографите записват всичко, но после, при дешифрирането и редактирането, те променят волно или неволно Словото на Учителя. По този въпрос имаме доказателства, изнесени в «Изгревът», том IX.

22. Целият този материал е записван и преписван чрез ръката на Димитрина Толева. Към някои от преписаните лекции тя е писала по няколко реда до Юрданка Жекова и по този начин знаем, че тя е изпълнителката на тази задача, дадена от Учителя Петър Дънов.

23. По-късно няколко приятели решават да изпълнят по друг начин тази задача на Учителя да се изпращат в провинцията кратки бележки от Негови лекции и беседи. Те закупуват една машина, създават група, която да прави резюмета на лекции и беседи, и ги печатат на циклостил. Този печат да възможност да се отпечатват по 100–200 броя и да се изпращат в провинцията. По някаква случайност голяма част от тях има запазени, дори са подвързани. В бъдеще ще бъдат отпечатани чрез «Изгревът». Те също са оригинали!

24. Разпространяването на тези резюмета, изработени на циклостил, на обикновена хартия, но с некачествен печат, е създавало грижи на работната група. Трябвало е да купуват пликове и да ги изпращат по градовете. Но е трябвало да купуват хартия, мастило и да изплащат циклостила. Работили са около 10 години. В повечето случаи са ги разпространявали на ръка. На няколко места в «Изгревът» аз съм публикувал някои от тях, но не съм отбелязвал, че са резюмета. Като пример могат да се посочат последните екскурзии на Учителя от с. Мърчаево до хижа «Острец» и до хижа «Еделвайс» в «Изгревът», том IX.

25. Записването на Словото на Учителя чрез стенограма, дешифрирането на стенограмата на машинописен текст, редактирането, подготовката за печат е продължителен процес за онези години. Ставало е много трудно. Затова чрез разпространението на тези резюмета, направени на циклостил, веднага – след един-два месеца, се уведомява какво е говорил Учителят. Те са изиграли своята роля в онези години.

26. След като някои се снабдяват с пишущи машини и се научават да пишат на тях, то тогава от своите тетрадки или от дешифрираните беседи на Учителя започват да правят резюмета и да ги преписват в 4 екземпляра с индиго. Аз притежавам такива резюмета. Обикновено на машинописния текст не се пише, че е резюме, но то се разбира, понеже обхваща обикновено 2 листа текст.

Ето защо за доказателство прилагаме такова експозе на лекция в Общия окултен клас от 16.XI.1938 г., сряда, 5 часа сутринта – «Вечната младост».

27. За мен, това, което представям чрез ръката на Толева, е оригинално Слово на Учителя. Отдавна мечтаех да предам оригиналното Слово на Учителя, записано в тетрадките на Неговите слушатели. Това време дойде и сега се реализира. За всяко нещо си има своето време, но ние нямаме още сетива и органи, за да приемаме нещата около нас в истинската им реалност. Ние още се движим в отражението на човешкото огледало. Не сме още с пробудени съзнания.

И така, да ви е честито оригиналното Слово на Учителя – Беинса Дуно. Амин.

10 октомври 2005 г.

V. Резюме от лекция на Общия окултен клас на 16.XI.1938 г., сряда, 5 ч сутринта

ВЕЧНАТА МЛАДОСТ*

На човека му липсва нещо. Това, което липсва, е изгубено. Изгубил е нещо човек. Светските хора вярват в това, което Господ им е дал, а пък религиозните хора вярват в това, което Господ ще им даде. Тия два възгледа трябва да се съединят в едно, за да имате един правилен възглед.

Има три вида вярвания. Вярване в миналото, вярване в настоящето, вярване в бъдещето. Вярването в миналото е нисшият живот, през който ти си минал. Вярването в настоящето – това е животът, през който сега минаваш. Това е човешкият живот. Вярването в бъдещето, това е животът на Висшите същества; бъдещето е висшето, което иде! То е над тебе!

Ние губим живота си, без да знаем как го губим. Ти казваш: «Аз вярвам в Бога.» Вярваш в Бога, а пък остаряваш, а не трябва да остаряваш. Обедняваш, а не трябва да обедняваш. Боледуваш, пък не трябва да боледуваш.

Защо умират хората? Защото воюват със себе си, защото воюват с Бога. Да ви кажа защо идат всички нещастия в света. Човек страда, понеже той иска да застави Бога да върши това, което човек иска. Ако ти искаш да заставиш Бога да върши това, което ти искаш, ти причиняваш нещастие на себе си. Понеже Бог е неизменен, ти не можеш да Го заставиш да прави Той това, което ти искаш. И кой от вас не е бит? Ти критикуваш Господа за всички неща. Не се позволява това! Когато дойде до Господа, каквото и да прави Господ, няма да имаш две мнения по това. Ще го приемеш. Другите каквото правят, можеш да критикуваш: и богове, и ангели, но като дойде до Бога, нито дума да не обелиш. Ако правиш най-малкото критикуване, то ще се обърне отгоре ти!

Всички вие сте генерали! Все заповядвате един на друг. Оставете се от това заповядване! Дотогава, докато ти заповядваш на хората, ти не можеш да заповядваш на себе си. Дотогава, докато се занимаваш с погрешките на хората, ти няма да виждаш своите погрешки. Та, най-първо се научете да заповядвате на себе си! И ти ще заповядваш на себе си с любов! Когато вие виждате погрешките на хората, това сте вие в тях.

Погрешките на хората произтичат от един факт, че нещата в света не стават съвършени изведнъж, но се изисква време, за да станат съвършени.

Страданията са допуснати за нещо хубаво и велико, което в бъдеще ще се разкрие. От всички тия страдания, които сега имате, от самия грях от паде-

* Това заглавие е дадено от онзи, който е правил резюмето, след като е чул лекцията. След време стенографките редактират стенограмите и слагат други заглавия. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев) Лекцията е публикувана под следното заглавие: ДОБРИ И ЛОШИ ХОРА: 7-а лекция от Учителя [Общ окултен клас, г. XVIII (1938–1939 г.)], държана на 16.XI.1938г., София, Изгрева. – В: Славата Божия, Царството Божие и Волята Божия: Общ окултен клас 1938–1939 г. Т. I, стр. 108–126. (бел. М. И.)

нието един ден ще излезе едно благо, и хората ще видят, че Бог е Всемъдър и Всесилен. Защото Всесилният и Всемъдрият е допуснал тия противоречия. Това е една задача за Него, а не за нас. Отчасти ни засяга тая задача.

Ако човек живее в Божията Любов, никаква обида не може да го стигне в неговото съзнание. Всички обиди се разтопяват и всяка обида става едно велико благословение. И тогава е право изречението: «Всичко онова, което се случва на ония, които обичат Бога, да се превърне в добро.»

Всички ваши сегашни страдания, несполуки, несрети, остарявания, умирания – всичко това ще се превърне за ваше добро.

Вие се плашите от умирането. Че, хората умират, за да се подмладят. Ако се раждаш без любов, ще остареш. Ако се раждаш с любов, грях няма да правиш, няма да умираш, и вечно ще бъдеш млад. Няма да има тогава подмладяване. Който се ражда с любов, той е вечно млад! Та, за да бъде човек вечно млад, трябва да разбира и прояви любовта като една вътрешна сила, която живее в нас. Като казваме, че Бог е любов, ще знаем, че Той е Вечната младост! И ние като мислим постоянно за Него, ще проявим Божественото в нас. Като синове трябва да се приближаваме до Него!

Ако не разбираш законите на живота, ти можеш да изгубиш любовта си. Старостта идва, когато човек се движи около своята ос. Дотогава, докато се въртиш около себе си, ти остаряваш. Ще престанеш да се въртиш около себе си.

Светът може да се оправи в едно поколение по следния начин: майката през деветте месеца на бременността да говори на детето: «Аз искам да бъдеш това, това и това!» И като дойде детето на земята, всички тия идеи в него ще бъдат сформирани. А пък сега майката през тия 9 месеци се е тревожила за туй, за онуй!

Ако ти обичаш един човек и не можеш да вложиш оная Божествена идея в него, твоята любов не е на място! И ако някой те обича и не можеш да възприемеш неговата Божествена идея, ти пак правиш престъпление. Всичкото ни престъпление е, че ние не знаем как да любим, и като ни обичат, ние казваме: «Аз не се интересувам от неговата любов!» Че, онзи, който те обича, то е Бог, Който се проявява! Ти казваш: «Аз не искам да зная за неговата любов!» Ти правиш престъпления.

Като обичаш, ще те обичат. Това е закон. Не можеш да бъдеш обичан, ако не обичаш.

Някой казва: «Мога ли да обичам всички хора?» Не можеш ли да обичаш Бога, Който живее във всички хора? Не можете ли да обичате всички ябълки? Можете! Ти казваш: «Аз не мога да обичам всички хора.» Това е една изопачена идея.

Ти казваш: «Аз не искам да обича той всичките.» Ти разбираш, че ако обича той всичките, любовта му към тебе ще се намали. А пък законът е обратен. Вие сами си създавате нещастия. Представете си, че имате един извор, който тече към тебе. Но над тебе по течението имате един съсед. Ти не го обичаш, понеже водата минава през неговата градина. И ти отбиваш водата, но тя като се отбие, пресъхва и твоята градина. Остави тая вода! Нека водата мине през градината на твоя съсед! Но понеже е изобилна, ще мине и през твоята градина. Та, законът е следният: ти като се радваш на всяка вода, тая вода ще дойде и до тебе, а пък като престанеш да се радваш на някоя вода и тя се отбие, то и твоята градина ще остане без вода. Та, когато един човек обича когото и да е, тая любов ще достигне и до нас. Ако пък искаш някой да не обича

някого, то любовта няма да дойде и до тебе. Радвай се на любовта на когото и да е към някого! Ако това течение се отбие, то ще пресъхне и твоята любов.

Любовта на един човек не е негова. Това е любовта на Бога!

Аз бих искал да бъдете справедливи и да признавате Бога. Бог да ви научи как да живеете. Отворете душите си за Божествената любов и не й противодействувайте! Човек трябва да има едно свободно сърце, което да извира, да не е притиснато, да не е затворено. Да си извира естествено. Божественото в нас трябва да извира! Благото ви стои в това извиране.

Всяка една болка, която се случва на човека, е една привилегия. Друг път тая болка с милиони не можете да я намерите. Дойде ви една скръб, едно изпитание. Считайте го за привилегия, че Господ ви е пратил това. Когато ви сполетят най-големите страдания, тогава се удостоявате, че ще станете ученик в Божествената школа. И ако мислите да влезете в Божествената школа без страдания, то има да чакате с милиони години. А пък страданията съкратяват този период.

Имайте една отлична любов към Бога, Който ще оправи всичките ви противоречия, които съществуват в сегашния живот. Само Бог е в сила да ги изправи. А пък за да се изправите, трябва да имате един модел.

Добрите хора носят Божиите блага и са дошли да помагат. А пък лошите хора изнасят нечистотиите навън.

Благодарете на Бога за всичко онова, което става около нас.

VI. Кратки бележки от Общия окултен клас и от Неделните беседи от 1924 г., 1925 г., 1926 г. и 1927 г., изпращани на Юрданка Жекова от Димитрина Толева

VI.1. Кратки бележки от Общия окултен клас и от Неделните беседи от 1924 г.

1. 15.X.1924 г. сряда (първа школна лекция)* (най-кратки бележки)

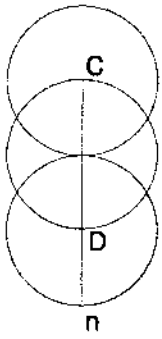

Фиг. 1.1

Точката С е център и има своята деятелност, чрез която се проявява (фиг. 1.1). Центърът е безграничното, непроявеното. Ония отрицателни радиуси, енергията се повръща назад в центъра; а положителните радиуси образуват нови кръгове. Всеки активен радиус на центъра е два пъти по-голям от CD. Как може да се замени с живата геометрия? Какъв извод може да извадите, ако С се проявява като разумно същество? Следователно всеки може да продължи своя радиус. Що е правата линия? Правата линия е точката във всички възможности. Проявление на дарбите на точката в правата линия. Плоскостта е възможности, включени в правата. Куб е възможности, включени в плоскостта. Значи, да направиш една работа с най-малки разноски, това е правата линия. Проявлението на правата линия е проявлението на Бога. Проявлението на плоскостта е проявление на ангелския свят. А проявлението на куба е проявление на човешкия свят. Правата линия има само едно измерение, не заема никакво пространство. Плоскостта е възможност на правата линия, а кубът има възможност на плоскостта. В ангелския свят не ви са потребни никакви работи, да нямате никаква тяжест. Ангелът няма желания, няма сила, но може да има сила. Качеството на ангела е абсолютна чистота. В тях има само разширение. Как разбирате думата «желание»? Желаеш – защо го искаш? Като не разбираме законите, ний си създаваме излишни страдания. Добродетелният човек продължава своя радиус, своята активност. Всички хора са излезли от Битието: едни – когато Безграничното е проявявало Своята активност, а едни – когато Безграничното е проявявало Своята пасивност, и затова има разлика между хората.

Някой път желанията ви са удължени, а някой път са нормални. На някого радиусът на ума му е продължен, а линията на сърцето – нормална, и обратно – линията на сърцето – продължена, а линията на ума – нормална. Духът е първото проявление, а душата е възможност на Духа. Умът – възможност на

* АБСОЛЮТНА СПРАВЕДЛИВОСТ: 1-ва школна лекция на Общия окултен клас, г. IV (1924–1925), държана от Учителя на 15.X.1924 г., София. Русе [1927]. (бел. М.И.)

душата, сърцето е възможност на ума и волята – възможност на сърцето. Между ума и сърцето трябва да има равновесие. В един живот може радиусът на твоя ум да се удължи, а в друг живот радиусът на сърцето да се продължи. С удължението на радиуса трябва да съберете енергия за проявлението в следующото раждание. Единственото същество, което мисли, то е само Бог. Ангелите имат съждение, а ний имаме понятия. Физическият живот е един преходен живот за нас. Хората умират от желания. Кога желаете, желаете, Бог казва: «Извадете го!»

Кое е онова, което дава достойнство на човека като човек? – Туй, Божественото, което се проявява в точката. Трябва да имаме абсолютна справедливост. Справедливостта в Божествения свят - това е човекът. Любовта почива в абсолютната справедливост. Тя носи проявления към обеднели същества, към страждующите, грешните. Бог като отнеме нашите грехове, ще насади любовта. Трябва ви знание на абсолютна справедливост. Бог има отношения към всички същества. Бог е извън страданията на хората. Той не страда, не е изменяем. У Бога всичко е възможно. Човек в плът не може да прояви едни качества на един ангел. Той може да има тия качества. Човек в себе си трябва да бъде верен. Всяка погрешка да изнисате и да изправяте. Стремете се да изнисате правдата в своя живот. И когато Бог съди нещата, виж как съди, и вземи поука! Законът на Бялото Братство е закон на справедливост.

2. 19.X.1924 г., неделя сутрин* (много кратки бележки)

«Благославяй, душе моя, Господа». [песен]

12. гл. Матея, до 34. ст.

28. стих: «Ако аз чрез Духа изпъждам бесовете, то е настанало Царството Божие.»

[На] съвременните хора им трябва една права философия, право верую, прав живот.

Когото попитате, той казва, че живее, че мисли, че постъпва добре. А виждате, животът е пълен с болести, с лоши мисли, чувства, действия.

Колцина знаят, че отгде сме дошли? Човешкият ум е способен на всички възможности. Как трябва да се служи на Бога и как трябва да вярваме! Твърденията нищо не показват. Едно дърво нищо не показва от листата си, а когато вкусите плода. Всяко учение, върху което не може да се спори, това е учение плодно – и обратно. Христос казва, че чрез Духа изпъжда бесовете. Ако едно учение се внесе в човека, който се гърчи, и подобри неговия живот, внесе светлина, нали е този Дух, Който пъди бесове! Осъждат защо се носят звезди**, а не кръстове. Кога се роди Христос, какво Му пратиха: звезда или кръст? Разбира се, звезда. Кога страда, тогава Му туриха кръст. Где са живите кръстове? Кръстът е една сила в света, а кога искате да изучавате Царството Божие, изучавайте звездите! Търсете Правдата Божия. Правдата Божия – да вземе това, което му се пада, а да не чака да му го дадат.

Слънцето изгря, пролетта дойде, всички може еднакво да се радваме. А не да завиждаме, скърбим, че на един чича му умрял и му оставил голямо наследство, а на него – няма. Да скърбиш за някоя добродетел – да, но не да скърбиш, че няма общество, че няма мисъл.

---

* НАСТАНАЛО Е ЦАРСТВОТО БОЖИЕ: [1-ва неделна] беседа, държана от Учителя на 19.X.1924 г. [Сила и Живот, серия VII (1924–1925 г.)]. Русе, [1925]. (бел. М. И.)

** Окултистите са носели звездата на Соломон на ревера на сакото си, в знак на посвещение. Това е представено в настоящия том в лекцията от 12.XI.1924 г. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

Един петел намерил едно парче сирене, клъвнал го и се качил на едно дърво да го глътне. Под дървото дошла една лисица и го накарала да попее – и паднало сиренето и тя го изяла. На следующата година лисицата пак го накарала да пее, но той мълчал, и кога глътнал сиренето, тогава пял. Сиренето е добродетелта. Трябва първо да добиете добродетелта, и тогава да пеете. Някой път хората пеят и изгубват своята добродетел.

Христос изпъди бесовете; и ний можем да ги изпъдим – от себе си, а не от другите. Може. Има начин, чрез който можем да приложим това учение. То е да бъдете чисти, да бъдете справедливи, да разрешите въпроса не от свой интерес. Всички, които твърдят, че техните възгледи са верни, да ни дадат един малък опит. В какво седи същността на Бога? Той е Любов и от тази Любов иде животът, свободата. Любовта е най-разумен акт, който съществува в света. Има една частичка любов и тя не разрешава въпроса, а само Божията Любов обгръща всички същества. Човек е една жива душа, която има възможност да живее и придобие всичко, каквото желае да придобие. Всеки да направи анализ на себе си. Има чувства, обществени чувства, животински, чувства лични и морални. Този, който жертва чувствата – обществените, животинските, личните за моралните, той е човек. Висшето е победило низшето. Според великия морал честта не може да се възстанови чрез съд. Този, великия закон, на който се подчинява всичко низше, аз ще изпълня тоя закон. Господи, Ти ме слушай, а аз ще извършвам Твоята Воля.

Ще се молите на Бога, да ни прислушва и да ни покаже погрешките как трябва да си ги изправим. Вложете новите теории в живота, и ако не дойдат плодове, не са теории. Нашето минало е порочно, но идат дедите ни от горе, които идат сега и ще ни спасят. В настоящето живеят хората, а в бъдещето живеят безсмъртните. Бог, Когото любим и Който ни люби, Той вечно живее и вечно пребъдва, и сега се проявява. Животът, който сега иде, е важен, а не миналият. Миналата вода е изтекла, сега тече друга вода. Животът сега е похубав от стария живот; ще бъде хиляди пъти по-красив. Всеки един Божествен акт е по-силен, отколкото светлината. Може между хората да има разногласия – това е от недоимък. Аз предпочитам да живея в колиба, да излизам свободно, да се разхождам и радвам на слънцето, а не в замък с мазгали*. Всички трябва да излязат от тия замъци с мазгали. Изгубиш пари, изгубиш ума си. Где ти е вярата, волята? Говоря на тези, у които е събудено съзнанието. Има в нас Божествен закон, който наблюдава нашите мисли, чувства, и този закон кога заговори, няма да изгуби своето присъствие. Изпъдили ли сте всичките си бесове от вас?! Виждаш един добър човек, той е богат, искат да го спрат. В ежедневния ви живот тези факти съществуват. Волята Божия е на тази Божия трапеза всички да ядат.

«В името на Любовта, ние ти заповядваме или да я приемете, или да напуснете дома ми и да отидете във вашето царство.» (Така ще ги пъдите от себе си.) Да се служи на Бога е един велик акт.

Юначество да седи в твоя ум, сърце, твоята душа и мощен Дух – то е човекът!

Парата е символ на мъдрост. Умният човек трябва да има тази мъдрост. Ако имате свещена Любов, моят и вашият дом ще бъде отворен и пътят – отворен; трябва воля и вяра.

1) Да мислите право и да постъпвате право, всяка постъпка да бъде права. Всякога да казвате: «Така е рекъл Господ, така е Волята Божия.»

Да решим тоя въпрос на жертвата. И Царството Божие ще дойде.

---

* мазгал (тур.) *остар.* – тесен отвор на крепостна стена, предназначен за стреляне през него. (бел. М. И.)

«Ако аз изпъждам бесовете със силата на Духа.» Желая да настане Царството Божие на земята и вие да бъдете свободни граждани на това Царство.

Амин.

Бог е Любов.

*

С молба да се прочете на сестра Цочева и, разбира се, с молба да ми пише. Вярвам, тя ще стори това.

Ученикът трябва да помни това: помисли, кажи и свърши!

Поздрав на всички сестри, които ме помнят.

Толева

София
19.X.1924 г.

3. 12.XI.1924 г., сряда (школна лекция)*

Основните мисли от първата лекция на III г. – «Високият идеал».

Отгде ще вземете материал да съградите вашата къща?! Тя ще зависи от материала и от майстора. За да направи човек някое добро, макар че има пречки, това не показва, че не може да направи доброто. Във време на мъчнотия, може да направиш всичко за спасение на вашия живот. Ти трябва да погледнеш нагоре. Висшите същества следят за всичките ваши постъпки. Човек трябва да образува една черта на постоянство. Трябва непреривно желание. Спънките имат друг характер. Небето е място само за добрите хора, и то е, което отличава човека. Вие искате да създадете доброто сега; доброто не се създава, а се ражда. Кога във вас се заражда желание да служите на Бога?

Насекомите имат предметно съзнание, човекът – образно, ангелите – идейно. Имаш огледало, огледаш се – какво ще наречеш това, което виждаш? Маймуната като се огледа, вижда образ и иска да го хване. Тя това, което вижда, мисли го за нереално, а ний съзнаваме, че това, което виждаме, е реално. Ангелът – идеи, но може да се огледа без огледало. Някои чувствуват, виждат и вътрешния образ, и този е вътрешният идеален живот. Между тия две същества се ражда доброто. Тази идея се отнася към духовния свят. Трябва светлина. Ангелите се делят на две царства. Едни принадлежат към Божествения свят, а други принадлежат към духовния свят. Едни схващат интуитивно от центъра, а другите – от периферията. И тъй, имате един Божествен лъч, който е слязъл от центъра.

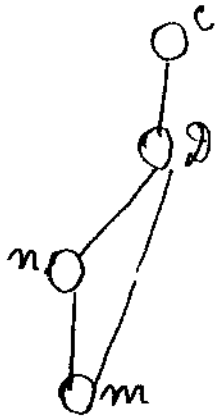

Фиг. 3.1

Всички идеи, които имате, не са съществени. Идейните образи са живи, не можеш да ги напуснеш. Животът е един филтър. Вие носите вашите радости и разочарования. Божественият ум не прави два скока. Не прави отрицания. Божествените неща – в тях няма никаква промяна. Интуицията съществува.

«– а» какво представлява? Едно същество се движи от центъра към периферията и в гъстата материя среща препятствия. А движение от периферията към центъра е «+ а». Следователно, които сте се родили

* ЗАБРАВЕНИТЕ НЕЩА: 5-а школна лекция на Общия окултен клас, г. IV (1924–1925 г.), държана от Учителя на 12.XI.1924 г., София. Русе, [1927]. (бел. М. И.)

на земята, сте «– а», изгубили сте нещо. А които отиват горе, печелят нещо. Те са «+ а». Ако всички предмети, които виждаме, се отдалечават, ний се приближаваме и сме «– а» , който се интересува от всичко. Онзи човек, който се интересува от духовния свят и прилага, е «+ а» , а който не се интересува и не прилага, е «– а». Знанието ви се определя от движението, по което се стреми. Височина е движение към центъра. Щом се движите от центъра към периферията, паметта отслабва, става тъмнина в съзнанието – и обратно. Ний сме сами, които хвърляме тъмнота пред себе си. Бог може да те постави в най-добри условия, и може да не ги използуваш. Може да те постави и в най-тежки условия, и да не работиш. От всинца ви искам права мисъл безпощадно – всяка погрешка, ще я извадиш, и ще кажеш: «Ще я изправя.» Два вида герои има, които изправят своите погрешки. Наполовина добро е наполовина зло. За мен съществуват само тези души, които имат добродетел. У всякой един ученик трябва да има по една добродетел. Разбирате ли дълбочината на окултната наука какво съдържа в себе си? Младият човек изучава закона на самопожертвуването, той е посеяното семе в земята.

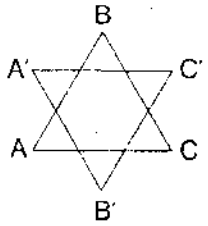

Фиг. 3.2

Обратният триъгълник надолу е младият човек (фиг. 3.2). Да се посее след страданието – движение от центъра към периферията. А кога се повръща лъчът в съзнанието – от периферията към центъра. Младият – излизание от духа и влизание в материята, а излизание от материята и влизание в духа е стар. То е вечен процес в живота. Вечността – интенсивно желание, непреодолимо, да придобиете, да бъде живо. Като ученици, да бъдете изправни. Да се изпълнят вашите копнежи, ще придобиете каквото искате, само да бъдете абсолютно изправни. Любов към Бога. Любов към живите същества. Всички мисли, желания – да се съсредоточи[м] вътре в нас. Ако изпратим мисълта към Бога, ще получим в сърцето си разширение и ще видим Божествения смисъл. Всички да изпратите вашата мисъл по-интенсивна, да проникне Божествената Любов в нашите сърца, да придобиете блаженство и само при тия условия душата да придобие светлина, топлина и свобода.

Всякой да прилага по малко на ден; не го отлагай, направи го! Всичко онова малко благородно, възвишено – прилагайте, прилагайте! Човешкият ум, който мисли, се разширява, сърцето се укрепява и волята – също.

У човека, в съзнанието му има една малка лампа запалена, има и една клечка, и правило как да драсне клечката и да се запали лампата. Светлината е едно качество за мисление. А светлите духове – светлината е отвътре и отвън. Той е всякой ден млад и стар. Тази лампа да е запалена и да върви по нейните движения. Тя е ръководната звезда. Тия са забравените неща, които сте забравили, кога сте слезли на земята.

Пяхме: «В начало бе Словото».

* * *

Раз. означава напред. Туй, първоначалното, с него да се стремим. С разума да разберем Словото Божие. Начало – приемай благоприятните условия. В своята красота е излязло Словото. Словото е излязло в онова определено Божествено начало. Вие бяхте в това начало. Вие бяхте в тоя трен. Забравили сте го. Да си спомните. Да дойде светлината отвътре.

– Любовта ражда доброто.

– Доброто носи живота, светлината, свободата за нашите души.

4. 23.XI.1924 г. (неделя) *

15. гл. [Евангелие от] Марка.

15. стих: «Пилат пусна им Варава, а Исуса като би, предаде на разпятие.»

В проявата на човешкия живот действуват 3 принципа: първият закон е да обича човек себе си. Всяко същество обича себе си. Вторият закон – за ближния, сдружаване, отношения един към друг. Третият закон – за Бога. Законът за себе си е закон за частите, а законът за цялото в бъдеще ще се разбере. Тя е още непонятна. Кога правим опити с Божествената Любов, например имаш овци, кокошки и други същества около себе си и всички те считат за господар. Казваш, че «трябва да живея». Хванеш някоя кокошка и ще я изядеш. Тъй върви животът. Това е любов към себе си. Кога ний се радваме, други същества страдат. А любов към Бога – законът е обратен. Хване кокошката и веднага я пуща – малката проява на Божията Любов. Трябва да живееш разумно. Има два живота. Човешка любов на егоизма. Всеки, който я приема, ще има скърби и радости. А вторият закон е законът на вечния живот. В първия закон царува човешката любов и човек трябва да умре. Следователно човешката любов носи една малка утайка, от която се образува отрова, и от тази отрова човек умира; принципът, че ний сме престъпили закона. Ний не сме създадени да се храним с месо. Христос казва: «Аз съм живият хляб.»

Ний, съвременните хора, да се пазим от заблуждения. Най-опитният пътешественик без компас може да се изгуби. Камъните ще бъдат вашият компас. По формата се познават кои са били греяни от слънцето и са били на изток. Как трябва да живеем? В какво седи сегашният живот? Ядението е условие за живота; спането, мисленето, чувството, работата са условия за живота. В какво седи самият живот? Животът сме ние. Щом извадим живота вън от себе си, ние сме мъртви. За какво можем да разсъждаваме? Насоката е да придобием живота. В човешкия живот има две състояния: радост и скръб. Студ и топлина Земята ги произвежда сама. На Слънцето няма студ. Що е студ? Малко количество на топлина. Земята произвежда студ и топлина. Бог праща Своята Любов като Слънцето. Скръб и радост са наши. Ний, съвременните хора, мязаме на Наполеона, на Цезара. Накрая резултатите се свеждат към нищо. Всичко, което градим, ще рухне като ледените дворци на някои американци. Като ги напече слънцето през пролетта, те се стопяват.

Пилат, за да угоди на народа, за да има тяхното благоволение, пусна им Варава, а Исуса би и Го предаде на разпятие. Защо Пилат предаде Исуса на разпятие? Да угоди на народа! Как Бог допусна в Неговото царство да станат тия ненормалности? Човек е една пукната стомна. Ти го пълниш три пъти през деня, и тя се изпразня. Ний, които минаваме за светии, не сме много от добрите. Где е красивото в живота, в какво седи вътрешният смисъл в живота? Знание, женитба – то са все условия. В какво седи същността на живота? Сегашният живот не е живот. Като придобием истинския живот, тогава ще разсъждаваме. Защо Господ не се намеси в работата на Пилата? Той не се меси в чуждите работи. Той казва: «Моя работа е да го възкреся и Му дам живот вечен.» А

---

* ДА УГОДИ НА НАРОДА : [6-а неделна] беседа, държана от Учителя на 23.XI.1924 г. в гр. София. [Сила и Живот, сер. VII]. Русе, [1925]. (бел. М. И.)

работата на Пилата е да предаде Христа и угоди на народа. В проявата да угоди на народа.

Ако угождаваш на себе си, на ближния си, ще умреш. А да угодиш на Бога. Който се занимава да угоди на Бога, не му остава време да се занимава с малките дребнавости. Един адепт – ученик, искал да познае Божествената Любов. Пращат го да настигне трима пътници, които вървят по пътя – един военен, браминин и адепт, и да им удари по една плесница. Ударил на военния – той се обръща и му връща по-силна плесница; браминът му отвръща с две; а адептът толкова бил унесен, та не усетил нищо. Връща се ученикът при учителя си и пита защо. Учителят му отговаря: Първата плесница е светът; втората е правосъдието, съдилищата; а третата е адептът, занят с Бога. Учителят казал: «Кога твойто сърце и ум се погълнат от Божията Любов, ела при мен!»

Три положения има. Условията ние ги създадохме. Бог е едно същество, Което е само благост. А ние правим подпушвание. Любовта е една сила, която изпълня ума, сърцето и волята. Този, слабият човек Исус, който не си обади гласа, а остави да го разпънат, как стана силен? Ще речете, че беше Господ. Не. Господ не се разпъва. В страданията работи Господ. Допуснете, че вие преживявате Христа. Силен човек е онзи, който свойте неприятели да ги преобърне на свои приятели.

Две противоречия – как да ги примирим? Двама американци, пияни, рекли да се разходят с лодка нагоре по течението на Ниагарския водопад. Единът отива назад с преобърналата се лодка, а другият увисва над пропастта на една скала. Трябвало после други американци да отидат и му хвърлят един топ въже и той да се спаси. Второ положение, сега: един искал всички да говорят за него. Направя една много красива бъчва, влиза вътре и накарал да го пуснат отгоре на водопада, обаче го изваждат от бъчвата полумъртъв. После той, като го свестяват, казва: «Да ми дадат целия свят, не влизам вече в бъчвата.» В света има закон, че човек може да бъде знаменит през живота си само един път. И трето положение: искаш да станеш знатен. Простира над водопада едно въже. Минава по това въже с тояга, връща се; минава втория път без тояга; и третия път минава, като носи един човек на гърба си. Да бъдем смели и решителни. Кога минаваш по въжето, да не се стряскаш, да имаш присъствието на духа и спокойно да минеш. Ако не можеш – слез от въжето! Кога си в изпитание, кажи: «Аз ще мина през това въже.»

Христос мина това въже. Христос на земята научи един закон – пълна преданост на Бога. Той остави Бог да свърши всичко. Той каза: «Има кой да се грижи. Търсете слава от Бога и тая слава и живот никой не може да ви го вземе.» Човешката любов има връзка с Божествената Любов. Човешката любов е една запалка. Божествената Любов е предисловие, че ще влезе в нас Божественият живот. Да възприемете главното – Духът, Който беше свързан с Бога. На Земята има спане, в Небето има почивка. Ангелите, и те ядат, но само че те забогатяват, разширяват се. А не е така с нас. В младини придобиваме повече енергия, а по-малко харчим. Младите хора живеят при Бога. Старият малко черпи енергия, а много харчи. Всички стари хора са Томовци. Старите се много лъжат. Пилат трябваше да произведе тази процедура. В човешката любов лъжа се допуща, а в Божествената Любов не се допуща. В Небето идеално по чистота живеят. В Небето няма условия за прегрешение. При Божествената Любов се ражда онова, великото съзнание. Ний страдаме от един недъг – да угодим на този, на онзи, и в края на краищата ние губим нашия живот. Не зависи на какъв светилник е турена свещта. Важна е светлината. Духът, който излиза от всички хора, да има обща връзка. Догдето имаш в себе си оня

Мир, Истината, Свободата, Любовта – ти си с Бога. Любовта към Бога ни дава разширение. За да опитате Божествената любов, трябва да минете през живота на Христа. Който премине препятствията, той ще се домогне до Божествените блага. «Опитай ме, Господи!»

Да угодим на Бога и да предадем Христа на Неговите приятели! Дайте свобода на Духа, Който работи във вас. Които сте Го възприели, да бъдете смели, да научите самоусъвършенстването, да дадете образци на Божията Любов. Някои има да учите закона на жертвата, други – добродетелите. А които са възприели Духа, да се усъвършенстват.

Словото ще бъде разумно, да имате свободен ход. (Ще се заменят парите със Словото.) Свобода без пари. Когато тази любов изпълни сърцата ни. От лошите хора да научим една черта – работливи са те. Вълкът – от кошара на кошара, и взема агнето.

Ний имаме сила да спрем злото в света. Пилат е бил като нас, човек на власт. Глава на нашето битие ще бъде Бог. В Писанието е казано: «Глава на Твойто Слово е Истината.» С любовта към себе си ще направя дробовете си, а с любовта към ближните ще направя ръцете, а с Любовта към Бога ще мисля. Главната идея: ще поставите Божията Любов като глава на себе си, да мислите. С любовта към себе си ще образувате дихателната система. С любовта към ближния ще образувате ръце, да работите. Ще направите един опит и тоя опит ще бъде достатъчен.

Изпейте «Бог е Любов».

* * *

Любезна Юрданке,

«Любовта ражда доброто, доброто носи живота, светлината и свободата за нашите души.» Моля, пиши нещо от Варна. За живота в братството, особено нещо от групата. Колко души сте по име, кои сте, где се събирате, кой ръководи събранията и др. Знаеш, това ме интересува живо. Ами неделните беседи, които пращам, кога ги четете и где??? Понеже не зная как работите, затова от неделните бележки сегиз-тогиз ви пращам. Моля за извинение, защото това, което ви пращам, е от беседите кратки бележки. И от това, което аз вадя сама от другите беседи. За мен са ценни неща, а понеже ви обичам, затова ви ги пращам и вам. На Учителя между другото казах, че имам писмо от Варна. За наставления не съм ходила, защото не искам сама да искам, ако вие оттам не пожелаете. Аз не си считам труда това, което го дава Учителят нам, да ви го изпратя. Не зная само дали навреме го получавате.

Пиши, пиши, пиши!

Мълчанието ти ще го взема като недоволство.

Със сестринска целувка теб и сестрите.

София, 24.XI.1924 г. Д. Ив. Толева

P.S. Ами сестра Цочева защо се потайва – или ме не помни!

Поздрав и на брата Боян, хвърли патерицата.

5. Сряда, 26.XI.1924 г. (школна лекция)* (кратки бележки)

(Тайна молитва.)

«Разликата между събирание и изваждание» *(тема)*.

Живо събирание и изваждание; някой път изваждането, както вадите картошките от земята. Виждам у вас едно особено състояние – дължи се на особните ви възгледи, да ги наложите в живота. Например в Индия сте – леко сте облечени. Тръгвате за Хималаите с тънките си дрехи – ще се простудите. Животът във всичките области са топли, тихи. В пътя на живота ще срещнете всички бури. топлина, студ, мраз. От това неразбирание вие ставате индиферентни, еднообразни. Кога отивате на Витоша, изисква се будно съзнание, инак вие ставате еднообразни, индеферентни. В земята да не заспим, и затова са промените. При радостта ще се стопите, а при скръбта ще замръзнете. Радост и страдания са пелените на живота, и те са неизбежни. Не се прави никому изключение. Има известни правила. Тея положения ще ги помните, да не ставате индиферентни, еднообразни. Ний, хората на Земята, сме забавление за Небето. Те правят опит върху живота, който се развива *(Учителят си сложи дясната ръка на масата, а с лявата хвана верижката на часовника си под брадата)* и пита защо. Няма да обяснявам, то е секрет. Размишлявайте защо. Има три ябълки. Едната – от топлия, [втората – от] умерения и [третата – от] студения пояс. Срещнете се и какво ще се разговаряте? Защо? Коя е най-щастлива? В топлия, умерения; а в студения нямат условия. И с хората е така: в умерения пояс хората са по-интелигентни, културата е по-силна. Това, което е вярно за животните, не е вярно за човека, защото всички нямат еднакви условия за развитие. Кога тук, на земята, имате един прилив, горе, в астралния свят, има отлив; и обратно. Висшите духове, кога има отлив, отиват да живеят в по-висшите светове. В този свят, гдето има радост. Въпросът е за сегашния живот. Вземайте урок от природата. Вземете хляба в устата си – ако нямате слюнка или вода, не можете да го сдъвчете. Природата е дала слюнката и водата. На растенията трябва вода. Не се стремете да коригирате природата в нейните действия. (Това е правило.) Щом помислите, че в природата има дефекти, проявява се дисхармония. Вашият живот е поставен в хармонични условия, а дисхармонията се дължи на вашето състояние.

Ще ви прочета 12. глава от «Евреем»*. *(През време на четенето се спира и дава обяснения.)* Кога отивате на разходка и ако се спирате при всяко дърво и питате защо това е такова, онова е такова – вие се спъвате. Мнозина християни си представляват Христа на престола. Има професор някой, много учен, и ученикът иска да е като него, а не вземат във внимание преживяването, през което е минал. Вам щом ви вземат нещо, ставате песимисти. Щом някой каже, че не му се живее и иска да се върне в Небето, трябва да има за него приготвено място. Бащата бие, шиба сина си. Кой светия не е бит и става на разхвърлени кости? Такъв път са яли светиите! И вие ще минете по този път – ще ядете път! Това страдание ще дойде. Един от древните царе имал един стол отдолу, имало поставен един нож и този стол стоял всякога празен, никой не смеял да седне. Смъртта е една от големите прегради и човек трябва да е силен, да

---

* ПЕЛЕНИТЕ НА ЖИВОТА – РАДОСТИ И СКЪРБИ : 7-а школна лекция на Общия окултен клас, г. IV (1924–1925), държана от Учителя на 26.XI.1924 г., София, Русе, [1927]. (бел. М. И.)

** «К Евреем Посланието на Светаго Апостола Павла». (бел. М. И.)

победи смъртта. Ако искате да станете нещо, като синове, трябва да ви мачкат като грънчарска кал. Да минете процеса на грънчарската кал. Щом той не е доволен от страданията, наказанията, не му дават наказание. Да бъде доволен от наказанието. За да ви турят нещо в джоба, трябва да ви набият. И тъй, скръбта е едно разнообразие, да ни държат в будно състояние, за да разбираме Божествените пътища.

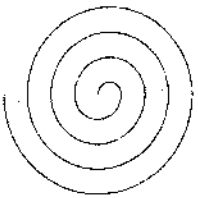

Упражнения: лявата ръка – спростряна напред, дясната – спростряна и дланта – сложена на едно разстояние върху лявата. Сега дясната се върти най-първо полека и после много бърже. Правят се кръгове върху лявата длан много пъти към дясно и после – към ляво. Като че ли се върти някое колело. (фигура)

Всичко е движение. Да държите хармоничните движения.

Упражнения: Пак с дясната длан над лявата, само че кога се върти кръгът, при първото упражнение ръката правеше кръгове отгоре на дланта, а сега минавате един път отгоре, един път отдолу; най-първо – полека и после – много силно и много пъти. Всичките движения трябва да бъдат разнообразни. 2 минути размишление.

Музиката има несъизмерими тонове и тактове. Несъизмеримостта не може напълно да се обясни. Кога занесат вълна на дарака, нишките са разбъркани, но даракът ги оправя, извлача. Дайте на природата вашите мисли, и тя ще ги оправи.

(Учителят свири.)

Изпейте: «В Начало бе Словото». *(Учителят накара някой сам да я изпее. Олга Славчева я изпя.)*

Според сегашното схващание в какво седи смисълът на музиката? Сега една песен може да се изпее по разни начини. Но има един начин – първоначален образ.

(Учителят изпя и свири ново упражнение: «Кажи ми ти Истината, която носи свобода за моята душа.»)

С кой тон бихте започнали? *(Учителят пее, и ние – с Него.)* То изразява вашето състояние. Отговорът къде е? – Истината, истината, истината, истината, истината. *(Учителят го пя.)* Кое ще бъде отговор на Истината? Как мислите?

(Пяхме пак: «Кажи ми ти Истината, която носи свобода за моята душа.»)

Отговорът е в настроението, което ще почувствуваш. Може да ти се каже да я напишеш. Ако това е Истина, която чрез живота се пояснява. Коя е най-важната дума? Свободата и Истината заедно вървят. Щом ви кажа: «Кажи ми ти Истината», чувствуването е друго, а щом се изпее, е друго. Всичко трябва да се говори музикално. В най-хубавите песни не трябва да има прекъсване. Всеки от вас може едно малко изречение да го изкажете по музикален начин. (Изпейте го пак!)

Учителят стана и каза:

– Любовта ражда доброто.

А ний отговорихме:

– Доброто носи живота, светлината и свободата за нашите души.

* * *

[Тук са написани нотите на песента «Кажи ми Ти Истината» – вж. на следващата страница. – бел. М. И]

С цигулка да научите мелодията.

Кажи ми ти Истината

Учителят

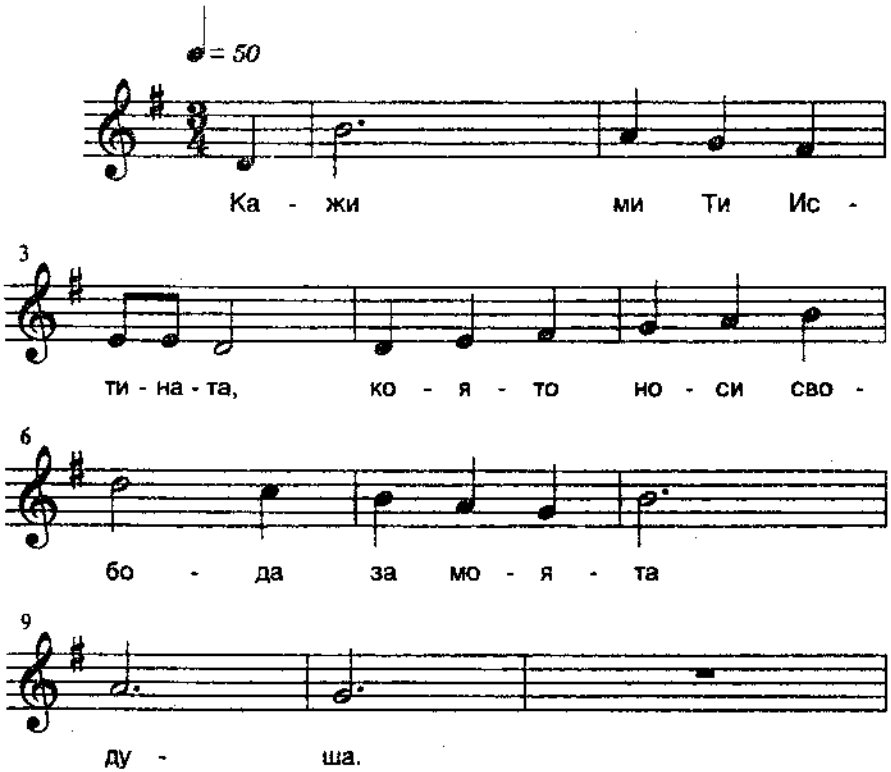

Учителят

Препис на нотите на песента «Кажи ми ти Истината» от бележките на Димитрина Толева от лекцията на Общия окултен клас от 26.XI.1924 г. В бележката си до сестрите от Варна след записките от лекцията тя споменава, че песента е нотирана от Асен Арнаудов.

Кажи ми ти Истината

Moderato

Текст от Учителя — мелодия от ученик

Ка - жи ми ти Ис - ти - на - - та, ко -

я - то но - си сво- бо - да за мо - я - та ду - ша.

Песента «Кажи ми ти Истината», публикувана от Мария Тодорова в: Песни от Учителя. Съставител Мария Тодорова. София, 1947 г., стр. 70.

Моля, отговори ми, сестра, можахте ли да разберете упражненията и песента дали я схванахте. Асенчо* ми веднага написа нотите, догде пееше Учителят. Още не са нотирани, и вие ги имате вече. Прощавайте. Толева

[С различни почерци:]

Виктория Назор
Петра Матеева
Ст. Д-р Русева
Мария Кънева
Зора Стоилова
Кута Арнаудова
Мария Самарджиева
Ан. Мавродиева
К. Генчева
Анастасия Щилиянова
Мария В. Бубева, А. Костова.
Много поздрави и от А. Конярова
Димитричка Ив. Толева.

Поздрав от сестрите на нашата група на варненските сестри.
Беседата се прочита първо в софийска група и веднага я препращаме.

6. Сряда, 10.XII.1924 г.* (кратки бележки от школната лекция)

(Тайна молитва.)

Това, което се говори, трябва да се разбира. Трябва да го разбирате.

$(\cos\theta + i\sin\theta)^n = \cos n\theta + i\sin n\theta$

Това е една теорема написана. De Moivre's.* Ако я разберете тая теорема, какво ще научите? Който не разбира, ще каже: «Нищо не разбирам.» Животните много добре разбират математиката. Например котката как изчислява как да хване мишката? У животните работи интуитивната, а не разумната математика.

Друга задача: ixixixi i 4 – една единица, умножена 4 пъти сама на себе си. « i » е въображаема единица. Всяко положение има разумно обяснение на нещата.

– 500 +
+ 500 –
+ 500
– 500

Една величина, отрицателна у теб, става положителна у другиго. Например аз имам 500 лева в джеба си, давам ги на другиго. Аз губя, а той печели, щом взема парите. Аз имам – , той има +.

---

* Асенчо – Асен Арнаудов. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

** НЕРАЗБРАНОТО : 9-а школна лекция на Общия окултен клас, г. IV (1924–1925 г.), държана от Учителя на 10.XII.1924 г., София. Русе, [1927]. (бел. М. И.)

*** Abraham de Moivres (1667–1754 г.). Математик от френски произход, преселил се на 18-годишна възраст в Англия. Той е един от основателите на аналитичната тригонометрия и на теорията на вероятностите. Приятел на Исаак Нютон. Формулата (теоремата) на Моавр гласи, че за всяко реално число x и за всяко цяло число n: $(\cos x + i\sin x)^n = \cos(nx) + i\sin(nx)$. (бел. М. И.)

Но има величини, които са положителни за всички; и отрицателни за всички.

В природата има два метода, с които се говори на човека. Някой път говори на сърцето, а някой път говори на ума. На сърцето говори да бъде доволен и религиозен; а на ума – да придобие знание. Религиозният човек е фанатик, като крава в живота. Всички идеи са излезли от човешкия ум.

Преди Христа казваха, че имаше пророци, синове Божии, а сега казват: «Няма пророци, синове Божии.» Где отидоха след 2000 години?! Те пак съществуват. И чадата Божии, и пророците, и Христос. Нещата са непроявени в своята реалност. Свещта, която е горяла преди 2000 години, и сега може да се запали. И днес има пророци и синове Божии, но тази е разликата, че тогава бяха в други костюми, ходеха голи, боси, а сега са в други костюми. Не е брадата, която прави пророка. Ами ако е жена?! Отгде ще вземе брада? Някой казва, че «аз не съм учен, не съм красив, не съм богат, не съм силен». Можеш да го придобиеш. Трябва да учиш, учиш. Няма да спиш по 10 часа, а ще учиш. Това, което имаш и знаеш, да е написано вътре в сърцето ти – това е Божествено. Всеки ще придобие в този живот знание, колкото му е необходимо. Да приложите Царството Божие между 3-ма, 4-ма, 6-ма..., 20 души.

Казвате: «Да дойде Царството Божие.» То е дошло, а вие сте закъснели. Слънцето е изгряло, станете, умийте се и хайде на работа!

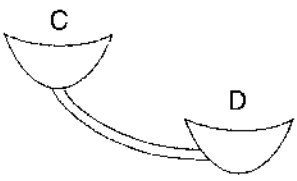

Фиг. 6.1

Фиг. 6.2

Два скачени съда, празни, едина е по-висок от другия (фиг. 6.1). Напълните съда C с вода, и тя ще иде в съда D, защото е по-нисък. Това са две съзнания. D взе ли водата на C? Те са [два] скачени съда. Може ли C да каже: «Ти защо ми взе водата?» Ако съдът C е затворен, водата се връща назад. Каквато енергия, каквато мисъл си изпратил в света, ще се върне при теб. Има известни моменти в живота ни, само възприемаме – като Месечината. Тя е паница, която взема и дава (фиг. 6.2). Щом ти дадат, трябва да дадеш. Инак става подпушване.

Знаете ли на какво прилича подпушването? Например: има дембелханета*. Турят го в една стая, дават му една тулумба**. Той стои, нищо не работи. Пущат вода в стаята, водата стигне до корема му. Вижда, че ще се удави – какво прави? Грабне тулумбата и почва да работи. Ний сме дембелханета. Работиш, защото зор има. Да работим от любов! Вий трябва да почнете да учите, да разсъждавате – това е потребно за ума ви. Човек някой работи – трябва да помни, а някой работи – трябва да забравя. Някой път се произнасяте за някого, че не бил добър, не бил праведен! Вий не може да видите вътре в сърцето, вътре в ума му дали е праведен или не. За да се произнесеш, трябва да разбираш висшата математика. Има някои, в миналото не са живели добре. А някои сега не живеят добре. Ако живееш по Бога, трябва да живееш по всичките правила. Търпението е най-красивото на земята. Отлична черта е то.

Богатството на хората се определя от елементите на кръвта им и съобразно на това богатство на кръвта съответствува и външното богатство на физическия живот. В духовния свят живот трябва. А в Божествения свят трябва

* дембелхане (от пер.-тур.) *разг. ирон.* – къща, дом за мързеливци.

** тулумба (ит.-тур.) *остар.* – пожарникарска или изобщо водна помпа. (бел. М. И.)

да има Дух. Ще възлюбиш беднотията. В следующето идване ще имаш условия. Но и сега, в този живот, Господ може да вложи нещо в кръвта ти: богатство, живот и Дух всеки носи в себе си. Бог ни знае като деца и знае как сме живели в миналото, и затова сега [някой човек] е беден. Който иска да се обогати, трябва живот и Дух. На човека има нещо, което му липсва. Слънцето има всичко, едни и други се греят, но едни се греят и са здрави, а други се греят и не са здрави. Да използвуваме.

В срядашната беседа се засяга вашият ум, а в неделната беседа се засяга вашето сърце.

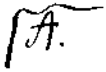

– (фиг. 6.3) това е една пръчица. Защо децата турят отгоре тази

врръвчица и махат камшик?! Отгде дойде тая идея на децата? Врръвчицата показва силата, която излиза от пръчицата. Старите маги някога са носели много широки ръкави, като попските, и са носели в ръкава си по една магическа пръчица. Като я извадели, сила излизало от нея. Детето реализира тая идея.

В какво сегашният живот е реален?! По интенсивността; и тя е причината за голямата възбуденост, нервните болести. Който бърза, скоро остарява. Не бързайте! Всички процеси в нас да бъдат медленни*, но стабилни. Ти използувай тази енергия. Бързите радости се обръщат на скърби. Процесът на любовта е изгряване на слънцето. Трябва да направи, да изходи 1/4 кръг (фиг. 6.4).

Фиг. 6.4

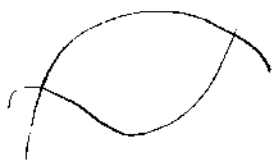

Когато твоята любов достигне до края на своето залязвание, в духовния свят почва зазоряване. При Божествената Любов всякога има разширение. Новите идеи няма да се приложат изведнъж, в живота сам трябва да чувствуваш любов в себе си. Всеки един знае дали има любов или не. Любовта не подлежи да изучавание. Дойде ли, ще я пазиш като свещена. Когато дойде, всичко ще изчезне: сиромашия, скръб, страдания, а ще донесе подтик, инициатива, мир, радост. Човешката любов може да прилича на малка чешмичка, която цицеричи, а Божествената Любов е тази, която тече силно. От Любовта взимайте малко и постепенно да се увеличава, догде се приспособиш на тази сила.

Възможни и невъзможни неща са относителни. Всички може да учите. Стига да добиеш знанието. Трябва смирение. Колко е мило, благородно, кога някой дядо потупа едно детенце и каже: «Хайде, дядовото, кажи ми какво е това, как се пише тази буква?» – и той пише, не го е срам, че дете му показва, но днес – буква, утре – буква, дядото се научил да чете и пише. Но това дете било един ангел, ангел в нови дрехи, и е по-стар от дядото, макар той да има брада. На ученика най-първо трябва смирение. Ще учите. Христос казва: «Ако не станете като децата, няма да влезете в Царството Божие.»

Царството Божие е място на наука. Аз желая да внесете Царството Божие. Всеки един да го внесе в себе си. Имаш например тор, нечистотии – пусна тулумбата, водата, размият се и изчезват. Пуснете живота си – нека Божественият Живот да влезе. Не се борете със злото – пуснете доброто да тече, и всичко ще се уреди. Питам: кой е най-важният въпрос в живота? Ако те бесят, кое е най-важното? Да се освободиш. Кога се давиш? Да се избавиш. Ако нямаш

---

* медлен – *книж. остар.* бавен (рус. медленный). (бел. М. И.)

пари? Да имаш пари. Всеки има важен въпрос. Най-важният въпрос е необходимостта. Ако тази мисъл ви свързва прямо с Бога, с върховния Източник на живота... На деня един малък важен въпрос като разрешите, ще дойде една малка радост. Ще учите. Никога няма да идеш да просиш! С пот ще работиш. Да бъдеш справедлив.

Три вида богатства трябва да имате: богата кръв, богат живот и богат Дух. Гледайте най-първо да се справите с противоречията! Всичките разумни енергии, които обитават в нашето съзнание, са разпределени. Да бъдете благодарни на всичко, което имате. И ще опитате резултатите. Царството Божие да въдворите първо от Духа. От Него излиза Любовта. А вие почвате от кръвта. Но не от този Дух, Който ви говори. То е Словото. Глава на Словото е Истината, а глава на Истината е Духът.

«Най-важното от тази беседа за мен е това: ...» *(тема)*

Силата на един тон зависи да внесе разумното.

Да изпеем думите: «Вечер, сутрин, отиде, дойде, дойде, дойде, дойде».

(Изпяхме от гамата «до–ми–сол–до» и обратно, и го заменихме с думите: «вечер, сутрин». Пяхме думите: «Вдъхновение».)

Окултните упражнения са за тонирание на организма. Думите са от различен характер. Те действуват възбудително. У всеки човек се заражда един духовен мързел. Някой казва: «Искам да умра.» Тоз, който иска да умре, той казва [така], защото иска да видоизмени своето състояние. Кога идат бързите промени, то е едно благословение.

Думите имат цветове, които действуват. Произнесете една дума или един стих от Евангелието, и вижте какво действие вниса във вас.

– Любовта ражда доброто.

– Доброто носи живота, светлината и свободата за нашите души.

София
10.XII. 1 ¼ ч среднощ
Сряда.

* * *

Любезна Юрданке,

Както се види, ще ме направиш без време ясновидка! Да виждам във Варна. Да си получавам сама отговорите! Толкова сте там, няма ли някоя да драсне две думи, за да зная, че сте получили бележките!!!

Да не ви отегчавам!

С. Б. Л. Е. Л.* Поздрав теб, брата и всички. Твоя Толева.

---

* «Само Божията Любов е Любов.» – формула от Учителя Петър Дънов. (бел. М. И.)

7. Сряда, 17.XII.1924 г.*

(Тайна молитва.)

Ще ви задам един въпрос, да видим как ще отговорите. Някой човек – А, богат, обичал да попийва и изпивал за 100 лева. Друг – Б, бил религиозен, отивал в черква и се молел, и харчел и той 100 лева. В случая и единa дал, и другият дал. Каква е разликата тогава? Този, който е служил на Бога, ще има здравие; а онзи, който е служил на дявола, няма да има здравие.

Някой казва: «Ти не струваш нищо.» Ама туй нищо е голямо както всичките неща.

Имаме приход 10 000 лв. – 5000 = 5;
имаме разход 10 000 лв. – 10 000 = 0;
10 000 – 20 000 =

Във висшата математика всичките числа са излезли от Божествените числа.

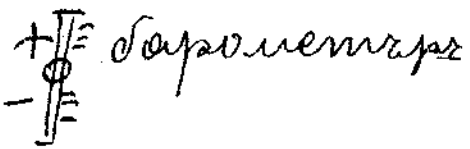

Ако се вдига барометърът, това показва, че има влага. Ако се снижава, това показва, че се понижава влагата. При 10° влагата се повишава, а при други 10° влагата намалява. Този закон си има приложение и в живота. Може ли вашият барометър да спадне и вашето положение да не се измени? Влагата при известни случаи е полезна, а при известни случаи е вредна. Например водата може да съществува без леда; а ледът без вода не може да съществува. Ледът в живота е омразата.

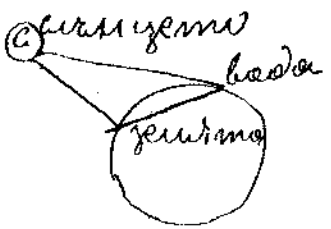

Где ще се образува вода?

Кога телата замръзват? Когато са отдалечени от Слънцето. Така е и с живота. Когато се отдалечавате от Бога, страдате. Следователно ъгълът показва замръзване.

Да превеждате нещата от видимия свят към вашия вътрешен свят. Бог е направил света и всичко, но нашият свят не е хармоничен.

Когато почнат през пролетта ледовете да се топят, става начупване, търкане на парчетата. Като се надроби всичко, какво ще изгуби светът?

Всички духовни хора трябва да бъдат много разумни.

Днес светът страда от учители, които не могат да учат. Божествените пътища за нашите вярвания няма да се изменят.

Ще ви прочета 4 гл. Ефесяном**. В тази глава има следующето: Вий мислите, че светиите стоят много високо! Той даде едни да са апостоли, други –

---

* ХАРМОНИЧНА ДЕЯТЕЛНОСТ : 10-а школна лекция на Общия окултен клас, г. IV (1924–1925 г.), държана от Учителя на 17.XII.1924 г., София. Русе, [1927]. (бел. М. И.)

** «К Ефесяном Послание на Светаго Апостола Павла». (бел. М. И.)

пастири, учители. Апостоли са всички, които са имали прямо общение с Христа, имат видимо прикосновение. Пророците имат духовно прикосновение. Пастири и учители – които учат. Много светии има, но и те са слепи хора, имат нужда от знания. Всички трябва да се усъвършенствувате.

Разликата между Божествения и човешкия процес: [в] Божествения има увеличение, разширение, а где няма това, то не е Божествено. Да си съставите пълно понятие, да почнете 1. със Словото; 2. Истината; 3. Духът – на еврейски на 4 места – нашето «Господ» се споменава Бог, а останалото – Господ.

Съблечете се от вехтия човек, а се облечете в новия човек! Това е Неговата мисъл. Да оставим вехтите мисли, а да се облечем с новите мисли – Божествените.

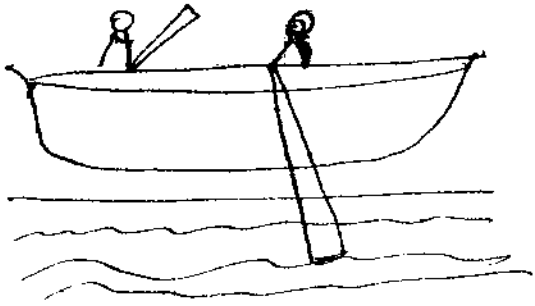

Да изясним един закон. Това са мъж и жена в лодка. Мъжът казва: «Аз без жена мога», вземе лопатата – не върви лодката, а само се върти. Жената каже: «Аз мога без мъж», вземе лопатата – лодката само се върти. Нито мъж без жена може, нито жена без мъж може. Нито ум без сърце може, нито сърце без ум може. А кога са двамата, те са праволинейни, и лодката върви. Има само движение. Да има праволинейно движение, трябва умът и сърцето да работят по права линия, за да идете при Бога. Сърцето да бъде с мислите на ума, и умът – с желанието на сърцето. Раздвояването е причина за пукването на съзнанието.

Многото мисление донася къхъра. Ще впрегнете ума си и сърцето си да работят заедно, и всичко ще върви успешно. Божественият Дух се явява само тогава, когато умът и сърцето работят заедно. 2 метода има: впрегни ума си и сърцето, подкарайте своята лодка, а като идете на другия бряг, ще помогнете и на други. Библията има 3 начина за изучване: по форма, духовен и Божествен начин. За да постигнете своето развитие, трябва умът и сърцето да работят заедно. Ученикът трябва да бъде вещ. Ако не сте постигнали нищо, то сте вие сами причината. Всички да бъдете разумни. Във всички школи да има само един принцип. Има 3 начина на служение. Да изпълниш условията, които Бог е определил. Тази лодка да превърнете жива във вас. Утре ще почнете да се въртите в морето. Ще вземеш двете лопати, ще потеглиш в морето. Всички трябва да имате едно [...] разбирание, да имате вяра. Любовта изисква хората да се учат. Само един разумен човек може да служи на Бога. Не се стремете да имате любов. Вий я имате! Беззаветната Божествена Любов ще те изведе, и ти ще влезеш в лодката, и ще плавате.

a + a i =

«а» е едно реално число, «а i» е един търговец. «а» казва: «Аз ще вложа 5000 лева и те ще ми донесат такава печалба.» «а» няма никакви пари в джеба си. Прави сметка колко ще има. Това, което си вложил, е реално. Ти правиш в ума си сметка и си доволен, но изхарчил си известна енергия. Човек мисли, че е праведен и чувствува, че е праведен. Става ли праведен, като мисли и чувствува? Не. Трябва да живее праведно. Животът сам по себе си носи доброто. Не чрез доброто се спасява човек, но чрез живота. «а» е добър вследствие от живота. Аз казвам: Всичко изпитвайте, Божествения Живот в себе си възпри-

емете! Да се пазите. Имате видими и невидими приятели и неприятели, които ви обикалят. Може да ти подкопаят къщата и ще те оберат. Давам ви правило. Ще кажете така: «Ти, като си в лодката, с двете гребла ли гребеш или с едното?» Умният човек няма да търси платна да издига, а ще употреби греблата.

Да изпеем: «В начало бе Словото». *(После пяхме: «Сутрин, вечер, отиде, дойде» и няколко пъти изпяхме: «Вдъхновение».)*

Между другите упражнения тези са малки упражнения. Трябва да си давате концерт сами на себе си, да пеете!

Пението има сила да съсипва отрицателните сили в нас. Скръбен си – пей! Възпейте Господа!

(Изпяхме «Вдъхновение», «В начало бе Словото».)

– Любовта ражда доброто.

– Доброто носи живота, светлината, свободата за нашите души.

17.XII.1924 г.

[ноти: «Вдъхновение»]

Писмо от Димитричка Толева до Юрданка Жекова

Любезна Юрданке,

Получих писмото ти. Предадох поздрава [на] Учителя и Му прочетох писмото. Също и на другите предадох поздравите. И на Милева. Тя ти писала. На Бела писала по-първо, тя й пратила една жекетка лилава от трико с два джеба и тя веднага й отговаря с препоръчано писмо. Също и на теб писала, просто вярва, че си го вече получила. Здравка след Варна беше болна. Все с нея се разправя, та ще извиняваш и прощаваш.

Ами нотите можеш ли да ги свириш и да научиш тези малки упражнения?

Поздрави теб, брата и всички сестри.

Целува те сестра Д. Ив. Толева

София, 17.XII.1924 г.

Вдъхновение

Учителят

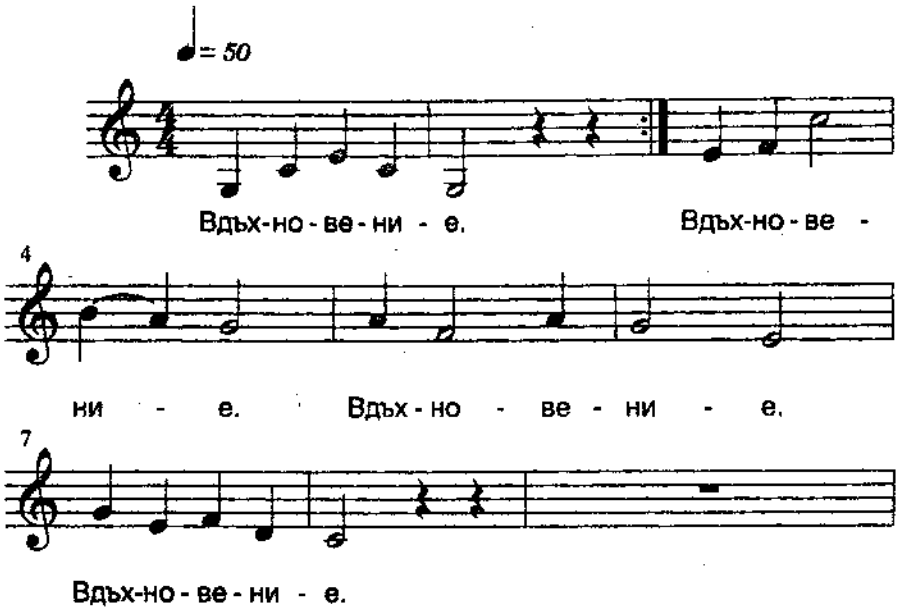

Учителят

Препис на нотите на песента «Вдъхновение», написани на гърба на бележките на Димитрина Толева от лекцията на Общия окултен клас от 17.XII.1924 г. Песента е дадена на лекцията от 10.XII.1924 г.

Вдъхновение

Andante

Вдъх- но - ве - ни - с, вдъх-но - ве- ни - е, вдъх-но - ве-

ни - с, вдъх- но- ве- ни - е, вдъх- но - ве- ни - е.

Вдъх - но - ве - ни - е, вдъх - но - ве- ни - е, ти си бла -

го - сло - ве - ни - е, ти си бла - го - сло - ве - ни - с.

Песента «Вдъхновение», публикувана от Мария Тодорова в:
Песни от Учителя. Съставител Мария Тодорова. София, 1947 г., стр. 76.

8. Сряда, 24.XII.1924 г.*

Тайна молитва.
Пяхме:
1) «Махар Бену Аба»
2) «Изгрява Слънцето»
3) «Ходи, ходи, ходи»
4) «Тъги, скърби, вдигай, слагай»
5) «Сладко, медено»

За да бъде известен предмет полезен, колко качества са необходими? За човека колко качества са необходими – за да бъде човек? Великите въпроси не се разрешават, но се усложняват. Богатите хора са богати физически, а сиромасите са богати вътрешно. Имате един приятел, искате да му пишете едно кратко писмо. Как трябва да му пишете? По канарите, по височините, скалите има нещо написано, но от нашата азбука. Най-простото и най-краткото писмо аз наричам следующото. Това е най-съдържателното писмо, което можеш да напишеш някому. Трябва и да се отговори.

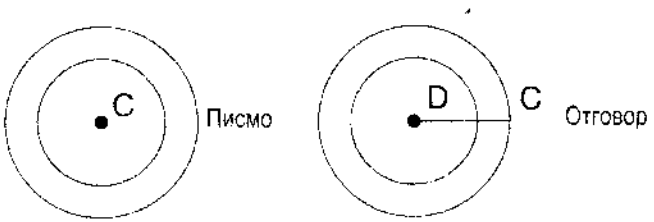

Фиг. 8.1

Това е окото. (Фиг. 8.1) Те са две писма отлични. Колелото се търкаля, тъй щото никакви спънки в живота няма. В живата геометрия какво означава кръгът? Силата, която се заключава в кръга, възможността, която се заключава в кръга.

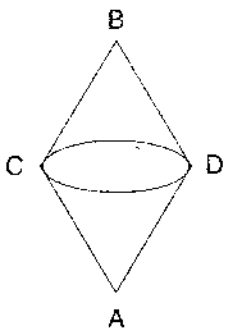

Фиг. 8.2

Как са построени двата клепача на окото? (Фиг. 8.2) Двете хиперболи са пресечени и образуват елипса. Едната е Божествената възможност, която твори, и втората – която приема. В клепачите е вложена възможност и има разни предназначения. Изобщо, на гениалните хора очите им не са отворени. Които гледат за физическия свят, очите им са валчести. Следователно ние чертаем своя път по своите очи.

Лицето е една написана карта. Имате да минавате голям океан. Не стига да си само в кораба, но ви трябва и карта да имате. Едната парабола на окото показва и друго нещо. Горният клепач показва инволюцията на човешкия дух, когато е слизал във физическия свят. А долният клепач показва еволюцията на човешкия дух към Бога. Трябва да наблюдаваме своя ход.

---

* КАКТО ПРИРОДАТА ПИШЕ : 11-а школна лекция на Общия окултен клас, г. IV (1924–1925 г.), държана от Учителя на 24.XII.1924 г., София. Русе, [1927]. (бел. М. И.)

Ученикът в Школата трябва да научи всеки ден какво да прави. Кога си чистите вие къщите? *(Отговарят: – В събота.)* Не – събота е ден на Бога, а в понеделник ще си чистите къщите.

Понеделник е ден на Месечината – ще очистите къщата си. Също ще чистите и вътрешните стаи от мисли, желания, чувства.

Вторник – ден на Марс – ще копаете, ще се съдите, ще воювате.

Сряда – ще учите.

Четвъртък – ще се облагородявате.

Петък – любов.

Събота – ще се молите.

Неделя – ?

Ние сме си разместили работата и от това произтичат противоречията. Не трябва да се прескача. Всичко навреме да става. Да насърчаваш нещо е отлично. Например ако аз насърчавам някого да мине по една здрава греда, е отлично, но по една гнила греда не е отлично. Казвам: «Не минавай! Ще падне.» Той казва: «Господ ще помогне.» Не изкушавай Господа! Той ти е дал ум. Не минавай гнилата греда! Ако си с крила, мини! От учениците искам да не се занимават какво може да направи Господ – то е Негова работа, – но аз какво да правя. И всички изключения се раждат от нашите престъпления. Всякой, когато дойде понеделник, почни да чистиш къщата си, ума си, сърцето си. Събота е ден на Бога.

Понеделник – за сърцето.

Вторник – за победа, да го атакуваш.

Сряда – да разрешаваш научни въпроси.

Четвъртък – за религиозни въпроси.

Петък – за облагородяване на сърцето.

Неделя – ден на Слънцето, ден за прогрес, ден на веселие.

Кога ученикът иска да постигне известни резултати, трябва да се съобразява с живите закони на природата. Искам сестрите да направят един опит, опит за 3 понеделника. Всеки понеделник всяка сестра сама ще замаже една стая – стените; да не й заема повече от 3 часа. Чиновничките – сутрин в 4 ч ще почнат – 2 часа, и вечер – 1 час. Които нямат стая, килерче и това като няма, ще отидат у някоя сестра да замажат. Това ще се повтори 3 понеделника. (На братята – два петъка в 7 ч вечерта ще се съберат в салона, ще се помолят и ще се занимават с Любовта, ще разискват върху Любовта, ще засегнете Любовта – ще си поговорите.)

Тия събрания влияят на известни способности. Всичко трябва да се засегне. Всичкото им естество трябва да работи, за да се изразходват излишните им енергии.

Мнозина от вас страдат от отлагание. Всяка една Божествена мисъл трябва да стане така, според своята простота. Когато дойде до Божественото, трябва да изпълним Божествените идеи в своята чистота и простота. Някой казва, че нямал време да се моли! Чиновник си, работиш – спри се, съсредоточи се една минута, изпрати една мисъл към Бога! Всяка идея, която проектираме от нас към Бога, ще се изпълни. С времето Бог разполага. Бог ви даде живот. Той ви даде възможност. Всичко не е ваше. Само имате ваше една гола душа. Бог ви е украсил тази гола душа, като ви е дал ум, сърце, воля. Трябва да благодарим!

Ще ви повикат горе. Ти бъди готов! Колко ще се зарадвате, ако ви кажа да се приготвите, че ще заминете! Ще има плач, нали? Как ще оставите жена, мъж, деца... Аз искам да ви приуча да гледате на тази работа като на обикновена. Аз ви казвам, че там ще ви посрещнат добре. Бъди готов да започнеш рабо-

та! Да свикнете с идеята от този свят за другия. У нас не е проникнала идеята, че оня свят е красив!

Всичките да се стремите на едно приложение – на проявлението на Бога. Като си заминем оттук, да оставим нещо, тъй както са оставили по нещо и тези, които са заминали.

Упражнение: Пръстите на двете ръце събрани и допрени една до друга, дигнати пред лицето нагоре над главата, се отварят ръцете, после се движат надолу и образува кръг. Кога дойдат отпред ръцете пред гърдите, събират се пак пръстите и пак се прави кръг. Такива кръгове направихме 12.

Лявата и дясната ръка са отрицателни и положителни енергии. Кога сте неразположени, направете това упражнение.

В творческите школи на Изток и Запад не са стояли така, а са имали упражнения. Кога са искали да се изолират от външния свят и да се съсредоточат, те са си затваряли очите. Какво е предназначението на тялото, на ръцете, на очите, на краката и др. Има предназначение и трябва да дадем на всеки орган упражнение.

(Изпяхме: «Вечер, сутрин, отиде, дойде».)

Музиката е един метод да изрази известни окултни истини. Човекът не е в тялото, той е вън от тялото, затова той трябва да възприеме вдъхновение от този човек, който не е в тялото.

Трябва постепенно да черпим от великия склад, по нещо да се приложи всеки ден, по нещо в нашите мисли и чувства. У някого има страх, срам. Те са на място, ако го е срам, страх да върши зло – да, а да го е страх или срам да върши добро – не го разбирам. Кога искаш да правиш добро, няма нужда да имате страх. Реалните неща са малки придобивки във вашия живот. В окултната школа гласът на ученика трябва да бъде малко мек. Българските песни са изопачени – те са религиозни мотиви, но когато са ги снели на Земята, са ги изопачили.

Трябва да има все нещо, което ни кара да пеем, ако не гласно, то мислено да пеем. Всяка енергия да се употреби за по-голям смисъл. В пението стремете се да не пеете еднообразно.

Каква идея да дадем на «Вечер, сутрин»? Думата «вечер» е слаба, но който иде вечер, той дониса едно благо «вечер». А сутрин си отива, отниса нещо. Вечер, значи, имаме една придобивка. Дохожда скръбта, но иде Духът да ви утеши.

(Пяхме: «Блага дума на устата».)

(Учителят каза:)

– Любовта ражда доброто.

(Ний отговорихме:)

– Доброто носи живота, светлината и свободата за нашите души.

(Много кратки бележки.)

Писмо от Димитрина Толева до Юрданка Жекова

Любезна Юрданке,

Днес е сряда, 24.XII., утре – четвъртък, та в петък ще имаме първата плодна вечеря, само за Школата. Никакви външни лица. Само плодове. Хлябът ще бъде общ, както на Новата година, ако помниш – на всеки по едно хлебче. На три места ще се свари ориз и самоварите, разбира се, ще бъдат турнати под пара. Ще има чай.

2) В сряда вечер, срещу Новата година – пак плодна вечеря, тогава без ориз, а ще има жито.

Ако получиш писмото навреме, понеделниците, мисля, може да извършиш ти и групата. Но за плодните вечери не зная нищо, но ти съобщавам, да знаеш. Може да се съберете групата поне. Нали знаеш, че аз не искам да ставам причина да се говори около името ми. Никой не ме е задължил, аз от любов го правя – тази много малка услуга на варненските ми сестри, а по случай Новата година им изпращам по едно бонбонче. 30 бонбона за 30 сестри. Всяка нека си вземе каквото й се падне, и после може да си заемете една от друга и да си ги напишете в една нова, чиста тетрадка. Та, сегиз-тогиз ще ви изпращам, да си го преписвате. Но знайте, че и това аз съм го намерила и опитала. Да не ви създам с това труд и отегчение!

София, 24.XII., сряда

1 ч сред нощ

С целувка: сестра Толева

VI.2. Кратки бележки от Общия окултен клас, от Неделните беседи и от Беседи за жените от 1925 г.

10. 14.I.1925 г., сряда, школа (кратки бележки) *

Т. м. [Тайна молитва.]

«Отличителни черти на силата и материята» *(тема).*

Какво е проекция? Що е проекция? Какво се разбира под думата «проекция»? Първоначалният език включва всичко в себе си, а сегашният език включва формите. А ний се стремим да проявим Божествения език. Що е проекция? Човек на земята е проекция – и где е точката, отгдето се проектира? Где е неговата реалност, гдето се проектира? Неразбраните неща са всякога разбрани. Например вкусвате мед, но не може да кажете неговата сладчина каква е. Като седите сега, каква проекция имате? Всеки един от вас има проекция. Допуснете, че сте едно общество и говорите за хармония, съзвучие. В какво седи съзвучието на два тона? Кога се допълнят два тона, това е хармония, съзвучие. Всички имате философски възгледи за живота. Казваме, че искаме да сме добри. Имате дарби, но не можете да ги развиете. Трябва ви усилие.

(Фиг. 10.1) + положително; – отрицателно. С е живо

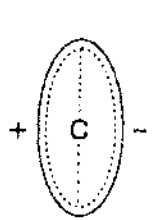

Фиг. 10.1

същество.

Ако дойде друго същество със същи сили, ще стане отблъскване. Но ако ти минеш на другата страна, ако той е положителен, а ти минеш на обратната страна, ще се привлечете. Когато развиваме положителните сили в природата, привличаме около себе си отрицателни сили, и сме тогава нещастни. В случая той не е постъпил съобразно с великите закони на природата. Ако не сте страхливи, вий може да наблюдавате едната и другата страна на тялото си, и ще видите кръговете около. Сега светът минава през една фаза и мъчнотиите са естествени. Не питайте защо идат. Сега сте в един кораб, плувате по вода. Ще излезете от този кораб. Всяка идея си има свой

---

* ПОЛОЖИТЕЛНИ И ОТРИЦАТЕЛНИ СЪСТОЯНИЯ НА ЖИВОТА : 14-а школна лекция на Общия окултен клас, г. IV (1924–1925), държана от Учителя на 14.I.1925 г., София. Русе, [1927]. (бел. М. И.)

орган. Всичко, което съществува в света, заслужава ли да съществува? Много неправилни проекции има. Няма защо да се връщаме на нашата погрешка. Тя веднъж е направена, да гледаме да я изправим.

Да сме умни, разумни и морален устой. В даден случай как да развием силите. Ангелът се различава от човека по това, че може да разреши най-мъчните задачи математически. Ще изчисли точно един живот с всички перипетии. Аз бих казал: учен човек е този, който знае какво ще му се случи в живота и да го използува. Умът и разумността в света са необходими и в мъчните минути в света да си помага. Кога говорим за любовта [и] се казва да нямаш обект, се разбира материалните образци да бъдат само условие. Тялото е само условие, умът, сърцето също са условия. В бъдеще ще се увеличи. Умът на ангела и човека имат разлика. Човешката гордост произтича, че мисли, че е много умен. Задайте си усилие тогава да познаете какво има на Сириус, на Малката, Голямата мечка, на другите звезди. Нали знаеш – кажи какво знаеш. Смирението дава благодат отвътре да мисли. Смирението е условие на ума. Какво искате да постигнете на земята? Какво иска един ученик да постигне от училище? Кой губи, кога напусне училището – ученикът или учителят? Трябва ли пак да се връщаме в него да се учим, след както сме свършили, излезли от училището? Земята е училище. Едни, като свършат, ще напуснат, ще си заминат; а едни ще останат на Земята професори, да учат. В един клас като този има опасност, обобщенията са силни. Всеки мисли, че знае. Всяка една обща идея има разработка.

Имате приятел, в обикновена форма – проста работа, не се занимавате с него. След 10 години го виждате – той станал професор, доктор, отивате при него. Вашите отношения ще бъдат ли същите? Това беше ли в този човек или после го придоби? Има неща, които ги придобиваме, а има неща, които са придобити от по-рано.

Трябва да отличавате, което е ваше. В една добра мисъл, желание, съчетанието е ваше. Доброто, което правя, не е мое. Гениалността е, че аз съм първият, който се притичам на помощ. Да бъдеш първият. Да не изгубиш случая за усъвършенстуването или проявлението на човешката душа. Отличието на книгата не седи в буквите, а в съчетанието. В изкуството има четение, трябва да схванеш вътрешния скрит смисъл – то е идеята. Скритият, невидим човек – това е хубавото. Ако мислите, че сте материални същества, ще бъдете роби, но щом се помислите, че сте духовни същества, няма робство.

Кога някой иска много, той е невежа; а щом иска малкото, той е учен. Човекът е, когато затрепери малкото нежно чувство и се движи мигновено, бърже, чувствуваме го – и изчезне. Това е човекът. Ти се нуждаеш да познаеш сам себе си. Земята е толкова малка, та като се движи, се вижда голяма (една идея е това). Земята е голяма – разбираме, че силата на Земята е голяма, а не материята. Материята има форма, а силата няма форма. При каквато и да е задача, остава по един елемент неразрешен – то е бъдещето. Смели и решителни да бъдете! Страхът всякога произтича от материален обект. Бог обича хора, които разсъждават. Христос казва: «Елате да разсъждаваме!», но това не е писано. Ще мислиш! Започвай, но никога не свършвай! Всякой ден да се разширява душата ви, да учите! Като човек си добър, но като ангел архангел, серафим... Не сме добри както Бога. Всички да бъдете млади, да имате ламтеж за знание, доброто стежание* в живота.

Упражнение: лявата ръка – спростряна напред. Дясната ръка: дланта се прекарва върху дясната ръка пред гърдите настрана и се разтваря хоризон-

---

* стежание – *книж. остар.* (рус. стяжание) – имот, богатство. (бел. М. И.)

тално. После се прекарва отдолу по продължение на цялата дясна ръка пред гърдите и се разтваря хоризонтално. Един път отгоре, един път отдолу.

Лявата ръка е негативната страна, има негативна енергия, а дясната – положителна. Трябва да се балансират в нас енергиите. Ако се уравновесят енергиите, човек остава жив. Китката на ръката е отрицателна, а останалата част от ръката е положителна. Упражненията служат за балансиране на енергията и като чувства служат да движи кръвта му. Всички духовни процеси, има и физически процеси. Искаш–не искаш – не зависи от вас да правите движение. Онова, което вършиш, да бъде разумно, да бъде обосновано.

– Любовта ражда доброто.

– Доброто носи живота, светлината и свободата за нашите души.

11. Сряда, 28.I.1925 г.*

Т. м. [Тайна молитва.]

(Пяхме новата песен.)

Противоречие всякъде произлиза. Кога съзнанието се събуди, тогава ще се образуват нови форми. Защо французките и английските членове са отпред, а българските – отзад? Има един закон, който регулира езиците. Кабалистите са били езиковедци. Да се избере един картинен език е много мъчно. Най-първата спънка е там, че не е идейна песента. Идейните песни са при ангелите.

(Изпяхме «Махар Бену Аба».)

Има основен закон в музиката. Образува се един кръг музикални течения. Да не се отвличаш, когато пееш; когато се молиш, да не допущаш никаква чужда мисъл – също и при музиката. Като изпееш една песен, да почувствуваш в себе си едно разположение на Духа. При пеенето се изисква ум, сърце, душа, дух. Самият живот е музика. Най-жестоките хора нямат музика – ни обикновена, ни духовна. Музиката има три степени: проявление на физическия свят, проявление на духовния и проявление на Божествения свят. Само Божествените мисли са положителни мисли и са ваши мисли. Всичките мисли ще ги превръщате в положителни. Тези мисли – слабите и силните, учениците ще ги усилвате. Ще разсъждавате. Например: «Ако цялата Земя е моя, кой може да ме обере?» Но ако живееш в едно кътче, то е друга работа – «Могат да ме оберат.» Така да мислим, по Божественому. В този свят обида има, но в Божествения свят няма. Да правим разлика между тези състояния. Например, ако има разклащания от вятъра на дърветата, става обновление. Носи това разклащание благословение. Днешните страдания ще бъдат вечна слава! Тия бури, страдания разкриват пътя. Ако някоя сестра те одумва – това е вятър, разклащание. Кажи й: «Духай, духай, сестро, да дойде кръвообращение – и благодари на Бога!» Между живите хора има караница, ританица – има живот. А между мъртвите има тишина, но няма живот. Искам всички да бъдете доблестни. Ще мислите добре, ще чувствувате добре и ще действувате добре. Невъзможните неща показват възможностите в нас, което можем да направим. Не може да се скрие Божественият живот, и човешкият живот не може да се скрие. Когато дойде злото, употреби ума си! Например гледам птица, разсъждавам така: Бог й дал крилца, да си служи. Виждам, котката я напада, мисля си: защо не си послужи с крилата? Като се разгневиш, не си ли и ти котка?! Или кога си готов да отстъпиш, не си ли птичка?

---

* ПРАВИЛНО ПЕНИЕ : 16-а школна лекция на Общия окултен клас, г. IV (1924–1925 г.), държана от Учителя на 28.I.1925 г., София. Русе, 1927. (бел. М. И.)

В пението, ще пеете хубаво! Само който има обич, само той може да пее хубаво. Соломон е казал: «Има време за всичко.» Кога дойде времето, употреби го! Пей! Пей! Пей! Коя песен обичате да пеем? *(– Новата песен.)* Добре.

Всеки ученик да изработи метод за неговото възпитание, специален метод. Вий ще се проявите, ще го научите и знанието, което имате, може да го предадете.

Да имате ясна престава за себе си. Например: има един джобур, пълен с вода. Водата тече през няколко места. Свърши се водата и не излиза вече през джобура, зад този извор седи цяло море. Да знаеш джобур ли си или море. Приток да има у нас. Да имаме връзка с Бога. Аз обичам един живот, който има начало, а краят да представлява пак ново начало. Какъв е вашият проект за оправянието на света? Ще кажете: «Господ ще го оправи», нали! Да изправим нашия вътрешен свят. Горе майката и бащата затварят крана и се свърши вашият проект. Мъже и жени, щом сте излезли отвън и имате отделно тяло, и искате права, ще работите и мъжката, и женската работа. И мъжът ще прави баница. Ако искаш да живееш – плащай си дълговете! Ще бъдете последователни в мисълта. Да се образува една вълна – ако проектирате вашата силна мисъл, колкото и малка да е в пространството. Дайте живот на вашите мисли. Трябва раздрусване на въздуха, да изпратиш мисъл. Има хора, които ще възприемат вашата мисъл и ще я изпълнят. Желая да бъдете знатни горе!!! Твойта философия ще бъде горе писана, новата философия ще бъде да разширите вашата индивидуалност и да работите за Бога! Всичките ви мисли да бъдат насочени в тази насока.

Да изпеем новата песен. Сега да изпеем: «Вечер, сутрин отиде дойде»! В български език липсват някои слогове. Музиката не може да се изрази в нейната пълнота. Например думите: «Хауш бен зут» – показва начало и край – работа добре започната и добре свършена, за да се придобие този звук. Да изпеем: «Хауш бен зут». *(Учителят пее: съдържанието на упражнението.)*

Ще ви опитаме сега!

(Учителят и брат Киселков свириха на две цигулки дует.)

– Любовта ражда доброто.

– Доброто носи живота, светлината и свободата за нашите души.

* * *

Малкият извор

Светъл лъч отгоре слиза,
малките цветя да озари.
Близо изворче извира,
леко блика, шушне, шумоли
и цветята вечно весели,
весели, (3)
блика, шушне, весели, (3)
весели, леко блика, шумоли
и цветята весели,
весели (3)
блика, шушне, весели (3)
весели, леко блика, шумоли
и цветята весели.

*

На 30.I.25 г., петък, заранта в 5 ч., сборен пункт Кладенчето и оттам потегляме по височините на величествена и девствена Витоша. Толева

12. 11.II.1925 г. сряда (школа)* (кратки бележки)

(Тайна молитва.)

«Разликата между Будизма и Християнството» *(тема).*

Думата «дължина» има ли смисъл? Удължаване на живота, дължината има ли смисъл? Като кажем: «Дълъг е пътят» – краката се скъсяват, а като кажат: «дълъг е животът» – значи удължава се животът. Може ли в природата да има удължение без живот? Рядко срещам ученици да мислят. Вземат от разни места; става перифразирание. Не сте мислили как се удължава животът. Не сте го печелили, назаем сте взели парите.

Има ли съкратяване на живота? Един човек е живял 4 години, а един шаран – 400 години. Кой е живял повече? Дългият път показва слабо движение, а къс път – силно движение. Копаеш един кладенец – колко време може да го копаеш? Удължавате живота. Животът не може да бъде удължен, зависи от разумността. И тъй – едина фактор е разумност. Вторият фактор е Любовта, да приложим Любовта. Например да не казвате дефектите на един човек. Изобщо, всеки от вас езикът му да бъде мек – никого не критикувайте, не обиждайте, не одумвайте никого. На всички езиците ви са намазани с масло. В лабораторията има и друго масло – като намажеш езика, става мек, но е много скъпо. Трябва човешкият живот да се продължи. Трябва пластичност на чувствата. Какъвто удар и да дойде – да издържите. Учението Христово, което беше противно с идеите, е едно благо за евреите.

От плода ще се познае какъв ще бъде човек. Не вземайте товара на света! Не задържайте никаква гнила мисъл! В душата си не оставяйте никакво петно! Трябва да имате ограда, както военните. Има две качества съществени: 1) здрава мисъл; 2) широчина на чувствата – за удължение на човешкия живот.

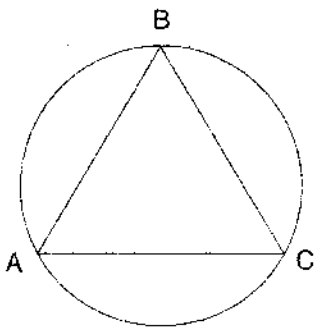

Фиг. 12.1

(Фиг. 12.1) Линията от триъгълника AB, ако я представим за разумна, как ще представите в съзнанието си триъгълника? Да допуснем, че тия линии са разумни; тогава AB може ли да познае какво е състоянието на BC и CA? Представете си, че AB е една жива захарена пръчка, близнете едина й край – може ли да познаете дали цялата е сладка? Всичката философия седи в една мисъл, едно желание, а другите мисли, желания са на клетките. А едната основна мисъл е на централната монада.

Човек не може да воюва със себе си. Ако и да победи – ще бъде за вреда за него. Не се борете със злото, не може да го отстраните. Поставете доброто! Негативната философия е донесла най-голямото нещастие на човечеството. Мойсеевите заповеди колко са? 4, и другите 6 са пояснение на 4-тях. Христос като каза на младежа, който го пита какво да прави, [за] да наследи Царството Божие: «Иди, раздай все що имаш», той не спазил закона. Също и хрис-

---

* ПРОДЪЛЖАВАНЕ НА ЖИВОТА : 18-а школна лекция на Общия окултен клас, г. IV (1924–1925 г.), държана от Учителя на 11.II.1925 г., София. Русе, 1927. (бел. М. И.)

тияните прилагат 6 заповеди – това не трябва да правиш, онова не трябва. Кога дойде да обичаме някого, казваме: «Как да го обичам?» Онзи, когото Бог обича, обичай го и ти. Това е Волята Божия. Обича ли го Бог – фет-акомпли*, свършена работа.

У вас се явява въпрос каква трябва да е обичта – разваляте закона. Човек може да се роди вечерно време при огъня на камината и свещта на баща си, но ще расте на слънцето. Само Божествената Любов, която прониква в тебе, ще изпълни закона на свещта и на човешкото огнище, но не ще се удължи животът ви. Животът ви ще се удължи от Слънцето, от светлината. В Евангелието много стихове са криво писани, например: «Ще се похваля със страданията Христови», а не «с кръста Христов». Ако вашите мисли и желания са кръстообразни, вие сте на кривия път. Константин Велики победи ли света с кръста? Разврати света. Ще се освободите с вашите кръстове, ще ги замените със страдания – вечер, почивка; а радостта ще наречете ден, разширение, занимание.

Колкото е по-голяма радостта, толкова е голямо страданието и колкото е по-голямо страданието, толкова е и радостта – сменяват се тия състояния. Висшите същества сменят тия състояния само по един начин. Ако се роди един ангел в плът, и той ще опита същите страдания. Също и Христос ги опита. Разумните същества търсят все ден, а другите слизат, слизат в нощ.

Да допуснем, че АВ представлява физическият живот. Имате една величина несъизмерима, и се раждат страдания. Как да се превърне, да стане съизмерима величина? Несъизмеримите числа във физическия свят са съизмерими в астралния свят, а несъизмеримите са съизмерими в умствения свят. Невъзможното в по-висшите светове става разумно и стават съизмерими. Всяка една мъчнотия на физическото поле ще я разрешите в астралния свят; и там ако не можете, ще се повдигнете в причинния свят. Този закон е сложен. Как да се усилят човешките чувства, способности. Чувствуваш неразположение, не можеш да приложиш любовта. Имаш нива, твърда е, има буци – не можеш да сееш. Дойде дъжд, вода, овлажнее, и тогава е годна да сееш; и се изменява веднага човекът. Сега, кога чувствата ви са корави, дъждец трябва. Ще се молиш да дойде дъждец. Тази философия да я приложите. Може ли един ангел да плаче?! Да хълца? Всеки казва, че не е готов за оня свят. Не разсъждавате правилно. Трябва ви права мисъл. Какво се врете в мойте постъпки? Не съм отговорен пред вас. Хубаво, не хубаво – правя го. Има Божествен план; няма отклонение. Цялата вселена на каша може да стане, но една резка няма да се измени от плана Му. Най-мъчното в света е да виждате хубавото пред лошото. Турете един максим. По какво се отличава добрият от лошия, чисто стъкло – от нечисто стъкло? Чистото стъкло пуща повече светлина. Този, който пропуща най-много лъчи на Любов, Мъдрост и Истина, той е добър човек, а който пропуща по-малко лъчи, е лош човек. Хората се отличават по лъчите, които пропущат през себе си. Колко светлина се пропуща през теб.

От Невидимия свят за всеки добър човек му се изпраща специална светлина. Но щом се отклони, тази светлина се отстранява. Аз уподобявам добър човек – най-красивото здание, и Божествената светлина влиза, и се ползува от нея. Повече светлина да пропущате.

Изпейте «В начало бе Словото».

Когато пеете – да има една непреривност в тоновете. Да не има прекъсвания в тоновете. Да контролирате ларинкса си. Когато сте неразположени, да калите волята си – пейте! Да възпитавате малките деца с музика. Отлично средство за най-упоритите деца.

---

* fait accompli (фр.) – свършен факт. (бел. М. И.)

Да има действия, които дават разширение. При неразположение ще употребите слогове, които разширяват. Добрият човек като направи една погрешка, не се вижда.

– Любовта ражда доброто.

– Доброто носи живота, светлината и свободата за нашите души.

На всички любезни сестри моя сестрински поздрав. Д. Толева
София, 11.II.1925 г.

13. 9 март 1925 г., вечерта 7 часа

Правда, благост, чистота, вяра, надежда, любов. Бог не е Бог на скръбта, но на радостта. Не приема одумвание на другите. И ни благовествува.

10. гл. Матея
Добрата молитва, 91-ви псалом.
Молитва на [Триединния Бог]

Скоро ще ви пристигне и сутрешната беседа.

Поздравлявам всички сестри по случай Новата духовна година! Получихте ли по брат Джегалов едно хлебче, портокали и 7 смокви?!? Аз бях разпоредителка, както виждате, и вас подредих навреме. Какво стана с поста? Отговорете, за да ви пиша друго. Толева

14. 11.III.1925 г., сряда. (кратки бележки)*

(Тайна молитва.)

За тема ще ви бъде: всякой ще пише по едно писмо в провинцията на своя брат или сестра. *(Печката запуши и Учителят каза:)* Ако не пишете, ще кадите. Ще се учите на закона на послушанието. Който е послушен на закона, всякога е успявал.

Има много работи, който трябва да се асимилират. Всичките страдания са, когато се наберат много мисли, чувства, а кога разбирате закона, ще ги минавате много леко. Главната ни цел е духовното ни повдигание. Нашите тела трябва да се изменят, морално да се изправите. Както животните искат да си хвърлят рогата, копитата, така и човек; това е стремеж на душата! Не е важно, когато понякога те боли главата, коремът, сърцето – това са забавления за Невидимия свят.

Кои хора страдат? Които носят голям товар. Някои от учениците искате да се повдигнете, да разбирате. A : B са мъртви букви, както B : C : D. Едно е разрешението: «A» е семето, посадено, то се отнася към цъфтението и плода. Аз влизам в света, аз съм «A», свършвам училището. «A» – студент по медицината, се отнася към доктора – «B», а «C» са хората, които се лекуват. «D» – които благодарят. Това положение го изразявам и с равностранния триъгълник.

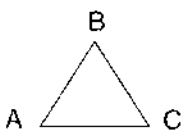

Фиг. 14.1

(Фиг. 14.1) Този човек е с прекрасен ум, добро сърце, воля, благороден е. Препоръчвам ви го. Това означава триъгълник. Например мравка иска да се качи на мен да се разходи по дрехите ми. Аз й позволявам, но й казвам да не ме щипе само. Щом ме ощипе, веднага я снемам на земята.

* РАВНОСТРАННИЯТ ТРИЪГЪЛНИК : 22-ра школна лекция на Общия окултен клас, г. IV (1924–1925 г.), държана от Учителя на 11.III.1925 г., София. Русе, 1927. (бел. М. И.)

Така е и в живота – великите духове, ний им се качваме на гърбовете. Те ни позволяват, но почнем ли да ги човъркаме, критикуваме, философствуваме, те ви челкат на земята. Ако си сложиш на масата ръцете една върху друга, образува се триъгълник,. Или си хванем с ръцете лицето – пак образуваме триъгълник.

A : D : C : B :

A : C : D : B : (пермутации)

Отношението на майката към дъщерята – тъй, както бащата към сина. Отношението на учителя – тъй както лекарят към болния, отношенията на съдията към подсъдимия. А какви са отношенията към Бога? Могат да бъдат както майката към дъщерята, бащата към сина. Любов към Бога разбирам: когато ми дойде изкушение, да направя една жертва, да простя крадеца, който ме е обрал или който несправедливо е постъпил – да простя, да се владам. Ако сме и двамата в морето – аз и един апаш, парите ми са на дъното на парахода и аз ги държа с една връвчица, плаваме – във водата никакъв обир не става, а на сушата. Има състояния, при които апаш не може да те обере. Никой не може да те обере. Законът е такъв: че животът, който Бог ти го е дал, никой не може те обра; но щом нарушиш Божествените закони, сам се изключваш. Някои от вас сте по-силни, някои са във вълните. Да издържите изпита си. Например борите се с 10 пехливани, 9 победите, но последният ви повали на земята; и обратно. Това е състезание! Да победите всичките борци. Дръжте се в резерва до края! Равни сили не се борят. Само неравните се борят. Например двете ръце не се борят. Каквото едната ръка може да стори, това и другата ръка може да стори. Тия разсъждения са ценни.

Социалният въпрос ще се разреши, както житното зърно се разлага и излиза новият живот. Така е и със социалния въпрос. Човек е една костилка. След като се посее, колко години иска, догде израсте? Първата клетка, трябвало й 4 милиона години, догде израсте, и 20 милиона години, догде образува органи.

В природата историята на живота е написана. Трябва най-малкото знание да придобиете, та да сте доволни от това малко благо, което сте придобили. Малкото припечелено е ценно. Някои казват: «Да ни даде Учителят!» За кое отгоре да се даде привилегия? На мъртвите мога ли да говоря беседа, та да ме разберат? Има една черта у всички, тя е и добра, и лоша: да бъде човек свободен. Но такива са условията, та да бъдете притеснени. Ще излезете от това притеснение! Имате общи недъзи, във всички отношения. В обходата ви да има благородство и достойнство. По-умните да търпят по-слабите, да правят самоотричение, да търпят. Има неволни движения, например чесание на носа, пипане на главата, ухото. Запитайте се: «Това приятно ли е на Бога? Ако е приятно, ще го правя, а ако не е приятно, няма да го правя.» Нямате това търпение – да ви обиди някой, и вие да сте тих и спокоен. Ученикът ще издържа изпитите. Ще питам Господа: да му отговарям или да премълча. Ако ми кажат: «Кажи!», ще отговоря. Ако ли ми каже: «Мълчи», ще мълча. Речта ви да бъде отривиста. Когато някой ви говори, ще му отговорите така: «Ще имам предвид. Това, което е вярно, ще го приема, а което не е вярно, ще Ви го върна назад на Вас.»

Готвите се за Шестата раса, а ако постъпвате, мислите, чувствувате като другите, по какво ще се отличавате от тях!?! Да живеете особено. Някои от вас мислят, че са безпогрешни. Смирение трябва!

Когато учениците казваха «Учителю благи» на Христа, Той им каза: «Аз не съм благ, защо ме наричате благий?» Когато признаем някоя наша слабост в нас, да се радваме. Когато пишеш – пиши хубаво, например: АВ. Изисква се

от всинца ви внимание, разумност, слушание. То се отнася към оня принцип на знанието. Някой казва: защо ви го говоря това? Ще ви напомням, напомням много пъти. Трябва да бъдете добри ученици, да не мислите, че сте възрастни. Вие сте деца, много малки. Нямате още една слънчева година. Трябва два милиона години да навърши цялото човечество, да бъде на една година.

Ученикът да бъде бодър.

(Да излеем: «Светъл лъч от горе слиза».)

Малка бележка. Музиката е скоба. Не мислете, че тя създава всичко в нас. Тя създава само условия за една работа. Когато мисълта е непреривна, тя дава мекота на сърцето.

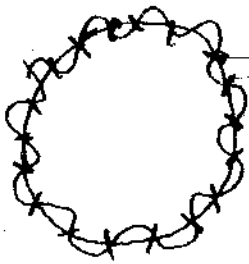

Фиг. 14.2

Това са окултните тонове. (Фиг. 14.2) Човек трябва да бъде певец. Да пее за себе си, да е мислител за себе си и да учи за себе си. Щом можеш за себе си, ще можеш и за другите. Музиката ще излезе от вас, отвътре навънка. Българинът е бил добър певец, но войните са го развалили и трябва да се повърне в първото си състояние! Всички движения на музиката трябва да бъдат непреривни. Движенията да стават медленно, деликатни, едва забелязани. Тази музика се урежда от Невидимия свят от музикантни. По някой път идва Духът, искате да пеете, а си казвате: «Да пея, ама като еди-коя певица или сестра!» Веднага ти фалирваш.

В Шестата раса всички мисли, всички желания, действия ще бъдат отмерени.

Искат се три условия:

1) Музикантът на сцената да е попълнен с идея и да разбира това, което ще свири. 2) Да има форма. 3) Да влада ръката си в изпълнението.

От това, което ви говорих, една микроскопическа част приложете. Посейте едно семенце във вас, и когато мина покрай вашата градина, да видя по две-три плодни дръвчета: круши, ябълки, череши, сливи и пр.

Доброта, Истина, Красота – това е Любовта.

Писмо от Димитричка Толева до сестрите от Варна

A: B : C: D

София, 12.III.1925 г.

Обични сестри в Господа,

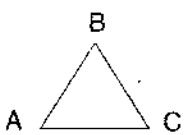

Нека тази беседа бъде изпълнение на моята тема, зададена на 11.III. Поздравлявям и целувам ви в името на трите Божествени принципа Любов, Мъдрост, Истина. Пожелавам на всяка поотделно да възприемаме най-много лъчи на Любов, Мъдрост, Истина. Да проявяваме Божествения живот в най-висшата форма, тъй, както Христос го е проявил и както нашият Учител го проявява! Да сме всякога в съгласие с Божествената Любов и Великия Дух и да действуваме тъй, както Той действува; защото е светла зората на новия ден: ден на Любовта, ден на Мъдростта и ден на Истината! Защото когато Любовта царува, смут не става, когато Мъдростта управлява, редът не се нарушава и когато Истината грее, плодът цъфти и зрее! Прочие, пожелавам на всички ни тези семенца, които са посети в нашите малки градинки, когато мине покрай тях нашият възлюбен Учител, да намери тия се-

мена станали на плодни дървета; защото Той ги посади при водни отоки и се намират постоянно под Неговата светлина и безсмъртна топлина. Прочие, с радостни и весели души, сърца да Му поднесем от плодовете си и да запеем всички с един глас: «Възлюбих Те, Христе, възлюбих, възлюбих, възлюбих!»

Сестра Дим. Ив. Толева

Прочетох писмото, пратено от сестра Юрданка на Учителя. Той ми каза: «Да не бързат» – тъй щото не бързайте с някакви решения за тия нови сестри! Стоплете ги, приемете ги като сестри, прочетете внимателно бележките от беседата и си задайте този въпрос: «Ако направим това и вземем решение да ги изпъдим, дали това е угодно на Бога и как би постъпил Той, ако е на наше място?!» Така и вие постъпете. Питах за поста. Учителят каза: «Може, може.» Попитах кога. Той отговори: «Може сега, защото ще е вече разсип.» Тъй щото, с Божия и Учителюва помощ, всичко ще е благополучно. Пишете ми, кога почнете. Най-добри дни са понеделник и четвъртък. Ако почнете от четвъртък, значи сряда вечер ще ядете и ще броите така: четвъртък, петък, събота, неделя и заранта понеделник ще разпостите с вряла вода, спаначена вода и картофена супа 1–2 деня и после – обикновена храна. Това са 5 дена пост. Нашата малка група го изкарахме отлично! Кога се свърши постът, събрахме се у дома на нощно бдение и заранта групово отпостихме под хваления и молемния на Бога. Тържествен ден беше. На другия ден Учителят дойде у нас и бяхме всички събрани. Пишете, когато почнете!

Пожелавам ви лекота и приятно общение с Бога! През време на поста – чисти мисли, желания, постоянно общение с Бога и с Учителя. Сестрите, които ви са близки, ще се помолите, ще отворите Евангелието, ще прочетете една глава, ще се помолите Духът да ви разкрие какво иска да ви каже, и после пак да благодарите.

Ако обичате, прочетете си 103. псалом. Аз го научих наизуст. Пак ви поздравлявам. Димитричка

15. Сряда, 18.III.1925 г. (кратки бележки)*

(Тайна молитва.)

Доброта, Истина, красота – това е Любовта.

«В начало бе Словото». *(Пяхме. Размишление.)*
«Скръбта си ти кажи, сърце си ти отвори.» *(Пяхме.)*
«Бог е Любов».

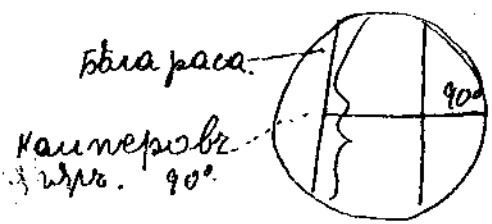

Фиг. 15.1

(Фиг. 15.1) Бяла раса. Камперов ъгъл – 90°.

Научните изследвания са: главата сраснала с гръбначния стълб.

Бялата раса има 180°, жълтата – 176°, черната – 172°. Слонът има 80°. Кучето – 75°. Ние сме извървели ½ от човешкия живот, ½ на падение, ½ на покачвание. А ка-

* ФАЗИТЕ НА ЖИВОТА : 23-та школна лекция на Общия окултен клас, г. IV (1924–1925 г.), държана от Учителя на 18.III.1925 г., София. Русе, 1927. (бел. М. И.)

то извърви още 90°, тя ще бъде най-новата епоха и човек ще има 3 лица. Ще бъде троеличен – едновременно ще живее с физическото си тяло, с астралното и духовното. Ще живее, с което иска.

Духовните работи не се доказват. Като се докажат, на физическия свят става една каша. Например намирате се в един свят с две измерения и ако искате да представите нещо в три измерения? Защо човек се повдигна на свойте крака? Тежестта на човека е била назад и той е ходел и с ръцете си. А когато тежестта е дошла отпред, той се е изправил на краката си и е вдигнал главата си нагоре, за да се запази равновесие. *(Показа Учителят разни типове глави: на идиот, лаком, силен, интелигентен и на бъдещия човек духовен.)* Що е идиот? – Човек, който няма условия да се прояви.

Кръвта подразбира съзнателния живот.

Духовният човек трябва да знае, че много малко знае и да знае, че има много да знае; и да бъде млад, да учи. Човешката интелигентност зависи от динамическите нишки, които [са] правилно наредени в мозъка. Сивото вещество е почвата, на която растат човешките идеи. Човек със своя живот осакатява някой път тия нишки. Когато човек спазва закона, всяка нишка издава светлина. И от духовния свят като гледат, човек представлява като един запален град. Колкото тия нишки са по-дълги, толкова е по-духовен, морален и пр.

(Учителят показа картина: човешки мозък, в средата – едно око.) Това аз го наричам «светещото око на душата». Ако това слънце не грее, нищо не става. То е трансформатор на слънчевата енергия и я изпраща навсякъде по главата. То е живият трансформатор, който свети и се проявява. Човек да се пази да не изгасне. Това слънце се е явило в четвъртия ден, след силната буря. Това мозъчно вещество се е събирало не само от слънцето, но от целия космос. Щом човек е в общение с целия космос, той се ползува от всички блага. Да бъдете разумни. Изводите сами ще си ги правите.

(Учителят показа разни типове.)

Всеки акт, всяка мисъл е творческа. На физическата Земя има два полюса: северен и южен. Живот не може да се роди, но всичко е в движение. Животът на двата полюса, растителността е най-богата. У човека има два полюса: едина – в главата и другият – в стомаха. Ще бъдеш студен, а в екватора – като засегнеш сърцето, има живот. Тази борба, която става във вас, е за очистение от себе си всички излишества, които се полепват по вас от космоса. А ние трябва да филтрираме материята. Първо правило: глава – студена. Второ правило: краката – топли. Ако са студени, стоплете ги! Мисълта да е чиста! Светлина без топлина – в ума, никаква любов. На ума – само светлина, а на сърцето му трябва само топлина. Тук, на физическото поле, светлината има по-силни вибрации, а в духовния свят топлината е по-силна от светлината. С ума си не обичайте нещата! Следователно трябва да работите върху ума си и сърцето си. Сега, като учим хората как да живеят правилно, ние ги караме да грешат. Истинското възпитание е: за лъжата няма да им говорим, а ще кажем да говорят Истината. В себе си ще почнете! «Аз ще живея добре» – тази формула права ли е? Казвате: «Ще бъда търпелив», а не сте; «Ще бъда добър», и не сте. Кажи така:

1) «Бог люби всички същества, всички хора еднакво.» Следователно, като люби, достатъчно е един да люби света.

2) «Бог е всемъдър и няма никакво изключение.»

Отношението спрямо мен и ангелите е все едно и също. Туй, което е изобилие, излишък в мен, го праща на другите. Ако ти имаш тази енергия като Слънцето, нека те плюят и хулят. «Бог е Любов» е една велика идея. Любовта в

света се изявява в невидима форма. Във формата на нещата има противоречие. Тази външна форма за вас да е като фар, който ви свети и ви показва пристанището, към което се стремите. Всички наредби в света са разумни и да сме благодарни, което имаме. А в бъдеще всичките ни опитности ще узреят. Страданията, които имаме сега, ще се преобърнат в скъпоценни камъни, на велики блага. Сега са големи тръни, но ще се обърнат на скъпоценни камъни. Всичко противоречие ще видиш защо е било. Да имате търпение! Аз казвам: «Всичко съдействува за добро на онези, които Господ люби.» А Бог еднакво люби: а там, гдето има Любов, всичко ще го преобърне на добро.

Доброта, Истина, Красота – това е Любовта.

На 9.III. сутринта на Изгрева в 6 ч всички.
10 часа – беседа. Вечерта 7 часа – братска вечеря.

16. Беседа в неделя, 10 ч пред обед, на 22.III.1925 г.*

(Прочете се 91-ви псалм.)

Ще взема 14-а глава от Евангелието на Иоана, 1-ви стих: «Да се не смущава сърцето ви. Вярвайте в Бога и в мене вярвайте!»

Има три вида смущения в света: едни са от чисто материален характер и засягат тялото му [на човека]. Други смущения са от чувствен характер и засягат сърцето му. Трети са от умствен характер и засягат ума. Христос казва: «Да не се смущава сърцето ви.» Той дава и цяр: «Вярвайте в Бога» – и после: «и в мене вярвайте». Смущението, изобщо, парализира организма, чувствата и ума; и много [от] органическите болести се дължат на едно органическо смущение. Много болести се дължат на вътрешно смущение, на чувствата. Косвено чувствата имат влияние върху организма. Някои болести се дължат на умствени смущения. Когато смущенията са от физически характер, те засягат повече мускулната ни система, храносмилането, стомаха, белите дробове. Когато смущенията са от чувствен характер, те засягат сърцето, черния дроб, дихателната система и кръвоносните съдове. Гдето някои умират преждевременно, се дължи на това вътрешно смущение. И най-после, смущение на ума, което поврежда нервната система.

Избягвайте всички родове смущения. Някой казва: «Не може.» Майка ти с думата «не може» ли те роди? Ако майката се смущава, дали ще отгледа детето? Тя ще го проводи по-скоро на оня свят. Често смущенията стават причина да се образуват известни подпушвания на енергиите, които текат вътре в човешкото тяло, в неговото сърце, в неговата нервна система и пр. Математически човек на Земята е най-сложната формула и трябва човек да разгадае тази формула. И трябва човек да разгадае тази формула! Да я преведе в геометрически изражения. Христос казва: «Да не се смущавате.» Често смущенията във вас внасят един вид киселини. Ние изгубваме по някой път най-хубавите си чувства за много маловажни работи.

Някой път ние идваме на Земята и си чертаем план, който нито е задача на живота, нито пък можем да го изпълним. Например да бъде човек най-силният. В Америка е имало един силен човек, който е вдигал два коня и едно конче. Ами че има машини, които вдигат 100 пъти повече, отколкото той. Тогаз

---

* ДА СЕ НЕ СМУЩАВА СЪРЦЕТО ВИ : [23-та неделна] беседа, държана от Учителя на 22.III.1925 г., София. [Сила и Живот, серия VII (1924–1925 г.)] (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

где е силата на човека? Човек във физическо отношение не може да се хвали, той е слаб. Онази сила, с която той може да се хвали, тя е духовната сила. Там е силен.

Смущенията идат от безверие. Сега ще ви приведа един разказ, един окултен разказ. Предполага се това да се е извършило няколко години преди Христа, деветата династия в Египет. Живял знаменитият адепт Муса-Бентам. Това не е измислено име. Това е име, което съществува. Муса-Бентам трябвало до държи изпит на своето трето посвещение. Всички велики адепти минават един курс на посвещение. Всяко посвещение е свързано с известен род сили, с които трябва да влезе във връзка, да знае как да манипулира с тях. Следователно ще мине през най-тежки изпитания, и ако си издържи изпита, влиза в един свят, отварят му се нови способности, чрез които може да вижда нещата не слепешката, но реално. Ще бъде човек на положителната наука и в реалното, и в идеалното. Реално е това, което сме постигнали, а идеално е това, което ще постигнем. Но зад това идеално има друго идеално. Те са във връзка. Учителят му го заведе в една планинска местност и му каза какви мъчнотии ще срещне. «Първата мъчнотия: по пътя ще срешнеш една грамадна змия. Ако не можеш да я победиш, тя ще те нагълта и ще се свърши всичко. Когато приближиш тази змия, ще видиш, че около змията се върти един гълъб. Ти ще бъдеш смел, да хванеш змията за врата и да победиш.» И му дал едно шишенце воар (вечност). – «Ще намажеш очите с нея. Щом я намажеш и я държиш, силата на змията ще мине в тебе и гълъбът ще тръгне с тебе. Тръгне ли гълъбът с тебе, ти си извършил своята победа. После в продължение на своя път ти ще срещнеш един от най-големите лъвове, които съществуват в света. И ако не можеш да го победиш, той ще те разкъса на парчета. Но едно агне ще видиш, което обикаля около лъва. Ти ще се приближиш смело до лъва и ще го хванеш за ушите. Силата на лъва ще мине в тебе и агнето ще тръгне след тебе. Победата е твоя. Ще продължиш пътя си. Ще срещнеш най-силния бик, черен, с остри рогове, и ако не можеш да го победиш, ще те наниже на рогата си. Но около този бик се движи една крина с жито и бикът гледа житото. Ти ще го хванеш за рогата. Ще намажеш очите на лъва с «ерун», което се съдържа в това шишенце, което ти давам. А в друго шишенце ти давам «раун». С него ще намажеш очите на бика. Щом намажеш и го държиш, ще го победиш, и крината ще тръгне след тебе. После, като наближиш царската врата на посвещението, ще видиш един воин със сабя, страшен. Ако можеш да го победиш, ще влезеш вътре, а ако ли не – главата ти ще отскочи от рамената ти. Но ще видиш, че около воина ще се яви една красива девица. Ще му намажеш очите с «атун» от четвъртото шишенце, което ти давам. Ти ще го победиш и тая девица ще тръгне след теб.»

Така са говорили древните пророци за онези тайни, които са скрити в човека. Онези страсти, които бушуват вътре в човека, те трябва да се победят – то е гълъбът. Умът трябва да вземе връх. Да не се смущава сърцето. Тези 4 елемента в шишенцата съставляват вярата, с която можем да победим очите на змията, лъва, бика и воина. И тогава гълъбът, агнето, крината и девицата тръгват с нас.

И гениалните хора плачат. Плачът не е израз на слабост. Той е израз на човещина. Но да плачеш на място. Христос, и Той плака. И Той проля сълзи. Не можеше ли без сълзи!?! Не можеше. Само един ангелски ум може да оцени колко струваха сълзите на Христа. Ангелите ги събраха в шишенце и досега лекуват хората. Това е една толкоз скъпа есенция! Те досега поддържат този импулс – живота на цялото човечество, лекуват рани.

В съвременната система на възпитанието има една отрицателна страна. Някои казват: «Но защо трябва да вярваме?» Трябва да вярваш, защото си слаб. Ако някой от вас мисли, че е силен, нека да не яде. Защо ядеш? Защото си слаб. За да се избегне тази слабост, непременно трябва вяра. Вярата е една връзка, за да протече онази Божествена сила вътре в душата ти. Вярата е едно разположение на чувството. Когато човек се обърне нагоре, към Божественият свят, то почва да тече Божественият нектар на живота. Някои учени хора мислят, че вярата може да се замени с разума. Но разумът е за физическия свят. Вярата се занимава с Божественият свят, който е още толкоз по-висок свят, отколкото разумът. Не че трябва да влязат в противоречие вярата с разума. Ако турите вярата, и разумът ще се усили. Вие ще придобиете онази мощна сила! Вие имате омраза към всички и вие мислите, че никой не ви обича. Как е възможно? Как умни хора да живеят с едно същество най-разумно, най-благо, и мислим, че това същество ще ни забрави и че неговото намерение е да ни изтезава?

Ако се раждат заплитания във вашия ум, те произтичат от съвсем други причини. Ако ви се зададе задача защо се вълнува океанът отгоре, ще отговориш: това вълнение е потребно, и не само за водата, но и за въздуха. Но не в целия океан до дъното, а само горе, в известни части, трябва да има вълни и движение. Следователно, ако има вълнение горе, в повърхността на душата, това не се смущения, това са вълнения. А смущение е, когато се размърдват основите на живота. Някой казва: «Животът няма смисъл.» Че, кои са фактите? Външни неща, градежи, тренове, параходи, фабрики – това са само начини за упражнение на човешкия ум. Човек трябва да гради, за да се изостри умът му. Човек трябва да прави фабрики, за да се изостри умът му. Това всичко служи да се развиват неговите способности. Мислите ли, че онова ваше малко момиченце, което си направи първата кукла, че именно, че това е последното изкуство на тази наука и че тази кукла ще реши всички въпроси? И ако ние влезем във връзка с една по-висока йерархия – които са завършили своя живот, с какво се хвалят те? Павел казва: «Аз ще се похваля с Господа.» Ще се похвалиш още с всички добри хора на света, а не само с един човек. Идеалната майка трябва да вижда вътрешно всички деца и да им се радва. Иначе утре детето й може да умре и тя ще тури черен воал. Къде беше то по-рано (преди раждането)? Къде бяхте вие? Някои казват: «Да се спасим само ние.» На едно събрание, както сме ние събрани, трябва да проектираме нашия ум към всички, които проектират ума си към Бога. И те мислят зарад нас. С тях ще се похвалим. И в другите слънчеви системи мислят за нас. Някои мислят, че само на Земята има хора. Нашата Земя е един скромен разсадник на Божественият живот. Аз считам нашата Земя като една стая на университета. Христос, като се обръща към Своите ученици, казва: «Да не се смущавате.» Сегашните хора – млади и стари – не са свикнали, геройство няма у тях. Ние искаме, дето и да отидем в света, да ни турят на предно място, да ни посрещнат, да има ядене, пиене и никаква работа. Ние се намираме в един свят, в който самата материя претърпява едно вътрешно видоизменение. Всичките тези сили трябва да ги обединим и да вземем за нас от онова, което е потребно. В смущението важна роля играе външното. Човек трябва да има още вяра в себе си и в доброто у другите хора. Аз се радвам на онези доблестни, благородни качества у другите. Не да ме изиграят, не да го изиграя. Аз го наричам това култура.

Не смущавайте хората с вашите глупости! Най-напред, говорете ясно! Бог е Любов и тя е разумна. В нея няма никаква жестокост. Ако жестокостта съществува, тя съществува по съвсем други причини. Ако един лист се отдели

от дървото, падне на земята, там ще има гниение. Ще мине пак през корените и пак наново ще дойде в дървото. Цялото човечество представлява едно дърво. Всеки един от вас е един лист на това дърво. Като се откъснат от дървото, дойде бурята и те търкаля. Защо те търкаля? Защото не си на дървото, защото не вярваш. На горните листа казвам: «Пазете се, да не паднете!» Сухите листа не могат да растат. Сухият лист трябва да се разложи (някой умре и се прероди) в новата форма. Към човека се притуря един малък плюс. И това е красивото. Смущението е една пертурбация на ума. Щом се роди смущението в ума, после дохожда в чувствата и в духовно отношение. Някои се смущават. Ще кажем: в Бога няма нито измяна, нито промяна. Някои казват: «Като умрем, като отидем на онзи свят, тогаз ще видим.» Кой е онзи свят? Онзи свят е светът, който Бог живее. Този свят е една малка проекция, един сектор. Трябва да съзнаем нашите отношения. Към Бога ще се помолиш. Любов – главата ти отгоре, над ушите, до горната част, да се повдигне. Умът – челото ти отпред да се издуе. Една мравка какво би дала, за да има една най-малка дарба от тези, които има човек! Какви дарби има в човека! Ние правим погрешка със своето незнание. Трябва да проектирате мислите си към Бога. Преди години в гр. Б. един от учениците се разболява. Отивам при него, жената плаче. Отидох близо до болния. Слушам, той се моли, и знаете ли как?! Казвам на жената: «Не бой се, той е на правия път. Ще се спаси.» И оздравя.

Ще се молите усърдно. Ще се приближите при Бога като малки деца. Колко хубаво е това! Във всички тези трудни моменти в живота човек трябва да се намери свързан с Бога. Аз не съм за онази вяра – лековерието. Аз съм за искреността. Аз съм за онази абсолютна истина. Трябва да има в нас една вътрешна готовност, увереност: Божията душа да не правим на две. Онзи благороден импулс, който се роди в душата, всеки един от нас трябва да го изпълни. Те са малки работи. Те няма да ни костват много. Някой път могат да ви костват 100 хиляди лева, а някой път – една стотинка.

Младата мома да е абсолютно чиста. Това е онази абсолютна чистота, в която няма никаква скверност, в която душата е девствена от всичките тези пороци. Усещали ли сте вие какво ще каже човек, свободен от грях? Аз бих желал да усетите какво нещо е чистота на ума и духът излиза свободно, със замах. Бог е, Който воюва. Има Един, Който воюва. Той е. Има кой да воюва за нас. Това са нашите бели братя. Отдавна са хванали те змията, лъва, бика и воина – от любов. Христос е едно колективно име. Христос като единица е; но същевременно Той е колективно име. Всички синове Божии, на които сърцето диша от любов, те са едно. Това може и да дойде и за вас, и тозчас – сега. Всеки един лист има важност на дървото. Всеки един цвят в това дърво е толкоз важен, колкото кой да е клон. Не е въпрос за големината, но е за службата. И всеки един човек заема много важно място. Това място никой друг не може да го вземе. Няма друг на ваше място, затова вие сте важен. Няма друг. Ще извършим длъжността си. Никой друг не може да я извърши. Всеки един трябва да бъде чист, безстрашен. Гълъбът е емблема на Божествения Дух – невинността. В змията трябва да има невинност. Лъва, човекът може да го победи с кротост. Агнето е емблема на кротостта. Житото е емблема на търпението. Всеки, който иска да бъде търпелив, трябва да яде сурово жито, а не мляно. Ще дъвчеш хубаво 30 грама на обяд и след 20 минути ще пиеш малко топла вода.

Невинност, кротост, търпение, чистота – това са качествата на вярата, чрез които се побеждават недъзите в този свят. И тогава Божията Любов ще се излее и победата ще бъде на ваша страна.

*

Слънцето минава в северното полушарие – значи Истината в нас да се зароди. Непреодолимо желание за свободата – физическа, сърдечна и умствена.

17. 1.IV.1925 г., сряда (кратки бележки от школната лекция)*

Доброта, Истина, Красота – това е Любовта. *(поздрав)*

(Тайна молитва.)

(Пяхме: «Сила жива, изворна, течуща», «Изгрява Слънцето».)

(Четоха се темите. Изпяхме: «Блага дума на устата», «Един си ти, Мусалла».)

Ще се спра на думата «израз», «изражение», «изразил се». Какво се подразбира? Какъв израз на лицето има? В речта може да има израз. Речта бива съкратена и разхвърляна. В Словото мисълта – стегната. Следователно при изражение на съзнанието трябва да има единство. Всички състояния на човешката душа да бъдат еднакви. Светиите са живели и в Небето, и в ада. Така и вие. Всички имате скроена философия и не съответствува със законите на природата. Каквото е на сърцето на природата, това е и на лицето й. Аз бих желал да видя природата сърдита, отколкото усмихнат светия! На какво отгоре мислите, че този израз не е правилен?!

Има едно предание, че крокодилът плачел, когато ядял жертвата си – като почнел от главата и свършвал до края, и все плачел, догде я изяде. Крокодилът иска да улесни яденето си. Следователно изразът да съответствува на самата Истина. Любовта си има свой израз; Мъдростта си има свой израз; Истината, и тя си има свой израз; Правдата – също; и Добродетелта, и тя си има свой израз. Щом дойдеш с Любов – да имаш израза на Любовта и да няма двойственост на съзнанието. Вода, която се влияе, аз я наричам малка река. А която се не влияе, аз я наричам голяма река. Тука, на земята, като Дунава няма бистра река?! Река, която не се размътва, има израз и тя е чиста и образува живота, който тече, в нас да има израз.

Как изразявате Любовта? А като актьор как ще представите любовта? Задача: направете един любовен израз и се вижте в огледалото и вижте дали можете да си представите този любовен израз. «Когато старият боклук се запали, гори» – казва пословицата. Има какво да гори – слама. А младият малко има да гори. Големият плевник, като се запали, има израз. Човек ще се стреми да изрази всяка своя мисъл или чувство. Любовта, Мъдростта, Истината, Правдата и Добродетелта да ги причислим и да зная своята мисъл какъв израз има. Нашите идеи са взети от живите идеи. Да се стремите да имате израз в себе си. Ще се спреш и ще видиш дали имаш израз на Любов, Мъдрост. Това е една велика философия. Човек каквото иска, това става. Искам да събудя във вас будическото тяло на човека, който е храм Божий, в който живее Духът и е направен от една фина есенция. Затова човек трябва да мисли върху Любовта, Мъдростта, и да образува това тяло, да прииждат соковете на Любовта, Мъдростта и Истината. Великите Учители препоръчват на своите ученици безкористие и закона на жертвата.

Сега, това се отниса до вас, стари и млади, които имате стремеж. Великото в света започва с най-малките усилия. Като ви дадат един сомун хляб,

---

* ИЗРАЗ : 25-а школна лекция на Общия окултен клас, г. IV (1924–1925 г.), държана от Учителя на 1.IV.1925 г., София. Русе, 1927. (бел. М. И.)

гълтате ли го цял или го чупите хапка по хапка? А искате Истината да я нагълтате. Всеки ден ще вземате по една хапка и ще работите и вземате силите на тази есенция. Христос казва: «Ама ще кажете: С теб нали ядохме и пихме!» Няма [да] се плашите! Ще почнете от най-малкото. Истината е еднаква. Вашите души не могат да бъдат стари. Духът – също. Тялото – да, но Духът – никога. Ще се стремите това, което говорите, да има израз. Всички еднакво не ме разбирате. Да бъдете тихи и спокойни. Истината да я познаем. Да отиваме с чистота. Да имаме израза на Слънцето в мисълта и чувствата, да имаме израза на светлината и топлината, и в нас се събужда Божественото, и ще ни направи да имаме благоволението на Бога. Ще забравите и богатство, и сиромашия, и така ще идете при Бога – като едно изгряващо слънце. Истината не иде да ви се хареса на вас, а тя иде да ви даде и си замине. Този закон е за онези, които търсят Истината. Орехът не трябва да напусне мястото си горе на дървото, и да иска да слезе долу. Ще седиш – ти си зелен, – догде узрееш. Потребен е вътрешен израз на човешкия Дух, душа. Израз на себе си да имате, и тогава ще имате мярка, да мерите другите. Всички казвате: «Много зная.» Какво знаете? Аз, който зная само две думи, а вие знаете много повече. Да схващате положителната страна. Например имам два топа плат. Имам две думи – като ги произнеса, мога всичко да направя. А вие имате много думи, и нищо не правите. Например да имате връзка с дърветата, и може да си говорите. Ако идете туй същество да го поливате, окопавате – ще ви разбира. Например не можете да разрешите една задача. Ще кажеш: «Господи, искам да ми дадеш мъчните задачи да разрешавам.» Конкретно, или имаш свръзка с Невидимия свят.

Музиката е израз, съкращение на думите. В една песен имате израза на преживяване. Следователно, когато искате в сжата* форма да изразиш, то е музиката. Музиката да има идея във време и пространство да изявява живота. Речта е изразителна в музиката. Всякога човек да пее и възпява Господа в душата си.

Да ви дадем една музика – упражнение: «Влизанието на ученика в училището». В музиката се изискват две съчетания. Да има хармония между слушателите и музиканта, инак има (дисонанс). Слушателят да разположи музиканта. Ще ви посвирим едно малко упражнение. Малко почивка. Тия упражнения трябва да ги правят учениците, а не аз, но понеже [сте] в Школата, да се дадат образци. Нали говорим за израза сега.

(Учителят строи цигулката и свири дует с брат Киселков.)

В света всеки може да го постигне; това е висшият идеал.

Доброта, Истина, Красота – това е Любовта.

---

* сжат – *остар.* (рус. сжатый) сгъстен, сбит. (бел. М. И.)

18. Сряда, 22.IV.1925 г. (кратки бележки) *

Доброта, Истина, Красота – това е Любовта.
(Тайна молитва.)
«В начало бе Словото» (пяхме).
«Най-добрите качества на най-добрия ученик» (тема).

Това е тавтология. Явява се при вас един философ и ви казва: «Кажи на Слънцето да не грее!» Какво ще му кажа? Или ми каже: «Кажи на Слънцето да грее!» Това е символ. Слънцето залязва вечер в 7 часа. Ще му кажа: «Да дойдеш в 7 часа, кога залязва, и ще му кажа да не грее.» Каже ми: «Кажи на Слънцето да грее!» Слънцето изгрява в 5 ½ часа сутрин. «Ще дойдеш в 5 ½ сутрин, и ще кажа Слънцето да грее!» Да грее е сутрин, да не грее е вечер. Такива промени има и в нас. Кажеш някому: «Ти си много лош човек», то значи – ти си го видял вечер. Да се радваш, когато ти казват, че си много лош човек, а не когато те хвалят. Когато ти кажат, че си лош човек и се разсърдиш и не идваш в школата, те са прости като фасул, те са егоисти. Това положение, което заемате на земята, не е още нещо. Онзи, който е тръгнал в пътя като ученик, да знае какъв е. За вас светът е школа, вие сте ученици, всякой ви наблюдава как решавате задачите, предвидени в програмата. Всеки ще работи за себе си. Всяка придобита добродетел е за него, а не за другите.

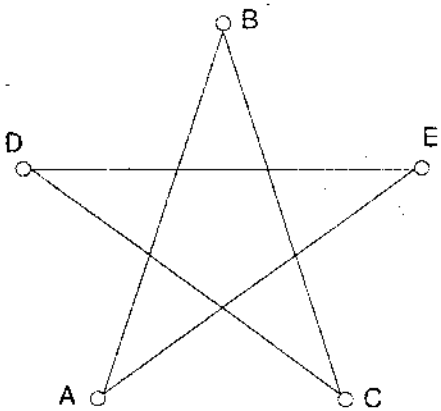

Фиг. 18.1

(Фиг. 18.1) Това движение как ще го преведете? А сега, отгоре надолу – какво е това движение? Едно същество, разумно като вас, почва да се движи от А към В. Неговите мисли ще претърпят ли изменение? Сега се движи от В към С. Отгоре надолу. Какво ще стане с него? А и С на какво ще го уподобите? – Това е изгрев и залез. Слънцето може да изгрява и от запад, то зависи от Земята, както се е изменила, каквото положение е завзела. Ние имаме Пентограмата. Да завърти човек своя живот на Земята. Неговото слънце трябва да изгрее 5 пъти. Вземете само първата част. (Фиг. 18.2: част АВС от Пентаграма)

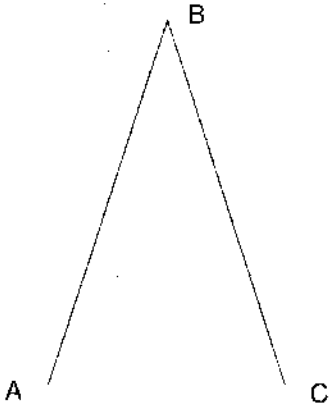

Фиг. 18.2

Понеже човек не живее в един свят, то за него изгряват 5 слънца. Може да изгряват всичките слънца. Човек на земята не може да бъде щастлив. Щастливите хора не са добри хора. Добрите хора са, които преодоляват страданията. Ще учите! Ще търпиш учителите на училището. Като не търпите, като

* ЗАКОН НА СЪОТНОШЕНИЯ : 27-а школна лекция на Общия окултен клас, г. IV (1924–1925 г.), държана от Учителя на 15.IV.1925 г., София. Русе, 1927, стр. 17–40. (бел. М. И.)

идете в Божествения свят, искате учителят да обръща внимание на вашето произхождение. Ученикът да има смирение! Ако една овца пастирът е турнал в кошарата, тя излиза през дупките, кой е виновен: пастирът, вълкът или овцата? Има овци, които тропат, и вълкът бяга от тях. Ако не тропа, ще има хапание по задницата. Много велики учители са изгубвали много само за една грешка, и почва пак отначало. Да сте доволен сам от себе си. Да знае где е прав и где е крив. Това е благородство. Радост и скръб са еднакви състояния. Радостта приготовлява пътя за скръбта и скръбта приготовлява пътя на радостта. Щом сме радостни, това показва, че работата, която сме свършили, има на кого да я покажем. Господ вижда малките добрини.

Ще ви направя анализ на тоя Пентограм. Една секунда представете си, че един ваш приятел минал и не сте го видели. Това показва, че вашето съзнание не е будно. Бързината на светлината е биволската кола на ангелите. Ако кажеш: «Една секунда ме почакай!», това показва, че си закъснял. Представете си какви са нашите понятия за времето и [какви са тези] на ангелите. Господ като ви посети в една секунда, Той ще ви даде всички блага в пространството, което Той е изминал. Какво е отношението на планетите към нашата Земя? Втория път да знаете, да имате отношенията на планетите към нашата Земя. Като развиваме нашето съзнание, ние разширяваме времето. Ако може да схванете идеята 1 секунда в своето съзнание, той е силен ученик. Казваш на един учител: «Искам да направя опит», сравнявате си часовниците и между 10–12 часа ви изпраща една мисъл. Ако е пратено благословение, Божествена мисъл, ако съзнанието му е будно, той ще го схване 10 минути преди 10 часа или тъкмо в 10 часа, или в 12 часа.

В Библията е казано, че Бог раздели в първия ден тъмнината от светлината. Значи ние сме в този, първия ден и разлъчваме светлината от тъмнината. В светлината се ражда доброто, а в тъмнината се ражда злото. Един ученик, който в миналите векове не се е ползувал, и сега не се ползува. По какво ще познаете, че някой ви говори истината? Как Христос показа, че е пратен от Небето? Той беше за невежите, неучените. А за учените какво трябва да направи? Затова грешният свят разбира Христа по-добре от праведния свят. Ученик на бедни родители оценява учителя си по-добре, отколкото от богати родители. Сега ще се научите как Христос да говори на вас! Великият Учител как да говори на избрания народ. Първото нещо е смирение. Да придобиете мъдрост. Любовта е майка и ще ви прати при баща ви – Мъдростта. Ако не се учите, ще ви върне баща ви пак при майка ви – Любовта, като дете, което не се учи. Тя ще го прати при Истината; и ако там не учи, връщат го пак при Любовта и тя му туря рога и копита.

Всяко едно движение отдолу нагоре, да знаете: долу е запад, а горе е изток. Горе е север, дясно е юг, ляво е север, напред е изток, а назад е запад. Лицето означава кой свят? – Астралния свят. Значи обърнете към астралния свят ума. Изтокът е обърнат нагоре. Всяка една енергия от един свят в друг свят се сменят. Всякой ден има смяна на енергиите. Ще оставим този въпрос за след Великден, добрия Великден. Всеки един да превъзмогне мъчнотиите. Човек трябва да превъзмогне. Според мен не е смирение, ако се обличаш парцаливо. Ако си облечен много хубаво, това не показва любов. Законът е такъв, че ако си боледувал, ще хвърлиш своите дрехи и ще ги изгориш. Ний трябва да бъдем готови да вършим Волята Божия. Да бъдем безпощадни! Подобава да служим на Любовта. Подобава да служим на Мъдростта,. Подобава да служим на Истината. Подобава да служим на Правдата и Добродетелта.

Доброта, Истина, Красота – това е Любовта.

19. Сряда, 24.VI.1925 г. (школа)*

Доброта, Истина, Красота – това е Любовта.

(Тайна молитва.)

«Най-малката незнайна добродетел от незнайните добродетели» *(тема).*

Какво нещо е човек да разсъждава правилно? Питам: защо носят късите ръкави? Когато се излагате на слънцето, разбирам да са голи ръцете, но в събранието, в Школата на какво ще се греете? Умните жени да се пекат навън, на Слънцето. Да са голи и до корема, мене не съблазняват, но тук има братя, които се съблазняват. Когато човекът беше в рая, там беше топло и той ходеше гол, но като го изпъдиха вън от рая, там беше студено и той се облече в кожа. Сестрите ще си направят блузи от тънък лен с широки ръкави малко и долу с ширитче да ги закопчат, та като си дигнат ръцете, да не се виждат голи. Това е форма само за Школата. А братята: джилетки и палта бели. Ще се обличат само в Школата, защото вие идвате с дрехи, които сте носили през деня и те са пропити с мисли. Ще бъдете или чрезмерно красиви, или чрезмерно грозни; или чрезмерно добри, или зли. За Школата да имате една чиста дреха. Краката – измити.

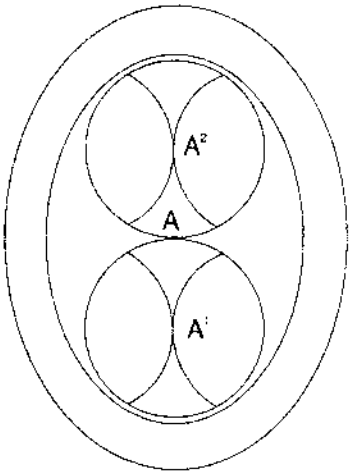

Фиг. 19.1 Аура

Да обясня моята мисъл. (Фиг. 19.1 – аура.) Човек от пъпа нагоре образува едно течение, а от симпатичната система надолу – друго течение, което отива надолу, към земята. И трето, което съединява двете. Това е аурата на човека. Тя обединява двете течения. Всяко течение има други кръгове още. (Фиг. 19.2.)

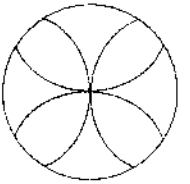

Фиг. 19.2

Вие живеете като ангел и животно – те са свързани и живеят заедно. Ако не разбирате законите, всякога можете да загубите вашето равновесие. Например някой ви каже: «Къщата гори!» или хвърли бомба през прозореца, ще си спокоен, ще погледнеш, че гори къщата, ще вземеш полека, ще си обуеш чорапите, обуща, дрехите, ще помислиш, и тогава ще излезеш. Ний губим присъствието на духа си.

Като бутна за ръката една жена, да позная, че Господ я е направил. Да не бъдете миялници.

Духът казва на едни да говорят, а на други да мълчат.

Да се осмисли животът ни за 1 минута. Придобита радост за 1 секунда е голяма придобитост, и когато влиза във вас тази радост, ще бъдете радостни. Отвън може да има буря в океана. Страхливци да не влизат в парахода. Онзи,

---

* НАЙ-МАЛКОТО ЧУВСТВО : 29-а школна лекция на Общия окултен клас, г. IV (1924–1925 г.), държана от Учителя на 24.VI.1925 г., София. Русе, 1927. (бел. М. И.)

който ще влезе в парахода (в Царството Божие), да бъде първостепенен герой. Бог обича смелите и безстрашливите деца. Да бягаш от една мравя, от един паяк– тя е малката добродетел. Човек да го е страх от греха! Не да бягаш, а ще застанеш срещу него.

Тези са положения; трябва да научите малкото, малката добродетел. Тая вечер да турите на вашето знание една малка придобивка. Какво значи 1^n – едно [на] ен-та степен? Значи принципът работи непреривно. Това са сили, които работят в живата природа непреривно. Най-малката добродетел в света образува хармония между хората. Тя навсякъде произвежда хармония. Щом сте разтревожени, кажи: «Господи, прати ми Твоята най-малката добродетел, да внесе в нас Мир и хармония. Нея мога да я приема и угостя. Тя е най-скромната.» Да проявите най-малката добродетел. Ще слушате, ще слушате. Докато ни нас говорят ябълките, крушите, житото. Какво ни говори житното зърно? То говори на сърцето, на ума, и после ти ще пишеш. Трябва ви търпение! Христос казва: «Ако не можете да разберете земните работи, как ще разберете небесните?» Иска се концентриране. Кога мислиш за Бога, да не обръщаш внимание на нищо. Някой път ще се спра да ви кажа произхода на мързела. Трябва да се работи. Отец ми работи. Ако взема 3 мисиря и ги посея, знаете ли, че те са за мен 3 ангела! Или ида да при някое дърво, поговоря му, полея му вода. Това са живи същества. Иди на полето, помилвай житното зърно! Знаете ли, че то е свързано с една философска глава и тая глава, кога изяде това жито, ще почувствува нужда от вас – да му разправите за Бога! Тя ще ти помогне.

Всички да бъдем естествени! Да не бъдем своенравни!

$5^n + 6^n = \ldots$ На колко е равно? 5 се дели на себе си, а 6 – на себе си, на 2 и на 3. 5 е майката, а 6 е синът. Питаш: тази майка, която се дели само на себе си, а е родила син с тия качества. Методите, които може да приложите при числото 5, не може да ги приложите при числото 6.

Да изучавате себе си, окръжающите, и да се съобразявате. Да оставите в душата си най-малкото благородно чувство, да се зарадва.

Говорихме тази вечер за най-малкото благородно чувство.

Готови ли сте сега да пеем?

(Пяхме: 1. «Грее, грее»; 2. «Вдъхновение»; 3. «Вехади». Упражнение: едни пяха «до», други – «ми», а друга част – «до–ми–сол–до». Всички в хор.)

Доброта, Истина, Красота – това е Любовта.

20. София, 1.VII.1925 г. * (Много кратки бележки)

Сряда, 7 ½ ч.

Доброта, Истина, Красота – това е Любовта.

(Тайна молитва.)

Ще възпеете в поетична форма тези думи: «Любов, светлина, топлина за човешката душа» (тема).

Ще пишете или три куплета, или най-малко – един куплет. Ще извадите смисъла от тях. Човек едно мисли, а друго говори. За любовта говори, а върши омраза. Не сме естествени. Не знаем естествения живот. Говорим за светлината, а се обличаме в тъмнината, на тъмно място. Защо? Защото не обичаме

* ЗЕМЯТА СЕ ВЪРТИ. СТРЕМЕЖ НА ДУШАТА : 30-а школна лекция на Общия окултен клас, г. IV (1924–1925 г.), държана от Учителя на 1.VII.1925 г., София. Русе, 1927. (бел. М. И.)

светлината. Когато искаш на тъмно да се обличаш, ще отидеш в гората или в някое подземие. Как ще обясните тия противоречия? Човек не обича светлината, не обича да казва какво мисли. Ще пазим своите мисли, догде узреят. Да бъде права мисълта, и разумна, да има и морална мекота; и да издава парфюма на Любовта. Всички хора се различават. Не са еднакво разумни, съвестни.

Един ден, когато вашата душа стане красива, тогава друго е. Няма да говориш, когато не знаеш – ще мълчиш; когато се научиш да говориш – тогава говори! Воденицата кога мели? Нали когато има жито? Следователно воденицата ще мели, кога има жито. Не хаби ума си да примиряваш два дявола! Човешкият ум не е за това. Ученикът да се спре!

Щом кажеш нещо неразумно и несъобразно с Божествения закон, ще пострадаш. Този морал, с който вие вървите, не е морал. Още на първата врата на Царството Божие ще ви спрат. Друго е, когато на човека се събуди съзнанието и той работи над себе си. Запитали ли сте се някога така: постъпвали ли сте така, съобразно, и изправни ли сте спрямо Бога? Всеки да си зададе въпрос: «Аз изпълнявам ли Волята Божия?»

Бог вижда живота ти и знае дали си прав. Бог е толкова благ и Той остава всекиго да опита и радост, и скръб. Той еднакво гледа на всичко, не се смущава. Той знае всичко, а е тих и спокоен. Велик е Господ! Да се стремите да имате това разположение на Духа, и животът ви ще стане сносен. Питам: може ли майката да стане учител на дъщеря си, бащата – на своя син, братът – на своята сестра? Не може, не е в реда на нещата. Учителят трябва да бъде чужд, трябва да дойде от друго място и да не е равен на вас. Тия разсъждения внисат тия мисли. Вие не сте прости, но разбирате по своему. Да бъде човек доволен от себе си.

Ще ви кажа отгде е произлязло. Един прост актьор играл в една пиеса ролята на цар. Връща се у дома си и почнал да вика, заповядва на жена си и казва: «Знаеш ли кой съм аз? Аз съм цар.» Сега, и вие сте играли на царе. Какво има в твоята душа? Ако има в душата ти нещо благородно, изнеси го навън за себе си и за ближния си, изнеси едно най-малко благородно чувство. Някой казва: «Страдам!» Като минеш през една опитност – страдание, мине се ден-два, и се пак проясниш. Това е едно естествено състояние. Имаш пари, нямаш пари, умен си, глупав си, гладен, сит – това са естествени състояния. Само двама разумни хора могат да се съберат на едно място. Добрият човек никога не умножава, а той се умножава отвътре. Да разсъждавате!

Земята се върти! Какво отношение има Земята спрямо нашия живот? Значи: Земята е колело, има движение. Движението на Земята около Слънцето и около себе си показва, че има два разнородни живота: за Слънцето и за себе си. Тя приема живот от Слънцето. Също и ние се въртим около Бога и около себе си. Стремим се към себе си и към Бога. Земята се върти около Слънцето. Неизбежно е и ние да се стремим към Бога! Земята се стреми към Слънцето, и ние да се стремим, и ще почнат да възрастват нашите мисли, всичко в нас ще узрява. Както на Земята животните, растенията растат, така и нашите мисли, чувства растат. Казват: в безопасността имало един камшик, който казвам аз имам всичко. Въртението на Земята е по-важно или по-опасно, отколкото този камшик.

Щом кажеш: «Земята се върти около Слънцето» (, всички духове ще бягат). Кога една пчела е изпъдена от един кошер, Господ ли го нареди така? Човек го нареди. Господ нареди пчелата да си прави сама мед и да се храни от меда си. Случайностите в живота са ни отдалечили от Бога. Грехът е една слу-

чайност. Че е отдалечила човека от Бога – това е вярно. Да се освободим от тия случайности, които ни отдалечават от Бога. Ще се стремиш към себе си и към Бога!

Както всяка точка на Земята се осветява от Слънцето, така и всяка мисъл да се озарява от Божествения Дух, всичко да става съзнателно в нас, да се ползуваме от всичките блага!

Някой казва: «Сломен съм!» Противодействието на нашата мисъл произвежда сломването; то отрича всичко.

Всички същества са осигурени, те са свободни! Ако ли сам се слънеш! Ще се стремите към себе, Бога. Ще бъдете благодарни. Земята се върти около Слънцето и Бога. Ще любите и обичате!

Кога нарушите най-малката добродетел – иде скръбта. Да изправяте вашата погрешка!

1) Стремеж към себе си разумен и

2) Стремеж към Бога разумен.

Две положения са необходими за вашето развитие. Земята, която се върти около своята ос, има ли стълкновение с небесните тела? – Няма. Аз се стремя към Бога. Няма да бъда в стълкновение с никого. Каквото прави Земята, ще правим и ние; няма да има стълкновение.

За следующия четвъртък ще има разисквания върху тази беседа. Ще станете като деца. Стари и млади – да бъдат млади и свежи, да знаят, че Земята се върти около Слънцето и около себе си.

Защо пък Месечината се движи около Земята? Тя е скрила единия си образ. Показва се образът на бащата, а образът на майката е закрит, защото е недоволна, гдето сте слезли без нейно позволение.

Кой знае 33-ти псалом да каже? – Никой! Щом не знаете псалома, ще изпеем «Вехади».

Малко упражнение: ръцете разперени хоризонтално, само китките се движат полека, силно и много силно, като ли че се хвърчи. После се прибират ръцете, постепенно китките се слагат на гърдите една срещу друга, с длани, обърнати навън. Така се дигат нагоре, като че се прави кръг около главата и се разтварят пак хоризонтално, пак трептения и т. н., няколко пъти.

Невежеството е майка на злините. Ръцете – теченията от Земята и от горе минават през тях. Събират се ръцете – да става обменът на теченията. От ръцете става изтичание. Най-хубавото положение е, когато ръцете са събрани и съединени само с върховете на пръстите. Сключване на ръцете една в друга означава подпушване, стават кръстообразни течения. Най-естествено е да се допират с върховете на пръстите. Всички болести са липса на енергия на този орган. Трябва да си слагаш ръката на този болен орган. Всичко в природата е движение. Тя пише. Ще направиш движения, които са определени. Ако ли не – ще боледуваш. Има разумни движения в природата. Да се възприемат движенията от нея и да ги препращаме. Движенията да са ритмични.

Целият космос обяснява смисъла на целия вътрешен живот.

Да изпеем «В начало бе Словото!»

«Вдъхновение» – 3 пъти и на третия път ще притурим думите: «Ти си благословение.»

Доброта, Истина, Красота – това е Любовта.

* * *

За блузите се установи: плетени от лен или на ръка, или на плетачна машина. Яки – отзад малки, а отпред по-широки. Деколте – само дупчицата малко да се вижда. Ръкави – широки и долу прибрани с коланче. С колан долу на блузата. Както сегашните блузи. Най-важното: ще се изплетат и ще се заплетат всички ръбове от сестри с кука, а не с игла да се шият, нито с ножици ще се режат. Ще направят модел и тогава ще се работят другите, а който иска, да си изплете.

На всичко отгоре приемете и моя поздрав на всички, които ме познават.

Толева

21. 7.VII., вторник,1925 г. * (Младежкия събор)

Природата има два метода за говорение: 1) с гръмотевица; 2) тих.

Гръмотевицата пречистя въздуха. Всичко е хубаво! В душата настава тиха нощ някой път. Буря, гръмотевица. Ще дойдат изпитания.

Колкото изпитания, страдания вие имате, толкова имате благоволението на Небето. Силните ученици се познават в океана на противоречията.

Думата «Учител» – който учи; какво учи? Учителят поддържа правилото на светлината. Светлината осветлява, оживява най-затънтените места. Питам: вие, учениците... Божествената светлина влиза в най-дълбоките, затънтените места, нечистите места, да ги очисти. Трябва смирение. Светлината минава, но не остава, една триста хилядна секунда стои в нечисто място. Не дръжте лошите мисли! През тази Божествена година, в която сте родени, в този първия ден кажете: «Аз ще бъда като светлината.»

Тази светлина да влезе в най-тъмните, затънтените места и постъпва разумно.

22. Сряда, 22.VII.1925 г.**

1) 3 = 9,5
2) 3 = 10
3) 3 = 7
4) 2 = 7

Това са числа, отношения, които съществуват в природата. Къде може да ги намерите? Срещате ги, по 10 пъти ги обръщате. Между онези същества, които слиза един Дух, ангел, да се прояви, отношенията са все същите. Ангелът като слезе и си направи едно тяло, какво придобива? Защо предпочитате хубавата къща пред колибата? Колибата е по-хигиенична. Нашият салон не е хигиеничен; трябва да приемаме светлината отгоре. Защо предпочитате богатия пред бедния? Учения – пред [невежия]? Добрия – пред лошия?

Какви са отношенията на Бога спрямо всички същества? Коя е абсолютната норма, с която трябва да се мери? Когато числото 7 се изменя [с] 6, това показва, че се намалява човешката воля. Ако се увеличи на 8, показва силно увеличение на човешката воля. 9 ако се увеличи, показва – показва увеличение на личните чувства.

Едно желание да доминира. Ако 9 се намалява на 8–7, този стремеж се намалява. 10 ако се увеличава, човек е песимист, крайно справедлив. Кога се

---

* МЕТОДЪТ НА СВЕТЛИНАТА : Беседа, държана от Учителя на 7.VII.1925 г., вторник. – В: Трети младежки събор на учениците от Всемирното Бяло Братство, 5–8 юлий 1925 г., София. Изд. на Просветния фонд [1925 г.], стр. 79–83.

** НЕСЪВМЕСТИМИ ОТНОШЕНИЯ : 33-а школна лекция на Общия окултен клас, г. IV (1924–1925 г.), държана от Учителя на 22.VII.1925 г. в гр. София. Русе, 1927. (бел. М. И.)

усилва умствената деятелност, моралните чувства, се продължават на нишките силовите линии, които действуват. [За] да може да въздействуваме на някой закон, трябва да увеличим тия нишки. Има закон, който е определил работата на всекиго. Той има една материя, да я рафинира, обработи. Той е свършил работите си. Когато Господ обещава, всякога има един договор. Който е дошел на Земята, не е дошел на курорт. Земята не е курорт. Природата дава толкова, колкото изработиш. На кредит не дава никому.

Ний искаме все благодат от Бога. Всекиму е дадено колкото му е определено. Когато се радваш, това показва, че си изхарчил толкова, колкото трябва. Когато скърбиш, това показва, че повече си изхарчил. У вас ви липсва уважение и почитание. Изнисате лъжливи работи. Които носят, доносничествуват, няма да харосат*. Защо се прави екскурзия? Да си изнасяте дефектите! Има закон неумолим: онзи, който се взира в погрешките на другите, никога не е харосал. Не се взирайте в грешките на другите, защото не знаете какви са подбужденията. Аз няма да ви съдя, други ще ви съдят. Тука, на Земята, ще ви съдят, и някои – много скоро.

Това, което не можеш да го кажеш в лицето на някому, не го казвай зад гърба му! Щом виждам аз, че всичко е лошо, това показва, че съм в болезнено състояние. Не сте вие, които ще съдите. Ний на двама Бога не служим. Тази е последня вечер от Школата.

Онези, които са готови по новия начин да вървят, речено-казано да се спре.

Ако вие сега не сте полезни за другите, кога друг път?! Онези, които искат да вършат Волята Божия – добре дошли!

Злоба в сърцето ви да няма. Всички сте станали положителни. Никой още не е дошел, и да каже: «По кой начин да се новородя, Учителю?»

23. 26.VII.1925 г., неделя**

Част от 10. глава, Евангелието на Иоана.

Ще се спра само върху думата «Живот». Животът е най-великото благо, което се познава. И другите блага се познават само чрез живота. Живота ние разбираме – същественото реално, което не се губи. Реалното отвънка съществува навътре. Външното е проявление на вътрешното. Може да стане изменение несъзнателно. Но една мисъл, чувство, изпратени някъде да помагат, е съзнателно. Будната душа – същината на живота. Да може да разбере същината, трябва да разбира живота. Божественото е същественото на живота. Догде не разбирате живота, не може да разбирате Любовта.

Животът не може да се изменя. Изменя се материята, мислите, чувствата, които реализират живота. Христос казва: «Аз им давам живот.» Нима жабата, глистята, птицата не дава своя живот на своите малки! Има степени на живота. Хората, които казват, че имат живот – то е предисловие на живота. Разлагание има в материята, а не в живота. Той разлага, а не се разлага. Първото проявление на живота е движение волево, разумно. Да се изяви животът, трябва [да] се представи ритмус в живота. Ще мислим, че си почнал с опитването на Божествения живот. 2) Разумно движение. Който направи това, разумното движение, явява се разумното Слово. В света има само една Божес-

---

* да харосам (от грц.) – да видя добро, да преуспея.

** ДАВА ЖИВОТ – СКРЪБТА И РАДОСТТА. [Неделна] беседа [Сила и Живот, серия VII], държана от Учителя на 25.VII.1925 г. в гр. София. Русе, [1925]. (бел. М. И.)

твена наука, а не човешка. Да имаш правилен ритмус в сърцето си. Като станеш сутрин, да си радостен, а не да набъкаш всички хора в себе си. Кога кажеш за някой човек, че е лош, то е защото не е изпълнил едно ваше желание. А кога изпълни едно ваше желание, тогава е добър. Коя е величината, с която можем да мислим? Трябва да почнем с Божествения живот. Кога запалиш ти свещта – това е Духът; и това, разумното, което ви говори, това е Духът. Когато един ученик почне да говори пред учителя си, че знае нещо, той е равен на Учителя си. Господ направи хората да живеят разумно.

Отражението познава реалността. Ако животът нищо не струва, ако е илюзия, нека да има една мярка, с която можем да мерим реалността. Животът има хиляди и милиони форми. Животът се проявява през красиви форми. Във всеки живот има само един момент, който можеш да схванеш, един лъч, момент, който можеш да минеш от едно състояние в друго състояние. Който иска да учи човешката наука, трябва да бъде крайно смирен. В нас да има край[но] смирение, да се учим. Всяка идея истинските да са носители на Божественото. Доброто вечно живее. В истинския живот формите не се изменят. Христос казва: «Аз им давам, давам живот на онези, които искат Истината да ги направи свободни.» Само животът иска да се прояви. Формата може да е малка, но сложна. Истинският живот иска сложна форма. Това, което не съставлява никаква смисъл за нас, но за един ангел има смисъл. Ще цениш живота на всички хора, понеже е твой живот. На неестественото положение на илюзията ти ще пострадаш. Ще напакостиш на себе си. Верую без живение не е верую. Тури мисълта си, че богато ще платиш, но не гледай дали имаш пари. Грозотиите в живота произтичат от промените в живота. Всякога се минава от една форма в друга. Животът се изменява. Образите са грозни. Доброто е истинският израз на живота. Животът без доброто и мисълта не може да се прояви. Доброто е една Божествена форма. Да разбера Божествения живот – да съм радостен.

Да внесем доброто като един елемент. Да познаем живота, светлината да внесем и я проявим. Да разберем Божествения живот. Вас ви трябва органическо и психическо злато. Две категории души има в света: 1) мъже; 2) жени. Те вървят по криви линии около един вътрешен спирал около правата линия. Жената се върти около мъжа. Доброто е жената. Мъжът е мисълта. В Божествения свят се роди първо доброто и после мисълта. А по човешки – първо мисълта и после доброто. Първо направи доброто, и после мисли. Без живота не можеш да мислиш, ни добро да правиш. Аз живея и е една необходимост да правя добро и да мисля.

Бог живее и мисли, то и аз живея и мисля. На физическото поле мъжът работи, а в духовното жената работи. Духът работи. Духът е доброто.

Между скръбен и друг скръбен се ражда радост. В Небето скръбните са радостни и радостните – скръбни. Само скръбта ражда доброто. Радостта ражда светлата Божия мисъл – и ще светнеш за окръжающите. Защо да се радвам? – Да се роди Божествената мисъл. Защо да скърбя? – Да се яви доброто. Това са максими, с които ангелите и сам Бог си служи. Скръб и радост, добро и мисъл, съединени, дават израз на безсмъртието.

Те ще се нарекат синове Божии, които и скърбят, и се радват, и добро правят, и мислят.

24. 29.VII.1925 г., сряда (кратки бележки)*

Доброта, Истина, Красота – това е Любовта.

Тайна молитва.

«Истината ще ви направи свободни!» Запишете си това, което ще ви кажа – то е важно. Думата «важно» има двояко значение. Туй, което е важно за болния, не е важно за здравия и туй, което е важно за здравия, не е важно за болния. Важното за живите не е важно за умрелите. Умрелите мислят да създадат своето тяло, а живите мислят как да развият своето тяло. Другото положение: който дойде в света, той е длъжен да се учи. Той има условия да се учи. Той използува за благото на своята душа. Ученикът в света ще има изпитание. Свърши изпита си, и тогава елате при мен, да ми го кажеш; а вие идвате при мен преди да сте свършили изпита си. Ако разбираш спънките, болките като изпит – свърши. Страданията може да са като изпит, като запознавание и като връзка. По някой път вие размествате тия величини и обръщате вашия свят с главата надолу. Училището ще свършиш. Ще помогнеш някому, ще образуваш връзка. Трябва да знаеш как да помогнеш.

1) Ученикът не трябва да подпушва свойта физическа енергия. Ако я подпушваш, ще почнеш да боледуваш. Тялото ти ще бъде в нездравословно положение.

2) Не подпушвай свойте чувства! В дадения случай ти се дава метод да си изявиш свойте чувства пред някого. Не се спирай! Моментът е важен. Кажи: «Аз съм първият, който ми се дава случай да направя тази услуга.» Благодари на Бога! Само така вашето страдание може да се обърне в добродетел. Така е и в музиката. Всякога след силния тон трябва да предизвикате мек тон. Вие сте от Божественото училище. Какво сте научили? Запитвали ли сте се колко сте приложили от това, което сте научили?! Вие не се стремете да хармонизирате външния свят. На птицата ще говориш, за да може тя да те разбере; на животното, на жабата, на човека – на всекиго на техния език. На всяко същество ще говориш, ще се съобразяваш според неговото естество. Вашите мисли, едни са като птиците – хвъркат, други – като животните по земята, други – като риби. Вие, учениците, които не сте запознати с алхимията, мислите, че вашите мисли ще ги направите да хвъркат. Опечете ги! [На] майонеза ги направете! Вие ще превърнете мислите. Рибите да плават, животните да ходят, а човек да чувствува правилно. Ангелите ще мислят, а ний ще чувствуваме – и ще има връзка. Да мислим с мисълта на ангела, а да чувствува човек. Ангелът е силен тон, а човек – мек тон. В свещената книга се говори все за сърцето. Да възприемем мисълта чрез сърцето. За да разбереш някого, трябва да чувствуваш като него. Всяка мисъл да мине през всяко сърце. Тези мисли не са мойте. Те са Божествени, те само минават през мен. Също и през вас да минават. Човек е онзи, който при най-лоши условия има вода; той е една бистра вода и неговата мисъл не угасва. Имате сърце, ум, и не ги употребявате. Вие някой път се обличате добре, а някой път – не. В Божествения свят човекът всякога трябва да е облечен, и то много хубаво. Например имате голямо състояние, богат сте; изгубите всич-

---

* СЪВМЕСТИМИ ОТНОШЕНИЯ : 34-а школна лекция на Общия окултен клас, г. IV (1924–1925 г.), държана от Учителя на 29.VII.1925 г. в гр. София. Русе, [1927 г.] (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

кото си състояние, връщате се вкъщи и нахуквате вашите синове и дъщери. Как по окултно ще им кажете, кога изгубите състоянието си?

Да ви обясня мисълта. Виден княз отива да пътува, оставя дома си. В неговото отсъствие изгубва своите деца. Някой му донесъл два скъпоценни камъка и дошел, та си ги взел. Обидил те някой! Какво нещо е обидата? Щом някой ви обиди, вие сте малък извор. Щом си голям извор, няма да се размътваш. Някой идва и ми казва: «Аз, Учителю, плача, че те обичам.» Питам: а миналата година, като си счупи крака, не плака ли пак? Със сълзите човек показва, че се е изменило състоянието му. Онези, които от радост плачат, показва, че ги е страх да не я изгубят. Ученикът трябва да разбира всичките прояви на Божественият Дух.

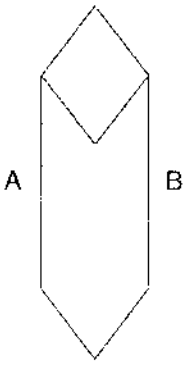

Фиг. 24.1

Това са две живи същества (фиг. 24.1). Колко положения може да се образуват между две същества? Отгоре с мек тон, следователно между двама се образуват или меки, или силни тонове. Всички караници стават на планинския връх. А по долините – меките тонове. Силните тонове може да те отвеят; а с меките тонове може да се удавиш. Адам и Ева бяха ученици. Какво стана, след като ядоха от забранения плод? Той се скри. Господ го повика: «Адаме, Ево, излез да си кажеш урока!» Господ като разтърси Рая, изскочи Адам сам – гол. Дойде свещеният страх! Но не разбраха. Недъга, който съществуваше у Адама, не мислете, че сте го преодолели! Господ говори по три съществени начина. Той говори и на Илия. Господ – Любовта, не е в бурята, не беше и в огъня, а беше в тихия глас. Илия почна да мисли. «Аз не те пратих – му каза Господ – на Земята да избиваш пророците, а те пратих да учиш с живото Слово.» Илия се уплаши от една жена, когато се яви и го пита защо уби толкова пророци. Бог го прати в планината. Бурята трябваше да разклати ума му, огънят – сърцето му, а в тихия глас беше Бог.

Вие в Школата употребявате метода на Илия. Вие – и мъже, и жени, гледам, носите ножове. Казват: «Ние имаме окултно учение.» Погрешката си трябва да изправите! Ако вие като ученици не знаете как да постъпвате... Кога някой смути ума ти, сърцето ти, прав ли е? Трябва да бъдеш като човек, който продава своите хубави скъпоценни камъни. В какво седи нашата сила? Учениците са станали много положителни; но ще изсъхнете, няма да имате плодове, щом сте положителни. На окултния ученик не се позволява да каже, че «ти си глупав, ти не си прав». Щом виждаш погрешките в другите, те са твои погрешки. Ти си в заблуждението. То, ти се виждаш в огледалото. Ще кажеш: «Това петно е мое.» Когато ти намериш реалността, няма да имаш петното. Да, да видя Бога във вас. Ще мислите, чувствувате правилно. Само по този начин; ще дадете направление на вашите енергии.

Задача, по един час на ден, за Господа: когото не обичаш, ще мислиш за добрите черти на него. По същия начин можете да влияете и на вашите деца. Да употребим същия закон. Опитай Божията Любов, Мъдрост, Истина върху този ученик, който ви е даден. Колцина са, които могат да издържат изпита на самопожертвуването?! Любовта е най-мекият тон в музиката, а страхът е силният тон. В природата се работи само с меките тонове. Силните тонове са за Боговете. Там, по върховете, има само скали, ледове, а в долините има цветя, плодове. Там, по долините да живеем – при тихите тонове, при цветята, плодо-

вете. Две качества има мекият тон. Той има топлина и светлина. Има певци, които със своя тон предават топлина, но не светлина. Мисълта е велика енергия в света; трябва да произведе топлина и светлина в нас.

Да изучавате закона на изключението, да боравите с меките тонове, и ще разберете Божественото. Да се даде един пример на света! Аз вече съм решил да не обръщам внимание на нищо. Ако се карат – нека се карат, ако се бият – нека се бият. Така и вие. Не обръщай внимание на нищо! Че има гръмотевица, буря; но когато дойдат меките тонове, ще обръщаш внимание. Господ казва: «Търсете Ме в ден скръбен, и Аз ще ви помогна.» Бог е Любов. Где ще се прояви тази любов? «Господи, нека се прояви Твоята Милост.» Бог може да унищожи цели народи, но Той търпи! Има друга причина, която Го заставя да търпи! Работете с меките тонове! Да е Бог благ с вас. Ученикът трябва да е внимателен. Любовта ще бъде истинска Любов, истинска Мъдрост и истинска Истина. Сега има лъжа. Кога постъпваш по Божествено, никой няма да ви подозира. Нека дадеш образец! Когато две същества си говорят разумно, ако една говори силно, какво може да те огорчи? То е вътрешно в звука. Макар и да е силен, няма нищо, но ако има тази вътрешна отрова, то е друга работа. Един турям отдясно, един – отляво, и казвам: този отляво да даде на другия от своята Любов, а на другия казвам да даде от своето знание. Правило: не може да установим това първоначално положение, трябва да имаме Любов. Никой не може да говори за неща, незнайни. Ще направиш Доброта, Мъдрост, знание, ще опитаме и ще ги изнесем. Искрени спрямо себе си и спрямо Бога! Ако имате Любов, учите, обичате Истината, тогава ще сте ученик. Три качества се изискват: 1) Любов към себе; 2) Бога; 3) Духа. Учителят ще го запише, Бог ще го учи, а Духът ще го ръководи. Любовта постепено, микроскопически се усилва. Любов към Учителя, Любов към Бога и Любов към Духа. Учителят ще го приеме, Бог ще му даде Мъдрост, а Духът – Свобода. Говорят ли тия три гласа в тебе, ще си ученик. Духът ще внесе светлина, Бог ще внесе знание, Учителят – мекота. Основните принципи да работите, се изискват разумни сърца. Кой ще приложи от вас първия закон? Любов към Учителя, един към друг.

За две седмици: ще се отнасяте меко един към друг, ще си искате извинение. Първият урок: Любов към Учителя; 2) към Бога; 3) към Духа. Но как – Любов към Учителя, към Бога и Духа? От една страна – Учителя, от друга – Духа, ще вървите към Бог. Той ще ви даде Мъдрост. Да се образува една вътрешна връзка. Да се интересувате от живота един към друг. Вие сте една реалност. Ако виждате недъзите, виждате себе си. Ако не ги виждате – виждате Бога. Да вземете думите ми в самата им простота. Вие всички сте добри. Нали ви стана приятно? Защо? – Защото Бог е дал образ във вас. По-добри от вас няма. Този стремеж, който имате, да се увеличава. Следния път – по-добри, следния – още по-добри. Да се запишете в школата ученик, и няма опасност никой да ви отпише.

(Тайна молитва.)

Доброта, Истина, Красота – това е Любовта.

Учителят произнесе:

– Любов, Мъдрост, Истина.

25. * * * 1925 г.*

1-ви ден: Бог е казал: «Да бъде виделина», и видял, че виделината е добро. Това е неделният ден – ден на виделината.

2-ри ден: Бог разделил сушата от водата, т. е. разделил висшия живот от нисшия. Понеже водата е емблема на живота, Той създал твърдта като граница между тия два живота. И понеже еволюцията на този ден не е завършена, Бог не се е произнесъл върху него.

3-ти ден: Бог заповядал да се събере водата, която била под небето – т. е. нисшият живот – на едно място и да се яви сушата, която е емблема на човешкия мозък и човешкия ум. И нарекъл Бог събраната вода море, а сушата – земя. Видял Бог: това е добро, и затова рекъл на земята да произведе всички видове растения, като е подразбирал да се явят всички добри мисли в света.

4-ти ден: Бог е рекъл да се явят двете големи светила на твърдта небесна, за да разлъчат деня от нощта. Той е подразбирал: първото светило, голямото, е умът, а второто – сърцето, чрез които човек да прави разлика между доброто и злото, т. е. да разграничава едно състояние от друго. И тъй, четвъртият ден е ден да се създават условията за развиването на човешкия ум и човешкото сърце. И направил Бог всички звезди – които означават всичките сили в човешкия живот, – поставил ги на твърдата небесна – която подразбира човешката душа, – за да светят на земята заедно с голямото светило – умът – и малкото светило – сърцето, да владеят над деня и нощта и да разлъчат виделината от тъмнината.

5-и ден: рекъл Бог водата да произведе всичките видове гадини одушевлени и птици да летят над земята, под твърдата небесна – а те показват всичките стремежи и ламтежи на човешкия живот. И понеже това давало насока и смисъл на човешкото развитие на земята, Бог видял, че е добро и ги благословил, да се плодят и множат; и затова нашите желания постоянно се плодят всеки ден и се размножават.

6-и ден: Бог рекъл да направи човека, т. е. разумното, по образ и подобие Свое, да влада над морските риби – над своите земни желания; над небесните птици – над своите мисли; и над скотовете, – над всичката земя значи – над своите пориви; над всичките гадове, които пълзят по земята – т. е. над своите страсти, които пълзят в неговия мозък. И след това Бог вдъхнал на човека Своето дихание, дал му разумната душа, за да Го познава във всичките си пътища и да работи и действува тъй, както Бог е работил.

Когато искаш да посетиш някого, да осветлиш живота му, ще отидеш при него само в неделя, защото тя е ден на виделината. Ще му занесеш, значи, виделината.

Когато искаш да посетиш някой болен, ще го посетиш в понеделник, защото този ден носи живот в себе си. В седмия ден Бог си починал. Това подразбира, че 7-ият ден е ден на доброто, в който Бог е почнал да проявява Своята Любов към човека, затова го е поканил да участвува в това велико Божествено дело на Божествения живот.

(С молба да се препише, но не на листче, а в тетрадка.)

---

* Не е отбелязана дата. Тези бележки са в свитъка, в който са бележките от 7.VII, 22.VII, 26.VII и 29.VII.1925 г. (бел. М. И.)

26. 12.VIII.1925 г., сряда (кратки бележки) *

Доброта, Истина, Красота – това е Любовта.

(Тайна молитва.)

(Четоха се темите: «Разликата между физическите и духовните чувствувания.»)

Питаш едно дете: «Защо грее Слънцето?» То ти отговаря: Защото иска да грее. Питаш друго дете: «Защо кладат огън?» Отговаря: «Защото е студено.» Така е и с вашите отговори. Казвате: «Има помрачение!» Човек, който не е търгувал, може ли да направи борч? Когато се наруши хармонията между физическите и духовните чувства, има тогава помрачение; а когато има хармония, няма помрачение. Ако са повредени корените на дървото, то и нагоре дървото ще бъде повредено. Често учениците, които изучават живота, добре си гледат работата, а са песимисти. 2) а други – оптимисти, а не им върви работата. Песимизмът е философия на болни хора, или – време за почивка. Когато разгледаме живота, трябва да го разгледаме в самата същина.

Човек е пестелив и икономист. Пестеливият човек се ражда с това качество, а икономистът сега го придобива в живота. С икономия човек не се ражда. Природата е пестелива, а не икономистка.

Физическият живот се проявява със своята ограниченост. Човекът, който е придобил по-висока форма, той е свободен. Човек е бил при микробата. Ако питаш защо е била микроба – и ти си бил на нейното място, но си забравил. Ще поправиш живота си. В грехопаданието Бог тури човека да направи на земята машина, но той направи тънко въже. Вторий път Бог не се лъже! Любовта как привлича – като кука или като въже? Малкото добро е за предпочитание при малкото зло. Голямото добро е за предпочитание при голямото зло. Учениците предпочитат да направят малкото зло. Учителят трябва да направи малкото добро; защото му се прибавя по нещо. Имаш 7 лева в джоба си, имаш да плащаш – аз бръкна в джоба ти, извадя 7 лева и ти платя дълга. Това кражба ли е? Плащам за тебе. Второ положение: има някой да ти дава 7 лева и аз го срещна, и го заставя да ти ги издължи – какво е положението? Следователно, когато ви се случи малка неприятност, то е 7-те лева. Вашият приятел ги е извадил и е платил дълга ви. А малката радост – вашият същият приятел е донесъл в касата 7 лева.

Да бъдеш трябва буден в живота. Да имаш малки добри постъпки. Да бъдеш буден. Красивият живот е в малките постъпки. Малкото добро направено внася излязла енергия в нас – носи благословение, а малкото зло – обратното. Например кажеш: «Този брат е отличен, но е дърдорко.» Това вметнато предложение** защо е, сега? Защо да не кажеш: «Този ученик е способен, отличен, хубаво говори.» Ти внасяш хубава мисъл в себе си и изпращаш една вълна в пространството. Малкото зло не препоръчва човека. Например да кажеш: «Малко е шашав, липсва му нещо.»

Питам сега: защо хората имат сини, черни, кафяви, зелени очи? Хората със сини, кафяви, черни и зелените очи са опасни. Когато влезеш при някой

---

* МАЛКОТО ДОБРО И МАЛКОТО ЗЛО: 36-а школна лекция на Общия окултен клас [г. IV (1924–1925 г.)], държана от Учителя на 12.VIII.1925 г., София. Русе, [1925].

** предложение – *остар.* (рус.) изречение. (бел. М. И.)

човек със сини очи, той ти казва, че светлината е синя – на моите прозорци има сини стъкла, светлината идва от Слънцето и е синя светлина. Очите трябва да бъдат безцветни. Официално да имате сини, черни, кафяви, зелени очи, а кога искате да узнаете Истината, ще имате прозрачните очи. Някой обича сините очи. Защо? Този е философски въпрос. Ще го оставя, няма да го обяснявам. Оставям вие сами да мислите защо едни обичат сините, а други – черните очи. При разглеждането да сте свободни. Умът да е свободен при всичките предубеждения. «Кажи малкото добро.»

Да владате ума и сърцето си, мисли и чувства в малките проявления. Човек се опитва при най-малкото зло. Спрете малкото зло, и ще спрете голямото. Следователно злото показва нездравословно състояние. Имайте здравословно състояние. Внеси вярата в ума си, надеждата в сърцето си, и всичките отрицателни качества ще изчезнат.

Някои от вас често се влияят от отраженията. Например събрани сте на кръг и някой медиум вземе да пише. Той не пише нищо ново, нищо от Небето, а само възприема мислите на окръжающите и ги повтаря. Друго е, когато всички се повдигнат с мисълта нагоре и измолят да им се каже нещо ново от горе. Също, някой в събранието, дошло му някоя мисъл – Духът му казал! Никакъв Дух! Ти си възприел само мисълта на този, който е бил до теб, а той – на другия до него и т. н.

Всички да знаете в дадения момент тази мисъл, която е дошла, дали сега е дошла или от вековете.

Любовта мога да я разгледам като един отделен свят. Ако искаш да си оправиш материалните работи, прояви любовта си. Възлюби слугата си! Имаш прост слуга – прати го да се учи, прояви любовта си там, гдето трябва. Любовта се проявява със служба. Търсете да вложите любовта там, где трябва, а не на душа, която е пълна с любов. Христос не дойде за праведните, а за грешните. Да бъде човек добър, трябва да го полираш. Човек е грапав, трябва да се огладди. След като те огладят, тогава ще турят малки грапавинки. Човек трябва сам да се търка, глади. Кажеш: «Този е дърдорко.» Кажи: «Той е отличен брат», и ще се полираш. Само себе си полирайте, а не другите. Да полират другите, тя е работа на ангелите.

Да изпеем «Махар Бену»!

Едно разяснение: когато искате да влезете в новия живот, в Божествения живот се изключва шлифосването, а в материалния живот е допуснато.

Един се пренесъл в Небето и видял, там животът не е като този. Връща се на Земята и взема тефтерите на вземането и даването. Виква всичките си кредитори и се разплаща, изглажда всичко. Това е новият живот. И вие ще съберете старите тефтери и ще изгладите всичко, и ще ги изгорите.

27. Сряда, 18.XI.1925 г.* (кратки бележки) (Школа)

Мото: Верен, Истинен, Чист и Благ всякога бъди! *(3 пъти)*

(Четоха се темите: «Защо духат ветровете?»)

«Най-красивият орган в човешкото тяло» *(тема).*

(«Вдъхновение» пяхме.)

Пението спада към тъй наречените формативни сили. Те са съединителните нишки. Трябва музиката да изучавате като формативна сила. Да си служите с вашата интуиция, разположение на сърцето и ума. Искате да пеете, а ви е срам от хората. Не мислете, че ще ви се смеят. Всякога човек да се научи да пее за себе си. В пеенето се изисква мекота. В думата «благост» «а»-то е силна буква – означава човек, който почва да се проявява. «Б» на еврейски значи: светът, почва да се проявява. В еврейски език всички букви са фигуративни. «А» – човек; «Б» – къща; «Г» – камила натоварена. Те са течения и светът е образуван от тия течения в природата. Имате неразположение, например, на духа от страх, съмнение, злоба, неверие и пр. – те са семенца, попаднали в ума. В Америка имало един вълк опасен. Турили капани, отрова да го хванат, но не могли да го отровят. Мислите, че животните нямат интелигентност? У тях има интелигентност, но само нямат условия да се проявят. В света да имате широко схващание. Какъв е Бог, какъв е Негова ум, какво е Неговото разположение, Неговото велико дълготърпение!

Да имате търпение! Вие мислите, с венци ще ви посрещнат. Ако не те оберат, где е тогава вашата вяра? Има неща, които не могат да се изменят. Например водата на океана где се излива? Ще дойдеш до едно положение на нещата. Страданията произтичат от малките работи (неща). Ние трябва да минем през пътя на светиите, този живот трябва да се възприеме. Кажи: «Господи, светия ще стана»!

Щом хората се откажат да извършат Волята Божия, веднага ще ги ограничат. Защо сте дошли на земята? Някой е дошел само да натоваря и разтоваря едно магаре. Магарето е символ. «Блажен е този, който го укоряват.» Магарето не е тщеславно, но е гордо. То казва: «Блажени страждующите!» Всички неща да се разбират символически! Да имаме по-широк възглед! Отсега всеки от вас да си определи силата. Някои от вас са дошли на земята да си направят няколко къщи, и си заминават. Някои идват да учат нещо, да стане професор, и си заминава.

½, 2/3, ¾, 4/5.

По какво се отличават тия дроби? ½ – имате известна сила, с която да се борите. Например: единицата – готови сте да направите един скандал, но двойката е дядо ви, който ви е оставил богатство, и раздавачът ви дониса известието и вие забравяте да се карате. Това е човекът ½. Сега, 2/3 – имате лакомия за къщи; направите няколко, и още искате. Трябва да дойде 3, да ви спре от тази лакомия. Когато дойде да пеем, идеята трябва да е определена. Едното показва: аз, човекът, в дадения случай как трябва да работя. 2 показва мате-

---

* КОЗАТИВНИ СИЛИ: 1-ва лекция от Учителя [на Общия окултен клас, г. V (1925–1926 г.)], държана на 18.XI.1926 г., София. – В: Козативни сили: Лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство. Г. V (1925–1926 г.). Т. 1. София, 1930, стр. 3–30. (бел. М. И.)

рията. 2 – материалните условия, при които живея, с какви методи мога да работя.

½ – Единицата показва най-малкия капитал, с който мога да работя.

2/3

3/4

4/5

Първата дроб – ½, показва човек с неотстъпчив характер. Да му наведете каквато и да е философия, той се съгласява с вас, приема всичко, но в края той ще си направи пак това, което си знае. 2/3 е човек, който е крайно отстъпчив, иска да живее с всички хора в мир и съгласие. Той няма морал. Той е човекът 2. А 3-те само исо* държи. 3 е тип уравновесен, ще обмисли работата. 4 е човек справедлив. Той е прям! Честно и справедливо ще ти каже, че «нямам сега, но кога имам, ще ти дам». 4/5 е човек крайно взискателен. Малките недъзи ги прави големи. Числото 5 е смекчающе условие. Той е вода. На барутя трябва да се тури вода, да овлажнее. Той е човек 4 и 5. Тия дроби съществуват вътре. Показалецът и кракът е първата дроб. Човек е раздвоено същество. От главата до пъпа е друг и от пъпа надолу е друг. Тия двамата хора си живеят, а има и трети – той е Божественият човек, който ги съединява. Зад всяка човешка проява се крие нещо. Съвременните хора не са завършили своето съвършенство. Искате да сте красиви, гледате се на огледалото – добре, не съм против. Като погледнеш някого, да има дълбочина в окото. Да имаш стремеж да си ангел и да си носител на Божията Истина. Човек се уважава само за великото, което носи в себе си. Само Божественото, Красивото, Великото може да се обича. Кое е Божественото, което тая вечер ние можем да направим? Сега вие да ми отговорите. Пак аз ще ви помогна. Представете си, пътувате през една пустиня три дни, ожаднели сте. Стигате един мост и от другата страна има вода – да минете или не? Тази вечер трябва да минем моста, да отидем да си утолим жаждата! Да погледаме на небето, на звездите, да им се порадваме, да благодарим на Бога, да си легнем, да спим сладко и да отидем в другия мир!

При най-мъчните работи присъствува Бог. Който върви по мъчните пътища, там е Бог. И добре се свършва работата. Ученикът да мине по бурите и страданията и да благодари за това. «Блажени, на които изворите на очите им никога не пресъхват.» С една сълза е свързано едно благородно чувство, мисъл.

Първо ще научите езика на Земята, после – езика на Слънцето и после – Божествения език. И той се учи със страдания! Радостта – това е блаженството на Духа.

Основната мисъл да пазите. Човек, който е дошел на земята, няма да замине своите задачи. Ще си решите задачите. «Ама, аз имам план.» Твоят план ще стане на пух и прах и ще станеш на магаре.

Един имал едно магаре, а той попийвал за хатър на този-онзи. Един ден завожда магарето да пие вода. То пило и повече не искало. Господарят го карал да пие, но то не искало да пие. Тогава той казва: «Брей, магарето е по-умно от мене, не иска за хатър да пие.» Щом условията на живота те заставят да извършиш нещо – това, което не е угодно на Бога, – ще страдаш. Един паяк хванал една муха в паяжината си и после я пуснал. Другите паяци му се смели за това. Той ги поканил на гости, и що видели: че тя не била муха, но оса. Ще я пусне, и оттатък ще мине – защото ще го ужили. Само при ония свободни извори, при които можем да се проявим...

---

* исо – (от гр.) пригласяне с равен проточен глас, характерно за православните църковни песнопения. (бел. М. И.)

Кога ще разбирате тия символи: ½, 2/3, ¾, 4/5 – те са състояния. Вие ще ги свържете и ще работите. Когато изучавате една картина, не се смущавайте за дребните черти, а само основните идеи, изрази. Ний сме сега в един преходен период. Ще се учите. Едни са се учили в миналото и сега са дошли сами да прогледат, а едни се учат сега. Някой се учи тук, в събранието, да спи сладко.

Ученикът трябва да се учи, да не се смущава. Съзнание да дойде във висока степен, да не се смущава. Някой брат казва: «Тая сестра зад гърба ми ме смущава.» Ако отиде отпред, пак ще те смущава. Ще дойдат страданията! Единицата с каква дума бихте я заменили?

(Пеем: «Кажи ми ти Истината, която носи свобода за моята душа.»)

Е, какъв отговор да дадем? Отговарям: Истината, която излиза от Любовта и от Мъдростта просиява, тя носи вечен живот в себе си.

Ние започнахме нашите окултни песни със «Сила жива». Трябва тази сила жива, тя да отдели хубавото от лошото. Няма по-интелигентно същество от живата природа. Тя да ни даде отзвук на нашата песен. Словото на Истината да се предава. Да сте Истинен. Красиви неща само Бог може да каже в света, а ние да сме само носители.

В една болница имало няколко паралитика. Идват по един, по един лекари, говорят им красиво, хубаво, но не оздравяват. Идва последният, дига ръка и каже: «В името на Божията Любов, станете!» – и те стават.

Като кажеш нещо, да стане. Това е Божествената Истина.

Писмо от Димитрина Толева до д-р Иван Жеков и Юрданка Жекова от 19.XI.1925 г.

В. И. Ч. Б.* всякога бъди!

София, 19.XI.1925 г.

Любезни брат и сестра,

Снощи, след свършването на школата, Ив. ми даде едно писмо, да го прочета и да му го върна обратно. Не знаете каква радост почувствувах, когато видях, че е от вас писмото. Още повече – когато го прочетох. Представих си и двамата така любезни, както всякога, а най-главно – видях Учителя във вас Верен, Истинен, Чист и Благ, и си казах: «Такива ще бъдем, Учителю! Както си Ти си съвършен, така и ние ще бъдем съвършени! Чисти като диаманта и ще се разцъфтим като лотоса! Съвършенството на Любовта ще бъде смисълът на живота ни!» Учителят каза: «Радостта е блаженството на Духа.» Прочие, брат, и сестра Юрданке, Божият свят е радост, ангелите, светиите са радостни, весели, и ний ще бъдем радостни! През каквито и пътеки да минем, през каквито и страдания и мъчнотии минем, победата е на наша страна. Бог е с нас, Учителят е с нас. Ний ще сме носители на Неговата топлина и светлина! Светии ще станем, ангели ще станем! Но ученикът трябва да мине бурите и страданията! Ще си опитаме силата в Името на Божията Любов! Като кажем нещо, да стане! Като пиша това, представям си брата, че го чете и си клати главата ту на едната страна, ту на другата и ми казва: «Вярно е това, сестро, но като минаваме по пътя на светиите, коджа ще ни се олющят краката» – и друга дума произнесе, но аз я замълчавам. Как сте вие сестрите, братята? Пратих ви една цяла беседа, а не кратки бележки, която можете свободно да я прочетете в по-голям кръг.

* «Верен, истинен, чист и благ всякога бъди!» – формула от Учителя. (бел. М. И.)

Учителят е пак при нас. Бяхме доста поизстинали, и даже бяха почнали някои да се топлят – кой на дърва, въглища, електричество. Навреме пристигна слънчевата светлина и топлина, и всеки се видя на своето място.

Държа ни в неделя, на 15.XI., първата беседа – разбира се, при препълнен салон. Говори върху 18-а глава Ив.[Евангелие от Иоана], 28 стих: «Тогаз Го заведоха при Каияфа.» Каза така: «Някои хора, когато щастието ги следва, казват: «Аз съм», а когато има нещастие, не казват: «Аз съм». Но Христос, кога Го търсеха, каза: «Аз съм.» Един велик Учител, Който иде да спаси света, заведоха Го при първосвещеника. *(Представи една картина: един виртуоз го заведли в едно кабаре и го заставили да свири под натиска на пистолета. Той свирил, а те играли. Той благодарил – със своето свирене си спасил живота.)* И ние Го заведохме где?! Щом дойде изпитанието, залагаме Го за свойте идеи!»

Свърши така: Когато нашата Земя се създала, дошел един ангел на име Емруха и излезли да го посрещнат. «Моят Дух познава само Емруха».

След беседата Учителя заведохме у дома. Прекарахме много весело, в песни и музика!

Изпращам ви от всичко, което ни даде, от радостта – и вий предайте от тази радост на братята и сестрите, които ме помнят, разбира се. Братът да заобиколи и Марко и му даде повечко храница – и той да почувства!

Юрданке, поздрави по име сестрите от събранието и ми пиши някоя новинка от Варна! С поздрав: сестра Толева

28. Сряда (школа) 25.XI.1925 г.* (кратки бележки)

Верен, Истинен, Чист и Благ всякога бъди!

(Тайна молитва.)

По какво се познава, че известен орган е красив? По какво се познава красотата? Кои са отличителните черти на красотата?

Фиг. 28.1

«Качествата на красотата» *(тема)*.

Всички ученици на коя и да е школа да помнят тия неща в себе си. Някъде природата се изразява много просто; а някога се изразява много сложно. Да си служите с геометрията.

(Фиг. 28.1) Тия дигания и спадания определят влагата във въздуха. Представете си, от духовния свят се проектират тук, в нас – как биха се проектирали ангелите?

Фиг. 28.2

Колкото линиите са по-прави, толкова същества са по-разумни. По някой път и растенията определят влиянието на времето. (Фиг. 28.2)

---

* ПРАВИ И КРИВИ ЛИНИИ : 2-ра лекция от Учителя [на Общия окултен клас, Г. V (1925–1926 г.)] , държана на 25.XI.1925 г., София. – В: Козативни сили: Лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство. Г. V (1925–1926 г.). София, 1930, стр. 31–56. (бел. М. И.)

Колкото едно същество е по-разумно, толкова линиите на лицето са по-правилни. (Фиг. 28.3) Трябва да разбирате тези живи линии.

Фиг. 28.3

Някой пише нежно, а някой започва нежно и свършва грубо – значи увеличаване на енергията. (Фиг. 28.4)

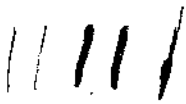

Фиг. 28.4

Външният живот е резултат на вътрешния. За да разберете сегашния живот, трябва да се върнете хиляди години назад.

(Фиг. 28.5) От този нос може да се разбере какъв е бил човек в миналото. Ще кажете: «Защо ни е миналото!» Защо ви е бъдещето? Животът седи в проявлението. Всякой човек трябва да се прояви.

Фиг. 28.5

(Фиг. 28.6) Това е един установен характер. В природата всякъде може да го видите, и в духовния свят ще го видите в правилна красота.

Фиг. 28.6

«а» и «о» – неща, които не са проявени. Всяка сила да се прояви трябва. «а» е началото на проявлението. Тия символи са необходими. В природата съществуват такива линии. На всички устата не са еднакви, на всички бърните не са еднакво дебели. Разстоянието от носа до горната бърна не е еднакво и по това се различават хората. (Фиг. 28.7)

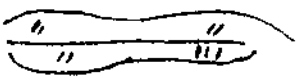

Фиг. 28.7

Божествените неща са свободни от противоречия! Умните хора са човеци на Истината. Като говоря за Любовта, Мъдростта, Истината, разбирам три неща. Истината – методите, с които работим. Мъдростта, тя е обект. тя е красивото на формите. Любовта внася живота. Тя е съдържание. Мъдростта е Божественото, определеното. Във формите виждаме (Божественото), виждаме законите. В носа вътре има малки чертици, които определят красотата. Бог говори по три начина на хората: чрез Истината – чрез методите, чрез Мъдростта – образите, и чрез Любовта – живота. Кажете ми една дума на Истината! Какъв е съюзът на Истината? Вие не знаете да произнесете една дума на Истината. Да произнесете една дума на Истината, трябва едно гърло трансформирано. Да произнесем една дума на Истината, трябва човек да е и горе, и долу, постоянно да живее в двата свята и да знае причините кои са, когато някой плаче.

+ 6, – 7 какви числа са в даден случай? 6+ е човек, на когото ще му се предаде. На какво ще бъде равен? – 7 е човек, от когото ще се вземе. 6 е едно растение в богата почва. Може ли да се определи туй дърво колко може да придобие в известен срок? 6 + 1 = 7. – 6 е станало по-голямо с 1. 7 – 1 = 6, а 7 е по-малко с единица. 6, да допуснем, че е майката, а 7 – бащата. На майката като се предаде единица – това е дъщерята, тя придобива; на бащата се отземе единицата – това е синът, който умира; и бащата скърби не за сина си, но за себе си скърби, че е изгубил нещо. Защо плачат за умрелите? Защото те самите губят. Кога човек губи, всякога плаче. А кога печели, се радва. И тъй, по тази

философия: не взимай на човека това, което не можеш да му дадеш. Злото всякога оперира с изваждание и с деление. Само вълкът вади от кошарата овцата и дели кожата й. Доброто оперира със събиране и умножение. Онзи процес, който в нас дели, да го ограничим. Не мислете защо хората не живеят добре, разумно. Ти, ти живей добре! Всякой да коригира себе си! Да даде място на Божественото – за да може да израсте. Не мислете за другите, защо правят така. Бог не съди никого! Син Човечески е, Който съди. Например вие сте някой учен човек и задавате тема такава: «Най-важният елемент», а пишете: «на важния елемент». Защо пропуснахте «й»? Или умишлено го правите, или го изядате. Защо изяда буквите? В българския език може да се изядат буквите, но в еврейския език не може да се изядат (фиг. 28.8) Когато дойдем до Истината, не може да кръкнеш.

Всякой от вас да се стреми да измените състоянията си! Да дойдете до реалното, да познаете где сте вие! Щом обръщате внимание на своите погрешки и се самоосъждате – по човешки живеете, нищо повече! Обаче лошото е, че този вълк не щял овцата по всичките прави[ла], а само си създава карма. От Невидимия свят като видят, че някой вълк яде овца, те не се сърдят, но казват така: «По всичките правила се справи.» Вълкът, като плаши овцете, мисли ли, че може да попадне между говедата и ще бъде разкъсан от рогата им? Всяка една лоша постъпка образува една форма в природата, и ти ще бъдеш първият, който ще опиташ тая бомба. Живата природа не обича... Всякой честен да бъде, справедлив, интелигентен и благороден спрямо всички. Това са сили, с които да се справяте. Веднага да изпъкне във вас красивият образ на Бога и да ви облее със своята светлина!

Един образ в Невидимия свят е достатъчно. Ако отидете всички и се погледнете в ангелското огледало, ще почувствувате тъга. Като вляза в другия свят със смирение, ще каже Господ: «Той е напреднал.» Всякой да каже: «Аз ще уча, да се смиря и да взема своето положение.» Кога човек иска да изрази нещо, което не съответствува на него, взема друга форма. Всякой ден Божественото в нас действува. В този живот да подобрим микроскопически нашия нос, уста, очи, нашият поглед – да съответствуват на реалността.

Гледам темите ви – някой ги е писал 10 минути преди клас. Пишете хубаво! Темите си ги пишете в 10 ч вечерта, когато другите спят. Ще се учим всички да работим както Живата Природа – без погрешки! Природата обича равновесие.

Окултният ученик трябва да бъде праволинеен. Да не се отказва от деятелност. Да се отказваме от живота или да пресиляме живота, не е Волята Божия! Все да бъде искрен и доблестен! В света е само Бог, Който знае, а ние сме само обектът. Неговото съзнание е всякога будно и се радва, когато ни види, че растем, и Той ни полива! Той все се радва, кога някой е скръбен, радостен, невежа, умен. Господ среща двама: единият носи на гърба си чувал с жито, а другият – без товар, и казва: «Ха сега, братски, заради Мене – ти, който имаш, дай на този, който няма. Хайде, носете си чувалите!»

Не трябва строго да се осъждаме! Да изправим дефектите, които съществуват! Да снемем калта, която сме нацапали по нас в този свят, да се очистим, измием, да бъдем красиви.

Бих желал по музиката да правите малко прогрес.

Аз ще кажа: Истината може ли да я изпеете? Да изпеем: «Кажи ми Истината.» Тази Истина в твоята душа посадена, как бихте я изпели? Аз ще ти кажа Истината, която излиза от Любовта и от Мъдростта просиява.

Музиката спада към формативните сили. Пението е качество на ума. Гласът ни да бъде мек, музикален. Само скръбта е, която е създала най-красивата музика. Скръбта е душа, която се е облякла в най-красивата форма. Радостта създала веселата музика. Скръбта, която буди мисълта. Когато сте скръбни, трябва да пеете! В скръбта всякога има целна точка. Бог е вложил музикалното чувство в нас. Религиозното чувство е да има Любов към Бога, да е посветен на Бога и да служим на Бога. Който има това чувство, облагородява го, и такъв човек не обича да оскърби някого. В него има мекота. Всякой да е доволен в себе си, това е вътрешно богатство на Божествената Любов!

В Бога е всичко възможно! Любовта на всички хора събрана на едно, това е Бог!

29. Сряда, 2.XII.1925 г.*

Верен, Истинен, Чист и Благ всякога бъди!

1) «Първата стъпка в живота»
2) «На какво трябва да се радва човек» *(теми).*

Радостите на живота са баниците; а скръбта е сухият хляб. Представете си сега, човек да се храни само с баница. Разнообразие трябва. Разнообразието се отличава с простота. Например присъствувате на някой концерт и някой ще се зарадва от музиката, а някой ще се огорчи; защото един е възприел музиката вътрешно, а някой – външно. Онзи велик закон, който е разпределил благата... И на Великото му липсва нещо, и на малкото му липсва нещо. Могат ли частите да се слеят в цялото и да се изгубят или цялото да се изгуби в частите? Какво нещо е цялото и какво нещо са частите? Мислите ли, че всички части на една ябълка са еднакво сладки? Тези части, които са печени повечето на слънцето, са по-сладки.

Според вашето съзнание, докъдето сте дошли тая вечер, според вас в какво седи да изпълниш Волята Божия? Да се спрете върху една положителна страна.

Почувствували ли сте скръбта само за един на целия свят, или почувствували ли сте радостта на целия свят? Сега хората ги интересува само материалното, интересуват се само за околните си, отколкото философски въпроси. Вие като ученици какво сте измислили? Знаете ли тая вечер какво ще пеем? Да изпеем «Вехади». При обикновените песни може да се пее както искате, но при духовните песни друго настроение трябва да има човек – туй вътрешно настроение.

(Учителят пя и свири:)

«Кажи ми, мой Учителю,
Ти Истината свята,
която носи свобода
безгранична за душата.»

Животът всякога не се проявява. Имаме едно състояние, трябва да го трансформираме.

(Учителят пя: «Аум, Аумен» – свещена песен.)

---

* АУМЕН : 3-та лекция от Учителя на Общия окултен клас, г. V (1925–1926 г.), държана на 2.XII.1925 г., София. – В: Козативни сили: Лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство. Г. V (1925–1926). Т. I. София, 1930, стр. 57–73. (бел. М. И.)

Да пазите най-чистото настроение, когато пеете тези свещени думи. Да не идете да ги кажете на света – всичко ще се развали. Не мислете за злото защо е допуснато. Злото е една необходимост за съществуването на доброто. От двете злини ще избереш най-малката. Физическият свят съществува за нас, разумните. Ако Бог е допуснал злото и доброто да работят, Той знае защо ги е допуснал.

На всички ви се изисква една вътрешна, пластична мекота! За следующия път по тайно гласуване ще изберем една сестра и един брат, които имат тази пластичност, после – втора, трета; така ще изберем 10 сестри и 10 братя образцови.

Ако ние се съмняваме в Бога, какво печелим? Във всички прояви в живота има общ план за нашето бъдеще – ще ви причини едно благо. Каквото и да се случи на праведния, е все за добро. В нашата власт е да отстраним лошата постъпка на когото и да е.

Всякой на своето място в даден случай! Не туряйте тази съблазън, да бъдете по-горди от мъдрец. Защо пееш? Малките неща са красиви.

Старайте се да направите някое благо на някого. Спрете се за минута и го направете! Хората са се родили да разбират Бога. Това е красивото! И там е Любовта! Вземете нещата привидно. Срънята е призрак, че ти липсва нещо. Ще схващате Любовта в малкото нейно проявление. Ще го отделите и почитате.

Да се стремите и да се стремим. Аз, ти, той, ний, вий, те – всички в едно можем да направим.

Вълкът, който е толкова лош спрямо другите, не е лош спрямо своите, добър е спрямо своите.

Многото състояния, които имате, е от вътрешната ваша материя. Ще се изповядаш пред Бога и пред себе си, и ще се очистиш. И за най-напредналите души има поле за усъвършенствуване. Аум. Духът знае нашите нужди и ще ни помогне.

Нашата задача не е да ви направим щастливи, учени, а да познавате Бога в Неговата пълнота. Да благодарите за всичко. Защо сте пратени на Земята? Да благодарите за въздуха, който влиза в дробовете ви, кога идете на ескурзия; за светлината, която е влязла във вашите очи. Ще бъдете добри, с широки сърца, широки души, широки умове.

Малкото, което имате, работете с него, и то ще ви възрасти.

Верен, Истинен, Чист и Благ всякога бъди! *(3 пъти).*

Писмо от Димитрина Толева до сестрите от Варна

Любезни сестри,

Изпращам ви хиляди мили и благи поздрави от върховете на девствената, чиста, красива и покрита с бяла одежда Витоша! Посетихме я миналия петък. Посрещна ни много любезно. Ония силфи като засвирили оня мелодия: «Танца на Духовете», и ние под техния такт, знаем–не знаем, танцувахме по всичките техни правила! Качихме се на Бивака. Ще кажа: едни – с радост, едни – с тъга. Види се, и ние не бяхме обзаведени както трябва, особено със самоварите. Нито един. Постояхме едва ½ час, и – назад. Невъзможно беше повече стояние. Спомнете си на Мусала – дъжд, грьмотевица, а тук – студ и небивал вятър. Учителят каза: «Само героите са се качили.» Имаше някои, които се върнаха и от селото. Героите бяха малко, малко, та повече от 80 – и

вашата Стойна. Вие какво правите? Обадете се, която е по-свободна и която обича, разбира се! Поздравлявам ви по име, всички. Помня ви всички! Спомнете си някой път, когато обичате, разбира се, за сестра ви в Господа Димитрина Толева.

«Верен, Истинен, Чист и Благ всякога бъди!»

30. Сряда, 9.XII.1925 г.* (кратки бележки)

Верен, Истинен, Чист и Благ всякога бъди!

(Четоха се темите: «Коя е първата стъпка в живота».)

И тъй, коя е първата стъпка в живота? Великите работи не се казват. То е нещо велико, не може да се изкаже. Коя е причината, която може да накара човека да наруши своя покой? Ако ви запитат какво е служението на Бога и служение на себе, как бихте определили? Дума дума не може да определи. Трябва форма. Природата картинно говори. Има ред анекдоти, разкази ненаписани. Например приказката: Рибите се оплакали, че котките ги вадели от водата, явява се лисицата да ги защитава.

Служението на Бога ще го определя с фигура. Представете си, че Любовта е гостилничар, който готви много добре и е турил надпис на гостилницата така: «Гостилница на Бога, дором се яде». Това е първият закон – служение на Бога. Служение на себе ще ви го представя пак във фигура: гостилничарят готви, но е турил надпис така: «Понеже господарят е осиромашал, който яде, да си плаща.» Туй е закон за себе. Друга картина: служи 10 години на Господа и казва: «Господи, сега искам да служа и на себе си 10 години.» Някой път маскираме. Човек трябва да знае на кого служи – на себе си или на Бога.

Да сготвиш чисто, хубаво. Служение на ближния: този ухитрен гостилничар събира огризките и тях раздава на ближния си. Това е служение на ближния си в низходяща степен. Коя е възходящата степен? Парите, които печелим, наравно да ги делим с ближния си.

Първият закон ще внесе най-висшето. В света има само едно родено число – то е числото 2. Борба значи. Ние се борим за числото 2. Ако ви запитам, за мене ли идете, сега? – [Не,] а да добиете знание за себе си. Първо трябва да се прояви, скачи този принцип на числото 2. Това сме ние, човекът, и за него става всичката караница. Ангелите са числото 1. Когато Бог направи света в 6 дни, за втория ден Господ мълчи. Какво означава числото 2? То е числото на Мъдростта. Мъдростта има друго схващание за Любовта. В Писанието се казва: «Ако любиш този, който те обича, какво повече правиш от другите?» Не какво знае Господ, а аз как разбирам Волята Божия – това е важното за мене. Кое е първото качество, което се проявява у човека? На човека трябва да се пробуди съзнанието. Казвате да се самоотречем. Когато имаш всичко: богатство, знание в света, тогава можеш да се самоотречеш. Трябва да признаеш, че всички имат право да се ползуват от Божиите блага. Ний ще дадем един пример. Когато дойде да се работи за себе си, всичко може да направи и е много силен тогава. По обратен път трябва да се върнем, да разширим това служение.

---

* СЛУЖЕНЕ НА БОГА И НА СЕБЕ СИ : 4-та лекция от Учителя на Общия окултен клас, г. V (1925–1926 г.) държана на 9.XII.1925 г. в София. – В: Козативни сили: Лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство. Г. V (1925–1926). Т. I. София, 1930, стр. 74–100. (бел. М.И.)

1) Служение на Бога – на Абсолютното.

2) Служение на себе – на частите.

3) А служение към ближния – отношенията на частите към цялото.

Всяко нещо, което засяга живота ни, в даден случай то е интересно. Например искам сега всички да ме слушате, да си отворите очите. Дам на няколко по 100 хиляди лева – как ще си отворите очите, ще ме слушате. На някого пък дам листенце написано: «Бог е Любов» – ще погледне листа и ще го остави, но не знае, че с този надпис, в която и да я банка да отиде, ще му се отвори. Навсякъде ангелите ще му помогнат. Ще кажете: «Е, Любовта какво носи?» Тя носи живот; животът носи радост и скърби; скръбта – опитност; опитността носи знание, а знанието носи сила. Радостта зрее като плод на скръбта. Дървото, корените, листата са горчиви, но плодът е сладък. Така и човека ние можем да го опитаме от негова плод – трябва да цъфне и завърже плод, – а не от корените и листата. Силни натури наричам аз които не плачат или които плачат, но се радват, че са плакали; скърбят и се радват, че скърбят; гневят се, но се радват, че се гневят. Всичко в света съдействува за добро! За това са необходими методи. Във вас са наследени погрешки от миналото – атавизъм. Как ще ги поправите? Как ще се освободите? Кога четете Писанията, ще изучавате характерите на пророците. Например Мойсей беше силен, но кога се върна от Синайската планина, гащите му трепереха от страх. Когато Господ се явяваше на някой пророк, например Данаил, падаха на очите си, та трябваше ангелът да вземе въглен и го прекара през устните, очите. Та, и на вас ще треперят гащите. Господ ще разтрепери и Небето, и Земята, и ще се разтреперите; и когато мине бурята, огънят, и като ни очисти Господ, и тогава ще ни говори тихо. Светът не може да се поправи. Направете опит със себе си: «Какво може да направя аз, за да си поправя живота? Да не се дразня.» Нещастни сме, защото не сме в хармония с Бога!

Приложете, сега, първо: да имате спокойствие – олимпийско спокойствие. Ние го имаме някога, но то е само една 100-милионна част от това спокойствие. Когато дойде до образуване на нашия характер, се изискват ред условия. Някой казва: «Да видим Христос.» Добре! Трябва да имаш Христовия ум, Христовото сърце, душа и Дух. Твърдението не е наука. Ако кажа например: «Аз ходих на Слънцето, минах океана», това вярно ли е, направих ли го? То е твърдение. Във всички окултни ученици има една слабост. Появява се едно тщеславие. Който ме е разбрал, ще е извор. Служение на Бога е извор, който тече. Всеки човек, който е служил на Божественото, е един чучур на чюшма и се е превърнал на растение, а после ще се превърне на Божествено създание. Ако съм всред океана, кой може да ме оплюе, оцапа от брега? Ако съм в Божественото, никой не може да ме оцапа. Който плаче, той не мисли за Бога, а за царския син, да се ожени за него, а той и хабер няма и не ви знае. Когато някой урежда за мен работите, няма нужда аз да ги доуреждам. Така също не знаете кой ви обича. Онези, които ви обичат, не са от Земята. Хората са само проводници.

Ако Бог е Любов, ангелите са носители, те са нишките, проводници. А ние какво сме? Ще кажете, обичат ни. Щом кажеш, че «не ме обичат», то аз зная, че сте от Земята. Казвате: «Ний сме братство.» Какво братство търсите? То е горе, в Невидимия свят, а вие сте носители. Да схващате Духа Божий. Кога дойде един ангел да работи в него, той става интелигентен, разумен. Ако искате да опитате вашата сила, у вас има цяла компания духове. Опитайте силата си, наложете вашата воля. Всеки търси лесния път. Път за всякъде има – ще намерите методите, по които да вървите.

Искам всички да сте умни, мъдри за себе си, и ще се създаде една среда. Всякой си носи отговорността си за себе си. Христос каза: «Ако Ме любите, ще опазите Моя закон.» Щом не го опазят, няма да Го познаят.

Служение на Бога е основната мисъл. Служение на себе си във възходяща степен. Ако се науча да служа на себе си, ще се науча да служа и на другите.

Първият закон е глава на живота. Вторият закон е сърцето на живота, а третият закон е стомахът. И трите принципа имат смисъл в себе си.

Упражнение:

1) Ръцете разтворени хоризонтално, с дланите надолу, полека движение. Китките после – бърже, после – целите ръце, като че ли се хвърчи.

2) Лявата ръка спростряна напред, с дясната длан ще се прокара по дължината на цялата лява ръка по гърдите, под брадата, и разтваря се хоризонтално дясната ръка. После дясната се простира напред и с лявата длан по дясната, под брадата и хоризонтално простряна. Това – няколко пъти.

3) Ръцете хоризонтално разтворени, прибрани с пръстите на гърдите, подигнати нагоре по раменете, по главата нагоре и изправени нагоре от двете страни на главата, пак на гърдите, нагоре по глава, изправени нагоре. Това – няколко пъти.

Верен, Истинен, Чист и Благ всякога бъди!

31. Сряда, 16.XII.1925 г.* (кратки бележки)

Верен, Истинен, Чист и Благ всякога бъди!

(Прочетоха се само 5 от темите.)

Тези 5 са основата, а другите са сенките.

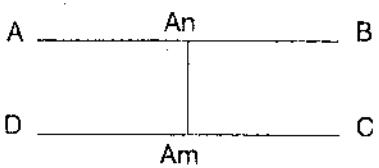

Фиг. 31.1

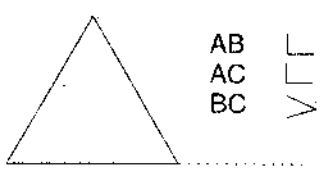

Фиг. 31.2

Ако човек расте на височина, какво придобива? Какво преимущество имат високите хора и какво липсва на ниските? Какво придобивате, когато растете на широчина? Питам младите, които се занимават с геометрията. Ако двете страни на триъгълника се увеличават, то третята страна расте ли? Кога две страни са успоредни? Природата говори с геометрия. Тя е начертала лицето ни все с прави и криви линии.

(Фиг. 31.1) AB показва известна сила и същевременно е и връзка на две същества. A е положителен полюс, а B – отрицателен полюс. Какво отношение има този перпендикуляр mn към линията AB, CD? Две линии, колкото и да ги продължавате, щом перпендикулярът не се изменя, те са успоредни.

(Фиг. 31.2) Тия линии успоредни ли са? Защо с продължението на двете страни третата страна не се увеличава? Ако вие сте

* ПЕРПЕНДИКУЛЯРЪТ НА ЖИВОТА : 5-а лекция от Учителя [на Общия окултен клас, г. V (1925–1926 г.)], държана на 16.XII.1925 г. в София. – В: Козативни сили: Лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство. Г. V (1925–1926 г.). София, 1930, стр. 101–116. (бел. М. И.)

един триъгълник и негова ум и сърце се увеличават, изменя ли се човекът? AB е умът. BC е сърцето. AC е волята. Умът расте, но причините не са идейни. Например да станеш учен – причините са механически. Също е и с религиозните хора – същественото го няма. За да се прояви един човек, трябва всичките линии едновременно да растат отвътре навън. Дисхармония се проявява, защото растат в две направления. Също и птичката има познание като човека. И тя се досеща, че има прилика. Разликата е тази, че човек трябва да расте по три направления, а птиците – в две. Не всякога ръстът съвпада в тяхното развитие. Перпендикулярът е само мярка, чрез която се мерят отношенията. Щом се изменя перпендикулярът, и отношенията се изменят. Но ние говорим за живите триъгълници. Щом намерите вашия перпендикуляр, при всички условия не се изменят отношенията ви; тогава имаме правилно отношение на Земята. Щом кръшнете някак, и вашите черти на лицето се изменят. Перпендикулярът се мени. Где е перпендикулярът у човека? Ако AB са силови линии, еднакво ли да бъдат дебели? Какво означава дебелината? Ако човешките уста, бърните са по-дебели, повече енергия тече, а ако са по-тънки, по-малко енергия тече. Ако дойдеш до специалната форма на вождите (фиг. 31.3)

1. Означава пълна възраст
2. млади
3. старчески
4. на трезвения дух.

Този закон изисква: ако стане изменение в устните, вождите, трябва да стане изменение и по клепачите и тялото. Щом се увеличи някой орган, иска се по-голяма храна. Вследствие това се заражда дисхармония. За всеки орган е определено колко храна е необходимо. Например сърцето се увеличава, едновременно от сърцето излиза светла струя и отива по цялото тяло и служи за увеличаване на чувствата. Сърцето мяза на гърне, обърнато надолу (фиг. 31.4). При всяка една скръб има една стрела, която иде от небето, прободе те и отива пак в небето. Догде не ви промушнат, да изтече кръв и да излезе този бял цвят... Не да примиряваме силите, а да ги използуваме. Една идея да имате, при всички условия да не се изменя.

Фиг. 31.4

AB са ангелите; DC сме ние, а перпендикулярът е Бог, Духът Божий. Бог не може да се изменя. «Аз съм едно разумно същество.» Когато дойде страдание, в даден случай ти не страдаш сам, а с тебе страдат хиляди същества. Също и радостта – с теб се радват хиляди същества. Ние сме свързани едни за други.

Мечката е много отмъстителна, не забравя стореното зло никога. Чувствата ѝ са тъй интенсивни. Но направиш ли ѝ добро, тя е признателна. Също има хора като мечката.

Човек ще счита, че перпендикулярът е мярка, която мери. За да можем да се проявим, трябва хиляди същества да ни помогнат. Зависи от движението на тази вътрешна верига.

Защо ви говоря по този въпрос? Човек трябва да обръща внимание на своето тяло. Има естествено и духовно тяло. Ако се осакати физическото тяло, то се осакатява и духовното. Едно хармонично тяло да се прояви. Интелигентният човек е толкова искрен и се радва, че изпълнява Волята Божия. Всички

да се стремите към този вътрешен живот. Може да имате един стремеж, тогава ще преодолявате мъчнотията. Пчелите имат култура егоистична.

Сега ще пеем малко. За втория път искам успоредно да вървите с ангелите и Бог да е вашият перпендикуляр.

Наука красива разбирам: да ти покажат моста и да е здрав този мост. Човек е направен от три триъгълника. Когато и да е, вие ще дойдете до тия познания. Гладният ще се нахрани, жадният ще се напие и моста ще намери, но по-добре да съкрати времето, да не се скита.

Да пеем: «Вехади», «Грее, грее светлината».

Верен, Истинен, Чист и Благ всякога бъди!

32. Четвъртък, 17.XII.1925 г. (за жените)*

Верен, Истинен, Чист и Благ всякога бъди!

([Песните]«Благославяй», «Милосердието»).*

6-и стих от 10-а глава Йоана.

Защо каза Христос да не поздравляват? Той ги пращаше като овце между вълци. Поздравление значи разумност между душите. Някой път много говорите, но не се постига целта. Изобщо, многото говорение малко върши. Защо са женските събрания? Да се съберем, трябва един километър да има помежду ни. Правя само малък намек. Търсим живота там, гдето го няма. Когато събирание става, съвсем са други резултатите. Какви са качествата на събирането? Всякога има едно увеличение – нещата се увеличават, а при изваждането се намаляват. Вашето желание е да се увеличите. Усещате ли, че сте станали по-големи след събирането?

Да допуснем, че сте при готвач, гдето е направил 10 баници от различен зарзават (неща). Ако ядете от всичките баници, какво ще придобиете? Гдето има събирание и изваждане, придобивките се неутрализират. Едното може ли на 10 части да се раздели? Ами ако тази единица е една трилионна част от милиметъра, може ли да я делим? Единицата се дели само на 9 части. 1. 2 .3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 11. 12. 13. 14. са повторения. Една ябълка може да я делим само на 10 части. А в човешкия свят, там може да ги делите на много части.

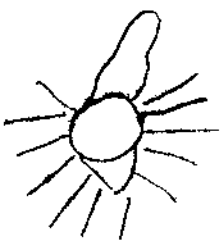

Фиг. 32.1

Всички религиозни искат да имат Божествената Любов. Кои са качествата на Божествената Любов? 13-а глава , Коринтяном I послание [на апостол Павел].

Любовта на физическото поле се занимава все с материални работи. Детето казва: «Мамо, дай хляб!» Ученикът иска знание. Любовта не може да се прояви, щом има материални нужди. Истинската Любов – там, до границата, догде недоволството не изчезне. Идеята е права само по отношение на Бога. Детето е проводник само на Божествената Любов. И в светлината има съществено.

(Фиг. 32.1) Светлината е потребна за четенето и да намери пътя, по който да върви. Любовта, това са притоци. Във всяка една душа може да намериш нещо хубаво, една черта, и схванеш ли този лъч, много си направил. Вие сте

---

* СЪБИРАНЕ И ИЗВАЖДАНЕ. ЗАПАЛВАНЕ И ИЗГАСВАНЕ НА СВЕЩТА : Беседа, държана от Учителя само на сестрите, 17.XII.1925 г. – В: Изгревът на Бялото Братство пее и свири, учи и живее. Т. XII, стр. 415–423. (бел. М. И.)

почнали все с отрицателните черти. Това е един вътрешен процес, който става вътре в нас, и става тъмнина. Щом кажеш, че тази или онази сестра е лоша, лампата започва да загасва, а щом почнеш да казваш, че тази, онази сестра е добра, лампата почва да свети. В живота всякога да се стремим към положителната страна. В света има два вида мъже и жени: едните – страхливи и едните – герои. От Небето казват, че има страдания. Като какво искаш да страдаш: като герой или като страхливец?! Страхливите няма да наследят Царството Божие. В душата на страхливия човек Любовта няма да влезе. В пустинята хората не може да наследят Любовта. Трябват извори, а изворите е Любовта.

Всяка вечер да имате положителна мисъл. Всяка добра мисъл е отзвук на Божественото. Дълбоко съзерцание. Погледнеш някоя звезда – ще се спреш и ще разбереш какво ти е казала тази звезда. Например Северната звезда ти казва: «Ще намериш пътя си.» В мрачна нощ, ако видиш негде светлинка, Любовта говори. Който разбира езика на Невидимия свят – вътре в себе си ще почувствуваме един вътрешен трепет. На всички ви трябва да внимавате, да не почнете да изгасвате. Трябва човек да има абсолютната вяра в Бога, в най-бурната нощ. Царството Божие с изглеждане няма да дойде – Божественото смекчаване на човешката душа. Една бурна нощ е едно благословение! Най-добрият ден може да погуби човека! Не мислете, че външната обстановка е меродавна. Душевното боледуване е едно трансформиране. Истинското здравие е когато човек е в съгласие с Бога и с добрите хора. Искам всички да дадете образци. Всички сте влезли в една омагьосана област, и идват хищници и ви нападат. Който минава през тази област – запушете си ушите! Светът може да се поправи. За това трябват методи и начини. Вие ще ги изучите, методите, и ще помогнете на своите ближни. Силата на човека е в малките подтици.

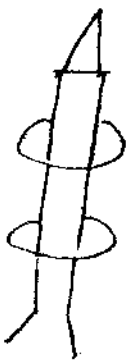

Фиг. 32.2

(Фиг. 2) Лошото, което се появява у човека, то е изпитание. Лошото е положителната страна и ако човек е разумен, ще го преобърне на добро. На гнева ще кажеш: «Да слушаш!» или: «Ще чакаш моята заповед!» Ще го направиш войник, да пази. Гнева, накарай го да троши камъни или дърва да цепи. Трябва една вътрешна работа. В душата си да мълчи и работи. Да мълчите! Ще разправяш, което може да се разправя. Ще говориш нещо умно. Малко ще говориш. Какво е светът, светлината? Какво е човек, неговата мисъл, душата, неговата сила? Какво е Бог? Той е всичко. Светлината е да четем книгата на живота. Книгата е човекът. Да разберете себе си! Лампичката да я направите да свети! Да направите едно добро – то е силата, упражнение на вашия ум, сърце и воля.

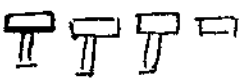

Фиг. 32.3

(Фиг. 3) Това са части на образцовия мост. Един човек на друг не може да се наложи, но може да има съединителни нишки. Тия нишки да не ги късате. Колко повече души имате да мислят за вас и ви обичат, толкова животът ви ще бъде по-осмислен. Когато разбиват планините, не викат златото, а викат желязото. Когато ще преплавате морето, трябва мост – викат дърветата. Умният човек копието ще превърне на перо. Добрият човек ще преобърне езика, да стане мекичък. Вашето копие да се смекчи, от желязо – на злато.

33. Сряда, 30.XII.1925 г.* (кратки бележки)

Верен, Истинен, Чист и Благ всякога бъди!

(«Блага дума на уста», «Махар Бену Аба» пяхме.)

Коя е най-важната мисъл по идея за днес? Най-голямата работа е да направим избор. Например имаме най-голямата радост, с най-малката скръб в центъра, и най-голямата скръб, в сърцето някъде скрита най-малката радост – кое ще изберете? Най-голямата радост е плод с паразит, а скръбта с малката радост е семенце, което има възможност да се прояви.

Какво разбирате под думата «алхимия»? Преобръщание на неблагородните метали в благородни. Добродетелите на човека зависят от благородните метали в кръвта. Господ направи света, хората да ходят по него, а не светът – по нас. Вий искате ангели да дойдат от горе, да ви посрещнат и ви заведат на Небето.

Един евреин искал да влезе в рая, но Свети Петър не го пуснал. Но между другите, и той минава незабелязано. В рая не стоял мирно, но искал да си покаже еврейщината. Намислили как да го изпъдят. Казали, че ще има търг вън и всички излезли, също и той. Залисал се с търга, всички влизат в рая и него оставят отвънка.

Навикът е създаден в човека. И в духовния свят има навик. Учениците минават една фаза на изпитания вътрешни.

Да измените металите в благородни във вашата кръв! Колкото желязо или олово имате, да го преобърнете. Желязото носи сила, но и ръжда носи. Сила без разум руши. Ако сте толкова силен и идва някой отвън, какво ще направите? Човек е щедър в сиромашията, а в богатството не е щедър. Ученикът да се справи с един-два навика, които има. Не да ги изкорени, а да ги присади. Да измени характера си. Аз предпочитам кон, който рита и хапе, но работа върши, а не който е тих и мирен и работа не върши. Нашето поправление не трябва да става колективно, но частично. Да възпитаме своите клетки, а не света. Светът казваме, че е лош, лош – а това сме ние.

Какви трябва да бъдат отношенията между мъже и жени, брат и сестра, ученик и учителя? Да има непреодолима Любов, и тогава се образуват естествените отношения, и учителят да му предаде знания. В едно кафене спорили, че трябва да се оправи светът, а при тях имало един беден човек с товар и не можал сам да повдигне товара, а другите гледали спокойно и оправяли света с любов. Казвате аз да стана слуга! В Писанието се казва: Син Человечески дойде на Земята не на Него да се послужи, а Той да послужи на другите. Догде не оправим отношенията си в света, не можем да бъдем умни. Трябва да имате правилни понятия. Да си съставиш понятия за жената, брата, сестрата и да не се менят нашите отношения.

Ако отидете в Небето, ще ви дадат една задача. Да се стремите алхимически да си образувате идеи. Кривото познание ни е накарало да се плашим от сянката си. Страхът сам по себе си е едно свещено чувство, но да не ни става съветник. У човека има 40 способности. Човек трябва да се бори с тази

---

* ГОЛЯМА РАДОСТ И МАЛКА СКРЪБ : 7-а лекция от Учителя [на Общия окултен клас, г. V (1925–1926 г.)], държана на 30.XII.1925 г. в София. – В: Козативни сили: Лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство. Г. V (1925–1926 г.). Т. I. София, 1930, стр. 139–158. (бел. М. И.)

изопачена идея. Например искаш да те почитат. Ако искаш да влезеш в света, влез както трябва – да си богат, да имаш къщи. Аз ви виждам, вие сте в един мочурлак. Влезте в оня свят, гдето има вода! Задачата на духовния живот е повелика. Кога влезете в един дом, с кого искаш да се запознаеш – със слугите или със синовете и дъщерите на господаря? Велика идея е да се запознаете със синовете и дъщерите на Бога. А ще речете: «Ние сме синове на Бога.» Добре, ако си син Божий, щом отидеш при някой болен, положиш ръката си – и болният да стане. Както имаш приятел, пишеш му да ти изпрати толкова пари – и той ги изпраща.

Не трябва да се самоизмамваме. Да не живеем живота на миналото. Ще имате всички връзки. Сега се проповядва праведните да влязат в света. Ще предпочетете скръбта с малката радост, и тя ще внесе в нас хармония. Всякой да е благодарен за днешния ден, което му е дадено. Молитвата е Божествен акт, душата говори и всички, които са нагласени, с мен се молят. В духовния път човек казва: «Каквото Господ даде вече.» Е, какво ще даде? Ако повикате един ангел, той е музикант, художник, философ, знае отлично да се моли, услужва. Животът му е във всичко занят.

Това е един Божествен импулс в мен и дава подтик. Не противодействувай на душата! Всякой да работи! И най-малкото се прилага, малко по малко на ден. Всичко – желязо, олово, мед, да се превърне в благородни метали, гдето растат добродетелите. Трябва една вътрешна хармония. У вас идеята е сложена не да служите на Бога, но на себе си. Малцина са, които служат на Бога. Аз виждам, даже някои не си правят молитва, преди да си легнат. На Бога се служи не материално, а идейно. Да пожелая в душата си добро на всички творения – това е служение на Бога. Всякой от вас знае как да живее и знаете истинския път. Някой казва: «Учителят не ме погледна добре.» Да съдържа и казва моят поглед, че «аз ще ви услужа». Да ви посрещна искате, да ви нахраня, посрещна. А вие как посрещате? Не си създавайте спънки в живота си! Невидимият свят ни подлага на изпити. Никой не е изключен от изпит. Всякой трябва да мине през дисциплина. Отношението на Абсолютния към нас е еднакво. Той не бърза и кога ние страдаме, това е една задача за Бога. Бог урежда живота на грешника.

Един светия не се моли и иска за себе си, а за другите. Казваме: «Верен, Истинен, Чист и Благ» – но в какво?! Верен в Любовта; Истинен в Мъдростта; Чист в Истината; Благ в Правдата – и ще почувствувате лекота в себе си. Трудно е да обичаш хората. Да обичаш, любиш, то е един акт. Да изявя любовта така, без да се усети някой, да бъде скрито, и да приеме това благо. Някоя майка покрила детето си през глава с юрганя, да се стопли, и на заранта го намерила добре стоплено. Не завивайте главичката на вашето детенце! Да не запушим главата си с тия идеи.

Да се изяви онзи вътрешен подтик, да направя едно добро.

Верен, Истинен, Чист и Благ всякога бъди!

* * *

Поздрав от една забравена може би сестра. Толева

VI.3. Кратки бележки от Общия окултен клас, от Беседи за жените и от извънредни беседи от 1926 г.

34. 13.I.1926 г., сряда (кратки бележки от школна лекция)*

Верен, Истинен, Чист и Благ всякога бъди!

«Добрите и лошите последствия от сиромашията и богатството» (тема).

Когато малкото птиченце, което е в гнездото и отваря устата си и майка му туря храна, каква идея придобива? Какъв урок трябва да извлече? Коя е тая птичка, която иде и туря храна в устата? *(Отговарят: – Майката.)* Любовта – това е един Божествен импулс, с който е заставена да служи. Това състояние е в хората. Защо не схващаме реално нещата? Кой го кара това птиченце? Птиченцето е по-умно от детето. Детето, трябва да го събудите, а птиченцето само се буди.

Как се създадоха световете? Защо нашата Земя е турена на такава дистанция от Слънцето? Коя е причината? Когато градихте църквата «Александър Невски», Господ ли го искаше? Салона когато градихте, Господ ли го искаше? Когато някой фотограф ви фотографира черното лице, Господ ли го иска? Имате ли едно реално схващание за реалността? Кой ви изпрати тука, на Земята? Ако се качите на висок връх, работата върви, ако не се качвате на високия връх, ще потънете. Кой е причината? Защо не знаете как да подобрите живота си? Защо не кажете, че това е от Господа? За ученика най-права идея: така е отредил Господ. Ако Господ ти каже: «Кажи това», и ти не го направиш, ще страдаш.

Не трябва да има смърт. Ний сме нарушили закона. Да бъдете доволни при най-голямото нещастие. За това сте дошли на Земята. Най-свещените идеи сте изгубили. В Бога промяна няма. Така е Волята Божия. Не бой се! Всичко, що постигнеш, ако искаш да се спасиш, всичко ще изгубиш. Непреривно ще бъдеш свързан с оня, живия Господ, спрямо всички заблуждения. Мислиш, че можеш да направиш някого щастлив. Но Бог може да те употреби. Кога Господ каже, ще се покориш. Всичко е от Бога. При Божествените работи няма изключение. Има по-високо от относителната свобода. Като каже за някого, че е добър, не значи, че е съвършен! Има добър, по-добър, най-добър, и мистично и идейно добър. Станеш ли такъв, Господ ще дойде. Главната мисъл: моли се, иди при Бога. Само по този начин ще се спрете.

Виждам в живота, че имате мъчнотии с вашите дъщери и синове. Човек не трябва да бъде роб никому! На децата ще отдаде само дължимото. Всеки е изпратен на Земята с известна задача и не може да я измените. Един кон може да го научите на нещо, но той не може да го предаде. Толкова има в главата му, колкото Господ му дал. Нима актьорът, който е на сцената цар, че е по-доволен от селянина на нивата? Същността на човека седи в разумността, в Божественото, което е във вас.

В Божественото няма страх. Страхът показва, че в миналото си бил заек. Няма страх, сиромашия, гняв, а има сила. Да придобие сила, знание, сво-

---

* КАКВОТО СТАВА : 9-а лекция от Учителя [на Общия окултен клас, г. V (1925–1926 г.)], държана на 13.I.1926 г. в София. – В: Козативни сили: Лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство. Г. V (1925–1926 г.). София, 1930, стр. 176–197. (бел. М.И.)

бода. Всичко е от Бога, и да ви стане плът и кръв. Ако аз изпълвам Волята Божия, ще изпратят ангели, ще изпратят каляски, да ви вземат, ако не – попове ще ви носят, черни каляски ще ви носят. Това учение да се приложи, да има резултат. Мъчнотиите, да ги разрешите. Ако сега не ги разрешите, ще ви спъват в следующето прераждане. Да говорите за живота на златото, Слънцето. Ако медта може да я превърнете, Венера ще ви помага – или ще те направи на парцал. Любовта в света трябва да бъде като Божествената Любов – с години остава неизменяема. Бог ще ни застави да изпълним Неговата Воля. Ще минете и по плът, и по Дух пред огън, и ще се разтопят металите и преобърнат в благородни. Ще се новородите. Ще изгори всичко старо, ще се унищожи. Ще останат красивите и хубавите форми.

Благодари на Бога – така е Волята Божия! Боледувате, боли ви коремът, превивате се. Благодари на Господа и кажи: «Още, още, Господи, това е малко – още дай!» Благодари, че си се удостоил с тази чест – да страдаш. Малко търпение имате! Много право са постъпвали с нас. Дошли сме да опитаме Божията благост, а тя се опитва със страдания. Като дойдеш до мистичните и идейните страдания, и Господ ще ни заговори. Всичко е от Бога! Господ иска да се учим. Страданията са от Бога, а благодарността – от нас. Сиромашията – от Бога, а богатството, щедростта – от нас. «Аллах керим.»* Туй е необходимо за мира на душата. Дойде ли ти голямо нещастие, обърни се към Бога и кажи: «Всичко е от Бога.» Аз беки** не зная всичко, което ще ми се случи, но не го спирам. Каквото дойде, го посрещам. Господ ще ти даде страдания, ще каже да те корят, друг път – да те хвалят. Благодари за всичко и кажи: «Такава е Волята Божия.» И по този начин ще се създаде какво? Някой казва: «Изгубих си мира!» Щом кажеш: «Така е Волята Божия», ще се върне мирът. Никой не живее за себе си, а за Бога. «Такава е Волята Божия» като кажеш, душата ти да се изпълни с радост, че Господ го удостоил. Да чувства душата дълбоко благоговение. Господ действува и Той ще внесе мир, радост, знание, свобода.

Утре приложете това правило! Външният свят ни считат, че сме лоши хора и злото е, че не вярваме, че всичко е от Бога. Давам ви това, да ви помага, когато имате страдания. Само да слушате кога Духът ви говори, и ще имате синовни отношения. Духа на Вярата, Духа на Търпението да опитате – че всичко е от Бога!

Сега да изпеем... Може ли някой да изпее сам «Сила жива», та да почувствува силата жива?

Хора, които не могат да пеят, са материалисти плътни. Идват двама приятели и третият им туря краката в циментова каша. Какво ще стане? Някои желания имат свойството на цимент. Втвърдява ли се мисълта, желанието е опасно. Да бъдат в етерно състояние. Ще пеете хубаво. Диригентът да обича певците и певците – диригента. Сопранът да бъде с преливание на гласа. Басът – с пресекване на материалното. Тенорът – на учените хора. Алтът – на изкуствата. Сопран – високо духовен. Като ги съберете, ще образувате музиката.

«Дух, обичен и чист». *(Учителят пя.)*

В по-идейната музика цигулката трябва да говори. В пението да има израз. Да се научите да вземате чист тон. Ангелите пеят за нас. Вечер ни дават концерт. Красивото е, кога ги слушате, и не помниш. Ще пеете за Господа. Ще пеем ангелските песни. Ако не пееш и не говориш избрана реч, не можеш да влезеш в Царството Божие! Разумно да има от вас. Велики работи ще занесем

---

* Аллах керим. (ар.) – Бог е милостив.

** беки – *простонар.* белки, белким – вероятно, може би. (бел. М.И.).

оттук в Царството Божие. Да разбираме първо етиката, а после естетиката. А вие сте почнали обратно.

Който не знае да пее, ще го пенсионираме. Ще пеете. Ще се поощрявате във всичко велико, добро. Доблестни ще бъдете!

Всяка форма е едно благословение. Ангелът се спира пред [всяка форма], че има велико в нея. Трябва да минете през всички форми и да ги обикнете. Тя [всяка форма] е училище, култура.

35. 27.I.1926 г., сряда* (кратки бележки)

Верен, Истинен, Чист и Благ всякога бъди!

(Тайна молитва.)

«Отличителни черти на четиртях годишни времена» *(тема).*

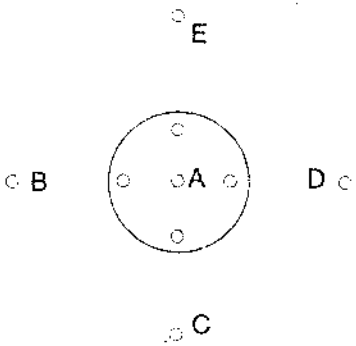

Фиг. 35.1

Защо Бог създаде сушата? За кого я създаде? Защо Бог създаде въздуха? Защо създаде водата, светлината? Защо набръчкват корите, кога правят жените млин? Защо се прави млинът така набръчкан? Какъв отговор би дали? [На] ябълката е създаден плодът ѝ по един начин, на крушата – по друг начин – на черешата, и нейният плод – по друг начин. Какви са подбужденията – съзнателни или несъзнателни?

Ще се отклоним малко. (Фиг. 35.1) Центърът е А. Мислите ли, че кога се движите по този кръг, че можете да спазите вашето равновесие при тези действующи сили? Че ще се движите правилно.

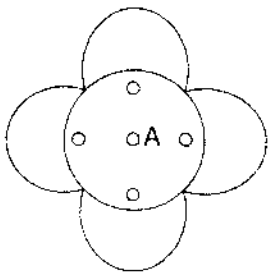

Фиг. 35.2

(Фиг. 2) Ако се отклонявате от вашия път, какво оправдание ще дадете? Гневът е едно отклонение и да изучаваме причината на това отклонение. Да допуснем, че вътре имаме други отклонения – какво ще стане, ако действуват едновременно всички сили? Причината на гнева е набирание на излишна енергия. Вечното движение го регулира един закон. Центърът се движи с най-голяма бързина. Вътрешната монада се намира във всичките точки и пак е в центъра. Кога кажете, че «Господ ме е оставил», то от центъра сте отишли към периферията.

Един религиозен момък се влюбил в една светска дама и той вече се отказва да се моли; защото и тя не се моли; и обратно. Ще определите коя е причината да сте набожен и да не сте набожен. Догде не се влияете, ще сте щастливи. В Божия план е центърът да не загуби своето място.

---

* ВЪНШНИ ВЛИЯНИЯ : 10-а лекция от Учителя [на Общия окултен клас, г. V (1925–1926 г.)], държана на 27.I.1926 г. в София. – В: Козативни сили: Лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство. Г. V (1925–1926). Т. I. София, 1930, стр. 215–230. (бел. М. И.)

Да си дадем конкретно пояснение на проявленията на силите, които са в нас. Този, който вижда погрешките на другите, е като нацапана книга. Само не трябва да се изучава болезненото състояние на хората, а здравословните неща. Не омразата, а Любовта. Не глупостта, а Мъдростта. Не лъжата, а Истината. Не кривото, а Правдата.

Какво нещо е животът сам по себе си? Ако някой пее, това пеение ли е? Или ако някой свири, това свирение ли е, това музика ли е? Или всякой, който говори, е ли разумен човек? Пението е мощна сила. Ако аз седна и изпея една песен, ще струва повече, ще се върне настроението ми, отколкото да пия мляко или взема валерианови капки. Във великата книга на живота трябва да изучаваме силите, които действуват вътре в нас. Появи се подозрение, съмнение – да знаеш причините за това. Земята когато минава покрай планетите, те имат влияние на нея. Също и с вас всички молекули се изменяват и се изменя целият ваш ритмус. Някой казва: «Аз имам енергия» – и изтича енергия. Кръвта из артериите се изпарява и остава венозната кръв. Ще спрете изпарението на кръвта. Запитайте: «Защо аз съм оставен да живея в тия условия?» Да правите разлика между вяра, вярване и суеверие. Който има вяра, той казва: «Без колебание ще се кача на върха на Хималаите.» А кога каже някой: «Може да се кача или не» – това е вярване. Суеверие – кога чака да го качат с колесница. Животът се основава на вярата.

Има три вида хора:

1) хора на вярата,

2) хора на вярването,

3) хора на суеверието.

Лъжата е суеверие. Дяволът, като лъже, и той сам вярва. Строго да определите силите, които действуват във вас и правилно да се развивате. Да имате ясна представа. Ще намерите причината, отгде произтича вашето съмнение.

Упражнение за 10 дни: всяка вечер, кога ще си лягате – лявата ръка и дясната разтворени хоризонтално много добре. Дясната длан ще турите върху лявата ръка, ще прекарате по цялата ръка пред гърдите и пак широко разтворени и опънати ръцете, после с лявата длан ще прокарате по продължението на дясната ръка. Кога правите с дясната ръка, ще изпеете: «а-а-а», а с лявата ръка – «о-о-о». Така – 6 пъти с дясната и 6 пъти с лявата, 10 дни, вечер. Това е за регулиране на магнетичните сили. Тези са разумни движения – да се избегнат много неприятности и заболявания: на очите, ушите, гърдите, корема и изправяне на нервната система – носителка на жизнените енергии. Помогни си сам, да ти помогне и Господ, и други хора. На разумната идея се присъединява Бог и ще проводи някого, да ви помага. Лявата ръка е отрицателна, а горната страна на дясната е магнетизъм. Мисълта ви да бъде интенсивна при упражненията. Мисълта ви да присъствува.

«Фир-фюр-фен» да изпеем.
Две души мили от небето вода пили.
Доста инертна енергия има в тялото ви.

Верен, Истинен, Чист и Благ всякога бъди!

* * *

Моля, отговорете получавате ли беседите редовно, също и четвъртъчните беседи само за жените. Дядо Благо ми каза, че получил писмо от Юрданка, че пишела, че не получавала писмо от мен. Аз вярвам, че всичко получавате, но всеки случай, отговорете ми.

Толева

36. Сряда, 3.II.1926 г.* (кратки бележки от беседата)

Верен, Истинен, Чист и Благ всякога бъди!

(Тайна молитва.)

«Най-малкото число и най-голямото» *(тема)*.

От колко положения се определя дължината, широчината на една река? От какво се определя ръстът (височината) на един човек? Широчината на реката? Дължината на живота от какво се определя? Този живот да има широчина и дълбочина, в своите схващания. Най-напред имаше дълъг живот, но после се измени, теренът се измени, условията се измениха. Защо човек скърби в живота? Всички хора скърбят, но дали е реална или не тази скръб? Защо боледувате? Има хора, болни през целия си живот; има и които не боледуват. Защо гледате? Има и изключения. Малките микроби в океана например не гледат. Отгде е излязла тая дума «гледам»? Питам: защо хората грешат? Бог допуща ли греха в света? Грехът няма съществуване в света, а има в нашите мисли и желания. Виждали ли сте греха извън човека? Злото виждали ли сте го извън човека? Когато си на някой връх, над някоя скала и те е страх – разбирам, а нощно време да те страх! Где е реалността?! Има страх реален, има и отражение; и скръб реална и отражение. Ангелите ходят по Земята и търсят реална скръб. Някой казва: «Сърцето ми е строшено.» Питам: със строшено сърце може ли да се живее? Или: «Душата ми е смазана.» Може ли душата да се смаже?!

Ще кажете: «Е, стига въпроси, въпроси!» Сега – малко философски въпроси. Защо Сатурн има лоши влияния върху човека, а Юпитер – добри влияния? Отгде иде произходът? Колко пръстена има Сатурн? Какво означават тия пръстени? Ако ви кажа, че Сатурн три пъти се е годил и разгодявал... Три пръстеня има той. Вселената да разгледате като жив организъм. Где ще турите Сатурн? Ако ви питат какво е предназначението на злъчката, черния дроб, бъбреците, дробовете? Ако аспектът на Сатурн е лош в едно отношение, то в други е добър. Сатурн е злъчен, за него всички хора са лоши, глупави. Той руши. Няма у него снизхождение. Той казва: «Всички трябва да са справедливи, умни». Па и не се поддава, няма доверие. Само на Венера вярва. «Аз имам критически ум» – казва той. Това е Сатурн. Когато кажеш: «Имам добри схващания», това не си ти – то е умът на Юпитер. «Аз наука имам» – това не си ти, то е Слънцето. «Любов имам» – това е Венера. Где сте вие? Боравите с един чужд капитал. Основното положение е да намерите себе си, къде сте. Щом се намерите где сте в космоса, ще почувствувате една радост. Някой път сте скръбни – то е Сатурн. Карате се – то е Марс. Във великата Божествена наука ний трябва да намерим своето положение. Богът на работата, на чиновниците е Меркурий. Готварството е на Луната и Марс. Древните мъдреци са скрили тия истини в символи и трябва да се изучават. Чрез силата на своята воля да направите своя нос дълъг – то е интелигентен.

---

* НАШЕТО МЯСТО : 12-а лекция от Учителя [на Общия окултен клас, г. V (1925–1926 г.)], държана на 3.II.1926 г. в София. – В: Козативни сили: Лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство. Г. V (1925–1926). Т. I. София, 1930, стр. 231–244. (бел. М.И.)

Главната мисъл тая вечер е: какво място заемате в Космоса? Каква е вашата длъжност? По отношение на живота каква е нашата длъжност? В неделя аз ви говорих за Рада, но не знаете Рада какво означава. «Radha» значи реалната Любов в живота, която се проявява, Божественият принцип. «Рада» на санскритски значи водачка, хороводка на хора, които служат на закона на Любовта. Имате този принцип на «Рада». Ако схващате принципите както досега, няма да имате напредък. Трябва приложение. Трябва да ги изявите, да им дадете форма. Ако аз зная погрешките на другите или добродетелите, какво ме ползува? Аз трябва да зная принципа, на който мога да служа, да го проявя трябва. Тази деятелност, която проявявате, то е съвкупност на много души. Трябва вие да намерите вашето индивидуално място в живота, и ще имате правилно разбирание. Всякой си има точно определено място, което да завзема. Птицата, рибата, червеят, пчелите, осите – кой ги учи? Те си имат ръководство. Растенията, цветята не са стежания* на хората. Ние само ги култивираме. Те са стежания на по-високи същества. Вашите мисли, желания не са ваши. Животът до 20 години се нарича период на Любовта, а от 20–30–50 години изчезва тази Любов. Никой в света не е свободен. Свобода има само този, който е намерил своето място.

Грехът, глупостта, гневът са достояние на хиляди души. Когато се гневите без причина, нарушавате Божествения закон. Има съзнателен гняв. Гневи се, но да изправиш някой принцип. Рада! Първото нещо е да служите с Любов. Каквото работите, с Любов да е. Всякой, който не е доволен от мястото си, той е ограничен, роб е. Най-малката работа, извършена с Любов, дава свобода. Рада. Да живеем Божествения живот на Земята. В Божествения свят има вечна хармония. В Бога е всичко хармонично. Послушанието е най-великата добродетел. Който не се вслушва в Любовта, ще дойде в противоречия. Рада – турете тази, вътрешната хармония. Да има в лицето ви един тип на Рада. Ще виждате звездата си над челото си, горе, и тя да ви ръководи. Звездата пред мен има отрада всякога в живота. Тази звезда ще ви ръководи и ще разрешава мъчни въпроси. Христос виждаше звездата пред Себе Си.

1) Вашето място. 2) Рада.

Имате условията и материала да работите. Всички прости елементи да се обърнат на злато, на благороден метал. Рада.

Упражнението: дясната ръка прокарана върху лявата през гърдите и широко разтворени хоризонтално двете ръце и се изпява «а-а-а», с лявата – «о-о-о».

Верен, Истинен, Чист и Благ всякога бъди!

37. Сряда, 17.II.1926 г.*

«Верен, Истинен, Чист и благ всякога бъди!»

(Тайна молитва.)

Каква разлика има между абсолютния морал и относителния? Както във всеки дом има морал. Майката има 20 кутии затворени. Тя казва на децата: «В тия кутии няма да бъркаш!» Ако бръкне, детето ще бъде смъмрено и ще има

---

* стежание (остар., рус. стяжание) – притежание. (бел. М. И.)

** ВЕРИГИТЕ НА СЪМНЕНИЕТО : 14-а лекция от Учителя [на Общия окултен клас, г. V (1925–1926 г.)], държана на 17.II.1926 г. в София. – В: Козативни сили: Лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство. Г. V (1925–1926 г.). Т. I. София, 1930, стр. 22–36. (бел. М. И.)

пръчица. Детето се смущава – това е относителен морал. А щом кутиите са твои, няма пръчица. Престъплението е там, че детето не е питало. Значи съдържанието е не вредно.

Защо в клас не се позволява да се смеят? Защото ще смущават учителя. Друга е гамата. Смях и сериозна мисъл не се спадат.

Между всички действия да има хармония. Да правите усилия над себе си, да придобиете по нещо си. Нервният човек, подозрителният човек си остава такъв, какъвто си е. Вълк във вълк може да се съмнява, но има неща, в които не може да се съмнява. Овца в овца не се съмнява. Хора от рода на вълците се съмняват; а хора от овча порода не се съмняват. Те са неотстъпчиви сили. Вълкът може да подозре другия вълк, че ял корени. И в доброто, и в лошото подозират. И добро да му направиш, и зло да му направиш, пак те подозира. Това са числа, това са занятия, с които да боравиш, да ги обърнеш от едно състояние в друго. Тия сили, да ги измениш, да работят над себе си. Къде отива човешкото подозрение?

Един мъж имал една верига и вържал крака на жена си за своя крак и заключвал веригата, и пак й казвал: «Къде си ходила? Ходила си някъде.» – «Как ще ходя, когато ме заключваш?» – казвала жената.

Благородство се иска на човешката душа. Да се съмнявате, това е неразбирание на дълбоките причини. Най-после се съмняваме и в себе си. Отричаме Любовта, Вярата, всичко благородно отричаме.

В своята Вяра никога не трябва да се съмняваме! Любовта, Вярата, Умът може да се опитат. Който се е родил със съмнението, той ще си го носи. Онзи е герой, който може да скъса веригата на крака си. Първото геройство е да скъсаш веригата на крака си! «Без верига!»

Има едно състояние в света – човек не може да се съмнява. Представете си, че живеете в един свят колкото Земята, навсякъде е тихо и ви поставят там да живеете сам, само дървета има – и всяко има плод. Едно – един, друго – два, има и до 12. Сам ще живеете. Как ще се чувствувате? Ще научиш езика на дърветата и те ще ви разправят какво да правите.

Вие имате понятия за рая като този свят. В оня свят как ще се познавате? Искате да се познавате. Казвате: «Той не ме обича.» Да те познават и да познаваш, трябва да имаш вяра. Всякой е недоволен от похвалата, която му кажа. Да намерите метод да трансформирате своето съмнение – не да изчезне. Съмнението да се замести с нещо. То си има свой произход, то трябва да се замести. Ако си сам в този свят, при растенията, можеш ли да се съмняваш? Какво нещо е идеалният живот? Идейният живот е да е човек сам. Щом има две идеи, ще има разногласия. Човек трябва да мине и нирвана, и да дойде в това състояние във вечната светлина. Минал е страдания и се радва само на благото. Ще се въздържате от любопитство. Нито ще казвате всичко, но и няма мълчите. Нашият живот може да бъде за разумните хора. Добрината прониква в целия космос. Тя се раздава навсякъде. После – ревността, малодушието, отмъщението, озлоблението, разкаянието, и после идва жертвата. Да се борите с тия корени, да ги изкорените, и ще помагате на другите. Ако добрият човек има 1000 добрини и направи една злина, е равносилно. Също, ако има 1000 злини и направи една добрина, пак е равносилно. Ще противодействува и кармически ще спре вашите начинания. Спирате Божието благословение, щом направите погрешка. Всички да сте разумни и внимателни! Когато обичаме човека, обичаме по един начин, а кога не обичаме човека, обичаме по друг начин. С всичко благородство да разберем отражението на брата си, и да му помогнем. С това ние помагаме на себе си.

Съмнението от вас е най-малката погрешка в света. Правете опити върху себе си! Догде не вземете връх над съмнението, не могат дарбите да се дадат и да разработите това, което е във вашата душа.

Верен, Истинен, Чист и благ всякога бъди!

38. Четвъртък, 18.II.1926 г.*

Верен, Истинен, Чист и Благ всякога бъди!

(Тайна молитва.)

Има едно положение: всякога се учи и никога не се е научил. Ако жената не наготви добре, ако шивачката не довърши работата добре, ученикът ако не си свърши уроците добре, нищо не са научили. На глупава глава венец може ли да се тури? Вашето развитие е: кога искате да тъчете, отидете при някой майстор, и върви; щом останете сами, плачете. 1) Мекият човек трябва да се огъне. 2) Силният човек – да се пречупи.

Фиг. 38.1

(Фиг. 38.1) Мекият. Имате непреклонна воля – трябва да се пречупи и да прави добро. Жена, която е тръгнала в кривия път, трябва огъвание от едно състояние в друго. От физическия свят към духовния трябва огъвание. Ако земята не би се огънала, нищо нямаше да израсне. Тя се огъна – и образува долини, пречупи се – и образува планините. Така и човек трябва да се пречупи и огъне.

Фиг. 38.2

(Фиг. 38.2.) Това е пречупване. Това е качество на живота. Трябва да се огънете точно там, где трябва, да образувате континент и да се пречупите и образувате висок планински връх, като Хималаите. Трябва огъвание. И на очите, ушите, веждите има огъване, а носът има пречупване. Да има трябва правилна насока на нещата. Трябва да се пречупите и да отблъснете неприятеля. Да имате перпендикулярни движения на вашите възгледи. При тия твърдения казваме: няма никакъв стремеж. Човек трябва да се движи или в кръг, или в перпендикуляр на кръга, или по диаметъра на кръга. Душата пукване има. Розата да се разпука, излиза нещо от нея – благоухание. Също, кога разумният човек се разпука, излиза нещо. Добрият човек, когато се разпука, излиза благоухание от него, а от лошия, когато се разпука, излиза воня. Често трябва да ви постискват.

Фиг. 38.3

(Фиг. 38.3) Семка, ако се не разпука, слънчевите лъчи не могат да влязат; ако се разпука – слънчевите лъчи влизат в нея.

Да разтвори човек душата си и трябва да се освободи от предубеждения. Когато човек влезе в този път, трябва да намери методи, както природата – с малко труд да извърши много работи. Човек се излага на изпитания. Когато детето е малко, майка му не го праща никъде, а когато порасте, почват да го пращат на вода, на дюкяните, на пазара. Станали сте и вие възрастни –

---

* СГЪВАНЕ И ПРЕЧУПВАНЕ : Беседа, държана от Учителя за сестрите на 18.II.1926 г., четвъртък, 4 ч след пладне, София. – В: Изгревът на Бялото Братство пее и свири, учи и живее. Т. XII. София, 1999, стр. 431–438. (бел. М. И.)

ще ви пратят вън из града, за дърва и прочие, както детето. Не е необходимо човек да носи дърва на гърба си. Тая нужда ние сме си я измислили. Ще изучавате хората, окръжающите, времето. Отбелязвайте времето при вашето състояние.

За 10 дни, 3 пъти на ден, сутрин, обед и вечер отбелязвайте времето и вашето състояние. *(Наряд за 10 дни.)*

Случи се, когато сте радостни, времето е облачно, или сте скръбен, а времето – ясно. Пишете състоянията си! Например: 1) «Имам тежко разположение на духа»; 2) Ревност; озлобление; отмъщение; вяра силна; голяма надежда и други. Часа ще пишете. Времето – например: пълно облачно, Слънцето едвам се показва, ветровито. Най-първо – вашето състояние и после – външното. Човек трябва да изучава състоянието си и да не се безпокои. Често радостите не са наши. Те са като дрехи, които се дават под наем. Наемеш някоя дреха с пари за един ден. Измине се денят – върнеш дрехата. Духовната радост с нищо не се изменя, вижда, че в Бога няма промяна. Отвън може да има плач, скърби, а вътре – тишина. Вярата не се губи, Надеждата, Любовта също не отпада. Нищо, човек може да падне. Нима един лъч, кога падне на земята... Той ще придобие опитност. Отделянето от Бога е едно вечно добро. Защо сте слезли на Земята? Екскурзия сте направили.

Христос казва: «Сега имате скръб, но тя ще се преобърне на радост, ще се възрадвате и никой няма да ви я вземе. Подложени сте на изпит и ангелите не могат да ви помогнат. Добродетелите ви трябва да израснат, всички сили, способности, таланти да израснат, и ще сте в идеалния свят. Красивият живот да е устроен на тия добродетели! Способният има право. Благодат има само за новоначинающите, а за виртуоза няма благодат. Ако не свири добре, ще му кажат да стои настрана. Трябва да сте способни! Само виртуозът има права; а ученикът няма. Като ученик, ще се покоряваш, разумно ще отговаряш, ще мълчиш, ще разсъждаваш, ще се учиш, ще носиш това, което ти кажат, според правилата, а не както искате сами. Никаква свобода няма. Ученикът пости. Що е пост! Невидимият свят е толкова строг! Който се е опитал да влезе по друг път, слиза долу. Това е за всички! Трябва за другия свят да бъдете съвършени, чисти, чисти. Чистотата е качество на безсмъртието! Разумността е качество на безсмъртието! Истината, добротата са качества на безсмъртните души!

Ще си турите правила. Главата може да се излекува, когато Истината живее в нея. Не гледайте на временния живот. Не се самозаблуждавайте от временните прояви! Оня, който ви обича, трябва да ви сочи пътя нагоре. Един вътрешен подтик към Бога. Която сестра ви подтикне напред, тя ви обича!

10 минути размишления сутрин, преди да станете от леглото. Да възприемете Божиите лъчи, и тогава станете. Вечер – също 10 минути размишление, отправете душата си нагоре, да благодарите и възприемете лъчите. Една минута струва милиони! При Бога само вечното може да даде. Да се приближаваме при Бога, съкратяваме времето. Радвайте се и веселете се, кога лошо кажат за вас, кога сте боси, гладни, голи, гонят ви...

Силен е онзи, който може да влада себе си! На един праведен човек му трябват пет минути, да свърши всичката домашна работа, една минута – да се облече, една минута – да се умие, две – минути да [се] посреше и се разправи с приятелите си, една минута – да тури всичко в ред. На праведния човек прахът не пада в стаята, а излиза сам от прозореца. Например един светия като стане сутрин и духне три пъти, всичко става чисто. Трудът се съкратява и сме свободни. Това е бъдещата култура! По-малко работа физическа, повече – на сърцето и ума!

Някой казва: «Като ходя в този път, какво ще спечеля?» В 15 минути ще свършиш работата си и никога няма да си в лишения. Това е за в бъдеще. Да заставите домашните ви да бъдат доволни. Как? Като им дадете това, от което имат нужда и което обичат. Представете си, виждам ви, че сте раздразнен. Зная, че обичате розовото масло. Ще отворя розовото масло, и ще се спаси положението. Трябва да знаете какво обича, и да му го доставите.

Човек ще изучава себе си – какво обича. Дълбокото желание на душата и духа – дайте им каквото обичат. Не се месете на вашия ум и сърце! Друг е, Който възпитава ума и сърцето. Що е скръб? Известни разумни условия, при които може ония добродетели да се проявят. Имаш ли скръб, нещо хубаво иде за тебе. В природата така са поставени нещата. Животът без скърби е пустота! В твоята скръб иде едно хубаво, една добродетел идва за вас. Скръбта е начин да се проявят добродетелите и се развиват, а мъчението – идва нещо ново за вас.

Верен, Истинен, Чист и Благ всякога бъди!

* * *

Поздрав на всички сестри и молба да изпълните точно, точно зададената задача. Прочетете я внимателно. За 10 дни, сутрин и вечер – съзерцание 10 минути и в една тетрадка да се пише вътрешното състояние и времето. Сутрин, обед и вечер.

Толева

39. Сряда, 23.II.1926 г.* (кратки бележки)

Верен, Истинен, Чист и Благ всякога бъди!

(Тайна молитва.)

«Най-силната дума в българския език» *(тема)*.

Когато ви зададем въпрос, те ви са полезни. Знанието в какво седи? Например в граматиката кое седи напред: подлогът, глаголът? Това може ли да се вземе за правило? Защо, кога говорим, първо туряме подлежащето** и после – глагола? Всичко е определено, нищо не е случайно. Когато човек преживява свойте преживявания, те са сходни с външния свят. Ще кажете: едикой си плакал. Какво има, ако капнат две сълзи? Какво от това?! Има общение, свързване с известни вътрешни преживявания. От ваше гледище, може ли светът да се създаде без страдания и радости?! Как живеят в Небето? Без скърби. Онези, които живеят в ада, радостта е техният обект. Те се стремят да добият радостта. Скръбта е вътре у тях, а радостта – отвън; а в рая радостта е вътре, а скръбта – отвън. Може ли някой в рая да скърби? За страждующите в ада, той се намира извън рая.

Физическият свят е направен от два вида хора. Едните излизат от ада, а другите излизат отвън рая, и се срещат. В живота съществуват ред състояния на душата и материята. Той чувствува тая материя. Ако сте при недуховни хо-

---

* ОБМЯНА : 15-а лекция от Учителя [на Общия окултен клас, г. V (1925–1926 г.)], държана на 24.II.1926 г. в София. – В: Светлина на мисълта: Лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство. Г. V (1925–1926 г.). Т. II. София, 1930, стр. 37–49. (бел. М. И.)

** подлежаще – *остар.* подлог. (бел. М. И.)

ра, душата чувствува, усещате, че сте изгубили нещо. Щом излезете оттам, обмяна става на енергиите. Вие давате, и те дават. Отидете при някой болен – не гледай да го излекуваш; защото, ако е определено да си замине, и тебе ще завлече. Гледай да му говориш за Бога! Ако имаш голяма топлина – разбирам; но щом имаш малка топлина – задръж си я за себе си. Да учите другите да се подчиняват на Божествения закон. Всички имат различни възгледи за живота и дават само съвети защо Господ не направил така света. Например постници сте в пустинята, не сте яли дълго време. Двама хора ви носят един много голям скъпоценен камък и един картоф. Кое е ценно? Вашите страдания са скъпоценният камък; а радостите ви – това е картофът. В тия разсъждения има две опасности. Господ ще промисли.

Какво разбирате под думата «Промисъл»? Светските хора не говорят за никаква Промисъл. Ние се ползуваме с хорския труд. Ще речете: плодове има, ама кой се трудил за тях?

Промисъл разбираме – абсолютно разумния свят.

Искате дар да ви се даде. Добре. Имаш знание – няма на кого да го предадеш. Имаш глас – няма на кого да пееш. Най-добри певци са тези, които пеят само на себе си. Също е и с мисълта. Като мислиш, сам да се радваш на своята мисъл, да принесе полза на тебе. Казва някой: «Хората не ме обичат.» По какво познавате, че ви обичат и не ви обичат? Ако ви дава храна, дрехи, пари – това обич ли е? Защо дъщерята не обича баща си и майка си? Защо ученикът, верующият... Това е вътрешна проява. От що произлизат противоречията? Ако един човек ми разрани ръката, обели я, не иска нищо. Любов, която наранява, тя се отстранява. Новото учение седи в това: да намериш доброто у човека и да го обичаш. Отвън доброто не можеш да го видиш. Дълбоко да разровите човешката душа и да намерите доброто. Това е обич. Как да разровите добродетелта? Когато човек сам се натъкне на мъчнотията, тогава разбира мъчнотиите.

Ах – при какви случаи казваме «ах»?

Ох – това е старият език.

Их – при болезнено състояние – «Ох».

Ух – при загуба – «Ах»; при отегчение – «Их».

при омраза – «Ух»; при съжаление – «Ех».

«Х» не се мени, а гласната се мени. Ще ги обърнете: кога искате да кажете «ах», ще кажете «ха»; кога искате да кажете «ох», ще го измените на «хо»; «их» – «хи»; «ух» – «ху»; «ех» – «хе».

Това са педагогически упражнения. В скръбта енергията не върви правилно в ума. Има дисхармонично състояние и всичко се разбърква. Трябва да се замени с Вяра, Надежда. От една дума да не се сломява. Не могат да ме сломят нещата, ако съм внимателен. Отношенията в света са строго, разумно определени по закона на вътрешната разумна свобода. Страданията работят за самите вас. Трябва да се пробуди вашето съзнание. (За 10 дни да определите колко разумни страдания имате. Кога ви дойде страдание, да определите дали това страдание е разумно или неразумно.) За 10 дни наряд.

Ако не ги правите тия опити, знание не може да придобиете. Ако ти не обичаш музиката и певецът знае това, той няма да ти пее. Ний сме готови да споделим това, което имаме, само с тези, които са готови да го възприемат.

Верен, Истинен, Чист и Благ всякога бъди!

Писмо от Димитричка Толева до сестрите във Варна

Мили сестри в Господа,

Получих писмото ви, донесено от брат Иванчев, а предадено на мен чрез Савка.

Получих също и устния поздрав от брата. Благодаря. Мисля, ме разбрахте, нали? Аз не искам нито да ви задължавам, нито да си оставяте работа и отделяте време, за да ми пишете. Не! Друг е въпросът. Аз искам да сме всички точни, искам да зная кое сте получили, кога и как сте изпълнили това, което е писано в беседата. Изпълнение трябва! Не е грях, ако всички не могат. Важното е, който се нагърби, да се приложи точно, навреме. За нас специални закони няма да се пишат! Будни бъдете, със запалени масленици! Не е само да се прочете беседата и да се свърши с това. Приложение се иска. Малко, микроскопично. Внимателно прочетете крайните думи на беседата.

«Ний сме готови да споделим всичко, каквото имаме, но с кого? С тези, които са готови да го възприемат.»

И така се разбрахме, нали, мили сестрички?! Вярвам, вие ще бъдете поточни и изпълнителни от нас тук, и от мен – най-много.

С любовен поздрав:
Д. Ив. Толева

40. Сряда, 10.III.1926 г.*

«Произход на сините и черните очи» (тема).

Верен, Истинен, Чист и Благ всякога бъди!

(Тайна молитва.)

$(1+2)^2$.

Ако въздигнем единицата и двойката в квадрат, какво ще имате? Ако повишите 2 и 4 във втора степен, какво ще имате? Как ще го представите геометрически?! Новата окултна психология има друго схващане на живота. Мекото състояние от какво произлиза? Оловото при какво става меко? При огъня. А човек става мек при спесифична топлина. Ако си поставите ръката в огъня, ще изгори, но ако я турите в спесифичен огън, тя няма да изгори. Ако вашите чувства изгарят, какви чувства са тогава? Не можеш да имаш търпение, ако не разбираш закона на търпението. Не можеш да имаш милосердие, ако не разбираш закона на милосердието. Не можеш да имаш доброто, ако не разбираш закона на доброто. Щом разбираш закона, ще имаш метод и условие. Милосердното сърце е отзивчиво, да помогне на този, който страда, да направи услуга. Направеното добро никога не се споменава. Ти направи доброто и не го споменавай. То ще се чете в света. Ако чакате да влезете в Небето и там да срещнете ангелите, то е обикновено. Добре, ако сте срещнали, кажете тогава неговия характер! Какво е качеството на човека? Разумността. А на животните? Ще оставиш този неразрешен въпрос. Защото неразрешеното нещо е сладко. Човек е абсолютна разумност, в която живее.

Фиг. 40.1

* ЖИВИТЕ ЗАКОНИ НА ДОБРОДЕТЕЛИТЕ : 17-а лекция от Учителя [на Общия окултен клас, г. V (1925–1926 г.)], държана на 10.III.1926 г. в София. – В: Светлина на мисълта: Лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство. Г. V (1925–1926 г.). Т. II. София, 1930, стр. 63–79. (бел. М. И.)

Бог като единица е неделим. Той създава света, без да излезе навън. Бог, Който е създал света, Той знае, че трябва да работим. Той се радва и когато страдаме, и когато се радваме. Бог се весели, а ние се радваме. Абсолютният е благ, Той изпраща повече скърби и повече радости. Страданията вие си ги създавате. Например майката облече меча кожа и се яви пред детето си, и то се плаши. Тази меча кожа ли е майка му?

Ако не можете да познавате Божията благост, разбирате ли живота?! Милосердието има спесифичен закон.

(Фиг. 40.1) Това е, да кажем, една мярка и с тая мярка мерите един плат, дълъг 1000 метра, през целия ден. Този ден горе ще се забележи с една черна точка. Този ден е зачеркнат. Великото пред Бога не седи, като все мислиш, че много знаеш. Ако направя добро и се запозная с него, това вече не е добро; ще пишат: «Платено.» Ако направиш добро без да се поменава, горе пишат: «Да му се плати!» Който страда, горе няма да има задраскване. Бог казва: «Не са Мойте мисли като вашите и Мойте разбирания не са вашите.» В истинския живот се дават условия за проявяване. Трябва да изучавате законите. При сегашните условия абсолютно не е възможно да се изменят страданията. Когато ви дойдат страданията, дълго време ще се молите. След всяко страдание има малка почивка. Необходимо е молитвата. Каква нужда имаше Христос да се моли?! Светиите да се молят? Ще се молиш Бог да изпрати Духа Си да ви подкрепи в страданията. За изучаването на добродетелите, за децата има лесен път, има колички и слугини, а за възрастните, учениците – няма. Това е научната страна. Изведнъж не искайте да придобиете всичките добродетели. Всяка година – по една, и за 20 години ще имате 20 добродетели.

1) Търпение; 2) Милосердие; 3) Любов към Бога; 4) Постоянство, кротост, смирение и други.

Миналата година какво добихте? Нищо. Някои пророчества че това ще стане, онова ще стане, земетресение, че Чикаго ще потъне. Пророчествата да се поставят на факти. Чикаго ще потъне – но хората в Чикаго се молиха, и Господ отмени. Лондон, казаха, ще потъне, но в Лондон се молиха – и се отмени. Господ отменя работата, но аз казвам: за 26 години много хора ще възкръснат, много хора ще се родят, много ще се женят, много ученици ще свършат университета. В 26 години много мъже няма вече да бият жените си. Като четете вестниците, задръжте за себе си поне 10 дни писаното, не го разпространявайте. А вие – веднага. Като излагате себе си, излагате и мен. Да, землетресения ще станат. Кога? Когато остареем. Когато пророкът предскаже, че един континент ще мине в друг континент и ще има кой да разправя, че еди-кой пророк това е казал, това е пророчество; а кога кажат: ще потъне цял град, и хората, и пророкът – тогава кой ще остане и ще разправя за станалото пророчество?! Ако корабът потъне, и всички, и пророкът, кой ще разправя тогава? Та, и вие, кога Павел е пророкувал, е казал: «Братя, не бойте се, това и това ще стане, но всички ще се избавим» – и така е станало. Всички да излязат на острова. Не бъдете лековерни! Окултният ученик трябва да мълчи! Ако ти каже ангелът, кажи! С вестници не се разправяйте! Ако четете – хрониката, и то – верните неща или някоя хубава статия. Кога четеш вестник, ще го разправиш, но ако си чел нещо от Библията – това не може. Ако се пълнят по тоя начин нашите умове, Истина няма да има. Вестници по-малко четете! Не фанатици – само хубавото извадете. Само се спират доброто разположение, носят страдание, нарушават мира.

Основното нещо през тая година: да добиете търпение през 26-а година, да придобиете милосердието в 27-а година, да придобиете Любовта към Бога.

Три неща: търпение, милосердие и Любов към Бога – и коренно ще се измени вашият живот във всяко отношение и всичко ще ви тръгне наред. А който не ги придобие – мъчнотиите му ще се увеличат. Ще слезете в по-гъста материя и страданията ще се увеличат. Това е една цяла философия, да бъдеш търпелив. Всякога да го нося в себе си: че трябва да съм търпелив. Но не трябва да напомняте на никого, че няма търпение, да има търпение. Да не накърните душата на брата си – това е благородство! За всяка празна дума ще дадете ответ. Вие си давате много голяма свобода – аз го наричам «слободия». Вътре си говори каквото искаш, а отвън си мълчи! Кажи на брата си така: «Братко, виждам една добра черта – имаш запас, имаш основа да си търпелив – и можеш да я проявиш.» Турете отрицателните мисли в положителни! Когато ти говори той, кажи му така: «И на мен да говориш тъй, както на себе си!» Кажи на брата си това: «И на мен да говориш тъй, както говориш на себе си!» Турете в действие тая задача. Всемирното Бяло Братство иска от учениците да придобият и приложат тия три добродетели, и ще ви съдействуват. Под думата «Учител» разбирам Великата Мъдрост, която внася новите форми в света. Да знаем какво да си говорим. Когато някой дойде при мен, да каже: «Учителю, говори ми с езика на Мъдростта!» Да знае, че си разумна душа и всяка дума ще има смисъл.

Сега трима братя ще изсвирят едно упражнение.

Музиката разбира висшата разумност. Външният израз на разумността. Във всичкия негов живот да бъде музикален, да бъде радостен.

Верен, Истинен, Чист и Благ всякога бъди! *(3 пъти.)*

41. Новата 1926 г. 22.III. вечерта. Беседа от Учителя*

Бог е Любов, но тази Любов е разумна. Тя не е само разумна, но тя е и Истина. А Истина е, защото съдържа всичко в себе си. Любовта, която не съдържа всички блага в себе си, тя не е Любов. Това е едно преходно състояние на човека. Любовта съдържа всичко в себе си, всички възможности на света. Това е Божията Любов.

Аз бих желал, когато споменавате думата «Любов», да затрепти вашето сърце и вашата душа. И когато човек изговори тази дума, «Любов», той не трябва да е дребнав. И аз се чудя как някои хора се тревожат от най-малки работи. Например детето е болно – ако детето е болно, то е едно условие да проявиш любовта си. Ако детето е болно, прояви любовта си! Ако някой твой приятел страда, прояви любовта си! Това са все условия да проявиш любовта си.

Всичко в света е създадено от Любовта за назидание, за усъвършенствуване, за облагородяване. Защото човек трябва да стане мек. Всеки иска да бъде мек, но гласът ви не е мек, сърцето ви още не е меко. Колко пъти говориш меко! Но сърцето ви не е меко. Колко пъти ние не сме искрени, не сме самостоятелни! Човек трябва да бъде искрен спрямо себе си. Има една искреност, аз я наричам необикновената чистота, необикновената невинност, необикновената мекота в живота. Това аз наричам мекота на човешката душа, на характера. Тази чистота съдържа онова чувство – по кой начин да говориш. Ти желаеш доброто на другия така, както желаеш доброто на себе си. Това, което желаеш за себе си, ти го желаеш за всеки един. Но най-напред трябва духовно

---

* ЖИВИ ЧЕШМИ : Извънредна беседа, държана от Учителя Петър Дънов на 22.-III.1926 г., София, 19,30 ч. Непубликувана. (бел. М. И.)

и после – физически. Нещата трябва да се реализират при Бога, после – при ангелите, и после – при хората. Ако ние почнем от земята, ние вървим към кривия път. Ще идеш при Бога, ще идеш и ще кажеш: «Бог е Любов!»

На земята има голяма нужда от Любов, чрез нас. Ние сме всички органи на Божията Любов. Ако ние дадем себе си и ако Божията Любов мине през нас, тогаз тя ще остави в нас онези блага, тя ще ни повдигне. Само по този начин ние можем да се развиваме. Не действува ли в нас Божествената Любов, никаква култура не може да се развие. И аз искам Божията Любов да действува чрез вас през тази година всякога. Аз го искам, защото Бог го иска; защото ангелите го искат; защото и аз го искам. Искам го, защото и вие го искате. Всички кажете: «Ние искаме Божията Любов да действува в нас, защото Бог иска да изявим Любовта Му.» Както го искаме, ние ще искаме и ще даваме. Да сме една чешма. Направил я Господ да тече, да дава. Ще изхвърлим канелата* навън. Силните чешми изхвърлят канелките навън, а слабите имат канелка. Щом си силен, хвърли канелката; а щом си слаб, имаш канелка.

Искам през тази година да бъдете чешми от мрамор. Курните** ви да бъдат широки и да тече вода. Мраморните чешми имат смисъл, когато тече хубава вода. А когато има мраморна чешма и цицерика?! Хубав мрамор без никакъв порок. Най-хубавата вода. Който пие от тази вода, всичките му болести ще изчезнат. Това го пожелава Бог, ангелите и добрите хора.

Всички изговорихме (3 пъти):

– Да бъде Името Божие благословено!

* * *

Възлюблени сестри,

Благодаря за милите привети, които ми изпратихте по сестра Иванова и в писмото. Аз ви отговарям също и ви пращам тази беседа подарък, с молба да си я препишете, и най-важното – да оправдаем всичко. Като ни видят от Небето и Учителя, да кажат: «Има си защо, гдето употребяваме сили за тях.»

Толева

42. Сряда, 24.III.1926 г.*

Верен, Истинен, Чист и Благ всякога бъди! *(3 пъти).*

Не всякога хората със сините очи са умни хора и не всички с черните очи са горещи хора. Сини като небето, но влага има – не са сини като ясното небе. Те са на степени. Земята е подложена на преобладающ цвят – зеления цвят. Някой цвят има психическо значение. Циганинът обича червения цвят. Важен е въпросът на черните и сините очи. Как се е вметнал този въпрос? Майката може да създаде на детето си или сини, или черни очи. Кои са дълбоките причини на сините очи?

---

* канела, канелка (от ит. canella през гр.) – кран, кранче.

** курна – *диал.* каменно корито на градена селска чешма. (бел. М. И.)

*** МОЗЪЧНИ НАСЛОЯВАНИЯ : 19-а лекция от Учителя [на Общия окултен клас, г. V (1925–1926 г.)], държана на 24.III.1926 г. в София. – В: Светлина на мисълта: Лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство. Г. V (1925–1926 г.). Т. II. София, 1930, стр. 105–129. (бел. М. И.)

«Произходът на съвременните пет раси» *(тема)*.

Най-мъчното на съвременната култура е да се освободим от навиците. Има наслояване. Как си обясняваш: човек, който е тих, мек, и после се проявява? Съмнението се е родило в животинското царство. Омразата, страхът – те са наслояване от животинското състояние. Да се наблюдавате във вашите погрешки и добродетели, да се самовъзпитавате. Например зароди се състояние на гняв. Колкото повече мислиш за това чувство, можеш да изгубиш целия си разсъдък. Трябва да работите, да се възпитавате. Въздържание, самообладание – подтик на доволство. Светият, чист и свят – минал ред възпитания във всички области, се е подвизавал в миналото. Не го мамят проявите на външния свят.

Будно съзнание трябва. Може би за всички да е настанал моментът да се прояви. Иска се само малко усилие, да потекат тия сили. Да се освободим от лоши навици. Зад всяко състояние седят разумни същества и работят и ви убеждават, че това е така. Всякой може да се справи със своя навик. Да изучи красивата черта, да се самообладава. Вие схващате живота отделно. Ако той е едно, във великото може много да разбере. Имаме органи, но не са тонирани и схващат само малките вълнения. Трябва да сте светия, за да схващате висшите трептения. Онези, които развиват своята чувствителност, страдат. Вашият двойник излиза извън тялото ви. За това трябва самообладание. Човек, на когото двойникът му е излязъл отгоре, затвори си очите, когато отиваш при него и не му причинявай страдания! Има си за това метод.

В Окултната школа човек минава през 3 изпита: като елемент на висше съзнание, като киселина или като сол. Невидимите същества, които искат да те изпитат, като елемент те разлагат. На [...] основата е почивка. Всеки ученик да знае какви опити правят над него – като елемент ли го вземат, като киселина ли или като сол.

Ние говорим за свобода, като че сме господари, разправяме се безцеремонно с по-низшите същества от нас. Въздържаният човек трябва да бъде сол. Всяка душа представлява като елемент на Божественото съзнание. Ако се зароди у вас законът на Любовта, какво ще стане с вас, като станете на 60–70 години? Истина е това, че стари и млади, в този [и] оня свят да не стават промени, и да си всякога радостен, и ще сте всякога млад. Ще се освободите от годините. Това са идеи на баби. Старият човек е изтрит. Човешката душа трябва да расте и се развива. Стар – съзнанието се е развило. Млад – съзнанието е цъфнало. А горе, в Невидимия свят, връзва, узрява. Ангелите вкусват сладостта на плода, вземат семката и я пращат на земята – това е превъплотяване; и ще се освободите от кармическия закон. Изисква се да развивате вашето съзнание.

Съзнанието е в преднята част на челото. Колкото повече е развито съзнанието, толкова органът е по-развит. Висшето съзнание са тънки бели нишки. Ако работим, се развива този нов орган. В Евангелието е казано: събирайте си богатство – то значи: пращайте материали – горе; и висшите йерархии работят над човешките умове. Всичко се хармонизира. Не трябва религиозни фанатици.

Почти всички се оплаквате, че няма добър прием. Ако имам Божественото, ще ви приема добре. У всинца ви да има Божественото, и ще има отношение. Човек, който се занимава с недъзите на хората, спъва сам себе си, става наслояване в съзнанието. В човешкото съзнание всичко да е строго определено и да е радост. Вън от Школата не можеш да се учиш. Господ те учи чрез всички и чрез всичко. И тогава ще заговори Божественият глас и в тебе ще

стане преобразувание и ще си роден от Бога, и няма да има грях. Само който има Божественото, само той може да говори. Ако нямаш светлината на твоето съзнание, какво ще разбереш? А ако имаш, ще дойде Божественото и радостта ще е вечна и постоянна. Това е възкресение. Не тълкувайте за промените, които стават във вас! Считай, че всичко е в ред, и се радвай! Ако си тъжен или радостен, има си причина за това. Да бъдете положителни. В Божествения свят има голяма икономия. Свещените чувства не трябва да се хабят, а да иде всичко на мястото си. Да сте верни и носители на Божественото. Няма да харчите излишното, с широта ще служите на Бога. Има един цвят на лицето ви, който показва, когато съзнанието ви е будно. Той е отражение на целия космос. Ще знаете как работят нашите братя. Ще си създадете красиви образи в съзнанието. Ще подражаваш на тоя красив образ. Окото на светията, на ангела вижда и духовното тяло. Ние сме обект. На Земята и от Невидимия свят правят опит над нас. Ще създадете в себе си един идеал в Невидимия свят. От Невидимия свят те оставят да си направиш сам избора – в добро или в зло. Всички работят; и като направиш избора си, оттеглят се, оставят те сам да понесеш последствията от своя избор.

43. Сряда, 28.IV.1926 г.*

Верен, Истинен, Чист и Благ всякога бъди! *(3 пъти)*

(Тайна молитва.)

Свободна тема.

Представете си, че сте пътник, който отива да изучава растенията в природата. Тази, красивата мисъл в ума ви, върху нея пишете! Има стари мисли, които пет пари не струват. От стари мисли и желания хората умират. Аз още не съм засегнал още важните, основни въпроси. Колцина имат търпението на философа Епиктет?! Не мислете, че не ви виждат! Вие казвате: «Учителят да не види, да не знае.» По-добре аз да зная, а Бог да не види. От Горе има милиони очи, които ви гледат, наблюдават. Невидимият свят има хиляди очи. Светиите имат сто милиона очи. Виждат. Мнозина са достигнали до едно положение, искат да се домогнат до силите в природата и да им заповядват. Трябват условия за това. Те са: 1) абсолютна Любов, 2) абсолютна Мъдрост и 3) абсолютна Истина.

Трябва да се подчиним на Природата. Тя не е майка мекушава. Тя прекарва през ретортите си учените, учи ги по кой начин да се подчиняват и заповядват. Природата не търпи еднообразието.

Дългите коси задържат магнетизъм, а късите – електричество. Ние не обръщаме внимание на формите, а на принципите. Главният въпрос – дали дълги или къси коси да носим. Трябва на периоди да ги носим. Известно време – къси, после – дълги. Дългите коси – здравословно условие на тялото. В нетърпеливите хора венозната кръв преобладава. Да се създаде здравословна наука. Да знаем причините. Да се учи човек е здравословно, а болезнено състояние е, когато искаш другите да знаят за тебе, че ти знаеш.

---

* ЗДРАВОСЛОВНИ УСЛОВИЯ: 22-ра лекция от Учителя [на Общия окултен клас, г. V (1925–1926 г.)], държана на 28.IV.1926 г. в София. – В: Светлина на мисълта: Лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство. Г. V (1925–1926 г.). Т. II. София, 1930, стр. 169–184. (бел. М. И.)

Бог е Бог на Мир, Любов, на вечна Радост, Веселие. Някой казва: «Аз много страдам за къща.» Господ казва: «Дайте му къща!» «Страдам за пари» – «Дайте му пари!» Къде са съществените скърби?! Ученикът трябва от всичко да се учи! Тогава ще му се поверят сили. На много светии, като им се подигравали, те са само духвали, и всичко се разпилявало. На Елисей когато децата се подигравали, излезли мечки и ги разпъдили. Подигравките избягвайте! Не се смейте на погрешките на другите!

Ако ви зададат въпроса: защо се раждате, защо растете, защо умирате, как ще отговорите? Защо млади и стари умират? Ражда се, да научи великия закон на самопожертвуването. Смирява го Господ в малка форма! Господ, когато работи, от нищото може да направи нещо; от малкото да направи голямо. Всякой да стане написана книга и ангелите, като ви видят, ще ви ценят. Като ученик, идеалът ви да бъде – да сте написана книга, в която да са писали ангелите, светиите, Господ да е писал. Красиво е това, да се опростите с миналото, а с новото ще постъпвате. Аз ви виждам, че сте все сухи сливи, круши. Кое предпочитате – пресните плодове или сухи?! От еднообразието се образува електричество и става отблъскване. За всички има място, само трябва време. Поет си – за себе си бъди поет; музикант – за себе си бъди музикант. Другото е болезнено състояние.

Другия път – другата сряда – да сте пресни плодове, а не сухи! Този, който има благородни идеи, е благороден, а който няма благородни идеи, е празна торба. Главата ти трябва да бъде пълна с нещо хубаво – Божествено. Желая да бъдат пълни с живата Истина!

Прекарай нов извор в дома си, остави старата канализация; ако има друга, прекарай нея!

Свещени неща са само тези, които са излезли само от Бога. Казаното от Бога, всичко е запазено. Ако сте от тия ученици, ще ви дам да четете тия послания. Христос много е говорил, апостолите много са говорили, но не всичко е записано! Вечер ще ви заведа да ги прочетете. *(Упражнение.)*

Всеки Божествен закон си има начин да се тури в действие. Лявата ръка, страна, се появява светлината. Дясната ръка – енергията не е изучавана; дясната страна е в запас, почивка. Дясната страна на мозъка е един трансформатор.

«Махар Бену».

Верен, Истинен, Чист и Благ всякога бъди!

44. Сряда, 5.V.1926 г.*

Верен, Истинен, Чист и Благ всякога бъди!

Две и две = 4 – какво означава? Действие на умножение. Ако на две места двама хора се съберат, ще има 2 х 2. Какво ще има? Законът на умножението. Ние минаваме от обикновената аритметика към живата аритметика. 2 х 2 = (...). Едно е човекът, двама хора събрани образуват две единици. В каква смисъл ще се съберат? Двама учени от България и двама от Америка = 4 души, правят експедиция. Тия хора може ли да предскажат нещо по астрономия?

---

* УСЛОВИЯ ЗА ОБИКНОВЕНИЯ И ЗА РАЗУМНИЯ ЧОВЕК : 23-та лекция от Учителя [на Общия окултен клас, г. V (1925–1926 г.)], държана на 5.V.1926 г. в София. – В: Условия за разумния човек : Лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство. Г. V (1925–1926 г.). Т. III. София, 1930, стр. 3–16. (бел. М. И.)

Тая мисъл е отвлечена. Имате копринени 4 конеца. 1 + 1 + 1 + 1 = 4. Ако се съединят, каква е силата им? Говорим за разумен човек – то е здрав конец. Тоя конец вика другия, другия – те се събират, събират, и устояват на условията. Ако идете в един ангелски свят, ще има ли въжета? Там има малки копчета и тънка игла, бутончета – живи са тия сили, за да се работи.

У вас има една надута гордост. Всякой да си плаща погрешките! Тези, които Бог люби, и вие ще ги любите! Всемирното Бяло Братство няма да го изльжеш. Достойнство е да се отречеш от този егоизъм. Никакви погрешки не може да съществуват. Вътрешен спор – никакъв! Съзнание – будно! Ако се вкиснете, Бог ще ви изхвърли. Ако можеш да служиш разумно. Единственото право е, ако учиш – никакво друго право! Правото на Учителя е да знае, а правото на ученика е да се учи! Съзнание трябва!

Тая вечер, ако ви кажа как да извадите злато, вашият мозък не може да издържи. Вашите приятели ще ви приближават само за парите. Богат човек разбирам – богат по сърце, богат по ум, воля, и богат по душа. Започнете от горе – с душата. Започнете, значи, две по две = 4.

Да се говори за недъзите е забранено в Школата. Трябва ученикът да изпие чашата до дъното – и сам да се научи. Няма да се стремите да бъдете добри. Ще бъдете разумни – и ще дойде доброто. В този живот ще събудите спящите сили във вас! Ще ги разработите през този живот!

Кои са признаците да познаваш Бога? – Всичко подаряваш Нему! «Господи, живота, всичко, което сме придобили, даваме го Теб.» Трябва в себе си да се убедиш, че е така – че служа на Бога. Ще идете двамата, и ще служите на Бога.

Искате лесно да влезете в Царството Божие. Ако не се отречеш от всичко и не понесеш кръста си, всичко да изгубиш – приятели, свои, да останеш сам и да кажеш тогава: «Господи, при Тебе ида, те ме изпъдиха и пратиха при Тебе...» Ако живеем по Бога и служим на Бога – всичко е на мястото си.

Мухите развалят вашето миро! Херметически затворете мирото си! Никакво лошо чувство в душата ви! Корен на всички злини е тщеславието, гняв, безверие, гордост... Който служи на Месечината, чувалът му е празен. Ако гледате Месечината, ще се зароди всичко зло в душата ви. Месечината е символ на двоумие. Тя причинява голямо зло. Красива е само за умни хора. Да не ставате две лица. Ще имате едно лице – като Слънцето. Месецът определя лошия живот на хората, а Слънцето определя добрините. Звездите определят вашето изключително добро.

Ако да прогресирате, да ви се открият тайни, да се осмисли животът ви, да имате характера на Аврама. Господ каза: «Излез от дома си, принеси сина си» – и той изпълни. Зад Аврама седеше мощен ум, мощно сърце, воля.

Сара се засмя веднъж. Кога я запита Бог защо се засмя, и тя отказа. Сара употреби бялата лъжа, защото се засмя. Каза й Бог: «Ще родиш син.» «Исак» значи «смях».

Ония, които имате съзнание, кажете кой е истинският поздрав! Моят поздрав е, като ви поканя на обяд и ви нахраня, и си поговорим. Някой се сърди, че не съм го поздравил. Как да го поздравя, като гледам, че него го няма там? Да снема шапка, значи, на къщата му само. Давам ви срок: за една седмица измислете един красив начин на поздрав! Дигнете си дясната ръка нагоре, дланта – малко наведена, и кажете: «Бог да бъде с вас! Божията Мъдрост, Любов, Светлина да бъде с вас!»

Бог да бъде с нас! Бог с нас! *(Поздрав.)*

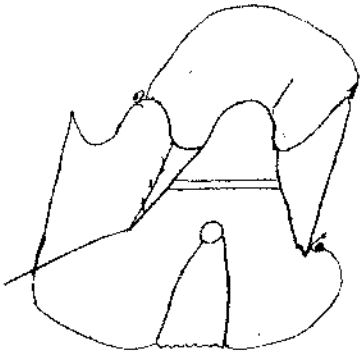

Фиг. 44.1

Няма да имате спокойствие на духа, ако не спазвате правилата. Не огорчавайте Духа, с Който сте запечатани!

Има някои, които рушат, но онези, които градят, са повече. Менете местата си, не сядайте все на едно място, да не заспивате.

Ще се съединявате с Невидимия свят, за да се трансформират тия енергии. Или сам ги трансформирай, или друг трябва да ги трансформира.

Какво означава този ребус? Разгадайте го! (Фиг. 44.1)

45. Сряда, 19.V.1926 г.*

Верен, Истинен, Чист и Благ всякога бъди!

(Тайна молитва.)
(Четоха се резюмета.)

Ще регулирате всички лични чувства. *(Станаха някои, които направиха опита.)*

Фиг. 45.1

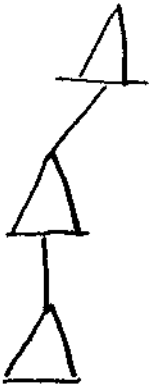

Фиг. 45.2

Пипанието се отнася на физическия свят; чувствуването се отнася на астралния свят; а вижданието се отнася на духовния свят. Не бързайте! Нищо, че не сте сполучили. Бързанието, нетърпението всякога изкривява.

Сега, за една седмица – опит: ще си напишете на листченца всичките книги от Библията и всяка сутрин ще си дръпнете по едно, като лотария, и ще се помъчите да го отгадаете. Ще запишете часа и минутата и какво е било времето. Може и кога изгрява Слънцето. Съзнанието да бъде будно! Кога пишеш билетчета, да ги пишеш така, по вибрациите на писаното да познаеш. Ще правите опити!

В окултната наука се изисква дисциплина. Трябва да знаем какво говорим, кога да говорим и где да говорим, да говорим на място. За умните е навреме, а за глупавите – без време. Трябва да учите закона на самообладанието! Този закон е един лост, да хващате тия енергии. Не е достатъчно това самообладание, което имате. И самообладанието е от разни качества. Известен образ от духовния свят трябва да мине през други светове и да дойде на физическия свят. Например: (фиг. 45.1) Това е образ от горе. Ще образува едно пречупване надолу, в астралния свят, и ще слезе, във физическия свят. (Фиг. 45.2) При всяко пречупване има отклонение на светлината. Не е важно другият

* МЕТОДИ И ПЪТИЩА НА ИДЕЙНИЯ СВЯТ : 25-а лекция от Учителя [на Общия окултен клас, г. V (1925–1926 г.)], държана на 19.V.1926 г. в София. – В: Условия за разумния човек : Лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство. Г. V (1925–1926 г.). Т. III. София, 1930, стр. 35–51. (бел. М. И.)

какво прави и какво чувствува, важното е аз какво чувствувам, мога ли аз да приложа Божия закон, аз да се ползувам. Ако човек не знае закона, да слезе от Невидимия свят на Земята долу и да се качи горе, колко време ще му вземе? Някой казва един миг! Един миг за хората е векове за Бога. Това време е от друго естество. И там има пространство, но не е като нашето пространство. Човек в тесаракта от един център може да вижда навсякъде. (Фиг. 45.3) Нещата, които виждаме отпред, не можем да виждаме що става зад нас. Светлината иде отзад. Виждаме нещата през огледалото. Трябва самообладание! 1^{10}, 10^{10}, 100^{10}. Закон за раздробление.

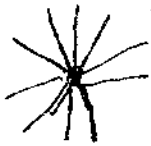

Фиг. 45.3

Нещата, колкото отиват към периферията, се раздробяват. Рождението е съчетание, което духовният свят нарежда.

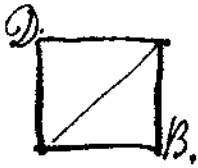

Фиг. 45.4

(Фиг. 45.4) Любовта на Венера съдържа и доброто, и злото. Човек, който живее в квадрат, горе е добър, а долу е лош. Доброто може да се прояви в злото, защото има най-малко съпротивление. Положителната енергия минава отгоре на дясното полушарие на мозъка, после минава отдолу на лявото полушарие, качва се нагоре, минава под дясното полушарие, после – над лявото полушарие. Ще отпушваш енергиите, правилно да вървят в главата.

Фиг. 45.5

(Фиг. 45.5)

По същия закон става и в очите. Ученикът трябва да бъде господар. Трябва да се подготвите.

Кажете, сега, какво искам да ви кажа? Ако живеете на Слънцето, на колко години ще се равнява вашият живот на Земята? 50 години на Земята = ½ минута на Слънцето. Гдето мислите, че много сме живели, това е нищо. Мащабите, с които се мери времето, не са едни и същи. Това знание е приготовление на ума и сърцето, за да приемем повече. Ще придобием едно вътрешно просветление, едно духовно просветление. Трябва дълбоко смирение, жажда да учи, и това му причинява голяма радост. И тази малка придобивка в бъдеще ще се разшири.

(Малко размишление.)

Верен, Истинен, Чист и Благ всякога бъди! *(3 пъти.)*

Поздрав от сестра Д. Ив. Толева

46. Сряда, 2.VI.1926 г.* (кратки бележки)

Верен, Истинен, Чист и Благ всякога бъди! *(3 пъти.)*

(Тайна молитва.)

Ако ви питат вън, в света, по коя воля дойдохте на Земята, как ще отговорите?

(От брат Белев: – «По своя воля.») Ако по своя воля сме дошли, може ли тогава да сме без воля? Отгде знаем, че нашата воля не е в съгласие с Божията Воля? Човек от що страда? От воля или от безволие? Значи човек има воля повече, отколкото му трябва. Ако ви дадем свободна тема: «Отгде се раждат противоречията в света», как ще отговорите? Окултните ученици казват: «Господ ще ни научи всичко», но тези идеи трябва да се разработят. Например: пианото, ако няма майстор да ви покаже как трябва да се свири, пианото може ли само да свири? Ако вещият майстор е Духът, Той е, Който ще ни научи. Ако имате например едно дисхармонично желание, Духът ли е това? Ако всякой ден децата играят на пианото, това майсторът ли е? Бог е вложил във всекиго всички способности отначало. Духът е, Който ги разработва, развива, а човек се учи.

Сега всички учени мислят, че много знаят. Всички учени имат фикс-идея. Например един баща казва на сина си, че е утвърден, установен, повече знае. Един ден качват се на една кола, ама конят не върви. Тогава синът казал на баща си: «Татко, и конят се установил.» Аз тия фикс-идеи ги наричам установени идеи. Те са хипнотически състояния. На установените хора им липсва нещо.

Свободната воля трябва да се урегулира. Човек не трябва всичката си енергия да я изхаби изведнъж, да я употреби на физическото поле. Едни дървета дават по-малко плодове, но са по-доброкачествени, а други – по-много плодове, а недоброкачествени. На някои плодове опашките са по-дебели, а на някои – по-тънки. Природата задържа енергията. Хората – също. Колкото имат по-много желания, се изтощават. Любовта, и тя има проявления. Опитай Любовта в милосердието, във вяра, в разумност, добродетел. Оставете природата, кога рисува нещо, да си довърши работата. И аз зная да нарисувам щъркел. (Фиг. 46.1)

Фиг. 46.1

Такива са и вашите желания – щъркели. Когато изхарчим енергията, в природата има отгоре инспектори, които следят всичко и ни търсят обяснения. Казвате: тежка карма. Що е тежка карма? Човек, който не изпълнил дълга си честно. Вършил много престъпления; и когато е убивал, и тогава пак не е постъпвал честно. Пазете се от личните достойнства! Изпълнявайте своите задължения, но и не вземайте пари назаем! Честният човек е, който изпълнява задълженията си.

Ще каже някой, че е мръсно, неморално да се говори при младите. Кое е мръсното за младите? Дъщерята пише любовно писмо и го крие от майка си.

---

* С ЧИЯ ВОЛЯ? : 27-а лекция от Учителя [на Общия окултен клас, г. V (1925–1926 г.)], държана на 2.VI.1926 г. в София. – В: Условия за разумния човек : Лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство. Г. V (1925–1926 г.). Т. III. София, 1930, стр. 77–102. (бел. М. И.)

Неморалното стои в лъжата. Ако аз по любов ти давам пари, и ти по любов ще ми ги върнеш. Образите развращават. Лошият образ развращава. Трябва съзнанието да е будно. Всяка погрешка можем да поправим. Постът е за пречистване на нервната система. Да почне да приижда енергия в тялото и да се чистим от утайките. Това става и с храната. Да знаем каква храна възприемаме. Ще изхвърлите пяська, а да остане и ще събирате златото. Някой каже: «Хора няма да станете» – какво разбирате?

Човек, който постоянно се занимава с буквата Х, той няма да успее. Какво означава дъгата, двете дъги? Съединени, образуват цял кръг, който се движи. То значи – всичко се движи във вечността в един кръг. Ти си кръг! И да се проявиш. Христос е човек още непроявен. Христос не се прояви още в нас във всичката Си пълнота. Светнал си толкова, да нямаш нужда от светлина! У тебе Христос не се е проявил в пълнотата Си. Трябва с малко да започнете. Ако някой ти направи някоя гримаса, ти веднага кажи: «Благодаря Ти, Господи, че това е излязло навън!» Правете опити! Ще си турите двата показалеца един срещу друг, да остане малко недопрени, и в тъмна стая, да видите светлина между пръстите. Да хванем електричеството. Ще внесете в живота си една струя. Може ли от мойте пръсти да излезе светлина? Хората от Хималаите са светещи и щом си вдигнат ръката нагоре, във въздуха палят – виждате пламъчета. Може ли от моите пръсти да излезе светлина? – Може. Светлината, която ще се яви, ще има бял цвят, ще е бяла, ще има разширение. В Евангелието се казва: «Синко, дай Ми сърцето си!» Кое сърце? Духовното тяло да се даде на Бога и всичките опити да станат сполучливи. Правото учение да се опита. Човек трябва да е благороден, честен, да жертвува. Ако има една череша, да се радва, когато я даде друг да я изяде. Никога не се старай да изклинчиш! Никога човек не трябва да извъртва Истината! Истината е резултат на висши същества, произведения на висши същества. Прямо на въпроса!

Най-първо трябва на човека да се помогне идейно. Нахрани го и не му давай пари. Това е за окултния ученик, а не за света. За окултния ученик е, който разбира живота. Дай му братски обяд! Щом стане пресеквание в съзнанието, изгубва се обещанието.

Трябва да знаете:

1) Да пречиствате нервната система.
2) Да развивате вашите способности.
3) Дръжте се за тая идея, която ви дойде.
4) Ще го нахраните.
5) Ще превеждате символите в духовна смисъл.

47. Школна лекция [16.VI.1926 г.]* (кратки бележки)

Верен, Истинен, Чист и Благ всякога бъди! *(3 пъти)*

(Съзерцание 5 мин, прави, лявата длан сложена над сърцето.)

Кои са качествата на оглашения? Нали във всяко училище има приемателен и встъпителен изпит? Какво трябва да знае оглашеният в една окултна школа? Вие често се притеснявате за неща, гдето не трябва, а там, гдето трябва, не се притеснявате. Ученикът какво трябва да знае? Оглашеният да стане верующ, трябва да претърпи обидите, които му се нанисат: ако го изпъдят десет пъти, той да не си отива, да е постоянен, да стои при вратата. Знанието се поверява само на достойните, а достоен е този, който използува силите правилно. Верующият трябва да знае добрите и лошите страни, да познае своето естество. Не правите така и затова се ражда дисхармония. Ученикът да поправи своите погрешки и да развие своите способности. Господ посажда нещата, а ние ще ги поливаме. Имаме добри и лоши круши – при коя ще се спрете? Знанието ви да бъде като най-хубавите круши.

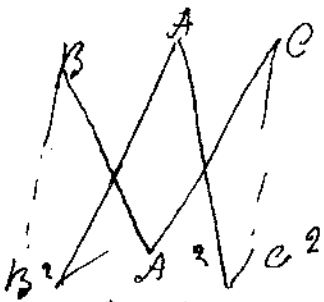

Фиг. 47.1

(Фиг. 47.1) Ако един ъгъл се стеснява или разширява, кои са причините? Ако ъгълът е в гъстата материя, се стеснява, а в рядката материя се разширява. Ако умът и сърцето се движат в гъста материя, чувствата ще загрубеят, мислите ще потъмнеят. Какво ще направите тогава? Ще измените посоката в по-рядка среда. Ако се зароди желание да сте красив, тази мисъл на кого е? На ума. Един обед? Желание на сърцето. Какво ще стане – ще разшири или ще стесни вашия ъгъл? Красотата, всякой ще иска да я вземе. Грозният е свободен, навсякъде ходи, а красивият не може.

Символи са това. Красотата е стимул на неговия душевен живот. Външната красота е при инволюцията, а вътрешната красота е при еволюцията. Ако някой ангел дойде, какво ще ви внесе? Учителят какво ще ви предава? Учителят ще ви предава по малко, а ученикът ще асимилира. Така е и кога дойде ангелът при вас – ще ви предава по малко. Ангелът е взискателен – ако не го послушате, ще ви жегне със своето копие и ще си замине, и ще ви остави белег. Захарий онемя, понеже не повярва на ангела, което му каза. Защо бяга ученикът от училище? Защото не му се учи. А някои не бягат.

Добродетелта е най-великата наука. Човек трябва да разбира езика на кристалите, водата, въздуха, светлината, огъня, на хората, на ангелите и Бога. Трябва един стимул. Да се учите! Писанието казва: ще гледате да не паднете, а който падне, да стане. Има един милион ангели, не си издържали изпита, ходят да слугуват. Казвате: «Господ е добър, многомилостив, благоутробен» – но това е за грешните; а за верующите е взискателен, а за ученика е строг. Учението седи да събудиш възвишеното, благородното в него. Да има разнообразие в проявата на вашия живот; еднообразие – във време и пространство. Ако имате 4–5 хиляди яйца, излюпите ги и станат на пилета, и се хвалите, а те пискат,

---

* ОГЛАШЕН, ВЯРВАЩ И УЧЕНИК : 29-а лекция от Учителя на Общия окултен клас, г. V (1925–1926 г.), държана на 16.VI.1926 г. в София. – В: Условия за разумния човек: Лекции на Общия окултен клас на учениците на Всемирното Бяло Братство. Г. V (1925–1926 г.). Т. III, стр. 128–160. (бел. М. И.)

искат храна, няма с какво да ги храните? И вие излюпвате много мисли, гладни са те и няма с що да ги храните и от тия противоположности се ражда тия дисхармония. В едно общество влезете – коя страна трябва [да] видите: добрата или лошата? Кога Бог създаде света, Той видя по-напред добрата страна на Своето създание и после – злото. Какво нещо е злото? Всяка мисъл е пиле, измътено от вас. В закона на еволюцията енергията не е дошла още на своето място; всичките центрове не са развити. Всякой ден да имаш по една основна мисъл.

Трябват ви физически упражнения, за да сте силни. Ще упражнявате свойте мускули. В упражненията да има своята смисъл, да проявите една вътрешна деятелност. По кой начин ще станат упражненията? В природата ние съответствуваме на едно течение. Трябва да знаете каква енергия излиза от всякой пръст и от цялата ръка! Да знаете къде изпращате енергията. На всички наши движения отговаря природата. Природата е взискателна – при най-малка грешка тя те бутне. Щом си ученик, природата отбелязва всяко ваше движение.

Женитбата е посвещение на душата във великите тайни на Битието. Светът е пълен с разумни очи. От лошия човек няма що да те е страх. Да те страх от добрия човек. Той ще ти каже 1, 2, 3, 90 пъти, и после ще те сгромоляса.

Ученикът трябва да има свещено чувство. Душата да е чиста вътрешно. Като ученици, да сте чисти. Да постъпиш тъй, както Бог е определил. Да имаш всякой ден най-малко подбуждение. Изпълни каквото ти казва ангелът – вътрешният глас. Например иди в еди-коя улица, номер, похлопай – там има една душа, която страда. Ще слушаш. Когато дойде Божественото, не се подчиняват, а на лъжливото казват, че е вярно. За съзнателните грешки ще отговаряте. Онова, което ви създава най-голямо противоречие, то е истинно. Малките добродетели да ги прилагате. Христос кога дойде, Го приеха с цветя, вейки, но Го и плюха и налагаха Го. Казват: Той донесе спасението. В спасението се крие великата тайна, която в бъдеще ще се разбере. Като ученици, какво ви трябва? 100 пъти като паднеш, да вярваш, че всякога ще преодолееш. Да имате твърда воля! Да кажеш: «Всичко това е велик изпит за мене.» Трябва да се учите. Търсите лесния път. За ученика нищо не значи отчаянието – пет пари не струва. Защо остарява човек? Защото не иска да се учи. А се подмладява, защото му дават кредит от Горе, за да се учи. Само в Божественото училище се подмладяват вън от училището стареете. Вън няма младост.

Звездите са обективни предмети за хората. 19 звезди са от първата категория. Първата звезда е Сириус, втората – Вега. Те са поставени на известно място и с известно съдържание. Когато тръгнете за Небето, трябва да ликвидирате с греховете си.

Ученикът да не мисли за смърт. Ученикът да не мисли за старост. Ще станеш ангел, ще се подмладиш. Учители сте, царски синове. Ако тук сте ученик, горе може да сте оглашен. Важното е горе какви сте! Учи ли, овчар да е – царски син става!

Каква е тая фигура? (фиг. 47.1 на стр. 481) Паралелограм. Това са две течения – еволюция и инволюция. Горното – еволюция, долното – инволюция.

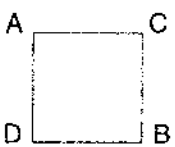

Фиг. 47.2

Когато един ученик види квадрат, той веднага разбира, че това е еволюция и инволюция (фиг. 47.2). Квадрат, това е поле на противоречие. Двата ъгъла са на злото и двата са на доброто. Обидил те някой – ти си в квадрата. Ако Божествените сили вземат надмощие, ще тръгнеш нагоре, ще претърпиш. Някой си губи вярата – обидили го, всички ста-

ват лоши. Като ученик, не можеш да мислиш каквото искаш. Разумният човек мисли, което е право, а глупавият всичко мисли.

Тая вечер всички еднакво няма да схванете това, което говоря; но да има правилен метод за справяние с вътрешните мъчнотии. Ученикът да знае кое е възможност за всякой ден. Има само една възможност. Турен си в каквото и да е положение – да намерите правилната посока. Ученикът е в състояние да постигне тази възможност, иначе от Горе не биха ви дали тази задача.

На Учителя коя е възможността? Да всади светлината. Без светлина знание не може да има. Да имате светлина върху тъмните точки, светлината да освети тъмнината. Правилно да разрешиш кармата! Връзки от миналото правилно да ги развържете! Например в миналото си убил някого, той е поставен да живее с теб, иска да те убие и той. Ще му кажеш: «Ето моя живот, аз ще ти стана слуга, ти ще ми станеш господар». После ще станете съдружници, и така ще се разплатите. 2) В миналото пожертвувал някой своя живот за тебе, идва сега, иска ти да се отплатиш, иска да те осинови, ти отказваш; накрая се съгласяваш и му ставаш наследник. Ти си син, той – баща. Ще го гледаш. Ще се обменяте като стар и млад. Ученикът всякога казва: «Това е така», а верующият, оглашеният допуща съмнение. Трябва да вярваш, че това е така. Абсолютно е изключено съмнението за ученика; защото иде инволюцията. Ако вярваш, ще еволюираш; ако не вярваш, ще стигнеш до дъното. Не трябва да се съмнявате, за да еволюирате. Магът каквото каже, става – не се съмнява. Да дойдат плодове, скъпоценни камъни – дохаждат. То е сила. Вашата мисъл не е така силна. Да употребявате сила. Всякой ден да привличате добра мисъл и да я турите в действие. (Като си свиете лявата ръка на юмрук.) Ученикът да има характер. Щом се съмняваш, оглашен си.

Който ме обича, и аз го обичам. Аз пращам светлина – ако не ме обича, светлината, която му пращам, се обръща на тъмнина. Господ ще скрие лицето Си от ленивите ученици!

Настроението е пустиня, доброто желание – поле с треви, а идейният живот – планинско място, извори, птички, деца играят. Такъв да бъде нашият живот. Потребна е вяра. От малката вяра се раждат неприятности, болести, а от силната вяра всичко расте, а от безверието всичко умира. Щом имаш вяра, между Учителя и ученика има връзка. Щом изгубиш връзката, умът потъмнява. Пробуждането на човешкото съзнание става от тия вътрешни връзки. В кой месец се пробужда у детето вярата? Майките имат думата. Ученикът в кой ден придобива вяра в Учителя си? Не може един предмет да изучите, догдето нямате връзка. От вътрешната връзка умът ви светва – полялизирате се.

Ще се спрем да изучаваме седемтях принципа. Трябва да ги знае ученикът. Всякой да има допирна точка. Това е за ученика. Ще има разширено съзнание. Сегашният живот по възможност за вас е важният живот. Това благо не се връща, ако го пропуснете. Ще го носят това благо само които ще го използват. По възможност, ще се стараете да задържите това, което имате. Когато решим да служим на Бога – да учим, всички ще са любезни с нас. Бог е, Който живее в сърцата на всички същества, и като ги стисне, всички стават меки. Господ като стисне и дявола, и той става мек. Ако се свържете с Бога, и в огъня да влезете, като нестинарите – няма да изгорите; но ако се усъмните, веднага ще изгорите. Без съмнение! Там е силата.

Две неща да помните: 1) Вярата е закон на еволюцията. 2) Съмнението е закон на инволюцията.

Верен, Истинен, Чист и Благ всякога бъди!

(Изговаря се прави, станали, дясната длан сложена по-горе малко от сърцето, малко къде рамото.)

* * *

Последнята беседа е от тази година. Школата се затваря! Простете, сестри, че сбутах така писаното, защото така се случи. Най-много да прощава сестрата, която ще го чете. Трябва с очила да го чете. Много важна беседа. Не е лошо няколко пъти да я прочетете и я запомните добре. Прощавайте също за безпокойството, което ви правих през цялата година. Аз, мисля, си изпълних обещанието пред Бога и пред вас. Задачата, която ми дадоха от Горе – изпита, вие ще кажете пред Учителя как я разреших. Вие имате сега думата. Аз съм готова и за друга работа! Изпейте сега една песен за мен, аз ще я чуя тук.

Целувам ви всички.

Сестра Толева

П. П.: Пишете сега едно писмо на Учителя от всички ви.

48. Сряда, 20.X.1926 г.* (кратки бележки)

Верен, Истинен, Чист и Благ всякога бъди!

(Тайна молитва.)

«Произходът на златото» *(тема)*.

Защо хората искат богатство? Защо хората бягат от сиромашия? Всякой ще каже, че в богатството има условие да се развие. Богатите щедри ли са и остават ли живи?! Имате желание непреодолимо и щом не се изпълни това желание, сте нещастни. Как е възможно благородна майка да роди дете капризно, мързеливо, крадливо?! Всяка майка мисли, че нейното дете е ангелче. Ангел значи служител. Има ангели на Любовта. Има ангели на Мъдростта, Истината, на Правдата, на Добродетелта, на Мира, ангели на Хармонията и други. За всички специфични добродетели има условия. Чудите се защо са ви турили при такива условия – да се развиват специфични добродетели. Добродетелите в човека не живеят при еднакви условия. Любовта живее при най-бедни условия. Ако те е турил при богати условия, тя изгнива. Например искат да сеят ориз – где го сеят? Нали във вода? Жито искат да сеят... Искаш да родиш – ще те турят на високо място. Според избора. Кой е виноват? Или сами вие, които си избирате. При Любовта ти вземат всичко. Сиромашията и Любовта вървят заедно. Те са брат и сестра. Богатството и грехът, и те вървят заедно. Ако един Учител е пратен на Земята да учи и иска да го обичат учениците, те трябва да го оплюят. Ако Учителят иска учениците да възприемат знание и мъдрост, то е друго. Господ ще каже: «Ще имаш уважение на Учителя си!» Какво ще кажете на думите: «Който греши, и много люби»? Човек трябва да бъде внимателен. Щом искате да ви обичат, ще срещнете противоречие. Ако ученикът иска да го обичат, то все него ще обиждат, хокат. Вземе ли ученикът да се учи, законът е друг. Във вашите умове е влязло противоречие. Противоречията в живота искат да имат една формула. Казвате: «Господ всичко ще уреди!» Носите една крива ос, питате: какво ще стане? Тя каже: «Майсторът знае.» Добре, майсторът вземе оста, трака-трука – хайде в огъня! Господ ще оправи – ама трака-трука – в огъня, ще извади ос и ще каже: «Хайде на работа!» По-добре е ние да си оправим работата, отколкото Господ да я оправи. За една моя прищявка да

---

* НАЙ-ГОЛЯМОТО ВЕСЕЛИЕ И НАЙ-МАЛКАТА РАДОСТ : 5-а лекция от Учителя [на Общия окултен клас, година VI (1926–1927)], държана на 20.X.1926 г., София. – В: Простите истини : Лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство, Г. VI (1926–1927), Т. I. София, 1933. (бел. М. И.)

спра Господа – знаете ли какво струва това на Господа!? Трезва мисъл се изисква, на велик Мъдрец! Господ ви даде повече, отколкото вие искате.

Искате да ви обичат – оставете да ви оплюят! Любовта е велика сила, във вид на приливи да идва в човешкия организъм, да стане пластичен. Един Мъдрец едва ли може да издържи една минута от Любовта, а вие – едва една секунда. Тя идва и си заминава. Ако те закачи Любовта, животът ти се изменя. Ти си тогава безсмъртен. Любовта никога не отпада. Когато ние търсим великото в света, ние трябва да изучаваме неговите закони. Когато казаха на Христа: «Учителю благи», и Той каза: «Защо Ме казвате благи?» Христос взе камшика – закона на Правдата. Казва: «Не стой на пътя Ми!» А Любовта всякога заминава слабия. Любовта не може да види лошо в света. Тя не греши. Другото е законът на Правдата. Казвате: «Господ ще уреди работата.» Тия гробове какво означават? Ако страдате и питате, Господ ще каже: «Защото не съм в съгласие с теб.» Защо Господ не обръща внимание на мен? «Защото ти не си идеал за мен» – ще каже Господ. Кога влезе Господ във вашето сърце и види, че ти си скаран с баща си, майка си, приятелите си и с всички, ще си излезе. Господ тогава ще пише да ти се вземе всичко, да ослепее, онемее, подлудее. Всичко е от нашето неразбирание на великите закони. Какви разсъждения трябва да имаме? Да спра Господа, да обърне внимание на мен, то е едно престъпление! Много са ме питали за това, и много други ще ме питат за това. Отговарям на всички отведнъж. Знанието, което получавате, не знаете как да се ползувате. В знанието или ще спечелиш, или ще изгубиш.

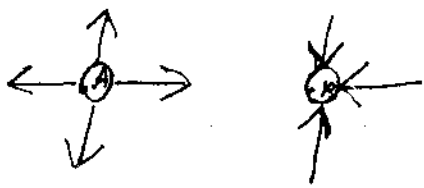

Фиг. 48.1

(Фиг. 48.1) Това е динамическо тяло, сили, които излизат от Слънцето и сили, които се връщат. Излизат от едната страна и се връщат от другата страна. Така и всяка мисъл, която излиза от нас, пак се връща назад – или веднага, или след една минута, или след година, и се чудите: «Отгде ми дойде това нещастие?» Идат, значи, след известни периоди. Всяка мисъл, която излиза от мен, тя е или колективна или единична мисъл. Едновременно ние сме и единични, и колективни същества. Мислите, които са вложени, те по някой път не са наши. Има един закон. Има промяна на съзнанието. Идват страдания, дохожда едно заспиване, замъгляване на съзнанието, и после пак се пробужда съзнанието, като че се раждате отново. Това е вашето прераждание, разширение. Трябва крепък ум, за да устоява!

Настрадин Ходжа отишел да сече дърва. Като не знаел как, седнал горе на дървото и сякъл пред себе си дървото. Минава един пътник и му казва, че така, както сече, ще падне с дървото заедно. Обаче той не послушал и паднал с дървото заедно на земята. Ходжата си казал: «Така, този човек щом знаеше, че ще падна, той сигурно ще знае кога ще умра.» Стигва пътника, пита го и той му казва: «След 3 дни ще умреш.» Настрадин отива у дома, казва на жена си и се приготовлява за умирание. Изкопава си гроб, ляга в него. За негово щастие, над гроба имало една круша, от която падали плодовете в гроба и Ходжата ги ядял. Задава се един керван камили. Питали Ходжата защо лежи и той им казал, че чака да умре. Дали му един хубав бой и Ходжата си отишел вкъщи.

Не си създавайте неразумни страдания!

Сутрин, като станеш, успокой се, вслушай се в своята интуиция, и не бой се! Ще утихнеш, ще туриш разума като работник, секретар, и Божественото ще

ти каже какво трябва да правиш! Спри се! Дойде ти страдание, болест – повдигни се към Бога, да не те е страх! Издържай! Привилегия е да имаш ревматизъм, коремоболие, кръст да те боли, главоболие, привилегия е да не ядеш, привилегия е да си легнеш гладен и привилегия е да имаш празна кесия. Привилегия е да имаш Любов, да виждаш само красивото в живота.

Завършва се старата култура. Учениците държат сега изпит. Ще има 1–2 месеца ваканция, почивка, и почват новия клас. Идва Шестата култура. Ще кажете: хората какви ще бъдат, с какви очи ще бъдат? Аз казвам: ако са със сини очи, ще са студени, ако са с черни очи, ще са горещи, но трябва да се въздържат; ако са със зелени – научни възгледения ще имат, тънко предат, материалисти, разместят фактите. Кафени очи – мекички. Науката трябва да се превърне на вътрешна интуиция. Гледам, някой плаче, търка си с кърпа ту едното, ту другото око. Погледна – затворил с кърпата това око, което не трябва да търка, а оставил лакомото око. Разбирам да събереш сълзите си в едно шише и туриш на шишето етикет: «Най-щастливият ден от моя живот, свещено аязмо*».

Учениците на Бялото Братство да имат гръбнак, по-силен и от слонове. Да имате издръжливост! Започнете през тази година да ликвидирате стария си живот. Например не обичате някой ученик, брат, сестра, отбягвате ги. Знаете ли, тези, които не обичате, ще ви срещнат пред вратата на Райската градина! Пред райските врата! Бог е създал света много добре и ние ще изпълним Неговата Воля. Господ казва: неприятеля си, трябва да го възлюбиш, и ще дойде това просветление. Господ няма да измени закона. Аз се радвам, че не сте свършени. Стремеж за съвършенство трябва да има. Да запазите спокойствието си, без да се измените. Сега е начинающ живот. Да има стремеж за съвършенство! Тия енергии, които от вас излизат, да знаете, че те ще се върнат пак назад. Постът е да се избавите от страха, че може да умрете без храна. Когато постиш, никой да не те познае. Човек да има обилна Любов. Смехът произтича от силен контраст. Всякой един да разбира вътрешния живот.

Постът да има резултат. 1) Здрава нервна система, чувства. 2) Мекота. 3) Малка светлинка. Това да са резултатите от поста. Който иска да иде при Господа, ще се откаже от ядение и пиение. Христос казва: «Този род излиза само с пост и молитва.» Едно лошо състояние за да се измени, ще постиш и ще се молиш. Ако зле говорят за мене, аз зная, че съм в Любовта. Човешката душа при всичките условия остава неопетнена. Грехът може да се присламчи само, но не може да влезе в душата, не може да докосне душата. Душата, която се оцапа, ще се освободи от тялото си. Само ще умре, но не се цапа. Чистата душа може да очисти тялото, но тялото не може да очисти душата. Сутре, като станете, да не мислите за себе си, но да угодите на Него. Ний мислим за Господа, но мисълта ни е разхвърляна. Мисълта за Бога да образува верижка, а не разхвърляни халкички.

На здрав няма да му запаля печката. Здравият сам да си шета. Щом страдаш, аз се радвам. Всяка пръчка, която не дава плод, я очистят, обрязват, да даде плод. Не всяка радост е радост и не всяка скръб е скръб. Истинската радост ще донесе веселие. Радва се разумният, а веселието е закон на Любовта. Бог се радва по закона на Любовта, а ние се радваме по Мъдростта. Той се весели за великия плод, който ще излезе. Радвайте се, Господ да се весели. Когато най-много страдате, Господ работи за вас, да превърне това страдание като безценни камъни, и ще ги тури на вашата глава.

[С друг почерк:] 10.XI.1926, Варна, Изпратена от Д. Толева.

---

* аязмо (от гр.) – извор с целебна вода. (бел. М. И.)

49. Сряда, 10.XI.1926 г.* (кратки бележки)

Верен, Истинен, Чист и Благ всякога бъди! *(3 пъти.)*

(Тайна молитва.)

«Разлика между детското и старческото съзнание» *(тема)*.

Да се научите да мислите както природата мисли. В природата има различни начини за мислене. Ако един човек пише и в началото линиите на буквите надебелява, а към края ги изтънява, защо е това? Означава, че той е решителен човек – почва дебело работите си, а свършва тънко. Също е и с носа. Ако в основата е дебел, значи наляганието е голямо. Ако върхът е завъртян надолу, като [на] орлите? Тия двама хора се различават в носовете, но различават се и в мислите си. Носът е проекция на природния нос.

Колкото цветовете са по-тъмни, толкова и материята е по-гъста. Черното братство използува цветовете всякога за своя полза. Например червения цвят – за себе си, да живее. Зеления – ти трябва да гледаш да имаш условия да живееш. Жълтия – всички средства да употребиш, за да можеш да живееш. Ясносиния – Истината ще говориш само на себе, а ще заблуждаваш другите. Виолетовия – силата е, само за себе ще я задържиш, само за себе си. В астрала, ментала и Божествения свят, и там си имат дъги. Само в причинния свят може да разбереш същинския смисъл на цветовете. Например червеният цвят означава живот, но ще го употребиш за полза на ближния си. Жълтият – да си умен и знанието да употребиш за полза на другите. Виолетовият – силата, която имаш, да я употребиш за другите. Цветовете се употребяват за лекуване. Щом имаш Божествения живот, червеният цвят служи за висшия живот. Аз е онзи, който не умира. Ученикът да схваща тази идея за себе си. Ученикът трябва малко да говори, много да мисли и малко да се тревожи. Някой казва: «Аз ще проповядвам.» Добре, но знанието ти ще бъде само за една година. Щом напълниш чуждата глава, твоята ще се изпразни. В една година ще се изчерпи знанието ви. Не е лесно да се говори нещо оригинално. Онази мисъл е оригинална, когато слушателите се ползуват и аз се ползувам по друг начин.

Дефектите са отбелязани на вашето лице, на вашия нос, очи, чело и прочие. Ще си намерите дефектите! Не можеш, например, да пишеш, да мислиш както искаш, ако носът ти е дълъг само 4 сантиметра. Това показва неговата интелигентност. А 6 сантиметра показва скритата сила в ума. Чрез свойте вътрешни пертурбации може да изгубите ума си. Само с Божествената Любов е почнала човешката мисъл. Човек, който яде 10 вида ядене, мислите ли, че стои по-горе от грабливите птици?! Спрямо недъзите на някого сме много несправедливи, а свойте недъзи оправдаваме. Защо? Има, казват, 7 вида носове. Има тщеславни, лицемерни, страхливи носове. Носът показва дефектите на човека. Очите трябва да бъдат изразителни. Душата се показва чрез тялото. Тялото е дете на душата. Тялото, в което е обвита душата; [душата] не може да е смъртна. Това, което чувстваме, че ни стяга, тази черна обвивка, която имаме около тялото си, това е затвор от Черната ложа. Тя е направила затвори.

---

* ДОБРОТО СЪРЦЕ: 8-а лекция от Учителя [на Общия окултен клас, г. VI (1926–1927 г.)], държана на 10.XI.1926 г., София. – В: Отношение на простите истини към човека: Лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство. Г. VI (1926–1927 г.). Т. I. София, 1933, стр. 172–193. (бел. М. И.)

Всичката ни борба е да се освободим, да изпъдим тая черна сянка чрез светлината. Има нормални носове, чела, очи. За 3 месеца може човек да поправи черепа си – зависи от интензивността, с която живеем. Вземете един неинтелигентен череп, турете една запалена свещ вътре – ще видите, че никаква светлина не се показва през черепа. Вземете тогава череп на интелигентен човек – ще забележите, че неговата кост на черепа е изтъняла и се вижда през нея светлината на свещта. (В 3 месеца отгоре ще изтъни своята кост и ще излезе светлината).

Фиг. 49.1

Моралните чувства на гърците не са развити; след тях идват французите.

(Фиг. 49.1) Колкото душата се разширява, та и горната линия на главата се уголемява. Ако природата направи издута заднята част на ухото, това показва, че такъв човек е много активен. Ако е сплескана тази част, показва, че човек е пасивен. Ако носът е дъгообразен, нагоре, той е любопитен. Всяка постъпка, всяка мисъл съвременната култура трябва да съчетае вътрешно и всичко това ще се отрази на носа, очите. Да изучавате дарбите си! Красотата е да видиш на лицето си написани добродетелите! Да можеш да ги четеш и да благодариш. «Огледай се и виж какво съм турил в твоята душа, и работи!» Има един белег на брадата, който показва, че «мойто сърце, режи го, но аз не отстъпвам на мойте чувства». Във вечността Господ всичко може да прави, но за нас – нищо.

Този, който си е направил ума си култ, страда стомахът. Кога греши умът, стомахът страда; и кога стомахът греши, умът страда, умът се наказва.

Сутрин да се огледа и да види какви черти е теглила природата. Природата не търпи дисхармония. Бръчките на старите хора са по един и същ закон. Носът да бъде правилен. Окото не трябва да гледа под клепача. Ако се изтъни костта на слепите очи, може и през там да се гледа. Защо е този крадлив поглед? Когато искаш да погледнеш някого, гледай го направо, бъди смел и решителен! Който иска да се изправи, ще бъде смел и искрен.

Дрехата на разумния човек трябва да е направена от растителна материя – от лен; в краен случай – от вълна. Ученикът трябва да има ленени дрехи. Защо? Природата обича хармоничните линии. По нейните правила ако се водим, ще спим спокойно. Когато енергиите на земната кора са положителни, ще си полагаш лявата ръка, а кога са отрицателни, ще полагаш, ще спиш на дясната страна. Зависи какви течения текат под вашето легло.

Когато се обезсърчите, какво искате да постигнете? Когато реализирате една идея, ще я изнесете при едни условия, и то навреме. Всякога Любовта да е основа в душата. Човек трябва да се роди в тяло и да се облече в дух; да се съчетае духовното тяло с физическото. Духовното тяло е сърце. Доброто има най-хубавото лице, идея има, светлина има, чувства, че живот излиза от него. Добри да сте, без изключение! В 3 месеца можеш да станеш с добро сърце. Колко неща има написани на вашето лице! Неразположен си – хвани си ухото, да предизвикаш мисъл, да предизвикаш енергиите. Разтрий с палците, показалеца издигнатата част зад ухото. Направиш духовна грешка – опни си ухото и кажи: «Слушай!» Какво ти казва Господ? Да станеш човек. Трябва знание, за да се прилага.

Всички линии имат своята стойност. В живата природа е така: малкото, което знаеш, да го приложиш. Соломон каза, че знанието носи тягост. Да, но без Любов. Но знание с Любов е радост. Знание с Любов е благословение.

Да работите върху усъвършенстването на вашия живот! Изисква се усилия, но трябва вяра. Всякой е цял свят. Изучавайте се! Около мозъчните центрове има наслоявания и това наслояване осакатява. Трябва да се измие и издуха прахът из главата. Този ненужен прах дяволът го е турил. Да знаеш кога да хвърчаш. Не всякога се хвърка. За всяко нещо си има специално време. Ще говорим, когато му е времето. Ще мислим, когато му е времето. Кога му е времето, ще станеш и ще свършиш работата.

Да гледаш в края да излезеш богат и да спечелиш. Слушаш ли природата, и тя дава. Слушай твойто сърце – ако е дошел часът, направи доброто, ако ли не – чакай. Ако изпълните една стотна от това, което ви казвам, ще станете богати.

Верен, Истинен, Чист и Благ всякога бъди!

* * *

Поздравлявам всички сестри с Божията Велика неизменна Любов. Пожелавам на всички – разбира се, турям и себе си – пожелавам да получим Знание с Любов, което ще ни донесе радост и благословение.

Сестра Толева

50. Сряда, 17.XI.1926 г.* (кратки бележки)

Верен, Истинен, Чист и Благ всякога бъди!

(Тайна молитва.)

Кои бяха по-важните мисли от миналата беседа?

I – това е жива единица. Ако я въведем във втора степен, 3, 4, какво ще сполучим? Защо не се увеличава? Ако съберете единица с единица, какво става? Единица със себе си може ли да се събере? Цяло никога не се събира. Събират се само части. Човек сам със себе си не се събира, нито се вади, ни умножава, нито се дели. 4 закона трябва да се пазят. Сам ако сте, ще сте свободен. Друг човек, подобен като вас, в света съществува ли? Не. Тогава с кого се борите? Сам със себе си ли? Имате вие вярвания, които не са основателни. Вънка от жената, мъж не съществува и вънка от мъжа, жена не съществува. Вие обичате само себе си. Щом не сте разположени, не обичате вие никого! Душите, това са разни състояния на Божественото съзнание. Какво нещо е Божественото? То е едно съзнание. Всички души са едно общо цяло в Божественото съзнание. Никой не може да те извади от Божественото съзнание. Кога едно число се увеличава? Бог нито се събира, нито се умножава; но двете е състояние у Бога.

Фиг. 50.1

(Фиг. 50.1) Всеки кръг, где не се прекъсва, е вечен. Щом има пропукване, значи излиза, изтича енергията. Като се срещнат положителната и отрицателната енергия, ще стане кръг. Знаменит човек да станеш – ти ще станеш + –.

* УСТОЙ НА СЪЗНАНИЕТО : 9-а лекция от Учителя [на Общия окултен клас, г. VI (1926–1927 г.)], държана на 17.XI.1926 г., София. – В: Отношение на простите истини към човека: Лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство. Г. VI (1926–1927 г.). Т. I. София, 1933, стр. 194–216. (бел. М. И.)

Някой път вие се оплаквате, като дойде сиромашията. След нея ще дойде богатството. Това са състояния и не са вечни. Те са състояния на човешката душа. Да си добър, да си учен – това е богатство. Да си лош, ленив – това е сиромашия. Да станете крепки, за да издържате в живота. Какъв е произходът на щастието? Щастието произтича от Любовта. Щастието не произтича от Мъдростта. Мъдрият може само да е доволен, а в Любовта има разширение. Човек с любов не умира. Щастлив човек не боледува. От безлюбие се умира, а не от любов. От любов хората оживяват, а от безлюбие умират. Всички хора без любов ги погребват в гробищата.

Физическото тяло е една великолепна дреха. Тялото е съставено от клетки, които са неговите тухли. Човешката пък душа е извън клетките, нишки и състояния. Трябва духът ви да бъде мощен.

Тази вечер искам да ви дам една песен:

«Любов ме озари,
Душата ми разшири,
Духа ми укрепи
И благост в мен всели.»

Тази е една окултна песен, поезия с положителни думи. Щом любим, не можем да изгубим любящия. Бог, Който люби, не може да ни изгуби. Бог не може да измени на Себе Си! Щом Любовта е неизменяема, тя всякога може да ни озарява.

В Божественото съзнание, когато се сменя от едно състояние в друго, има всякога страдания. Окултният ученик да знае: колкото по-дълго страданието продължава, толкова по-добро ви чака. Като състояние на Божественото съзнание, всичко добре ще ви върви. Новото, което се гради, от него да си образуваме хубава нова дреха. Има хармонични състояния, които могат да се групират. Ние не можем да съдерем душата, ние не можем да убием душата. Нова къща ще си направим. Някой казва: да прегърнем душата. Как ще прегърнем една душа? Ако знаеш, че живееш за Бога, може да имаш допирна точка с Него. Що е душа? Душа е групировка на много състояния. Искате да се учите, искате да пишете – всички тези прояви са стремеж на вашата душа. Ще направите един кръг на Божественото съзнание. Трябва да се тренираме за Божественото съзнание, защото, ако предизвикаме окултни сили, ще се разстрои нервната ни система.

Изключено е всяко зло. Ще помните, че никой не може да ни извади от Бога. Никоя сила не може да ни извади от Бога. Никоя сила не е в състояние да ни вземе щастието. И никоя сила не може да ни направи пакост в света. Щастието произтича от Бога и никой не може да ни го вземе. В най-хубавото и хармоничното състояние на планетите, и тогава ще ви говоря за духовете.

Каква е песента на Любовта? Някой от любов се радва, а някой от любов скърби. В света нищо не е завършено и това, което не е завършено, това е хубавото. Човешкият език при сегашните условия трябва да има един малък дисонанс и те са необходими, да може материята да издържи. Дисонансът е една почивка. Пението у вас спада и става нещо обикновено. Човек, като пее, трябва да говори. Трябва да пеете някому. Учение, пение, молитва трябва да имат обект. Великото, Божественото в нас, то не се намира никъде. Там е красотата у човека. Трябва да има разширение. У човека има една основна черта, която се не отдава. Душата на човека всякога не се проявява. Божественото, да Го пазим, да не Го изгубим. Ще Го пазиш и ще Му служиш и ще си внимателен на тоя Господ. Ако не сте готови за онова, Божественото, вътре в нас... Да

сме готови да се жертвуваме за Него. Във философията има логични методи за разсъждение; а в Божественото разбираме и схващаме интуитивно.

Най-хубавите неща в живота са непостижимите. Туй, което имам, аз да съм доволен. Да се радвам на малката придобивка. Трябва по закона на свободата да разбираш, че не трябва да се греши. Бог никога не вижда лошото у човека. Това, което виждат, то са ангелите, архангелите – Неговите служители.

Този живот е едно предвкусване на едно благо за онези, които ще възприемат Любовта. Кои са качествата на Любовта? Любовта не се съблазнява. Ако моята душа има Любов, той е неуязвим. Любовта в нейните проявления е несменяема. Има само смяна на състоянията. При сегашните състояния в света Любовта е права. Ако имаш нови дрехи, тогава ще хвърлиш старите. Да избегнете ненужни страдания, терзания. Любовта може да лекува. Тя ще внесе едно повишение на трептенията. Става пропукване на двойника и изтича енергията, трябва една мазилка. Всяка една любовна дума е мазилка. Минавате една стадия, гдето може да заболеете. Като състояние на Божественото съзнание, да живеете в хармония.

В изпит и страдания Бога призовах, и Любов ме озари.

Да ти е приятно да учиш.

Красотата е израз на Истината. Красив е, който е свободен. Човек сам в себе си е цяла библиотека. Най-хубавата книга е човешката душа. Бъдещата култура ще чете знанието, ще бъде написано на душата.

51. Сряда, 24.XI.1926 г.* (кратки бележки)

Верен, Истинен, Чист и Благ всякога бъди!

(Тайна молитва.)

(Свободна тема.)

Ако перото пише, и не написва нищо, ако човек учи, без да научи нещо, ако пее, без да научи нещо, защо е всичко това? Например, ако каже някой така: «О, зора, която изгрява за моята душа», зората излиза ли за мен? Това значи да отида да направя едно добро. О, хляб, който давам! Ами ако не мога да ям? Също е, кога кажа: «Аз вярвам в хляба, вярвам в Господа.» Не мислете, като говоря така, че аз искам да втикна клин или противоречие.

I Какво означава тази линия? N – начало на ивицата, проявление на това начало. В света – видимия – има две проявления. Едното показва слизането на Божественото съзнание, а човек се качва към Божественото съзнание. Това се изразява в света. Щом се събудиш, ще отправиш съзнанието към Бога или към някое живо създание. Когато духът не се опомни – резултатите не са еднакви. Ако обичаш едно дърво, ако обичаш едно животно, ако обичаш човек, ще има резултати, но ще бъдат различни, според своите развития.

В растението Любовта не се проявява, защото няма условия. На Земята какви паметници е оставила човешката любов? Много хора са избити все от тази човешката любов. Защо? Вие ще се абстрахирате. Това не се отнася до вас. Има случаи, когато тази любов се изгубва – тогава става помрачаване. Така е и с човешките мисли, желания. Ако някой дойде и ви каже, че вашият

---

* ЛЮБОВ – КОЛЕКТИВНОСТ : 10-а лекция от Учителя [на Общия окултен клас, г. VI (1926–1927 г.)], държана на 24.XI.1926 г., София. – В: Отношение на простите истини към човека: Лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство, Г. VI (1926–1927 г.). Т. I. София, 1933, стр. 217–244. (бел. М. И.)

приятел така говори за вас, вие веднага повярвате, без да проверите. Става тъй в Битието, че всякой си има специфичен тон, може да е и първичен. Как ще познаеш вашия приятел? – Той предава светлина през очите си по особен начин, има и думи спесифични, които други не знаят. Сливане на съзнанието на тия тонове ще има разширение, и по това ще се познаят. Детето например обикаля, милва майка си – тя му даде погача, с прясно масло намазана. Ако паницата не слезе и погачата не излезе, какво ще почувства детето! Ще се появи една малка тъга. Това са нашите състояния.

Природата, и тя ни дава по нещо, като [на] малките деца. Защо не вярвате? Защото питата я няма. В природата си има време за ядене, има спесиални закони за това. При самовъзпитанието има един закон: ако си неразположен, не яж! Щом ви дойде мрачно настроение, мрачна мисъл, разгледайте я обективно; но във вашето съзнание в мрачно състояние има една загуба. Ако едно тъмно тяло се постави между нас и Слънцето, коя е причината? В съзнанието на вашия приятел минава един мрачен предмет и светлината не може да мине, и става затъмнение на съзнанието. Тялото пред съзнанието хвърля тъмнина. При такова затъмнение и ако имаме ума на петела, щом се яви първият лъч на Слънцето, ще изкукурига. Между Божественото съзнание и нашето има такива тъмни тела, които хвърлят тъмнина. При каквито и условия човек и да се намира и каквито и тела да минават пред неговото съзнание, да пази своята нишка.

Окултният ученик в тия мрачни чести състояния ще свърши с катастрофа. Всяка изказана дума да се реализира като мисъл, като чувство и действие, да се реализира като един плод. Всички дървета в Райската градина са без семе. Всяко, насадено от Бога, ще остане, а нашето ще изчезне. Мъчите ли се да насадите ново? Новото трябва да бъде насадено от Бога! Истинският живот сега не се сажда. Човешките мисли и желания, които ги насаждаме, ще се изкоренят. Да проверите мислите и желанията от Божествен произход ли са. От любов човек умира ли? От любов омраза има ли? Ако се намирате в една област, вашето състояние ще се измени. Любовта не е акт към хората, а е акт към Бога. Ще я проявя за Бога. Любовта на майката е обратно пропорционална към любовта на своето дете. Щом жената роди детето, ще има любов към детето, а отслабва към мъжа. Ако мъжът обича своя син, намалява любовта към майката. Бащата ако обикне детето, майката остава на заден план. Самообладание, благородство се изисква. Да се радваш, кога има любов. Щом дойдеш до висшето положение, ние не знаем как ще свършим. Добре ще свършим. Може да имаме падание и ставание. Когато видиш, че се заражда Божествена Любов, зарадвай се, и ще се благословиш. Всякой човек, който е дошел в човечеството, има общо със съзнанието с всички хора. Когато завършиш цялата си работа, в съзнанието спрямо всички хора, ти си съвършен човек.

Всички души в целия свят, можеш да ги събереш в една лешникова черупка. Душите могат да се смаляват във време и пространство. Дотолкова, доколкото имаме връзка със своите ближни, ние уякваме и силата ни зависи от множеството на душите. Проявата на любовта не е едно съзнание, а множество ангели. Авторът на Любовта е великото. Кога иска някой да ограничи Любовта, има страдания. Любовта е колективна проява на всички същества, които се проявяват в нас, и всички се радват.

Имали ли сте опитността, че искате да ядете, и да се въздържиш? Това, което е направила майка ми, добре го е направила. Целият ни живот е произведени дисонанси. Когато мислите нещо за някого, това, което мислите, вярно ли е? Да сте правдиви. В себе си да сте правдиви. Неправдивите мисли привличат тия тъмни предмети. Постепенно да разчистите съзнанието си и да се питате: «Прави ли сме?»

Приложете новото; ако ви ползува, турете новите греди! Трябва разширение. Кога построим новото здание, старото ще напуснем. Думата «Любов», тя е палеща дума. Тя гори, окултни сили има. В музикално отношение – вибрациите трябва да проникнат, да почувства силата на тая душа. Като туриш този свещен огън, касата сама ще се отвори. Като се разсърдиш, произнасяй думата «Любов», «Любов», «Любов» и т. н. Духовният живот не търпи фалш. Когато говоря, всякога да съм свързан с Невидимия свят.

Любовта е отношение на две души. Тя е резултат на много животи. Една безлюбна душа не може да живее в любовта. Любовта на Бога – това е един свещен акт. Когато светът се създаваше, Бог ме имаше в съзнанието Си и затова съм дошел в света. Когато се създаваше светът, ти си бил в Ума на Бога, в Сърцето на Бога и в Душата на Бога. Слънцето като изгрява, в нашето съзнание става промяна. Когато произнасяте една дума, трябва да се освободим от двоякото значение. Само на чист човек можеш да произнесеш думата «Любов». Онзи, който учи за Бога, за Любовта, трябва да има свещения огън в ума си, в сърцето си и душата си. Разочарованията в живота са липса на много неща.

52. Сряда, 1.XII.1926 г.* (кратки бележки)

Верен, Истинен, Чист и Благ всякога бъди!

(Тайна молитва.)

«Горение без дим» *(тема)*.

Говоренето и пеенето е от Бога. Колкото човек е по-музикален, по̀ е добър. Мнозина казват: «Ние сме стари, да пеят младите!» Щом се оженят, младите престават да пеят. Щом забогатеят, престават да пеят.

Да пеем «Тъги, скърби», «Мислѝ, право мислѝ!»

Еднообразното пение е механическо пение. Трябва разнообразие в пението. Музиката е израз на хиляди души, които се проявяват. В душата всякога има разширение, чувствуване, а в духа има сила.

Да пеем: «Братство, единство».

В мисълта трябва да се внесе мекота. Човек, когато е музикален, ще внесе в духа мекота. Човек трябва да има Божествената Любов, той ще пее и говори, той няма да мисли. Които са немузикални, да развият този център. Много работи имате да развивате. Музиката е почивка. Как ще пеете с чувство? Хубавите работи не стават лесно. Има трудности. Да намерим един глас, за да ни задоволи.

«Любовта ме озари» – аз ще кажа така: трябва нещо да гори и кой го запали там, и защо го е турил там. «Душа ми разшири» – само чрез топлината се разширява, «а Духа укрепи» – мисълта укрепява. Вселява се само разумното у човека. Въздухът, водата не се вселяват. Благостта, за да се всели, трябва да я туриш при един ангел, и да се всели. Отривистата реч трябва да се преработи. Затуй песента не върви.

Къде е красотата на човека? В лицето, сърцето и в неговата мисъл. През кожата и мускулите на лицето се предава милосердие, благост, сила. Всичко в света се предава чрез мимика. Где е сърцето? Умът е челото, сърцето е носът

---

* ГОВОР И ПЕНИЕ : 11-а лекция от Учителя [на Общия окултен клас, г. VI (1926–1927 г.)], държана на 1.XII.1926 г. в София. – В: Отношение на простите истини към човека: Лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство. Г. VI (1926–1927 г.). Т. I. София, 1933, стр. 245–261. (бел. М. И.)

(ноздрите). Когато мускулите играят от двете страни на носа, на лицето също, и стомахът играе, гладен е човек. Пластични да бъдат мускулите. Кога очите хлътнат отгоре и отдолу, значи дробовете – дихателната система страда. Окото да се държи в естествено състояние. Човек е създаден по особена кройка. Вие не сте научили да констатирате вашето тяло. В духовния свят – и там ще пеете, само – по друг начин. Никога не се спъвай с външния свят!

Когато възприема Божественото, тогава ще разбера. Трябва да си кажа: «Аз трябва да стана музикант, аз трябва да лея!» Догде измени своята форма, охлювът да държи черупката си. Нашите форми трябва да ни помагат. Ако милосердието, вярата, любовта и други не ми помагат, защо ми са? Ако всички добродетели не ми помагат, защо ми са? Ако Господ пробуди съзнанието ви, вие ще сте нещастни. Например поканят ви на някой обяд, вие нямате органи и не можеш да ядеш; има отлична библиотека – не можеш да четеш. Да се създадат здрава и солидна мисъл и чувства. Всички песни са произлезли от чувствата на хората. Като ученици, по-напредналите... В какво седи по-напредналият ученик?

«По какво се отличава по-напредналият ученик?» *(тема)*

Във всяка Школа има опасност. Мислите, че много разбирате. Листата на свещената книга не се мърдат. Ако се мърдат, буквите ще се изтъркат. Когато вие се приближавате при някого, не се трийте! Не ходи да търкаш хората! Острия ръб не търкай! Има кой да го търка. Когато се приближавате един друг, не се търкайте! Мълчете! Ще кротувате.

По какво, мислите, заключавате, че аз обичам някого повече? Ако имам две шишета, едното напълня с един килограм вода, а другото – с десет килограма, ако голямото шише има по-хубава вода, него ще ценя повече. Обичан човек наричам, който не умира, не гладува, не жадува. Щом умирате, гладувате, жадувате, не сте обичани. На Земята сте да се изпитвате, да ви обичат. На добрия човек искаме неговата мисъл. Лицето и сърцето си имат своето място. Сърцето е по-важно. Нашето лице става ценно като едно огледало. Своя приятел в духовния свят не може да го познаете, ако не ви се обади.

Важното е пението, музиката. Да пеете хубаво, с чувство. В Окултната школа, който не знае да пее, не го приемат. Музиката е едно качество на ученика. Който пее, не греши и не огрубява. Мелодия може да има само в една душа, която е победила – и тя пее в мажорна гама, и е придобил разширение, той е спечелил живота си. Който е изгубил живота си, той пее на миньорна гама. В миньорната гама има дълбочина.

(«Любов ме озари.»)

Едно правило да пазите. Един плат хубав от колко копринени нишки се прави? Нали не може от 1, 2, 3, 4, 5, а от 100–200 нишки гладки, и се образува хубав плат. Ще тъчеш. Задачата на живота е да превъзмогнем мъчнотиите с нашата мъдрост и знание. Ний сме хора, които във всички области не спираме.

Вътре в себе си човек трябва да има високо мнение за другите.
[На] окултния ученик много му се дава и много се иска от него.
«Любов ме озари» – иска се топлина.

Верен, Истинен, Чист и Благ всякога бъди! *(3 пъти)*

Писмо от Димитричка Толева до сестрите във Варна

Люб[езни] сестри,

Прощавайте, ако с моето това малко листенце ще ви обезпокоя! Не бих писала, но почнах вече да се съмнявам, да не отиват в морето бележките, та виж някоя риба ги глътнала. Чаках, чаках, дано барем за Димитровден да се обадехте – и това не стана! Та толкова ли ме всички забравихте! Какво ли си рекохте: хайде, духовно ще се поздравим! Но и това, види се, не сте направили, защото, каквото стане горе, тук се проявява. Но заканвам ви се, че ще си отмъстя на всички под ред, и то така – по закона на Любовта! Ама, ще речете, какво ще бъде? Няма да ви го кажа сега, но друг път.

С поздрав, разбира се, ако го приемете и него.

Димитрина Ив. Толева

София, 1.XII.1926 г.

[С друг почерк:] «Горение без дим» *(тема)*.

53. Сряда, 8.XII.1926 г.* (кратки бележки)

Верен, Истинен, Чист и Благ всякога бъди!

(Тайна молитва.)

По какво се отличава точката? Няма измерение. Точката може да се проектира в линия. Има ли прилика между точката и линията? Движението на линията какво образува? Проекция. Проекцията на точката е линията, а проекцията на куба? Когато се проектира плоскостта, се образува кубът. Правата линия е правата разумна връзка на две души. Това, което остава – това е наука.

Опасно е да се събуди човек, който не се е наспал и престъпление е, кога човек се е наспал, да не го събудиш. 8 часа може да се спи.

Квадратът е най-опасното място, гдето е поставен човекът. В квадрата има неутралитет. Ако човек не знае закона, ще слезе там и изгубва това, което е придобил. Не можем ние да приписваме нашите глупости на великия закон.

Яденето, ученето само приготовляват човека. Ученето трябва да те доведе до онази точка, и като се подвижи, да образува първото измерение. Щом е за другите, има друга философия, а щом дойде до него, почва да запитва: «Как така?» Трябва да има една философия за всички. Господ е милостив, но само за разумните. Със сухи дървета не се занимавай! У великите хора има едно качество – смирение. Учен човек е този, който изслушва и малкото дете. Например: едно дете идва при един мъдрец, носи му плик писмо с подарък от някого, разправя му, и мъдрецът слуша. А някой не иска да слуша, казва: «Това е дете» – с едно пренебрежение го приима – това е вече гордост. Детето е изпратено от Небето.

Младото дете, което иде от Слънцето, тежи един милион и 500 хиляди – повече, отколкото един старец. Ние говорим за разумните деца. Светът е за разумните. Земята тежи 3 трилиона. Потребна й е енергията на Слънцето. [В] земния човек трябва да се прояви Божествената енергия, инак ще мяза на стария човек. По какво се отличава един религиозен човек? *(Казват: – Любов*

---

* ПОСЛЕДНАТА ПОСТЪПКА : 12-а лекция от Учителя [на Общия окултен клас, г. VI (1926–1927 г.)], държана на 8.XII.1926 г., София. – В: Отношение на простите истини към човека: Лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство. Г. VI (1926–1927 г.). Т. I. София, 1933, стр. 262–280. (бел. М. И.)

към Бога.) Кое е първото качество? – Послушай гласа ми, о, Господи! (Значи се молиш.) Също и гласът на детето се проектира от Небето. Също и окултният ученик трябва да казва: «Послушай, Господи!» Какво ще искаш от Бога? Най-малкото, но най-ценното, необходимото. Никой не може да припари при свещените врата на Царството Божие с това сърце. Аз се ползувам от вашите дефекти. Постарайте се да познаете най-важната мисъл в беседата.

Свещените неща се познават по своята абсолютна чистота.

В духовно отношение при кой случай може да употребиш събирането, изваждането, умножението и делението?

Кой е коренът на доброто? Добродетелта. Трябва да знаете корена на всички неща. Защо числото 9 има квадратен корен, а числото 8 има само кубически корен?

Съвременният свят страда от еднообразие. Понятията през времето на Платона, Хермеса не са същи, както в сегашното време. И нашата наука след 2000 години такава ли ще бъде, както сега?

«Кое е същественото качество на днешната култура» *(тема)*.

Всякой от вас трябва да има най-добрата критика.

Всяка вечер да туряте настрана баластра на живота.

Днес като си добре, благодари на Бога! Не се тревожи много! Знанието зависи от вътрешната подготовка на човека. Колко качества са необходими, да придобие човек знания.

Всички вие сте подложени на известни влияния. Това, което вършите сега, всички връзки, които вържете, ще имат влияние след няколко поколения.

Да се оставите да се прояви Божественото – това е новото Божествено дете. На остарял цар съвет не се дава. Човек кога разбира човешката любов, тя ще го заведе до Божията Любов; но там е, че когато дойдем до човешката любов, там засиваме. Има един Господ, Той е ревнив. Да дойде да разбирате Божието Име. Ще го намерите, когато разберете Божествения закон. Какво е мислил Христос, когато е приел Духа? Тогава ще разберете това Име.

Да попеем сега малко.

«Киамет зену,
Махар бену,
Хаири мешина
Севат
Семуси бени.»

Едно окултно упражнение.

В първа глава [на Евангелието от] Йоана се казва: «Синът Божий дойде в света, в света бе, и светът не Го позна.»

«Киамет» – величественото в света. Което [няма] начало и край, което [не] може да умре. «Т» означава силата, с която трябва да воюваш.

В «Киамет» – ще се освободиш от материалните работи, ще се изпразниш и ще бъдеш готов за Божественото.

Постепенно да се трансформират енергиите.

Когато кажем да направим добро, аз разбирам, че вие сте направили усилие, но има да направите още едно усилие. Направете и това последно усилие! Като кажем, че трябва да живеем добре, аз разбирам непрекъснатост в миналото, настоящето и бъдещето.

Верен, Истинен, Чист и Благ всякога бъди! *(3 пъти)*.

* * *

[С друг почерк:] **Що значи вътрешна подготовка?**

Има два вида чистене за човека, за да напредне духовно.

а) Физическо – когато чрез храна се чисти тялото.

б) Духовно – когато чрез добри чувства и мисли и желания се чисти астралното тяло.

Чистене астралното тяло с добри чувства е желание за духовно очистване.

Само с чистене физическото тяло чрез храна, и въобще – чрез чистене – не е достатъчно.

23.XII.1926 г., Варна (Подпис)

VI.4. Кратки бележки от Общия окултен клас от 1927 г.

54. Сряда (школна лекция) [4.V.1927 г.]* (кратки бележки)

Бог царува на Небето, Бог царува в живота. Да бъде Името Му благословено!

(Фиг. 54.1) Реализирана възможност.

Това е един обикновен чертеж, елементарни работи. АВ е една възможност на един живот от 100 години. Това са лъчи, които слизат върху възможността. Еднаква ли сила ще имат тия лъчи? По какво ще се различават тия 7 лъчи? Всякой един лъч има отношение със съзнанието на човека. Всяка мисъл става желание и всяко желание става акт, и актът образува формата. Растенията много служат за повдигането на човека. Те са предшествували човека.

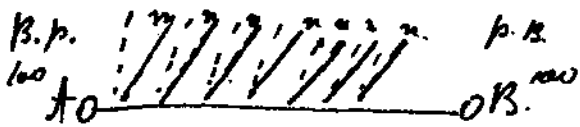

Фиг. 54.1

Догде човек се занимава с дребнави работи, не може да разбере Божественото. Нали бяхте при Бога? Отгде дойдоха губерките? Като ви кажат една лоша дума – това са губерките. Защо се изменя състоянието ви?! Защото минавате сега една област в природата, гдето силите не са организирани, та ви чукат по главата. Има същества, които за вашите чувства и пет пари не дават.

Всякога да правите отчет: това, което мислите, това, което говорите и това, което вършите. Да знаете какъв процент има за вас окръжающата среда. Окръжающата среда може да бъдат и растенията, животните, въздухът. Някои от тях оказват по-малко или по-голямо влияние върху човека.

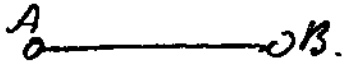

Фиг. 54.2

(Фиг. 54.2) Това е пътят, по който сте тръгнали.

(Фиг. 54.3.) Това са паралелни линии, лъчи, които идат от разумния свят и оказват своето влияние. В училището на живота ние не разгадаваме обикновените работи.

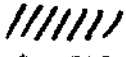
Фиг. 54.3

---

* ПРИНЦИПИ НА НЕЩАТА : 32-ра лекция от Учителя [на Общия окултен клас, г. VI (1926–1927 г.)], държана на 4.V.1927 г. в София. – Във: Възможни постижения : Лекции на Общия окултен клас на учениците от Всемирното Бяло Братство. Г. VI (1926–1927), Т. III. София, 1933, стр. 192–212. (бел. М. И.)

Някой брат писал писмо на друг брат така: «Аз ви обичам и любя, но не търся Вашата любов.» Защо му е писал това писмо? Прав е, свободен е, но защо пише писмо? Това е един закон на необходимост. Писанието на писмото е неговото падение. Той е бил на покрива, бил е свободен, но пише ли писмо, пада и се натъртва. Намирам, писмото не е написано хубаво и всичко е фалш. Защо го пише? Защо се хвърля долу? Защо хората пишат дълго и широко? Писанието, то не е ваше. Кажи си правото: «Паднах», и нищо повече – признай! Говорим едно, а вършим друго. Чуждото нещо, усвои го и си тури своето име отдолу. Друга е работата, който търси пътя на Истината, приложението на Любовта и методите на Мъдростта. Неверството, съмнението – това е падение. Всяко падение – ще се натъртиш, и нас ни държат отговорни за нашето падение. Тия, падающите мисли падат понякога на пътя, по който ще минем – и често се контузим. Живейте например един месец с един нервен човек, и вижте след един месец какво влияние ще окаже върху вас.

И светиите губят своето равновесие. Илия, който беше храбър, се уплаши от една жена. Мислите ли, че ние сме по-храбри от него? В пътя на живота ни се отбелязва. Ние си влияем чрез своите мисли, чрез своите желания и действия, но думите ни са свободни. Потребно е за силните ученици трудна задача, дадена в живота, която трябва да се разреши. Кой е правият път!? Всяко падение има отклонение и будната душа знае – от сегашното състояние, от днешния ден може да определи какво е бъдещето, какво ще бъде утрешният ден. Прозорливи да сте. Всяка една мисъл има особено качество, което се познава. От строежа на тия мисли зависи нашето щастие. Всякой трябва да дойде свежи тук. Да сте свободни в своите действия. Във всякого трябва да откриете по една нова черта – това е Божествен закон. Не откриваш ли, той е обикновен. Всякой ден ще откриваш ново в своята молитва. По-хубава почивка от молитвата няма. Сънят е изключително състояние. У ангелите има ли сън? У Бога има ли сън? Всякой ден да откриваш по един лъч, който е вложен в тебе.

Някой, когато вика другиго, има обичай – вика го с движение на пръст. Това е анархия. Цялото ти тяло да даде израз на един акт. Всякой пръст, като направиш с него движение, да знаеш, че това движение ще се върне към теб. Тия ваши движения са причина за изгубването на вашето благословение.

Патриотизмът не е Божествена идея, а е само едно чувство. Казвате: «бащин дом». Кой е бащина ви дом? Да се върнем при Бога, и тогава ще научим това патриотическо чувство.

Важната мисъл е: да имате Любов към Истината. В България ще ви турят единица за Истината. Не може тъй и тъй. За Истината бележка не може да се тури на човека. Тя има еднакво приложение. Цялото естество да е ангажирано. С Истината, с всички мъчнотии ще се справите. Истината е строга, неуловима. Любовта би те търпяла като невежа, но Истината не търпи невежа, нечист, не може да търпи хилавия – и това е красивото. При мен да дойде, който е свободен. Да разбира човек себе си. Правилно разсъждение, самоизправление, забогатяване.

Задача: за 10 месеца, няма да пропуснете дъжд да не излезете и се окъпете. Капките да падат върху вас като благодат. Една баня, направена на дъжд, струва 100 обикновени бани. Ще се подмладите. Дъждът хубаво да ви окъпе. Тези са баните на ангелите. Кога има дъжд, излез с тънка дреха, хубаво да те окъпе, и кажи така: «Господи, всички капки на този дъжд да паднат върху мене като благодат! Както възрастяваш растенията, така да възрастиш в мен всичко добро, красиво. Всички добродетели да възраснат на този дъжд!»

Да пеете вътрешно! Вслушвайте се във вътрешното пение – то е сила Божия. Будно съзнание. От дъждовете всякой да си вземе колкото може, и ще благодарите, че ви е изпратил този дъжд. Ще пиете 1–2–3 чаши вода, ще се изтриете и преоблечете. Не отлагайте! Ще имате една реалност, опитност, какво влияние ще окажат тия дъждовни капки. 10 години наред да ходите на Карлсбат бани, не струват. Това са бани на ангелите. Както чистят тия капки, така да ни очистят и да дойде благословение върху нас. Ще чувствате такива моменти, които никога не сте имали. Силата е в упражненията. Всякой ден има свои качества. Да знаете дните със свойте известни качества. Защо Господ избра първия ден, а не втория? Защо избра неделята за въздигание на Христа, а не събота? Неделята е ден на Любовта. Ще почнете с първия ден. Кой кога ще се измокрите, ще забележите.

Цялата природа е пълна с живот. Да се простудите е невъзможно. Ако не го направите, после ще дойдат губерките. Организмът ви трябва да се опресни. Порите на тялото ви да са отворени и да дишате чрез тях.

Бог царува на Небето, Бог царува в живота. Да бъде Името Му благословено!

VII.

Д-Р ИВАН ЖЕКОВ

МАРШ «ВИТОША»

Маршъ „Витоша“.

Текстъ и муз. Д-ръ Жековъ

Allegro moderato

Piano

Хай-де всич-ки дружно да вър-вимъ на-предъ Да вър-вимъ да вър-вимъ да вър-

вимъ за-друж-но ний, да лѣ-тимъ, да лѣ-тимъ без-спир-но вси да вър-вимъ да вър-

вимъ да вър-вимъ за-друж-но ний и нъмъ Ви-то-ша да по-ле-

тимъ. Да вър-вимъ

Су-тринъ ра-но въ зо-ри

птич-ки хат за-пѣ-ятъ, на-ши-тъ ду-ши Бо-гу хим-ни свѣт-ли

лѣ-е-ятъ. Слънце жи-во-твор-но-о нъмъ Витошъ гор-до гле-да.

лѧч-е-зар-но ве-ле-лен-но всич-ки по-здрав-ля-ва ля-ва.

Марш Витоша

Хайде всички сдружно да вървим напред!
Да вървим, да вървим, да вървим задружно ний;
Да летим, да летим безспирно вси;
Да вървим, да вървим, да вървим задружно ний;
И към Витоша да полетим.

Сутрин в зори рано, птички кат запеят,
Нашите души Богу химни светли леят;
Слънце животворно към Витоша гордо гледа
Лъчезарно, велелепно всички поздравлява.

Д-р Иван Жеков

MARCHE "VITOCHA"

Dr. JEKOV

Allegro moderato

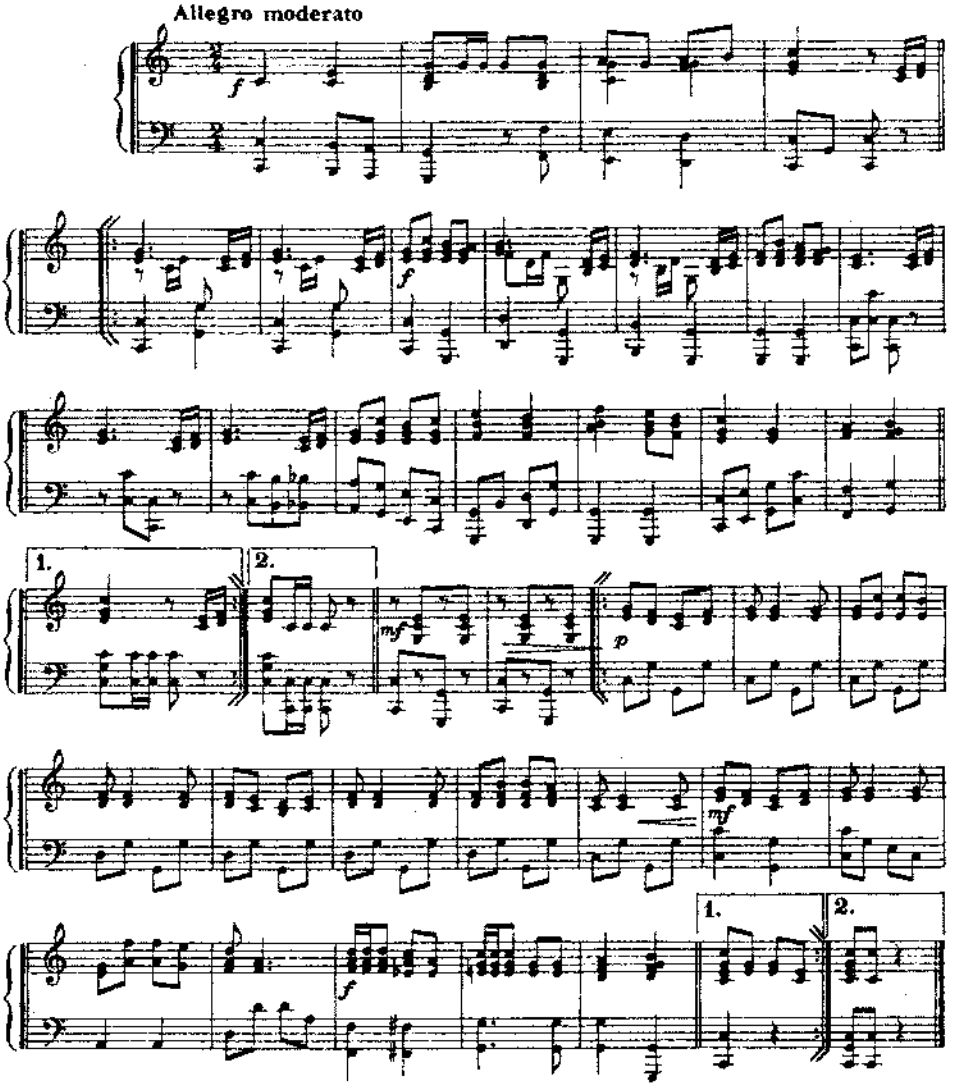

Supplément à Conscience de Vie N° 11 - 12 - 3e Année.

© 1956

Printed in France

Tous droits d'exécution publique de traduction, de reproduction, d'adaptation et d'arrangements réservés pour tous pays.

Curly John Sgt. Paris III Tel : ARC. 74-83

Сава Симеонов

(1922 г.)

Спомени от село Мърчаево и от Изгрева

I. Спомени от с. Мърчаево и от Изгрева
Сава Симеонов 507

II. Хороскоп на Сава Симеонов Стоянов
от Светозар Няголов 559

III. Биография на Елена Симеонова Стоянова
от Светозар Няголов 571

IV. Хороскоп на Елена Симеонова Стоянова
от Светозар Няголов 575

Сава Симеонов

I. Спомени от с. Мърчаево и от Изгрева

Магнетофонен запис.
Записал и изработил: Вергилий Кръстев.
2005–2006 г. София

1. ПЪРВИ ДЕТСКИ СПОМЕНИ. БОДЛИВАТА КРАВА

Роден съм на 30 ноември 1922 г. Спомням си, че живеем в нова къща. Баща ми е излязъл от старата къща. Те са били много заможни, пиели са много, а имат добитък, 200 овце, 100 кози. А са били двама братя на дядо ми. Въртели са голяма търговия с камъните от кариерата, добили са пари и са закупили имот. Но са закупили много, понеже и другите им съседи са имали също толкова имот. Та, голяма част са го имали по наследство. Правили са овощни градини със сливи и джанки, за да печат ракия, която са я продавали на няколко ханове, които ги е имало около с. Владая. Така са печелили пари. Занимавали са се с обработка на камъни от кариерата. Имали са много сгради за животните. Братята са живеели общо – имали са две паянтови къщи, но са имали обори за овцете, козите, воловете и конете. Всеки един добитък си е имал отделно помещение. А когато излязохме в новата къща, тя бе тухлена, на около 200 метра от постройките. Ние сме били в центъра на селото. Спомням си дедо си, на когото правехме бели. А имахме една бодлива крава, която няколко пъти налиташе да ме боде. А аз едвам се движа, защото съм малък, но си спомням виковете на останалите: «Кравата! Кравата!»

Аз съм бил на три години, когато баща ми се отказа от пиянството, от цигарите, и станаха вегетарианци. Най-много си отдъхна майка ми и заработи с по-голямо желание около къщата. До този момент дедо ми оправяше всичко. Но му олекна, когато баща ми се отказа от пиянството. Дедо ми си замина през 1929 г.

2. СИМЕОН СИМЕОНОВ

Баща ми се занимаваше с обществена работа. Друг беше Петър Стоянов, който беше много активен. Те се занимаваха с въздържателно дружество, в което проповядваха да не се пие и да не се пуши. А в селото всички пиеха и бяха пияници. После основаха вегетарианско дружество. Дори имаше 50–60 души, които станаха въздържатели. Но се намеси политиката. Баща ми беше

земеделец. Обичаше да приказва, да общува с хората. Занимаваха го потребностите на селото. Нямахме път от с. Мърчаево до с. Владая, за да стигнем до София. Нямаше вода в селото. Училището бе малко, класните стаи не достигаха за учениците. А ученици и деца – много. Тогава всеки си седеше на село и още не бяха почнали да бягат от село за София. Трябваше да се разшири училището. Чак през 1939 г. направиха пътя от Мърчаево до Владая. Събраха около 200 души работници, като прокараха пътя, измениха трасето. И аз съм работил на този път. Чак през 1944 г. се прокара електричество в село Мърчаево. Понеже беше много активен, през 1934 г. баща ми го избраха за кмет със 140 гласа срещу 20 гласа. По убеждение беше земеделец. Той издействува чрез властите и изпратиха агроном, който да обучава мърчаевци да присаждат дръвчета. Купиха лико, калеми, ножове, ножици – всичко, което е необходимо за присаждане. През пролетта, като дойде моментът – през месец май, като дойде времето «мъзга» по дръвчетата, тогава се присажда. Към 20 души се обучиха и много диви дръвчета се облагородиха.

Първи, които се обявиха срещу баща ми и петимата, които за първи път се свързаха с Учителя, бяха кръчмарите. Нямаше кой да им пълни кръчмите.

Вторият беше попът на селото. Обяви се срещу Учителя. През 1929 г. майка ми се сдоби с дете. И попът не иска да го кръсти, защото сме «дъновисти» и безбожници. А като не се кръсти, не се издава кръщелно свидетелство. А това е първият документ на човека, че се е родил и че го има. Та, това бе много тежко за всички. Не само че не искат да го кръстят, но не искат да го запишат. Питаха Учителя и Той им каза: «Запишете го в общината.» И така направиха – записаха го. Това беше брат ми Димитър. А след туй се раждат Валентина и Еленка. И те също не са кръстени. Попът ръководеше селото. Това бе борбата срещу учението на Учителя.

При брат Темелко няма тази борба. При Никола Георгиев – той има седем деца, те са кръстени, жена му си яде месо, както и той – това го знае попът и затова ги кръщава. А жена му на Темелко също не иска да се откаже от месото. Това попът го знае и затова не ги гони. Но по-късно по естествен начин стават вегетарианци. Тя е под влияние на близки и роднини – а това е голяма сила на село. Затова ядеше месо и не се отказваше от него.

А майка ми няма връзки с роднини. За нея Елена Хаджи Григорова е авторитет, най-добрият човек. Тя я обучава как да възпитава децата си.

Дедо ни, бащата на татко ни, държеше да се яде месо. На него ще му заколят коза или овца, но той е вече възрастен и не може да го изяде. А тогава след 2–3 дни месото се разваляше. Трябваше да го раздаде на селяните. Даваше и на нея, но майка ми го изхвърляше. Що разправии е имала майка ми с него, за да изхвърли месото, което той го връчваше. Имаха големи борби отначало. Някои мислят, че това е лесна работа. Напротив – това е жестока борба за защита на някаква идея. Навремето това бе много голяма работа – смятаха, че ако някой не яде месо, може да му стане нещо, да се разболее и да умре. А това мисли цяло село, начело с попа! А ние сме сами. И затова не дружим с никого, защото ни се подиграват всички. А в едно село това е много трудно да се издържи. Около тебе са близки, роднини, замесени са много хора от двата рода – на мъжа и жената. Беше жестока борба и битка всеки ден.

И сега е същото. Ако работиш някъде и кажеш, че си вегетарианец, ще те изядат жив, особено ако разберат, че си станал такъв заради някаква идея. А защо? Защото не им трябват идейни хора. Това е причината.

3. МАЙКА НИ ВАЦА

Майка ни Ваца е родена в Перник. Нейният баща е убит по време на войните 1914–1918 г. Нейната майка остава вдовица, с три дъщери. Тогава е било така – събират се вдовиците с овдовелите мъже, едните довеждат деца, другите заварват деца, после приражда деца и се явяват десетина гладни гърла. Така баба ми Магда се оженва в с. Владая и довежда три дъщери. Едната от тях е майка ми. Там си създава семейство. Тя не е могла да учи и не можеше да чете и да пише. Такива са били времената – жената се е готвела само за домакиня, да върти къщи и да ражда деца. Баща ми, за да отиде в София, пътуват пеша до с. Владая. А там е имало няколко хана, където понякога са пренощували и селяни от с. Мърчаево. Там баща ми среща майка ми като мома и се оженва за нея и я довежда в с. Мърчаево.

По онези години баща ми дава една стая на учителката Елена Хаджи Григорова. Майка ми се запознава с нея, както и с Веса Козарева. А това са учени жени, последователки на Учителя. Майка ми дружи с тях и те стават като роднини на семейството ни. Ние нямаме връзка с другите роднини. Защото всички гледат на нас като на хора, които са направили някакво престъпление – не ходят на черква, не се черкуват, не ядат месо, не пият, не черпят. А Мърчаево тогава е отдалечено от София, защото няма път още. Има училище до четвърто отделение. Така че Елена е играла голяма роля за майка ни, за да се приобщи към учението. Майка ми вече не яде месо. Но жените на другите братя си ядат месо. На брат Темелко жена му си яде месо, на Никола Георгиев жена му си яде месо, Петър Киров, Петър Стоянов си ядат месо. Само майка ми спира да яде месо. Тогава разкарват добитъка си, той вече не им трябва за ядене и колене. Продават овцете, свинете, козите. А имота си не го работят сами и го дават на изполица на други да го работят и след това си разделят наполовина онова, което са изработили. Това е 1928 г. – още ги няма децата. Баща ми продава сеното. Не са били никога в мизерия. Имало е какво да се яде и с какво да се обличат.

Майка ми е под влиянието на Елена Хаджи Григорова*. Тя я поучава, тя работи с майка ми и я въвежда в Учението. И чрез нея се култивира у нас учението. Ние по това време нямаме никакъв контакт в селото с други селяни. А защо? Ние сме в селото, но всеки се настройва срещу нас. Викат: «Тоя не яде месо. Дай да му дадем месо! Тоя не пие, дай да му дадем да пие!» Така се подиграваха с нас. И затова не ходехме никъде. А има и такива – на някого му е мерак да ти даде ракия и месо. И така, не ходехме никъде.

Елена изигра голяма роля върху майка ми. Тя непрекъснато говореше на майка ми. Учеше я на много неща, които знаеше от беседите на Учителя. И то практически неща за една домакиня и майка.

После с майка ми ходехме на беседи в къщата на Петър Киров. Там се събирахме по 4–5 души. Петър правеше опити да свири на цигулка песните на Учителя, а ние ги пеехме. Сутрин той ни чакаше, а зимно време бе запалил кюмбето, да затопли стаята. Той четеше беседите. След това си отивахме, да си вършим селската работа.

А когато ни идваха на гости Елена и Пеню Ганев, то ние, децата, знаехме, че ще дойдат в неделя и ги чакахме извън селото. И като дойдат у дома, трапезата бе сложена за гостите. Заедно се хранехме. А той възкликваше: «А-а, та тия деца всички са със сини очи!» Това му правеше впечатление.

---

* За Елена Хаджи Григорова вж. «Изгревът» том XVII, стр. 4–324 и снимките от № 29 до № 65. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

Сестра ми Сийка беше най-силната ученичка в цялата околия. Беше много работлива, много съвестна, месеше хляб, готвеше, грижеше се за семейството. Имаше самочувствие. През това време майка ми имаше ядове с раждането на другите деца. Баща ми искаше тя да учи в гимназията. Тя отказа, искаше да учи за готвачка. Той се обиди много. Той се озлоби и я би много лошо и майка ми едва я отърва да остане жива от баща ми. И тя се отказа да учи. Дълго време кара така, накрая се ожени за един, който стана пияница. После тя се вайкаше. И животът й се провали.

Брат ми Димитър го записаха да учи в Първа мъжка гимназия, но не му вървеше учението. Четири години посещава училище и не премина в нито един клас. Всички ученици са в ДКМС (Димитровски комунистически младежки съюз) – а това е комунистическа организация, – само той не иска. Не искал да се занимава с политика. И така се настроиха срещу него. Не завърши нищо.

А сестра ми Валентина също учеше в София. На нея й вървеше учението, но тя се учи при голяма мизерия. Нямахме пари. Но завърши.

Не е лесна работа да родиш толкова много деца, да ги отгледаш. Тогава на село всичко се изработваше там. Дрехите, цървулите – всичко преминаваше през ръцете на жените и техните станове. Жената беше тогава робиня не на мъжа си, а на децата, гдето ги раждаше.

4. НЯМА ЗА МЕН ПАРИ ЗА УЧЕБНИЦИ

Ходех на училище в село Мърчаево отначало, в отделенията, в прогимназията 2 години, в с. Владая и 2 години в с. Райко Даскалово, или село Църква. Ходехме до училище пеша. До с. Владая е 3 километра, а до с. Църква е 5 километра. Отиваме и се връщаме. Баща ми не се занимаваше със скотовъдство, а ние, като се връщахме от училище, се занимавахме със стоката. Имахме кошари, яхъри, къщи за стоката. За тях трябваше голяма грижа и много хора. Оттогава досега непрекъснато съм работил, от сутрин до вечер.

Имаше имот, имаше стока, имаше блага, но пари нямаше. Баща ми не работеше на постоянна работа, та да има заплата, та да ми даде пари за училище – тетрадки, учебници. Накрая ми дадоха малко пари – за 2–3 учебника. А те са десетина. Трябват още пари. Оплаквам се на майка ми, а тя вика: «Абе, ти прочети тези, па после ще видим.» А аз от тези нейни приказки съм си направил заключение. Нямат пари, нямат средства. Майка ми трябва да продаде кокошка и яйца, та да вземе някой лев. А у дома е пълно със стока, ама не ги продават. А защо? Защото идват касапи да ги купуват за клане. А татко ми е вече вегетарианец и не продава вече стоката за кланица. Това бе голямо препятствие. А защо не са питали Учителя как да се справят с тази стока, аз още не знам. А Той щеше да им даде съвет. А не питат. Аз се занимавах със стопанската работа – имахме волове, крави, овце. А другите деца са малки, те лазят по двора. По едно време ми казва, че ще ме прати в гимназия. Казвам му: «Аз ще уча тогава, когато сам мога да си изкарвам пари.» А това бе добре дошло за него. Слуги нямаше у къщи. Аз не съм слуга, аз съм роб на този имот.

5. КОГА И КАК УЧИТЕЛЯТ ПРИСТИГНА В С. МЪРЧАЕВО

Това стана няколко дни след голямата бомбардировка над София. Ще ви разкажа как това стана. Аз тогава бях в школата за запасни офицери като телефонист. На 10 януари 1944 г. бе голямата бомбардировка и около школата

паднаха големи бомби. Голямо напрежение и тревога. Във Военната болница, в Александровската болница паднаха бомби. В нашия район падна бомба върху един хангар през деня и обърна нагоре релсите на ж.-п. линията. През нощта на 10 срещу 11 януари 1944 г. дадоха тревога, падат бомби, гърмят гърмежи, прожектори разкрояват небето, като търсят самолети, за да ги обстрелват от противовъздушната отбрана, която бе около тухларните фабрики. Аз като телефонист дадох тревога, предадох тревогата и избягах. В този хаос през нощта аз избягах. В школата имаше хиляди хора и когато обядваха, дойдоха самолетите и хвърляха бомби. А през нощта нищо не се вижда. Аз избягах, но на следващия ден към 9 часа се връщам. Фелдфебелът ми казва: «Ще те съдят, понеже си избягал.» Но беше голям хаос, 10 000 войници тичат насам-натам, няма роти, всичко е разрушено. На 13 януари 1044 г. три школни роти ни евакуираха в гр. Радомир и мен ме взеха за «свръзка», нали бях телефонист. И оттам можех да ходя до Мърчаево и да се виждам с Учителя.

6. ПЪРВАТА МИ СРЕЩА С УЧИТЕЛЯ. ВОЙНИК ВЕГЕТАРИАНЕЦ

А каква е първата ми среща с Учителя? Ето, Той идва към мене, вдига пръст и казва:

– Всички хранителни вещества се намират в хляба.

Не Го питам нищо. А в казармата аз съм вегетарианец, не ям месо, а само хляб. И ми отговаря. А аз не съм задавал въпрос за хляба и какво ям в казармата. Така отговори на въпроса на всички, които ме заобикаляха и ме убеждаваха, че ще се изтощя и ще умра от глад.

А този въпрос бе много голям за мене. В казармата ми се подиграват, че не ям месо, после ме тормозят, заплашват ме с наказания. Да си войник вегетарианец, не е за разправяне. Как съм издържал, само аз си зная.

7. ВОЙНИК В ГРАДСКА ОТПУСКА

Втория път, като отидох в с. Мърчаево, Учителят ме среща и вика:

– Ти защо бегаш от казармата? Ти ще си там, където падат бомбите, и ще помагаш.

Демек, като че съм се страхувал и съм избягал. Но ме упрекна, че съм избягал.

Третият път беше, когато Учителят вече работеше с приятелите по каптажа на изворчето. А нашата къща бе на това място, че оттам се виждаше къщата на Темелко. У нас живееха много хора: Стефан Белев, Пеню Ганев, Теофана и Мара Савови. Беше по обед и отиват при Темелко. Извикаха ме да седна на обед на масата срещу Учителя. И това бе единственият ми обед с Него. Като свършихме обеда, отидохме в стаичката Му, влязох вътре, а там е Юрданка Жекова. Учителят взима от масата едно томче и ми го подава. Беше «Вечното Благо». Казах му:

– Учителю, това томче вчера го получихме, имаме го.

Тогава Той го взе от мене, сложи го на масата и ми подаде друго томче. Това беше решаващ момент, за да ми говори.

8. КАРТАТА НА БЪЛГАРИЯ И УЧИТЕЛЯТ

Когато отидох последния път при Него, нямаше много хора. Имаше само 2 сестри – тази, генерал Стоянова, беше изчезнал синът ѝ и се вайкаше и питаше Учителя къде е и ще се върне ли. А синът ѝ беше ликвидиран, Учителят знаеше това, но мълчеше и не искаше да ѝ го каже. Щадеше я.

Имаше карта в стаята и Учителят започна да ми показва на картата докъде са стигнали руснаците и откъде те ще минат. Друг няма около нас. Показва ми къде ще минат руснаците към България. После си събра картата и я прибра. Беше лятото и тогава руснаците се биеха срещу германците още на руска територия, не бяха ги изгонили от територията на СССР. Е, това бе важното. Показа картата на мен и после я сгъна и я прибра. Представяте ли си?

И не след дълго руснаците влезнаха в България по пътя, показан от Учителя на картата пред мене в с. Мърчаево. Така че аз съм свидетел как Учителят им прокара пътя първо на картата и после ги доведе в България. На много хора не им харесва това, което извърши Учителят. Но това е Негово решение и това е Божията Воля. Та, руснаците и комунистите в България дойдоха с Неговото благословение. И с Неговото решение. На някои не им изнася това.

9. «ЩЕ ТИ ОДЕРАТ КОЖАТА ЖИВ»

След това аз се приготвих да си тръгвам и да си взема довиждане. А той ми вика:

– Не, не, чакай! Дайте ми едно столче!

Дадоха Му едно столче и седна до колонката отпред на балкона и аз стоя до него. Беше замислен и така правеше: сложи Си свитите юмруци един върху друг и духаше върху тях. Защо духаше, не знам. Духаше не да се сгрее, защото беше лято, беше топло. Духаше за нещо друго. Аз не зная, Той си знае и е замислен, свил вежди и не мърда. Седя около 15 минути, после отпусна ръцете и първата Му дума беше, все едно ми е видял целия ми живот как ще протече. И веднага ми каза:

– Ако останеш тука, ще ти одерат кожата жив.

Значи, ако остана в с. Мърчаево, жив ще ме одерат. Искаше да каже, че както имам у дома книгата «Вечното Благо», то с това Вечно Благо, което е у мен, ще ме одерат, за да ми вземат не кожата, а искат Вечното Благо, което съм съградил у мен. После ми каза:

– Ти с това Вечно благо, което си получил там, ако останеш там, ще ти одерат кожата.

А пък аз от 13-ата си година останах на поправителен за IV клас за гимназията. А защо? Връщам се от училището и веднага започвам работа с добитъка, не мога да видя книга от умора. Те гледаха, родителите ми, стопанството да върви. А за него трябваше не хора, не слуги, а роби.

10. КАК СЕ УЧИ БЕЗ ПАРИ

Веднъж се връщаме с баща ми от село Райко Даскалово (с. Църква) през нивите и стигаме до една голяма нива. Казва ми:

– Абе, ще учиш, ще станеш учен човек.

А пък аз виждам възможностите на баща ми. Те имат блага, имат имот и стока, но трябва да го продадат, за да вземат пари и аз да се изуча. Да се

продаде нещо, та да има пари. Баща ми изобщо не се занимаваше със стопанството, той не работеше, а се занимаваше с обществени работи, тичаше насам и натам и все нещо оправяше за селото. А той бе зодия Овен и се занимаваше все с нови идеи, с нови работи в селото.

Аз му казвам:

– Аз ще се уча само тогава, когато сам ще започна да си изкарвам прехраната. Когато стана господар и сам да си изхранвам прехраната – тогава ще уча.

Много разговори с него не можеше да се говори. Навремето това беше добре дошло за тях, защото аз оставах у дома, да се грижа за стопанството. Имах задача да уча, като идея.

Минаха 3–4 години, и в тази възраст човек заяква, работи навсякъде, коситба по ливадата, събиране на сено, вършитба – всичко минава през ръцете ми. Но през моите ръце. Баща ми беше много приказлив. Като тръгнем някъде с него, като срещнем някого, веднага ще го заприказва и минава време, а аз чакам. От 19-годишен сам работех.

11. РОБ НА СТОКАТА В СЕЛО

Та, да се върнем на това, което Учителят каза за «Вечното благо». Аз съм не село, чета беседи, но с това нищо не става. А другите дечурлига на баща ми бяха с 10 години по-млади, та едвам ходеха, бяха малки тогава. Родителите имаха проблеми с раждането и отглеждането на малките деца. Имаше блага – стока и имот, но пари няма. А пък баща ми не иска да продава добитъка за клане – нали е вече вегетарианец. Имахме пречки. Имаше стока, но не я продава. Темелко отива и чука камъни в кариерата, но баща ми може да чука също, но не иска, той се занимава с обществена работа. А няма пари. Ние не сме продали животно на касапи. И какво ги правим толкова животни? Баща ми продаде овцете на самоковски овчари, но остави само едно шиле, което нямаше виме и не беше за продан. Остана при нас, ние му се радвахме, то скачаше от радост, та дойде време да му връзваме краката. И като станат шилетата на овце, то от тях имахме 20 овни. Да, 20 овни, които бяха поставени в една кошара и по цял ден си кюскаха главите, биеха се. Имахме една крава – от нея станаха 10 волове. А те трябва да се хранят. Те бяха в услуга на земеделието, с тях оряхме, карахме колите и със сено и слама и фураж ги хранехме. Покривахме разходите. Имаше храна за тях. Аз бях заангажиран най-много, защото аз съм най-голям, аз ще чистя оборите, аз ще ги храня, ще ора земята. Да се гледа добитък, човек става роб. Изкарвахме по някой лев, като впрягахме воловете в колите и с тях разкарвахме павета до София. Така си покривахме нуждите. Пет чифта волове се впрягаха в коли. Имахме 3 кобили.

После баща ми стана надзирател в кариерата. А другите работеха, изкарваха и правеха паветата. Тогава с тях се застилаха улиците на София и се правеха големите пътища. Баща ми имаше заплата, но дечурлигата пораснаха и тръгнаха на училище в София. И за тях трябваха пари. Та, живеехме в голяма мизерия. Голямата ми сестра беше отличничка в прогимназията, но в последната година се скараха с баща ми – той искаше тя да учи в гимназия, а тя искаше да учи в училище за готвачки. Скараха се, и тя се отказа да учи понататък. Казваше се Сийка – това е най-голямата ми сестра. След това съм аз – Сава, после – Лозан, Вера, Валентина, Елена, Димитър. Седем живи деца – седем гърла, които трябваше да се чуват, да се гледат, да се хранят, обличат и учат. Голямо нещо.

12. УЧИТЕЛЯТ МИ ОПРЕДЕЛИ ПЪТЯ НА ЗЕМЯТА

Та, това беше животът ми на село. Защо го разказвам? За да ви станат ясни думите на Учителя: «Ако останеш тука, ще ти одерат кожата.» Това бе първата Му дума към мене. А кой ще ми одере кожата? Аз работя и не искам нищо. Това е мое разбиране, изковал съм го у себе си от беседите. Това не е шега работа. Аз само чета беседи и никъде не ходя. Нямам свободен ден. А то е един изход за мен. Иска да каже, че «имаш вечно благо, но от него, нищо няма да разбереш». И Учителят започна да изрежда така замислен, съсредоточен

– А-а, ти ще отидеш там, после ще отидеш там, но и там нема да стане.

Учителят изрежда едно след друго, но е недоволен от това как ще ме приемат там, където ще отида. Приказва, че ще правя смени, но какви смени, откъде да знам? Нямам понятие за това. И накрая каза:

– През 1964 година ще се оправи, ще се оправи това. – После: туй ще стане, онуй ще стане, и накрая каза: – Защо се боиш от комунистите?

И накрая каза:

– Защо ще е нависоко, а не нашироко.

А това не можех тогава да го разбера.

– А, то ще се оправи, ще се оправи.

Учителят го вижда и все едно, че говори с него. Вдига дясната Си ръка нагоре и вика: «А, то ще се оправи, то ще се оправи.»

И накрая каза:

– Ама ти си добре, дръж връзката. Ще се оправят нещата.

Това е връзката с Учителя.

После си взимам довиждане и се прибирам. Беше събота, бях в отпуска от казармата и накрая в неделя си отидох в казармата.

13. ПРЕДПРИЕМАЧЪТ

Има и един друг факт, при който не съм задавал никакъв въпрос. Учителят отива към изворчето «Изворът на Доброто». Аз съм при извора. До мене е Бандерски, а до него е Верка Куртева и една друга сестра. А Тодор Бандерски е капитан и каза на Учителя:

– Аз съм донесъл камъчета от Бяло море, да можем да ги сложим тук.

А пък Верка Куртева казва:

– Ако е тук Борис Николов, щеше да ги нареди хубаво.

А пък Борис е майстор по мозайката и нарежда камъчета – та това са съображенията на Верка. А Учителят е на 10 метра от нас и говори с Кирил Икономов. По едно време Учителят дочува какво казва Верка Куртева. Като чу това, като скочи, и тръгна към нас.

– Какъв е тоя Борис Николов? Борис Николов ли? Какъв е тоя Борис Николов?

Гласът Му беше строг, беше недоволен и отхвърлящ едновременно Борис. Странно впечатление ми направи това. Аз не познавах Борис. А пък после се запознах с него, след 5 години, когато дойдох в София.

Учителят искаше да каже, че Борис ще направи някаква грешка към мене. А каква ли беше? Борис една година работи мозайка при Бертоли, после се отдели от него и започна сам да работи. Усвои занаята мозайка, после наемаше сам обекти, а ние ги изпълнявахме. Беше събрал работници все от Брат-

ството. Той ще мине към нас, ще поработи малко, но онова, което се върши и работи непрекъснато, това сме ние. Той е като предприемач. Това е той – предприемачът. Ако че е от Братството.

Пример. Работим мозайката на Софийската опера. Това е голям обект. Трябват работници. През това време Борис е наел обект и Резиденцията в Лозенец и още няколко обекта. На обекта при операта долу се бърка мозайката с машина, после се качваше горе и се разстилаше. Имаше общи работници за грубата работа, но нямаше майстори. Ние работим с Крум Въжаров като майстори – двамата. А какво сме изработили, то Борис го смяташе и го представяше за заплащане. Но много от работниците не бяха доволни от заплащането, протестираха или напускаха.

А ние оставахме с Борис. Нали сме от Братството, трябва да имаме общ живот и обща работа. Но после това се разруши от предприемача. А как това стана, ще го разкажа, когато му дойде времето. Предприемачът винаги си остава такъв. Ако да се пише, че е от Братството. В Братството трябва да има само ученици. И никакъв предприемач. Където се яви предприемачът, се създават отношения на чорбаджия и слуги, на господар и роби.

14. ЗАЩО УЧИТЕЛЯТ ЩЕШЕ ДА СИ ТРЪГНЕ ОТ С. МЪРЧАЕВО

Имаше две рождени сестри, Мара и Теофана Савови, които бяха също дошли в Мърчаево и живееха в нашата къща. Беше и майка им. Както са живеели на Изгрева, така същото го правят тук. На Изгрева са били непрекъснато пред стаята на Учителя. И тук застават пред вратата Му и цял ден висят. Но тук е много тясно, не можеш да се разминеш. Понякога стоят и на балкона. И сега, идва Катя Зяпкова, която е настроена срещу тях още в София, среща се с брат Темелко и му наприказва защо ги държи тук, та да смущават Учителя, а не ги изгони. Цял ден стоят и никаква работа не вършат. Брат Темелко отива и ги разгонва. А Учителят по това време е излязъл от къщата и е на разходка. Като се връща, вижда, че тия двете ги няма, и пита:

– Къде е Теофана?

А някой Му казва:

– Брат Темелко ги изгони, за да не Ви пречат.

– Така ли? Отиваме си. Събирайте си багажа! Отиваме си. Съберете се всички и приберете багажа! Отиваме си.

Идва Юрданка Жекова и разбира какво е станало, отива при Темелко и го пита:

– Какво си направил?

– Ама, така ми казаха.

– Скоро при Учителя, ще целуваш ръка на Учителя, а ние ще правим молитва. Ще Му искаш прошка.

Темелко отива с цялото си семейство и Му иска прошка.

– Учителю, аз не знаех как са работите.

Учителят приел цялото му семейство в малката стаичка.

Така Учителят остана в село Мърчаево. И оттогава Темелко беше си обещал на никого да не прави забележка. Беше си предоставил къщата и имота си на Братството и Учителя.*

---

* Вж. «Изгревът», том XXII, снимки № 95, 96, 97, 98, 99. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

15. МАСЛОТО, КОЕТО ПРЕДИЗВИКА КАВГАТА

Един брат от Ботевградско идват с жена си при Учителя и носят едно пакетче масло. Тогава бе криза, нямаше хранителни продукти, беше война и имаше купонна система. И олио нямаше. И маслото е оставено на бюфета в коридорчето. Всички виждат и знаят това. Маслото си седи и Учителят не го пипа. Тогава Катя Зяпкова отива при Юрданка, която е готвачката, и я предупреждава:

– Сестра Юрданке, това масло ще се развали. Вземи, че го сготви.

Юрданка отива при Учителя и Го пита за маслото. Чува думите Му:

– Не бързай!

Минават няколко дни. Там живееше едно семейство под наем, а Темелко искаше да ги махне, та да си освободи стаята за семейството си. Но Учителят му казва:

– Не бързай! Няма да ги махнеш. Нека си седят.

А те живееха до стаята на Учителя.

Сготвили яденето накрая с маслото. Тогава Учителят им казал:

– Хà занесете това, дето го сготвихте, на това семейство.

Изненадали се, но няма какво да сторят – занесли го. Онези благодарили, седнали и го изяли. Минали няколко часа, онези не се отровили от яденето, но започнали страшни кавги и гюрултия, продължили през деня и през нощта.

На другия ден Учителят се обръща и им казва:

– Видяхте ли какво стана с маслото? Ако бяхте го яли вие, то с вас щеше да стане същото.

А защо е така? Като понесли маслото насам, за с. Мърчаево, си говорели:

– Абе, ние носим това масло на Учителя, но ще го ядат накрая други.

Беше вложена в маслото друга мисъл и трябваше да се види каква е. Видя се чрез кавгата, която през нощта бе стигнала до бой. Това го видяха всички и накрая научиха един окултен закон – че мисълта също може да се материализира чрез човека.

16. ВРЪЗКАТА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО С УЧИТЕЛЯ

Теофана и Мара Савови цял ден стоят до вратата на Учителя. Неговата стая е малка. А там, гдето стоят, е тясно и пречат на другите да преминават насам-натам. А те подпират вратата на Учителя.

Всички знаят за историята с Темелко, гдето им бе казал да се махат от вратата и да не пречат на Учителя. Затова всички си мълчат и ги търпят. Щом Учителят ги търпи, трябва и те да ги търпят. Търпяха ги заради Него.

Ето, идва Игнат Котаров, вижда ги и отива при Учителя.

– Учителю, как ги търпите тия двете да стоят пред стаята Ви по цял ден?

Отговорил му така:

– Те не ми пречат. По-добре тук да стоят, пред стаята, без да вършат нещо, отколкото да тръгнат от къща на къща и да правят бели. Без тях е по-лошо.

А Игнат е буен и е як и с двете си ръце веднага ще ги изхвърли навън. Но се вразумява.

Не минава много време, ето идва друг, вижда ги тия двете, отива при Учителя и Го пита:

– Абе, Учителю, тия нямат ли друга работа, та по цял ден висят пред вратата Ви?

Учителят го погледнал строго:

– Това им е работата – да стоят пред вратата. Те са връзката на човечеството на Земята с мене.

Е, какво ще кажете сега? Значи те вършеха също някаква работа, но ние не знаехме каква е тази работа. Учителят от село Мърчаево ръководеше съдбините на човечеството. А това човечество се беше разделило и воюваше и се изтребваше. От месец януари до месец октомври 1944 г. Учителят бе в село Мърчаево, а Втората световна война бе в разгара си и милиони хора умираха по фронтовете на войната.

17. ДВИЖЕНИЕТО НА ВСЕКИ ЕДИН ОТ НАС НА ИЗГРЕВА

Веднъж на Изгрева Учителят казал на Теофана:

– Излез навън и се разходи из гората.

А защо ли? Цял ден тя виси пред вратата Му права. Тя излиза навън, в гората, и се разхожда. А там имаше немско поделение, към ж.-п. линията, и се разхождаха насам-нататък германски войници. Ние знаехме това, защото ги виждахме отдалеч.

Изведнъж Теофана се озовава до войниците. Тя се уплашва от тях и извиква:

– Учителю!

През това време сестра й Мара отива при Учителя и Го пита къде е Теофана. Отговаря й, че е излязла да се разходи в гората. Марето отива до края на гората и започва да я вика с глас:

– Фани, Фани!

Но – никакъв ефект и глас от нея. Учителят по това време също излязъл и започнал да вика:

– Фани, Фани! Къде си?

Около Него имало братя и сестри и гласът Му се чувал най-много до 10 метра. Но Той продължавал да я вика. След време тя се върнала невредима от германците и от гората.

А какво ние представляваме като личности всеки поотделно – ние не знаем нищо. Знае само Учителят. Не знам нищо за себе си и не знам за другите. Като гледат Теофана, тя е отнесена. Такива й са възможностите. Мара, сестра й, е същата – отнесена. Така са построени. А пребиваването на всеки на Изгрева е строго определено, то не е произволно. Движението на всеки на Изгрева е много добре регистрирано – къде се ходи и кой какво прави. Всичко се следи от Онзи, Който управлява Изгрева. А това е Учителят. Движението на всеки на Изгрева е строго определено. Само че ние това не осъзнаваме. И не знаем.

18. ВТОРИЯТ ЕТАЖ НА КЪЩАТА

На Изгрева Елена Хаджи Григорова и Пеню Ганев живеят в обща къща. В източната част живее Елена, а той – в другата част. Къщата е тухлена, неизмазана, и стои така 2–3 години. По едно време Пеню* започва да прекарва материали – тухли, греди, за да вдига още един етаж. Учителят му казва:

– Няма да дигаш!

* За Пеню Ганев вж. «Изгревът», том XVI. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

Той спира. Като минават 5–6 години, Пеню Ганев се приготвя да вдига още един етаж. Вика майстори. Учителят отново му казва:

– Кой ти каза да вдигаш етаж? Няма да вдигаш!

Три пъти му казва. А той иска да вдига етаж. Не слуша.

А Учителят е имал нещо друго пред вид, но не му го казва. След 9.IX.1944 г. дойдоха комунистите на власт, в София дойдоха много техни хора от селата и трябваше да ги настаняват по квартири. А София бе разрушена от американските бомбардировки. Ако имаше още един етаж, щяха да му сложат със съдебно решение комунисти. Тогава така ставаше – чрез съда ти се определяше квартира, къде да живееш и колко наем да плащаш и какво да ползваш от къщата и двора.

После Пеню се ожени, народиха му се деца и живееха в тази къща. Та, послушанието е най-важното.

Само тогава човек може да провери онзи, който го закриля. А този случай Пеню го разказваше за поука. Но нямаше вече кой да го слуша. Нямаше ги слушателите. А защо ли? Заради своето непослушание към Учителя всеки си беше тръгнал по свой път и така се разминаваха помежду си и с времето. И с Учителя, и с учението Му.

19. МАГАРЕШКИЯТ ТРЪН

На Изгрева е станало дума за т. нар. магарешки трън, който расте нависоко и цъфти много хубаво, но само магарета го пасат, и то само цвета му. Оттук му е името – трън само за магарета. Но той расте и в София, и в с. Мърчаево. Станало дума дали има видоизменения на този трън на различни места. Казах им, че има видоизменения. Тогава идва брат Пеню Ганев и ми казва, че Учителят му поръчал да ми каже да извадя един магарешки трън и да Му го занеса на Изгрева.

Минават години и аз съм забравил. А могло е да отида, и с копачката, с кирката да откопая някой корен в ливадата. Но не съм го сторил, понеже съм забравил или съм смятал, че това не е толкова важно. Идва в с. Мърчаево брат Пеню и вика:

– Абе, ти си обещал нещо на Учителя да Му дадеш. Защо го бавиш?

Тогава с него тръгнахме по ливадата, открихме един голям магарешки трън, вече прецъфтял и презрял, и аз го откопах. Дадох го на Пеню и той го отнесе на Изгрева на Учителя. Пеню отива при Учителя, носи Му магарешкия трън, показва го и казва:

– Ето го, донесох.

А Учителят с болка извикал:

– Е, най-после магарето пристигна на Изгрева!

А магарето според Учителя не е случайно животно. То е символ на четвъртото посвещение на ученика. Та, магарешкия трън го посадиха в двора на д-р Иван Жеков.

Минаха много, много години, може би 40–50 години, и накрая на мястото на този магарешки трън издигнах тази къща на 4 ката, т. е. на 4 етажа. Ето какво роди този магарешки трън. Да се чудиш и да се маеш. От магарешки трън, та да стане чудо и да се превърне на голяма къща. Та, ние много неща не познавахме и понякога подминавахме думите на Учителя. След години разбирахме, че това, което е изрекъл, не са само думи, а закони за човека. И то какви!

20. ЗАМЕРВАНИ С КАМЪНИ НА ИЗГРЕВА

Аз съм дошел за първи път на Изгрева през 1928 г. с баща ми. Той дойде с воловете от с. Мърчаево да изоре нивите на Изгрева и да ги засади. На Изгрева няма кой да работи. На Изгрева има хора за разходка, но няма кой да работи. Разхождат се и си приказват. По онова време младежите учат в училище и в университета. А другите, които се събират да слушат Учителя, те са хора за слушане, а не хора за оране и копане. Та, извикаха баща ми да оре нивата на Изгрева. И така аз дойдох с него и за пръв път видях Учителя. За пръв път влязох в салона на Изгрева през 1928 г.

А на Изгрева няма орачи, няма копачи. А има само зяпачи. Това е. Има и такива, които слушат, и такива, дето не слушат. Ето един такъв случай.

Започнаха да се строят къщи и бараки. Заселиха се доста хора, а след това се народиха и деца. Отраснаха тези деца и започнаха да правят бели и да създават грижи на родителите си и накрая – на Учителя. Така веднъж две деца отиват към салона, скарват се, накрая се сбиват и всяко от тях отива при майка си, реве и обвинява другото. Двете майки са наперени, настръхват и отиват пред салона да се разправят. Всяка защитава детето си. Нагрубяват се и се стига до бой. И започват да се замерват с камъни. Едната хвърли камък и побегне, после другата хвърли обратно камъка. А баща ми, той оре с воловете и гледа този сеир. А сестрите викат:

– Абе, разтървете ги, може ли този резил тука пред очите на Учителя!

А Учителят от прозореца се провиква така:

– Нема да ги закачите! Ще ги оставите свободни!

А тия се замерват с камъни. А това са две семейства, заселили се на Изгрева с деца, та да участвуват в духовния живот на Изгрева.

Минаха много години. Тези камъни отново се явиха. Нали знаете поговорката: «С техните камъни – по техните глави.» И така, от тези камъни бе разрушен Изгревът.

21. ТРИТЕ ЯДРА НА ИЗГРЕВА

Идва един брат на Изгрева. Учителят го посреща пред салона, застава строго и с висок глас вика:

– Вие, младите! Вие, младите! Вие, младите!

Повтаря го три пъти. Братът изобщо не може да разбере за какво става въпрос. А Учителят продължава:

– Аз ще ги изгоня! Аз ще ги изгоня!

Братът мълчи, не може да разбере нищо. Учителят продължава:

– Три ядра има тука, които си правят каквото си искат.

Други приказки няма. Само това. След малко Учителят ги посочва тия три ядра.

Първият е **Любомир Лулчев**. По това време той събира младежите около себе си, прави се на проповедник, на ръководител, и така създава една група от около 20–30 души, които нарекли «Упанишади». И така тези 30 души се отклоняват от Учителя.

Вторият е **Симеон Симеонов**. Той е имал около себе си антураж от братя и сестри. Всеки е искал да има група и да бъде ръководител. Аз съм живял в неговата къща като наемател. И там, при него, се събираха и той им четеше беседите на Учителя, свиреше им на цигулка и пееха песни. Но това беше като

затвориха салона през 1958 г. А преди това, от 1945 г. до 1958 г. той ръководеше тези събрания в салона, казваше какво да се чете, какви молитви да се казват и какви песни да се пеят. А той им свиреше на цигулката.

Третият бе **Христо Цонзоров**. Той завършва агрономство, дават му работа в провинцията като агроном, но не отива да работи, а седи на Изгрева. А на Изгрева някой трябва да го издържа, да го храни. А кой го издържа? Намира се една сестра да го храни. А той се правеше на светия. Живееше в една барака на една сестра. Та те нямаха жилище, къде да живеят. Може ли да се направи тука жилище? Онази обстановка е такава – тука са ниви. Тоя направил и сковал барака, друг сложил палатка. Накрая имаше брегове, където бяха тоалетните. Но никой не иска да отиде надолу, а всеки иска да бъде близо до салона. И са взети местата близо до салона, а другите бяха свободни. Та, бяха поникнали бараки напълно безразборно.

И така, този брат, към когото се бил обърнал Учителят, да му каже за трите ядра, е бил Игнат Котаров. Той отива до бараката, гдето живее Христо Цонзоров, оглежда я отвън, вижда една тенекия, пълна с газ. А с газ се наливаха тогава газените лампи за осветление вечер. С нея се пълнеха газовите примуси и с тях се готвеше, те бяха много практични за всички. Игнат взима тенекията, полива с газ бараката отвън и я запалва с клечка кибрит. Бараката изгаря. Та, така Христо Цонзоров остана без барака и трябваше да напусне Изгрева. Та, имаше някои, които можеха да живеят на Изгрева, а за други не бе позволено.

А Цонзоров беше добър човек, не е лош човек. Но с поведението си беше създал ядро, което работеше срещу Учителя.

22. ИГНАТ КОТАРОВ

Той е от Казанлък. Баща му и майка му са от Братството. Като бил на 9 години, се разболял от холера. Съобщават на Учителя. Отива в Казанлък, посещава ги в къщата. А Игнат лежи на кревата, ще умира. А Учителят пристъпил до него, хванал го за ухото, вдигнал го на кревата и го изкарал навън от стаята, на двора. И така му минало.

Той е бил много немирен като малък. Не слуша баща си. Той го праща тук и там да свърши някаква работа – нищо не свършва, а прави само бели. А баща му викал:

– Като знам какъв аз бях непослушен – бих те пребил от бой. Но и аз бях такъв, какво да те правя?

И той е бил като него.

Идва на Изгрева, търси си работа, става работник – прави паркет, после се качва на връх Мусала, става пазач, бил е на Черни връх пазач. Отчитал е термометрите, колко е студено. По време на бомбардировките е било забранено нощно време да се свети. А той с фенерче е ходил да отчита термометрите. Германците, които са охранявали Витоша, имали са зенитна батарея срещу американски самолети, го забелязали. Хванали го, смятали, че е шпионин и че с фенери е давал сигнал на самолетите къде е Витоша, та да бомбардират по-успешно София. Искали са да го разстрелят на място. Но Учителят се е намесил и го е спасил.

Имал е барака на Изгрева. Учил се е да свири на цигулка. Има го на снимка с музикантите. Бил е по убеждение комунист. И като такъв, няколко пъти по време на беседа е възразявал на Учителя. Учителят му казал:

– Имаш право три пъти да реагираш. Два пъти едвам съм те издържал, но трети път – не. Внимавай, скъсвам връзката си с тебе.

Като идеен човек, беше много правоверен и праволинеен. Като комунист бе идеен човек – и не отстъпи от убежденията. Беше живял дълги години на Изгрева. Пред очите му беше изминал целият живот тук. И когато някои след това подиграваха някого с името «дъновисти» или упрекваха Учителя, той ставаше и Го защитаваше. Налиташе дори да се бие. Такъв беше. А беше много здрав и доживя до дълбока старост.*

23. ПЕТЪР КИРОВ**

Петър Киров е от село Мърчаево. Той е от Братството. Беше много деен и в неговата къща се събирахме и четяхме беседи редовно. Та, той беше ръководител на Братството. Баща ми и Темелко не ходеха при него, но другите се събираха. Там редовно го посещавахме, на беседите. Там аз започнах и се запознах с Школата на Учителя – беседи, лекции, песни и задачи, които ни се даваха. Когато идвахме в София, заедно с него спяхме в кухнята на доктора. Тези хора вече ги няма.

Той бе по професия юрганджия и беше направил юрган за Учителя. Носи го през гората, но по това време започнало да пръска дъжд. И той започнал да търчи. Но колкото повече бягал с юргана, толкова повече се мокрел. Пристига при Учителя и Му връчва юргана.

– Учителю, ето юргана, ама малко го намокрих от дъжда.

– О, нема нищо, че го намокрил дъжд. Това е благословение за твоя труд. От горе идва благословение.

Петър въздъхнал от облекчение.

В неговата къща бяха отседнали много братя и сестри по време на евакуацията от София. Той имаше две паянтови къщи, но те се бяха напълнили от софиянци. Нямаше празно място. Той контактуваше с много хора. Викат го да им прави юрган и за два дни го направи. А пък мене като викнат за мозайка; по 20–30 дни работех. Така и аз имах своите познати.

24. СТОЙНА КОНДАРЕВА И ПАНТАЛОНИТЕ НА УЧИТЕЛЯ

Имаше една сестра, Стойна Кондарева. За нея Учителят казал на Юрданка:

– Извикай Стойна и дай тези панталони на Стойна, понеже много ги малтретирам, да ги опере. Стойна е достойна да ги опере.

Юрданка се чуди какво означава това. Та, Учителят много си малтретирал панталоните – от онези, които са ги перяли, и те започнали да се оплакват на Него, и затова Той решил кой да ги опере. А Стойна е достойна. Има рима, но е било вярно. Дават панталоните на Стойна, опира ги, изглажда ги и Му ги връщат. Той ги взима, оглежда ги и казва:

– Хубаво.

– Учителю, кой казва «хубаво»? Вие или панталоните?

---

* За Игнат Котаров вж. «Изгревът», том I, стр. 39–42, 44–48, 126–128; том II, стр. 292–293, 353; том IV, стр. 100–102, 218–219, том VII, стр. 320–322. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

** Снимки на Петър Киров – виж. в «Изгревът», том XXII, № 93. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

Усмихнал се и казал:

– И аз, и панталоните.

Накрая Юрданка и Стойна въздъхнали от облекчение.* Това е била голяма задача, да ги переш внимателно, да не ги малтретираш, а още по-внимателно да ги гладиш и да не ги прегориш. Не е било лесна работа. Ютията навремето се запаляше с дървени въглища, които се разпалваха по особен начин, с кюнец от печка.

26. СИРЕНЕТО НА КАРАКАЧАНИТЕ

Петър Киров и Стойна решили да отидат на Витоша при кошарите на каракачаните. А те имаха стада и правеха сирене. А долу по селата нямаше нищо. Всичко беше с купонна система и се даваше само по парче хляб. Качват се горе, взимат една тенекия сирене, слизат долу в с. Мърчаево и си я разделят. Стойна е предан човек и си държи сиренето при Юрданка, която отговаря за домакинството и кухнята по това време в къщата на Темелко. Учителят знае тая работа. От време на време Учителят се обръща към Юрданка:

– Дай малко сирене!

Юрданка Му дава. Днеска, утре – и сиренето се свършва. Половината тенекия се свършва. А Стойна е шивачка. Ходи по селото и от къща на къща седи и шие на селянките и дъщерите им рокли. Ама те я хранят, те я поят и понякога преспива при тях. А тя е много контактна и селяните я обичат. По едно време Стойна се обръща към Юрданка:

– Дай малко сирене от тенекията!

– Няма сирене, тенекията се изпразни. Учителят искаше от сиренето и аз Му давах.

– Така ли?

Тя започнала да скача и да се радва, че Учителят е изял сиренето, което тя е донесла от каракачаните. Тази нейна реакция толкова много озадачила Юрданка, че отива и споделя с Учителя.

– Това е защото аз винаги благодарих за сиренето на овцете, на каракачаните и на Стойна.

Та, тя беше една от тези, които изпитаха силата на благодарността на Учителя. А това е благословение.

26. СТОЙНА УШИВА ДРЕХА ЗА ЦАР БОРИС III

Тя беше много редовна в Учението, беше добра, услужлива. Когато работеше, взимаше много малко пари. Всички я уважаваха. Понякога не взимаше пари за шиенето. А тогава нямаше конфекция, тогава се шиеше на ръка, а после бяха дошли шевните машини «Сингер» от Германия. Имаше ги такива, които се движеха на ръка и такива – с краката. Та, ако не си ушиеш рокля от шивачка, няма да имаш рокля. За мъжкия костюм беше същото. Шивашкият занаят беше много ценен и добре се заплащаше. Но това не важеше за Стойна. Тя работеше много добре, но работеше почти без пари. А понякога шиеше и не взимаше пари.

---

* Вж. «Изгревът», том XXII, снимка № 22 на Стойна Христова Кондарева и Юрданка Жекова. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

Искам да спомена, че Мария генерал Стоянова бе дала една поръчка на Стойна Кондарева – да ушие някаква дреха, която трябваше да я подари на цар Борис III. Подарява я, и каква била изненадата, когато тази дреха царят я носел и бил заснет на снимка и Стойна я видяла в един от вестниците. Носи вестника на Изгрева и го показва и се радва. Все едно, че тя е излязла на снимката, а не цар Борис. Знаеше и можеше да се радва на труда си. Такива хора веднъж се раждат и веднъж ги има. Те не могат да се повторят. Днес могат да се видят само на снимка.

27. ВЛАДО НИКОЛОВ – РУСНАКА*

Владимир Николов и брат му Сергей побягват от Русия по време на Гражданската война и пристигат в България около 1922 г., когато тук ври и кипи от белогвардейци. Тези двама братя се заселват в село Мърчаево. Дядо ми има къща, паянтова къща, и има две свободни стаи. Дава им ги, да живеят там. Един от братята – Сергей, се оженва за мърчаевка и баща ми му е кум. А Владо е бил един от тези петима пияници, гдето с баща ми отиват на ул. «Опълченска» да слушат на беседа Учителя. И той, и брат му Сергей се отказват от пиенето и стават вегетарианци.

А Владо става каменоделец и работи с Темелко на кариерата за добиване на камъни, павета и други каменни изделия. А когато откриват извора «Ръцете» на Рила, там има една голяма скала. Учителят му дава думите, написал ги е на лист, а Владо с чук и длето изчуква буквите, които и досега си стоят. После буквите ги боядисват със синя боя, за да се откроява по-добре надписът. Той прави и първите «ръце», които стават чучур на извора.

Брат му Сергей беше също каменоделец. Той правеше т. нар. еврейски плочи. Отрежат камък, метър дълъг, широк 60 см. Изравни го, търка го, полира го, после напише имената на умрелите и ги докарват в София. Така се изхранваха.

28. ПЕТЪР СТОЯНОВ**

Беше много активен човек. Той нямаше деца и беше свободен от семейни грижи. Беше като предприемач за каменоделците, и така осигуряваше работа и хляба на мърчаевци. От с. Мърчаево караха камъни за строежа на Съдебната палата. Изкараха и насякоха камък 7 м дълъг, 1 м висок, 80 см широк, и се наеха 15 чифта волове, завързани един за друг. А колко е мъчно да ги накараш всеки впряг в едно и също време да почне да тегли. А нямаше тогава път до с. Владая. Как сме го докарали този камък, аз не зная. Специални коли бяха направени. А от с. Владая го докараха с 3 чифта волове до Овча купел. Тогава се запалиха осите на колелетата, от търкането на колелетата. После го докарахме до ул. «Козлодуй», където имаше работилница за дялане на камъни.

По време на бомбардировките Руският паметник беше полуразрушен, бяха разместени плочите и той ръководи, за да се ремонтира.

София се строеше. Нямаше тротоарни бордюри. Тези камъни се изрязваха в кариерата на с. Мърчаево и се докарваха в София. Това го организира Петър Стоянов. Така мърчаевци се изхранваха. От друго място няма откъде да вземат лев.

---

* За Владо Руснака вж. «Изгревът», том XXII, снимки № 93 и 102.

** Снимка на Петър Стоянов вж. в «Изгревът», том XXII, под № 101. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

29. ЖИВАТА ВОДА

Брат Темелко, Петър Стоянов, Елена Хаджи Григорова, Пеню Ганев и Веса Козарева тръгват до посетят извора «Живата вода». Той е над язовир «Студена». Има две села – Боснек и Крепец, които са близко до извора и Чуйпетльово е отгоре. Там има една поляна с един извор, който тече 15 минути, па после спре да тече. Пак 15 минути тече, и пак спре. Бяха направили чешма с корито. Та, ходеха да я видят, защото много се говореше за нея. Отиват и Пеню се съблича и по гащета влиза в коритото. А е заредил фотоапарата и е направил снимки с всички онези, които са били на този извор. Та, това е за тази снимка. Тази снимка е от «Живата вода».*

Там има пещери. И водата идва оттам. Казвали са, че е много лековита. А тогава много се вярваше в извори с лековита вода. Затова им казваха «Живата вода». Който пие от нея, оживява. А който пие обикновена вода, от нея живее, докато си умре. Това е разликата между двете води.

30. МИНЕРАЛНИЯТ ИЗВОР В СЕЛО РУДАРЦИ

Това е топъл извор в село Рударци. По времето на Учителя всички, които са се били преселили от София в село Мърчаево, са ходели много често до този извор. Има много направени снимки с Учителя на този извор. Донасяли са си минерална вода с дамаджани. А Учителят е бил казал веднъж, че тя е лековита. И е обяснил защо.**

На този минерален извор сутрин рано пристигаха жените, натоварени с волските коли, разтоварваха дрехите и започваха да перат. А тогава всичко се переше на ръка с големи домашни сапуни. Да перете дрехи е много уморително. Часове се пере. Но водата е топла, минерална. Освен това е много мека и е добра за пране. Пере се лесно, сапунът се разпенва лесно и лесно се изплаква. След това дрехите се простират по трънете, за да съхнат. По-късно сковаха простора за дрехите. А понякога времето беше лошо и си докарвахме опраните дрехи, които ги слагахме в празни, но измити каци. Тогава ги разстилахме по стобора у дома.

На този извор идваха жените от съседните села. Перяха, перяха, па после се кърпеха на него. Чак вечерта се завръщаха обратно с колите и говедата. А през това време стоката пасеше наоколо. Та, не минаваше ден да няма перачки на извора.

По-късно, по време на социализма, там направиха ресторант, до извора, и направиха басейн и баня. А нашата бригада през 1958 г. направи мозайката на тези обекти.

И оттам дойдоха от милицията през 1958 г. и арестуваха Борис Николов, започна се следствието, че процесът, после – затворът, и бе освободен на 1 януари 1962 г. Това е вече известно.

---

* Публикува се в настоящия том на «Изгревът» – том XXIII.

** Вж. «Изгревът», том II, стр. 313. (бележки на съставителя Вергилий Кръстев)

31. МЕСТА НА ИЗГРЕВА ПО 300 МЕТРА

Голямата трагедия и драма на Изгрева започна оттам, че не послушаха Учителя. Беше им казал да закупят по 1000 метра, та всеки да си оформи парцел, да си построи барака и да може да се обработва земята и с нея да се изхранват. Тогава много хора бяха без професии и без работа. Имаше гладни на Изгрева. Но не послушаха и раздробиха парцелите по на 300 метра. Покъсно по плана Мусман стана регулация и се оформиха улици и границите на закупените по 300 м места се промениха. Някои бяха орязани. Започнаха разправии, караници, че дори се съдиха за 1–2 метра. Грозни сцени пред лицето на Учителя. А Той всичко търпеше.

Най-добър пример е случаят с Петко Епитропов и д-р Иван Жеков. Съдят се. Петко разрушава част от къщата на д-р Жеков и построява триетажна къща. След големи ожесточения се примиряват. В тази построена къща на Петко, той никога не живя там. Наследниците му я продадоха, а през 1972 г. бе разрушена от държавата. Никаква следа от нея, но остана поуката.

«После, всички слушат, всички имат желание, искате да поправите Изгрева. Изгревът е поправен, вие не сте поправени. Всеки, който иска да поправя Изгрева, прилича на онзи, който отива в училището, за да поправя училището, ще даде тон на професора. Дошъл тук някой, да поправя Изгрева. Вие нямате понятие. Не поправяйте Изгрева! Той е университетът; професорът си знае работата. Вие ще учите там. След като свършите университета, ще излезете навън и тогава ще видите някои погрешки. Оставете се от този мерак – да поправяте Изгрева. Това не е право. Изгревът е място, гдето се учим. Че нас Господ ни е събрал. «Ние не сме добри хора» – така да казвате, не е право. В даден случай може да не сме добри, но в друг случай ние сме добри. Някой път сме неразположени, но някой път сме разположени. Докато сме добри, направим една погрешка и веднага я поправяме.»*

32. ПРОТИВОДЕЙСТВИЯТА

Закупуват се местата. Но онзи, който ходи да оформя договорите и нотариалните актове на общината и съда, е д-р Жеков. Защо той ли? Другите са заети и не им се занимава с тази работа. А и не могат и не умеят. А д-р Жеков това го може. Той е така устроен, че е обществена личност, която се грижи за другите. Но започват да го обвиняват, че прави далавера с местата и нотариалните актове. Критикуват го. Той не може да издържи и влиза в депресия и лежи прикован на легло. Юрданка ходи непрекъснато да моли Учителя. Но Той мълчи. Накрая отива при него, вижда го, че е неподвижен, и му казва да дойде на другия ден на лекция в салона. На следващата сутрин той едвам става, намира някакви патерици и се домъква до салона, който е на 100 метра. Започва да ходи на беседите на Учителя и постепенно захвърля патериците, излиза от депресията и се оправя. Благодарение на него бяха запазени всички договори за местата на Изгрева и цялата документация по отчуждаването на местата, както от 1947 г., така и от 1972 г., когато се разруши Изгревът. Аз ги предадох, за да ни послужат. Но местата не бяха върнати. На тяхно място бяха построени легациите и посолствата.

---

* ДВА БОЖЕСТВЕНИ ПРОЦЕСА: 15-а лекция от Учителя, държана на 30.XII.1942 г., сряда, 5 ч сутр., Изгрев. – Във: Факти, закони, принципи. Т. I. Общ окултен клас, Г. XXII (1942–1943). Изд. «Бяло Братство», София, 2002 г., стр. 201. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев).

33. НЕПОСЛУШАНИЕТО

«Като дойдохме на Изгрева, идеята беше да няма телени мрежи. Като дойдоха първите пионери, като приеха моето учение, какво направиха? Казвам: вземайте места по хиляда метра, широки дворове да имате. Те взеха по триста метра, да има за всички. Всеки взе по триста метра и тури телени мрежи. Каква култура може да има – по 300 метра, и направиш по една дървена барака. Мислиш, че прогресираш. Прогресираш в туй, че като стане земетресение, като паднат, няма да те затиснат, няма да те убият. Прогресът е там. Вие очаквате, като дойдете за бъдеще. Защо целият Изгрев да няма една телена мрежа, пък вътре да няма никакви мрежи. Всичките изгревяни аз ги наричам помаци. Казвам: не може да стане, то беше. Казват: «Да направим кооперация.» Още по-лошо ще бъде, ако направим кооперация. «Да турим правило.» Каквото правило туриш, ще бъде по-лошо. Ако искате закон, светът е пълен със закони. Да вземем, тия закони са много хубави. Всеки трябва да бъде закон за себе си. Сегашният порядък е отличен. Ако се тури справедливост, онези чиновници, които са на работа, всеки да извърши работата си с честност, да се намали трудът, отличен е този порядък. Не е необходимо да работиш 8 часа. Чакаме ние да дойде бъдещето. За бъдеще, умните хора като дойдат, ще се измени редът. В Русия приложиха, но пак насила. В руския порядък, както изнасят германците, 13 милиона хора станаха жертва, за да се тури редът на болшевизма. Всички казват: «Да очистим богатите, да останат сиромасите.» Сиромасите като останат, пак същият порядък ще бъде. Малкото вълче, малкото мече, което е безопасно като малко, може да го милваш, но като стане мечка, носи същия характер, непоправимо е вече. Най-първо хората като сиромаси са малки мечета, тогава човек всичко обещава. Ние очакваме да се оправи светът. Ще дойде едно оправяне на света. Но сега какво трябва да се прави? Онези от вас, които сте умни, трябва да се направи един опит. Да опита човек кое е възможно. Изгревчани може да се опитат да махнат всички телени мрежи. Казвате: «Ще изгубим мястото.» Като се махне телената мрежа, мястото му къде ще бъде?»*

34. ДЕДО ПОП КОНСТАНТИН ДЪНОВСКИ И ИВАН ЖЕКОВ

Дедо поп Константин Дъновски е водил голяма борба срещу гърците за самостоятелна служба черковна на български език. И първото венчило, извършено от поп Константин Дъновски на български език, е на бащата на д-р Жеков. И така той става кум на бащата на д-р Жеков. И оттогава започва връзката им.

Като малко момче, Иван Жеков е носел менчето с вода на дедо поп, с което е ръсел с босилек главите на българите при черкуване. В замяна те са хвърляли по някой грош в менчето. Понеже е обичал много халва, понякога е взимал от менчето по някоя монета и си е купувал халва. Оттам е връзката им с поп Дъновски. Имал е хубав глас и е пеел много добре черковните песни. А тогава това се е ценяло много при черковните служби.

---

* МАЛКИЯТ ОПИТ: 8-а лекция от Учителя, държана на 11.XI.1942 г., сряда, 5 ч сутринта, Изгрев. – Във: Факти, закони, принципи. Т. I. Общ окултен клас, Г. XXII (1942–1943). Изд. «Бяло Братство», София, 2002 г., стр. 108.

Тези извадки от 15. и от 8. лекция лично ги бе подготвил Сава Симеонов и ми ги предаде за публикуването на своя разказ. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев).

35. ШЕГИТЕ НА ЮНОШАТА ИВАН

Като дете е бил буен, правел е бели и се е шегувал много. Така на Архангеловден майка му му дава един списък да занесе на дедо поп Дъновски, да го прочете на служба. А тогава на този лист са записани имената на всички заминали сродници. Те се четат от дедо поп при служба за успокоение на душите на умрелите. Такъв е бил черковният обичай. Но юношата Иван взима списъка, скъсва го и записва други имена, и то арменски. И когато дедо поп Дъновски взима от него листчето да го чете, вижда само арменски имена. Тогава разбира шегата му. Но тогава това не е била обикновена шега. А нещо повече. Затова, че е бил добър черковен певец, му се е разминало само с каранница.

36. ИВАН ЖЕКОВ – СОЦИАЛИСТ И КОМУНИСТ

Като ученик, Иван Жеков започва да изучава социализма и много му допада. Започва да защитава бедните и онеправданите. А това в училище тогава не се позволява. Изключват го от Варна заради тези негови социалистически идеи. Отива да учи в Търново. И оттам го изключват. Отива в гр. Казанлък и там завършва гимназия.

Той е така устроен, че е много социално заангажиран. Присъствува и на връх Бузлуджа на конгреса на социалдемократите на Димитър Благоев и са ги били и пребили селяните с тояги, че една баба от гр. Казанлък го е лекувала и го е спасила. Участвува и в други конгреси. Той е бил гарант да се приеме Васил Коларов за социалист в кръжока му. А след време Васил Коларов и Георги Димитров стават големи личности в комунистическото движение в България. През целия си живот беше социалист по убеждения и социално свързан с тях.

37. ВЕТЕРИНАРЕН ЛЕКАР

Баща му го изпраща да учи в Букурещ ветеринарна медицина. Там се сблъсква с румънските чокойски синове, които са били богати и са унижавали българите. А в Румъния по това време има много българи, които са останали още от турско време и не са се преселили в България. Студентът Иван често им гостува, вижда онеправданото им състояние – че са роби на румънските чокои, и се опитва да се бори срещу тях. Влиза в дрязги със синовете на чокоите. И напуска Букурещ и се връща в България.

После баща му го изпраща в гр. Парма, в Италия, и той там завършва. Връща се в България. Отначало е ветеринарен лекар в гр. Шумен, после е служел и е охранявал българската граница, като е осигурявал санитарния контрол на добитъка, който се прекарва през границата. Накрая се завръща във Варна. Понеже е бил веселяк, човек на живота, то всяка вечер са се събирали в градското казино и са се веселели с песни, ядене и пиене. А той е бил душата на компанията. Има запазени снимки и картички до него, като го обявяват за цар на компанията и по веселба. А да те обявят за цар, трябва да си го заслужил и доказал.

38. СРЕЩАТА МУ С УЧИТЕЛЯ

След като Учителят се връща от САЩ, д-р Иван Жеков се среща с Него в една печатница, където е искал да печата някаква брошура на социалистите. Учителят му казал, че тази брошура може да почака, а първо ще се отпечата Неговата «Науката и възпитанието».

Така започва тяхното ново запознанство. Учителят го е подтиквал да се занимава с фотография. И той е запечатал много хора на снимки, които днес дори не си спомняме за тях и не можем да разчетем снимките, кои са тези личности. Имаше стотици снимки и стотици негативи. Така се разпиляха. Аз ги пазех, но всеки идва и си взима каквото му трябва. А никаква полза не виждахме от тези негативи. А аз нямам отношение към тях. Аз имам друг път. Сега, когато ми покажат някаква снимка, направена от д-р Жеков, не ги познавам тези хора. Били са. А сега ги няма. Останали са само на снимките, че са били, но никой вече не знае кои са и за какво са идвали на Изгрева при Иван Жеков. Времето изтече и тези хора си заминаха, и никой не ги познава вече.

Накрая остана срещата му с Учителя. И нея я имаме, заснета и на снимки. Има я и на спомени. Записани и разказани от други преди мен.

39. БУЛГУРЪТ И НЕПОСЛУШНИЦИТЕ НА ИЗГРЕВЪТ

Д-р Жеков бе разработил една задача как да се храни най-естествено и най-рационално българинът, като прибавяше различни смеси от различни житни растения. Искаше да се приложи булгурът навсякъде. Настояваше пред Учителя, но чу Неговия категоричен глас: «Тази работа няма да стане.» Но д-р Жеков не Го послуша, а започна да развива още по-голяма дейност. Имаше голям склад на Изгрева със зърнени храни. Накрая сключи договор с един домакин в едно военно поделение и започна да изпраща цели чували от булгура. Но когато трябва да му платят – нищо не става. Изиграват го. После ходи по съдилища да се съди. Накрая бе завлечен, беше изигран и фалира. Загуби време, сили, средства. Така се случва с ония, които не слушат Учителя.

Ама той не е първият, нито последният, който не е слушал Учителя. Всички, които са били на Изгрева по различно време, не са Го слушали.

40. КОЛКО ХОРА БЯХА НА ИЗГРЕВА

Сега слушам, че някой разправя, че на Изгрева е имало 200–300 души. Това не е вярно. Имало е много къщи и бараки. И това не е вярно. Имаме документи, имаме нотариалните актове на парцелите и на местата на Изгрева. Имаме имената на собствениците им. Имаме имената на хората, които са живеели в бараките и в къщите. Имаме улиците също. Затова трябва да се направи скица на Изгрева, да се видят улиците, да се обозначат къщите и бараките и да се напишат хората, които са живели там. Това трябва да го направите, за да се знае каква е истината за Изгрева. Ще ви предам списъците на живущите на Изгрева още от 1927 г.

Бележка на съставителя на «Изгревът...» Вергилий Кръстев

През есента на 2005 г. помолих Светозар Няголов да направи скица на улиците и къщите и хората, които са живели на Изгрева. Преди това му бях дал една скица, направена от Галилей Величков. Бях му дал и една скица на Са-

лона на Изгрева, с размерите. Той работи денонощно и подготви материала, направи скицата на Изгрева на един голям картон, а в една тетрадка написа под номера къщите на обитателите и имената им.

Така че сме изпълнили заръката на Савата. Дано е жив и здрав, за да види, че сме го послушали и изпълнили онова, което ни е казал. Той ми даде списък, направен от д-р Иван Жеков, направен от него собственоръчно, на живущите на Изгрева през 1927 г. Този списък ще бъде приложен, както и списъци на лицата, собственици на парцели и собственици на постройките от 1929 г.

41. УЧЕНИК В СОФИЯ И КВАРТИРАНТ НА ЮРДАНКА И ИВАН ЖЕКОВИ

Аз дойдох да уча в София. Отначало бях на квартира на едно друго място. Но Юрданка, като видя и като разбра чий син съм, то тя ме покани да живея у тях. И така се преселих у тях. И останах до края на живота им при тях. Аз обитавах съседната стая на д-р Иван Жеков. Бараката беше скована от дъски, но от годините те се бяха разсъхнали и между дъските имаше процепи, че не само се чуваше, но се и виждаше какво става в съседната стая. А там живееше д-р Жеков. Той си седеше в стаята, не скучаеше, а като се досети нещо от живота си, започваше да го разправя сам на себе си. Разказва го на висок глас, а в стаята е самичък. Разказва го на някой друг, когото аз не виждам. Но аз го слушам. И много истории съм научил по този начин. Д-р Жеков на висок глас ги разказва в своята си стая, а аз ги слушам в моята стая. А гласът му беше басов, плътен глас, и се разнасяше и преминаваше през дървената стена. А той пееше много добре. Имаше басов глас и така си го запази до края на живота си. Аз съм в стаята си, а той пее от другата страна. Какво пееше ли? Пееше песните на Учителя. Имаше изработен бас и такъв остана до края на живота му.

Така накрая аз на неговото място построих голяма къща. Ще я оставя за Братството. На кое Братство? За мен Братството не е само идея, но и живот.

И друго искам да кажа. Когато играехме Паневритмия на Изгрева, двойките, които играеха в кръга, играеха на една ръка разстояние помежду си. А как ставаше така, че кръгът на Паневритмията не се смаляваше, нито се увеличаваше? Той си остана непременен. Вероятно двойките, които играеха, винаги бяха едно и също число. Някой това го ръководеше от Небето.

42. ЮРДАНКА ЖЕКОВА. СРЕЩАТА С ЯСНОВИДКАТА КОРТЕЗА*

Юрданка е родена през 1864 г. в с. Килифарево. Учила е, но доколко е учила, не се знае. Но в Горна Оряховица идва ясновидката Кортеза от гр. Сливен. Тя е запалена по духовните въпроси. Един мъж бил яко жена си, че се занимава с такива глупости. Кортеза започнала да говори, а същият мъж извикал:

– Ти лъжеш, нищо не виждаш!

– Не виждам ли? Виждам много добре как днес ти преби жена си, да не дойде тук, а ти сега ще видиш какво ще стане. На твоя таван са дрехите на

---

* За Кортеза вж. «Изгревът», том XVI, стр. 9–11, стр. 33–36 и снимка № 66. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

баща ти, а в един джоб има една десетолевка сребърна. Ще отидеш и ще я вземеш.

Свършва беседата, а онзи се качва на тавана, следван от Кортеза, и намира голямата пара. Кортеза го предупредила, че ако още веднъж удари жена си, след три дни ще умре. Онзи се уплашил. А всичко това го е наблюдавала Юрданка и много я е впечатлило чутото и видяното.

43. СРЕЩАТА НА ЮРДАНКА С ПЕТЪР ДЪНОВ

После Юрданка отива във Варна и отива в църквата, където е служел бащата на Учителя като свещеник. Там започва да прислужва, да мие, да чисти. Тогава дедо поп казал:

– Сега ще те запозная с моя син.

Но тя се притеснява и избягва през задния вход. На третия път Учителят минава през задния вход и казва:

– А, хванах ли те!

И така тя се освобождава от смущението. Започва да ходи редовно на беседи на Учителя. И оттам започва връзката с Учителя.*

37. Д-Р ЖЕКОВ И ПЕТЪР ДЪНОВ

А как се запознава д-р Жеков с Петър Дънов? Учителят отива в печатницата да печата Своята първа книжка – «Науката и възпитанието». А д-р Жеков щял да печата една брошура по социализма. Учителят му казал:

– Първом моята книжка, а после идва ред на твоята.

И така стана. От 1900 г. до 1944 г. Учителят беше на Изгрева, а след това дойдоха комунистите, та чак досега.

А когато през 1917 г. Учителят е бил заточен в гр. Варна, то д-р Жеков се разтичал по разни началници да Го защитава. А той е оттам, там работи като ветеринарен лекар и всички го познават. А тогава ветеринарни лекари няма, той е завършил в Италия и е на голяма почит. А защо? Тогава България е земеделска страна и за да се обработва земята, е необходима стока – коне, говеда, крави, овци и т. н. Та, благодарение на неговата защита, Учителят получава разрешение да се разхожда сутрин с приятели до едно възвишение във Варна, наричано Ташлъ-тепе. Разхождали са се покрай морето.

45. БАРАКАТА НА ИЗГРЕВА

Юрданка и д-р Жеков се запознават. Учителят им разрешил да живеят заедно, но не като мъж и жена. «Ще я имаш, но не като жена.»

Там правят една вила, в която живеят и в която Учителят е пребивавал. Има такава снимка, на тази вила. Нарекли я «кьошк».

Юрданка е гледала бащата на Учителя и се е грижела за него до заминаването му от този свят през 1918 г. А когато се отваря Школата тука, Учителят ги извиква. Докторът идва през 1928 г. Юрданка запитала:

– Учителю, какво да вземем от Варна?

– Нищо няма да вземете – нито паници, нито лъжици, нито стол, нито маса.

---

* За Юрданка Жекова вж. «Изгревът», том VII, стр. 584–627, а нейни снимки – в том XII, № 21, 22, 23. (бел. на съставителя Вергиий Кръстев)

Така идват тука, живеят най-скромно, за да имат свободно време да ходят на беседи.

Тука, на Изгрева, Учителят е присъствувал на всички бараки, когато са се строяли – и е взимал участие. Така е отнемано най-малко време за строеж, защото им е давал практични съвети как да ги построят. Тогава те не са имали опит, сами са ги строяли, майстори отвън не са викани. Били са бедни. Едвам са намирали греди и дъски за бараките си.

46. ЗАКУПУВАНЕ НА МЕСТАТА НА ИЗГРЕВА

Учителят извиква с писмо д-р Жеков да дойде в София. Има такова писмо. Започват да купуват местата за Изгрева. Сестрите не ходят, а пращат него, той ходи, изважда нотариалните актове за местата, урежда сметките. Тогава му изкарват приказки, че злоупотребявал с парите, които са му давани за закупуване на местата. Това било много тежко обвинение за него и той не е могъл да го изживее. Разболява се и два месеца лежи на леглото и не мърда. Получава психическа травма. А това е една мощна вълна на неприязън срещу него, която го помита и го сваля на легло. Юрданка се грижи за него. Отива да пита Учителя какво да го прави и търси помощ от Него. Учителят отива в бараката му, вижда как е проснат на леглото и му казва:

– Ще дойдеш в салона на беседата.

А той не може да се движи. На другия ден са го раздвижили и са го хванали двама души и под ръка, лека-полека, са го дотътрили до салона. И така почва да посещава беседите на Учителя, да слуша, и лека-полека се оправил и оздравял. Освободил го от онзи, който го бил завързал.

47. СТОЖЕРЪТ

А в едно от писмата Си Учителят му пише, че той е като стожер. А стожер е едно дърво, което е поставено на гумното, където се вършеят снопите на пшеницата, за да се сдобият с житото. Около стожера се завива и отвива въжето, с което са завързани конете или воловете, които вършеят житото. Сега никой не знае какво е гумно и що е вършитба. Та, той е бил стожер на гумното на Изгрева, около който се е завивало въжето. Та, това въже го беше така завило, че го бе вързало два месеца на легло. Ето това означава стожер на Изгрева.

Учителят, д-р Жеков и Начо Петров са садили дръвчетата на Изгрева. Младежите са идвали, поработвали са малко и са бягали, не им се работело. Щом си отиде Учителят, младежите са бягали, а старите са работели по цял ден. А е имало много работа.

Тук трябва да кажем и един случай.

48. ВЕЧНИЯТ СТУДЕНТ

Методи Константинов 10 години ходи с червена шапка на главата си – тогава всеки факултет има различен цвят на студентските шапки. Вечният студент – нито му се работи, нито му се учи, а само се разкарва насам-натам. И накрая се вижда, че той трябва някъде да завърши висше образование. А това някъде се оказало в Полша. А за да отиде в Полша, трябват пари и разрешение от Учителя. Учителят го завел на Изгрева, показал му нивата и казал:

– Ако прекопаеш с мотиката това място, тогава ще идеш в Полша.

Методи започва да копае. Ама, нали не е работил и не му се копае, трудно му върви копането. Копае, копае, па легне да лежи. Брат Ради го гледал, гледал, па взел правата лопата и отишел, па го прекопал. Помогнал му. После докладвали на Учителя, че е прекопано мястото. И Той запитал:

– С какво го прекопахте: с мотиката или с правата лопата на Ради?

Методи навел глава и мълчал. А брат Ради казал:

– Учителю, важното е, че мястото е прекопано и готово да го засадим със зеленчук.

– Добре тогава – заключил Учителят. Дава пари на Методи да замине за Полша и после му изпраща пари, за да завърши. И то – братски пари.

49. ПАЗАЧЪТ НА ИЗГРЕВА

Учителят е държал на д-р Жеков. Обикновено когато тръгват на екскурзия по Рила, цялото братство е с Учителя, а докторът седи на Изгрева и го пази – да не влезе някой и да направи поразия. Та, тук винаги е имало хора, които да охраняват Изгрева, понеже враговете на Учителя много пъти са искали да го запалят. Носели са тенекии с газ. Имало е такива случаи. А когато е бил големият събор на Рила през август, Учителят го извиквал и той и Юрданка са присъствували. Има такива снимки от това време. Заснети са с Учителя за доказателство, че ги е имало и че не са измислица.

50. НА ЛЕЧЕНИЕ

По времето на Балканската война д-р Жеков е майор от войската, ветеринарен лекар. А това е голяма служба, защото по време на Балканската война 1912–1913 г. всичко се е движело на колелета – каруци и оръдия, но теглени от коне, волове и крави. А за този добитък някой трябва да се грижи срещу болестите, главно шап. А войската се е изхранвала с месото на убитите животни и за всичко това, да се прегледа месото, се е грижел ветеринарният лекар. Та, по това време той заболява и е неизлечимо болен. Напълнява и става 115 кг, а не е висок човек. Изписват го от фронта и го изпращат в Германия на лечение във водолечебницата на Вьорисхофен при д-р Кнайп. Там има ливади, санаториум, минерална вода. Лекувал се е по природосъобразен начин. Връща се с тегло към 80 кг. Сутрин е ходел бос по 15 минути. След това се занимава с билколечение до края на живота си. Имаше към стотина рецепти.

51. БАРАКАТА НА Д-Р ЖЕКОВ И ИЗПОВЕДТА МУ

Най-близък до д-р Жеков е бил Борис Дряновски. Има ги на снимки. А жената на Дряновски и жената на Иван Жеков и още една са били три сестри и са били много красиви жени. Като се оженил Иван Жеков за една от сестрите, не й давал да излиза от къщата му, за да не я гледат други мъже. Та, със семейството на Дряновски е дружал най-много, с него са излизали на екскурзии. Има много снимки от този период.*

Той беше около 70-годишен и аз сеех жито на една нива в с. Мърчаево и той дойде при мене и ми каза, че държи да непременно да дойда в София и да

* Вж. «Изгревът», том XXII, снимка № 25. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

живея при него. Дойдох в София и той ми даде една стая в своята барака. Тогава той на глас разглеждаше своя живот с всички грешки и падения и всички срещи с Учителя. Аз седях в съседната стая и слушах всичко. Отделяше ни дъсчена стена от 3 сантиметра.

А дъските на времето си са били заковани една до друга, но с годините са се разсъхнали и покрай тях имаше процепи и през тях се виждаше какво има в другата стая. Та, всичко, каквото той говореше на глас, аз го чувах и запомнях. Понякога тези процепи на другите бараки ги залепваха с хартия, за да не духа вятърът през тях.

Та, това бяха бараките на Изгрева.

И там имаше затворени много съдби. И се чуваше през процепите свещеният плач на онези, които ги обитаваха. Няма човек, който да не е плакал. И гласът му се е чувал наоколо, и то от всички.

52. СВЕЩЕНИЯТ ПЛАЧ И РЕВЪТ НА РАЗСЪРДЕНИЯ МЪЖ

Друг, когото бях слушал и виждал със свещен плач, бе Николай Дойнов. Онова, което му бе казал Учителят, той не изпълни. За непослушанието си, за грешките си и за нарушенията спрямо законите на държавата, той влезе в затвора. Като излезе от затвора, трябваше да работи някъде, да си изкарва хляба. Той преди това беше най-богатият човек в България и комунистите му взеха всички пари и от банката, и от стоката му, и от къщи. Та, остана беден като всички на Изгрева. После той дойде да работи при Гради Минчев мозайки, при Радио «София». Аз получавах поръчки от близки на моя началник и бях добре заплатен. Тук Николай получаваше по 4 лева на ден, като начинаещ. Питам го:

– Искаш ли да дойдеш при мен?

– Един лев да дадеш повече – ще дойда.

Значи дойде за един лев повече, а преди години имаше десетки милиони в банката. Казах му:

– Добре.

Закарваха ни с кола, работехме, свършвахме работа заедно. Ходехме на разходки през свободното ни време до Златна Панега. Вървим, а той си влачи краката, тътри ги по земята. А Учителят препоръчва да ходим така, че да не си удряме петите, а да ходим на предните части на ходилото.

– Абе, вдигай си краката!

Той пак ги влачи по земята.

Завършихме работата, уредихме си сметките, получи добри пари – повече, отколкото очакваше. Ние работехме мозайки, но вече търкахме мозайката с машини. А те са тежки и може да ги натовариш на рейса в 16 ч следобед. А той вика:

– Аз си тръгвам – в 10 ч сутринта.

– Николай, изчакай да ми помогнеш да натоварим машините следобед!

А той:

– Не може, аз бързам, аз имам жена, аз имам деца.

– Чакай да натоварим машините!

– Не, аз имам жена и деца, те ме чакат.

Не остана, а си тръгна. Два месеца работихме с него, дума не продума за жена и деца, а като му платих и надплатих, веднага изчезна.

Та, такава е историята за свещения плач. Какво се оказа – че това не бе свещен плач, а рев на разсърден човек. Па веднага си спомних, че като бе търговец, как се пазареше с часове с клиентите, да им отбие по някой лев. За мен това бе срамна работа, защото го гледах отстрани. А сега видях отблизо, че това е било само рев. Нали знаете как реват разсърдените малки деца? Реве, та се дере – такъв е изразът.

Детето реве, та се дере. Майката е на десетина метра от него и разговаря с комшийката. А детето вика: «Мамо-о-о!» Иска да попречи на разговора им. А майката се обръща и вика: «Дано те мачки дерат!» А вие виждали ли сте как мачките дерат по лицето малките деца, които се опитват с ръце да ги мачкат? Дерат ги яко по лицето. Детето се дере и реве и повече никога не се приближава до мачката. На котката по нашия край се вика «мачка». А на мъжкия котарак му викат «мачок». Хубави имена, нали? Само да не те дере мачка по лицето.

53. КАК СЕ РАЗРУШАВА КЪЩА И КАК СЕ ЗАЩИТАВА УЧИТЕЛЯТ

Навремето д-р Жеков купува мястото. Но това е когато още не са парцелирани по план местата. Всички нотариални актове са при него, защото той се разправя, ходи при адвокати, по съдилищата. Той отива да купува местата от селяните от община «Слатина». Оттук му дават пари, той ги заплаща и извежда документите. Той върши тая работа. Друг, и да иска, това не го може.

Кога е купил мястото Петко Епитропов и кога си е построил къщата, аз не зная. Но докторът първи купува мястото и пръв си построява къщата. Но когато минава регулацията, то една част от постройката на д-р Жеков влиза в района на Епитропов. А между тях минава пътеката отгоре надолу. От едната страна на пътеката и от другата страна има построени къщи. Започва съд, идва нотариусът и се разваля част от постройката на д-р Жеков и се оформя улицата. Накрая трябвало да се намеси Учителят, за да ги помири.

– Абе, вие тука сте братя! Няма ли да се помирите?

Епитропов е имал близки хора във властта. Министърът на вероизповеданието е издал заповед, че тия, които не са завършили вероизповеданието в България, да им се забрани да проповядват тука. Трябва да се утвърди тази заповед. А чрез нея се цели да се забрани дейността на Учителя. Тогава Учителят изпраща лично Епитропов до онзи чиновник, от когото зависи дали да се даде ход на тази заповед. Те отиват с Балючев и онзи отменя тази заповед.

Така Епитропов разруши къщата на д-р Жеков. Така се отмени възбраната срещу Учителя. Накрая Учителят ги извика в салона да ги помири.

– Нали сте братя? Помирете се!

И накрая се помириха. Учителят в тяхна чест даде тържествен обяд.

54. ПЕТЪР ТЕВЕКЕЛИЕВ

Петър Тевекелиев е роден брат на Юрданка. По време на Септемврийското въстание през 1923 г. на комунисти и земеделци срещу преврата на Александър Цанков в село Килифарево, околия Велико Търново, се вдига въстание. Той е в редовете на въстаниците като комунист. Но новата власт действува с армията и едни избиват, други хвърлят в ареста. Тогава Юрданка отива

при Учителя и Му иска помощ, за да спаси брат си от смърт. Учителят го спасява по Неговия си начин. А вие знаете как става това. Той емигрира във Франция, завършва морско-техническо училище, хваща се на постоянна работа, французите го харесват как работи и той си изработва добро име на специалист. Дори го изпращат в една френска делегация към Лима (Перу), след някакво земетресение, за да опишат разрушенията. Оттам изпращаше картички на различни животни, които обитават там. Не се е женил. Но е предан на Учителя, Който го извиква по времето на съборите, и той пристига от Франция. С писмо го вика, качва се на Рила, на лагерите. С него ходихме до Търново, когато за пръв път се качихме с него на самолет до Горна Оряховица. После той замина за Франция. Минаха години, остаря и там умря.

Останаха няколко снимки за спомен от него. Спомен за това, че го е имало на тази земя и че е бил в България и се е срещал с Учителя.

55. ЕДНА ПРЕЦЕНКА НА УЧИТЕЛЯ

Бяхме в село Мърчаево. Работехме по оформянето на «Извора на Доброто». Имаше братя и сестри, дошли от провинцията. Така един брат, който тогава беше военен с чин майор, беше дошел от Беломорието и беше донесъл в една торба бели камъчета. Защо ги беше донесъл – никой не знаеше. И той самият не знаеше защо ги беше донесъл в с. Мърчаево, когато завършваше каптажът на «Извора на Доброто». Там бяха и някои сестри, като Верка Куртева. Изведнъж, както са около Учителя, те показват белите камъчета и Верка казва:

– Учителю, ако е тук брат Борис Николов, то той ще подреди камъчетата много добре, нали са мозайкаджии.

Учителят изведнъж стана строг. После през Него премина буря от негодувание. Целият трепереше и казваше:

– Какъв Борис, бе? Какъв Борис, бе?

Аз Го наблюдавах, беше пред мен. Всички бяха изненадани и потресени от случилото се. Аз го запомних. Учителят си замина. Дойде време, Борис оглави Братския съвет и Братството. Накрая се дойде до процеса през 1958 г. и Изгревът бе разрушен. Аз през цялото време работех мозайка с Борис. Аз бях бригадир на бригадата, защото той бе осъждан и нямаше право да заема обществени постове. Та, видях и проверих какво означаваше реакцията на Учителя към Борис. А сега го възвеличават, като че ли е божество. Но аз съм му ял попарата от змии и гущери. Той не признаваше нито държава, нито законите, нито правилата им. Отхвърляше всичко. Искаше да бъде свободен. Да, ама беше заел пост като ръководител на Братството и това задължаваше да се съобразява със законите на държавата. А той не ги спазваше. И оттам дойде провалът и трагедията на Братството.

56. ПРЕМИЯТА ЗА МОЗАЙКАДЖИЙСКАТА БРИГАДА

Аз през 1969 г. построих триетажна къща и през 1970 г. се нанесох в нея и там си живея. Официално не искаха да ми бутат къщата, защото документът е изработен предната година с разрешение за строежа. Аз работя по това време мозайката на апартамента на Кискинов. А той имаше власт и трябваше да им разреши на тях да ми се разруши къщата, както някои искаха от него. Той знаеше всичко, но мълчеше. Идваха със служебната си кола и ме взимаха

и ме закарваха на обекта. А тогава бе излязло нареждане от властта, че който живее в апартамент, който е национализиран след 1947 г., да си построят собствени жилища. И Кискинов си строеше такова жилище според този закон. Преди това работех към министерството на транспорта, по строежите, а той им беше шеф. Аз умеех да работя с чук и можех да вдигам тежести. Правехме стъпалата с чер мрамор и ги полирахме, след това ги закарвахме за монтаж на обекта. Аз бях този, който правеше монтажа на стъпалата. И Кискинов, като минаваше и ме оглеждаше, виждаше, че само аз ги работя. Затова, като завършихме стъпалата, като направихме мозайките по коридорите, на него много му хареса и каза:

– Трябва да дадем премия на бригадата.

Аз се обаждам:

– Не искаме премия, а да ни уволните всичките.

– Защо да ви уволнявам?

– Защото има половината от бригадата, които не работят, а се мотаят и не можем да се освободим от тях.

Той ме изгледа и се изненада. А това бяха хора на Борис. Те отидат при него, какво му говорят, не зная, после ги назначи в бригадата, но те не работят, а ние им изкарвахме надниците. За тях Борис беше ангел-хранител, а ние бяхме работници. Като получат заплатите си, отиват и му благодарят. Ние гледаме и мълчим. А ние сме им изкарали надниците. Освен това Борис е лишен от граждански права след процеса и няма право да бъде бригадир. Та, аз официално бях бригадир и представител пред държавата. Аз съм бригадир. Аз влача и работя най-много. Има още няколко такива като мен. Но няма никой да благодари и никой не ни зачита. Ние сме за тях никой. Ето защо поисках да се разтури бригадата. Тя се разтури. Аз напуснах и се освободих. Станах свободен човек с труда си. И всички ме търсеха и тачеха за работата ми. Та, така, в тази бригада години наред ми деряха кожата, така, както бе предрекъл за мен Учителят.

А преди това имаше 3–4 души, които са били в затвора с него и ги докара в бригадата. Но от тях не можеше да си иска работа. Не бяха подготвени за тази работа, а един беше доста възрастен. Изобщо, те ни бяха в тежест и ядосваха другите. Аз официално съм бригадир пред властите, а Борис се разпореждаше. А той много малко работеше, защото нямаше сили да стори това. Беше претърпял операция в затвора от спукана язва и му беше изрязан стомахът и не можеше да се храни. Взимаше по 1–2 хапки, нямаше стомах, за да приема храната му. Беше отслабнал. Но не се отказваше да командва и да взима решения.

57. АНАРХИСТИТЕ И БРАКЪТ

Та, в бригадата имаше анархисти по дух. Това бяха Методи Константинов, Борис Николов, Крум Въжаров. Не приемаха държавата като институция и не се подчиняваха на правилата й. Не се подчиняваха на началници. Имаха друга представа за брака и семейството – отхвърляха го, а живееха с жени. Особено така правеше Методи – ту с една, ту с друга. Крум Въжаров се ожени за Ярмила, но не се грижеше за нея. За семейството се искат условия и грижа. Та, всички имаха различни представи за брака. Ярмила беше чехкиня и искаше свободен живот. Та, Методи беше хвърлил мерака на Ярмила. Защо ги разказвам? Защото, да ви докажа, че те не признаваха брака като форма и институция. А като не го признаваха, избягваха да поемат отговорност пред жената.

Такива истории имаше много. А Ярмила се оплакваше, че Крум не искал да спи с нея.

Методи имаше приятелка на име Димитринка. Двамата отиват на улица «Пиротска», за да избират плат за рокля на Димитринка. Но Методи видял една хубава жена, заплесва се по нея и почва с нея да говори. Димитринка по това време разглеждала плата и изведнъж вижда как Методи се халосва по хубавата жена. Отива при него и му зашлевява един шамар, че свитки му излизат от очите.

– Плат за рокля ще ми купуваш! На ти рокля! – и му ударила още един шамар.

58. ДА СЕ ОМЪЖИШ ИЛИ ДА СЕ ОЖЕНИШ*

Та, те не искаха да бъдат обвързани и не искаха да носят халката на брака. Бракът е робство и робия. А въпросът за брака седи така. Онзи, който е влязъл в Братството и е дошел на Изгрева, на никого Учителят не е разрешил да се жени. А онези, които са имали връзки помежду си в Младежкия окултен клас и в Общия окултен клас, които са ходили при Него да Го питат, тогава им казвал:

– Рекох, не бързайте, не е време.

На никого не е дал разрешение. Щом се оженят, те вече имат контакт. И всяка една личност почва да гради себе си. Те отделят време за семейните общувания, идват децата с грижите по тях. А това отнема време и на жената, и на мъжа. Трябва да се грижат за всичко. Ти вече не си свободен да отидеш на беседа. Онова малко дете като ти ревне – то мърдане няма. Стоиш до него. То те командва. Детето блокира и майката, и бащата. А един Учител идва на 2000 години веднъж – трябва да отидеш при Него, а не да се връзваш там чрез брака. Затова Учителят не ги е насърчавал за семеен живот. Но не са Го слушали, правели са каквото си щат.

Пример е стенографката Савка Керемидчиева. Тя е студентка в Университета. Един от професорите я харесва и й предлага брак. Тя отива при Учителя и Му съобщава. Учителят започва да й се кара:

– Аз нали ти забраних да мислиш за тези неща!

Да, ама тя мисли. После проявява послушание и не се жени.

Имаше други, които живееха на Изгрева. Едната бе Маргарита Давидова. Втората бе поетесата Олга Славчева. А третата бе певица – Кичка Вълчанова. И трите отиват заедно при Учителя и Му казват:

– Учителю, ние искаме да се омъжим. Ние сме на възраст за омъжване, не можем да издържаме.

Това казва първата. А Учителят казва:

– Можеш, можеш.

А другата – Олга Славчева, която е също много бойка и иска да се омъжва. А Учителят й казва:

– А ти най-можеш.

Значи всички могат да издържат, а Олга може най-много да издържи без мъж.

Учителят продължил:

– Ако се омъжите, веднага ще се отдалечите от мене на 100 км и няма да ме срещнете, ако и да живеете тук, на Изгрева. Ще родите деца и те ще бъдат

---

* Вж. «Изгревът», том I, стр. 540. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

за вас богове, на които трябва да им се кланяте и да им служите. И ще се разминете с мен. Затова избирайте кому ще се кланяте.

Едно е да бъдеш близко до Учителя без ангажименти, друго е да бъдеш женен, с деца. Не може, като дойде един Учител на 2000 години, и ти да правиш неща пред Него, както винаги си правел – да се жениш и да раждаш. Защото ще изгубиш много, няма да можеш да четеш беседите, няма да можеш да се зареждаш със знание.

А Олга Славчева беше поетеса, чрез нея се дадоха думите на Паневритмията. Какви ли не истории имаше на Изгрева за кандидатите за омъжване или за оженване. Имаше всичко. И то толкова много, че не е за разказване. Колкото бяха хората на Изгрева, толкова бяха случаите, които нито са за разказване, нито за описване. Имаше всичко на Изгрева.

59. ГОЛЯМАТА КНИГА «УЧИТЕЛЯТ»

През 1946 г. излиза голямата книга «Учителят». А този, който я издава, е Неделчо Попов. Той живее в къщата на Балтова, къщичката им е пред салона. Балтова обича да се представя пред обществото. Взима отпечатаните книги и отива до Банката, където е министерството на пропагандата, и на всички минувачи подарява по една книга. Казва им:

– Ето, това е Учителят.

А преди това е имало заседание и спорят в Министерския съвет, че е нямало хартия. Червенков искал да се печата комунистическа литература, а той Казасов бил казал, че нямало хартия. Имало е спор. На заседание на Министерския съвет Червенков му казва:

– Абе, ти казваш, че няма хартия, а виж тия дъновисти какво правят! – и му показал книгата «Учителят». И оттам решават да наложат ограничения на Братството. И започва се гонението тогава.*

И така се стигна до 1957 г., на 6/7 декември взеха литературата на Изгрева. А ние тогава работехме по държавни обекти и те ни наблюдаваха дали ще има реакции от наша страна. А ние си мълчахме. А те държаха на нас, понеже не сме пияници и като обещаем нещо, то го изпълняваме. Значи могат да разчитат на нас. Имаше и други майстори, но те бяха пияници и понякога им се зъбеха. А те видяха, че това пречи на работата. И затова държаха на нас. Като привършехме един обект, отивахме на друг обект. Министър беше Пенчо Кубадински и той държеше на нас.

60. НИКОЛА АНТОВ

Каква бе ролята на Никола Антов? Бил е анархист преди 9.IX.1944 г., полицията го подгонва. Търси помощ от Учителя, за да го спаси. По-късно започва да симпатизира на Учението. Живее при една сестра на Изгрева.

През 1952 г. завършихме обекта при Народната опера и отивахме до Русе цялата бригада и всички братя от Изгрева създадоха мозайкаджийската бригада в гр. Русе. В Русе работехме през 1952, 1953, 1954 г. Понеже строежът беше към железопътното министерство, то на всеки месец идвахме за 5 дни в

---

* Вж. «Изгревът», том III, стр. 208–210, том XIX, стр. 938–944 и снимки № 7–19. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

София, като ни плащаха билетите. Първо работехме на Културния дом, после – на операта, на гарата, която беше голям обект, около 80 души работници. Ние ги ръководехме – Петър Филипов, Методи Константинов, Крум Въжаров, Балючев, Боян Златарев, Илия Узунов. От 1952 г. до 1956 г. работехме в Русе по обектите.

По това време на Изгрева в София командва Никола Антов. Но понеже понякога е пиян, яде месо и безобразничи – никой не го слуша. Имаше един Йончо – беше завършил медицина и се занимаваше с астрология. Антов го беше ударил с бастуна, но онзи го е дебнел и когато е бил пиян, си го е върнал, като го ударил с тояга. Та, пито – платено. Беше бил Елена Андреева с бастуна, понеже не го слушаше и не му се подчиняваше.* Тогава се получи настроение срещу него. Започнаха се дела, от 23 души, срещу Антов, за неговите побоища. Това го вбесява още повече. Той взима имената на всички, занася ги в милицията, посочва им адресите. След това започна големият обиск на 6/7.XII.1957 г. и ликвидацията на Изгрева. По това време Антов създаде своя група, те се събираха около него и той искаше да представлява Братството. А той беше още от началото, от 9.IX.1944 г., с комунистическата власт. Та, властта беше с него и зад него. Но другите го отхвърлиха.** Но всеки пазеше кожата си и мълчеше пред него. Започнаха да изселват от Изгрева един подир друг. Заселиха се тук художници и общественици. Взеха всички братски места. Никой не можеше да реагира. Аз взех разрешение за строеж на моята къща през 1969 г. и започнах да строя. А те туриха 2 години запор на тия всички места. И започна борба между големците и между генералите и партизаните. Те си правеха каквото си искат.

61. ТАКА ГОВОРИ ГОСПОД

Какъв беше конфликтът между Борис Николов и Никола Антов? Борис не можеше да го търпи. По това време той е председател на Братския съвет и той взимаше решения. А Никола Антов искаше да взима участие, но не го допускаха, макар че беше във финансовия съвет. А той беше борбен и се събраха онези, които можеха да се борят един срещу друг. Най-важното беше борбата, кой да вземе надмощие. А другото, което го имаше, беше само повод – парите, които е оставил Учителят, имотите и книгите. След процеса през 1958 г. всичко това изчезна. Дойде разрушението на Изгрева. И затвори за някои.

Ще ви дам пример. Паша Теодорова е стенографка, дешифрира беседите, редактира ги и след това ги дава за печат. От тази длъжност тя става малко горда. Обикновено Учителят, като започва да говори, казва така: «Аз рекох» – спира се за миг и започва да говори какво е искал да изрече. Като каже: «Аз рекох» – това означава, че той, Петър Дънов, не го говори, а Духът Господен го казва. Това го има в Библията. Там е написано така: «Така говори Господ» – и след това следват думите Господни. Та, Паша му чете беседите и употребява една дума, която Учителят не одобрява. Но Паша държи на своето. Обикновено Учителят, като говори, казва: «Аз рекох», но ударението е на цялата дума, т. е. на буквата «е» и на буквата «о». Но в този случай казал: «Аз рѐка.» Значи ударението е само на сричката «ре». Какво е искал да каже? Какво означава думата «рѐка»? Означава нещо. А това е да има ред и последователност на изряден порядък съгласно Духа Господен. Това означава. Така отхвърлиха Духа Господен.

---

* Вж. «Изгревът», том IX, стр. 222–225.

** Вж. «Изгревът», том IV, стр. 214–217; том V, стр. 727–728. (бележки на съставителя Вергилий Кръстев)

А какво се случи на Изгрева? Пълен безпорядък. А защо се яви безпорядъкът? Защото липсваше Духът Господен на Изгрева. Нямаше Го вече.

62. НАПЕРЕНИЯТ ПЕТЕЛ

Един ден Борис Николов и Мария Тодорова са се качили на Зеления рид, горе, гдето ние му викаме «Салоните». Опънали са си палатките през месец юли, а вече е септември и не слизат в София. А всички ги критикуват, че се цепят и делят от Братството, което е на лагер на Второто езеро. Да, ама като правят екскурзии, ходят, минават покрай тях, все едно, че ходят на поклонение в Мека, за да станат хаджии. Това го виждаха всички, но го търпяха. И то години наред. Вече месец септември стана, а той не слиза от планината. На 4 октомври падна сняг. Всички познати ни обвиняват, че сме го оставили горе, без да му помогнем да слезе в града. Добре, аз отивам, говоря с брат му Николай да се качим горе, на Салоните. Качваме се на рейса нагоре по Зелени рид, мъгла и сняг. Вървим и нищо не се вижда. Не знаем къде вървим, но снегът е вече до колене. През това време Николай си разправя цялата история на своя живот по времето на Учителя, какво му е казал и какво не е изпълнил. Изплака целия си живот. Намерихме накрая палатката на Борис. А той не иска да слиза. А защо? Наперена работа. Вие виждали ли сте наперен петел да ходи между кокошките и да кукугира, па после се качи на плета, та още по-добре да кукурига? Тук е същата работа. Кукурига и не иска да слиза.

Та, когато говорим за Братството, трябва да се взема мнението на всички, а не един да налага своето си мнение. А това го правеше Борис – налагаше си мнението. Та, всеки със своето мнение да участвува в това Братство, но не само на приказки, но и на дела. А той си взима решение и после – това е братско решение. Ние сме колективни същества. Не може един да решава проблемите. За себе си може. Но за другите не се отнася това.

След няколко часа дойдоха няколко коня с коняри, които бяхме спазарили от с. Говераци. Големи разправии бяха с него, докато го свалим. А иначе щяха с Мария да загинат, затрупани от снега.

Вие виждали ли сте как се качва петел на плета, как пляска с криле и почва да кукурига. Кукурига, кукурига и след това скача от плета и слиза на земята. Та, като слезе на земята петелът, натоварихме палатките на конете и полека-лека се добрахме до село Говедарци, където преспахме. И на другия ден през Самоков се завърнахме в София.

Обещах си друг път в такова нещо да не участвувам. Отстъпвам го на друг, та да провери как са нещата.

63. СКИЦА ЗА МЯСТОТО

Старата къща на д-р Иван Жеков е дървена и с времето си дъските се скапват, а керемидите се разместват и се чупят. При дъждове тече вода от покрива и се слагат легени и кофи за течащата вода. Аз не мога да се кача на покрива и да ги подменя, защото покривът едва се държи и аз ще падна заедно с него и ще затрупа всички. Къщата се разпада – оттук тече, оттам тече. Дървена, паянтова къща. Юрданка и Иван са вътре и живеят в тази развалина от години.

По едно време исках да ми се даде границата на парцела от името на д-р Жеков. Но ме разтакават и бавят цели 3 години от общината и не ми дават

скица за мястото. А аз искам скица за мястото. А на мен нищо не е прехвърлено по документ. И не мога да строя. Тази скица 30 години не може да се извади. Представяте ли си какво значи 30 години?

През 1966 г. работих на обекта на Алпийския лагер на Мальовица, където правих мозайките. Работих там 3 години, до 1967 г. Таман привърших обекта, и дойдоха при мен от София Мара Славова, брат й Атанас и един инженер, за да направя мозайка на къщата на Атанас Славов. И се разправям с този инженер, чието име бе Казаков, и му се оплаквам, че 2 години ходя два пъти в седмицата, във вторник и петък, за да ми дадат скица за мястото, но не ми дават. Той ми взе името, отиде в общината. А той бе работил там, беше големец и ми каза, че за 15 минути се прави скица. И на другия ден той извади скицата и ми я донесе. Така се сдобих със скицата

Та, те трима бяха – инженер Казаков, един архитект и Атанас Славов, които бяха направили къща на ул. «Жолио Кюри». Бяха пазарили с частни майстори за мозайката и те им взимаха много пари. Казаков ми предложи по 8 лв. за стъпало. Казах му, че ще му ги направя за по 4 лева. Та, той ми извади скицата, а аз му направих мозайката. Услуга за услуга. Вече се разреши проблемът и архитектът може да направи план на къщата. А това е Лили Граматикова – на нея също правя мозайката. Моят занаят, освен че ме изхранваше, но ми проправяше пътя за строежа на моя дом.

64. ПОДГОТВЯНЕ НА ДОКУМЕНТИТЕ

Когато работех мозайката на Алпийския лагер на Мальовица, идва един и ме моли да му направя мозайка на една вила в с. Говедарци. А другите около мене, с които работя, те го познават и ми казват:

– Да знаеш, голям комунист е този.

А той е председател на Окръжния комитет на Отечествения фронт, на целия окръг. Голяма служба, с голяма власт. Викам му:

– Абе, вие, големците, искате да работя на обществена постройка, искате да работя и на частния ти строеж. Е, как става така?

– Абе, ти нали си от тия, дето ходят по гьоловете.

– Какво викаш?

– По гьоловете горе – на Еди-гьол.

А така се наричаха от местното население Седемте рилски езера. Значи знаеше, че съм «дъновист». Беше ми разучил биографията. За тях това беше много лесно – завъртят един телефон и от милицията знаеха кой какъв е и какво работи. Нямаше скрито и покрито за тях. Та, този човек се казваше Петър Динков. Беше истински идеен човек и истински комунист и на дела. Това го проверих по-късно.

Та, да се върнем на разговора ми с него.

– Абе, вие не сте лоши хора, но ще дойдеш да ми кажеш колко мозайка ще ми трябва. Виличката ми е малка.

Викам му:

– Добре.

Отивам, казвам му всичко, що му трябва.

– Не бързай – кога си свободен, можеш да я работиш. Ти къде живееш?

– На Изгрева.

Започнах да му работя мозайката. И той понякога от с. Говедарци ме докарва със служебната си кола до Изгрева. Оглежда бараката на д-р Жеков, която само дето не се е сгромолясала.

– Абе, ти тука ли живееш? Ами ти как живееш там? Ами ти имаш ли жилище?

Обяснявам му, че старите ще ми прехвърлят къщата и имота.

– Абе, как ще ти го прехвърлят? Ти си голям наивник. Те нищо няма да направят за тебе.

И така, аз две години му правя мозайката на вилата. Това е 1967/1968 г., и то когато съм свободен, защото аз работя като мозайкаджия по държавни обекти. Аз съм свободен понякога в събота и неделя. Накрая докторът реши да ми прехвърли мястото с къщата. Предаде нотариалния си акт на един адвокат и направи всички документи. Дадоха пълномощно на адвоката, за да придвижи документите. Занесох ги, но после ми ги върнаха от инспекторията, от ул. «Париж», където дават ход на тия преписки. Върнаха ги, защото смятаха, че съм шарлатанин. Тук, на Изгрева, никой не ме познаваше, аз бях непрекъснато по обекти и там спях. А искат свидетелство, подписано от 19 души, че живея на Изгрева, за да ми приемат молбата за собственик. Върнаха документите.

Аз привърших мозайката на вилата в с. Говедарци. Та, разговаряме за туй-онуй и аз му се оплаках, че са ми върнали документите. Казва ми да дойда на ул. «Цар Калоян», в канцеларията, където му е службата. Качвам се горе, на втория етаж, той разговаря с един човек, изпраща го и без да го питам, ми казва:

– Абе, тебе оправиха ли те старите?

– Направиха документи, но ми ги връщат.

Казва ми:

– Аз имам един познат там.

След това си уредихме сметките, заплати ми за труда за мозайката много добре.

65. РАЗРЕШЕНИЕТО ЗА СТРОЕЖ

От една врата идва един от секретарите. Пита го:

– Абе, ние имаме ли връзка с инспекторите?

През това време му обяснява моя случай. Секретарят се обръща към мене:

– Кой ти движи документите?

– Някоя си Петрова.

Секретарят се усмихна.

– Къде ти са документите?

– На ул. «Позитано».

« Иди и ми ги донеси!

Отидох, взех ги и ги донасям. А моят човек казва:

– Имам една молба към тебе. Имам четири секретарки. Главната секретарка има вила в Банкя. Ще отидеш да видиш какви материали трябват за мозайка на вилата и да я направиш. Не е голяма.

Извиква секретарката. Обяснява случая.

– Къде са документите?

– Тука са.

– Тогава взимаме документите, колата е на разположение, и ще отидем до Банкя.

Та, от ул. «Цар Калоян» – с държавната кола, тя посочва на шофьора къде да кара. Пристигаме на ул. «Париж» №3, зад операта. Взима документите, занася ги там, предава ги. Отиваме до Банкя с колата.

След 2 седмици разрешението дойде. Тогава си спомних думите на Учителя: «Ти защо се страхуваш от комунистите?» Ето, това е важното. Та, думите Му се сбъднаха, защото с тях бе очертал пътя, по който да се движа. А по това време, 1958 г., бе процесът срещу Братството, салонът бе заключен и беше забранена от комунистите всяка духовна дейност на Изгрева. Та, според всички, които ме заобикаляха, знаех, че от комунистите по-лоши няма. Ама това за мен и за моя случай не се отнасяше. А защо? Пред мене и зад мене стояха думите на Учителя. А на онази секретарка, гдето имаше вила в Банкя и гдето ми изкара разрешението, аз направих мозайката на вилата. Тя ми заплати за труда добре. Тя ми направи услуга за разрешението, и аз й направих услуга, че й направих мозайката.

66. ПЛАНЪТ ЗА КЪЩАТА

Аз вече се окопитих. Вече се активизирах, защото голямата пречка е премахната. За два дни взех петно за строеж. Петното за строежа е 12 на 12 метра и сме двама собственици. Единият е д-р Жеков, а до него е една шивачка на име Керемидчиева. Няма нищо общо със Савка Керемидчиева. Тя беше много сериозен човек. За нея Учителят беше казал, че тя е била навремето виден стратег от армията на цар Дарий. А тя е родена тук, на Изгрева. Нейната къщичка бе солидна и тя не искаше да строи. Тя ми разреши да строя «на калкан». Така че аз имах петно 6 метра на 12 метра. А архитектката ми казва, че не може да се направи план за кухня, клозет, стая и т.н. Плана ми работи Лиляна Граматикова. Та, имах познат инженер – Казаков, който бе шеф на 500 души землемери. Обясняват му случая и се налага да се разшири петното. Той имаше познат в министерството на строежите. Отидохме там и той каза, че има право да разрешава увеличение до 1 метър и 50 сантиметра. И така се разшири петното на 7 метра и половина на 12 метра. Имах вече разрешение. Ако бях отишъл в архитектурното учреждение, там нямаше да ми дадат разрешение. Накрая Лиляна Граматикова направи плана на къщата. А трябваше да се завери, но тя нямаше право. Той отиде където трябва и утвърди плана. Значи всичко бе уредено. А този Казаков имаше триетажна къща тук, на ул. «Жолио Кюри», и аз му направих мозайката на стъпалата. Така се работеше по времето на социализма. Ти работиш за тях, а те ти съдействуват да получиш онова, на което имаш право. Това се казваше «да имаш връзки». Нямаш ли връзки – от тебе нищо не може да излезе. Такива бяха времената тогава.

67. ИЗКОПАВАНЕ НА ОСНОВИТЕ ЗА КЪЩАТА

Така планът за къщата бе утвърден и аз можех вече да строя. Имах на разположение 2000 лева. Веднага ги вложих за купуването на дървен материал. А тогава една заплата беше 100 лева. А трябваше да се изкопаят основите на къщата. А трябваше да слезнем на 1 метър и половина надолу. Спазарих се с един, докара един багер, да изкопае мазето. Беше 30 май 1968 г. За един ден се изкараха 36 пълни със земя камиони «Татра», които побираха от 5 до 8 куби-

ка пръст. Бяхме уговорили по 10 лв. на курс на «татра»-та. Така се оформиха основите на къщата. Но трябваше да копая на ръка с търнокопа основите на къщата. От изкопаната земя изкарахме 10 самосвала камиони. Товарех камионите на ръка с лопатата. Сам съм го правил. Трудно, но бях във форма. За мен няма трудно. След това изкопах «стъпките» на 8 колони, понеже такава е конструкцията, а в средата имаше една «стъпка» 2 на 2 метра, за да се завържат тези колони с арматурата.

Всичко премина през ръцете ми.

Знаех, че това изкопаване зависи само от мен. А бях здрав за такова копане. И го изкопах. Всички ми се чудеха, че сам се справям. Сам съм, но зад мене друг имаше. А това бяха думите на Учителя, изречени от Него в с. Мърчаево. За мен те бяха жива сила, която присъствуваше в мен. Това е причината за моята сила тогава.

68. КАК СЕ СДОБИХ С ЦИМЕНТА

По онова време много трудно се даваше цимент за частни строежи. Тук, до гарата, имаше един склад. Един от експедиторите на склада си строи къща на ул. «Димчо Дебелянов». За да не си губя времето по опашки за цимент, то той ми го докарва тука. А иначе цяла нощ там трябва да висим и не се знае дали ще дойде цимент и дали ще ти дадат. Та, така аз се справих с докарването на цимента. Та, от гара «Пионер» ми се докарваше материалът и аз след това си го заплащах. А това беше един мой клиент, който си правеше къща по едно и също време с моята къща. Като си построи къщата на 3 етажа, аз му направих всички мозайки. Взех му по най-малката тарифа за заплащане. Тогава нямаше хора, които да правят мозайки на частни строежи. Всички работеха по държавни обекти. А тези, които работеха, те бяха големи пияници и никаква работа не вършеха – разваляха всичко. Този експедитор е още жив пред мене.

69. ЖЕЛЯЗО ЗА КЪЩАТА

Но когато дойде време да се зида с тухлите, то тук аз закъсах. Успях да взема чрез разрешението за строеж един вагон с тухли, с които иззидахме основите с брат ми до първа плоча. Ударихме първата плоча, но повече нямаше тухли. Дойдоха към 15 души и «бихме» първата плоча. Но за това е нужно да се направи кофражът с дъски и дървен материал, който бях вече закупил от склада. А трябваше ми желязо. А в склада има желязо, но само от 7 мм, а то е тънко. А на мен в плана ми е написано различна дебелина желязо. И аз се чудя откъде да намеря такова желязо. И беше един дъждовен ден, движа се по ул. «Витоша» и се сблъсках с директора на Самоковската строителна организация, с когото сме добри познати от строежите на хижа «Мальовица». Казваше се Сидеров. Обяснявам му, че съм закъсал за желязо, понеже в складовете има само тънко, от 7 мм.

– Ти имаш ли конструктивен план?

– Имам.

– Знаеш ли какви размери желязо ти трябва?

– Там е описано всичко.

– Ще сметнеш колко желязо ти трябва, ще го закупиш и ще ми го докараш в Самоков на полигона и аз ще ти дам желязо каквото искаш.

С Йордан, дето му викат «Живей вечно», който имаше камион, натоварихме желязото, закарахме го у Самоков, ходих при Сидеров, даде ми бележка, отидохме на полигона. Каквото желязо по плана ми трябваше, ми го дадоха и ми го нарязаха. Докарахме желязото у София, арматуристите сложиха и вързаха желязото и тука на ръка 15 души бъркаха бетон и успяхме да направим първата плоча.

Сега разбрахте ли кой управлява случайните срещи на строго определено място и време? Ами ако се бях разминал със Сидеров само за 10–15 секунди? Да, ама се срещнахме.

70. ТУХЛИТЕ

След като направихме плочата, започнах да зидам от първия етаж. Но тухлите от вагона, които бях взел, се свършиха. Не достигаха 2000 тухли за втория етаж. В това време излезе и се яви един клиент да му се прави мозайка. А той е генерален директор на автотранспорта. Той си прави вила в гр. Банкя. Иска аз да му правя мозайката. Идва с един светъл «Мерцедес», държавна кола, гледа ме, че строя, говори с мене. Уговаряхме се с него. Оплаквах му се, че нямам време, че трябва да ходя да търся тухли. Убеждава ме, че той ще ме снабдява с каквото му трябва, но само и само да му направя мозайката на вилата. Той имаше приятели в строителството. Дадоха ми бележка за 2000 тухли. Отивам и ги взимам. И така иззидахме втория етаж и после «ударихме» и втората плоча.

И сега аз трябваше да си изпълня обещанието за вилата в Банкя. Идваше сутрин онзи светъл «Мерцедес», взимаше ме, закарваше ме в Банкя на вилата. Аз работех цял ден там и на уречения час идваше колата, взимаше ме и ме докарваше в София и спираше пред вратата ми. Всички гледат, че ме взима държавен, министерски «Мерцедес» и после ме докарва. А това плашеше тогава много хора. А аз не съм злоупотребявал с шофьора и с колата или да искам да ме закарва тук или там. Та, колата ме кара и връща, та да не губя време по няколко часа за пътуване до гр. Банкя.

И така, аз нямам тухли за следващия етаж. На мен не ми е удобно да му искам още тухли и затова отивам на склада на гара «Пионер» да се нареждам на опашка. След дълго чакане се връщам с празни ръце. Гледам, пред къщата ми се е паркирал «Мерцедесът». Приближавам и гледам, че там на кормилото не е шофьорът, а директорът. На мен ми е неудобно и му обяснявам, че съм отишел да търся тухли от склада.

– Нали съм ти казал, че аз ще те снабдявам!

– Ама, неудобно ми е.

– Нема неудобно. Ще дойдеш при мене, ще седиш и ще ме чакаш. Аз не мисля само за теб, аз работя с много хора.

Определя ми един ден. Аз си чакам. Стана вече 11,30 часът. Отвори вратата и ме видя.

– Ела тука!

Вдигна телефона и се обади в гр. Пловдив на своя приятел. Разбраха се. На мен ми трябваха 3 вагона тухли. Връзката стана. И трябваше да се чака. По това време аз работя мозайка на вилата му в гр. Банкя и всеки ден «Мерцедесът» ме закарва и връща. След 2 седмици идва бележка от гара Пионер, че са пристигнали 3 вагона тухли – единични. Трябват хора, а аз съм сам. А има срок за освобождаване на вагоните. Накрая намерих хора и ги разтовариха от ва-

гоните, докараха ги у дома. Трябваше да освободим палетата, т. е. дървените основи, на които бяха наредени. Търсим хора, а ги няма тия хора. Накрая се справихме. Голям зор беше. Но се справих.

А вие виждали ли сте 3 вагона, пълни с единични тухли? Просто не беше за вярване. И като ги видях, се уплаших. Да, ама тоя, който ми ръководеше строежа, стоеше над мен и бе предвидил всичко. Аз бях само един изпълнител.

71. МАЙСТОРЪТ, КОЙТО НЕ ПИЕ

На вилата в гр. Банкя, като работех, бяха дошли да помагат негови приятели. Аз работя, но им казвам какво да се прави. Те ме слушаха. Но дойде време да се обядва. Сложили са дълга маса, насядали са десетина човека, на масата – ядене и пиене. Но аз не пия. А той е имал приятел от селото на жена му, който му е строил вилата, но е пиел много. Та, да не види повече пияница. А ето че попада на мен, гдето нито пия, нито пуша. Накрая ми казва:

– Ще пиеш, нищо няма да ти стане.

Викам му:

– Тебе това пречи ли ти, че не пия?

– Абе, пийни една чаша!

– Добре – и аз се съгласих. Изпих я. Казвам му:

– Ами ако ми стане нещо и се напия и объркам строежа, кой ще е виновен?

И тогава спря и не ме закача. А на масата имаше какво ли не за мезета, за ядене и пиене. Тогава тези неща ги имаше, бяха евтини, и като се събираха някъде да работят общо, то се събираха не за работата, която да вършат, но за яденето и пиенето, което следваше. Голяма ядене, голямо пиене, големи приказки. Така се строяха обектите по времето на социализма. С много връзки и с много ядене и пиене.

И така, всяка сутрин ме взимат с «Мерцедеса» и всяка вечер ме връщат. А на мен умът ми е все в тухлите, които трябваше да дойдат от гр. Пловдив. И накрая дойдоха и с голям зор ги докарах пред къщата.

Цяла грамада тухли, за ужас на квартала. Успокоих се, когато всички тия тухли ги зазидахме в строежа на къщата.

72. ПОКРИВЪТ НА КЪЩАТА

Докарахме тухлите от тези 3 вагона и сега трябваше да се организира да се изкара, да се иззида още един етаж. Трябва да се качат тухлите на втория етаж. Дойдоха да ми помагат рода от с. Мърчаево. Сутрин качвахме тухли на втората плоча, за да има какво да зидат през деня. А трябва да се направи варов разтвор за тухлите и той да се качи също. Аз бъркам разтвора на ръка – пясък с вар, а това не е лесно и е много трудно и изисква време. А аз все бързам, защото ще дойде колата всеки момент да ме вземе и да ме кара на вилата на Банкя. Така всеки ден, докато се иззида етажът, после сложихме плочата. Бетонният разтвор се бърка на ръка, а се качва с макари и въже и се тегли въжето на ръка. Трудна работа. Но бихме плочата.

А бях приготвил бичмета и греди за покрива. А керемиди няма. Тука писателят Николай Хайтов разтуряше покрива на къщата си и имаше повече керемиди и ми ги дадоха. Сложихме покрива. Добре, че имаше един дърводелец, който бичеше дърветата. Имаше наоколо каруцари, които докарваха материа-

ли и аз не губех много време. Бяха ми познати. Къщата беше построена до края на годината през 1969 г.

За да се построи къща в София, трябва да бъде на 2 етажа плюс гараж. Това определи голямата къща. От държавата не можех да взема заем за къщата, защото трябваше да имам 2000 лв. в Държавна спестовна каса и да са стояли една година. А пари ми даваха много познати. Те ми имаха доверие. Бях накрая много заборчнял, но накрая се разплатих с борчовете. А сестра ми Валентина от Казанлък с мъжа си ме подпомагаха много пъти. Тогава, за да имаш пари, трябва да работиш в производството, защото заплатите на работниците бяха по-големи. А на чиновниците бяха наполовина по-малки.

73. ГОЛЕМИЯТ ТРАП, ЗАПЪЛНЕН С ВОДА

Ние бяхме двама собственици на мястото. Мария Керемидчиева не искаше да строи, защото си имаше солидна къща. Даде ми разрешение да направя къщата «на калкан», т. е. след време можеше да се залепи за моята къща друга къща. Аз съм на друга улица – «Щерю Атанасов». А имаха също разрешение като мен за строежа, благодарение на мен, без да си мръднат пръста за изваждане на документи. Като минаха 2 години, искаха да строят, но вече имаше запор за строеж.

А аз работех на държавен обект при Министерството на търговията. Там имаше един големец, който си правеше къща. Сблъсках се с него в града, той ме позна и трябваше да му направя мозайката. Той отговаряше за строителството в София и за разрешаване за строителство. Зад мене се прави кооперация от живи партизани. Те отчуждават всички парцели и правят общ парцел. Но те искат да ми вземат мястото и да ми разрушат къщата. Аз реагирах, че отпреди 7 години имам законно разрешение за строеж. Връщат ми едно писмо, в което ме уведомяват, че взимат мястото и бутат къщата ми. Но те срещнаха затруднения от моите документи и от този големец, който се казваше Кискинов. Аз му работя мозайката на къщата, а едновременно той е, който дава разрешение за строеж в София на тези партизани. Аз не зная нищо, но шофьорът, който ме кара, споделя с мен:

– Абе, тия партизани всеки ден седят и стоят пред шефа ми, искат разрешение да ти бутнат къщата и да ти вземат мястото.

Аз мълча. После идват, гледат дали някъде има нарушение по строежа. Накрая изкопаха един трап, дълбок 4 метра, голям 5 на 5 метра, и го запълниха с вода, която опираше до къщата ми. Имаха за цел моята къща да поддаде на водата, да се наклони и да падне. Така държаха трапа 2 години. Видяха, че моята къща не падна. Тогава решиха да ме оставят и започнаха да строят. Забавиха си строежа с цели 2 години. Накрая, нали бях направил къщата «калкан», то те си залепиха кооперацията за моята къща.

Това е историята за трапа с водата. Аз с тях не съм имал връзка, с тези партизани. Тогава се водеше голяма борба между останалите живи партизани и новите комунисти, които управляваха. Те бяха две различни поколения. Та, моята къща, която построих, също взе живо участие в тази борба. Надвиха новите поколения комунисти, които бяха генерали. А живите партизани тогава получаваха специални пенсии от държавата, че са били активни борци срещу фашизма. А имаха си обикновени пенсии за прослужено време и професия. Те живееха с две пенсии. Та, новите комунисти им бяха дали по две пенсии, за да си живеят и да мируват. Та, моята къща стана обект на тази борба помежду им.

И се чудеха как така тази къща още стои, а не е бутната, като имат власт и пари да го направят.

Да, ама те не знаеха, че друг бе този, който стоеше над къщата и я охраняваше. Това бяха думите на Учителя, които беше казал – че ще бъде нависоко, а не нашироко.

73. КАК СЕ ОДИРА КОЖАТА НА ЖИВ ЧОВЕК

Аз ора, аз сея, аз жъна с жетварите и вършея – всичко аз правя. Помагат и другите, но общо взето аз всичко върша сам. Аз зная, че трябва да уча, но не мога да се откача от работата. Ходя само да слушам беседи при Петър Киров – той имаше кръжок 3 пъти седмично. Това нещо ме подтикна, че трябва да ходя на училище. А нямам учебници. Какво запомня в клас – с него си оставам. Връщам се у дома – и отново ме чака стоката – тя мучи, тя блее, тя цвили, тя си иска своето, да се нахрани и напои и да се изчистят изверженията. Не можеш да я оставиш от днес за утре. Не ти позволява. Така беше запланувано – да ми одерат кожата, и то жив да ме одерат.

На последната среща с Учителя, Той ме спря, сложи Си двата юрука един до друг, на 5 см от лицето Си, и духа в тях. Така – около 15 минути. Първата приказка бе:

– Ако останеш тука, ще ти одерат кожата.

Кой ще ми одере кожата? Ами родът. Аз от сутрин до вечер работя – всичко аз работя. А другите деца на баща ми – кой как отрасне, бяга от село и се откача от стоката и от работата. Всички бягат, само аз оставам. Аз исках да уча. Дойдох в София, намерих си работа, гдето правят разни домакински съдове – тенджери, тигани, които тогава ръчно се изчукваха от медта. Казваха се бакърена посуда. Тогава нямаше още фабрично производство. Та, работех при медникарите. Обаче нашите ме спряха, защото трябваше след тази работа да се измия, преоблека и да ходя на училище. Така дойде време да отида в казармата. Бях примерен войник, изпълнявах всичко. Началниците бяха доволни от мене. Тогава се записах на курсове при един свещеник, Михайлов, при горския дом, който имаше право да даде удостоверение, че които са завършили неговите курсове, да се явят в края на годината на изпити и да им признаят съответен клас. Питах ротния командир, той ми разреши, взех пари назаем, записах и карах тези курсове. Бях войник, пуснаха ме в годишен отпуск, аз отидох на село – беше време за жънене, за вършитба. По цял ден работех и не мога да отида да положа изпит. На следващата година отново посещавах курсовете, но като дойде време за изпит – не мога да се явя, защото са ме хванали на село със селската и столанската работа на рода. И аз накрая казах: «Аз съм дотука!»

74. ПРОСВЕТЛЕНИЕ И ОПОМНЯНЕ

И изведнъж се сетих как стоях при Учителя и как Той 15 минути седи пред мене, духа в юмруците Си и прегледа целия мой живот, откъде идвам и как ще протече. И си говори на глас. Аз слушам. Учителят си говори.

– Ами, ще отидеш там. Няма да е доволен. После ще отидеш там. Пак няма да е доволен. И там ще му дерат кожата. После ще отидеш там, там, после ще отидеш там, после – там, после – там.

После Учителят вика:

– Чак в 1964 г. ще се оправиш.

И така, малко се позарадва. Светна Му за малко лицето. Отново почна да ми говори:

– Ще отидеш там, после – там.

Ту Му светне лицето, ту помръкне. Проследяваше моя път на земята.

Накрая каза:

– Няма да е нашироко, но ще е нависоко.

Какво е това, аз не зная. Но само го чух и го запомних. И накрая Учителят говори:

– Накрая ще се оправи, ще се оправи. – И така се зарадва, че Му светна лицето. – То ще се оправи. То ще се оправи.

И така завърши разговорът с Учителя. А аз бързам да си отида в казармата. Отивам си в казармата. Трябва да се прибера в уреченото време. По пътя си вадя заключение: «Ще ти одерат кожата на село.» На село – само работа. Нямам време. Само си работим. Децата на баща ми са малки, не могат да работят. Стоката не се продаваше на касали. Кравите се телят, овците се ягнат – нищо не се продава, нито се коли. А трябва грижа за тях. Така имаше една овца – за няколко години се уягни – станаха 20 овни и 7 овце. Овните не ги продамаме, ама им се радваме. Давахме тези овни, с навъртени големи рогове, на овчарите, да им служат за разплод на овцете. А от една крава се отелиха телци и станаха на 10 вола и се направиха 5 чифта за впряг – за колите, за оране. С тях се караха павета от кариерата до София. Голяма работа ли? Не, това беше робство. «Ще ти одерат кожата.» Абе, вие виждали ли сте как се дере на животно кожата? А по турско време, като го хване някой хайдук, то турците го завържат и с нож жив му дерат кожата. А има и друг израз: «С кремък ще му дерат кожата.» А кремък е остър камък.

Та, излязох от казармата. И попаднах на други, които ми деряха кожата.

По това време комунистите отвориха т. нар. вечерни гимназии за работниците, които работеха през деня. Те имаха и привилегия. Даваше им се платен годишен отпуск при взимане на изпитите. Изкарах гимназията. А за мен това бе една мечта, която се сбъдна. Много се измъчих, докато взема дипломата си.

76. НЕ Е ВАЖНО КОЙ ТИ ОДИРА КОЖАТА. ВАЖНО Е, ЧЕ ТЕ ДЕРАТ

По това време аз работя в бригадата на Борис Николов. Той бе излязъл от затвора през януари 1962 г. Събраха се хора, направиха бригада. Но понеже Борис беше осъден от Народен съд, нямаше право да заема ръководни постове. Та, аз се водех официално пред властите за бригадир на бригадата, а командваше Борис. Но в тая бригада беше хаос. Имаше хора, които Борис бе взел, те не можеха да работят и все ни пречеха. А това е тежка физическа работа. Та, се откачих от село, от тази робия, та се закачих в бригадата на Борис, на още по-голяма робия. Голяма хамалогия – а те не се натоварваха.

И накрая дойде 1964 г. А аз я чаках. Исках да видя как ще се сбъднат думите на Учителя. И тогава аз напуснах бригадата. И се освободих от робството. И оттогава започнах да работя сам по обектите, с чужди хора. При тях получих свободата си. А при своите си като бях – ми одираха кожата от работа.

Имаше едно изказване на Учителя: «Абе, ти защо се страхуваш от комунистите?» И сега, как се сбъднаха тия думи. Ето така: мене комунистите ме оправиха. Как ме оправиха? На всеки етап, през който трябваше да мина при

оформяне на документите за строеж, и за самия строеж, ми помагаха големци комунисти. Аз им работех. Те виждаха, че съм добър, безкористен работник, и ми съдействуваха. Спомням си, че работя на един големец, той ме докарва с колата си, гледа бараката и ми вика:

– Абе, ти защо седиш и живееш у тази барака?

Той, големецът комунист, се интересува за мен. И като му свърших обекта и отидох да ми плаща, накрая ме пита:

– Абе, твойте хора прехвърлиха ли ти мястото?

– Не са.

И тогава той се хвана и ме оправи. Ако че беше комунист.

77. КОИ МИ БЯХА БРАТЯТА

А как така стана, аз го разказвах. Значи, чуждите хора ми помагаха. Ама били комунисти. Абе, какви комунисти! Те ме приеха, че съм техен брат. Та, аз бях с тях брат. Братя по труд и съдба. Трябваше да се сбъднат думите на Учителя: «Ти защо се страхуваш от комунистите?» Пред къщата всяка сутрин заставаше «Мерцедес» и ме взимаше и ме возеше на обекта. Връщаха ме обратно с «Мерцедес». А с тези коли се возеха само висши държавни мъже, и то много големи по власт комунисти. Целият квартал гледаше и трепереше от ужас. Страхуваха се от «Мерцедес»-а на големците. А аз се возех всеки ден в него, сутрин и вечер.

И се сбъдна още едно нещо, казано от Учителя: «Няма да бъдеш нашироко, но нависоко.» Да, къщата стана нависоко – на 3 етажа.

И с всички големци комунисти, на които работех, станахме приятели. И това приятелство продължава досега. Аз съм работил съвестно. Например в с. Говедарци на 60–80 къщи съм направил мозайките. Моята работа говореше за мене и тя заставаше зад мене.

Та, този големец комунист от село Говедарци, Петър Динков, като се оженва, и кум му е бил самият Георги Димитров. Неговата жена в с. Новоселци е била учителка. И там са били учителки Буча Бехар и Наталия Чакова. И тя имала много хубаво мнение за «дъновистките» учителки. И това бе прехвърлила на мъжа си. А той виждаше работата ми, яви се и ми помогна. Ако че е бил комунист и големец. Яви се и ми беше като брат. Братството е идея и може да го има между идейни хора.

Та, в този живот успях да реализирам всичко, което бе ми казал Учителят в с. Мърчаево през 1944 година.

78. ЗА КАКВО МИ Е ТАЗИ ГОЛЯМА КЪЩА

След като я покрих, измазах една стая и там се нанесох да живея. Беше краят на 1969 г. И полека, с годините, я измазвах и устройвах. Как може да се използува тази голяма къща? Аз написах собственоръчно завещание, да остане на Братството. А тук, в тази къща, са сложени много братски вещи и предмети. Аз съм построил тази къща. А за какво могат да послужат тези стаи – други след мене да му мислят. Всеки човек от другиго е нещо много различно – и всеки различно разсъждава. Тази година оформих документите за къщата. Направих само лично завещание. Не съм го заверявал с нотариус. Аз не съм в тежест на никого. Сам се обслужвам.

Д-р Иван Жеков бе фотограф и беше направил много снимки. Учителят в една беседа казва: «Като ме снимате и като се видя, не мога да се позная.» А защо? Защото фотографите не могат да хванат онова, същественото, и да го отразят в образа. Та, тук имаше останали много снимки и негативи. Дойдоха и ги взеха различни хора. Но аз зная, че всичко, което говорим, мислим и правим, се записва. Нема нищо, което да не е записано. На нашия образ е записано всичко. Ние сме писмо на живота, който сме минали досега. Което сме правили, върви с всеки човек. Върху това градим бъдещето. Сегашният образ е резултат на миналото. А сегашните усилия, които правим, са образ на бъдещето.

Такъв е случаят с фотоархива на д-р Жеков. Такъв е случаят и с мене. Доволен съм от себе си, че успях да реализирам една идея, дадена ми от Учителя. Видях как Неговата дума бе жива и винаги стоеше пред мене, в мене и зад мене. За този живот това не е малко. В друг живот ще продължа. А сега се радвам на труда си в дълбоките си старини. Амин.

79. ЧОВЕШКИТЕ ОТНОШЕНИЯ И ИДЕЯТА ЗА БРАТСТВОТО

Сега ме виждат, че съм стар и че съм в голяма къща с много стаи. В нея са сложени братски вещи на Учителя и от разрушения салон на Изгрева. А сега, като дойдат и като видят, смятат, че като си отида от този свят, не трябва тук да има нищо. Да се разграби. За мен това не са вещи, а човешки отношения. Да, така е.

Аз се отварям към тоя, с когото работя. А той не влага нищо от себе си в работата си. Той като идва тука, вижда, че това има, че онова има. Онова, което е било необходимо за моята професия, правене на мозайки, всичко имам. Дори го имам и в повече. И като види, че това има, онова има, а той почва сега отначало да работи, и всичко изведнъж иска всичко това да го има и да отиде при него. Ами не работи, за да го има. А гледа да го вземе. И като го вземе – пак не работи с него. А само го разграбва.

Пример: горе, на втория балкон, съм сложил и обградил с мрежа в сандък няколко чувала с пшеница. А сега, дошел някой, без да ме пита взел от нея и след това изсипал извън заграденото. Има към 2 килограма. Ще те заведа да го видиш. Добре, взел си, без да питаш. А защо разхищаваш и си я разсипал отвън? А това е жито, което съм докарал от с. Мърчаево. И всеки, който иска жито и т. нар. житен режим, му давам колкото си иска. На мен не ми трябва. Но това жито е получено с труд в името на една идея. А сега са го разхвърляли житото навън от сандъка. Та, сега, тия не знаят какво нещо е труд, какво нещо е мъчение и какво трябва да направиш, та да се справиш с трудностите.

Мен ми приписват някои неща, но те си мислят така. Аз връзки с жени, с моми не съм имал. А това нещо не може да се крие, то се разнася по въздуха. Аз такива работи нямам. А дойдат при сестра Юрданка Жекова и разправят разни неща за мен и я разстройват. А аз като дойда при нея, аз си идвам с блага. Аз си нося дърва, нося си картофи, нося си жито, царевица. Брашно с чували. Има за мен, има и за тях.

Сега идват и всеки иска да вземе нещо. Има неща, които не могат да се вземат. И да искаш, не можеш да ги вземеш. Не можеш да се докоснеш до това, което е най-ценното. Има интимни неща. Те си остават богатство, което е недосегаемо от човешки ръце.

Ето, сега са докарали една строшена братска маса отпреди 50–60 години. Аз не мога да я държа навън. За мен тя е обществена и я прибирам вътре в къщата. Сега е разнебитена и строшена. Казвам на един майстор: «Това е братска маса. Аз милея за нея.» Накарах го да донесе една плоскост и да я закове отгоре. После – да я лъснем, да я ремонтираме, да сложим болтове и да я направим годна за употреба. Може да дойде време да послужи за братски нужди.

В тази голяма къща съм прибрал всички вещи, останали от Учителя. Идват и ги носят, защото онези, които са ги пазили 30 години, са вече умрели. Ама за мен това не са вещи. Те се свързани с един общ, братски живот. А братски живот означава правилни човешки отношения. А това означава чисти и живи отношения между чисти отвън и отвътре хора. На това държа. Това е от мен на въпроса: «Що е братство?»

80. БЕЛЕЖКИ НА СЪСТАВИТЕЛЯ НА «ИЗГРЕВЪТ...» ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

ЧУДЕСАТА НА НЕБЕТО И ЗНАМЕНИЯ НА ЗЕМЯТА

1. От 1969 г. започнах да посещавам онези последователи на Учителя Дънов, останали още живи. Те бяха на 65, дори и на 70 години. Изгревът бе разрушен отвътре след големите борби и след процеса срещу Братството през 1957–1958 г. и мерките на власта срещу тях. Бяха останали само бараките, бодливата тел, която обграждаше малките им парцели, и възрастни хора. Това виждаха моите очи. Друго – не.

2. След 1970–1972 г. бараките бяха разрушени заедно със заключения салон на Изгрева, изгревяни бяха изселени и преселени в новите апартаменти на новостроящите се жилищни комплекси. Няколко пъти минавам през Изгрева – всичко е разрушено, камионите прекарват останките от разрушените къщи и бараки. Все едно, че е минала голяма бомбардировка над Изгрева. А единствената сграда, която стърчи над разрушения Изгрев, бе една 3–4-етажна къща. Стърчи като побита и свалена от Небето, и непоклатима. Това бе къщата на Савата. А до къщата му – изкопан един голям трап, запълнен с вода, с единствена цел да разруши, да подкопае основите на новопостроената къща и тя да се срути. Да, ама сградата е побита като стълб от Небето и не мърда, не шава и не се поддават основите на водата от трапа, изкопан с багер и напълнен догоре с вода от докарана за случая цистерна. Това беше знамение от Небето. И то какво! По-късно, след години, Изгревът доби друг вид, изникнаха сградите на посолствата и легациите. И тази къща се скри между новите сгради. Но знамението остана. Завинаги!

3. Няколко пъти съм минавал покрай тази къща, надничал съм и винаги съм виждал, че Савата сам нещо прави. Сам го прави. А аз имам представа от строеж на къща, защото бях минал по всички етапи за построяване на собствената ми къща в гр. Своге, където живеех като и работех като лекар. В София да работиш като лекар, трябваше да си софийски жител, роден в София, и да си партиен член, т. е. да си комунист. За безпартийни като мен нямаше място в София, макар че бях роден тук.

4. Аз имах план и работех последователно с много възрастни хора, записвах им спомените за Школата на Учителя. Но до Савата не можех да се

доближа. След 1989 г., когато комунистите официално се оттеглиха от властта, поколението на Савата смяташе, че е дошло тяхното време да покажат какво нещо е Бяло Братство и какво нещо е Учението на Учителя. А аз имах друго изработено мнение и становище по този въпрос. Аз си имах ръководител от Невидимия свят и моят път бе друг. Моят път бе пътят на поредицата на «Изгревът». Правих няколко пъти опити да се доближа до него – но опитите бяха неуспешни.

5. Ти не можеш да се доближиш до един човек, ако не ти се дадат условия на Земята и разрешение от Небето. Това е изключено. Ще ви дам няколко примера, за да видите как работи на Земята тази закон.

Първи пример. На 20 ноември 2004 г. организирах концерт-рецитал на тема «Домът Господен в село Мърчаево от 14 януари 1944 г. до 19 октомври 1944 г. в дом Темелков – дом за Пасхата Господня». Спомени за Темелко Стефанов Гьорев от село Мърчаево, взети от «Изгревът», том VII. Този концерт бе посветен на 140 години от рождението на Петър Дънов (1864–2004 г.) и слизането на Земята на Всемировия Учител на Вселената – Беинса Дуно. Музика от Учителя Дънов – Беинса Дуно. Присъствуваха 250 души. На сцената на големи плакати бяха поставени 2 големи портрета на Темелко и един на Симеон Стоянов. Отзади имаше на плакати изложба от портрети на Учителя.

Втори пример. На 18 декември 2004 г. организирах концерт-рецитал на тема: «Домът Господен и съдбата на света. Господарят на света и Великият повелител на живота – Учителят Дънов в село Мърчаево от 14 януари 1944 г. до 19 октомври 1944 г. в дом Темелков – дом за Пасхата Господня. Спомени на Темелко Гьорев, от «Изгревът» том VII, на Борис Николов и на Галилей Величков от том I–IV. Посвещава се на 140 години от рождението на Петър Дънов (1864–2004 г.) и слизането на Земята на Всемировия Учител на Вселената – Беинса Дуно, както и на 60 години от заминаването Му от земята българска – 27.XII.1944 г. Музика от Учителя Дънов – Беинса Дуно». На сцената стояха 2 големи портрета на Темелко и един на Симеон Стоянов, както и фото-изложба от портрети на Учителя Дънов. Присъствуваха 250 души.

Трети пример. На 29 януари 2005 г. бе организиран от мен концерт-рецитал на тема: «Живият Бог в образ и подобие человеческо». Спомени на Юрданка Жекова от «Изгревът», том VII. Записала спомените: Цанка Екимова. Музика от Учителя Дънов – Беинса Дуно. Присъствуваха 250 души. На сцената бяха сложени големи портрети, на два големи картона, на Юрданка Жекова и на д-р Иван Жеков. На сцената имаше фото-изложба от портрети на Учителя.

Четвърти пример. На 19 февруари 2005 г. организирах концерт-рецитал на тема: «Живият Бог в образ и подобие человеческо», по спомени на Юрданка Жекова, от «Изгревът», том VII, записала: Радка Левордашка. Музика от Учителя Дънов – Беинса Дуно. На сцената имаше 2 големи плаката с портрети на Юрданка и Иван Жекови, голяма фотоизложба от портрети на Учителя. Присъствуваха 250 души.

6. През 2005 г. отивам при Савата и му казвам, че аз съм този, който е организирал тези 2 концерта за Темелко и баща му Симеон и другите два концерта за Юрданка и Иван Жекови. И му поисках да ми даде достъп да прегледам онова, което е останало от архива на д-р Иван Жеков. Той се съгласи. Оказа се, че преди мене бяха минали много хора и всеки си беше взел онова, което му хареса. За мен не бе останало нищо. Ако бях отишел 15 години преди това, Савата не би ме приел, защото за него аз бях никой. Сега бях някой, но

другите бяха прибрали всичко ценно. Бяха останали снимки 6/9 см и негативи около 200 броя. Той ми ги даде, защото на никого не му трябваха и за тях не означаваха нищо. Прибрах ги и след това започнах да ги разучавам.

7. Подреждах ги 2 месеца по групи и по теми. След това ходих при Савата да ми ги разчете и да ми каже кои са тези лица на снимките. Някои аз познавах, че са от времето на Изгрева, други не познавах. На някои лица Савата им каза имената, но само на ¼, а другите ¾ бяха непознати. След това отидох няколко пъти при Светозар Няголов – той се опита да разчете някои от тях. Все пак успях да спася нещо, което да ми потрябва за публикация в «Изгревът».

8. Успях да отделя онези снимки, които бяха от пребиваването на изгревяни в с. Мърчаево от 14 януари 1944 г. до 19 октомври 1944 г., както и след тази дата. Този път Елена Симеонова, която е рождена сестра на Савата, успя да разчете много снимки от с. Мърчаево. Аз записах всичко. Но днес останаха към 100 снимки, на които никой не знае кои са лицата. А те са преминали през фотообектива на д-р Иван Жеков и той ги е заснел, промил е филмите 6/9 см и ги е изкарал на картички. Това лично той го е правил. Ще останат като документ, че тези лица са преминали през Изгрева и не са оставили друга следа, освен своя образ на снимките. Все пак е някакво доказателство за тази епоха.

9. В «Изгревът», том XXII, снимките за Темелко Гьорев и за Мърчаево са спасени от мен, благодарение на това, че аз разчетох негативите. Аз знаех как изглеждат Темелко, жена му и другите около него до 1944 г. Те бяха останали непознати за другите, които бяха преминали преди мене и обрали всичко. А на тях това не им трябва изобщо. А защо? Та те не познават нито епохата, нито историческите събития, нито историята на Школата, нито времето на пребиваването на Учителя в с. Мърчаево. Те не знаят нищо. И това, което са прибрали, то не им трябва. Прибрали са снимки на Учителя, както и снимки на Изгрева, как играят Паневритмия. Добре, а за какво ще им послужат? И какво ще правят с тях? Те се явяват винаги преди мене, за да пречат. И сега също попречиха в тази работа. Трябва да ги поздрави онзи, който ги ръководи. И не само това, но да ги възнагради богато и да им заплати за това. И това той го прави успешно от 1990 г. до 2006 г. Наблюдавам го непрекъснато.

10. През 2005 г. няколко пъти ходих при Савата с магнетофон и исках да ми разказва за своя живот. Той се съгласи и аз записвах. Тогава го накарах специално да ми разкаже как е построил тази голяма къща. А защо? Защото аз я помня още от 1970 г. до 1975 г., тя стърчеше над разрушения Изгрев като паметник, издигнат от Небето, за да бъде доказателство, че думите на Учителя Дънов са живи и че те управляват и Небето, и Земята. Аз слушах особено внимателно. Аз бях преминал през всички етапи на строежа на една къща, когато построих моята от 1975 г. до 1980 г. Тогава властта разреши да се строят частни жилища от българите. Започнаха масови строежи. А по това време държавните строежи бяха в своя победен марш и изобщо нямаше материали за строеж – тухли, желязо, цимент, вар – за частни строежи. А ето, Савата бе издигнал паметник над разрушения Изгрев. И заради този паметник аз записах всичко. И ще го оставя в историята на «Изгревът». А знаете ли, че най-малко на 100 души Савата е разказвал как е построил къщата си? Но някой да го е записал и публикувал, та да му послужи за нещо? И да искат, не могат да го направят. Няма за какво да им послужи. Няма, и това е.

11. Накарах Светозар Няголов да направи хороскопа на Савата. А той познава живота му, защото е женен за рождената му сестра Елена. И той ще

бъде поставен след тези мои бележки и ще покаже защо и за какво Савата се е родил между българите. За доказателство него днес го има, жив е и здрав е за годините си и е в своя разсъдък. А това не е малко.

12. Понеже Савата разказваше за живота на селяните в село Мърчаево, реших да приложа някои от снимките за мърчаевци от пребиваването на Учителя там. Ето защо накарах Светозар да направи хороскоп на Елена, като преди това се приложи автобиографията на Елена. Това бе направено и ще бъде приложено след хороскопа на Савата. А защо? Защото това е една верига от души, слезли на Земята именно в село Мърчаево, което е било отредено за мястото за последната Пасха на Учителя Дънов, слязъл при българите.

13. Ще бъдат приложени много снимки от присъствието на Учителя в с. Мърчаево, където го има и Симеон, бащата на Савата. Ще включа и снимки от Учителя при посещение на извора Рударци. Изобщо, ще бъде документиран целият разказ на Савата за с. Мърчаево и ще бъде придружен със снимки на Учителя в с. Мърчаево.

14. Мнозина от Изгревът са посещавали с. Мърчаево и са живели близо една година в мърчаевските къщи на приятелите. Мнозина от тях са заснети на снимки. Тези снимки бяха спасени от мен. После ходих при Савата да ми ги разчита. След това ходих при сестра му Елена и зет му Светозар, да ги разчетат. Записах всичко. И те ще бъдат приложени като документ от една епоха.

15. Много се учудвах отначало къде ще ги използувам тези снимки. А за тях ми бяха необходими описания и съответни случки и истории. И ето, те дойдоха от разказите на Савата. И там ще ги включа. Ако бях ги записвал преди 15 години, щях да запиша повече, но тогава бяха много бурни години и поколението на Савата имаше планове за живота на Изгрева и Братството. А моите планове бяха други. Разминавахме се по плановете. Моят план беше поредицата «Изгревът» и програмата на «Изгревът». Изминаха 15 години, и чак тогава Савата ме допусна до себе си и започна да разказва. Аз му доказах, че аз съм този, който е изпратен да свърши тази работа. И си изпълнявам обещанието чрез тези мои бележки, като описвам нещата, за да се знаят. Да не мислите, че това е много лесно! Напротив, тези хора са недостъпни за вас и нещата от тази епоха са закрити и укрити от вашите очи.

16. В «Изгревът», том VII, стр. 624–627, съм публикувал писмата на Учителя Дънов до д-р Иван Жеков. А ето каква е тяхната история. В «Изгревът», том VII, стр. 584–595, са публикувани спомените на Юрданка Жекова, които записа Цанка Екимова. Аз я накарах да ги запише, след като се уточних с Юрданка, защото аз не можех да се показвам на Изгрева. Щяха да ме надушат платените агенти на милицията, щяха да ми направят обиск и щяха да унищожат всичко, което събирах. Юрданка й разказваше, тя го записваше на тетрадка и след това го прехвърли на пишуща машина в 4 екземпляра. И започваше да ги раздава. Научих за това. Отивам и я питам защо ги раздава, като това е мой план и освен мене никой няма право на решение по този въпрос. Тя ме гледа озадачено. А през 1970 г. Цанка е на 68 години, а аз – на 32 години. Аз давах идеите, а те ми ги опорочаваха. А за доказателство е това, че аз публикувах нейните спомени, които записах, в «Изгревът», том VI, стр. 242–339, а не някой друг. Запомнете това! Тогава накарах Цанка Екимова да препише писмата на Учителя до д-р Иван Жеков. Преписа ги. После ми предадоха оригиналите лично в ръцете ми и аз ги предадох на фотографа Данаил Жеков, да ги преснеме на

фотографска хартия. Засне ги и аз му заплатих. Даде ми по едно копие. Писмата ги върнах по опис и повече те не дойдоха при мен. И дойде време да ги публикувам. И ето, през 2005 г., като ровях в книжата на архива на д-р Иван Жеков с разрешение на Савата, открих някои фотокопия, които бяха направени по моя план и заплатени от мен. Аз ги прибрах, с разрешението на Савата. Имаше остатъци от 1–2 писма по оригинала. Така че към материалите на д-р Иван Жеков ще приложим почерка на Учителя от тези писма. Но оригиналите на писмата ги няма. Остава онова, което е записала Цанка Екимова през 1970 г., а 35 години след това ги няма писмата. А тя ги преписа от оригинала. Трябваше да ми ги предадат. Но не ми ги предадоха, защото за тях аз бях никой и не бях от тяхното Братство. Признавам – днес, през 2006 г., наистина аз не съм от тяхното Братство, аз съм от друго Братство. Аз съм от това Братство, което ме постави за ръководител на програмата «Изгревът», ръководя поредицата «Изгревът», спасих и съхраних оригиналното Слово на Учителя и го издадох в 59 томчета. Виж «Изгревът», том XVI, стр. 820–905. Аз съм този, който организирах музикалния живот и от 1990 г. до 1998 г. организирах 20 концерта по Словото на Учителя и по музика на Учителя. А от 2001 г. до 2006 г. концерт-рециталите са 29 по спомени от «Изгревът» и по музика от Учителя. Ето, аз съм от това Братство. Но не съм от тяхното Братство. А защо? Защото аз имам един Учител, а те си имат друг учител. Аз се различавам от тях по Учителя. Ние имаме различни учители. В това седи цялото различие. А Братство и Единство има само в един случай. А той е даден в «Изгревът», том XIII, стр. 887. Ще си го прочетете и ще си го научите наизуст, за да може и през деня, и през нощта да го декламирате, когато ви попитат: «Що е това Бяло Братство?» Ето така стои въпросът с писмата на Учителя.

17. В негативите, които прибрах от Савата, успях да разчета много от тях, защото аз познавам лицата, събитията и съм виждал как изглеждат тези негативи 6/9 см на извадени снимки. А да не говорим, че днес по снимките никой не може да говори, защото нищо не знае и никого не познава. Ето, в тия негативи открих към 90 броя, на които от близък и от далечен план са заснети отделни лица, играещи Паневритмия на Изгрева. Те ще бъдат извадени на фотохартия формат А4, колкото е един обикновен лист, ще отида при Ина Дойнова и Мария Ташева, за да ги разчетат. Те ще ги разчетат, аз ще ги записвам, всяка една снимка към кое упражнение се отнася. Те ще бъдат прибавени към другите снимки, които съм подредил по упражнения. А те са много – към 200–300 снимки и 2 месеца работих със Светозар Няголов за разчитане на упражненията, и после – с Ина Дойнова и с Мария Ташева. И след това целият този материал ще се подреди и отпечата в албум за Паневритмията, по упражнения. Разбирам, че много от тези негативи са взети и откраднати от другите, които са минали преди мен при Савата. А защо казвам «откраднати»? Те са взети, за да не дойдат при мен и да не мога да си свърша работата, която описвам сега. Така че Савата ми гласува доверие и сега аз трябва да си изпълня обещанието пред него, за да му докажа, че аз съм този, който е изпратен за работа, а не за разхищение на Изгрева и за погублението му.

18. Савата ми показа своето завещание, че оставя къщата на Братството. Виждам, че не е заверено от нотариус и може би към 10 пъти му повтарям, че трябва да се завери. Но той има друго мнение по въпроса. Аз си дадох моето мнение, а другото зависи от него. Питам го: «На кое Братство оставяш тази къща? На Братския съвет ли? Та те утре могат да я продадат. Събират се, подписват се, че са представители на Братския съвет, и я продават.» А Савата

ме гледа недоверчиво. Казва ми: «Аз сега така мисля. Но не зная онези, които ще дойдат след мене, какво ще мислят.» Да, това е вярно. Няколко пъти ме е развеждал от стая в стая и ми е обяснявал коя стая за какво служи. Той има план. Но в тази голяма къща трябва да живеят хора, които да са денонощно тук и да я охраняват. В момента той е пуснал едни квартиранти преди 4–5 години само за 1 месец, и сега не искат да излязат. В други две стаи има още по едно лице. В тази къща трябва да има хора, които да я охраняват. Пример: през студовете през месец януари 2006 г. бяха замръзнали тръбите за парното, размразили се и бяха наводнили последния етаж. Започва водата да тече. Савата през нощта вика свои познати, тръгват с кола да търсят водопроводчик в 3 часа, за да го докарат и да спре крановете. След това цяла нощ и през деня източват водата. А аз като гледах тавана, виждах как капки от водата падат на паркета. Какво означава това? Означава, че тук трябва да се охранява тази къща от хора, и не от случайни хора.

19. На Изгрева, който заварих, бяха само дървени бараки, сковани от дъски и греди. Тухлени едноетажни постройки бяха къщите на Жечо Панайотов, Мария Златева, Славчо Печеников, Петко Епитропов. Онези, които са в «Изгревът», не бяха строили къщи и не знаеха какво означава да копаеш мазе с кирка, да бъркаш бетон, да бъркаш варова смес, да зидаш. Те не знаеха тези неща. Но Савата беше преминал през тези етапи и беше построил тази къща. Това означава, че там трябва да живее човек, който разбира от строежи на къщи, за да може да се грижи за нея. Само такъв човек.

20. Няколко пъти съм разглеждал стаите. Савата е споделял своя план за тази къща. Казвам му: «Аз мога да задвижа нещата и да реализирам този твой план за тази къща, дори ще прибавя и план от мен. Но трябва да ми се подчинят на моите решения и да ги изпълняват безпрекословно. Само в този случай. А тези тук наоколо ме отхвърлят и не ме признават за нищо. Значи трябва да ме признаят, че аз взимам решенията. Ето там е проблемът.» А как ще се развият нещата? Ще ви кажа как. Ще дойдат други, ще обсебят къщата, ще разпродадат вещите, и накрая ще продадат къщата. Комунистите навремето не можаха да я бутнат, тази къща, която стърчеше като Божия поличба. Но тези днес чакат Савата да умре, че да я разграбят. И това ще го направят. Дали греша? Не греша. Има ли друго решение? Има. Но никой не го иска от мен. И никой няма да го изпълни. И затова ще стоим ще чакаме и ще видим какво ще направят. А дотогава ще гледаме. Това е.

21. Тръгвам да излизам и Савата ми посочи един шкаф, пълен с пакети хартия за пишуща машина от 500 листа. Може би има към 30–40 пакета. Казва ми: «Тази хартия е на Боянчо.» А аз отговарям: «Когато Боянчо си замина, аз бях този, който тършувах на неговия таван. И тази хартия аз я отделих и я насочих към теб, защото щяха да ме упрекнат, че съм окрал братската хартия.» А Боянчо умря през месец май 1986 г. Аз при него бях оставил към 20 пакета син, плътен чешки пилюр, който служеше да се правят преписи на пишуща машина. Много от тези пакети бяха закупени с мои средства. Но аз ги насочих към Савата, защото той имаше място къде да ги сложат. Но Савата това не знаеше, че аз съм този, който ги насочи към него.

По-късно, когато работех с Марийка Марашлиева, тя пишеше на електрическа пишуща машина «Оливети» – италианска, най-хубавата тогава, и бях заплатил за нея 1000 лева, а това бяха 4 лекарски заплати. А с какво се изхранвах? С пенсията на майка ми. Та, от време на време Марийка отиваше при

Савата за някой пакет. Казваше, че е за братска работа. Но Савата не знаеше, че тази хартия е моя. И че аз съм взел решение за нея да бъде при него.

А защо разказвам всичко това? Защото идваме към финала. Гледам, един пакет се е разопаковал, стои най-отгоре и питам Савата: «Ще позволиш ли да взема този пакет?» Той ми разрешава. Аз протягам ръка и го взимам. През мене преминава нещо като електрически ток и цял треперя. Представяте ли си? Разбирам, че невидимата охрана на тази къща не ми разрешава да взимам този пакет. А аз говоря на глас: «Виж какво, Сава. Тази хартия в по-голямата си част е моя. На този етап, 2006 г., на никого не му трябва тази хартия, защото сега никой не пише на пишуща машина, а пишат на компютри. А за компютрите за разпечатка трябва специална хартия. И тази хартия на никого не му трябва. И на Марийка вече не трябва. Няма вече хора, които да пишат на пишуща машина. А на мен ми трябва тази хартия, защото аз пиша на ръка на бели листа.» Савата се съгласява, че сега времето е друго, че на никого не му трябва тази хартия, освен на мен. И ми даде един пакет.

22. Слагам пакета в чантата и тръгвам. Савата ме изпраща. И в момента, когато излязох на двора му, онези от охраната на къщата, като побеснели, влязоха в кучетата, та ме подгониха и лаят срещу мене. Вие виждали ли сте 3–4 кучета да вървят след вас и да лаят стотина метра! Ето така лаеха срещу чене 100 метра, докато стигна до спирката срещу Руското посолство, на булеварда. Пресякох булеварда и кучетата се върнаха, защото се уплашиха от преминаващите коли. Ще кажете: измислица. Има кучета и в Невидимия свят. Та, те бяха, които ме лаеха и гонеха. Никаква измислица. Гонеха ме, като че ли съм крадец. Бяха насъскани от някого срещу мен. Но те не гонеха истинските крадци, защото те се зовяха с името «братя». А гонеха мен, защото аз за тях бях никой. И този никой направи и помести този материал за Савата. От мен – толкоз. Това е засега.

23. Прибрах някои ненужни снимки – ненужни според онези, които бяха минали преди мен и обрали всичко. И аз прилагам някои от тях в материала на д-р Иван Жеков. А те са 32 страници снимки. Вие знаете ли как се подготвят толкова снимки? Едва ли. На друго място те няма къде да се сложат.

24. Други снимки ще приложа, също към 32 страници, към материала на Савата. И това не е малко. А какво представляват – ще се убедите сами. Та, неговият разказ ще бъде онагледен с много снимки.

25. Това можах. Това направих. Другите да направят повече.

II.

Светозар Няголов

ХОРОСКОП

на

Сава Симеонов Стоянов

от с. Мърчаево

Сава Симеонов Стоянов
30.11.1922 г. ♃ 21h, с. Мърчаево

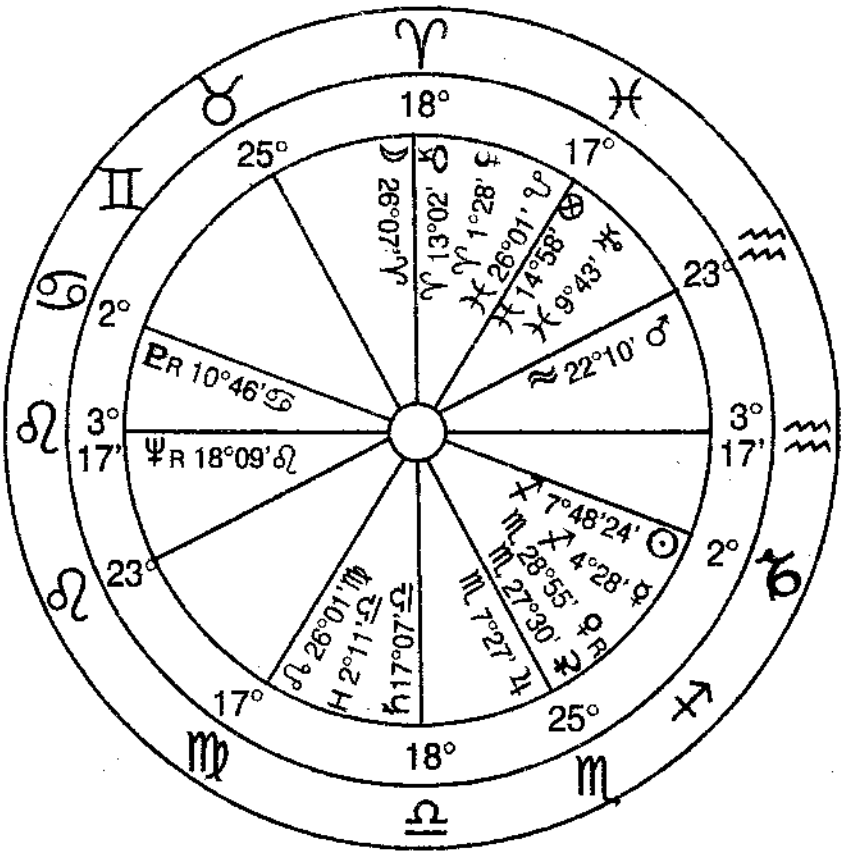

Lat	Decl	
	S 21°37'	☉ ⊓ ☌ ☿ ☌ ♀ ⚹ ♂ ⚺ ⊤ ♃ □ ♅ ∥ ☿ ♀ ♆ △ ⚳ △ ⚷
S 2°26'	N 7°42'	☽ ⊓ ⚹ ♂ ⚷ ♄ ∥ ♅ ⚹ ♆ Lat ♄
S 0°24'	S 21°25'	☿ ⊓ ☌ ☉ ☌ ♀ □ ♅ ∥ ☉, ♀, ♆ Lat. ♆
S 0°45'	S 20°41'	♀ R ☌ ☉ ☌ ☿ ∥ ☉, ☿, ♆ R Lat. ♅ △ ♇
S 1°24'	S 15°27'	♂ ⊓ ⚹ ☉ ⚹ ☽ △ ♄ ⚷ ♆ ∥ ♆
N 1°08'	S 13°00'	♃ ⊓ ⚺ ⊤ ☉ △ ♅ △ ♆
N 2°18'	S 4°35'	♄ ⊓ ⚷ ☽ △ ♂ ⚹ ♆ R Lat. ☽ ⚷ ⚷
S 0°46'	S 8°39'	♅ □ ☉ □ ☿ △ ♃ △ ♆ ∥ ☽ Lat. ♀ ☌ ⊗
N 0°10'	N 15°33'	♆ R ⚷ ♂ ⚹ ♄ ∥ ♂ Lat. ☿ △ ⚷
	20°09'	♆ R △ ♃ △ ♅ ∥ ☉, ☿, ♀ □ ⚷

Хороскоп на Сава Симеонов Стоянов

Роден на 30.11.1922 г. ♃ 21 h в с. Мърчаево, Софийско

Светозар Няголов

На Асцендента изгрява зодиакалният знак Лъв. Лъвът е царят на животните и дори уловен и затворен в клетка, е въплощение на достойнство и гордост във всичките си прояви, което веднага се долавя от наблюдателното око. Знакът дава на родения широк гръден кош, силни плещи и крайници, мощна глава, винаги изпъкваща на фона на тялото му, което прави повече впечатление като стойност, не и като форма върху развитите му мишци. Роденият има лъвски облик или има нещо котешко в лицеизраза му. Кожата на лицето му е румена. Очите му са големи, сини или сиви, които изразяват веселост, доволство и радост. Целият му скелет е здрав и добре построен. Роденият притежава голяма възстановителна сила и издръжливост. В проявите си е смел и настъпателен. Желае да бъде винаги забелязан, да привлича вниманието на околните навсякъде, където се появи. Обича да ръководи и не търпи да следва другите. Знакът Лъв управлява сърцето и роденият се отличава в отношенията си с голяма широта и любвеобилност. Той дава на всички, които искат нещо от него, без да си скъпи времето, парите си или знанието си, без да мисли за себе си. Децата на слънчевия Лъв са почтени, верни и обичат истината и светлината. Той стои над всички хитрости и винаги сочи правдата. Волята му е силна и крепка и хубавите качества му помагат да се издигне в живота на положение да бъде почитан. Притежава добро красноречие и спечелва сърцата на хората с личната си привлекателност; особено привлекателен е за противния пол. Низшата природа на родения трябва да бъде обуздана, да бъде твърде въздържан, макар че от тази му слабост няма да следват големи неприятности и дълбоки сърдечни огорчения. Лъв на Асцендента показва, че в минала инкарнация е бил цар и е проявявал брутални насилия и жестокости към «непослушните» си подчинени. Не е проявил Божията Любов (Нептун ретрограден), а е действал постоянно с грубите сили на Марс (Нептун ретрограден опозиция и паралел Марс). В този живот ще се учи да проявява Божията Любов, за да изправи грешките и престъпленията си, макар и наполовина от нейната цялост (Нептун е ретрограден) и да се справи с грубите животински сили на Марс във Водолей, които внезапно понякога го изпълват с неудържими пориви. Тази задача го е отклонила и спряла – да не проявява човешката и ангелската любов, представител на която е планетата Венера (Венера ретроградна) в зодиакалния знак Скорпион, където е заточена и не може да се прояви правилно, макар и с половината от качествата си (Венера ретроградна), понеже Венера е ретроградна, а и

чувствата, които подхранва, изгарят в огъня на Плутон, който е в паралел с Венера.

Ако хвърлим един бегъл поглед върху хороскопа на родения, ще забележим, че над хоризонта има 4 планети, а под хоризонта – 6, което говори, че роденият ще има един скрит вътрешен живот, подкласждан от отличните духовни условия, които родителите му са създали (Юпитер в 4-ти дом), които ще започнат да се изявяват след 30-годишната му възраст. Това се подсилва и от Слънцето, което е под хоризонта. Луната му е пълнеща се и показва, че ще се прояви външно след 30-годишна възраст, но Луната опозиция Сатурн – последният ще му пречи до края на живота му. Виждаме аспектите, които показват условията, възможностите, погрешките и кармическите последици, които роденият има да изплаща в настоящия живот. По-долу тях ще ги разгледам подробно.

Разглеждаме връзката на родения с духовния свят, която се обуславя от деклинациите в хороскопа. Роденият има две деклинации северни – на ума, и осем южни – на сърцето – чувствата. Неговата човешка и ангелска любов (Венера) има южна деклинация, а ангелската му мъдрост (Юпитер) е също с южна деклинация. Това говори, че чувствата на родения са много силно развити и до 30-годишна възраст са му затъмнявали мислите и изходят от това положение, който той е намерил, е да трансформира човешката любов в ангелска – безкористна и Божествена. Само така може да разреши проблемите, които са стояли пред вратата на духовното му развитие. Неговата душа – Луната и Божествената Любов – Нептун, имат северна деклинация, което показва на родения, че трябва да вложи голяма умствена енергия да оправи осиротялата си душа (Луна опозиция Сатурн) и да влезе в светлия път на ангелската любов (Венера) и ангелската мъдрост (Юпитер) и безкористната Божествена Любов на жертвата, изразена чрез Нептун ретрограден в хороскопа. Да чете усилено Словото и да се свърже с ангелската мъдрост и Бялото Братство, за да разбере Божията Любов, да й служи, за да изпълни Волята Божия на Земята, т. е. да се освободи от низшите си желания, чувства и страсти. В помощ му идва аспектът Сатурн секстил Нептун, който внася ред и порядък при изявите на любовта и чувствата му.

Разглеждаме връзката му с Божествения свят – латитюдите му в хороскопа. При тях имаме пет планети с южен (S) латитюд и три със северен (N), което говори, че роденият трябва усилено да работи с Божията Любов, за да може да се справи с отклоненията, които е допуснал в живота си. Виждаме, че Божествената Любов (Нептун ретрограден) има северен латитюд, което подсказва на родения да прояви голяма мъдрост по отношение на Божията Любов, да я разбере и приложи в живота си, като основа. Виждаме, че Божията Мъдрост (Уран) има южен латитюд, което подсеща родения, че трябва да работи първо с Божията Любов в живота си и след това да прояви Божията Мъдрост, към която има много прегрешения (Уран квадрат Слънце и Уран квадрат Меркурий). Постоянно да слуша гласа на Учителя и да чете Словото, което е най-висшата изява на Божията Мъдрост на Земята.

☉п в 5. дом (Слънцето в 5. дом в перихелий) благоприятства на родения да постига желанията си. Той обича удоволствията, известността в живота и може да работи в педагогиката по възпитанието. Ще има благоволението на противния пол (което почти не го е използвал) и пълно задоволяване от живота. Може да има успех като публицист, издател или учител.

☉п в зодиакалния знак ♐ (Слънцето в зодиакалния знак Стрелец в перихелий) изпълва родения с възвишени идеали, благородни пориви, свързани със съзнанието да се издигне. Като винаги безкористно помага за издигането на околните. Характерът му е доброжелателен и човеколюбив, поради което

околните го обичат. Понякога може да получава почести. Възлагат му се доверени служби и поръчки от деликатно естество – трудно изпълними (особено в строителството). Роденият притежава рядко срещана благородна душа. Това положение го издига в религиозни, политически и юридически служби. Високата му интелигентност ще му бъде като мярка за най-важните въпроси в живота му.

☉п ♂ ǁ ♀ п (Слънце в перихелий съвпад паралел Венера в перихелий). Дава на родения развитие в артистична насока, музика, изкуствата и поезията. Ще притежава голяма любвеобилност. Аспектът усилва телесната организация, увеличава известността му и прави обществените му отношения приятни и леки. Затова роденият ще има много приятели и ще умее да ги запазва.

☉п ♂ ǁ ☿ п (Слънце в перихелий съвпад паралел Меркурий в перихелий). Меркурий изгрява пред Слънцето на Асцендента и той е светлоносецът, който носи лампата на нашия дух, който символически се представя от Слънцето. Роденият притежава много пъргав ум, буден и отзивчив.

☉п ⚻♂п (Слънце в перихелий квинтил Марс в перихелий). Дава предразположение към трески. Особеното е, че роденият може да понася и по-високите температури, преодолява без последствия силни пристъпи, които за други хора биха били фатални. Аспектът го изпълва със свръхизобилие на жизнена енергия, която му осигурява бликащо здраве през целия му живот. Тялото е крепко и годно да изпълнява и най-тежки задачи. Притежава несъмнена смелост и сила да посреща и най-големи затруднения. След като му бъде даден план за следване, може със сигурност да се каже, че той ще преодолее и превъзмогне всички физически пречки, понеже той притежава едновременно изпълнителни и градивни способности, а и непобедима воля, която не признава поражение. Характерът му е прям и открит, но често пъти недодялан. Лицето е погълнато изцяло от целите, които преследва и не си губи времето с любезности и учтивости. Без всякакво стеснение пренебрегва условностите за отношенията, поради което не се нрави на по-изисканите хора. Това е човек на действието, пионер в светските начинания и без хора с такъв предприемчив дух и енергия светът би напредвал много по-бавно. Роденият си е изработил вкус към живота.

☉п⚺ т♃п (Слънце в перихелий полусекстил точен Юпитер в перихелий). Това е сигурен показател за добро здраве, богатство и щастие. Лицето е носител на изобилна жизнена сила, която превъзмогва и най-тежките болести. Даже когато злотворните планети влияят да сломят неговата съпротивителна сила, излекуването става толкова бързо, че изглежда невероятно. Това почти непоклатимо здравословно състояние се допълва от весел характер, жизнерадост, които правят всички, които са в близост до него, да го обичат. Всеки е доволен, когато е близо до неговото щастливо усмихнато лице, но той не само с усмивка спечелва всеобщата обич, а със своите добри дела, съчувствие, добри постъпки и подкрепа, които, в зависимост от случая, проявява към околните. Всички имат доверие в него, понеже не е излъгал никого. Роденият има ясно съзнание, здрав разсъдък, голяма деловитост и той е създаден хармонично да помага на другите. Тези прояви му благоприятстват за неговото лично забогатяване. Богатството му обаче никога не е опетнено, защото не произлиза от загуба, претърпяна от други хора. Роденият има консервативни религиозни схващания. С основание може да се счита за стълб в обществото. Може да се прояви блестящо като държавник.

☉п□♅ (Слънце в перихелий квадрат Уран.) Аспектът прави родения доста докачлив, нервен и без самоконтрол, готов да изпадне в пристъп на гняв при малък спор и дори без причина. Предразположен е към всякакъв вид нервни

разстройства. Лицето е импулсивно, не почита обществените условности, крайно нетърпелив и не може да понася никакво ограничение на свободата си. Привърженик е на учението за сродството и братството на душите и на свободната любов. Изложен е на злополуки от гръм, електричество и през целия си живот ще претърпява разочарование от всякакъв вид. (Борил се е с Божественото и не го е слушал в миналото.)

☉п ∥ ☿R (Слънце в перихелий паралел Плутон ретрограден). В миналото постоянно е нарушавал Божиите закони и не е имал правилно отношение към земята, растенията и тялото си изобщо. В миналото е отбягвал да обработва земята и не е обичал физическия труд (сега половината живот работи нивите на село, а другата половина – в строителството.) Не е подбирал качествени храни и се е отличавал с голяма лакомия (на млади години) и е бил склонен да употребява неестествени храни и питиета. Хора с подобни аспекти са създали месоядството, приготовляването и използването на спиртните напитки и упоителните средства, които, ако ги използва сега, ще разрушат организма му. Понеже роденият е работил усилено земята докъм 30-годишната си възраст – орал и копал, по този начин е трансформирал негативните енергии на Плутон и е вкарал всичките низши духове, които са го посещавали, в земята. По този начин се е отървал от низшите нашепвания на тъмните сили и чувствата и страстите, които са вкарвали в сърцето и ума му. Свързал се е с Учителя и е подчинил своя ад, дирижиран от Плутон, на Бога и е преобърнал всичките злострадания в добро. Учителят му изменя живота, прави му нов хороскоп, за да може да понесе намалените му наполовина страдания и да работи за братството, да бъде полезен на себе си и на цялото. Послушва Учителя и напуска земеделската работа на село и отива на работа в София, в строителството. Учителят му казва: «Ако останеш на село, ще ти одерат кожата.» Послушанието към Учителя е послушание към Бога, Който урежда всичките му трудни въпроси, свърза го с Юрданка и Иван Жекови, които го осиновиха и на мястото на бараките им направи триетажна къща, което отговаря на положението на Юпитер в четвърти дом – само с положителни аспекти. Това е реалната подкрепа на Бялото Братство и Учителя, да оцелее между комунистите, които искаха непременно да съборят къщата му и да го махнат от Изгрева.

☉п△⚸ (Слънце в перихелий тригон Лилит). Аспектът показва, че Бог, изразен чрез Слънцето в хороскопа) е вързал злите низши сили на Плутон и роденият се е освободил постепенно от големите спънки, отлагания, противоречия, закъснения, които са го съпътствали постоянно до 30-годишната му възраст. За Бога всичко е възможно.

☉п△ ⚷ (Слънце в перихелий тригон Хирон). Роденият е започнал да слуша внимателно и постоянно своя вътрешен учител, ръководител и лекар. Ръководело го е вътрешното му проникновение, което Учителят посява в душата му, и той избягва многобройните клопки на комунистите, заблужденията и отклоненията, съпътстващи пътя на духовното му развитие.

♀R в пети дом (Венера ретроградна в пети дом). Прави родения да има изключителна привързаност, от което следват многобройни любовни приключения. Понеже Венера е ретроградна, намаляват се наполовина тези нагони, а и той намира Учителя и прескача тази спънка на младежкия период от живота си.

♀R в зодиакалния знак ♏ (Венера ретроградна в зодиакалния знак Скорпион). Това е най-лошото положение на тази планета – в заточение. Развива в родения голяма любов към лукса и всичко, което възбужда чувствата и усещанията му. Ще има силно чувство на набожност, от което може да се явят

някои прекалености. Това положение на Венера никога не узаконява отношенията на родения с другия пол.

♀R☌ ∥ ☿п (Венера ретроградна съвпад и паралел Меркурий в перихелий). Прави родения весел, общителен, с добър характер – добър събеседник. Има предразположение към музиката и поезията. Може да има успех като търговски посредник, понеже роденият при този аспект е приятен, любезен и убедителен.

♀R ∥ ♇R (Венера ретроградна паралел Плутон ретрограден). Сърцето на родения ще мине през големи съблазни, изкушения, заблуждения и страдания. Аспектът говори за големите противоречия между двата пола в живота. Роденият много бързо губи това хубаво чувство – любовта. Той бързо намира всичките кусури на жената, която харесва и се отказва от нея. Роденият търси в живота си своята сродна душа, но според духовните закони тя е горе, в Невидимия свят, и физическата среща тук, на Земята, не може да се осъществи.

♀RLat.♅ (Венера ретроградна латитюд Уран). От Божествения свят към неговата ретроградна и най-лошо поставена по знак Венера изпращат силни вълни от Божествена мъдрост, за да може роденият да се справи с многобройните си съблазни, изкушения и отклонения, да преодолее човешката, физическата любов и да влезе в ангелската безкористна любов и стане служител Божи.

☿п в 5. дом (Меркурий в перихелий в пети дом). Съсредоточава ума му към образованието, което той късно завърши във вечерна гимназия. Роденият обича забавленията. Ще има педагогически дарби и способности и може да се назначи на държавна служба.

☿п в зодиакалния знак ♐ (Меркурий в перихелий в зодиакалния знак Стрелец). Това е едно от най-силните положения на тази планета. Дава на лицето благородна душа с религиозни и философски тежнения. Роденият презира всичките ограничения, които спъват свободата на мисълта и словото, но не влиза в противоречие с това, което е всепризнато за добро възпитание и добри нрави. Винаги той се ограничава в рамките на закона и на обществения ред, поради което е много уважаван в обществото. Роденият има голямо желание да пътува и да посещава природата, особено планините. Има голяма любов към домашните животни – помощници на земеделеца.

☿п□♅ (Меркурий в перихелий квадрат Уран). Роденият има понякога неуравновесеност в ума или анархия с прекалени идеи относно разрушаването на обществения ред и неговото преустройство. Способностите си роденият ще ги използва за постигане на непостижими цели, поради което скоро ги изоставя. Лицето е имало много спорове и разговори във връзка със Словото и с новите идеи, които той защищава успешно. Умът му често се променя внезапно, изменя нещата – в повечето случаи в ущърб на своите интереси. Това е било до 30-годишната му възраст, когато основно се променя животът му.

☿пLat.♆R (Меркурий в перихелий латитюд Нептун ретрограден). От Божествения свят към неговия променчив ум изпращат силни вълни на Божията Любов, с която да преодолее своята нервност и постоянното напрежение в ума си.

☽п в 10. дом (Луна в перихелий в десети дом). Това е знак за материално благополучие. Наранена – роденият е изложен на враждебност от страна на публиката, както и на много материални загуби. Неразбирателство с жените изобщо.

☽п в зодиакалния знак ♈ (Луна в перихелий в зодиакалния знак Овен). Дава на родения независим дух, който му помага да си пробие път в живота на всяка цена. Винаги се гневи на тези, които се месят в неговите работи. Лицето

е амбициозно, нападателно, но липсата на предвидливост му причинява много несполуки (наранена). Неговата смелост се превръща в дързост. Той се впуска в различни занятия, ту в едно, ту в друго, без да си дава време да направи сериозен опит и да се установи на едно определено място. Това лъкатушене продължава до 30-годишната му възраст, когато се установява да работи постоянно в строителството.

☽ п ☌ ♄ п (Луна в перихелий опозиция Сатурн в перихелий). Аспектът показва тъжовен живот за родения. Той, поради своята меланхолична и безпокойна натура, създава около себе си тъжна и мрачна атмосфера. Ще има разочарования и протакания, закъснения във всичките области на живота. Роденият ще изпитва мъчнотии от страна на условия и хора, представени от Сатурн, вероятно от родителите си. Ако притежава някакво богатство, може да го загуби и ще срещне хиляди пречки при припечелване на средствата. Ще прекара част от живота си в нужда. Ще си създаде врагове и може да бъде жертва на злословие, и дори на скандали. Аспектът му дава жлъчен и егоистичен характер. Проявява се неделикатно и себично, като скъперник, и груб към околните. Аспектът сочи безбрачие и ако се ожени – смърт на съпругата му. Тенденцията на Сатурн е да препятства на всяко нещо, свързано с издигането му в обществото, и особено в образованието му.

☽ п ⚹ ♂ п (Луна в перихелий секстил Марс в перихелий). Придава на родения удивителна жизненост и силен организъм, с което може да преодолява болестите на главата и краката си. Организмът му е закален до най-висока точка и той може да устоява на работа, при която мнозина други ще отпаднат. Аспектът го прави смел, решителен, енергичен и амбициозен, пълен със сили и забележително градивен. Той е много подвижен, но не е прибързан в своите решения. Добива доверието и уважението на околната среда и печели много пари. Но тъй като роденият е много щедър, той не ги задържа, а ги изхарчва толкова бързо, както ги е спечелил.

☽ п ∥ ♅ (Луна в перихелий паралел Уран). Дава му голяма оригиналност, независим дух, будно интуитивно въображение, от което следва голяма изобретателност и непреодолима склонност към окултните науки. Също има могъща привлекателност, която рядко се среща. Може лесно да изучава астрология. Има склонност към незаконна любов, която склонност мъчно ще я преодолее.

☽ п ☍ ♀ R (Луна в перихелий квинтил Плутон ретрограден). Говори, че роденият има правилна връзка, отношение и обмяна със същества, които работят в глъбините на земята, т. е. той има правилно отношение към подземните богатства, към животните и към земята изобщо. Роденият благодари за всичко, което получава от природата. Малко боледува и при болест бързо оздравява и не се плаши от никакви физически изпитания. Той цени и обича земята и обича сам да я обработва.

♄ п в 3. дом (Сатурн в перихелий в трети дом, наранен). Показва, че роденият ще има много неприятности с братята и сестрите си (при разделяне земите на дядо Симо). Ще има опасности при къси пътувания и протакания, разочарования в областта на образованието. (Имаше желание да следва в университета, но нямаше кой да го издържа.) Често умът му ще бъде изпълнен с тъмни мисли, мрачни предчувствия, безпокойство и ще проявява нерешителност.

♄ п в зодиакалния знак ♎ (Сатурн в перихелий в зодиакалния знак Везни). Тук Сатурн е в екзалтация и е много силен. Наранен – показва, че съпругата на родения (ако се ожени) ще бъде невярна и ще умре преждевременно. Ако лицето

прибегне до защитата на правосъдието, ще изгуби делата и ще си навлече общо неблагополучие. Може да има болки в пикочните канали.

♄п△♂п (Сатурн в перихелий тригон Марс в перихелий). Придава подвижна природа на родения, решителност и способност за напрегната и продължителна работа, поради което ще добие необикновени резултати. Способността му за изпълнение и издръжливостта му са забележителни и му позволява да осъществи това, което би било невъзможно за мнозина други. Въз основа на тези качества роденият се издига винаги в живота на висока служба. Ценен е поради големите му способности, но рядко е обичан, понеже аспектът придава на родения жесток и упорит характер. Има устойчива физика и общо взето добро здраве.

♄п✶♆R (Сатурн в перихелий секстил Нептун ретроградeн). Благоприятства успехи в сделките – търговията, като проявява положителните сатурнови качества: честност, решителност, самоувереност, от което роденият спечелва доверието на околните. Въздействието е духовно и роденият трябва да е достатъчно развит духовно, за да се ползва от него. Ще има задълбочаване в окултните науки, където може да прояви големи способности.

♄п⚷⚷ (Сатурн в перихелий опозиция Хирон). Роденият не е слушал и изпълнявал повелите на своя вътрешен ръководител, учител и лекар, от което са произлезли много неприятности и провали в живота му.

♃п в 4. дом (Юпитер в перихелий в четвърти дом). Тук планетата е предвестник на семейно щастие, особено във втората половина на живота му. (Тогава, след 30-та година, Братството му е станало голямо семейство и той помага на всички братя и сестри, дори и без да го търсят.) Роденият ще има по-голям успех в своето родно място, отколкото другаде. След като Учителят му направи нов хороскоп, Изгревът му стана родно място, където, потопен в братския живот, добива вътрешно удовлетворение на идеалите си. Ще получи голяма помощ от родителите си. Ще има наследство по прави линия (от новите му родители, Юрданка и Иван Жекови). Сделките му ще почиват на здрава основа и ще се развиват безпрепятствено. По този начин в края на живота си ще има значително богатство – съответно на неговото състояние и възможности, осигурени от близките му. Животът му ще протече спокойно и ще завърши в кръг от богати, състоятелни приятели. Юпитер е отлично, позитивно аспектиран и роденият има покровителството и пряката връзка със същества от Бялото Братство горе, в Невидимия свят и тук долу, на Земята, които му помогнаха при най-трудните и невъзможни условия да изгради голямата къща, отбелязана от Юпитер в четвърти дом.

♃п в зодиакалния знак ♏ (Юпитер в перихелий в зодиакалния знак Скорпион). Дава на родения пламенен, нападателен и самоуверен темперамент, с ентусиазъм и голяма изобретателност. Лицето е пълно със сили и желание да се втурне неудържимо срещу всички възможни препятствия в живота. Има способност да си осигурява успех в практическите занятия, главно в строителството. Ще има многочленно семейство и средства, за да го поддържа. Това са много бедни братя и сестри в Братството, на които той постоянно помагаше. Ще се занимава с окултните науки.

♃п△♅ (Юпитер в перихелий тригон Уран). Показва, че роденият има широка душа, милостиво сърце и склонност към музиката, изкуствата и окултните науки. Роденият покровителства сдружения и тайни общества (Бялото Братство), което подобрява благосъстоянието му. Той е почтен, искрен, общителен, гостоприемен и способен да се възползва от влиянието на приятели, заемащи официални длъжности. Ще има успех в педагогическите учреждения.

Този аспект е връзка между ангелската мъдрост (Юпитер) и Божествената Мъдрост (Уран). Това говори, че роденият владее в духовния свят окултните науки, и в частност – астрологията. Роденият има вътрешно проникновение, което го ръководи в живота и за всеки ден има определен план, по който работи и го изпълнява. В отношенията си с хората проявява мъдрост и разбиране. В духовния свят той е голям учен, който е дошъл доброволно да разреши кармическите си проблеми, да се смири и свърши една работа за Бога, при нозете на Учителя Беинса Дуно.

♃п△♆R (Юпитер в перихелий тригон Плутон ретроградeн). Плутон по природа има двойствено влияние. От една страна той е най-страшният и омразен, както на боговете, така и на смъртните хора, поради това, че той управлява най-грубите и най-разрушителните сили, известни под общото название «адски сили». От друга страна той е повелител и управител на всички подземни богатства, чрез които може да се причинява голямо щастие на онези, които разбират законите на подземния свят, неговата природа и да могат да си служат с неговите сили по разумен и полезен за всички хора начин. Добрите аспекти на Юпитер с Плутон помагат на родения да използва правилно силите и богатството на подземното царство. Т. е. тези богатства са на разположение на Бялото Братство и то разполага с тях. Когато Плутон е по-високо от Юпитер в хороскопа и последният е много силен, роденият ще има идеал да забогатее, колкото се може с подземни богатства и понеже Юпитер е отлично позитивно аспектиран, той ще осъществи копнежите си за богатство и ще бъде полезен на всички.

♂п в 7. дом (Марс в перихелий в седми дом, наранен). Показва, че ако се ожени, съпругата му ще е властна и свадлива натура и ще си замине от злополука или внезапна смърт. (Роденият е избегнал това негативно приключение, което се повтаря три пъти от няколко аспекта и не се е оженил.) Може да има възпалителни болести на дебелото черво или половите органи.

♂п в зодиакалния знак ♒ (Марс в перихелий в зодиакалния знак Водолей – наранен). Прави родения много независим, важен, презиращ всякакъв авторитет, бърз при говорене и в отношенията с другите. Ако не му се засвидетелства внимание, почит, става злобен до най-висока степен. Често се кара с околните си. Изложен е на загуби от хазарт, тото и спекулации. Може да има смущения в зрението и сърцебиене.

♂п☌ ॥ ♆R (Марс в перихелий опозиция и паралел Нептун ретроградeн). Дава груб, чувствен характер, импулсивен и сприхав, войнствен на думи и дела. Роденият ще е крайно невъздържан и ще е способен да се контролира само в една посока – където го водят неговите чувства, които са внасяли тъмнина в живота му. (Това е до 30-годишната му възраст.) Той притежава фанатизъм, който може да се прояви на религиозна или антирелигиозна почва. Има опасност при известни условия (медиумични сеанси) да бъде обсебен от безплътни духове, които ще го безпокоят постоянно. Също има склонност да въстава срещу законите и наредбите на властта.

♅ в 8. дом (Уран в осми дом). Това е добър предвестник за родения и показва, че когато животът му е на привършване, краят ще дойде внезапно, спестявайки му дългите и тъжни страдания, които така често придружават хората при преминаването им от физическия в духовния свят. Затова е добре роденият да си сложи документите в ред, за да не го завари смъртта неподготвен.

(Уран наранен). Роденият ще има спорове във връзка с имуществото на починало лице (имотите на баща му Симеон Костов). Лицето ще проявява голям

интерес към окултните науки и може да стане доста мистичен. Ще има блянове и много психически опитности.

♅ в зодиакалния знак ♓ (Уран в зодиакалния знак Риби, наранен). Води родения към медиумизъм и много безпокойства. Той става безгрижен и е изложен на непредвидени нещастия. (Когато уреждаше имотите си в с. Мърчаево, го блъсна лека кола.) Има опасности от скандали и от самоубийство. Целият му живот, даже и когато щастието му се усмихва и небето е безоблачно, често ще бъде изпълнен с уплаха за застрашаваща го опасност.

♅△♇R (Уран тригон Плутон ретрограден). Тук Уран е връзката, обмяната на човешкия ум с висшата природа, а Плутон – връзката и обмяната на човека с най-гъстата материя, с подземния свят. Уран стои по-високо от Плутон и дава голяма светлина в ума на родения, с която той може да прониква в глъбините на земята, да вижда и опознава нейните богатства и да ги използва разумно. Аспектът ни говори, че роденият е подчинил с духовното си естество материалното на Плутон и той се ръководи от Божествената мъдрост. Словото, което ни изнесе Учителят Беинса Дуно, е най-висшият материален и духовен израз на Божествената Мъдрост.

♅☌⊗ (Уран съвпад точката на щастието). Много пъти щастието се е усмихвало на родения и е имал богати духовни опитности, срещи със същества, при които са се разрешавали важни въпроси за неговото развитие и в негова полза. Внезапно ненадейно в дома му са идвали много блага и непредвидени средства. Роденият е бил винаги щастлив, когато е изпълнявал точно повелите на Учителя – Волята Божия на Земята.

♆R в 1. дом (Нептун ретрограден в първи дом). Придава на родения окултна, пророческа и духовна природа. Влияе силно на развитието на физическото му тяло, което е изключително сензитивно и схваща и най-нежните вибрации на природата и състоянието на обкръжаващите го хора. Душата му постоянно търси чиста духовна среда, в която може свободно да се проявява. Чувства и приема болестите и състоянията на хората около себе си, разпознава отлично приятелите и враговете и най-добре се чувства сам в планината под влиянието на светлите невидими същества. Затова всяка седмица е в планината. Разбира добре качествата на храните и умее добре да готви – с любов. Чувствителен е към храните и някои, които не му допадат, ги избягва.

(Нептун наранен). Понякога умът му е непълноценен, дори слаб към разсъждение. Проявява своенравие, романтизъм, изобщо характерът му е малко практичен от гледна точка на текущия му живот. Има високо развити ясновиждане, особено за физическия свят. Нараненият му Нептун му дава безгрижие, нерешителност, променлив характер, развратни влечения и желания, които го подтикват към неразумни действия с лоши последствия – опропастяване на някои духовни способности. Понякога проявява непочтеност и лъжа. Склонен е към тревоги и медиумизъм.

♆R в зодиакалния знак ♌ (Нептун ретрограден в зодиакалния знак Лъв, наранен). Дава му свръхчувствителност към околните и много пъти не може да ги търпи. Ще има много разочарования в любовта. Често се ръководи от своите импулси повече, отколкото от разума си. Понякога му липсва енергия да посреща неблагоприятните случаи. Проявява плахост, непостоянство и понякога не може да се разчита на него. Болезнено изживява всички негативизми в братската общност.

♆R△ ⚷ (Нептун ретрограден тригон Хирон). Във връзка с много неща, които той забелязва в заобикалящите го хора: лукавство, непочтеност, злоба, лакомия, той се обръща към своя вътрешен учител, ръководител и лекар, да му

дава точни сведения за интересуващите го личности, за да може да се справя по-лесно с агресивността и домогванията им.

♇R в 12. дом (Плутон ретрограден в 12. дом). Това положение говори за много скрити врагове от духовния свят, които са му правели много пакости до 30-годишната му възраст.

♇R в зодиакалния знак ♋ (Плутон ретрограден в зодиакалния знак Рак). Показва, че ще има смущения в храносмилателния тракт, от които трудно ще се отърве.

♇R △♃п△♅ (Плутон ретрограден тригон Юпитер в перихелий и тригон Уран) са най-хармоничната връзка между низшите сили на Плутон с ангелската мъдрост (Юпитер) и Божествената Мъдрост (Уран), които прояви след преминаването на тридесетгодишната му възраст при нозете на Учителя, когато Той му направи нов хороскоп.

А ♇R ∥☉п, ☿п, ♀R (Плутон ретрограден деклинация Слънце в перихелий, Меркурий в перихелий и Венера ретроградна) говорят за онзи период на развитието му, когато е бил цар и духът му (Слънцето), умът му (Меркурий) и сърцето му (Венера) са били подчинени на низшите духове на Плутон, от която карма го освободи Учителят.

Нептун на 18°09' в Лъв е съвпад със звездата Мерак-бета от Голямата мечка – 18°17' в Лъв. Звездата има марсов характер. Дава на родения сили, енергия да преуспява в живота си. Той най-добре ще постигне идеалите си, като започне да работи постоянно с доброто и любовта и се домогне до Божията любов, да се жертва за благото на душите.

Венера на 28°55' в Скорпион е съвпад с Бунгула алфа Центавър – 28°27' в Скорпион. Другото название на звездата е «Толиман». Тя е най-близката звезда до Земята – на четири светлинни години. Има венериново-юпитерово влияние (на двамата добротворци). Звездата съдейства често да се развалят хубавите отношения с жените. Даже добре поддържани дълго време отношения, под нейното влияние се развалят и прекъсват при особени обстоятелства. Влиянието е духовно и се отнася главно към духовния свят, където няма мъже и жени, и щом някоя прояви женските си негативни качества (например ревност), връзките се прекъсват. В бъдеще ще станем братя и сестри, а не мъже и жени, а в по-далечно време ще бъдем души.

Марс на 22°10' във Водолей е в съвпад с Денеб Алгеб – Денеб Алгеби гама козирог на 22°26' във Водолей. Звездата съответства на гърба на козела. По-рано се е наричала Насхирой I. Притежава качествата на Сатурн и смекчаващите на Юпитер. Дава на родения живот богат на много промени. Това е звездата на съветника или изповедника, на човека, който се ползва от доверието на хората и се изповядват при него. На родения дава стремеж към честност, справедливост и добро познаване на човешката натура. Тук се проявяват най-фините високи вибрации на Сатурн, възможно – когато е добре поставен в хороскопа. В случая Сатурн е наранен, но роденият проявява в отношенията си своята благородна натура, подхранена от Юпитер.

Светозар Няголов

II. Биография на Елена Симеонова Стоянова от с. Мърчаево

III. Хороскоп на Елена Симеонова Стоянова

I. Биография на Елена Симеонова

Светозар Няголов

Елена Симеонова Стоянова е родена на 20.12.1934 г. и е последното – осмо дете на Симеон Костов и майка си Ваца. Тя се ражда в трудно време, когато баща й е избран за кмет и група негови противници са му направили засада, за да го убият, но Невидимият свят го отклонява и той минава по заобиколен път и като влиза невредим в дома си, намира родена най-малката му дъщеря Еленка. От малка Еленка се включва в техния труден земеделски живот. Тя се върти около майка си и се учи да готви, шие, плете, да се занимава с ръкоделие. Петгодишна чува от баща си, че имат родени малки агънца и боса тича по снега до кошарата, за да ги види и им се порадва. В дома си, като най-малка, е била много послушна и от всички се е учила. На 8-годишна възраст тя влиза в първо отделение и учи 4 години в селото. Прогимназията учи в училището на Владая 2 години, като се събирали около 15 деца и пеш, през зимата в голям сняг са си правели пътека до училището. Третата година кметът издействал и се отваря прогимназия в новопостроена сграда и там завършва трети прогимназиален клас.

След голямата бомбардировка на 10 януари 1944 г., извършена над град София с 1784 бомбардировачи през деня и нощта, Учителят напуска Изгрева и отива да спи в дома на брат Борис Николов. Почти всички жители напускат града. На следващия ден – 11 януари, след закуската, Учителят предлага на Борис да отидат на Изгрева, който е напълно обезлюден. Отправят се към полянката и застават на нея за молитва. Повече от час Учителят се моли съсредоточено заедно с Борис Николов. След свършване на молитвата Учителят се обръща към Борис и казва: «Тук вече не може да се прави връзка с Бога. Да излезем.» Връщат се в дома на Борис. Учителят е дал нареждане за промяна на ситуацията.

Един час след тяхното прибиране, в двора на дома на Борис влиза запъхтян, идващ от село Мърчаево, Симеон Костов и казва на Борис, че иска да говори с Учителя. Борис му отговаря, че Учителят е вътре в стаята и че ще отиде да Го попита дали ще го приеме. Учителят дава съгласието Си и Симеон влиза при Него, целува Му ръка и казва: «Учителю, елате в Мърчаево. Давам Ви къщата, имота и децата си, на Ваше разположение.» Учителят отговаря: «Добре.» Симеон Костов се сбогува с Него и се връща в дома си. По интуитивно виждане се знае, че по времето на Христа той е бил Симеон – Петър, който създаде църквата. Учителят веднага изпраща сестрите Стойна Кондарева и Юрданка Жекова в с. Мърчаево, да проучат положението и да Му докладват. Те се връщат вечерта и Му обясняват ситуацията и Учителят решава да не отива в дома на Симеон Костов, който е в центъра на селото срещу кръчмата, а в дома на брат Темелко Стефанов, който е по-подходящ за Неговото пребиваване.

(Преди две хиляди години Христос е направил тайната вечеря в дома на преродения сега брат Темелко.) Близо до дома на брат Темелко Учителят намира и заедно с приятелите каптира «Извора на Доброто» и «Извора на Здравето». Посещава с приятелите големия топъл извор в съседното село Рударци, откъдето селяните взимали топла вода, перяли дрехите си и се къпели. Учителят и приятелите насядали около извора на почивка и разговор, където от широка тръба течела горещата вода. Учителят се обърнал към ръководителя на братството в село Мърчаево Петър Киров и поискал той да Му даде чаша вода. Петър налива вода и Му я подава. Учителят пие 3 глътки вода и казва: «Хубава е тази вода» – и след това излива останалата вода на земята. Пожелава втори път да пие от топлата вода, отпива 3 глътки и казва: «Много хубава е тази вода» – и излива останалата в чашата вода на земята. Иска трети път да пие от водата. Подават Му чашата и отпива пак 3 глътки и казва: «Тази вода ще лекува всички болести» – и излива останалата вода от чашата на земята. На връщане от извора Учителят се отбива в дома на брат Симо. Той е на работа в кариерите, но сестра Ваца и децата посрещат групата и ги гощават с качамак и мътеница. Всички целуват ръката на Учителя. В техния «Аврамов дом» живеят в малката стая Теофана Савова, сестра й Марето, която е била учителка в селото и майка им, баба Тодора. В голямата стая е тяхното семейство, заедно със семейството на Стефан и Пенка Белеви и негови приятели от войниклъка, бай Атанас, Геша и дъщеря им Милка. При посещението на Учителя Еленка е в голямата стая, където се хранят. От София идват големци за разговор с Учителя и Той с тях влиза в малката стая на разговор. Идва си брат Симо от работа, влиза в голямата стая и се радва на многото гости, които има. Еленка хваща баща си за ръка и го води в малката стая да покаже на баща си кой е дошъл на гости в дома им. Отваря вратата и показва с ръка Учителя, Който разговаря там. Приятелите наоколо й се скарват, че е отворила вратата и безпокои Учителя. Учителят се обръща към тях, погалва я по главата и казва: «Недейте я закача, защото душата й от радост не знае какво да прави.» Това е единствената среща на Еленка с Учителя, която ще я помни през целия си живот. Като най-малка, тя последна Му целува десницата, но Той я благославя, като я помилва по главата.

В 1949 г. Елена идва на Изгрева и живее при сестра Юрданка Жекова. Започва да учи в гимназията, но среща големи мъчнотии с математиката и геометрията и преустановява да учи. Връща се в Мърчаево и се включва в земеделската работа: копае царевиците и боба, жъне житото. Там проявява своите качества и ожънва бързо нивите, заедно с братята и сестрите. Често пасе овцете, кравите или воловете. Вкъщи помага на майка си в готвенето. Това продължава до 1957 г. Когато им взимат земите и се образува ТКЗС-то, тя почва да работи там. Няколко години участва в залесяването на Витоша. В 1963 г., месец ноември, Савата я довежда да работи в мозайкаджийската бригада на Борис Николов в Министерството на транспорта. Тя работеше с още 4 жени, едната от които е Станка Янчева, прислужничката на Борис Николов. Бригадата беше съставена от мозайкаджиите от Изгрева: Савата, Балючев, Крум Въжаров, Николай Дойнов и други. Останалите десетина души бяха дошли от лагера от Белене, главно габровци, които не бяха майстори със стаж. Всички погрешки и напрежения в работата се стоварваха върху дежурните пет жени, които постоянно бяха в немилост. Често се караха с тях. Даже Савата се отнасяше много грубо със сестра си. Брат Борис дойде при мен и ми каза: «Светозаре, ти си добър и мек човек, вземи жените под твое ръководство да ги научиш да работят, особено в търкането с машините, понеже на новостроящата се сграда на министерството на транспорта ще има стотици хиляди метра римска

мозайка.» Аз приех и взех да ги уча да зареждат машините с шмиргели и да търкат с тях мозайките. Те бяха много послушни и внимателни и бързо усвоиха работата и започнаха да работят по-добре и от мъжете. Станах с тях добър приятел и те ме слушаха. Станахме приятели и с Еленка. Брат Борис, понеже е бил в затвора, не искаше да се разправя с техниците и особено с Пенчо Кубадински, който всеки ден идваше на обекта да следи как върви работата и ме направи отговорник да се разправям с техниците и материалите, които Кубадински ги движеше. Жените редяха камъчетата на римската мозайка много старателно и работата напредваше. Особено усърдно търкаха мозайките, за да излезе максималният диаметър на камъните. Аз направих въпрос на Кубадински за търкането, да увеличи заплащането, за да можем да направим красива мозайка. Още повече, че и стъпалата ги правехме от много твърдия гложенски камък. Той удвои парите за търкането и ние си изкарвахме добри заплати. Тогава се направи ЦУМ и стъпалата се изядоха от многото хора, които минаваха по тях и станаха на дупки. Кубадински ни нареди да направим здрави стъпала, да не се изтъркат от хората и за сто години. Брат Борис е специалист геолог и поръча много твърдия гложенски камък, от който правехме монтажните стъпала. Веднъж Пенчо Кубадински ми каза, че стъпалата не са еднакво високи. Аз му подадох метъра, да ги измери. Той измери едно крило, в което имаше разлика до 1 милиметър. Каза: «Стъпалата са отлично направени и монтирани.» Четири години работехме, главно в затвореното топло мазе. Бригадата отиде да работи гара Горна Оряховица, а аз със Станка Янчева, Елена Симеонова и Александър Джидров останахме да довършим и предадем обекта на приемателната комисия. Дойде да го приеме Пенчо Кубадински с 50 министри, заместници и архитекти. Той беше набит, тежък човек, обут в гьонени половинки. Влезе в една стая, накована с паркет, който започна да скърца от тежестта му, и каза: «Да се прикове наново паркетът.» Излезе от стаята, засили се малко и се плъзна по блестящо полираната мозайка и отиде до другия край на коридора и каза: «Мозайката е приета с отлично качество.»

След това отидохме да работим в бригадата на Илия Василев, в «Промишлено строителство». Работихме на «Аналгина», КЦМ (Комбинат за цветни метали), Завод за врати и дограма «Толбухин» и много други. В 1974 г. се оженихме. През 1975 г. се роди Павел и Еленка го гледа в дома ни, в блок 98, до 1980 г., когато отиде да работи като помощен персонал в 108 ЕСПУ «Никола Благовеждов». Там тя се грижеше за Павел, където той изкара 1 година предучилищна забавачка и почна да учи в първо отделение. В 1986 г. тя отиде да работи в ТЕЦ «Земляне». На 55 години се пенсионира – в 1989 г., но пак продължи да работи с преназначаване до 1991 г., когато окончателно напусна работата. Тогава от чужбина идваха колети с храни за бедстващите българи, братя и сестри, и ние в дома на Дора Михайлова ги разделяхме за над 80 бедни братя и сестри и с по две чанти и количката на Дора ги разнасяхме по домовете. За празниците подготвяхме сандвичи, да се почерпят приятелите. Това продължи до идването на Андрей Грива, който ни изгони да не правим нарядите и да не черпим безплатно приятелите за празниците и като добър комунист, отвори в бялата къща да се продават чай, кафе и закуски. Учителят казва, че след хиляда години тези, които не възприемат сега братския безкористен живот и не го приложат, ще започнат тогава отново от А, Б. Участвахме активно в живота на лятната школа на Рилските езера, като от 1990 г. до 1994 г. безплатно готвехме и раздавахме хляб и храна на братята и сестрите. При идването за ръководител на братството на Благи Жеков, ръководството на кухнята пое комунистът Станчин и веднага туриха табела на вратата на кухнята: «Храната за братята и сестрите е 50 лв., а

за чужденците – 100 лв.» С Елена готвехме хубави яденета, особено за съборните дни, от качеството на които приятелите бяха много доволни. Преди идването на Жеков аз купих 5 поцинковани казана от град Силистра, като единия дадох за детския лагер в Троян, а четирите – за езерата. При Станчин казаните изчезнаха и се наложи да се купят нови. Ние престанахме да посещаваме беседите и рядко ходехме на Паневритмията. Често посещавахме приятелите от провинцията и помагахме там на общобратския живот. На Витоша се срещаме с приятелите, гледаме си работата в дома, където постоянно идват приятели за разрешаване на трудните си здравословни или житейски мъчнотии. Елена готви много добре, прави отлични баници, козунаци и храни и често посещавахме братя и сестри за именните и рожденте им дни. Има много общобратска безкористна работа, в която всеки с пробудено съзнание може да се включи и да работи за благото на ближните си.

II. Хороскоп на Елена Симеонова Стоянова

Родена на 20.12.1934 г. ♃ 23 h 10', в с. Мърчаево

Светозар Няголов

Елена Симеонова Стоянова има на Асцендента зодиакалния знак Дева. Родената има среден ръст. Горната част на главата ѝ е много по-развита от долната, като малката брада показва липса на воля, а големият мозък говори за голям интелект, което е отличително качество на хората с Дева на Асцендента. Лицето ѝ е слабо, кожата бледа, косата е кафява, а очите сиви или светлокафяви. Ходилата ѝ са малки, а пръстите – обърнати навътре, което ѝ дава особена клатушкаща се походка. На млади години родената е много бърза и активна. Учи с лекота и придобива знанието без особен труд, поглъща го без усилия. Може да учи езици и изразява мислите си красиво и плавно. Може да говори красноречиво. Доста е критична и мъчно забравя нанесената ѝ обида или вреда. Крайна е в храненето и хигиената и при нея това ѝ е мания. Понякога родената си въобразява, че се е разболяла от всички болести и изпада в песимизъм. На младини тя е нежна, но на по-голяма възраст обикновено напълнява в областта на стомаха, поради голямата лакомия, която проявява при храненето си. Не обича да прави много физически упражнения и затова в стомаха става застой на храната и се събират много отрови и лишават живота ѝ от радост. Когато се разболее, тя изпитва удоволствие, че е болна и обича много да говори за болестите си. Сатурн в шести дом ѝ дава хронически болести на стомаха и червата на нервна почва. Когато се разболее родената, околните трябва да бъдат строги към нея, за да изпълнява методите, предписани от лекаря, защото обикновено упорито отказва да се подчинява на режима, който ѝ е даден. Родената обича близките ѝ да я съжаляват. Тя трябва да мисли право и никога да не мисли, че е болна. Може да стане отлична медицинска сестра, но не може да гледа

Елена Симеонова Стоянова
20.12.1934 г. ♃ 23h10', с. Мърчаево

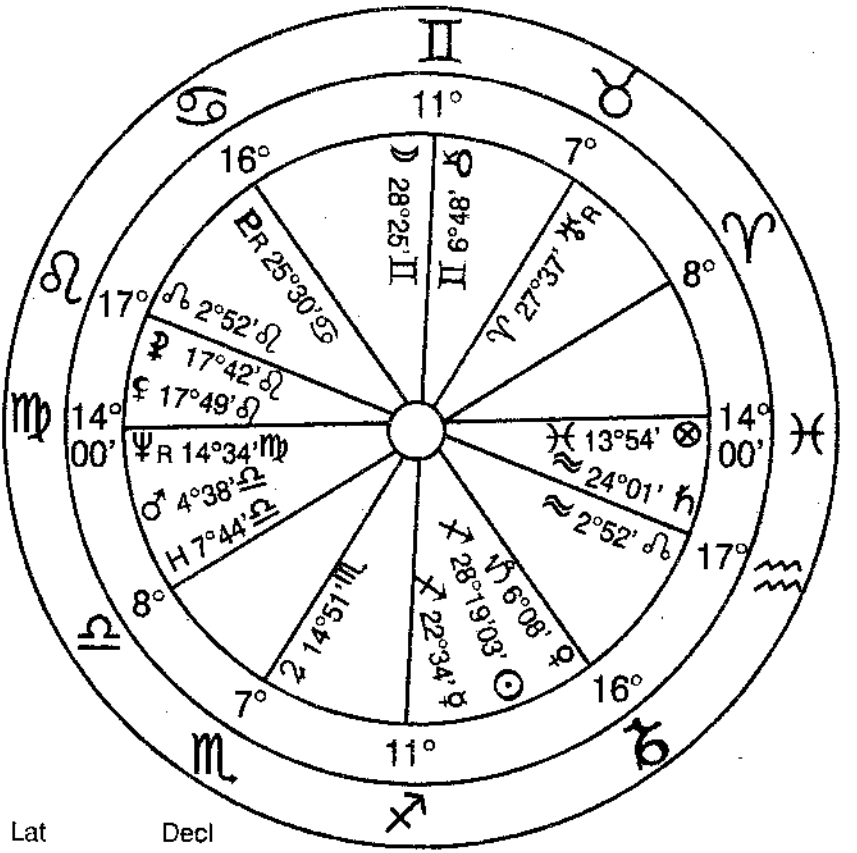

Lat	Decl	
	S 23°26'	☉п☍☽☌☿☌♀□♂∠♃⚹♄△т♅ Q♆ ‖ ☿♀♆
N 2°50'	N 26°12'	☽п☍☉☍☿ ⚻♃△♄⚹♅Q♆⊻♆
S 0°53'	S 24°27'	☿п☌☉☍☽⚹♄△♅Q♆ ‖ ☉♀♆ Lat. ♀♃♆
S 0°44'	S 24°02'	♀п☌☉P□♂ ‖ ☉☿♆ Lat. ☿♅♆☍⚳
N 2°05'	N 0°14'	♂□☉□♀Q♆
N 1°02'	S 15°18'	♃п∠☉ ⚻☽⚹т♆ ‖ ♄ Lat. ☿♆□⚳□⚳△⊗
S 1°23'	S 14°49'	♄п⚹☉△☽⚹☿⚹♅ ‖ ♃☍⚳☍⚳
S 0°33'	N 10°08'	♅ R△т☉⚹☽△☿⚹♄□♆ Lat. ♀♆
N 0°56'	N 6°56'	♆ R Q☽⚹т♃ Lat. ☿♀♃♅☍⊗
	22°44'	♆ R Q☉⊻☽Q☿Q♂□♅ ‖ ☉☿♀

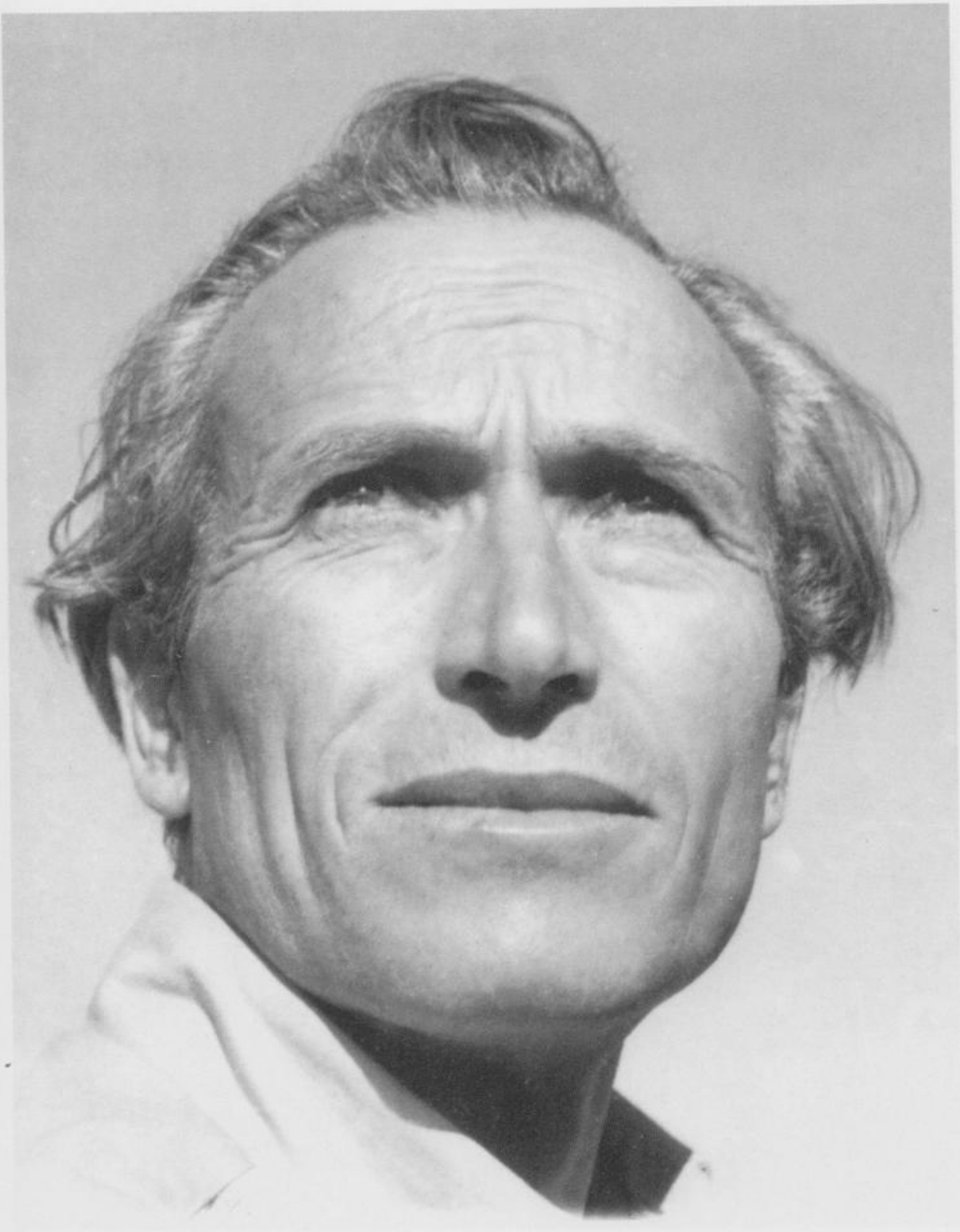

49. Сава Симеонов Костов

50. Сава Симеонов, профил

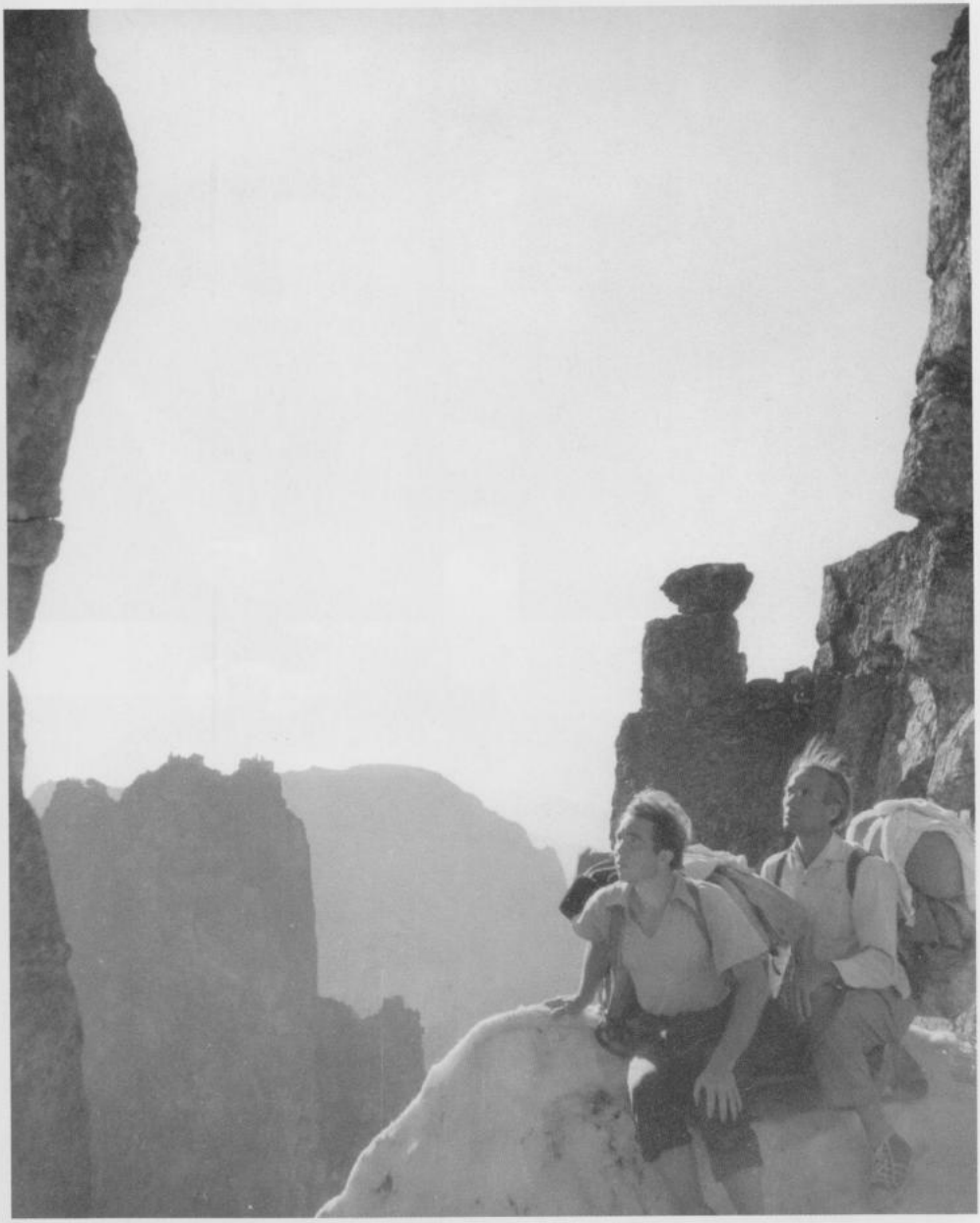

51. Тодор Ковачев и Сава Симеонов

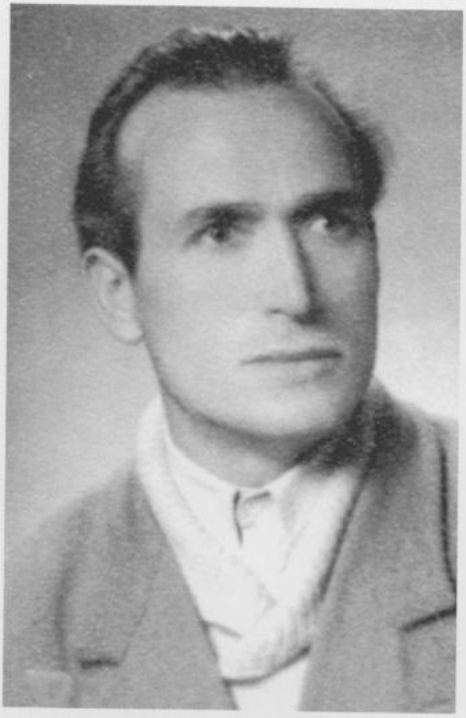

52 а

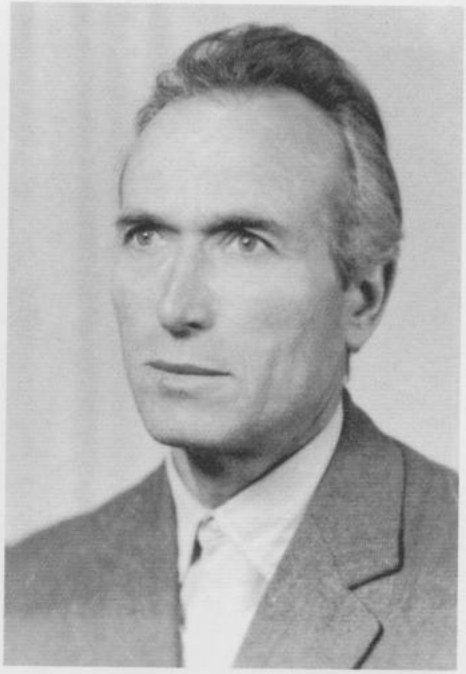

52 б

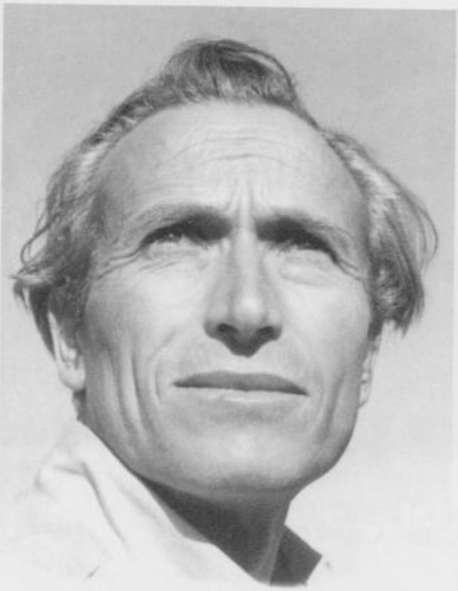

52 в

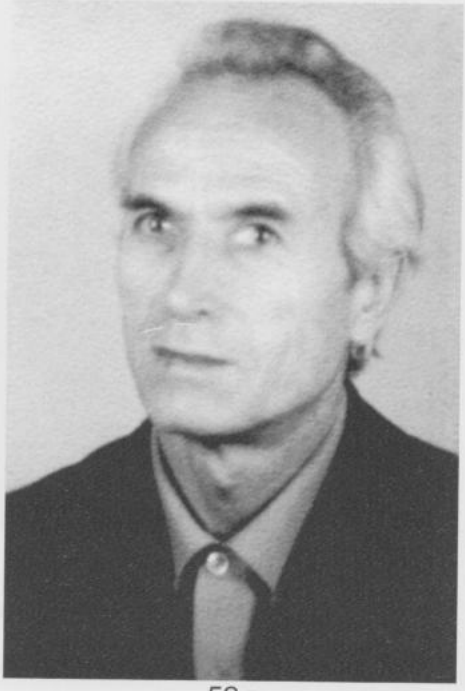

52 г

52. Сава Симеонов Костов в различна възраст

53. Жътварка в село Мърчаево – на втория ред, четвъртата отляво е Елена Симеонова

54 а. Вършитба на хармана на Симеон Стоянов Костов
от село Мърчаево

54 б. Вършитба на хармана на Симеон Стоянов Костов
от село Мърчаево

55 а. Вършитба на хармана в село Мърчаево

55 б. Вършитба на хармана в село Мърчаево

56 а. Вършитбата е преполовена и накрая приключва

56 б. Вършитбата е преполовена и накрая приключва

57. Мозайкаджийската бригада с бригадир Савата

58. Ваца, Елена и Симеон Костови в село Мърчаево

59. Симеон Костов, Ваца, съпруга на Симеон, Божика Траянова

60. Симеон Костов, Ваца и приятели

61. Пенка и Стефан Белеви на гости в дома на Симеон Костов

62. Софиянци на гости в село Мърчаево

63 а На обяд в двора на Темелко

63 б На обяд в двора на Темелко

64. Софиянци в село Мърчаево с акордеониста Данко Симеонов

65. Софиянци и мърчаевци с акордеониста Данко Симеонов

68. Пеню Ганев свири с цигулката си на мърчаевци

69. Чешмата с трите чучура и коритото "Живата вода"

70. Приятелите от София в село Мърчаево

71. Учителят разговаря със Симеон Костов пред извора в село Рударци, посочващ с показалеца си

72. Учителят разговаря със Симеон Костов

73 а

73 б

73. Учителят със Симеон Костов и с приятелите

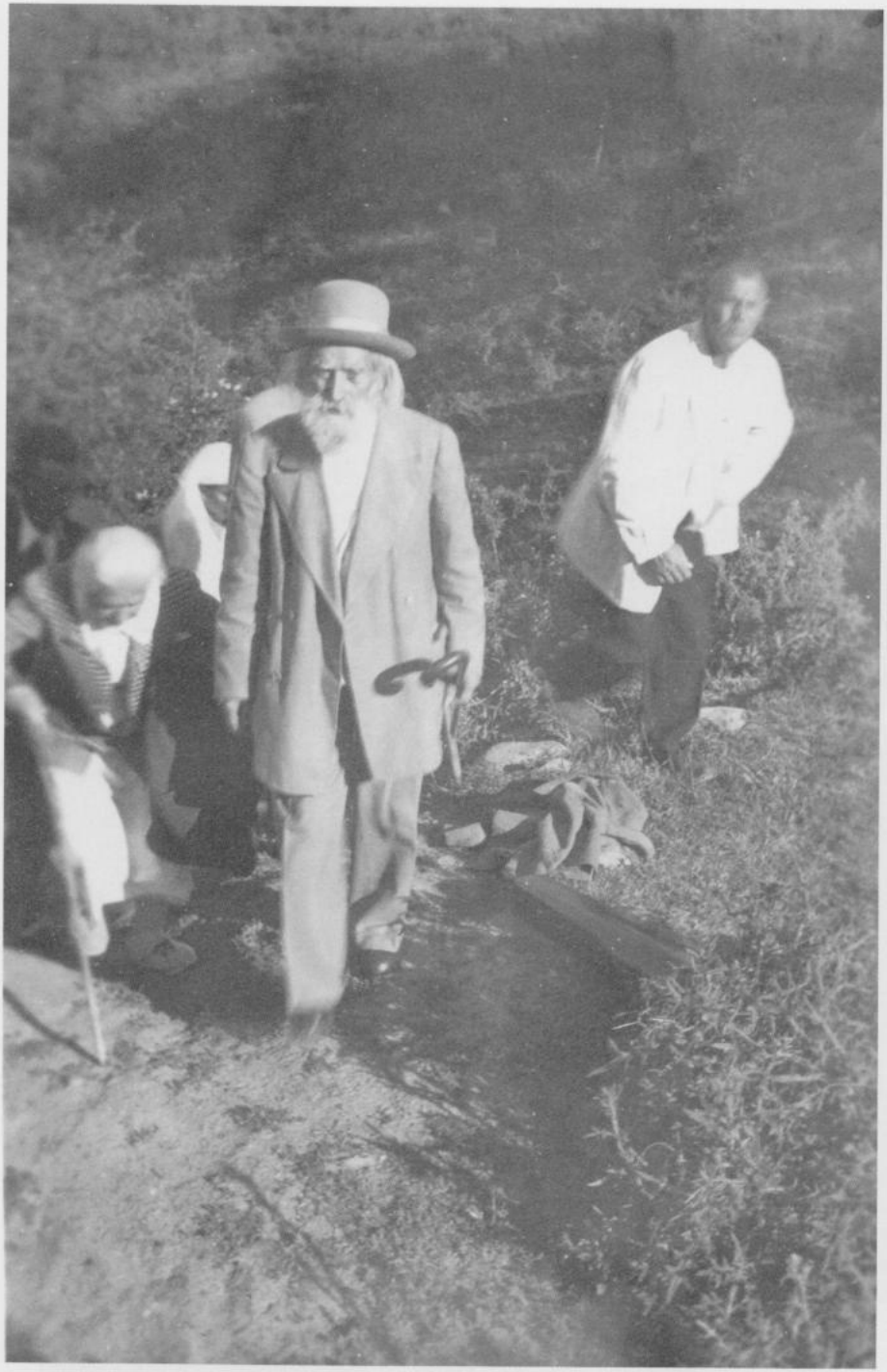

74. Слизане от Витоша в село Мърчаево с Учителя

75. На обяд с Учителя в село Мърчаево

76. На обяд с Учителя в двора на Темелко

77. Учителят пред извора в село Рударци

78. Пред извора в село Рударци с Учителя

79. Изворът в село Рударци и Учителя

80 а Приятелите пеят заедно с Учителя пред извора в село Рударци

80 б Приятелите пеят заедно с Учителя пред извора в село Рударци

пролята кръв и да се опира до умряло тяло. Чувства болестите на другите хора много по-силно, отколкото собствените си болести. Много е чувствителна към страданията на околните. Като прибавим към това, че и Нептун е на Асцендента й, тя проявява болезнена чувствителност към болестите на ближните си.

Ако хвърлим един бегъл поглед върху хороскопа на родената, ще забележим, че над хоризонта има три планети и седем – под хоризонта, което говори, че родената ще живее един дълбок вътрешен скрит духовен живот с малко външни прояви. Това се потвърждава и от това, че Луната е в разсип, което подсилва духовното развитие на човека. В хороскопа й има шест планети в перихелий (най-близо до Земята), чрез които тя се проявява много активно, три ретроградни планети, при които е пасивна и проявява половината от характерните им качества и една в афелий, при която проявява нормалните качества на планетата. Това сочи, че родената има един много активен дух (Слънце в перихелий), много активна душа (Луната в перихелий), много активен ум (Меркурий в перихелий), много активна човешка и ангелска любов, което много рядко се случва (Венера в перихелий). Много активна в проявите на ангелската мъдрост, в работата си за Братството (Юпитер в перихелий) и в прилагане на човешката и Божията Правда в живота (Сатурн в перихелий).

Родената има добра връзка с Бога, Който е представен в хороскопа от Слънцето. Душата й ще мине през много клатушкания и колебания, неприятности с жените и началниците и в работата й, но ще придобие многобройни физически и духовни опитности, което е ценен капитал за душата й. Този изключително активен дух с шест планети в перихелий е изпратен на Земята да работи за повдигане на рода, в който се е родила, да работи духовно без шум, без глас, без да даде външен израз на скритите си дарби, способности и знания, да учи смирение и търпение. Тежките й планети – Уран, Нептун и Плутон, са ретроградни и ще прояви наполовина качествата им и то в по-голяма, зряла възраст. Марс е в афелий, изолиран, заточен в зодиакалния знак Везни, където е под командването на планетата Венера и не може да прояви страстите и низшите инстинкти, на които е носител и затова родената не притежава низши желания, чувства и страсти. Както е известно, аспектите на планетите показват нашите физически условия на земята, възможностите ни за постижения, задачите, които има да решаваме в този живот и последиците – кармата, която имаме да плащаме. Тях ще ги разгледаме подробно.

Връзката на родената с духовния свят е изразена в хороскопа чрез деклинациите на планетите, от които пет са южни (S) – на сърцето и четири – северни (N) на ума. Виждаме, че човешката и ангелска любов – Венера и ангелската мъдрост Юпитер имат южни деклинации (S), което говори, че родената трябва първо да прояви любовта в живота си, която да подготви почвата за правилното развитие на ума, за да разбере ангелската мъдрост – Юпитер, и силата на Бялото Братство, което ръководи вселената. Със северни деклинации са: Луната, Марс, Уран и Нептун, за които се изисква голям умствен капитал, за да може да реши правилно задачите, определени да ги разреши на земята. Първо трябва да разреши въпросите си с жените, които ще й правят спънки през целия й живот, показано от Луна опозиция Слънце и Луна опозиция Меркурий. Да разреши правилно и въпросите с чувствата си и връзките с младите хора, които са много обтегнати – Марс квадрат Слънце и Марс квадрат Луна. Понеже Марс е заточен във венериния зодиакален знак Везни и е в афелий, почти се неутрализират неговите негативни качества. Родената трябва да приеме и приложи качествата на Божията Мъдрост (Уран ретрограден) и Божията Любов (Нептун ретрограден), който има само положителни аспекти и й съдейства да

прояви тази велика любов навсякъде с мир и светлина, особено в кулинарното изкуство, където с голяма любов приготвя вкусни яденета, особено в лятната школа на братството на седемте езера на Рила.

Връзката ѝ с Божествения свят в хороскопа ѝ е изразена чрез латитюдите, които са в равновесие – има еднакъв брой латитюди: четири северни (N) – на ума и четири южни (S) – на сърцето. Виждаме, че Божествената Мъдрост (Уран) има южен латитюд, т. е. родената трябва първо да прояви човешката любов, да създаде основа в живота си, и чак тогава да започне да работи и разбира Божествената Мъдрост, изразена в хороскопа чрез Уран ретрограден, и да работи с нея. Божествената ѝ Любов (Нептун ретрограден) има северен латитюд (N). За да може да прояви Божествената Любов (Нептун ретрограден), родената трябва да отправи ума си към Бога, към Словото, което Учителят ни даде, и с Неговата помощ да разреши всичките си мъчни въпроси и трудни проблеми в този ограничен земен живот. Учителят често пъти казваше на Рила, Витоша, Изгревът: «Господи, колко велико и колко разумно си направил света!» Т. е. на всеки човек, според степента на неговото развитие, са му дадени особени лични задачи, които като ги разреши правилно, влиза във връзка със съществата от Невидимия свят и започва да слуша разумните им съвети и да ходи правилно в светлия път на виделина, който Бог му е определил.

☉п в 4. дом (Слънцето в перихелий в четвърти дом). Това е най-неблагоприятното му положение в хороскопа, понеже лишава родената от помощта на слънчевото влияние поне до 30-годишната ѝ възраст. Дотогава животът ѝ ще бъде постоянна борба, труден и мъчителен за намиране на работа и условия за сносен разумен духовен и физически живот. Последната част на живота ѝ ще бъде озарен от Слънчевите лъчи на успеха и щастието.

☉п в зодиакалния знак ♐ (Слънцето в перихелий в зодиакалния знак Стрелец). Дава на родената възвишен идеал, благородни пориви с желание да се издигне в живота, като безкористно помага за духовното издигане на другите хора. Тя е много доброжелателна, човеколюбива и всичките около нея я обичат. Може да бъде отрупана с почести и ще ѝ възлагат работа или служба с деликатно естество – трудно изпълнима. Родената притежава рядко благородна душа, която я издига в духовния живот на височината на нейния интелект. Притежава висока интелигентност, която ѝ служи като мярка, при разрешаването на важните ѝ въпроси в живота.

☉п♂ ॥ ♀п (Слънце в перихелий съвпад, паралел Венера в перихелий). Дава ѝ развитие към театралното изкуство, музиката и поезията. Проявява се много любвеобилно към хората. Аспектът засилва телесната ѝ организация, увеличава известността ѝ, и прави обществените ѝ отношения приятни и леки. Ще има много приятели и ще умее да ги запазва.

☉п♂ ॥ ☿п (Слънце в перихелий съвпад и паралел Меркурий в перихелий). Облагоприятства паметта и интелекта ѝ. Много е благоприятно, че Меркурий изгрява преди Слънцето на хоризонта. Той е светлоносецът, който носи лампата на нашия дух, представен в хороскопа от Слънцето. Паметта ѝ е много будна, а мисълта – пъргава и подвижна.

☉п☌т☽п (Слънце в перихелий точна опозиция Луна в перихелий в разсип). Аспектът показва мъчните условия за физическото и духовно развитие на осмото дете на майка ѝ Ваца. Когато тя е била бременна с нея, е имала големи трудности и неприятности, дори не е искала да я роди и всичко това се записва на гърба на родената като труден път на живота, през който тя трябва да мине. Аспектът я прави непостоянна, нерешителна, променчива и неспособна да преследва определена цел в живота докрай. Ще се хвърля безразсъдно в

много предприятия, но, поради липса на настойчивост и сила на волята, не ще има хубав резултат. Обикновено не успява в това, което предприема, най-вече в отношенията си с жените, които ще й причиняват много неприятности и страдания, а също – с високопоставените и началниците си. Трудно ще намира работа и мъчно ще я запазва, поради прекомерната си чувствителност, а и винаги е готова да нанесе обида, предизвикано или не. Ще страда от простуди, от които ще оздравява бавно.

☉п⚹♄п (Слънце в перихелий секстил Сатурн в перихелий.) Ще притежава положителните сатурнови качества: методичност, усет за уточняване, организаторски дар, деловитост, дипломатичност и духовна сила, достатъчна да доведе до добър край всяко начинание, независимо от пречките, които се явяват в пътя й. Ще има успехи, но няма да си създава неприятели, защото притежава голямо благородство на душата си, изпълнена е с добра воля и отзивчивост към благосъстоянието на другите, като проявява искреност и честност в отношенията си. Приеме ли нещо за добро, нищо не може да я отклони от това й решение, макар и всички да се съюзят срещу нея. Успех може да има в съдебни и политически длъжности и в земеделието. Може да получи и завещание, но признание и успех ще има във втората половина на живота си.

☉п∠♃п (Слънце в перихелий полуквадрат Юпитер в перихелий.) Лицето ще обича хубавите неща и ще бъде егоист за личното си удобство. Ще има бавно кръвообращение и ще обича най-хубавите храни и ще бъде лакома (като млада) в храненето. От това може да получи разстройство на телесните си функции, тумори и отравяне на кръвта. Ще проявява понякога тщеславие, не трябва да се гневи. Ще обича движението на чист въздух и работа на открито, особено в полето на нивите.

☉п□♂ (Слънце в перихелий квадрат Марс.) Ще притежава голяма енергия и способност за ръководство, но ще насочва енергията си към разрушителни цели. Ще бъде много смела, понякога дръзка и неразумна. На млади години е имала груби и шумни обноски и е била самохвалко. Бунтува се срещу неправдите на властта. Сприхава е, но не е злопаметна. Ще има неприятности с колегите си и началниците си. Често ще изменя курса, който е следвала и убеждавала и поема съвсем друг. Има опасност от произшествия. Изложена е на нараняване, изгаряне, треска, възпаления, язви и чести изриви по тялото.

☉п△т♅R (Слънце в перихелий точен тригон Уран ретрограден.) Дава на родената самобитен интуитивен характер, изобретателен дух, силна независимост в проявите си в живота. Ще проявява известна превзетост в храненето. Обича да яде определени храни и ако й дадат други, които не обича, изобщо не яде. Проявява известна ексцентричност, често силно изявена, но безобидна. Обича да проучва окултизма, може да учи и астрология, да изучава непознатото и тайните на природата. Може да прояви изобретателски качества. Ще бъде като приемателен апарат за възприемане и предаване на новите идеи, които носи епохата на Водолей. В живота си ще се издигне с помощта на приятели. Родената е много чувствителна, но притежава контрол над себе си и рядко се показва в лошо настроение или гняв. Тя е идеалист в пълния смисъл на думата.

☉п⚺ ∥ ♇R (Слънце в перихелий квинтил паралел Плутон ретрограден.) В минали прераждания е нарушавала Божествените закони. Не е имала правилно отношение към земята, растенията и тялото си изобщо. Обикновено такива хора са отбягвали да обработват земята и не обичат физическия труд. Това го е преодоляла и е работила и прекалявала в обработването на земята и сега я болят ръцете. Не е подбирала качествена храна и е проявявала голяма лакомия в храненето и като дете е била склонна да употребява неестествени храни и

питиета. В миналото е участвала в много войни, където е проявявала жестокости. Била е податлива на низши мисли и чувства до 30-годишна възраст. Имала е голяма жажда за богатства. Родената е издигнала Бога в живота си (Слънцето) над Плутон. Както казах, е обработвала добре земята и е вкарала всичките низши същества в земята и се е освободила от тях. Яде хубава вегетарианска храна, обича цветята, растенията и животните и ги отглежда. Постоянно работи с доброто и с любовта в живота си.

♀п в 4. дом (Венера в перихелий в четвърти дом). Ще има щастливи духовни домашни условия, особено в края на живота си. Показва, че ще получи наследство (земи от баща си.) Ще притежава недвижими имоти, които ще й донесат големи облаги.

♀п в зодиакалния знак ♑ (Венера в перихелий в зодиакалния знак Козирог). Осигурява й успех в обществото. Ще проявява лека меланхолия. Никога родената не може да бъде сигурна в облагите, които могат да дойдат от другите. Често Сатурн я събаря от върха, до който е дошла. Никога не е сигурна, че ще опази своето положение. Много е чувствителна за личната си чест и често се засяга болезнено. Положението на Венера скрива разликата в годините при брака (те са две години.) Венера при Сатурн обикновено не узаконяват сърдечните си връзки.

♀п□♂ (Венера в перихелий квадрат Марс.) Дава на родената чувствен и сладострастен характер и ако не овладее чувствата си, може да стигне до прекалености. Ще бъде щедра към противния пол, своенравна и харчи повече, отколкото кесията й позволява. Може понякога да печели много пари, но често има мъчнотии, защото е много щедра. Понеже Марс е в първи дом в заточение, той влияе слабо на Венера в Козирог и прави родената да отбягва марсовите храни – люти и не може да яде варен или печен лук и солени храни, а и е външно хладна в чувствата си.

♀п ‖ ♀R (Венера в перихелий паралел Плутон ретрограден.) Дава й много изкушения, съблазни, противоречия и вътрешни борби. Родената се е борила успешно с проявите на злото и тъмните сили и ги е подчинила на доброто и любовта. Тя бързо губи това хубаво чувство – любовта, намира отрицателни черти на този, на който й е обърнал внимание, и го изоставя. Ще преживее много страдания в любовта, но понеже Венера й е в Сатурновия знак Козирог, тя винаги е разсъждавала и не се е поддавала на чувствата си. Венера е на 6°08' в Козирог в съвпад със звездата лък на стрелеца (ламбда Стрелец) на 5°31' в Козирог. Звездата има Юпитерово и Марсово влияние и способства на родената като активизира умствената й дейност, като дава винаги ход на чувството справедливост. Родената е проводник на общочовешки идеалистически идеи и има голяма любов към хората.

☿п в 4. дом (Меркурий в перихелий в четвърти дом). Дава малко неустойчивост в семейството и промяна на жилището. Ще бъде доста неспокойна в живота си. Понеже Меркурий е в секстил със Сатурн, той я задържа на едно място (една квартира) и я кара да мисли разумно.

☿п в зодиакалния знак ♐ (Меркурий в перихелий в зодиакалния знак Стрелец) е доста силно положение на тази планета в Юпитеровия знак. Дава й благородна душа с религиозни и философски тежнения. Тя не харесва обществените условности, които ограничават свободата на личността. Тя винаги се ограничава в рамките на законите и обществения ред и затова е уважавана и почитана в обществото. Обича много да пътува и особено да посещава често планините. Има голяма любов към домашните животни.

☿ п ☌ ☽ п (Меркурий в перихелий опозиция Луна в перихелий). Дава на родената посредствена памет, неустойчиви убеждения, нерешителност със склонност към безпокойства поради всичко или нищо. Има опасност от мозъчни и нервни заболявания.

☿ п ⚹ ♄ п (Меркурий в перихелий секстил Сатурн в перихелий). Действа като юзда върху променливия й характер, като й придава сериозност, проникновеност и способност за съсредоточаване – важно качество в живота й. Притежава благоразумие, мъдрост и ум, които й осигуряват успех във всяко начинание. Търпението и упоритостта й ще осуетят всички случайни препятствия, които й пречат в пътя на развитието й. Предвидливостта и дипломатичността ще я направят непобедима и ще се отличава в духовните общества (братството). Родената е сдържана, скрита, скромна в жестовете и маниерите си и е непоколебимо почтена и справедлива.

☿ п △ ♅ R (Меркурий в перихелий тригон Уран ретрограден). Родената притежава оригинален, независим, своеобразен ум, въставащ срещу робството на модата, традициите и обществените условности. Тя е неустрашима да си проправя път към абсолютна свобода. Тя е пионер в мисълта си и откритията, които може да направи. Има изключително възвишени идеи, насочени към прогреса на човечеството. Поради обичливия си ум и отзивчив характер тя има много приятели. Има благоприятни условия за литературна и научна дейност.

☿ п Q ∥ ♇ R (Меркурий в перихелий квинтил паралел Плутон ретрограден). Родената ще има много противоречия, ограничения, заблуждения, изопачения, и дори помрачавания, до 30-годишна възраст. В себе си родената е водела борба срещу нашепванията на злото и е проявявала доброто. Меркурий е природният ум, който е основа на всички умове в развитието на човека. Меркурий е на 22°04' в зодиакалния знак Стрелец и е в съвпад със звездата Лезахт – ипсилон Скорпион на 23°04' в зодиакалния знак Стрелец. Звездата има Меркуриево и Марсово влияние. Тя усилва ума и прояснява мисълта й като я прави борческа натура, за да се бори успешно с трудностите в живота.

☽ п в 10. дом (Луна в перихелий в 10. дом – наранена). Родената е изложена на враждебност от публиката и ще понесе материални загуби. Може да бъде замесена и в публични скандали.

☽ п в зодиакалния знак ♊ (Луна в перихелий в зодиакалния знак Близнаци). Дава на родената буден ум, привързан към литературата и науката. Притежава обширен и либерален дух. Обича много природата и често да я посещава, да пътува.

☽ п △ ♄ п (Луна в перихелий тригон Сатурн в перихелий). Придава на родената най-хубавите сатурнови качества: самоувереност, сериозност, уравновесеност, методичност, пестеливост, и с грижа, такт и дипломатичност. Ще има успех в обществото. Има високо съзнание за своята отговорност спрямо чест и справедливост. Ще спечели доверието и оценката на заобикалящата я среда. Притежава неизчерпаемо търпение и голяма разумна упоритост.

☽ п □ ♃ п (Луна в перихелий квадрат и половина Юпитер в перихелий). Аспектът действа в ущърб на способността й да разсъждава правилно и й причинява неприятности в спорове, в които тя не е предвидлива и правдива. Склонна е към разточителство и показност. Не й върви да печели в лотария. Може да има стомашни и чревни заболявания, причинени главно от лакомия в яденето.

☽ п ⚹ ♅ R (Луна в перихелий секстил Уран ретрограден). Аспектът й придава голяма оригиналност, независим дух и будно интуитивно въображение. Тя е много изобретателна, има склонност към окултните познания и могъща привлекателност, която рядко се среща. Може с лекота да изучава астроло-

гията. Съчетанието й дава и голяма привлекателност за противния пол, което води до потайна скрита любов.

☽ п☌♆R (Луна в перихелий квинтил Нептун ретроградeн). Родената притежава богато въображение. Може да изучава успешно окултните науки. Притежава възвишена природа и приятен характер, също способност да се развива. Ще влезе във връзка с Невидимия свят и неговите обитатели.

☽ п∠♇R (Луна в перихелий полусекстил Плутон ретроградeн). Връзва низшите влияния на Плутон и умее много добре да урежда семейните си отношения и въпроси. Придава й стабилно здраве и излекуване на стомаха и ръцете.

Луната е на 28°25' в зодиакалния знак Близнаци в съвпад с Мелкиланам бета от Колар на 28°59' в зодиакалния знак Близнаци. Звездата носи влиянието на Юпитер, Марс и Венера. Звездата дава на родената богата душа, изпълнена с благородство и покорност.

♄п в шести дом (Сатурн в перихелий в шести дом). Родената може да ръководи работници и служащи по най-добър начин, понеже тя е уравновесена, спокойна, твърда и сериозна. Печели доверието и уважението на околните.

♄п в зодиакалния знак ♒ (Сатурн в перихелий в зодиакалния знак Водолей). Дава й любезен и симпатичен характер със способност за ясно и смислено изразяване. Ще свърже приятелство главно с възрастни хора – жени, самостоятелни и образовани, които ще й помогнат да се издигне в обществото. Може да има болести на сърцето (от насрещния знак Лъв) и разширени вени.

♄п ∥ ♃п (Сатурн в перихелий паралел Юпитер в перихелий). Родената ще има общителен характер, проницателен ум, особено във философията, благоволение и чувство за справедливост. Ще има печалби, почести и уважение в своята среда. Ще бъде стълб за вътрешния духовен живот и богатството й ще се увеличава. Аспектът й дава здрав разум и способност да хване случая за косите. Има голямо доброжелателство, силна преданост към дълга, религията, братството и благородното в живота.

♄п⚹♅R (Сатурн в перихелий секстил Уран ретроградeн). Родената може да има обществена служба. Притежава силна интуиция, амбиция, решимост и способност да се съсредоточава при решаването на трудни въпроси, появили се в живота й. Тя се ръководи от вътрешно проникновение, когато трябва да вземе важни бавни решения. Може да бъде търсена за добри постове, но и сама си проправя път в живота. Притежава находчивост и способности в механиката.

♄п☍⚸ (Сатурн в перихелий опозиция Лилит). Ще има много атаки от низшите същества срещу живота и предимно здравето, главно на нерва почва. (Това е част от кармата й – Сатурн е в шести дом – на болестите, в зодиакалния знак Водолей.)

♃п в 3. дом (Юпитер в перихелий в трети дом). Дава на лицето оптимистичен характер, с който разрешава мъчните си препятствия в живота. Тя вижда само светлата страна на нещата и забравя тъмнината. Ще има известни условия за образованието, което няма да довърши (Юпитер полуквадрат Слънце и квадрат и половина Луна), които аспекти ще й дадат големи мъчнотии в отношенията й с братята и сестрите й. Също мъчнотии и в отношенията си към някои братя и сестри от братството. Родената има опасност да претърпи корабокрушение и други произшествия при пътуване. (Тя има панически страх от морето и вълните и не смее да ходи и по вълнолома, когато е бурно.) На нея няма да й се случи никакво зло, макар понякога трудно да се отървава. Бялото Братство я пази от злополучие.

♃п в зодиакалния знак ♏ (Юпитер в перихелий в зодиакалния знак Скорпион). Дава на родената пламенен, нападателен, самоуверен темперамент с ентусиазъм и изобретателност. Изпълнена е с много сили и се втурва неудържимо срещу всяко препятствие в живота си. (Особено като млада сама е жънела големи ниви с жито.) Ще има добро семейство и необходимите средства за задоволяване на семейните нужди. Може да прави окултни издирвания.

♃п⚹ ǁ ♆R (Юпитер в перихелий секстил паралел Нептун ретрограден). Аспектът ѝ създава вдъхновена мистична природа и успех в занаятите, свързано е с окултните науки. Ще преживее много окултни опитности. По време на сън ще придобие съвършени познания за невидимия свят и неговите обитатели.

Юпитер е на 14°51' в зодиакалния знак Скорпион и е съвпад със звездата «Южни везни» алфа Везни на 14°09' в зодиакалния знак Скорпион. Тя носи влиянието на Марс и Сатурн. Опасност от лоша случка – падане (на ТЕЦ «Земляне», като работи пада от корниз и си изкълчва само крака.) Дава на родената безсмъртно име след заминаването си и известност на всички. Имала е опасност от голяма беда.

♂ в 1. дом (Марс в първи дом, наранен). Дава на родената силно тяло, крепко, със здрави мускули, сила, закаленост, но я прави дръзка, импулсивна и вироглава. Понякога не спазва елементарните изисквания за здравето си и боледува от трески и възпалителни процеси. Изложена е на произшествия със загуба на кръв, попарвания и заболявания следствие неуравновесеност в чувствата си: като аритмия, уртикария.

♂ в зодиакалния знак ♎ (Марс в зодиакалния знак Везни). Дава на лицето много препятствия и критики в обществото, което довежда до скандали може от любовен характер. Природата ѝ е пламенна и непостоянна.

♂Q♅R (Марс квинтил Плутон ретрограден.) Аспектът връзва низшите чувства и страсти, присъщи на Марсовата природа и родената се освобождава от многобройните чувства, вълнуващи нейната младежка природа и пуска силната си мисъл, която организира нейния духовен живот. (Изгрява и меркуриевият знак Дева и Меркурий има опозиция Луна и паралел Плутон, които са отрицателни, а всичките други аспекти на Меркурий са положителни.)

♅R в 8. дом (Уран ретрограден в осми дом). Показва в този дом, че когато дойде краят на живота ѝ, той ще настъпи внезапно, спестявайки ѝ многобройните страдания, които така често придружават лицето при преминаването от физическия в духовния свят. Може да има от съпруга си някакво наследство или добра материална поддръжка. Ще прояви жив интерес към окултните науки.

♅R в зодиакалния знак ♈ (Уран ретрограден в зодиакалния знак Овен). Придава ѝ оригинална природа, независима и изпълнена с големи възможности енергия и амбиция, остър ум и способност да посрещне всяка трудност. Много обича да пътува, за да трансформира състоянията си, понеже понякога говори грубо на околните си. Проявява негативните сили на Марс (господар на зодиакалния знак Овен).

♅R□♅R (Уран ретрограден квадрат Плутон ретрограден). Родената ще изживее много умствени и духовни противоречия – голяма борба между духа и плътта, между ума и сърцето, между великото и красивото, което учи в живота на братството и миналите ѝ негативни прояви. Понеже и двете планети са ретроградни, те проявяват наполовина лошите си качества и родената се е справила с тях, като до 30-годишна възраст е подчинила своя ад, изявен чрез Плутон в хороскопа – на Бога, Учителя, изявен чрез Слънцето ѝ, което има точен тригон с Уран. Още от малка тя е обичала Учителя, Словото, което ни донесе на Земята, което е най-висшият израз на Божествена Мъдрост. В миналото тя е слушала

абсолютно Божията Мъдрост и сега в този живот продължава да работи за Делото Божие на земята с всеотдайна любов.

♆ R в първи дом (Нептун ретрограден в първи дом съвпад с Асцендента). Създава на родената изключително сензитивно тяло, способно да долови и най-нежните вибрации, идващи от природата и от околната среда. Чувства отлично болестите на всички заобикалящи я и често ги поема в себе си. Притежава скрит характер с голяма мистичност и силно развита интуиция, стигаща до четене на мислите на заобикалящите я. Отлично схваща кой й праща лоши мисли или я атакува, или души. (Един я души близо три години.) Това състояние я кара активно да се моли. Тя има любов към изкуствата, музиката – добре пее, лукса и всичко, което носи наслада в живота.

♆ RLat. ☿, ♀, ♃, ♅ (Нептун ретрограден латитюд Меркурий, Венера, Юпитер и Уран). От Божествения свят към нейната Божествена Любов (Нептун) се отправят силни вълни на практичен природен ум (Меркурий), на човешка и ангелска любов (Венера), на ангелска мъдрост (Юпитер) и Божествена мъдрост (Уран). Това създава на родената отлични духовни условия за един дълбок всеобхващащ съзнанието й духовен живот. Това е най-хубавият й аспект в хороскопа и тя стои по-високо от мене, понеже аз ги имам същите латитюди с изключение на Нептун с Венера. Тази душа в Божествения свят е маг, който владее всички окултни науки до съвършенство и навсякъде във вселената работи с доброто и с Божествената Любов. Пред нейната душа са отворени вратите към всички светове и вечер в сън ги посещава и ми разказва това, което е видяла и изживяла. Тя е свързана непреривно с всички велики същества, които работят постоянно с Божествената Любов и съставляват Божественото тяло на Любовта. Както споменах, тя е дошла да повдигне духовно този род, в който се е родила, и майка й и баща й са я делили и искали да бъде винаги при всеки един от тях.

Нептун е на 14°34′ в зодиакалния знак Дева в съвпад със звездата Мицар, дзета от Голямата мечка, намираща се на 14°31′ в зодиакалния знак Дева, която има Марсово влияние. Дава на родената голяма активност и изпълнителност в работата и в духовния свят и братския живот тук, долу, на Земята. Изпълнена е с голяма преданост и постоянство. Може да бъде художник или добър музикант, например като Моцарт. Влиянието на тази звезда създава на физическото поле на Земята пожари и страшни стихийни природни бедствия: бури, урагани и земетръси.

♇ R в 11. дом (Плутон ретрограден в 11. дом). Показва, че много от приятелите на родената са прикрити врагове, които й правят магии и я атакуват главно в стомаха и тънките й черва, които са лениви и бавно смилат приетата храна и родената страда от констипация. Също и сърцето.

♇ R в зодиакалния знак ♋ (Плутон ретрограден в зодиакалния знак Рак). Прави стомаха на родената много чувствителен. Като малка е проявявала голяма лакомия при храненето и от това – много стомашни болести, чрез които става голямо пречистване на стомаха и червата. Родената е човек на истината. В минали инкарнации тя не е слушала Божествената Мъдрост и в този й живот е изживяла много умствени и сърдечни противоречия. (Уран квадрат Плутон, но и двете планети са ретроградни както казах по-горе, наполовина проявяват своите отрицателни качества.) като човек на истината, чрез нея тя преодолява всичките случайни неприятности и страдания, съпътстващи живота й.

Плутон ретрограден е на 25°30′ в зодиакалния знак Рак, точен съвпад със звездата Процион алфа от Малкото куче, която се намира на 25°30′ в зодиакалния знак Рак. Проявява Марсова и Меркуриева природа и прави родената

будна, ревнива, пряма, изпълнена със сила, воля и способности да постигне своите планове в живота си. Обикновено тя е раздразнителна, сърди се и е много дръзка при постигане на желанията си. Дава й много енергия и остър ум, но не трябва никога да разбива стена с главата си. Има опасност от постоянни болести в стомаха й. Също опасност за живота й.

Ако направим паралел между моя хороскоп и този на Елена, ще видим, че между нас има около 16 положителни връзки между планетите ни. Доста хора правиха опити да ни разделят, но безуспешно. Моето Слънце е на 28°34' в зодиакалния знак Рак, съвпад с нейния Плутон ретрограден на 25°30' в Рак. Тя от мене ще приема светлина и сила да се справя с разрушителните сили на Плутон.

Моята Луна е на 14°21' в Риби в точен съвпад с нейната точка на щастието на 13°54' в Риби. От връзката си с моята душа тя е имала щастливо развитие на живота си. Моята Луна е точен тригон с нейния Юпитер на 14°51' в зодиакалния знак Скорпион. Луната ми на 14°21' е точен съвпад с нейния Десцендент на 14° в Риби.

Моят Меркурий съвпад Юпитер на 25°38' в зодиакалния знак Лъв е тригон с нейния Меркурий на 22°34' в Стрелец, с нейното Слънце на 28°19' в зодиакалния знак Стрелец с нейния Уран на 27°37' в зодиакалния знак Овен.

Моята Венера на 28°56' в зодиакалния знак Близнаци е в точен съвпад с нейната Луна на 28°25' в зодиакалния знак Близнаци, тригон с нейния Сатурн на 24°01' в зодиакалния знак Водолей.

Моят Сатурн на 1°38' в зодиакалния знак Водолей е в тригон с нейния Хирон на 6°48' в зодиакалния знак Близнаци и тригон с нейния Марс на 4°38' в зодиакалния знак Везни.

Моят Уран на 23°22' в зодиакалния знак овен е съвпад с нейния Уран на 27°37' в зодиакалния знак Овен, тригон с нейния Меркурий на 22°04' в зодиакалния знак Стрелец, тригон със Слънцето й на 28°19' в зодиакалния знак Стрелец и секстил точен с нейния Сатурн на 24°01' в зодиакалния знак Водолей.

Моят Нептун на 6°18' в зодиакалния знак Дева е съвпад с нейния Нептун ретрограден на 14°34' в зодиакалния знак Дева и точен тригон с нейната Венера на 6°08' в зодиакалния знак Козирог.

Моят Асцендент на 11°19' в зодиакалния знак Стрелец е точен съвпад с нейния Имум цели – четвъртия й дом на 11° в зодиакалния знак Стрелец.

Моят МС на 2° в зодиакалния знак Везни е в съвпад с нейния Марс на 4°38' в зодиакалния знак Везни.

Невена Неделчева

(19.VIII.1908 г.–20.IV.1995 г.)

Как намерих Учителя

Невена Неделчева

Как намерих Учителя

I. Как намерих Учителя 588
II. Истинска приказка («Чута молитва») 609
III. Татковите приказки за нея 612
IV. Превъзмогване 614
V. През очите на Обичта 622
VI. Светлина в живота 626
VII. Има ли друг свят 629
VIII. Марта 635
IX. Всичко е за добро 637
X. Красотата и достойнството на жената 639
XI. Жадуващата обич и ангелът на Любовта 647
XII. Великият двигател – Любовта 668
XIII. Невена Неделчева за село Брезе 679
XIV. Невена Неделчева –
бележки на съставителя Вергилий Кръстев 683

Невена Неделчева

I. КАК НАМЕРИХ УЧИТЕЛЯ

Невена Неделчева. *Как намерих Учителя: Истински случаи.* София, 1938 г.

Верен, истинен, чист
и благ всякога бъди.
Учителят

Предговор

Тая книжка е написана не за тия, които са намерили Учителя, а за тия, които се лутат и Го търсят.

Тя е написана не за знаещите, радостните, щастливите; тя е за тия, които в страшната болка на страданията си питат: «Има ли Бог? Има ли кой да ни покаже как да Го намерим?» И отговорът е: Има кой да ни посочи пътя към Него – *Учителят.*

Тя е написана, за да бъде като малка искрица светлинка на тия, които никак нямат – и да им каже, че има Светлина.

Случаите «Как намерих Учителя» са безброй, както е безбройно и числото на тия, които са Го търсили и намирали, но тук се изнасят само три.

Н. Н.

1. Първа среща с Учителя

За всички наши хубави, светли празници, целият Изгрев се основно почистваше, защото Учителят държи много както на духовната, така и на физическата чистота.

За нас, учениците, е голяма радост да вземаме участие в измиването на Салона, гдето Учителят изнася Своите Беседи и Лекции.

Неизказано приятно е да се види как сестрите, весели, усмихнати, със светнали от радост очи, мият пода с донасяната с кофи от братята вода.

После изнесените отвън столове се измиват и внасят внимателно в измития салон.

Измита се целият двор и поляната, на която играем сутрин гимнастическите упражнения – Паневритмията. С гребла, като с големи гребени, изресваме тревата от пожълтелите листа и шумки.

През такива предпразнични дни стават интересни запознавания и разговори.

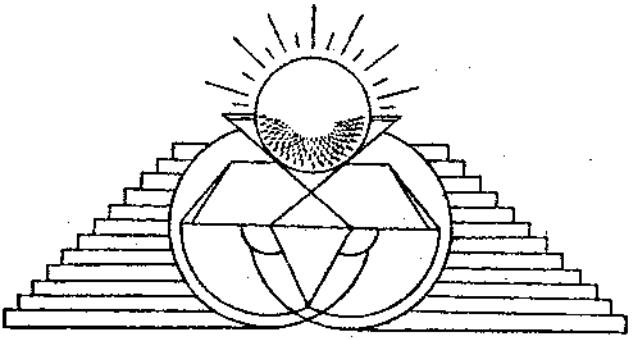

КАКЪ НАМѢРИХЪ УЧИТЕЛЯ

(ИСТИНСКИ СЛУЧАИ)

Вѣренъ, истиненъ, чистъ и благъ всѣкога бѫди.

Учителя

Н. НЕДЪЛЧЕВА

Корицата на книгата «Как намерих Учителя» от Невена Неделчева

КАКЪ НАМѢРИХЪ УЧИТЕЛЯ

(ИСТИНСКИ СЛУЧАИ)

Вѣренъ, истиненъ, чистъ
и благъ всѣкога бѫди.

Учителя

Н. НЕДѢЛЧЕВА

На брат Вергилий
с добро чувство.
Невена Неделчева

СОФИЯ — 1938

20 XII 89 г.

Стр. 1 на книгата «Как намерих Учителя» от Невена Неделчева

Не помня точно кога, при едно такова измиване на салона и столовете се запознах със сестра **София Шопова*** и оттогава винаги ми е било приятно да разговарям или да слушам, когато ми разказва своите духовни опитности, които има, откакто е срещнала Учителя. Но за мен най-паметен остава случаят, когато тя е видяла Учителя, преди да Го срещне в Неговия физически образ на Земята. Затова недавна, след като измихме столовете и нямаше повече какво да правим, тъй като всичко бе преметено и изчистено, ние със сестра София Шопова седнахме на слънчице, на скамейките пред лещаците. Тогава я помолих да ми разкаже отново за първите си срещи с Учителя.

Тя ме погледна с изпълнените си с доброта очи и рече:

– Да говоря за Учителя е моята най-върховна радост. Затова ще ти ги разкажа, макар че съм ти ги разказвала вече.

– Това и за мен ще е безгранична радост.

– Добре – усмихна се тя и заговори:

«Мъжът ми бе чиновник по железниците. Заплатата – твърде малка, за да поддържа семейството ни. И затова аз често бивах принудена, покрай домакинската работа, да вземам и шия чужди неща.

Една вечер, работейки, мислено си казах: «Ще шия до 12 часа и ще си легна.» Чувствувам се уморена, необходимо ми бе сън, пък и утре пак трябва да се става рано заради децата.

Мъжът ми бе се завърнал от работа много уморен и си легна да си почине, а аз продължавах да шия. По едно време погледнах часовника, беше 12 без 15 и полека погледът ми се пренесе към прозореца, откъдето забелязах да излиза някакъв прозрачен бял облак. Гледах и не можех да разбера откъде идваше този облак. Взрях се по-добре и останах като вкаменена. Всред облака се очертаваше все по-ясно и по-ясно една фигура, от която не можех да снема поглед, въпреки голямата ми уплаха. Най-после аз ясно видях един старец, очертан до гърдите, другото се губеше в облака. Облечен бе в бяло. Коси до раменете, също бели, бяла брада, а очите бяха озарени сякаш от вътрешна светлина.

Сковах се от ужас. Исках да извикам, но не можех. В същия миг видях до себе си една жена, която протегна ръка, сложи я на коленете ми и каза тихо:

– Не бой се!

Цяла изтръпнала от страх, аз я запитах:

– Но кой е тоя там в облака?

– Спасителят, а ти стани и се помоли! – ми каза тя.

Аз коленичих и почнах да се моля. После жената запя и ми каза да пея след нея. Тогава запях думи и мелодии, които никога не бях нито чувала, нито пък чела в някоя книга.

Жената продължаваше да стои до мен, само че все със закрито лице и аз не можах да видя каква е.

Когато престанахме да пеем, аз я запитах:

– А ти коя си?

– Света Петка – отвърна ми тя.

Аз сещах, че става нещо с мене, исках да извикам, да скоча, а сякаш цяла бях вцепенена и не можех да направя нищо.

Изведнъж гласът на мъжа ми ме стресна и върна възможността да се движа и говоря. Огледах се. В стаята нямаше никой, освен мъжа ми, който бе скочил от леглото и ми викаше съвсем изплашен:

– Ти си полудяла, ма, ти си луда, какви песни пееш? Я се чуй! Ти си луда, ти си полудяла! кряскаше той.

---

* София Шопова е свекърва на Мария Шопова. (бел. на съставителя на «Изгревът...» Вергилий Кръстев)

– Чакай, бе – викам му аз. – Стой, не съм луда. Слушай, ще ти разкажа всичко. Но най-напред да отидем в стаята при децата, че мене ме е страх тук.

Разказах му всичко и най-после той се успокои.

На другия ден отидох на църква и тръгнах от икона на икона да гледам да позная жената, която ми се яви вечерта, и стария белобрад човек в облака. Но в образа на никоя икона не можах да ги позная.

Оттогава минаха 19 години. Местиха ни в различни градове из провинцията. И през тези години нито за миг не престанах да търся тези, които ми се бяха явили през нощта. Обикалях черкви и манастири, но напразно. В никоя от иконите не можах да ги видя.

След това брат ми отпътува за чужбина. Отначало се обаждаше често, после – по-рядко и по-рядко, и най-после съвсем престана. Ние не знаехме къде е, жив ли е и как да го потърсим. А мен много ми бе мъчно за него – тъй го обичах. И преди две години чух за брат Л.*, че той може да ни каже къде е брат ми. Отидох. Говорих с него. После отидох към салона, а оттам – към полянката, където се играят гимнастически упражнения. И можете си представи моето учудване, което достигна до обезумяване, когато видях всред полянката Този, Когото бях видяла в оная паметна нощ – Този, Когото бях търсила цели 19 години. И ето, той стоеше заобиколен от група хора, които слушаха това, което Той говореше. Исках да се втурна и извикам с всичкия си глас:

– Намерих Те, намерих Те най-после!

Но нещо ме бе заковало за земята сякаш. Аз стоях и го гледах поразена, учудена, невярваща на очите си. Нищо не можех да кажа. Само горещи сълзи обливаха страните ми.

Нещо се топеше в мене. Някакъв товар бавно се свличаше от гърдите ми. Чудна тишина и мир изпълваше душата ми. Учителят продължаваше да говори на заобиколилата Го група хора. Аз Го гледах – душата ми се радваше...

Оттогава почнах да посещавам беседите и слушам словото Му.

Искам да кажа и това, че преди страдах много от подуване на ръцете и краката – нещо, което ужасно ме измъчваше и пречеше да върша работата си. Но сега мога с радост да кажа, че съм напълно здрава – нито ръцете, нито краката ми се подуват и болят. Как се излекувах? Слушайки и изпълнявайки, колкото мога, това, което Учителят ни учи.

И каква изненада бе за мен, когато чух да се пеят в салона същите песни, които аз бях пяла в оная нощ!

И до днес душата ми не престава да пее химни и благодари на Бога за великата Му милост, че ми отвори очите да видя Светлината, която е дошла в света – да видя Учителя.»

2. Туморът, който Спасителят излекува

Може би мнозина са слушали за сестра **София Попова****, но за нас, по-младите, е една истинска радост да прекараме един час край нея, запитвайки я за туй, което тежи всекиму на сърцето. А тя всички може да утеши, всички може да насърчи, на всекиго да даде това, което му е най-необходимо в момента. И не е за чудене, гдето човек с дни после носи спомени в сърцето си за нея и да желае пак да я види, защото тя притежава това, което малцина го имат.

---

* Л. – Любомир Лулчев. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

** За София Попова вж. «Изгревът», том V, стр. 471–474; том IX, стр. 372–373. Нейна снимка вж. в «Изгревът», том XXII, снимка № 27. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

Една красива гледка е да се види сестра Попова заобиколена от млади момичета, които като млади птички чуруликат край нея, а тя самата – по-весела, по-млада, по-жизнена от всички тях. И кое я прави такава? Може би и там е тайната на това привличане към нея, което всеки, който я е видял, изпитва към нея. И когато някой от младите й заговори за своята скръб, за своята болка, тя разгръща своя 84-годишен живот и оттам винаги ще извади някой пример, някой спомен, който ще приведе умело и ще посочи как да се излезе от това състояние.

А нейният живот е изпълнен с много и много страдания, много опитности, много случки, които тя с охота ни разказва, за да ни покаже колко нашите болки са малки и не струва човек да жали и тъгува за тях.

И неусетно за самите нас, сълзите се заменят с усмивка, в гърдите олеква – сякаш някоя невидима ръка е отнела товара, който ни е тегнел.

Но най-често ние обичаме, насядали около нея, да ни разказва кога и как е видяла за първи път Учителя и как и кога е получила тоя дар – да има връзка с Невидимия свят, за да може да казва и предсказва това, което ние обикновено не можем.

И тогава тя започна, а ние слушаме това, което ни говори:

«Чеда, чеда – обръща се тя често към нас, – какво сте видели вие? Аз 34 години съм била болна от тумор. Какви болки е било, какви страдания!

Като момиче бях весела, жизнерадостна – всички ме обичаха. Това беше още преди Освобождението на България. Ожених се. И оттогава почнаха страданията ми едно след друго. Мъжът ми, Бог светлина да му дава, отначало учител, после съдия следовател, беше сериозен и строг човек. Но аз още след раждането на първото си дете заболях от тумор в корема. И какви болки е било, никому Господ да не дава. Децата се раждаха едно след друго, а аз – все болна. Мъжът ми ме води при най-специалисти лекари тук и в чужбина – никой не можеше да ми помогне без операция, а аз за операция не се решавах. И тъй и ден и нощ страдах. Извън вратата не можех да изляза. Вятърът да ме не лъхне, дъжд да ме не навали. Все вкъщи. Едничката ми радост в живота бяха децата ми, които ме много обичаха, които ме обичат и до днес. Но докато ги изгледам, колко мъка е било. Дете да се окъпе, пелени да се операт – след всяка по-тежка работа лежах, превиваща се от болки с дни.

Помня, беше ми се родило третото дете. През нощта, на третия ден от раждането му, сънувах, че дойде при леглото ми един стар, белобрад човек и седна до краката ми. Аз не го познавах, но толкова мъка бе се набрало в душата ми, толкова страдания в сърцето ми, че почнах да плача, да му се оплаквам и нареждам всичко, както си беше. Той ме гледаше благо и ми казваше от време на време: «Всичко, всичко ще мине». Аз продължавах да му разказвам за тежката си болест, за големите си страдания, от които не виждах никакъв изход.

Той ме изслуша търпеливо, най-после стана, каза ми пак: «Всичко ще ти мине, не се бой!» – и тръгна да си излиза. Тогава бяха ме заболели и очите и аз почти нищо не виждах с едното око. Скочих веднага от леглото и видях през прозореца стария човек да възвива край къщата. Тогава извиках и чукнах на прозореца:

– Дядо, бе, дядо!

– Какво има? – обърна се той.

– Ами аз най-главното не ти казах – очите ме болят, ще ослепея. Как ще си гледам децата? Страх ме е да не ослепея – повтарях му аз, – а децата, как ще си гледам децата?

– Няма нищо – кимна ми той с глава, – ще ти мине всичко – и той си тръгна нагоре по улицата.

Събудих се облекчена и успокоена, а възглавницата бе цяла обляна със сълзи.»

– Е, ами оздравяха ли ти очите? – бързаме да попитаме ние, слушащите я.

– Оздравяха ми. Ето, сега само когато чета, си служа с очила. А тогава едва виждах. Но след съня ми очите ми взеха лека-полека да се оправят и оздравяват. Но иначе все си бях болна. Минаха се много години. Преместиха мъжа ми в София, тук. Мене все ми беше лошо, все не можех да ходя никъде, но затова пък вкъщи ми идваха много приятелки на гости.

Един ден една от гостенките ми каза:

– Како Софийке, аз да те заведа тебе, гдето ходя на едно място. Ти си тъкмо за там.

Аз се съгласих и един ден тя ме заведе у една сестра, където се събираха за молитва, а след някое време ми предложи да ме заведе и при Учителя.

И какво да ви кажа, чеда, като влязох в стаята, и тъй, останах като гръмната. Пред мен стоеше същия старец, когото аз видях в съня си преди толкова години. Той ме погледна и се усмихна, а аз в същия миг почувствувах една голяма сила, която ми взе ръката и почна да пише във въздуха кой е Този, когото виждам пред себе си. Засрамих се съвсем. Хванах си ръката и я стиснах, но тя пак с голяма сила се изтегляше и почваше да пише Кой е Този, при когото ме бяха завели. И аз вече знаех кой е Той, без да ми казва някой отвън. [Спасителят бе!]

Оттогава почнах да ходя на беседи и тая сила, която аз много ясно усещах, почна да ме лекува, за чудо и за самата мен. Коремът ми, който от тумора бе страшно голям, бавно и незабелязано се смаляваше и болките почнаха да престават, докато се изгубиха съвсем. Имах син лекар, той гледаше и не можеше да повярва странното ми излекуване. Констатираше подобрението и виждаше, че постепенно се излекувах, но неговият ум не можеше да се помири с мисълта, че това е станало без нищо външно, без лекарства и операция, а само от една вътрешна голяма сила, която ме ръководеше къде и как да се разтривам и лекувам.

3. Вътрешният глас

От първия момент, когато видях Учителя, ми заговори един вътрешен глас, който оттогава винаги ме ръководеше и ръководи и днес за всичко в живота. И аз никога не съм се съмнявала, че това е *гласът на Учителя*, който говори на мен, както и на другите, по друг един начин – вътрешен, и че благодарение може би на големите страдания и милостта Божия, аз мога ясно да го чувам. И аз ден и нощ се моля на Бога никога да не ме оставя и винаги да ми говори и казва как трябва да живея. А той, този вътрешен глас, ми казва към всички да съм внимателна, за никого лошо нито да помисля, нито да кажа. Да помагам на всички, никого да не връщам, защото Той ги изпраща при мен. Към вас, моите момичета, Той ми казва винаги да съм ви като майка и да ви помагам и упътвам, защото сте негови чада.

А това, което Той ми е говорил и говори денем и нощем, е много. Имам изписани цели тетрадки.

Този глас ме кара всичко сама да си върша, да държа голяма чистота в къщи и да не ми слугува никой, а сама да си услужвам във всичко. Но аз съм готова всичко да направя, каквото ми каже, защото няма по-голяма радост в живота ми от това, да чувам постоянно да ме съветва и ръководи във всичко.

Мнозина от младите братя се смущаваха от моите движения с ръцете и искаха да ме спрат да ги правя, защото считаха, че компрометирам братството (събранията) с тях – но те не знаеха, че, именно тая голяма сила ми движи ръцете в хармонични и плавни движения – някои от които после Учителят даде общо на всички. И Този Глас ми казва никому да се не сърдя и да се не оскърбявам, защото всеки проявява това, което е – това, което има в себе си, и следователно не можеш да му се сърдиш, че е по-малък, отколкото трябва, както не може човек да се сърди и на децата, че са деца. Но ще се мине време, ще дойде ден, когато ще пораснат и ще мислят и действуват като големи хора. Така е и с хората – днес са едни, но утре ще се научат да разбират нещата по-добре и делата им ще се менят. Затова никого не трябва да съдим и обвиняваме.»

Сестра Попова замлъква, но ние искаме още да ни разказва. Да ни разправи случки, които може би вече ни е разказвала, но те са толкова хубави, тя тъй добре умее да разправя, че ние никога не се насищаме да я слушаме.

Нейният дълъг живот е препълнен с интересни случки и всяка една от тях би била отделен разказ, ако се опише – и той наистина би бил полезен на тия, които го четат, защото в него ще се разправя за някое надживяно страдание, проява на необикновено търпение и смирение, или пък проявата на Божественото в живота й. Понякога тя ни разказва за живота си до срещата й с Учителя – той е изпълнен със страдания и горчивини, които тя търпеливо е понасяла, без да има с кого да ги сподели. А най-често ни разказва за живота си след срещата й с Учителя, който е изпълнен със светлина, вътрешна радост и хармония. Не че тогава страданията не са прескачали прага й, но тя има вече светлина и разбира защо стават нещата и вижда навсякъде Божието присъствие и милосърдие.

Обикновено в неделя след обяд тя идва при нас, когато не я задържат някои гости, и сяда на малкото столче. Тогава ние всички със светнали от нетърпение очи я молим да ни каже нещо от небето на всяка една. И каква радост е да ти кажат: «Тъгата ти е напразно», «Всичко ще се нареди, само търпение», «Бог бди над тебе и те пази» – и още много други думи, които всеки един поглъща както изсъхналите устица на повехнал цветец от жажда поглъща капките вода. И всички сме доволни и радостни. Този, който й говори и ръководи, вижда нашите души, вижда нашите сърца и вътре в тях – нашите малки страдания, които ни се виждат необикновено големи, и ни казва на всички необходимото.

4. На екскурзии с вътрешния глас

И след това ще почне да ни разказва за чудните си екскурзии, които тя е правила до Мусалла, Бел Мекен, Карлъка, Езерата и още къде ли не. На Черни връх е ходила много пъти. И не е ли странно, на нейните години жените се считат баби и не мърдат никъде и все край огнището седят на топло? А тя сякаш понякога е по-млада от нас, младите, със своята вяра в живота, със своята непоколебима надежда в Доброто и Божественото. В нея няма нито разочарование, нито отчаяние. Тя знае, че всичко, което Бог ни изпраща, е за добро, безразлично дали то ни причинява радости или скърби.

Веднъж тя ни разказа как най-напред отишла на Витоша, след като срещнала Учителя.

«Казва ми се – започна тя – да отида на Витоша. А аз бях пак болна нещо. Как ще отида, когато никак не можех да вървя! Отвътре пак ми казва:

– Софийо, ще се приготвиш да отидеш на Витоша.

Станах и взех да си приготвям нещата. И то, да знаете, казва ми така:

– Ще си вземеш канче, захар – и всичко едно по едно ми ги нарежда.

Сутринта в тъмно станах. Дойде да ме повика една сестра, която знаеше пътя. Децата ме питат:

– Къде, мамо?

Не исках да им кажа, но най-после им казах.

– Не може – казват ми те, – къде ще ходиш? От вратата навън не си излизала, на Витоша ще ходиш! Стой, ще се разболееш!

Но отвътре ми казва да тръгвам. И тръгнах. И аз до ден днешен се чудя как вървях. Отгде вземах сила да вървя! А то – пот, пот, цяла вир вода станах. Като река течеше от мен. Учителят вървеше напред с една група, а ние със сестрата – отподире. Те сядаха да почиват и ние тъкмо да ги стигнем, те пак ставаха и ние едва запрели, тръгвахме отново. Тогава казах на Учителя мислено:

– Защо не почакаш малко и ние да си починем?

– Не може – казва ми пак вътрешен глас, – не бива да се застояваш, ще ти застине кръвта и няма да ти е добре...

Най-после стигнахме. Братята запалиха огън, сестрите сложиха чайниците. Аз си сложих сухи дрехи и ми дадоха да изпия няколко чаши гореща вода, които ми се видяха като балсам на измореното ми тяло.

Като си отпочинах, изкачих се по-нагоре и напълних една чаша със сняг, имаше сняг тогава, и я завих добре. И когато после се завърнах живо и здраво вкъщи, децата не искаха да ми повярват, че съм се изкачила чак догоре. Тогава им показах канчето с останалия в него сняг. Гледаха и пак не можеха да повярват, толкова чудно им се виждаше. Но отпосле, когато почнах да ходя често, разбраха, че наистина съм ходила и тогава. И тъй, лека-полека болестта си отиде незабелязано, че дойде ден днешен и други болни хора да лекувам. Всичко е от Бога, чеда.»

5. Там, където мечките пият вода

– Ами разкажи ни за мечката, гдето те плашила – молим я ние. Тя се засмива от сърце и почва:

«Пък то беше, когато ходих на Мусала. Тогава ми казува отвътре:

– Софийо, ще отидеш на Мусала.

И ми казува какво и какво да си взема. Приготвих се. Никому нищо не казвам, къде ще отивам. Качих се на автомобила и стигнах в Чам Кория. Оттам поех пешком за нагоре.

– Самичка? – учудваме се ние.

– Да – с Бога. Тъй си вървя и отвътре все ми приказува. Понякога се шегува. Той много обича и шегите. По едно време спрях да си почина при една рекичка и отвътре ми казува:

– Софийо, тук, на тая рекичка, идват да пият мечките вода.

Разтреперих се изведнъж и почнах да се обръщам наоколо, да гледам дали няма да се подаде някоя мечка. Тогава този, който ме ръководи, почна да се смее и ми каза:

– Като съм с тебе, от какво те е страх?

Вярно, Боже, колко сме слаби ние! И оттогава вече не ме е страх. И понякога, когато ме пита: «Софийо, страх ли те е?», думам Му: «Какво ще ме е страх, нали съм с Тебе!»

– А после, изкачи ли се на Мусала? – пита нетърпеливо някоя от нас.

– Изкачих се, ами. И там цяла нощ прекарах на върха.

– Самичка?

– С Бога. Но тези екскурзии най-много ми помогнаха да се излекувам. Всичко се смъкна от мене, всичката болест си отиде. Благодаря на Бога и на Учителя. Да, Учителят ме излекува. Само с мисъл ме упътваше, какво да правя, къде да ходя – и ме излекува. Боже! Боже! Как да не съм Му благодарна – 34 години болна, и сега нищо да ми няма, да съм здрава и да си върша всичката работа!...»

6. Връзката с Невидимия свят

И всяка разслабена вяра заякваше, слушайки я, всяко отчаяние си отиваше, защото виждахме, че всяко търпение се възнаграждава хилядократно от Този, Който всичко вижда.

Не по-малко приятно ни е да ходим при нея, в стаята ѝ. Там, на масата пред огледалото, са наредени портретите на нейните деца, които тя много обича и е обичана от тях тъй, както майки са рядко обичани. Между четиримата ѝ сина, тя има един, заминал във войната. Той бил, мисля, едва 19–20-годишен и бил убит още при първото си влизане в сражението. Тя много го е обичала и често ни разказва, как е научила за неговата смърт.

Когато съобщили, че е убит, другите ѝ синове скрили от нея това, но бащата, като научил за смъртта на детето си, веднага, моментално умира от удар.

Минали се дни, тя нищо не знае за малкия и една вечер, лежейки в леглото си, тя чува в стаята да ходи малкият ѝ син с ботушите си и да говори за виновника на неговата смърт. Тя цяла се изпотила от страх и мъка. Какво значи това? Какво има? Тя цялата нощ се молила, не знаейки на какво се дължи това явление. На другия ден тя отива при Учителя и той ѝ казва, че малкият ѝ син е убит.

После той дълги години е ходил при нея, говорил ѝ, разказвал ѝ много неща, най-вече за Учителя, как те го виждат от онзи свят и че хората са слепци, затова не могат да Го видят и познаят Кой е Той.

Още много, много интересни неща ни е разказвала сестра Попова из своя дългогодишен живот, които са били полезни на нас, а също така биха били полезни и за всички, които ги чуят, защото ще им открият една непозната за обикновените хора страна на живота.

При нея ходят много, едни – за съвет, други – да търсят лек за болест, която лекарите безуспешно са лекували и тя приема всички и помага на тия, за които ѝ казват от Горе. Тя пита и от Невидимия свят ѝ казват може ли да се излекува и как. И случаите и благодарностите за излекуване на душевни и телесни болки са толкова много, че мъчно могат да се изброят. Но тя винаги казва: «Не аз, а Бог ги излекува.»

Наистина, за нас е твърде голямо щастие, че сме близко при нея и винаги можем да имаме нейното присъствие, което от само себе си носи спокойствие, мир и вътрешна радост, даже и когато нищо не говори. А неизказано голяма е радостта ни, когато, освен присъствието ѝ, ние имаме и по някой подарък от Невидимия свят, както се изразяваме помежду си, като ни каже нещо от Горе, което ѝ казват за нас. Пожелавам от сърце на всички тая радост.

7. Войникът се завръща

Обикновено след вечеря е най-удобно да се разказват разни случки из живота на хората и да се припомнят миналите нерадостни или радостни дни.

Бяхме се навечеряли и, от дума на дума, разговорът мина върху предчувствията. Сестра Попова, чийто живот е богат с много душевни опитности, си припомни за една много интересна случка в живота си през време на войната, и със своя сладкодумен глас започна да ни я разказва.

«Това беше – започна тя, – когато ставаха най-усилените сражения във войната. Всички стояха с притиснати сърца и със страх очакваха да чуят някоя нерадостна вест от тия, които бяха на бойното поле. Събуждам се една сутрин и много ясно чувам вътре в мене гласа на големия ми син Тодор да ми казва:

– Мамо, идвам си.

Тогава аз ставам и започвам да местя леглото му, да го нареждам1 и се приготовлявам за идването му. Мъжът ми ме пита:

– Какво си се разшетала такава?

– Тодор си иде – казвам му.

– Как, писмо или телеграма има?

– Не, тъй ми дума отвътре.

– Ти си полудяла, ма, какво може да ти дума отвътре, пък и не виждаш ли какви боеве стават, сега прост войник не пускат от фронта, че един доктор ще пуснат!

– Не зная кого ще пуснат, но Тодор си иде.

В това време влиза вторият ми син, гимназиален учител беше, и като разбира каква е работата, почва да се смее – мисли, внушавам си. Но аз продължавам да си се приготовлявам за госта. Мина се обяд, аз постоянно чувам все неговият глас:

– Мамо, идвам си.

Мина след обяд, свечери се, аз съм застанала до прозореца и все го чакам. Навечеряхме се, другите си легнаха, аз стоя до прозореца и го очаквах. По едно време мъжът ми се събуди и като ме видя, че стоя, се развика:

– Ти си полудяла, ма, разбери, не може да си дойде, на бойното поле сега е огън, как ще го пуснат?

– Не – казвам му аз, – Тодор си иде – и продължавам да стоя.

Той се чуди, чуди, обърна се на другата страна и пак заспа. Мина дванадесет часът – още го няма. Но аз отвътре все чувам гласа му да ми казва, че си идва. Най-после, към един и половина часа през нощта, чувам един файтон да завива по «Граф Игнатиев» и спира пред нашата врата. Аз изтичвам да му отворя.

– Кой е? – за всеки случай питам аз похлопалия.

– Аз съм, мамо, а ти що стоиш досега?

– Тебе чаках, сине!

Като чуха хлопането, станаха баща му, другият ми син – и всички се чудят и маят. Баща му само клати глава и не вярва на очите си.

– Какво има, бе, тате? – пита го дошлият му син.

– А бе, майка ти ни подлуди днес: «Тодор си иде», та «Тодор си иде»! Къде може да й хвана вяра, като зная какъв огън е сега там, а то нá – дойде си.

– Аз през всичкото време си мислих за нея – каза син ми Тодор, – телепатически е разбрала за идването ми.

Баща му още дълго време си клати главата и се чуди на странното събитие – тъй невероятно му се виждаше всичко това. Но по телепатия ли, или по какво, не зная, но това е, че аз през целия ден чувах да ми казва: «Мамо, ида си.»

Сестра П. замлъкна и се замисли. Всяка мисъл, спомен за най-любимия й син, който вече не е между живите, й носи и радост, и скръб. Наистина, колко странни неща се случват в човешкия живот!

8. Писмо от убития офицер до майка му

Като че ли идеята за съществуването на задгробния мир и на заминалите от Земята хора създава винаги особено настроение за разговор, в което се примесва някакво чувство на страх, неизвестност и човек неволно притайва дъх, когато се заговарва за заминалите. И нередки са случаите, когато, събрани около сестра Попова, започваме да питаме за наши близки заминали, с които тя може да влиза в разговор.

Веднъж тя ни разказа една интересна случка из своя живот, станала наскоро след войната.

«Както си стоя – разказва ни тя, – и ето, слушам, говори ми някой, ама по вътрешен начин, разбира се. Питам:

– Кой си ти?

Той отговаря:

– Аз съм офицер, убит през войната, моля ти се, пиши на майка ми да не плаче, аз не съм умрял.

– Да й пиша – казвам му аз, – ама тя няма да повярва.

– Ти само й пиши, кажи й, че много ме измъчва, като я гледам постоянно да плаче. Аз съм винаги при нея, жив съм. Нека повече не се мъчи и тревожи със своята скръб, създава и на мене постоянна тревога.

– Но как да й пиша, като не зная името й, адреса й?

– Аз ще ти го кажа, ти само й пиши. В Търново също има хора като вас; тя, като получи писмото, ще се заинтересува, ще отиде, ще се срещне, ще й поговорят малко, ще получи светлина и като разбере, че не съм умрял, а жив, няма да тъгува и аз ще бъда по-спокоен. Много ти се моля, пиши й!

Аз мислих, мислих и се чудих какво да правя. И най-после отидох да попитам Учителя какво ще ми каже. Отидох аз и Му разказах за какво ме моли тая душа.

Учителят ме погледна и каза:

– Някой вървял с кола. Но когато стигнал до едно ханче, счупила му се колата. В това време минавал един човек от тяхното село. Той го помолил, като иде в село, да съобщи на близките му за случилото се, за да му изпратят необходимите сечива да поправи каруцата си. Е, ти си тоя, който ще отива в село. Какво мислиш, добре ли е да кажеш на близките му?

– Е, добре, е, разбира се, Учителю.

– Е, тогава?

– Тогава ще напиша писмото.

Отидох си вкъщи и той, заминалият офицер, ми продиктува какво да пиша на майка му и аз го написах. Каза ми и адреса, и аз изпратих писмото.»

9. Убитият син и светлината на Учителя

Сестра Попова замлъква, ние сме се умълчали и си мислим колко малко ние познаваме многостранния живот, който се прелива в най-разнообразни форми, изпълва и минава в много светове, съществуването на които ние даже и не подозираме, докато не ни се отворят очите и ушите.

«И заминалите – продължава сестра Попова – по-добре виждат Учителя. Моят заминал син ми казваше, когато дълги години вървеше с мене, след като беше убит на войната:

– Мамо, мамо, вие сте блажени, мамо, че можете така близко да стоите до Учителя. А Той е и на Земята, и на Небето. Но на Небето ние не можем да се доближим така до Него и да разговаряме, както вие. Между нас и Него е голяма дистанцията – ние само виждаме голямата Му светлина, но не можем да помислим даже да проговорим с Него. А вие, мамо, сте блажени, блажени сте, че можете да заговорите с Него. О, ако само можехте да Го видите, както ние Го виждаме оттук, само тогава бихте могли да оцените великото благо, което имате на Земята, че сте родени и живеете във века, когато на Земята е и Той.

Ние слушаме и сърцата ни се изпълват с нова, безкрайна хубава радост, но след миг ни става и жал, че при такава голяма светлина, ние, слепите, се блъскаме и удряме в тъмнината.

– О, кога ще прогледнем и ние? – питаме сестра Попова.

– Щом сте видели Учителя, вие сте прогледнали – сега слушайте и се учете – за това сте дошли на Земята, да се учите, и ще видите колко е хубаво да се учи човек.

Да, хубаво е, мислим си ние, и сестра Попова е един пример на послушен и трудолюбив ученик.

Наистина, колко е хубаво човек да разговаря с някого, пред когото е открехната вратата за други светове, и да види колко още много, много има да учи, и че самото учене е най-красивата радост за душата.

10. Светлината на света

– «Да бъдеш велика майка, велика приятелка и велика сестра» – ми казува Духът – ни разказва сестра Попова.

И наистина, тя е такава – с постоянно готовото си разположение да помогне, да утеши, да разгони ненужни страхове и тревоги от човешката душа.

И всеки, който отива при нея, си излиза окрилен, със светнали очи и вяра в доброто и хубавото бъдеще, което Бог е определил на всички, които изпълняват Волята Му. Понякога ми се струва, че самата атмосфера около нея е проникната с нещо светло, хубаво, което по незнаен път влиза в душата и носи мир и утеха.

Когато болка свива нашите сърца и сълзи бликат от очите ни, тя заплаква заедно с нас и казва веднага:

– Чакайте да видим какво ще каже Той.

И ние чакаме с треперящо сърце, за да просветнат очите ни в радост след няколко минути, когато ни се каже хубавото, което идва след всяка скръб.

Когато сме събрани около нея и всички чакаме да чуем нещо, тя ни гледа с умиление и ни казва:

– Знаете ли какво ми казва сега Той?

– Какво? – питаме ние нетърпеливо.

– «Помагай им, облекчавай ги, те са твоите деца, Аз ги пращам...» – ни каза тя.

И наистина, тя милва косите на тия, които нямат родни майки, оставя ги да си сложат главите на коленете ѝ и да изкажат тъгите си пред нея тъй, както при майка си...

Тя разбира всичко, защото през много скърби и страдания е минала, а също и през много радости на душата, които са резултат от нейната преданост и изпълнение Волята на Бога.

– На всички ви ще ви се даде – казва ни тя, – само да слушате.

И ние вкупом обещаваме да слушаме и работим. Очите на всички просияват в радостна надежда да се приближим стъпка към идеалите си, които са ни довели тук, при Учителя.

Колко много са нейните опитности, колко безбройни са нейните уверения в проявата на Божественото – и затова тя е тъй твърда и непоколебима в пътя, който я води към Светлината. Когато тя ни говори за Учителя, ние всички трепнем и я обожаваме за отворените й очи, с които тя може да вижда това, което ние още не можем.

– О! – казва тя – Светът не знае кой е Той и затова всички са такива равнодушни, но ако очите им се отворят и Го видят, те щяха да тичат и да не искат да се отделят от Него. Защото Той е Светлината на Земята, Той е... Той е това, което, ако хората знаят, биха благославяли, че са се родили във века, когато е и Той. Но те са слепи, слепи са, чада мои, слепи са и не могат да Го видят. Но ще дойде време, когато и те ще прогледнат – всеки на времето си. Така ми казва Той – никого да не осъждам, всеки ще се пробуди на своето време. Всеки сега е такъв, защото е на такова стъпало; когато се качи по-нагоре, ще се промени, ще стане друг.

И ние, превърнати на слух, слушаме как и при какви случаи е видяла Учителя не с човешките си очи... И ние се радваме, че поне чрез нея можем да надникнем отвъд завесата и видим това, което и тя вижда.

11. Когато каже Духът

Нейният живот е препълнен със случаи на проявление на Божественото, които тя ни разказва, когато сме насядали край нея.

Веднъж вървели с една сестра из планината. Били сами, изгубили пътя и навлезли из една голяма вековна гора, в която, колкото по навлизали, толкова по не се забелязвала никаква пътека. Колкото повече искали да се оправят, толкова повече се забърквали. Тогава сестра Попова се обърнала към Него с молба да им покаже пътя.

«Ех, чеда, чеда – обръща се тя към нас, – да знаете как ни изведе сам из тая гора! Казва ми: «Нататък вървете!» – и ние вървим. «Сега насам!» – и ние пак вървим. «Нагоре, все нагоре!» – и ние вървяхме, вървяхме и какво чудо – излязохме точно на пътеката, която водеше към върха.

– Боже, как да Ти благодаря, как да Ти благодаря! – повтаря сестра Попова. – И друг път се губихме и така ни изведе.

– А веднъж, както си стоя у дома, и ми казува [Духът]:

– Софийо, стегни се и иди у Янакиева*!

Веднага ставам, обличам се и отивам. Какво да видя: тя – болна, смъкнала се, половин човек станала.

– Какво ти е?– питам я аз.

– Пак се разболях, ама много съм зле, не мога да мръдна. Много ми е зле.

– Ами казува ми да станеш и да отиваме на Мусала.

Тя ме погледна и каза:

– Щом е казал, ще стана.

– Аз ще отида да купя билети, пък ти иди у дома – казвам й аз и си тръгвам, че щеше да има и Школа. Тогава Школите бяха вечер.

На другия ден тръгнахме. Още в автомобила таз ми ти Янакиева като запя, да се чудиш, мари сестро, сякаш до вчера не лежеше зле болна.

Като стигнахме в Чам Кория, там заварихме и други братя. Един й взе раницата, и тръгнахме. Имаше и други хора, които, като я гледаха такава слаба,

---

* За Анастасия Янакиева вж. в «Изгревът», том V, стр. 590; том IX, стр. 166–167. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

изпита, жълта, я караха да се върне, но тя дума не дава да се казва за връщане. Ще върви, и туй то! И стигнахме. Отидохме на Мусала – и оздравя. И – ни болест, ни нищо. Върви Янакиева, и пее ли, пее. Остави туй, ама като се връщахме, стигнахме една жена, кой знае какво й беше, но не можеше да върви, че тя остана с нея, да й помага, а ние си слязохме напред. Така е, когато каже Духът. Каквото каже, става.»

12. Кой е лечителят?

«Един път, пък – продължава сестра Попова, – идва една сестра и ме моли да отида у едно семейство, чужденци. Мъжът – инженер. Има две деца, и двете – болни. От къщи навън не ги извеждаха. Едното беше болно от астма, а другото, момчето – от сливици. На училище не ходеха, частни учители вкъщи имаха, защото все болни били.

Когато отидохме, попитах аз може ли да им се помогне. Каза ми се, че може. И по три пъти ги бутнах, гдето ми се каза, и това беше! Оздравяха децата. На училище тръгнаха, майката и бащата от радост не знаят как да ми се отблагодарят.

Сега момчето следва, а момичето е тука. Какви здрави деца израснаха, а какви бяха!

Па и само те ли са – колко други случаи има, все се излекуваха. Но аз не ги лекувам, чада, не аз, а Той ги лекува. Докато не ми каже, аз от себе си нищо не мога да направя. И г-н С. на два пъти го лекувах. Единия път на две прегърбен ходеше, не можеше да се изправи, и като отидох и направих това, което ми се каза, оздравя човекът. И втория път пак го лекувах – не аз, а чрез мене пак го излекуваха. Но той е много добър човек. После той на много места ме води да се помага, на които Бог разреши.»

Ние я слушаме, слушаме и виждаме, че откакто е срещнала Учителя, през живота й като дебела линия ясно се вижда навсякъде проявата на Божественото. И в нас самите сякаш закрепва по-силно вярата, колебанията притихват и скърбите ни се виждат дребни и малки в сравнение с великото и красивото, което Бог влага в душите на тия, които искат да Му служат и изпълнят волята Му. От гърдите ни се изтръгва дълбока въздишка и в душите си възжелаваме светлия път за нагоре.

13. Случаят с пеещата сестра Желка*

Да се подготвяме за нашите хубави празници, значи да се изпълваме с радост, която идва от въздуха, от Слънцето, от всичко, което правим, за да посрещнем Празника!

Едни от сестрите се грижеха за измиването на Салона, столовете... Сестра Анастасия Янакиева, с няколко сестри, засаждаше градината пред Салона с първите пролетни цветя. Аз с друга група братя и сестри приготвяхме голямата поляна, където щяхме да играем гимнастиките на 22 март – Първия ден на Пролетта.

Наоколо ми бяха весели, засмени лица, които с гребла събираха на купове изсъхналата от миналата година трева, други я вземаха и изнасяха от поляната.

---

* Този текст е от втората редакция на книгата, направена лично от Невена Неделчева. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

Както решех тревата с греблото, чувах, че наблизо някой пее весела песенчица, но, увлечена в предпразничното настроение, да направим поляната чиста, прекрасна за хубавия празник, не обръщах голямо внимание. Но така се случи, че пеещата сестра дойде близо до мене и тогава ясно чух да пее:

– Господи, с Тебе леко се живей...

Спрях се с греблото в ръце и се заслушах:

– Като волна птичка, тук кацне тя, там кацне тя. Господи, с Тебе леко се живей – продължаваше да пее тя.

– Сестра Желка – обърнах се към нея, както бях чувала да я наричат, – много хубаво пееш.

– Не пея аз, сърцето ми пее.

– Виждам, виждам, че си много весела.

– Сега съм весела, но преди да срещна Учителя, не бях такава. Само плачех.

Един от братята дойде, взе с двете си ръце събраната на куп суха трева, а ние с пеещата сестра продължихме да работим с греблата.

Когато цялата поляна светна от чистота, помолих сестрата да ми изпее спокойно цялата песен.

– Тази и още други песни ми са дадени от Горе, от Небето – каза тя.

– Така ли? – зачудих се аз. – Много би ми било интересно да ми разкажете как ти се дадоха.

– Това стана след като срещнах Учителя. Ако не бях Го срещнала, нямаше да съм тук, нямаше сигурно да съм жива... Но откакто Го видях, всичко в мен оживя, възкръснах от гроба на страданията и душата ми запя...

– Искаш ли да отидем под навеса и там да ми разкажеш за срещата ти с Учителя и за песните ти?

Сестрата се съгласи и като седнахме под навеса, който е на края на поляната, към гората, тя заговори:

– Да пея и да говоря за Учителя, това е най-голямата ми радост. То е все едно да се обливам цяла в светлина. А да знаеш какъв беше животът ми преди да Го срещна! Ад! Чувала бях за Учителя, но реших да Го потърся и намеря, когато бях в най-мъчните дни и часове на живота си.

14. Жената и децата на пияницата

Разказва сестра Желка:

«Когато потърсих Учителя, изживях най-мъчителните часове в живота си. Повече не можех, сили не бяха ми останали, желанието да живея се бе изчерпало. И аз бях решила на всяка цена да оставя дом, семейство, и да отида калугерка. Какво ще става с децата, не мислех – душата ми се бе преситила на тоя живот, пълен с несгоди, мизерия и горчивини. Не беше ден, не беше два, а редица мъчителни години, които бяха достигнали своя връх – и не можеше повече. Аз знаех пътя за един близък монастир и бях решила да оставя всичко и да избягам там.

Чашата на страданията, която се бе пълнила от началото на женитбата ми досега, сякаш се бе препълнила и изтровеното ми, дълбоко ранено сърце не можеше повече да изтрайва. Не можех повече, сили нямах... Децата – окъсани и гладни, а мъжът – пияница, невнасящ нито стотинка вкъщи. И толкова години – живот всред страх, ужас и мизерия! Колкото и да бяха ми мили децата, аз нямах повече сили да живея.

Винаги, когато се връщаше мъжът ми пиян, а това биваше почти постоянно, той се вбесяваше просто. Като дойде, като викне, като кресне! Децата, изпозаспали, ще скочат изплашени.

– Ставайте! – кряска той... и почват най-грозни думи да се изсипват от устата му, която мирише на бъчва. – Ставайте!

Децата, голи и боси, и аз станем, и така ни държи в студената стая с часове. А посмея ли да кажа една дума, да го помоля за децата, той скача и почва да ме бие. О, и какъв бой! С дни ме е боляло тялото – съсипваше ме от бой. Аз плачех и се молех, плачех и се молех на Бога. И той понякога сънуваше сънища, в които го предупреждаваха да остави тоя си живот, защото ще му се случи нещо лошо, което ще му остане за през целият живот, но той нехаеше от нищо и ставаше още по-зъл. Парите, които вземаше, нито един лев не внасяше вкъщи, а всичко – за пиене и чужди жени... И какви сцени ми е правил с тях пред самите ми очи... О! То беше ад, същински ад...

Случваше се, и то много често, да си идва цял овалян в кал и още от вратата викне:

– Ставай!

А часът е може би три или четири през нощта. И ние, децата и аз, треперим, ставаме и мълчим. Той крещи и вика, ние мълчим.

– Що мълчиш? – кресне той и почне да ме бие. – Що мълчиш?

А ако продумам – още по-зле, пак – бой... О, страшно жалък човешки живот, който бе по-лош и от тоя на животното, което поне нощем оставят спокойно.

И тъй, пребита от бой, по цяла нощ съм плакала и молила за помощ и милост Небето. Наем трябва да се плати, децата трябва да се нахранят и облекат, и аз от тъмни зори до късна нощ работя, разсипана от работа, едва слагах морни кости да си почина. И той, като се върне през нощта, ще се развика... О, идвало ми е до полуда. Мислех си, не мога изтрая, ще полудея при тоя мъж, преобърнат от виното на звяр... А като биваше трезвен, не беше такъв – добър бе, но кога ли биваше трезвен?

Думите му бяха страшно тежки и груби. Душата ми бе огорчена и наскърбена дълбоко. И не виждах никакъв изход от това положение. О, толкова години, толкова дълга низа от страшни тормози, бой, оскъдица и мизерия! Наситила се бях, наситила се бях на живота и на всичко. Не исках вече нищо. Всичко ми бе безразлично – нямах повече сили да живея...

Но най-големите страдания все пак още не бяха дошли. Дойдоха, когато умря майка ми. Тя ми бе единствената опора в живота и когато тя умря, аз се почувствувах съвсем сама и изоставена в света. Аз я обичах много, безпределно много. Може би в живота си съм обичала най-нежно и най-предано нея. Тя бе кротка, тиха, добра, винаги готова да се жертвува за нас, винаги да бъде на последно място. От нея лъхаше благост, мир и спокойствие. Дали тя беше близо до мене или далече, аз чувствувах как от нея ми идва сила, вяра, мир и подкрепа. Докато бе жива, все още имах едно същество, което да милее за мене и да ме обича. А с нейната смърт, сякаш изгубих най-ценното, най-същественото в живота. Чувствувах се безкрайно сама, чужда и далечна на всички... И нощем, пребита от бой, аз плачех и виках: «Майчице, майчице, защо ме остави съвсем самичка в тоя свят? Помогни ми, майчице, помогни ми, майчице...» И колко много исках да я видя, да ми проговори едничка дума, да ме утеши...

А теглото ми от ден на ден ставаше все по-тежко и по-тежко. Денем – работа до сетни сили, нощем – страх, треперене, бой, ужас...

15. Калугерката

Тогава потърсих Учителя. Заведе ме една сестра. Слушах неделна беседа, след която Го помолих за прием. Каза ми да ида кой ден искам през седмицата. На другия ден, в понеделник сутринта, аз отидох при Учителя. Той ме прие.

В душата ми имаше толкова тъга, в сърцето ми – толкова мъка – и аз чувствувах, че само Той може да ми помогне. С голяма вяра пристъпих прага на стаята Му. Бях слушала много работи, но те не ме смущаваха, защото ги не вярвах – и за Христа някога говорили лоши работи. И аз влезнах като при един баща, от когото очаквах подкрепа и помощ.

Учителят седна на един стол, около два метра далеч от мене, а аз седнах на друг до прозореца. И тогава плаках и Му разказвах, плаках и Му разказвах всичките си набрани от 16 години болки, страдания и мъки. Той мълчаливо ме слушаше. Сърцето ми бе препълнено със сълзи, душата ми – с горчивини, и аз тъй разкрих пред Учителя всичко, като пред Бога. Казах Му, че съм решила да остана вече дом и деца и да отиде в монастир, защото не можех повече...

Когато замлъкнах, Той ми каза:

– Не, Вашето място е в семейството. Че, Вие и сега приличате на калугерка. Може да махнете черното, майка Ви е жива и тя Ви обича толкова много, че замина, за да Ви помага, и ще Ви помага.

– Но как, Учителю?

– От днес нататък тя ще се явява насън на другаря Ви и ще го съветва. Още малко, и той ще се поправи, животът ви ще стане добър. Няма да ходите при началството му, защото ще му напакостите.

Аз станах. Почувствувах, че се завърши приемът. Целунах Му ръка, благодарих и излязох. И когато се връщах, ми бе тъй леко, тъй радостно, сякаш слънце бе изгряло в самата ми душа, в която дотогава бе само тъмнота и горчивини. В ума ми бяха все думите на Учителя и аз, с преизпълнено от радост сърце, се завърнах дома с нови сили, с нов импулс и желание за нов живот. Като че ли някой помаха невидимо с ръка и в мене стана светло, хубаво, красиво – аз отново възжелах да живея и да се радвам на тоя Божий свят. Поех отново работата си в домакинството, грижата за децата – но всичко бе вече другояче – всичко бе обляно в нова светлина, всичко бе изпълнено с вътрешна красота.

16. Посещенията на починалата майка

О, и най-странното, най-чудното бе, че от същата тая вечер другарят ми почна да се оплаква, че мама идвала всяка вечер насън да го съветва да остави лошия си живот. И той, учуден, ми казваше:

– Гледай, Желка, майка ти като жива беше такава една кротка, такава една тиха, а сега е станала строга – само ме съди.

Аз мълчах и нищо не му казвах, но в душата ми имаше толкова радост, толкова вяра и упование в Учителя: това, което Той бе ми казвал, се изпълваше вече, и то толкова скоро.

И какво – малко по малко животът ми почна да се поправя. Мъжът ми, който дотогава не внасяше нито стотинка в дома, почна да дава част от заплатата си за децата и мене. И най-главното, най-хубавото, откакто отидох и намерих Учителя, бе, че мъжът ми не посегна вече да ме удари. «О, Боже, как да Ти се отблагодаря за голямата Ти милост!» – си мислех аз и душата ми ликуваше в светлина и радост. Аз ясно виждах как от ден на ден нещата едва забележимо се променят, как другарят ми става по-добър, по-рядко пие и в дома ми има по-сносен и добър живот. И аз, работейки, шиейки на машината от сутрин до вечер

чуждо, все се молех и все благодарях на Бога за всичко. И когато мислех за Учителя, душата ми се изпълваше със светлина и неземна радост, а в сърцето ми някой пееше химни и благодареше на Бога.

И в моменти на най-голяма скръб, когато мъжът ми отново биваше пиян, аз не бивах като преди, защото в душата ми някой тихичко ми шепнеше, утешаваше. Откато отидох при Учителя, аз чувам постоянно един вътрешен глас, който ми говори и ръководи – о, и това е толкова хубаво, толкова хубаво, и аз не зная, молейки се, как да се отблагодаря на Бога!

17. Мелодии от Невидимия свят

И в дни на мъка, мелодия зазвучава в душата ми и аз почвам да се моля, пеейки. Мелодиите само звучат в мене и думите ги ниже сърцето ми. Отначало не помнех нито думите, нито мелодиите, но постепенно, постепенно думите и мелодиите оставаха в паметта ми и аз можах да ги излея на сестри, които да ги запишат, защото аз нито бях певица, нито разбирам от ноти. Но всичко е така хубаво, толкова много слънце има в душата ми и аз през мизерията и несгодите виждам красотата и Божественото във всичко, което ме заобикаля. И в душата ми неволно зазвучава песента:

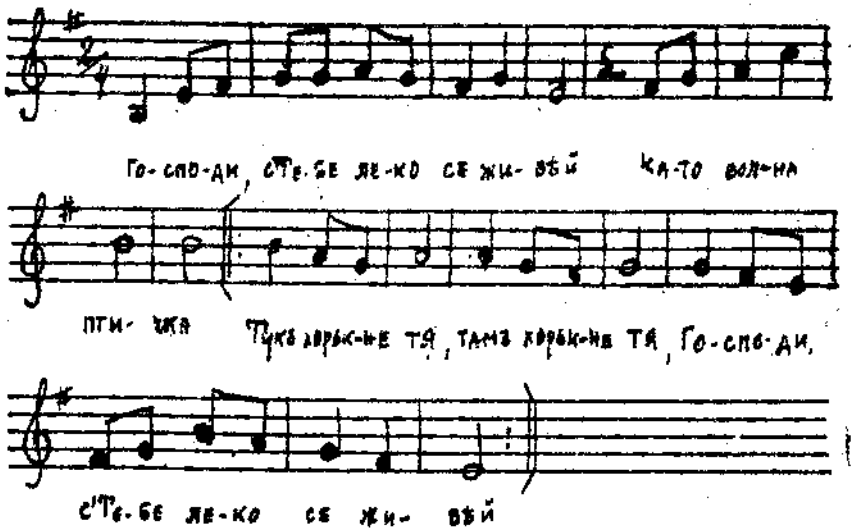

Господи, с Тебе леко се живей,
Като волна птичка,
Тук кацне тя, там кацне тя.
Господи, с Тебе леко се живей.

Има много мелодии, които аз не мога да запомня, но те са моите молитви, отправени към Бога като песни.

И когато намерих Учителя, мен се стори, че вече Слънцето изгря в душата ми, и не само в душата ми, но в целия свят, навред е светлина. Като че ли тъмнината, страданията и всичко черно и тъмно отстъпи на светлината, на Слънцето, което изгря.

И тогава нова мелодия зазвуча в душата ми:

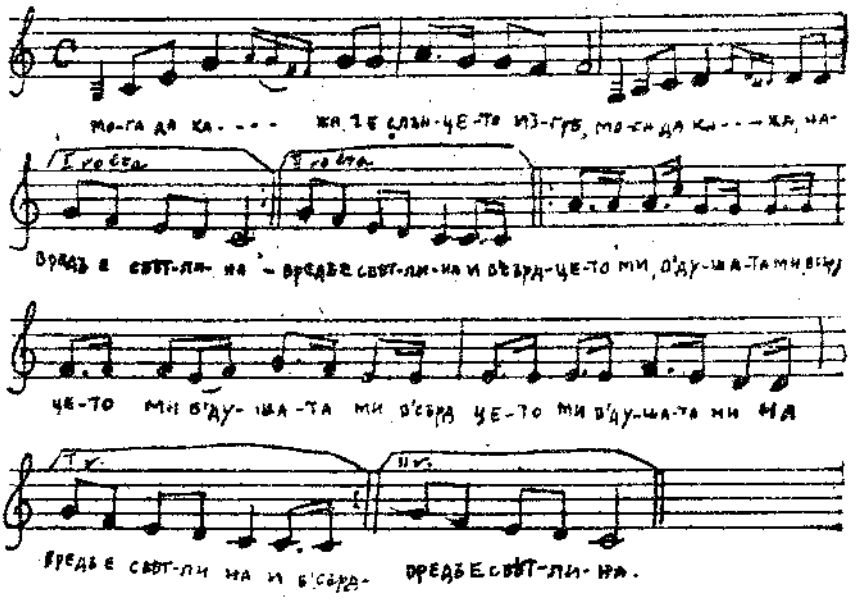

Мога да кажа,
че Слънцето изгря,
мога да кажа:
навред е светлина.
И в сърцето ми,
в душата ми –
навред е светлина.

Мога да кажа,
че Слънцето изгря.
Мога да кажа,
че Бог е наш Баща,
и в сърцето ми,
и в душата ми,
че Бог е наш Баща.

Мога да кажа,
че Слънцето изгря.
Мога да кажа,
че Бог е светлина,
и в сърцето ми,
и в душата ми,
че Бог е светлина.

И когато животът ми тръгна по нов път, когато, макар и бавно, той тръгна нагоре към Божественото, съпроводен с много духовни радости, които запазвам за душата си, защото отвориха ми се очите и отвориха ми се ушите за нови светове, в които Божественото се проявява, и аз ден и нощ благодаря на Бога за всичко, което ми е дал. И страданията си ги виждах като дълга стълба, по която съм се качвала полека-полека, за да се приближавам ден по ден към Бога.

И в душата си можех само да благодаря с всичкото си същество на Учителя, Който именно ми посочи тоя път, който води към нозете на Бога.

И в тази дълбока благодарност пак запя душата ми:

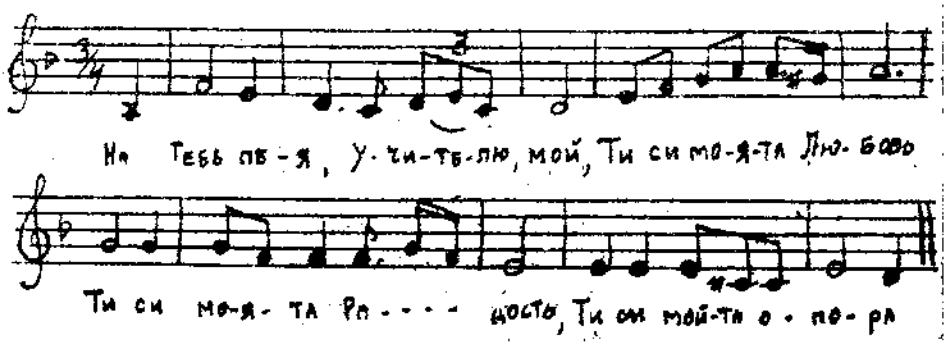

На теб пея, Учителю мой.
Ти си моята Любов,
Ти си моята радост,
Ти си мойта опора.

От Теб извира любов,
от Теб излъчва светлина.
Ти си нашата радост,
даваш ни духовна храна.

Наша си пътеводна звезда,
осветяваш наший път,
учиш ни на любов,
на Истина и Мъдрост.

И понякога ми се струва, че ден и нощ да благодаря с думи и песни, няма да мога да се отблагодаря за всичката оная милост, която получих. Не само ония хубави духовни опитности, които закрепват все повече и повече устрема към Божественото, но и самите факти в живота ми ми говорят за реалната проява на това Божествено във всичко. Как да не благодаря, когато сега мъжът ми, когато се завърне пиян, по-скоро, тихичко, безшумно си легне в леглото, и – ни дума, ни вик – напротив – чувствува се виновен. А и напива се по-рядко.

Отначало той беше много против ходенето ми горе, на Изгрева, но полекалека, той сам има опитности и видя, че не там разделят мъж от жена, майка от деца, напротив – семейството ни се запази само благодарение на отиването ми там. И сега той сам идва Горе. Той не може да се начуди, пък и не само той, ами и аз – на моето неизвестно излекуване на слуха ми. Аз много тежко чувах, и ето – откак отидох при Учителя, почнах да чувам ясно и хубаво.

И понякога си мисля, о, дано, кога закрепнем, да можем наистина да се отблагодарим за всичко добро, като ревностно работим и извършим Волята на Бога, на което именно ни учи Учителят.

Как бих искала с всичкото си сърце и душа да слушам и да се уча, и да вървя във верния път към Бога, който ни посочва Учителят. И това ще ми бъде най-върховната радост, най-голямата красота в живота, която пожелавам на всички, които я търсят от сърце.

Да учи човек – в това седи смисълът на живота. *Учителят*

II. ИСТИНСКА ПРИКАЗКА: ЧУТА МОЛИТВА

Невена Неделчева. *Подбрани приказки: Чута молитва.*
Издава книжарница «Братство», Севлиево.

Чуйте, о вие, които живеете по-безгрижно от пеперудите, за които светът е забава и животът е даден само за наслада: за всичко се плаща.

Чуйте и вие, които тъгувате, скърбите, роптаете и негодувате: след всяка скръб иде радост, но и скръбта, и радостта сами си създавате...

Родих се веднъж син на цар. Гледан бях като зеницата на окото и думата ми бе закон за околните ми.

Аз растях, ставах силен и смел, и не знаех що е препятствие – пред моята воля и власт отстъпваше всичко.

Аз знаех само едно – «искам» – и пред него се прекланяха всички. Там, където не достигаше силата, насилието правеше необходимото. Пред моята воля подгъваха коляно всички, но аз – пред ничия. Погледът ми имаше блясъка на стоманата, а езикът ми беше по-остър от меч. Каквото поисквах – протягах ръка – и аз го имах. Тогава аз се усмихвах и тази усмивка сразяваше всички.

Аз бях цар – свободен, а другите бяха роби – под моята власт. И когато умрях, чух как всички си отдъхнаха с облекчение...

Минаха години, стотици може би. Родих се млад и силен, но бях роб. Палатите, в които живеях, бяха от розов мрамор, но в тях живееше тиранин господар. Аз тичах, работех от сутрин до вечер и не сварвах да изпълнявам хилядите заповеди, с които ме отрупваха. И често в моите гърди пламваше огънят на негодуването, в очите ми блясваше мълния, но аз стисках зъби и юмруци безсилен – аз бях роб. Всякога, когато престъпвах мярката на позволеното за роба, моите ръце се заключваха в железа и аз лежах с дни във влажна тъмница. Там, всред студ и влага, питах, питах: Защо се родих и защо живея? Кой ме прати на земята и защо? Защо е тая неправда и защо няма справедливост на земята? Удрях глава в каменните зидове, по които се стичаше вода, и питах: «О, кой създаде тоя свят, пълен с неправда?» И чувах нечий глас дълбоко в мене да казва: «Ти!» Тогава почвах да се смея и мислех, че съм луд.

А годините, колкото и безконечно дълги да бяха, пак минаваха. Веднъж аз легнах на смъртният си одър, за да не стана никога вече. И когато смъртта бе дошла в стаята ми да ме вика след себе си, някоя невидима ръка се сложи на очите ми и аз прогледнах, видях и разбрах. Видях себе си отново цар и моят сегашен господар бе някогашният ми роб, към когото съм бивал най-жесток... Тогава се усмихнах и тръгнах след смъртта, а над тялото ми плачеше моята жена, която ме мислеше за умрял...

Минаха векове – родих се като единствен син на богати родители. Нарича-ха ме Феб – Аполон, тъй красив бях. Майка ми коленичеше до моето креватче и държейки ми ръцете в своите, ми пееше песни, целуваше очите ми, косите ми, челото ми, а аз се смеех, доволен и безгрижен.

Растях и не знаех що е скръб. Майка ми за мен бе готова на всичко и аз приемах това всичко, без даже да й благодаря и отвърна със същата обич – аз мислех, че всичко тъй трябва да бъде.

Когато пораснах, много момински очи срещаха моите смели и пълни с пламък очи и отстъпваха пред моите желания, свеждайки покорно очи.

ЧУТА МОЛИТВА

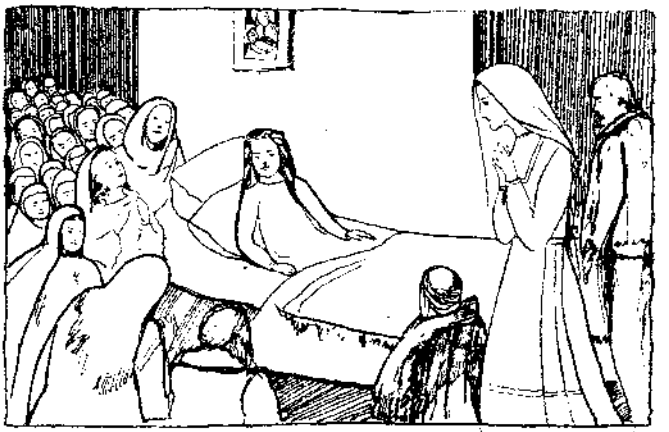

№ 5 | Цена 1 левъ

Издава книжарница „БРАТСТВО" — Севлиево

Корицата на книгата «Чута молитва» от Невена Неделчева

Аз мислех, че слънцето грее заради мен, че цветята цъфтят само да ме радват и изпълват душата ми с благоуханието си. Че животът е даден, за да го изживея в безгрижие и веселие. Аз посягах към всичко, което ми харесваше и мислех, че щом го искам, трябва да го имам...

Обичах свободата си и разнообразието – еднаквостта ми дотягаше и отегчаваше. Аз кацах от цвят на цвят като златокрила пеперуда и пиех радостите на живота от устните на тези, които ми ги поднасяха с обич, защото вярваха, мислеха, че и аз ги обичам.

Аз бях хубав, богат и търсех красотата и любовта в нови и нови образи, а никога не се запитах що става с тия, които изоставях, след като ми бяха дарили своята любов.

И когато умирах, аз чух сподавен плач, болезнен стон и хиляди въздишки...

Отново минаха години – родих се младо хубаво момиче на нежна майка и благ баща. Косите ми блестяха като злато и бяха меки като коприна. Очите ми бяха като кристално бистри планински извори, а кожата ми – нежна и чиста.

Веднъж обикнах буен и своенравен младеж. Погледът му бе смел и очите му, в които блясваше пламък, ме викаха ден и нощ. Устните му ми обещаваха много, а моето сърце вярваше и трепнеше в непреодолим копнеж по него... Един ден, блянът стана действителност и аз, безумната, се радвах – бях щастлива... Но след време очите му ме гледаха, но не ме виждаха вече. – Сърцето ми се сви болезнено – знаех, той вижда със замечтания си поглед друга... И дойде страшната болка и безутешна скръб. Аз кършех пръсти – напразно – любовта не се иска, тя се само дарява...

След време една топла ръка се сложи на израненото ми сърце и болката притихна. Две светли очи ме гледаха с усмивка и устни изпиха сълзите ми. И аз помислих, че сега щастието наистина дойде. Но уви! Смеющите се светли очи ме напуснаха един ден... И моята скръб бе още по-голяма, болката – по-дълбока и горчива... Аз проливах потоци сълзи и питах, питах: с какво заслужавах всичко това? Защо светът е такъв – изпълнен с измама и лъжа? Где е Бог? И защо мълчи?

По-късно се ожених. Имах деца, които обичах безумно, но които не ме обичаха. Мъжът ми ме тормозеше, измъчваше без жал. Жестоко и кораво бе сърцето му. А те, децата, като птички изхвръкнаха от гнездото и не се завърнаха никога вече. А аз плачех и мислех ден и нощ за тях.

О! Каква жестока съдба, какъв горчив дял от живота ми даде тя. И аз роптаех и плачех, а дълбоко в самата мен чух пак тихия глас да ми казва ясно: «За всичко си виновна ти!» – О! – извиках в горест и скръб – кому направих зло, та така ми се отвърна?

Наоколо ми бе всичко тихо, тихо... Бог мълчеше и аз Го считах за жесток и несправедлив...

И когато умирах, отново някой отвори очите ми – тогава всичко разбрах, но беше твърде късно...

И пак минаха години – отново се родих, със смътен спомен за минали погрешки и жажда да науча верният път в живота.

Аз гледах живота на околните ми и отвръщах глава – бях го минал и знаех плодовете му. Виждах радостите и скърбите на човеците – опитал ги бях вече и те не можеха да запълнят и осмислят живота ми. И тъй растях с постоянната жажда в душата си да науча защо дойдох на земята и как трябва да живея.

След лутане и търсене, стъпките ми стихнаха при вратите на Учителя.

Попитах Го: «Как да живея?» Той ме погледна и рече благо: «Бъди като извор – обичай и давай!»

III. ТАТКОВИТЕ ПРИКАЗКИ ЗА НЕЯ

Benitta [Невена Неделчева]. *Татковите приказки за нея.* София, 1935 г.

Вместо предговор

Какво още не съм ти казал? – Което не мога да ти кажа. Но То съществува. И сянката му ще се простре далеч, далеч...

Всичко, разбира се, ще мине, защото в човешкия живот всичко минава, защото и самият човек минава!...

Но има Нещо, което никога не минава, до което времето се не докосва, което само е всичко: – То дава живота и радостта! Ти Го знаеш кое е То, познаваш Го, защото без Него не би познавала и мене...

И когато всичко ти отнемат или изгубиш – тъкмо тогава То ще е най-близко до тебе. И когато имаш Него, ти ще имаш всичко!

(От едно Татково писмо)

1. Сърцето на поета

Знаеш ли какво нещо е сърцето на поета, дете? То е като бисерна мида. И страданията, които влизат в него, са песъчинките, които отпосле се преобръщат в бисери.

И колкото страданията са по-големи, толкова очите на хората се повече радват на необикновено големите бисери: – песни, приказки и разкази.

И те, хората, които се кичат с бисерите на мидата, не знаят болката й, докато превърне песъчинката в бисер. Така също не знаят болките и терзанията на този, който превръща страданията си в радости за другите.

2. Посетители от Мира на Светлината

Тъмни облаци още се стелеха по небето, когато неочаквано, като по някаква магия, те се раздраха и блесна слънцето в златна светлина, която изпълни за миг и нашата малка стаичка.

– Да – продължи Татко ми, и погледът му просия, – да, тъй бе животът ми, като днешния ден. Тъмни облаци се стелеха по небето на моята душа и мрачни бяха дните на сърцето ми. И когато Тя дойде – като сега облаците се разпръснаха, огря Тя като слънце в душата ми и стопли сърцето ми.

И Тя идваше и сядаше на леглото ми – като гостенка не от този, човешкия мир, а негде отдругаде, от друг някой свят, защото погледът й бе чист и лицето й сияеше в неземна светлина.

И пръстите й бяха нежни и щастлив се чувствувах, когато редеше понякога вещите ми по масата, защото после те ми приказваха за Нея.

И идваше Тя и оставяше след себе си благоуханието от много полски цветя. И всеки, който влизаше след Нея, ме питаше учуден: какъв е този аромат на полски цветя и тази светлина, която прониква сякаш в душата? И ако беше болен – оздравяваше. И ако тъгуваше – тъгата си отиваше и изпълваше се сърцето му със светла радост.

И идваше Тя като лек зефир и галеше челото ми. Чело, в което като мълнии се кръстосваха мисли, които биха убили обикновения човек. И тая лека като

благоуханието на цветята милувка ги гонеше сякаш и мирис от карамфили оставяше в душата ми.

И идваше Тя, като златист слънчев лъч и целуваше сутрин очите ми и шепнеше ми: «Събуди се!»

И събудих се, събудих се в нов за мен живот. И видях мира на светлината, отгдето идваше Тя.

И идваше Тя тихо, като шепота на полските треви, и милваше очите ми. Очите ми, които дотогава не бяха видели красотата на изгряващото слънце и вълшебството на звездната нощ. И учеше ги Тя да виждат Доброто в хората и света...

И идваше Тя като неземна мелодия в мен и трепваха в отзвук струните на моята душа – и познах тогава света на хармонията, гдето живееше Тя...

3. Пред прага на храма Всевишнаго

Веднъж Той, Татко ми, ме заведе в Големия Град и ми посочваше хубави сгради, красиви градини и царските палати. Най-после стигнахме до един хълм. Пред него имаше малка градинка с цветя, между които десятки деца тичаха, играеха и се радваха.

Татко ми ме отведе от другата страна на храма, където под красив свод бяха каменните стъпала и входът на храма. Изкачихме се на каменната площадка. От едната ѝ страна имаше скамейка и ние седнахме на нея. Слънцето бе почнало да протяга дългите си лъчи, с които като че ли искаше за последен път да погали хората, сградите и най-после само камбанариите на храмовете – и да се скрие, за да изгрее на утринта в нов блясък.

Татко седеше до мен, но погледът му бягаше, бягаше, като че ли негде много, много далече. Аз знаех – той бягаше през дните на сегашното и настигаше тия на миналото. Тъй често виждах тоя поглед отправен в миналите дни и тъгувах, тъгувах понякога, че тъй малко можех да внеса радост в сегашните му дни...

Той мълком хвана ръката ми – знаех вече, че ще ми говори за Нея, защото и други път, когато ми говореше за Нея, държеше ръката ми в своите ръце.

– Знаеш ли – започна Той с тих глас, който като че ли преброждаше дните на миналото и долиташе като далечно ехо до мен. – Знаеш ли, когато моята светла радост на дните ми беше с мен, при мен, Тя ме довеждаше всяка вечер тук. Залязващото слънце целуваше челата ни, галеше златистите ѝ меки коси, а Тя отправяше поглед към Тоя, от Когото изхождаше всичко. Тя мълком коленичеше и бисерни сълзи слизаха от ресниците на полузатворените ѝ очи и се стичаха по бузите ѝ. Аз коленичех тихо до Нея, призовавайки да ни благослови Тоя, в Когото Тя ме учеше да вярвам, и в душата ми за пръв път се появяваше мека светлина.

Дотогава аз не знаех тишината на молитвата и обновата, която настъпваше в душата след нея.

Всяка привечер ние идвахме тук и коленичехме пред Всевишния на прага на Неговия храм – и молехме се, молехме се да бди над нас и да ни благослови завинаги...

4. Неръкотворният дом на обичта

Татко дълбоко въздъхна и притвори очи. Невидима светлина като че ли осени челото му в полумрака.

Из целия път на връщане си мислех: защо Бог не чу горещата им молитва? Защо нейните сълзи останаха невидени? Защо неговата новородила се вяра остана неподкрепена?

Когато запалихме лампата в нашата приветлива къщичка – в подножието на Голямата Планина, Той прочете в погледа ми измъчващия ме въпрос.

– Защо Бог не ни чу ли? Та нима Тя не е при мен всякога – и даже повече оттогава? За обичта, дете мое, няма време и пространство. Наистина, аз нямах по-красив дом, в който да я приема, от моята душа – и затова сега Тя там обитава... Нямах по-красиви градини, обкичени с хиляди цветя, от тия на моето сърце – затова тя винаги сега пребъдва там...

Не разбрах твърде добре това, което Той ми каза, но замълчах и се замислих за Нея... Татко седна до масата и се зачете в разтворената книга. Да, той винаги четеше или пишеше приказки – приказки, които хората обичаха да четат тъй много, защото бяха песъчинки, които неговото сърце беше обърнало в бисери...

IV. ПРЕВЪЗМОГВАНЕ

Невена Неделчева. *Превъзмогване.* Роман. София. (откъси)

1. Как се домогва човек до идеята за Бога

Майко моя, много пъти вече ходя на планината и отивам все на оная позната вече мене поляна. Веднъж заварих там няколко души, но Учителят Го нямаше. Стоях далеч и не се приближих. Но няколко пъти и Той – Учителят, беше там, но аз пак не се приближих при тях, а гледах и наблюдавах всичко отдалеч, защото се боях да не би всичко онова красиво и възвишено, което имах в душата си, да се изпари при вида на реалността, която може би и между тях съществува. Но така, отдалеч, скрит между храстите, аз им се радвам, когато ги виждам, и душата ми пее наедно с тях, когато те пеят. И тогава не мисля за Мери – и се чувствувам тъй добре. Наистина, тя е свободна.

Веднъж видях, че всички се бяха събрали около Мъдреца и когато се бяха превърнали на зрение и слух, за това, което може би им говореше, аз тихичко излязох от храстите и седнах на един камък до тях. Слънцето грееше и от време на време подухваше вятър. Но в душата ми бе тъмно, а сърцето ми бе изпълнено с мъка.

Полека-лека до слуха ми почнаха да достигат словата на Учителя, отначало откъслечни, а после изцяло. Неговият глас бе тих, но достигаше надалече. Извадих бележника си и почнах да записвам думите Му. Той говореше:

«Когато хората се натъкват на големи противоречия и страдания, те започват да търсят някакъв изход от положението, в което се намират, докато неусетно се домогнат до идеята за Бога. Това показва, че Божествените идеи от подсъзнанието на човека слизат в съзнанието. Така се създава светът на идеалистичното течение и хората започват да възприемат Божествените идеи. Когато в хората се яви готовност да възприемат Божествените идеи, ражда се идеализъм.»

Аз слушах, слушах и ми се струваше, че най-после намерих това, което съм търсил в душата си цял живот. Този Учител говореше за идеализъм, за Божественост и синината на небето, красотата на върховете и светлината на Слънцето идваха сякаш да допълнят думите му, говорейки за невидимата мощна ръка, която ги бе създала.

Там нямаше суетата на цивилизацията и гордостта на човеците от създадените градове и култури – там бе непосредствената красива природа, която говореше за Великия Създател на Вселената.

Наистина, сякаш няма по-сгодно място да се говори за великите идеи, за Първопричината, освен на планината, където всичко непосредствено говори на човешката душа.

2. Истинското разрешение на страданието

Завчера пак бях на планината. Чувствуваше се първият пролетен лъх и Слънцето изничаше из бягащите по небето облаци.

Духаше вятър, но в него бе примесена вече предвещаващата пролетта милувка. Тръгнах от града късно – след като бях в съда по едно дело. Не исках да остана следобед там, защото бе денят, в който идва гостът на Мери. И аз тръгнах с радост, че ще видя Учителя и кротките Му очи, но в тая радост бе примесена и горчивата болка за Мери. О! майко моя, ти никога няма да знаеш как страшно боли. Особено понякога. Сякаш раната отново се разтваря и аз с ужас виждам, че тя е все тъй голяма и страшна, както в първия ден. И тогава бягам, бягам нагоре, към планината, където въздухът, слънцето и срещата с Учителя лекуват израненото ми сърце.

Когато стигнах до полянката, видях ги насядали по тревата. Приближих се тихичко и приседнах незабелязан. Изглежда, че някой бе задал на Учителя въпрос и той му отговаряше – това се бе случвало и друг път.

– Ето какво – започна той, – при мен идва скоро един човек и ми каза, че ужасно страда от това, че ревнува жена си и това не му дава мир. Аз го погледнах и му казах: «Не се безпокойте, ще Ви мине.» И наистина, мина му. Не се мина много време, и той се влюби в друга и престана да се измъчва по жена си...

О! Майко моя, аз вдигнах глава и очите ми се срещнаха с благите очи на Мъдреца и тогава извиках мислено с всичката горест на душата си:

– Нима това е разрешението на въпроса?

– Не – отговори ми той гласно веднага, за моя преголяма изненада, – не, това е обикновеното разрешение, за обикновените хора, но има и друго разрешение. А то е: той да обикне Висшето, Красивото, Божественото. Да се издигне над обикновеното човешко разбиране, над материалното. Тогава, повдигайки себе си до свръхчовешкото, служейки на Божественото, той ще помогне и на нея да се издигне.

Аз го гледах с широко отворени очи и усмивка заигра на устните ми. – Ето, това е истинското разрешение, свръхчовешкото разрешение – помислих си аз. Цялото ми същество Му благодареше с всичката си душа и сърце, а външно само Му се поклоних и си тръгнах.

Мене ми се искаше да бъда сам и да се нарадвам на странния факт, че Той разбираше мислите ми и без да Му говоря, ми отговаряше гласно.

О! Майко моя, за това жадувах аз. Очите на душата ми те виждат сега по-ясно и съмнението, че ти си плод на моето въображение, не смее да ме спохожда често.

3. Свободата и обичта у човека

Майко моя, бях на планината и чуй думите на Учителя, които записах в бележника си. Той беше започнал да говори, когато отидох, но и това, което чух, тъй много възрадва душата ми и ме накара да мисля, много да мисля. Ето какво говореше Той:

«Когато мъжът обича жена си, той ѝ дава пълна свобода и ѝ казва: «Свободна си вече!» Когато жената обича мъжа си, тя му дава пълна свобода и казва: «Свободен си вече!»

Това е красивото в живота.

Докато не дадеш пълна свобода на човека, Бог да се прояви в него, както Той разбира, ти не го обичаш. Даваш ли му правила как да живее, как да обича, какво да прави, кого да гледа, това е човешка любов. Остави Бога свободно да се прояви в човека и за нищо повече не мисли! Може някои работи да не ти харесват – това нищо не значи, това е твое разбиране.

Оставете Бога в себе си и в своите ближни свободно да се проявява, както Той знае. Това значи свобода.

Страданията и мъчнотиите, които хората преживяват, се дължат на факта, че те искат да се наложат на Бога, да се освободят от Неговото влияние.

Божията Любов не търпи никакъв закон. Дойдете ли до нея, вие ще се изпълните със свещено чувство и ще кажете, че всичко, което тя върши, е право и добро. Каквото Любовта върши, вие ще го считате за велика тайна.

Когато Любовта дойде у вас, тя ще ви научи как да обичате. Тя ще ви каже, че трябва да обичате всеки човек като душа. Докато правите разлика в любовта си, едного обичате повече, а другиго – по-малко, вие сте още в човешката – външната любов.

Научете се да се обичате! Млади и стари, женени и неженени, моми и момци – всички трябва да се обичате! Не се ограничавайте едни други!

Обичайте се без да се критикувате, без да се съдите!

Обичайте Бога, бъдете доволни от всичко, което ви е дадено!

Обичайте Бога във всички хора! В любовта седи разрешението на всички въпроси.»

О! Майко моя, колко музика и мъдрост има в тия думи, но те ще разтворят своите съкровища за мене само ако ги приложа в живота си.

4. Истинската любов и истинската радост

Вчера бях пак на планината, майко моя. Обикновено стоя далеч от всички и само когато видя, че са заобиколили Учителя и слушат, отивам и сядам незабелязано.

Както често ми се случва, раната пак се бе разтворила в гърдите ми и караше да виждам света и живота в черни краски.

Повдигнах глава, погледът ми срещна тоя на Учителя и аз мислено Му извиках: «Защо дойде на Земята? Защо поне Ти дойде тук, при нас, да се каляш в тинята на човешкия живот? Христос дойде и какво направи? Разпънаха Го. А Ти защо дойде? Тук е само смрад, кал и лъжа. Защо остави светлото и чистото и дойде тук на Земята, където всичко е долно и низко?»

Стоях с поглед, вперен в Неговите благи очи, които ме гледаха с кротост. И Той, говорейки, каза:

– Някои ме питат защо съм дошъл на Земята. Аз дойдох, защото нося светилник, за да не се лутате в тъмнината.

Стоях като вкаменен. За лишен път аз виждах как Той четеше мисълта ми и ми отговаряше гласно.

Наистина, майко моя, не заслужава ли човек да се откаже от всичко, което има на Земята, за радостта, която изпитах в тоя момент?

След това той наново продължи прекъснатата си за момент мисъл:

«Когато срещнете някой човек, не го осъждайте, че не върви по пътя, по който вие вървите, но вътре в душата си дайте му право да живее както той разбира. Да дадеш право на човека свободно да се проявява, това значи да

дадеш възможност на Бога да се прояви в него. Щом ограничиш един, втори, трети човек, най-после и тебе ще те ограничат.

Страданията и нещастията в живота идват от ограниченията. Не ограничавайте нито себе си, нито другите. Дайте свобода на външната и вътрешната любов.

Всички трябва да изучавате и прилагате любовта, да виждате доколко обичате Бога и доколко – хората. Наблюдавайте се, да видите каква е любовта ви към Бога и какво можете да направите за Него.

Като изучавате любовта, ще разберете, че щастието ви зависи от външната и от вътрешната любов.

Имайте готовност да прощавате. Кой каквото ви каже, туряйте го настрана. Не се дръжте о закона, но за любовта. Нека любовта ви бъде мярка в живота. Обичайте! В любовта грях няма. Любовта освобождава човека от греха. Любовта обединява всички хора. В нея има единство. Това е едно от качествата на новия живот.

Новият живот се отличава от стария по начина на даването. В стария живот човек дава и очаква да получи нещо. В новия живот човек дава, без да очаква да получи нещо...»

И когато се върнах вкъщи, аз се прибрах в стаята си и рисувах, а в гърдите ми се разстилаше тиха мелодия. И не попитах тогава Мери нищо – как е прекарала деня, с кого е била.

Очите на Учителя все още ме гледаха с благост и светлината, която се струеше от тях, изпълваше душата ми с радост.

И когато се попитам с трезвия си ум как и защо става всичко това, един е отговорът – не зная – но въпреки това, то е.

Мери понякога ме гледа учудено и изпитателно. Тя твърде често вижда меланхолния ми вид, заменен с радост и търси източника на вдъхновението ми. И колко жалко, че тя го търси в кръга на това, което радва нея самата. А тя не знае, че има и друга радост, която е по-велика, по-голяма от тая, да целуваш устните на жената, която обичаш, радост, която изпълва всичкото човешко същество и тая радост прелива, превръща се в светлина и кара човека да се откаже, да даде заради нея всичко, което притежава на Земята.

О! Тая радост е безпределно голяма и нищо не може да се сравни с радостта на плътта.

5. Измяната и ревността

Зазоряваше се, майко моя, когато стигнах на високата поляна. Колко свеж бе въздухът! Обагреното с пурпур небе на изток предвещаваше хубав ден.

Още никой не бе дошъл – бях пръв. Запалих огън и тръгнах нагоре, към върха. Когато се връщах към обяд, отдалеч видях движещи се по поляната хора. Приближих се. Приготвяха се за обяд. Учителят бе седнал до голям камък. Беше сам. Поклоних Му се. Той ми посочи да седна до Него.

Седях мълчалив и гледах голямото Му чело, което сякаш излъчваше едва доловима светлина и мир, който проникваше в душата ми.

– Как сте? – попита ме Той.

Очите ми срещнаха Неговите, от които се разстилаше любов и благост.

– Днес – сравнително добре – отговорих му аз и неволно се усмихнах.

– Аз, ако бях писател – започна той, – бих написал ето каква книга: една възлюблена изменя на своя възлюблен, но той не й казва нищо. Не й казва, защото той знае закона, че една жена измени ли на първия, ще измени и на

втория. И тогава вторият ще се разправя с нея, а първият ще отиде да превърже раните й...

В същия момент донесоха на Учителя обяда. Аз сякаш се сепнах и събудих. Наскоро всички се бяха приготвили. Станах, поклоних се мълком и тръгнах към лесковите храсти, където обикновено стоях сам. Вървях и недоумявах: защо ми каза всичко това? Досега, доколкото разбрах, Учителят не говореше никога направо, а винаги в символи, и избираше най-различни форми и начини на изказването си. «Ако беше писател...» И за първи път някаква сянка легна в душата ми. Не заплашваше ли някаква опасност Мери? Но отгде накъде? Може би аз не разбрах, може би обядът, донесен от една жена, прекъсна недовършена мисълта Му?

Избрах между храстите едно изложено на слънцето място и, облегнат, се замислих върху това, което току-що бе ми казано. И така замислен, съм заспал дълбок и мъчителен сън. Събудих се от песен на хор. Вслушах се, песента бе тъй хубава, нежна, проникваща дълбоко в душата.

Излязох из храстите, седнах на един камък и гледах пеещите. Наистина, красива картина. И млади, и стари, и деца, и възрастни бяха насядали около Учителя и пееха. Небето бе чудно синьо, Слънцето разливаше изобилно благодатните си лъчи, въздухът бе чист, върховете на околните планински гребени – близки.

6. Съотношенията в живота

Аз ги гледах, но в гърдите ми имаше някаква неясна горчива болка. Отдалеч групата бе тъй хубава. Би била прекрасна художествена картина... И всеки човек не е ли такава художествена картина? Гледаш го отдалеч, окото ти се възхищава, добиваш илюзия като че ли е някаква реалност – но когато се приближиш, виждаш платно, нацапано с бои. И ако искаш да ти харесва картината, трябва да я гледаш отдалеч... И хората – също...

Песента спря. Настана слабо раздвижване и всичко утихна. Постоях малко. Разбрах. Учителят говореше. Станах, приближих се тихо и седнах накрая. Извадих бележника си и записвах думите Му...

«Между всички явления в света – говореше Той, – както и в природата, съществува известен паралел, известно съотношение. Дали хората забелязват това съотношение, то е друг въпрос, но съществува такова съотношение. В зависимост от това съотношение, сегашният живот на хората е резултат на тяхното минало, а бъдещият живот ще се яви като резултат на настоящия. Пред очите на светията, който е завършил своето развитие, всички страдания, мъчнотии и противоречия, които преживяват хората, са ясни като бял ден...»

Аз вдигнах глава и погледът ми срещна тоя на Учителя. Лека усмивка трепна на устните Му и Той, гледайки ме, заговори отново, без видима връзка с това, което бе говорил вече.

«А някои мислят хората за художествени картини...и донякъде така е, но не са всички. Има хора, които приличат на извори. Красив е изворът, гледан отдалеч, но е много по-красив, гледан отблизко, когато той струи все по-нови, бистри, кристални струи»...

О! Майко моя, аз бях поразен, изумен и същевременно възхитен. Той отговаряше на последната моя мисъл, която мислех преди да отида да седна и да Го слушам.

Кажи ми, обясни ми, как да разбера тая странност в съвпаденията на всичко това? Стоях изтръпнал, а същевременно като че ли думите на Учителя се преобръщаха в жив извор в душата ми, който струеше светлина и радост.

7. Изпитът на Любовта

Той продължаваше да говори и аз слушах:

«Тъй щото, като говорите за Любовта, вие трябва да я разглеждате от положението на новия живот. Не е достатъчно само да казвате, че обичате, но изворът на вашата любов трябва да бъде голям – отдето да минавате, всичко да поливате. Това означават думите: Любовта зло не мисли.

Щом кажете на някой човек, че го обичате, веднага ще ви поставят на изпит. Като се намерите пред изпитната комисия, ще разберете любов ли сте имали към даден човек, или някакво временно влечение. Каква любов е тая, която трае само няколко месеца или години? Когато любовта на човека трае само две години, това показва, че неговото съзнание е било будно само на физическия свят. Когато любовта на човека издържа само до гроба, неговото съзнание е било будно и на физическия, и на духовния свят. Обаче, ако любовта на човека издържа зад гроба и той я носи със себе си през цялата вечност, това показва, че неговото съзнание е било будно освен в първите два свята, още и в Божествения свят.

Човек трябва да се стреми към онази любов, която никога не се прекъсва, нито изменя. Никакви условия не могат да изменят тази любов. Любов, която се изменя от външните условия, е човешка. Божията Любов издържа на всички изпитания, на всички условия...»

8. Същността на Любовта

Сега разбирам толкова много неща, които преди са ме терзали. Учителят казва: «Всичко направено от любов, не е грях.» Нима тогава аз мога да осъдя някого, че бил обичал не мен, а друг?

Веднъж, когато Го запитах защо са страданията, Той се усмихна с бащинска усмивка и ми отговори:

– Страданията са за обновление на човека, както вълнуването на водата е за обновление на морето. Без страданието в човека би настъпило пълен застой, не би имало никакъв прогрес. Също и без вълнението, морето би изгубило преснотата и чистотата си.

– Любовта дава свобода – ми каза Той веднъж. – Обичай, без да искаш да бъдеш обичан.

– Така мога да обичам само Вас – Му отговорих аз.

Той се усмихна. После много мислих върху тези Му думи и все повече и повече виждах тяхната абсолютна правота. Наистина, насила не може да се изисква да бъде обичан човек от някого. Това е даже смешно. Любовта не се купува, не се измолва, не се открадва. Любовта е цвят, който цъфти с най-хубави цветове само при свободата. Любовта е музика, която звучи в душите на тия, които обичат и ако някой желае да я чуе, той никога не трябва да диктува каква трябва да бъде тя.

Любовта е птичка, която не обича да пее в кафези...

Да, разбрах. Разбрах, майко моя, и затова оставих свободна Мери. Даже избягвам да й натрапвам присъствието си.

Свободата е свещена и за мен, и за нея.

Понякога Учителят говори дълго, много дълго. Ти знаеш това, защото очите на душата ми те виждат коленичила близо до нозете Му.

Аз записвам твърде малко от думите на Учителя в тия страници, защото имам специална тетрадка, в която си записвам всичко, чуто от Него. Но ето, чуй да ти кажа някои мисли, отбелязани в бележника ми.

9. Истинската любов

Той беше седнал на камъка, а всички наоколо Му, вперили поглед, не искаха да изпуснат нито една дума. Околните върхове сякаш също бяха свели глави и изглеждаха твърде близки през чистия прозрачен въздух – може би те също слушаха. А Той говореше:

«Съвременните хора вече влизат в нова фаза на разбиране на великия Закон на Любовта. Това, което днес хората наричат любов, е само въведение в любовта. Те не познават още истинската любов. Сегашната любов им служи само за забава. Тя е остаряла вече за новото време. Новото време иска ново разбиране, нова мисъл, нова любов. Новото се крие в Божията Любов. За да се възприеме и разбере новата любов, съзнанието на хората трябва да бъде подготвено.

Има начини за просвещаване на ума, за облагородяването на сърцето и за възпитание на волята.

И тъй, изучавайте начините за приложение на Любовта в живота. Ако любовта би се приложила като метод при възпитанието на децата, резултатите щяха коренно да се различават от тия, които имаме сега. Хората говорят за любов, за свобода, но като не знаят как да приложат любовта при възпитанието, получават обратни резултати. Защо? Защото говорят само, без да изпълняват това, което говорят. Любовта, свободата, са достояние на всички живи същества. Когато любовта посети човека, той се превръща в градина, в която всичко започва да расте, да се развива и да цъфти: стремеж, благоговение, мекота, разсъдителност и т. н. Това показва, че любовта е сила, под влиянието на която всичко расте и се развива.

Любете, без да очаквате други да ви любят. Вие сте любени вече. Бог ви обича. Нищо друго не ви остава, освен да проявите любовта си.

Любовта на човека към хората е пак любов към Бога. Следователно, когато човек изявява любовта си към хората, с това той поставя на изпит любовта си към Бога. Когато другите хора го обичат, тогава се изпитва тяхната любов към Бога. Тъй щото, дали ти обичаш или тебе обичат, и в двата случая се изпитва любовта на човека към Бога.

Любовта е израз на голяма разумност...»

И след като слушам тия слова, аз ставам сякаш друг. Някой почва да пее в душата ми тиха мелодия. Очите ми се радват на Слънцето, небето, планините, и мене ми се иска да разтворя ръце и да извикам: «Боже, колко красив бил светът и колко малко съм умеел да му се радвам досега!»

След като Учителят ме е изпратил със своят продължителен благ поглед, душата ми се изпълва с такава радост, че съм готов всичко, което имам, да го дам на този, който би ми поискал. Тогава радостите ми с Мери ми се струват бледи сенки, а скърбите по нея изгубват смисъл.

И виждам, че имало радости, които изпълват цялото същество и които стоят високо над всичко човешко.

Ако само можех да оставам на тая красива висота! А то твърде често се намирам в низините и терзанията и страшните мисли отново ми изпитват силите. Но аз вярвам, че един ден, с помощта на Учителя, ще се науча само да обичам, без да искам да бъда обичан... Както и Слънцето, обичайки хората и Земята, им праща светлина и живот, без да иска от хората каквото и да е.

10. Реките на чувствата да текат свободно

Днес Учителят бе в града, майко моя, и ми дойде странната идея да отведа Верка при Него и да го попитам за здравето й.

Той я гледа дълго и после каза, че трябва да се извежда всяка сутрин на чист въздух. Това ще й подействува много добре.

Верка го гледаше с неклепващи очи и слушаше тъй, както голям човек не бях виждал да слуша. Той каза още, че в нея има хубави музикални заложби, които при добри условия биха се развили много добре. Цигулка или пиано еднакво ще й се поддават.

Колко много се зарадвах в тоя момент! Едва ли не почувствувах, че това дете е моя дъщеря. О! Човешка суета, колко много сме свързани с човешкото – как миналите поколения са оставили незаличим отпечатък върху нас и там негде дълбоко в нас има все още скрити инстинкти да сме бащи и да имаме някое малко същество, за което да мислим, че е наше, да се грижим за него и то да ни нарича «татко».

Учителят ме погледна и се усмихна. О! Зная, Той прочете мисълта ми по радостния блясък на очите ми.

«На една река няма защо да се турят бентове – ми каза той, – но е добре да се канализира правилно. Не подпушвайте чувствата у вас, но им дайте правилен ход. Подпушената вода може един ден да развали бента и да създаде катастрофи. Дайте ход на красивото у вас.»

Благодарих Му с всичката си душа. Колко мъдро нареждаше нещата. Той създаваше условия на всичките набрали се бащини чувства в мене да намерят правилен изход – да се излеят в грижи върху това малко безпомощно дете.

Колко мъдро работи Провидението и колко малко умеем ние да виждаме Неговата велика промисъл.

11. При нозете на Учителя

Слънцето грее, майко моя, грее и в нашите души и сърца. Ние стоим при нозете на Учителя и слушаме Неговия тих глас да ни говори. Душите ни се разтварят да погълнат думите Му, за да оживеят с нов живот.

Пред взора ни се разтварят широки хоризонти, обширни полета за работа в живота, където да приложим словото на Учителя. Сърцата ни трептят в безпределна радост с вечния копнеж по Великото, Незнайното, Божественото.

И думите на Учителя: «Любов, любов между всички и към всички», се отекват в нашите души, преобръщат се в светлина и проникват и достигат до най-отдалечения кът на Вселената.

О! Майко моя, да бъде Волята на Тоя, Който ни е изпратил на Земята!

V. ПРЕЗ ОЧИТЕ НА ОБИЧТА

Невена Неделчева. *През очите на обичта. Разкази.* София, 1938 г.

«Светлината разкрива красотата на света.»
Учителят

1. Идол

О, приятелки мои, когато слушате думите ми, нека венците на вашите глави не увяхват и птиците, които пеят в сърцето ви, нека не замлъкват.

Някога и аз бях като вас, живеех в златните чертози на моите мечти и литвах на крилете на моите блянове из сините простори на безкрая...

Майка ми бе най-нежната между жените, баща ми – най-мъдрият между мъжете на племето ни, а аз се родих жив копнеж по Незнайното, Красивото, Безграничното...

Голямата река не далеч от нашия дом, която идеше незнайно отгде и отиваше някъде, ми разказваше приказки за далечни царства, през които минаваше и ме мамеше да ме отведе в незнайни страни, пълни с вълшебства и чудеса.

Горещият пясък, по който ходеха моите боси крака, ме изпълваше с някаква премала и аз обичах да лежа на брега на Голямата река и да чакам Тоя, който щеше да дойде...

Да, аз знаех, че ще дойде, знаех го още в най-ранното си детство. Той щеше да дойде, да ме вземе на ръце и да ме отнесе в своето царство на Вечната светлина, на безкрайната Радост. Там плодовете не престават да зреят и цветята – да цъфтят. Да, там, там, гдето щастието и радостта царуват...

Близко до реката имаше голямо дърво, а по-нататък започваше гората, която за мен бе изпълнена с незнайна музика. Листата й постоянно си шепнеха приказки, клонете й ми кимаха и викаха да ми покажат вълшебните царства, в които живееха беловласи магьосници.

Аз седях под дървото, облегнала рошавата си глава на дънера му и се взирах в синевата на небето, слушах вечната песен на Голямата река и виждах със захласнатия си поглед Този, когото чакаше моето сърце...

Мойте другарки ме наричаха дъщеря на горските феи, а младежите не смееха да се приближат до мен, бояйки се от моята дружба с вятъра, който развяваше косите ми, от приятелството ми с Голямата река и любовта ми към тайнствената гора...

Слънцето гореше лицето ми и голите ми ръце, които често протягах към него с непонятна за мен радост и копнеж.

Аз растях и ставах девойка. Нежната ми майка галеше вечер буйните ми коси, а баща ми се взираше в погледа ми, искайки да узнае копнежите на моята душа.

А аз Го чаках. Всеки ден Го чаках, защото знаех, че ще дойде. Това ми казваха и пъстрите птици, които извиваха кръшни гласове на ранина, казваха и вълните на Голямата река, които идваха от незнайното и отиваха в безкрайното.

И Той дойде... О, приятелки мои, Той дойде. О, има ли по-сладка музика от думите на любимия? Има ли по-нежна светлина от погледа на тоя, който ви обича? Има ли по-сочни плодове от устните на тоя, който ви ги поднася с обич?

Цялата вселена зазвучава в дивна мелодия. Дърветата, вятърът, небето, слънцето – всичко се радваше с моята радост.

Гората криеше хиляди свирци, които омайваха слуха ни с вълшебната си музика. Феите постилаха ложето ни с ароматни цветя. Луната обкичваше главите ни с корони, обсипани със скъпоценни камъни. Птиците надничаха из листата и ни поздравляваха за щастието ни.

Имаше ли тогава нощ? Имаше ли ден? – всичко бе се сляло в приказно вълшебство, което цяла ме изпълваше и опиваше.

Вие искате да знаете какъв беше Той? Да ви кажа ли, че беше брат на Боговете по хубост и великолепие? Той носеше за мене светлината на деня и звездната омая на нощта.

О, вие, които не сте виждали очите му, чуйте: Неговите очи разкриваха светове, из които не се уморявах да ходя. В тях бе и тихата почивка, и сладката омая, и бурята, и ураганът, и огънят на безумната обич.

Косите му? О, вие никога няма да ги знаете, защото никога не сте ги милвали и никога не е минавал през пръстите ви свещеният трепет, който кара устните жадно да се търсят и намират...

Снагата му. О, за нея питайте Голямата река, която ми го донесе една сутрин, когато Земята трептеше под първата целувка на изгряващото Слънце.

* * *

О! Приятелки мои, разплетете косите си в знак на безкрайна печал и махнете венците от главите си, за да не увехнат цветята от това, което ще ви разкажа сега.

Чуйте ме. Един ден Слънцето угасна и денят потъмня. Звездите изгубиха бляската си и Луната – вълшебството си. Моята земя се разтърси и рухна всичко, градено на нея. Безредие, хаос и развалини настъпиха изведнъж. Небето изчезна, земята почерня и аз затворих очи, защото за мен светът се свърши...

Когато се пробудих, нежната ми майка милваше челото ми, по което имаше едри капки пот, баща ми стоеше до нозете ми и ме гледаше с неклепващ поглед – той знаеше всичко...

О, приятелки мои. Искате ли да ви разкажа всичко? Една нощ, когато Луната протягаше сребристите си пръсти между листите на дърветата и проникваше до поляните и усоите на гората, безумен копнеж ме обхвана по неговите прекрасни очи и рубинови уста. Тихо излязох от стаята си, преминах през обширните ни градини, които благоухаеха с парфюма на хиляди ароматни цветя, и стъпките ми ме отвеждаха към Голямата река... Луната ме обливаше със сребърната си светлина и аз вървях като видение, водено от една мисъл, имащо едничка цел – да го видя!

О, спрете се, другарки мои, спрете се, както аз, и вкаменете се като мене... Той – този, при когото отивах, бе преметнал ръка върху рамото на друга и двамата отиваха към брега на реката – аз знаех – към лодката...

Притиснете устата си с ръка, другарки мои, за да не извикате, както аз направих... Накарайте сърцето си да притихне, да спре, за да не изхвръкне, както аз го накарах...

Луната обливаше обширния пясък и тия, които вървяха прегърнати по него, реката бъблеше в полусън, гората, спряла дишането си, гледаше с очите на хилядите си горски обитатели, магьосниците изничаха из вълшебните си дворци... И изведнъж всичко потъмня и изчезна... изчезнах и аз самата...

* * *

ПРЕЗЪ ОЧИТѢ НА ОБИЧЬТА

(Разкази)

Н. НЕДѢЛЧЕВА

СВЪТЛИНАТА РАЗКРИВА
КРАСОТАТА НА СВЪТА.
УЧИТЕЛЯ

СОФИЯ, 1938

Корицата на книгата «Чута молитва» от Невена Неделчева, с картината «Любовта» от Цветана Симеонова

О, приятелки мои, зная, вие питате: Ами по-нататък? Да, аз ще ви разкажа по-нататък.

Сърцето на жената не може без идол, то не може да съществува, ако няма какво да обожава. То не може да пулсира, ако не е надеждата, че ще затупти в унисон в Върховното, с Голямото, Свръхчовешкото, Божественото...

Моето сърце трябваше да се прекланя пред един олтар, на една мечта за съвършенство. Жаждата ми за свръхчовешкото, незнайното, безграничното ме обхвана наново... А същевременно исках, исках да го виждам и с моите човешки очи...

И Голямата река, която глухо ридаеше с мен, ми донесе от камък образа на незнайния Бог. Тогава аз го взех и го отнесох със себе си. И украсих го с всичките си мечти за красивото, нежното, за великото, за доброто, за идеалното и в неговите очи често виждах да проблясва отражението на блясъка на моите очи.

Всяка утрин и всяка вечер го обкичвах с най-благоуханни цветя и кадях пред него благоуханните масла, определени за Боговете. И често, коленичила пред него, пред моя идол, аз виждах, виждах очите му да оживяват с моя живот и моите блянове да му дават крила... А мен ме люлееха вълните на незнаен и непонятен за мене мир. Вложих в моя идол всичката си жажда по Съвършеното и очите ми го гледаха с часове щастливи, че виждат туй, което са търсили.

И веднъж чух, чух нечий глас, който беше съчетан от преливането на най-нежните тонове, да ми казва:

– Аз Съм и ще Съм, навсякъде и всякога, безграничен и ограничаващ се, за да ме схванат и най-малките буболечици. Ти, която ме виждаш в камъка на твоя идол, защо не искаш да ме видиш и в него и в тая, която той обича? Нима не съм и там, в тях, както и във всичко?

Брънчаха струните на моята душа, зазвуча музика в сърцето ми – някакви врати се разтвориха и пред мене се разкри светът на светлината, радостта и обичта, която е във всичко и към всичко...

Земята пееше, звездите трептяха в радост, нощта отстъпи на зараждащия се ден за моята душа...

И чувах като дивна мелодия да се повтаря: «Аз съм и ще съм, навсякъде и всякога... Намери ме и обикни ме във всичко...»

О! Приятелки мои, отворете сърцата си и споделете моята безгранична радост.

2. Душата си превърнах

Душата си превърнах в градина, другарки мои, и обкичих я с безброй благоуханни цветя. За него, заради него направих това, другарки мои.

Но той не идваше да се радва на разцъфналите цветя, или ако идваше, когато ръцете му галеха благоухаещите цветя, той си мислеше за други, по-хубави градини, за по-прекрасни цветя... а аз тръпнех от болка и скръб...

Душата ми стана съкровищница, другарки мои. Изпълних я с бисери и елмази и с всички видове скъпоценни камъни. И поднесох му я, другарки мои, но той ровеше с равнодушните си пръсти скъпоценните камъни, които бях събирала ден по ден за него, и си мислеше за други бисери, за по-блестящи елмази и скъпоценни камъни. А моето сърце плачеше, плачеше от мъка и скръб...

Станах кристален извор, другарки мои, и поднесох му водите си, които пазех само за него. Но той, втопявайки устните си във водата, мислеше и жадуваше за други извори – за по-бистри, за по-хубави...

А аз кършех пръсти от болка и скръб...

И тогава, другарки мои, разтворих градината на душата си, която пазех само за него, и пуснах да влязат в нея децата. Те тичаха, пееха и се радваха на всеки цъфнал цвят. А аз се радвах с тяхната радост...

Разтворих съкровищницата на сърцето си, другарки мои, която пазех само за него, и раздадох скъпоценните камъни, чистите бисери и блестящите елмази на тия, които нямаха нищо и никого в живота... И те всички се радваха – и аз се радвах с тяхната радост...

Извиках жадните и дадох им да пият от водите на кристалния извор на душата ми. И когато пиха, радваха се – радвах се и аз с тяхната радост...

След време дойдоха при мен, другарки мои, тия, които бяха утолили палящата ги жажда от кристалния извор на душата ми и тия, които обогатих със скъпоценните камъни от съкровищницата ми, и тия, които радвах с благоуханните си цветя от градината ми, и поднесоха ми скъпи дарове в знак на искрена благодарност.

Вземах даровете, другарки мои, коленичех пред него и сложих ги при нозете му – защото те бяха негови...

Тогава той ме погледна и се усмихна и тая усмивка се превърна в светлина за душата ми и музика за сърцето ми. Всичко за мен се преобрази. Земята потръпна и запя дивен химн, Слънцето засия, затрептя в по-чудна светлина. Птичките запяха най-хубавите си песни, цветята излъчваха най-нежни благоухания и цъфтяха с най-прекрасни цветове...

И тогава разбрах, другарки мои, безграничната радост от една безгранична обич, по-висока, по-съвършена от човешката, която се радваше от плодовете на работата на любимия човек, а не само от неговите обикновени, всекидневни чувства. Познах обичта, която твори и гради най-красивото в човешката душа и дава смисъл и ценност на целия живот...

VI. СВЕТЛИНА В ЖИВОТА

Невена Неделчева. *Светлина в Живота: Втора майка.*
Роман. София, 1940 г. (откъси)

1. Книгата с беседи на Учителя под възглавницата*

– Да, Жорж, всичко става добре. Бог е толкова милосърден. Той бди над всички.

– Да, Анни, и знаеш ли, че често през твоето боледуване чувствувах едно свръхестествено присъствие край тебе?

– Това е Той, Жорж.

– Кой?

– Учителят, при когото ходи Илка. Той дойде, аз Го видях, когато Илка донесе книгата, която Той дал да постави под възглавницата ми.

– Знаеш ли, Анни, че лекарят, който те лекува, излезе верующ и ми каза, какво и той констатирал, че от поставянето на книгата под главата ти, ти си дошла в съзнание. Само че той го обяснява много научно. Казва, че природата е акумулатор на сили. И че, ако звуковите вълни, превърнати в електрически, могат да се препращат на хиляди километра, защо да не могат да се препращат по някакъв начин и известни сили, енергии от природата към някой болен и те да

* Това са истински случаи, предадени чрез литературни герои в романа. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

възвърнат здравето му? В дадения случай книгата била само един уред, проводник, чрез който да се изпратят тия сили. Че това не било нищо чудно и тайнствено, а само въпрос на науката.

Пък и аз си мисля, нима сега не работят с толкова невидими за очите на човека хикс лъчи и прочие светлини?

– Какво хубаво съвпадение е станало тогава, Жорж!

– Да. И мен ми се струва, че и той ходи там, при този Учител.

– Твърде е възможно. Илка ми е разказвала, че там имало много интелигентни хора. А напоследък и много чужденци идвали през лятото при тях. А и тъй бих искала да отида и Му благодаря за всичко!

– Да, Анни, ще отидем някога, някой път... и аз се чувствувам задължен за тебе и искам да му благодаря...

И трябваше да се мине още много, много време, докато дойде най-после това «някой път»...

2. Ще се нареди всичко, щом Бог съизволява

Изправихме се край гората и зачакахме. Душата ми бе изпълнена с радост и някаква особена тревога. Най-после те приближиха. Напред вървяха момичета и момчета с раници на гърба. След тях вървеше една по-сплотена и голяма група, в която видях Учителя, Който вървеше, заобиколен от мъже и жени. Когато се изравниха с нас, сърцето ми плахо трепна. Нима Той щеше да отмине без да ме погледне? В същия миг Той обърна към мен глава и като ме погледна, вдигна пръв ръка за поздрав. Илка ме дръпна за ръката и каза: «Ела!», като сама изтича и целуна на Учителят ръка. Аз също отидох при Него и, не съзнавайки присъствието на много хора, аз Му казах:

– Тъй много исках да дойда при Вас да Ви благодаря, но...

– Нищо – каза Той, – всичко ще се нареди.

В това време видях как спря сериозен поглед върху Сийка. Илка я хвана за ръката и й пошепна нещо. Тогава Сийчето се приближи и Му целуна ръката, а след нея – Пепо и Дани.

– Тъй бих искала да дойда при Вас – продължих тихо аз, – но не само когато имаме нужда... а той все не може да... – не довърших мисълта си аз.

– Ще се нареди всичко – повтори Той, и като вдигна ръка за поздрав, тръгна заедно със съпровождащата Го група. А в моята душа стана светло, просторно, красиво.

Вечерта разправихме на Жорж за случайната среща, която имахме през деня. Той ме погледна и каза:

– Прощавай, Анни, че още не съм си изпълнил обещанието да отидем при Него, но нали и аз съм все зает с работа...

– Нищо, Жорж, всичко ще се нареди – повторих като ехо думите на Учителя аз. А никак и не подозирах в какъв критичен момент ще се нареди Жорж да отиде при Него...

3. Разумността на страданията и силата на Верують

Най-после в един неделен ден ние отидохме с Жорж да слушаме Учителя когато говори. Влязохме в голям, светъл, бял салон, препълнен от жадни души, дошли да чуят словото на Учителя. Аз бях тъй радостна, беше светъл празник на душата ми, защото най-после се сбъдваше моята мечта да слушам Учителя. Ние бяхме малко закъснели и Той вече говореше. Говореше доста тихо, но в салона

имаше такава тишина, че думите Му проникваха и се чуваха из целия салон. Аз се заслушах с всичката си душа. А Той говореше:

«Всичко, което става в природата, е разумно. Следователно страданията, които природата налага на човека, са според силите му! Докато човек може да издържа, страданията са в рамките на неговата сила. Не може ли да издържа, на помощ му идват същества, по-силни от него.

Някои хора се стряскат от най-малките страдания, а въпреки това казват, че са вярващи. Истинска вяра е тази, чрез която човек може да издържи и при най-големи мъчнотии и страдания. Силата на едно верую се заключава не в това, което може човек да направи, но в запазване връзката с Първичната причина. Каквото и да се случи в живота ви, дръжте връзката с Бога в ума си.

Природата е отзивчива към всяка молитва, когато е отправена с пълна вяра към Великото...»

Аз слушах, слушах, Той говореше и всяка дума влизаше като жива струя в душата ми и внасяше светлина, мир, радост...

От този ден, ние почнахме с Жорж да ходим винаги да слушаме беседите Му, а после – и лекциите.

Жорж Го слушаше с внимание и изведнъж стана ревностен четец на книгите Му, и изпълнител на това, което учи Учителят. Аз истински се радвах на всичко това.

4. Словото, което освобождава

В това време Сийчето се сближи много с Вили и заедно с Маргаритка почнаха и те да идват да слушат беседите на Учителя. А Вили без това от по-рано си бе ходил.

За моя радост, Сийчето слуша с голямо внимание Словото на Учителя и веднага поиска да отиде и поговори с Него, ако това е възможно. Вили обеща да Го попита. Той казал, че може, и й определи час след обяд. Ние всички останахме да чакаме и целия ден прекарахме в гората.

На уречения час Вили я съпроводи до вратата на Учителя. Не зная какво тя е говорила с Него, но когато излезе от стаята Му, тя цяла бе усмивка, радост, светлина. Като на крила прелетя при мене и ме прегърна...

Всички видяхме, че именно в тоя момент Сийчето фактически бе излекувана от страшната болка в душата си. Тя бе така радостна и весела, както никога след оздравяването. Дотогава винаги сянка на тъга и меланхолия забулваха хубавите й очи.

– Мамко, Той ми каза да свиря – не се стърпя да ни каже веднага тя.

Татко й си протегна ръката и я погали по косите. Тогава тя му хвана ръката и я целуна.

А моето сърце се радваше – Сийчето наново бе оживяла, оживяла...

VII. ИМА ЛИ ДРУГ СВЯТ

Невена Неделчева. *Има ли друг свят: Разкази.* София, 1941 г.

Прощавай винаги заради Бога!
Учителят

1. Легенда [за светилището на Любовта]*

Със злато и пурпур се усмихва зората. Лек прохладен ветрец подухва – въздухът е свеж и приятен.

Големите врати на Светилището се леко открехна и пуснаха да излезе един от учениците, комуто предстоеше задачата – да носи любов в света.

С леки стъпки се изкачва той по хълма. В главата му никнат Божествени мисли, а сърцето му потръпва от невнятни, непознати досега копнежи.

Той върви нагоре. В чистите му очи се отразява синината на небето, а върху главата и раменете му, сякаш зората е разхвърлила своето злато.

На хълма горе, той дълго гледа изгряващото слънце, потопен в незнаен мир вдълбяващ се във великите природни закони. И когато най-после свежда поглед на земята, сърцето му неволно потръпва...

Тя идва с бавни стъпки към него, нежна, с неземна хубост, обляна от слънчевата светлина, тъй, както от много утрини вече. В младежките му гърди трепти нещо ново, безкрайно красиво...

Тя приближава към него – най-нежното същество, което някога земята е създала и го гледа със своят неклепващ поглед – той знае – тя е сляпа... и тъй прекрасна все пак...

Колко дни от как тя идва там на върха при него? Той не знае и не иска да знае, защото пътят за него е друг. Великата задача го чака и всеки миг забавяне е загуба за хилядолетия може би...

Той тръгва към нея. Сърцето му като лекокрила птичка трепти и иска да изхвръкне. Когато вече е съвсем близко до нея, той отправя поглед към небето и лек звук приличен на въздишка се изтръгва от младенческите му гърди: «Господи, чуй молбата ми!» И той се свежда над младото нежно създание, обгръща главата му с трептящи пръсти и целува очите й.

Изведнъж булото от очите й пада и тя вижда две очи, в чиято благост и кротост се потапя като в златисто море, в което вековете се отразяват. Като, че ли цялата природа зазвучава в дивна мелодия и тя, полюлявайки се като младо нежно стлъбце, пада на земята.

Ученикът тихо минава край нея и не след много вратите на Светилището го прибират отново. И той никога вече не се изкачва на хълмът, където го чака тя. Неговият път е друг, не както на обикновените човеци и той знае – тези, които истински го любят, ще го намерят преминали и през смъртта, там при нозете на Живия Бог, Чиято воля желае да изпълни той!

---

* Добавка от съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев.

2. Изпълненото обещание*

– Казах Ви – започна тя, – че служех на известни идеи... И служех им с всичкото си сърце и душа. Бях една от най-ревностните и затова, когато дойдоха арестите – бях от първите... Признавам сега, че не съм била права, но тогава... Да, арестуваха ме... Какво беше там, в затвора, няма да разправям... Но само ще кажа, че там за първи път в съзнанието ми изпъкна образът на Учителя. Бях слушала за Него много, но никога не бях се замисляла сериозно какво е Той и Неговото Учение. И тогава, в дългите дни през време на арестуването ми, аз започнах да мисля за Него и си казах: «Ако някога изляза жива и здрава оттука, най-напред ще отида при Него.» И какво стана? Не бяха се изминали три дни, откак бях взела това решение, вратата на стаята, в която бях затворена, се отвори, на прага се показа един стражар и ме накара да го последвам. Отведе ме при някакъв началник и той какво мислите ми каза:

– Госпожице Анка Стайнова – свободна сте да си отидете.

Не вярвах на ушите си. Аз, която бях заплетена най-много, и в различни книжа ми имаше името – изведнъж така да ме освободят! Благодарих Богу в душата си и си излязох.

Тогава първата ми работа беше да отида при Учителя. Когато влязох при Него, Той сякаш ме чакаше, в смисъл, знаеше, че ще отида. Плачейки, аз Му разказах всичко. Той мълчаливо седеше на стола Си на няколко крачки от мен и само от време на време поклащаше глава.

Излязла от ареста, аз бях научила, че брат ми и годеникът ми безследно изчезнали. Едва след една година те се обадиха от Франция, където годеникът ми след време заболял и умрял, а брат ми и до днес е още там. Но тогава аз не знаех това и преживявах непоносими страдания. Струваше ми се, че животът за мене е вече свършен и аз нямаше повече за какво да живея. Казах това на Учителя, но Той леко се усмихна и ми каза, че именно отсега нататък ще почна да живея...

Когато си тръгвах, Той ме изпрати до вратата и ми каза с тих глас:

– Когато си в нужда, повикай ме.

Аз Му целунах ръка от благодарност и никак не мислех, че няма да се изминат шест месеца, когато отново щях да Го призова.

3. Божията ръка**

Една вечер пишех някакво писмо, когато на вратата ми се почука. Отворих вратата – двама души ми казаха да ги последвам веднага... Бях спокойна, защото, откакто бях се срещнала с Учителя, не се занимавах повече с никакви комунистически идеи, а бях почнала да чета беседите и се стараех да бъда истински човек. Но, когато влязох след тези, които ме водеха в сградата, гдето щяха да ме разпитват, цяла изтръпнах от особен страх и мъка. Чух тихи хълцания и плач на тия, които бяха доведени преди мене, и косите ми неволно настръхнаха. Тогава из дълбочините на душата ми се изтръгнаха думите: «Учителю, помогни ми!» И в същия миг, в тъмния коридор, по който вървяхме, се очерта светла фигура и редом с мене тръгна Учителят.

Разпитваха ме – отговарях със странно спокоен тон – и чувствувах, че това спокойствие и мекота в гласа ми идваха от Учителя. Минавах от стая в стая, от разпит на разпит. И Той – Учителят, вървеше все с мен... Най-после ме върнаха отново в коридора и ми казаха, че съм свободна.

---

*, ** Случаите са истински, но предадени в художествен израз с други имена. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

Въздъхнах дълбоко и тръгнах да си отивам. Когато пазачът на пътните врата се взря в мене, недоволно извика:

– Как? Ти си освободена?

– Да – отговорих му тихо аз.

– Е, Божията ръка е била над тебе – промълви той.

– Да, и това е вярно! – отвърнах му аз, а гласът ми бе тъй тих и мек, както никога дотогава.

– А страх ли те е да си отидеш дома? – запита ме изведнъж той с някаква братска грижа.

– Не, защото Бог е с мене.

– Сигурно е така, щом са те освободили – отвърна ми той.

Кое беше това момче – пазачът, никога не можах да узная, но тогава видях, че в сърцата на всички хора имаше един запазен кът, където Бог влизаше и откъдето проговаряше.

4. Песента на Учителя*

Тя замлъкна. Ние продължавахме да мълчим, вдадени дълбоко в това, което бяхме чули. След малко тя отново заговори:

– След това ме назначиха в това селце. Хората са добри, природата – прекрасна – животът ми протича като бистрият поток между цветята. Но аз никога няма да забравя на Кого дължа живота си... И днес – да чета и прилагам в живота си Словото на Учителя, е едничката цел и смисъл в живота ми...

Малкият облак, който бе забулил случайно Луната, беше преминал и заедно с последните думи на сестрата учителка, верандата се обля отново с трептящата сребърна светлина. От гърдите на всинца ни неволно се отрони тиха въздишка. Един от братята вдигна цигулката си и засвири песента на Учителя. Полекичка подхванахме всички... В това време, хазаите на учителката тихо насядаха недалеч от нас на верандата. И каква приятна бе за мен изненадата, когато ги чух да пригласят и те на песента...

Ние пеехме, а в душите на всинца ни трептеше светлият образ на Учителя, Който всекиго един от нас беше спасил от нещо... и показал верния път в живота.

Околните върхове сякаш се снишаваха, а горите притайваха дъх, за да чуят по-добре песента на Учителя.

Луната плуваше по небесната шир и по-изобилно струеше сребристата си светлина...

Наистина, в тази нощ имаше чудна красота!...

На сутринта, изпращани от сестрата учителка и нейните мили ученици, ние продължихме пътя си, отнасяйки в душата си хубавия спомен за неочакваната среща и гостоприемството всред планината.

5. Екскурзия**

Беше хубава пролет. Аз и още двама братя решихме да направим голяма екскурзия през планината и достигнем до другия край на нашата малка родина.

Една утрин ние турихме раниците на гърбовете си, единият от приятелите взе цигулката, другият – своята неразделна флейта, и като си прочетохме «Доброта молитва» – тръгнахме на път.

Пътуването беше весело и приятно. Бяхме си вземали някои адреси на наши братя и сестри от селата и градовете, през които, мислехме, ще мине на-

---

*, ** Случаите са истински. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

шият път. И благодарение на това ние често се радвахме на радушния братски прием, който ни оказаха братята и сестрите, у които се случваше да пренощуваме.

Някъде, където нямаше наши хора, ние се ръководехме от вътрешното си чувство – и пак се случваше да бъдем поканени от добри хора и ние на утрината, благодарейки на домашните и на Бога, продължавахме нашето прекрасно пътешествие.

Случваше се в някои села единият от приятелите да засвири с цигулката, другият – с флейтата, а аз им пригласях с уста и край нас се събираха множество хора, които ни гледаха с усмихнати очи и с развеселени сърца. В такива случаи предложенията за подслон и поканите за пренощуване се сипеха от всички страни от заобикалящите ни хора. А ние се радвахме и благодаряхме Богу.

Всичко беше така хубаво, бих рекъл – чудесно. Бяхме може би на средата от пътуването си. Вървяхме в подножието на Балкана. Времето изведнъж се застуди и задуха остър и пронизителен вятър. Ние си увихме шалчетата около врата, позатворихме дрехите си и пак продължихме да вървим, пеейки една след друга нашите песни. Но времето осезателно се променяше и ставаше все по-студено. На един кръстопът ние се подвоумихме – накъде да вървим. От планината се беше спуснала гъста мъгла и ние не можехме да видим на пет метра какво има пред нас. След кратко двоумение, ние тръгнахме по пътя, който водеше надясно от нас, и ускорихме хода си. След час-два мъглата се вдигна от противоположен вятър, който я гонеше към планината. Пред нас се разкриха красиви гледки, макар и помрачени от заоблаченото и мрачно небе.

Отивахме, но къде – не знаехме. Един от приятелите разтвори една карта – потърсихме пътищата и намерихме посоката, по която вървяхме, но тя бе с известно отклонение от тая, която си бяхме начертали. Мъглата ни бе отклонила. Но ние, като си казахме: «Всичко е за добро», продължихме да вървим.

Свечеряваше се вече. Времето ставаше все по-студено и заедно с него запрехвърчаха снежинки.

Ние крачихме мълчаливо съсредоточени в себе си. Планината се издигаше висока и тъмна с вековните си гори, от които долиташе постоянно бучене на вятъра, който увиваше клоните им.

От няколко часа вече очакваме да видим село, но такова никъде не се виждаше. И ние, вървейки, се взирахме в дрезгавината с тайната мисъл да зърнем някъде селце. И наистина, при един завой на пътя ние забелязахме в далечината светлинки. Крачките ни инстинктивно се ускориха и ние забързахме към това незнайно за нас селце, което се гушеше в пазвата на планината.

– Къде ли ще намерим подслон? – запита един от приятелите.

– Където ни каже Бог – каза другият – и пак, умълчали се, продължавахме да вървим. А снежинките танцуваха около нас и вятърът ни пронизваше.

Бяхме стигнали в началото на селото и всеки от нас навярно си мислеше къде да похлопаме и попитаме за пренощуване, когато чухме изведнъж звучен глас да пее:

«Колко съм доволна, че ме Господ люби,
Мъдростта ми дава знание, богатство...»

Този, който пееше, навярно тичаше и ритъмът на песента се сливаше с ритъма на тичането и танцуващите снежинки. Ние изведнъж се спряхме, изненадани от внезапното чуване на песента, която продължаваше:

«Че съм живо, здраво, весело си пея,
трудя се, работя, Богу се надея...»

И очите ни, свикнали с дрезгавината, съзряха една тичаща през широк двор фигура. Стигна до малката къщица, която не бе далеч от нас, бутна една врата и на нейната рамка, благодарение на идващата отвътре светлина, се очерта силуета на младо момиче.

Стъпките и на тримата ни се отправиха към малката къщица, а сърцата ни и душите ни бяха възрадвани до немай къде.

След няколко минути ние почукахме на същата врата, където бе влязло младото момиче, което продължаваше да пее. За миг песента спря. Бързи стъпки се отправиха към вратата и когато се отвори, ние тримата вдигнахме ръка и казахме:

– Няма любов като Божията любов!

– А-а-а – извика изненадано младото момиче в първият миг, но изведнъж разтвори широко вратата и каза:

– Само Божията Любов е Любов! Елате, влезте!

Ние влязохме в светла приветлива стаица и някаква незнайна радост преливаше в сърцата ни.

Момичето се втурна към една съседна стая и извика:

– Мамо, ела по-скоро, братя дойдоха! – и веднага след това дойде да ни помага да си снемем раниците, за което и не стана нужда, понеже ние ги бяхме свалили вече.

Тозчас тя разпали по-силно печката, тури чайника да кипне вода и ние се почувствувахме в тиха, близка и родна атмосфера.

След малко майката дойде с ведро мляко и ни поздрави сърдечно с грейнала усмивка на лице, като че ли бяхме скъли близки, които вижда след дълга раздяла.

– Боже, колко се радваме – каза майката, като оставаше ведрото до печката, – колко се радваме, че дойдохте! Колко години сме се надявали да ни дойде някой брат да ни посети... Да ни поговори малко за милия ни Учител... А сега така изведнъж... Риле – обърна се тя към момичето, – донеси легена и котлето с гореща вода от кухнята... То, като че ли някой ме накара преди малко да я туря, така, рекох си, да се намира топла вода...

Момичето, цяло заруменяло и озарено с чудна усмивка, донесе нов, чист леген, тури в него топла вода и ние един след друг си измихме краката, което бе за нас такава благодат след толкова часово пътуване.

Когато сърбахме след малко топлата вода с бучка захар, на вратата се почука и влязоха селяни и селянки. Всичките бяха усмихнати, радостни и ни поздравиха с «Добре дошли, братя!»

Кога момичето беше изхвърчало и съобщило на първите тям близки братя и сестри, не бяхме усетили. Но не след много, малката стаица се изпълни със сестри и братя, които за първи път в живота си виждахме, но които чувствувахме близки в душата и сърцата си.

– О, живи бяхме, казваха те, да видим и ние братя да ни дойдат и да ни кажат нещо повече, че ние тук се събираме и четем беседите на светлия ни Учител, но нали сме прости, какво разбираме! А така, да ни поучи някой, да ни каже нещо човек, който с ушите си е чул Словото на Учителя...

И на всички очите – изпълнени с особена светлина, и чакаха да чуят няколко думи... от нас, които всеки ден едва ли не бяхме край Учителя... Сърцата им бяха тъй жадни, душите – тъй напрегнати – и аз едва тогава разбрах великата благодат, която имаме ние тука, на Изгрева – да виждаме и слушаме Учителя всеки ден... А тези хора тъй жадуваха да чуят няколко думи от тогова, който е виждал Учителя... О, блажените!... – мислех си в себе си аз.

Единият от приятелите остави чашата с вода да поизстине и отвори цигулката си. След него и другият взе флейтата и в малката стаица се разнесоха звуците на «Благославяй, душе моя, Господа» – поети в тих хор от всички присъствуващи.

Не зная защо, сълзи бяха изпълнили очите ми... Всичко бе тъй хубаво, тъй задушевно... искрено. След тази песен изпяхме втора, трета, четвърта... И никога по-реално не съм чувствувал присъствието на Учителя, както тогава. Той беше и в сърцата, и в душите на всички ни, и във въздуха, и по цялата Земя, и по цялото небе!...

На другия ден беше неделя. Невидима ръка бе прогонила облаците, снегът, студът, вятъра. Слънцето, прекрасно и величаво, бе посрещнато от всички братя и сестри на това незнайно сгушено в планината селце.

След това в една голяма стая, където бяха се събрали много селяни освен нашите хора, прочетохме беседа от Учителя. После отново се заредиха една след друга нашите песни, които издигаха душите ни и ги завеждаха в красивия Божествен живот.

Когато си тръгнахме от това селце, струваше ми се, че съм изживял там някакъв особен празник, какъвто никога дотогава не бях преживял.

Сестрите и братята просто не искаха да ни пуснат да си тръгнем. Мнозина ни одариха с какво ли не, за което ни ставаше крайно неловко – но всеки отказ наскърбяваше сърцата им.

Натоварени бяхме с безброй поздрави за Учителя, Когото те не бяха виждали, но обичаха и почитаха с всичкото си сърце и душа.

Когато се сбогувахме далече извън селото със сестричката, която с песента си ни бе открила присъствието на братята и сестрите в селото, тя ни каза:

– Кажете, моля, на Учителя, че една мечта и едно желание имам в живота си – да Го видя!... и след това, ако ще и да умра.

– О, не! – извикахме едновременно и тримата. – По-добре да живеете...

– Да, така е, по-добре е да живее човек и да изпълнява Волята на Бога и Учителя... О, вие сте блажени, че очите ви могат да Го виждат... А аз тъй бих искала само веднъж... веднъж да Го видя наистина... – и очите ѝ, изпълнени със светлина, се взираха в далечината, без да клепнат.

– Ще Го видите – казах ѝ по вдъхновение аз.

– Да? – възкликна тя.

– Да! – повторих с увереност аз.

Цялото ѝ лице просия. Тя ни вдигна за сетен поздрав ръка и ние си тръгнахме.

Дълго из пътя ние не говорихме. Душите ни и сърцата ни бяха изпълнени с чудната радост, преживяна с братята и сестрите в малкото планинско селце...

Забележка на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев

Случаят е истински. Учителят е поставял задача по групи да посещават най-отдалечените села, където има 1–2 души, последователи на Учението. Гостували са им, пеели са им песните на Учителя, и са ги свързвали с духовния Изгрев. Има много такива случаи, които още не са публикувани в «Изгревът». Чакат времето и мястото си за издаване.

VIII. МАРТА

Невена Неделчева. *Марта.* Роман. 1947 г.
София, Печатница «Житно зърно», стр. 330–334.

Концерт в салона на Изгрева*

Когато бяха дошли вече до градината пред училището, видяха, че мнозина вървят все по една и съща посока – навярно отиваха в салона за концерта – затова тръгнаха по същата посока и те. Наистина, не след много се намериха в огромна зала, подобна на театрален салон. Някои от столовете бяха вече заети, други се заемаха. Марта предложи на Павел да отидат напред, за да може по-добре да гледа и слуша – както се изрази тя. На третия ред, близко до една от стените, имаше свободни места и те седнаха там.

Всички посетители гледаха голямата зала, широките прозорци, които пропущаха изобилна светлина, великолепните картини, закачени по стените и тежките завеси на стената, направени от синьо кадифе.

Постепенно салонът се бе напълнил и столовете – заети. Всички очакваха вдигането на завесите с нетърпение.

Марта също гореше от нетърпение, когато чу изведнъж всички столове да се размърдват, настана за миг голям шум и после всичко утихна. На вратата се бе показал Учителят, съпровождан от брат Светлов и други някои братя и сестри. Зад тях вървяха всички чужденци. На дясната страна, първите три реда столове бяха празни – запазени за Учителя и чужденците. Когато Учителят зае мястото Си, всички гости отново седнаха на столовете си. След няколко мига завесите бавно се вдигнаха и на голямата сцена се показа многоброен струнен оркестър. Всички, облечени в бели дрехи, държейки инструментите си в ръце, леко се поклониха на Учителя и после – на всички гости. След това седнаха по определените си столове. Всички гости бяха вперили поглед към сцената. Марта и Павел – също. Всеки искаше да види и познае своите близки или познати. Марта леко си отдъхна, когато видя Ян, седнал в една от първите редици на цигуларите. Величков бе най-близко до диригента, възрастен белокос човек.

Настана тишина. Един млад момък с блестящи очи и пребледнели бузи каза: «Химнът на Учителя». Диригентът бързо се поклони пак на Учителя и като се обърна, неговата магическа пръчица извика от света на музиката най-нежните и хубави звуци, които Марта бе чувала. Тя слушаше и бе забравила, че се намира в салона, че до нея е Павел, когото е чакала толкова години. Пред нейния взор сякаш се откриваше пътека от светлина, която водеше към нещо велико, безкрайно хубаво – извор на красота и хармония. И знаеше Марта – тази пътека водеше към Бога...

Когато мелодията притихна, Марта отвори очи и сякаш полекичка слезе на земята. След химна следваха други музикални номера, изпълнявани с голяма вещина и майсторство, някои от които бяха от Учителя. След това завесата се спусна и никой не се сети да ръкопляска – или пък не смееше, защото ясно чув-

---

* Заглавието е от съставителя на «Изгревът». Описанието на концерта е истинско, но предадено чрез литературни герои в романа. Случката е истинска, вярна и точно описана. Така са протичали концертите на Изгрева. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

ствуваше, че след такава възвишена музика ръкопляскането би прозвучало като светотатство.

В душите на всички още се отекваха последните струи от мелодията, когато завесата отново се вдигна. На сцената имаше само едно пиано. След няколко минути излезе Величков, малко блед и тревожен, придружен от младо момиче, може би 22–23-годишно. Момичето имаше меки кестеняви очи, коси – също кестеняви, които, причесани гладко назад, ѝ придаваха особена красота и благородство.

И двамата се поклониха ниско на Учителя, след това – на публиката. Очите на Величков като че ли търсеха из множеството очите на някого. След миг те се спряха върху Марта, после върху Павел. След това той наклони главата си върху цигулката.

– Какво ще свирят? Не разбрах – пошепна Павел на Марта.

– «Рапсодията» от Учителя.

Павел поблагодари и се заслуша. В залата имаше такава тишина, сякаш беше празна и само бяха там, на сцената, цигуларят, който свиреше и пианистката, която му акомпаниираше.

Когато завърши Величков, настана абсолютна тишина, а следния миг се отрони една всеобща въздишка от гърдите на всички – сякаш отново се връщаха в този физически свят, след като са били в някакви възвишени светове.

След Величков свириха квартет – две момичета и две момчета. После едно младо момиче, с очи, сияйни като звезди, изпя «А бре, сине» от Учителя. След това следваха стихотворения, декламирани от авторите им.

Павел и Марта трепнаха, когато на сцената излезе Ян, придружен от малкото момиче, с което Марта знаеше, че се обичат. Те стояха двамата тъй млади, тъй хубави, с очи, изпълнени с блясък и страни, поруменели от вълнение, че очите на Марта не можеха да им се нарадват. Тя видя как двете млади глави се наклониха да поздравят Учителя, как леко кимнаха на всички гости и как после очите им проблеснаха по-силно, когато видяха нея и Павел и как леката усмивка направи руменината да цъфне по-ярко на бузите им.

– «Идилията» от Учителя – повтаряха някои около Марта и тя разбра, че това е, което ще свирят Ян и приятелката му.

Когато засвириха, сърцето на Марта преливаше от радост и ги гледаше с очите си, с душата си, със сърцето си. Стори ѝ се това най-хубавият миг от живота ѝ – сбъдната мечта от толкова години – да види Ян израснал.

– Скъпият Ян – прошепна си полугласно тя – скъпите деца!...

– Каза ли нещо? – попита я тихичко Павел

– Ах, Павел, нали и двамата са толкова мили? Те се обичат...

– Така ли? – трепна леко Павел. – Ах, Боже мой, но те са толкова млади!

– И затова може би обичта грее в тях като слънце и се излива през очите им.

Когато спряха да свирят, на Марта ѝ се видя толкова малко... би искала да ги слуша още, още...

Следваха други номера: разказ от едно момиче, в който се разказваше една случка през опитните разлуси. После имаше малка хумористична сценка, която представляваше пияница, който е решил да се откаже от виното. На масата пред него има две чаши: едната – с вино, другата – с вода. Той вдига чашата с виното и сам си говори: «Цели двадесет години слугувах на тази чаша – виното, сега то ще ми слугува, а аз ще стана господар» – оставя чашата и вдига чашата с вода и пие от нея. Това се повтаря няколко пъти, после става, заплаща на кръчмаря за виното, който го гледа като гръмнат – никога не очакващ подобно нещо. След това се усмихва към публиката, сваля си шапката за поздрав и си излиза.

Цялата зала се раздвижи развеселена. Тази лека хумористична сценка, изпълнена с невероятна естественост и простота, като че ли внесе в сърцата и душите на всички някаква лека, свежа струя и весело разговаряха.

След още няколко кратки номера оркестърът пак свири и забавата завърши.

Всички си тръгнаха пешком за към подслонните домове, тъй като беше още рано и времето беше много приятно.

IX. ВСИЧКО Е ЗА ДОБРО

Невена Неделчева. *Всичко е за добро.* Разкази.

Зовът на равнината

Наоколо му се извисяваха все мощни върхове. Нощта бавно мяташе тъмното си було над тях, а звездите една по една потрепваха като елмази на небето. Той стоеше всред скалите и се взираше някъде в далечината към обширната равнина, която не виждаше, но ясно чувствуваше зова й. Каква неизразима тъга, какъв непреодолим копнеж към тая необятна равнина, която протягаше сякаш към него невидими ръце!

Часовете минаваха. Луната се показа иззад скалите и обля със сребриста светлина всички околни върхове. А той продължаваше да стои там, между канарите, неподвижен, с поглед, впит в далечината.

Защо планината му е чужда и далечна, а равнината – родна, близка?...

Колко пъти, като дете, лягаше на земята всред росната ливада, и притаил дъх, чуваше сякаш огромното сърце на земята. Това сърце туптеше с обич към него и към всичко живо. Не тя ли откърмяше на своята гръд всички земни твари? Той се чувствуваше неин син и неведнъж, в дни на горчива болка, бе плакал, притискайки се о нея и й бе изказвал всичката си мъка. Той знаеше, че тя го чува, и тъгата му се топеше и изчезваше.

Как обичаше да ходи той из тая просторна равнина в ранна пролет, когато снагата й е покрита с безброй цветя. В нея отвсякъде бликаше живот, изобилие и радост... По-после, когато житата залюлеят златни класове, той с радост виждаше как тая майка земя стократно връща вложеното в нея.

Колко пъти бе ходил той из натрупаните снопи и бе вдъхвал изпълнения с аромата на зряло жито въздух! Този въздух хранеше душата, сърцето му...

В тихата нощ той ясно дочу зова на равнината:

– Ела, върни се при мен...

Някаква безименна тъга се разля в сърцето му и безумният копнеж по равнината ставаше все по-силен и по-силен.

Когато избяга от бащиния си край, той се бе зарекъл никога да не се върне... никога да не помисли за мястото и хората, които му бяха причинили толкова страдания и скръб...

За хората той наистина не пожали и сърцето му не проплака по тая, заради която забягна. Но равнината, светлата и обширна равнина го зовеше ден и нощ. Тя се промъкваше в сърцето му и го викаше:

– Върни се! Върни се! Върни се!

Там земята беше наистина жива, нейното сърце наистина туптеше и го призоваваше...

А тук скалите бяха голи, канарите – пусти и горите го приемаха като чужденец.

Той не помнеше майка си, земята бе негова едничка майка. Тя го викаше сега, зовеше го всяка нощ.

Времето минаваше, копнежът по равнината ставаше все по-мощен, по-непреодолим... Една нощ, когато нейният зов бе изпълнил цялото му сърце, той тръгна. Стъпките му сами го отведоха към равнината. Цялото му същество се изпълни с тиха радост, душата му запя песента на необятната шир:

– Бъди благословен, роден простор!

Цял ден прекара той на върха, отгдето се виждаше равнината, а привечер стъпките му отново поеха нагоре... Но в душата си той отнесе светлия образ на родната шир.

Ограничи материалните си желания, и ти ще вкусиш от Радостта на Бога.

Учителят

Корицата на книгата «Всичко е за добро» от Невена Неделчева

X. КРАСОТАТА И ДОСТОЙНСТВОТО НА ЖЕНАТА

Невена Неделчева

1. Песента на татко

От малка, пък и досега, съм любимката на татко. Мама повече обича Иво, братчето ми, а може би и защото е по-малък.

Горях от нетърпение да се завърне татко по-скоро от работа и да почне да ми разказва приказки и да ми пее песни. Той пее много хубаво и досега.

Вечер никога не заспивах, докато не ми изпее всичките песни, които баба някога му е пяла, когато е бил малък, а и други, които отпосле той е научил.

Бях 8–9-годишна, когато се разболях от скарлатина, но в много остра форма. Иво веднага го отделиха, да не се зарази от мене, а татко го виждах само през прозореца, защото ходеше на работа и не биваше да влиза при мене.

Колко е било мъчително боледуването за мене, съм забравила, защото всяка физическа болка се забравя, когато тя премине. Но колко много съм страдала за татко и колко много съм чувствувала необходимостта да ми пее, никога няма да забравя.

Изгарях от температура и чувствувах непреодолима потреба да ми пее татко. Струваше ми се, че неговата песен ще прогони температурата, ще намали болката ми. Плачех и исках татко, а той беше чиновник и не можеше да бъде постоянно при мене. Мама ми казваше това, аз го разбирах, но не можех да махна необходимостта да чувам песента му. И вечер милият ми татко стоеше под прозореца ми и до късно ми пееше бабините песни. Тогава аз се успокоявах и заспивах.

Но това успокоение биваше за малко. Болестта ми се развиваше и се приближаваше до своята криза. И при най-голямата си болка, и при най-голямото си страдание, никога не забравих, че ми е потребен татко и неговата песен. През тези решителни за живота ми дни, татко е прехождал по няколко пъти от учреждението до дома и аз гледах изпитото му, мило за мен лице, опряно на прозореца и вдълбените му от мъка и безсъние очи. И всякога, когато го виждах, устните ми пошепваха само едно: «Искам да пееш.»

През нощта, през време на кризата – аз вече не помня това, но мама ми разказва, – макар и в полусъзнание, аз съм искала татко да пее. И той, обичният ми мой татко, е пял през цялата нощ под прозореца ми. Майка казва: «Пее татко ти, а цялото му лице – обляно в сълзи.» Така е пял до призори. Когато Слънцето изгрявало, той си спомнил една бабина песен с която тя го е будила сутрин. В песента се казвало, че Слънцето е изгряло, птичките запели, цветята разтворили чашките си, а пчелиците излитнали от кошерите. Време било да стане детето, защото новият ден дошъл.

Тогава аз съм се усмихнала и съм пошепнала: «Мамо, това е най-хубавата песен на татко. Аз ще оздравея и ще стана.»

После наистина оздравях. Но и до днес, когато татко пее тази песен, очите му се изпълват със сълзи, а в моята душа става светло, хубаво, просторно, защото новият ден е дошъл.

Боже, благодаря Ти!

11.12.1947 г.

2. Втора майка

Бях на шест години, когато изнесоха майка ми, обкичена с цветя и облечена в най-хубавата бяла рокля. После тя никога не се върна вече. Малкото ми братче също бяха изнесли по-рано от нея, пак обкичено с цветя – и то никога не се завърна.

Аз останах самичка с татко, който сутрин отиваше на работа и се прибираше вечер късно. Идваше една жена да извършва домашната работа, но аз знаех, че тя е чужда и не можех да се привържа към нея.

Когато излизах на улицата да играя – а това бе почти постоянно, – чувах децата да говорят за майките си, да разправят какво им ушили, купили. А аз нямах майка – и когато се връщах дома горчиво плачех.

Вечер, когато се връщаше татко, аз го молех да имам мама. Той ме прегръщаше и заплакваше заедно с мене.

Така мина дълго време. Когато постъпих в училище, ми беше още по-тежко. Аз виждах как другарките ми ги изпращат майките им до улицата, преглеждат дрешките им, а мене татко ме обличаше, т. е., аз се обличах, той само ме поглеждаше и караше да бързам, да не закъснея. Мене ми ставаше още по-мъчно и копнежът да имам майка растеше заедно с мене.

Когато децата си приказваха и някое запитваше за мене, сякаш беше необходимо най-напред да кажат: «Не, тя няма майка.» Тези думи ме пробождаха и дълбоко умъчняваха.

А жената, която работеше у дома, постоянно ме плашеше, щом като според нея не съм послушна, с мащехата. Тя винаги ми викаше високо да чуя, че когато дойдела тя, втората ми майка, тогава щяла съм да видя и разбера. И в моята малка душица се преплитаха и страх, и копнеж по тая майка, която чувах, че щяла да дойде незнайно за мене отгде.

Моята майка аз твърде малко помнех, освен все над леглото на малкото ми братче, което боледуваше постоянно. Затова тя никога не ме милваше и целуваше, а аз тъй много жадувах някой да ме помилва, както виждах да галят и целуват моите другарки.

Моите тетрадки никой не преглеждаше. Татко, още преди да му покажа решените си задачи, ми казваше: «Добре, добре», и бързаше за нещо, а аз пак плачех и нямаше кой да ме утеши.

Веднъж татко отпътува и го нямаше повече от две седмици. Бях вече във второ отделение. Връщах се един ден от училище и жените от улицата ни ме посрещнаха с думите:

– Имаш майка, татко ти доведе майка.

Едва не се вкамених от вълнение. «Майка, О, как съм копняла ден и нощ за нея! Но коя е тя? Каква е тя?» И аз полетях изведнъж като стрела към дома, да я видя.

Когато влязох в двора, татко ми, облечен с най-новия си костюм, ме посрещна и искаше да ме целуне, но аз, горяща от нетърпение, го запитах:

– Къде е мама?

– Там, вкъщи.

И аз, без да чакам, се втурнах в стаята на татко. Там видях една млада, много, много хубава жена, не жена, а момиче...

– Ти ли си моята мама? – попитах я плахо аз

– Да, аз съм – каза тя, дойде при мене, прегърна ме и ме помилва по косите.

Аз я гледах с широко отворени очи и сърцето ми тупаше тъй силно, като да изхвръкне. «Мама, мама, имам си вече мама», си повтарях постоянно на ум аз.

Татко в това време дойде при мене и ме попита:

– Харесваш ли мамичка?

– О, да, много, много – казах аз. Изглежда в тези си думи съм вложила всичкия ентусиазъм на сърцето си, защото те и двамата се засмяха и ме помилваха.

През целия ден аз търсих случай да й кажа за нещо «мамичко» – и цялото ми сърчице трепереше от радост.

Тя ме уми. О, колко отдавна не е бивало това. Облече ме в нова хубава рокля, която ми бе донесла, нови чорапи, и аз отърчах на улицата, където се бяха събрали много деца и жени, и извиках в изблик на радост:

– Вижте, вижте и на мене мамичка какво ми донесе!

Те, жените, ме оглеждаха, приказваха, но аз нищо не чувах и разбирах. Пред очите ми бе светлата, хубавата, много хубава майка, която ми бе донесла много подаръци, освен новата рокля и чорапи.

Вечерта, не помня кога и как, съм заспала с блажената мисъл, че си имам майка, но утринта никога няма да забравя.

Когато спях, усещам, че някой леко ме целува по челото. Отварям очи и виждам нея, хубавата ми мама. Какво изпитах в тоя момент от тая тъй хубава целувка, не мога да опиша с думи, само помня, че обгърнах шията й с две ръце и плаках, много плаках. Тя също плака, не зная защо, но ме целува, много ме целува, а аз не исках да се отделя от нея.

Оттогава тя ме изпращаше до пътните врата, посрещаше ме с десетки въпроси как и какво сме правили в училището, преглеждаше ми тетрадките, изпитваше ме за уроците и ме милваше, галеше, целуваше.

Всяка сутрин тя идваше в моята стая да ме събужда с целувка по челото, като ми казваше: «Мило дете, време е за училище» – но аз никога няма да забравя онази първа утрин, когато в полусън почувствувах устните й на челото ми, а заедно с това и чувството, че моята майка се завърна...

3. Красотата и достойнството на жената

Стремежът към красотата е вложен в самата същност на човека. Затова той навсякъде и във всичко търси красивото. Красотата радва окото, гали душата. Тя е един от най-големите стимули в живота, след любовта. Но в основата на любовта стои красотата. Ние обичаме красивото, хубавото, като същевременно искаме да сме красиви, за да бъдем обичани. Красотата е тясно свързана с любовта. Но какво е красота? Красотата е това, което събужда добрия подтик у човека. От тази гледна точка, красива жена е тази, която може да събуди, да вдъхнови околните си към доброто, благородното.

Красотата на жената трябва да бъде като тази на изворите в планината, край които никога не се насищаш да стоиш, като вековните борови гори, които внасят тишина и спокойствие на този, който е всред тях, като цветните поляни, обсипани с цветя, като потоците, които внасят живот и радост, като високите върхове, които внасят стремеж към високите, още недостигнати върхове на науката.

В природата и всред природата всичко е хубаво, красиво. Цъфналите карамфили в пазвата на висока, ронлива скала ни карат да се спираме и възхищаваме, пръснатите цъфнали цветенца между камънаците ни удивляват. Защо? Защото всичко в тях е естествено, непринудено. Оттам, естественото, непринудено държание на жената, в което няма двуличие и корист, я правят привлекателна и всеки допир с нея е приятен.

Красотата като тази на природата трябва да бъде жива и да се превръща в извор.

4. За политическите права на жената

В. « Братство», бр. 69, 14.X.1933 г.

Този, който иска – няма. И комуто се дава, може и да му се отнеме даденото.

Днес жената иска права. Но кой може да даде право на някого, ако той го няма в себе си? И, ако го има, какъв смисъл има да го иска от другите?

Та, какво може да иска жената, какви граждански и политически права трябва да иска тя – когато ги има?

Защото самият факт, че тя иска права от мъжа, показва, че тя наистина го признава за нещо повече от себе си, че той има нещо повече, което може да й даде.

Не права, а един по-бистър поглед ако има жената, тя ще види, че това, което търси и иска отвън, го има в себе си.

Жената би трябвало да насочи своята дейност не навън, а навътре в себе си – в смисъл да работи за моралното и културно-просветно издигане, както на себе си, така и за ближните си. И за това не се искат политически права. Да бъде човек добър, благороден, интелигентен, не се искат признати права.

И когато тя се издигне като една нравствена и сериозна личност, когато застане като високо издигната културна жена, която ясно да вижда и разбира нещата, тогава те сами ще я повикат и сами ще предложат да им помага в политическата и обществена работа.

Защото, ако самите политически права можеха да помогнат за уреждането на една страна – то мъжете, които ги имат вече, те биха отдавна оправили света.

А виждаме, че не права, а нещо друго липсва на хората – нещо по-съществено от самите права – Човещина, Обич помежду им – разбиране.

И жената, вместо да се бори с мъжа, да хаби своите и неговите сили, трябва именно да насочи своята енергия в тая насока – да помогне да се събуди Човешкото у човека – Обичта към ближния, да знае, че това, което би искал да направят нему, може би и другите искат да бъде направено на тях.

И само тогава жената би видяла, че Обичта е, която гради бъднините на човечеството и отделно – на народите.

Невена Неделчева

5. Пътят на човечеството

В. «Братство», бр. 88 от 25.III.1934 г., стр. 2.

«От чуждите погрешки се учете,
вашите погрешки изправяйте.
На чуждите блага се радвайте,
а с вашите блага градете».

Учителят

Ако погледнем историята, там ще видим, че известни събития се повтарят, макар и с известни малки промени, което се дължи на епохата, през която стават.

И днес хората изучават тая история, виждат какво е било някога, виждат и последиците от известни събития – и въпреки това не взимат поука от тях, не искат да вземат мерки, за да бъдат предотвратени днес.

А ако бе пробудено съзнанието на хората, миналите погрешки на човечеството извор на знания биха станали. И, поучавайки се от тях, те биха изправили своите днешни погрешки. И настъпило би едно повдигане на човечеството,

морално и духовно, и тогава не би имало завист и омраза между хората, а биха се радвали един на друг за благата, които Бог им е дарил.

И би настъпила епоха на творчество и радост ще бъде на човека да дава, защото изобилие ще има навсякъде.

Н. Неделчева

6. Истинска литература

В. «Братство», бр. 139, 17.XI.1935 г., стр. 1.

Литературата винаги е оказвала и оказва силно влияние върху душите на хората. И в зависимост от това, какво тя е издигала като идеали, които са вдъхновявали човеците, са се явявали и последиците от тях в ежедневния живот.

Казва се, че литературата обикновено е отражение на дадено време и епоха, но това е обикновената, фотографическата литература, а творческата литература чертае пътищата и дава насоки в живота.

В по-голямата си част, съвременната литература, вместо да внесе нещо здраво в живота, тя внася само отрови и убива и без това намалелия стремеж за живот у хората. Вместо да въздигне идеали, които да поведат човеците към светли бъднини, тя, изнасяйки постоянно криминални романи, мистериозни убийства, отмъщения и пр., отравя, буквално отравя душата на читателя.

Ще кажат: такъв е животът днес, затова е такава и литературата, но мисля, че литературата не трябва да тика и без това плъзгащите се човеци надолу, а да им подаде ръка и да ги изведе нагоре.

И винаги, когато човечеството е стигало крайни предели на развала, когато литературата, сама покварена и изхабена, е била безсилна да помогне, са се явявали велики личности, гениални творци, които са хвърляли силна светлина върху изгубения път – за да го видят всички.

Тези велики личности са носили със своето слово, независимо в каква литературна форма, храна за душите, облекчение и разрешение на много жизнени въпроси и импулс и вдъхновение в живота. Те са и родоначалници на истинската творческа литература, която не фотографирва съответната епоха, а дава насока, начин и път в живота, който ще изведе човечеството към благоденствие и мир.

Нека се надяваме, че както миналото е имало своите гениални личности, така и днешната епоха ги има.

Невена Неделчева

7. Към майките

В. «Братство», бр. 144, 22.XII.1935 г., стр. 3.

О, сестри мои, искате ли вашите деца да не страдат? Научете ги тогава, че ние без нищо се раждаме на Земята и без нищо си отиваме от нея.

Говорете им още, когато те са близко до сърцето ви, че нищо не е наше, че всичко Бог ни е дал за временно ползване.

Говорете им сестри мои, говорете им – за нищо от земята да се не прилепват, защото всичките ни страдания произтичат от нашата привързаност към земните неща.

Кажете им също нищо да се наричат «мое», защото това «мое» е, което носи най-големите ни терзания.

Научете ги да се радват в живота на всичко, тъй както се радва пътникът, който минава през красива местност. Той всичко гледа и на всичко се радва, но нищо не взема със себе си. Не скърби, че друг преди него се е радвал на тия

хубости, и че след него още много очи ще галят със своя поглед безбройните цветя, обширните поляни, красивите дървета по горите и мощните върхове на високите планини.

Научете ги да обичат, без да искат да бъдат обичани – защото в желанието е страданието на човека.

Научете ги да дават, без да пожелават да вземат, защото по-голяма е радостта от даването и то е, което осмисля живота.

Говорете им, сестри мои, говорете им, докато са малки, закърмете ги с тия истини заедно с вашето мляко, пейте им ги над техните люлки, за да не страдат, когато пораснат, както ние страдаме сега.

Научете ги да се радват на всичко в живота, тъй както се радваме на Слънцето, без да искаме да го притежаваме, или да грее само на нас.

Benitta [Невена Неделчева]

8. Да даваме!

В. «Братство», бр. 145, 1.I.1936 г., стр. 1.

Ако давахме излишъка си, а не необходимото, то оскъдицата и недоимъкът отдавна не щяха да съществуват за никого. Тези, които имат излишък, са повече, от тия, на които истински не им достига необходимото и затова при едно освобождение от излишъка, би се постигнало сравнително задоволство за всички.

Ние, хората, сме твърде прилепени за земните си неща и затова ни е много мъчно понякога да се разделим с тях – да ги дадем на други, макар и да не се ползваме от тях. Ний скъпим даже и това, което само ни навява някой скъп спомен, а не скъпим живия човек, който би се запазил, да кажем, от студа, ако му дадем тая излишна дреха, която ни навява тоя спомен. Но най-често идва неканената гостенка, близко или далече от нас, и ни говори, че ний всичко, всичко, което е земно, ще го оставим тук – и спомените, и скъпите накити, и къщите, и ще си отидем тъй, както сме дошли на Земята. И вместо нас, тогава ще остане добрият или лошият спомен за нас – за това, което ние сме направили за другите. И защо тогава да се стремим да трупаме все повече и повече, когато няма да го вземем със себе си? Защо поне с излишъка си да не създаваме малки радости на околните си и да не живеем в красиви чувства помежду си?

Сега наближават празници – и всяка човешка душа жадува за празник – за радост. Ако всеки, който има, помисли за тоя, който няма, и му даде излишъка си, тогава, наистина, би настъпил един всеобщ голям празник на Земята, в който всички ще вземат участие със своята радост. Тогава наистина би се родил в сърцата на хората Христос – Любовта.

Benitta [Невена Неделчева]

9. Разнообразието като елемент на човешкото развитие

В. «Братство», бр. 243, 12.VI.1939 г., стр. 3.

От какво хората оглупяват? От еднообразието! Ако един човек яде една и съща храна постоянно – макар и най-вкусната, – най-после тя опротивява.

Ако гледа постоянно и най-красивото нещо – и то дотяга.

Когато се погледнат хората от различните професии, ще се забележи, че те всички имат свои типични физиономии. Защо? От какво са придобили тая типичност? От еднообразието!

Те са работили, развивали са се до известно място, после са спирали, а заедно с това и мозъкът им е спирал на известно стъпало на развитие. И така, ден след ден еднаквостта е започнала да слага своя отпечатък, докато най-после те приемат една определена типична физиономия на съответния отрасъл на професията си. По такъв начин те се механизират. В мозъка им работят само известни центрове, а другите заспиват, ако не се атрофират.

Чиновниците, учителите, работниците имат свои специфични физиономии. Защо? Защото повечето от тях спират своя умствен и духовен растеж до едно място и не продължават повече. Но животът върви напред. Младите или по-малките вървят с този живот и придобиват нови знания. Тогава първите не придобиват нищо по-ново, отстъпват настрани – и стават недостатъчно умни за века си или заобикалящата ги среда.

Много жени оглупяват. Защо? От еднообразието...

В момичето има стремеж към постигане на известна цел, която го кара постоянно да върви напред. Но омъжената жена, считайки, че с омъжването си е постигнала крайния си идеал, тя спира най-често своя растеж и се механизира в еднообразната ежедневна работа. Понякога това механизиране става мимо нейната воля и желание – то става по силата на всеки ден повтарящата се една и съща работа в домакинството. И често пъти с болка се констатира, че жената след десетина години не е вече това, което е била по-рано...

У чиновниците – също. Всеки ден една и съща работа в канцеларията, в работилницата, във фабриката... Вечно еднообразна работа, която обръща хората в механизми. И всички тия механизирани хора, животът ги изхвърля един ден от релсите си, като оглупели, изчерпани, ненужни...

А как да се избегне това механизиране, това оглупяване, което е като последица от механизирането? Трябва разнообразие – но не само външно, но най-важното – вътрешно. Всеки ден трябва да се внася нещо ново в живота на човека, което като живителна струя да го обновява и да му дава нови сили за работа.

Единствено хората, които постоянно учат и внасят постоянно нови знания в себе си, не се механизират. Техният живот постоянно се обновява от новото, което внасят в своите умове, сърца и души.

И така, за да се избави човек от това механизиране, от това еднообразие, което довежда до оглупяване, нека той внася в себе си всеки ден по нещо ново. И това ново ще внесе необходимото разнообразие в човешкият живот; и като резултат – обновление и растене. А в растенето е смисълът на човешката култура и напредък.

Невена Неделчева

10. Защо е необходимо да се молим

В. «Братство», бр. 243, 12.VI.1939 г., стр. 4.

Някога майките учеха децата си да се молят още от най-ранно детство. Те коленичеха: майката – в средата, а децата – наоколо й, и благодаряха или се молеха на Всевишния за някоя милост. Днес считат това за отживяло вече времето си, за липса на интелигентност и пр.

А за кого е необходима нашата молитва? Дали за това Върховно Същество, това Велико Начало на Живота, което има всичко в себе си, или за нас, малките?

Дали Слънцето има нужда от нас или ние, та излизаме от къщите си да му се радваме и греем?

На кого молитвата не е оставяла душата букет от разцъфнали цветя, които дълго време още благоухаят?

Един контакт, макар и за миг, с Великото Начало, не е ли като контакт на жадния с извора? И кой има нужда: изворът ли от нас или ние, жадните – от него?

Днес изобщо не се ли молим? Днес ние може би се молим много повече от други път. Ние се молим на бирника, на бакалина, на шивача и на кого ли не, само не на Този, Който ни дава светлината на Слънцето, красотата на звездите, вълшебността на Луната и всичко красиво и необходимо в живота.

Ние се молим, и не считаме това за унизително, на всички други, освен на Извора на Живота, Който, ако за един момент престане да ни дава от водите си, ние ще се превърнем в труп.

Да се молим, значи да внесем музика, хармония и мир в душите си.

Невена Неделчева

11. Четири категории любов

В. «Братство», бр. 228, 6.XI.1938 г., стр. 3.

Много пъти си бе мислил ученикът за Любовта, и все не можеше да разбере где свършва човешката Любов и отгде започва Божествената. В него се преплитаха най-сложни чувства и той не можеше да определи към коя любов спадаха те. А тъй би искала душата му и сърцето му да се изпълват от Божествената любов.

Когато веднъж Слънцето обилно разливаше своята благодатна светлина и Учителят вървеше из градината на Великата Школа, ученикът тихо се приближи към Него с тайната мисъл да Го запита за Любовта. Но Учителят, недочакал ученикът да го запита гласно, му заговори сам:

– Във всеки човек има четири вида любов – животинска, човешка, ангелска и Божествена.

Ученикът леко поклати глава и промълви тихо:

– Да.

– Животинската любов иска да се работи за нея – продължи Учителят, – човешката любов се изразява в милувки, ангелската – в усмивка, а Божествената – само в поглед.

В животинската, човешката и ангелската любов може да има користолюбие и противоречие, но в Божествената – не.

В животинската любов, ако някой ти е работил и престане да ти работи, в тебе ще се роди противоречие, защо е престанал да ти работи.

Ако в човешката любов са те милвали и престанат да те милват, в теб ще се роди противоречие – защо са престанали да те милват.

В ангелската любов, ако ти са се усмихвали и по някакъв случай са престанали да ти се усмихват – били са нещо в дълбока размисъл и не са те видели – в теб пак ще се породи противоречие – защо не ти се усмихват пак. Но в Божествената любов вие нищо не искате и се радвате само, че сте зърнали това, което обичате – и през целия ден е светло и радостно на душата ви. Божествената Любов носи само радост, в нея няма сянка.

И така, искаш ли някой да работи за тебе, животинска е любовта ти. Искаш ли да те милват – человеческа е. Искаш ли да ти се усмихват – ангелска е. А Божествена е любовта ти, когато нищо не искаш и се радваш, когато си можал да видиш това, което обичаш, без то даже да подозира, че си го видял...

Ученикът леко въздъхна. О, как думите на Учителя правеха всичко така ясно, така разбрано.

Benitta [Невена Неделчева]

XI. ЖАДУВАЩАТА ОБИЧ И АНГЕЛЪТ НА ЛЮБОВТА

Невена Неделчева

1. Молитва на жадуващата обич

Боже наш, ето, Ти си най-върховното същество, Ти си най-любящият, най-добрият, и все пак ние мислим за Тебе най-малко. Защо?

Ти си велик и всемогъщ, ти си безпределната обич, и все пак ние не уповаваме на Тебе, освен в крайни случаи.

Ти ни предлагаш неземно щастие, а ние плачем за трохиците човешки радости, които изгарят, както купчината дърва, и от тях остава само пепел.

Мисля си: ето, Ти си най-любящото същество – самата любов си Ти, а ние търсим и плачем за човешката обич и страдаме, когато тя не ни се дава. Ние плачем за вода, когато изворите от Божествена Любов са досами нас. Сигурно сме слепи, Боже мой, за Тебе, и затова не Те виждаме и затова не Те обичаме повече от човешкото.

Наистина, Ти си навсякъде, но защо ние не можем да Те обикнем навсякъде, а залепваме за едного и забравяме да Те виждаме във всичките?

Боже светлий, когато мислех тия дни за Тебе, тези кратки минути, през които пак ми минаваше и някоя човешка мисъл, бяха най-хубавите. И чудех се тогава за какво мисля постоянно аз, та не мисля по-често за Тебе?

И когато исках да отделя поне десет минути заради тебе, то пак не можах, а колко, колко други мисли минаха в мозъка ми и се задържаха там повече, отколкото се задържа мисълта за Тебе!

Когато страдам, по-близко съм до Тебе – и въпреки всичката болка на сърцето ми, мен ми е пак тъй хубаво. То е много странно. Някоя ръка е сграбчила сърцето ми и го стиска до болка, а същевременно някой пее в душата ми – така е, когато мисля за Тебе. Но в мига, когато цяла сляза на земята, тогава сякаш съм в самия ад. И по-скоро пак бягам при Тебе.

О, Татко наш, понякога ми се струва, че аз съм отнякъде другаде, не от Земята, и плача, душата ми плаче по роден бащин дом. Сякаш съм пратена на Земята, както дете се праща в чужбина и тогава тъгувам и викам: «Татко, татко, защо ме изпрати тук – тук е тъй страшно, студено, върни ме пак при Теб!»

Но тези моменти са били два или три пъти в живота ми, а, иначе, забравила, че не съм оттук, аз тъгувам за тукашните ценности, които, зная, все един ден ще ги оставя. И защо не по-рано?

Боже, нима толкова съм залепнала за човешкото, та всяко раздалечаване от него ми носи толкова страдания? Само когато Ти се моля, само в такива минути мен ми е тъй хубаво, отделена от всичко човешко.

Господи, моля Те, помогни ми да превъзмогна известни недобри в мене черти! Виждам ги, и не мога. Разбирам страданието, когато мислено съм при Тебе Боже мой, и приемам го, но когато почне да ме гори, викам и плача, Боже мой, и много често не го искам. Боли, боли Боже мой! О, хиляди са теориите за добрата страна на страданието, но защо аз не мога още да ги понасям безропотно, или не безропотно, а със смирение и кротост? Защо все още мисля, че има неправда в света, когато в тоя свят ти си господар и никога няма да онеправдаеш никого? Защо аз мисля, че в тоя свят има безлюбие, когато ти си Любов и си навсякъде? Сигурно защото аз не мога да Те видя и през безлюбието. Господи,

Господи, жадувам за много неща, за светли и велики неща, но аз все искам да ги постигна без да страдам, а това ми е най-лошото. Аз искам да ми роди лозето без да го копая и плевя и зная, че това е невъзможно. Да, то пак ще роди, но няма да са плодовете такива, каквито ги искам аз.

И сякаш чувам да ми казваш, Господи: «Ако изпълняваш Волята Ми, няма да страдаш». Да, така е, Боже мой, точно така е, но има нещо в мене, което не ще. Да, вече ясно го сещам, когато не ще. И тъкмо затова страдам, защото повече или ако не повече, доста често, го слушам него. И което не иска да Ти се изпълни Волята и винаги тогава страдам. Но сега въпросът е как да преодолея това, което не иска. Това е, Боже мой, в мене няма смирение, няма кротост. В мене се раждат бунтове и забравям, че Ти си, Господи, и че ако Ти кажеш, всички само ще изпълнят. И ето, Господи, чувам някой глас да се смее в мене и да казва: «Ако е така, както казваш – че само да каже Бог, и ще стане, защо не стане мир и любов по цялата Земя, нали Той е казал отдавна това?»

О, Боже мой, Ти не отговаряш на такива въпроси, защото не заслужават отговор, или може би те не са за моята глава.

Да, злото е само миражно, то фактически не съществува, казваш Ти, злото е само за погледа на човеците, то е само от тяхна гледна точка, а, иначе видимото зло е пак добро. Злото е посято, но непоникнало още жито, то е скрито в земята, заровено е, но това е само временен процес, зад който се крие доброто – поникналото и изкласилото жито.

Да, вярно е, Боже мой, но повдигни ме, Боже мой и дай ми възможност да погледна света през очи на светло същество и да видя света тъй, както Ти си го създал – красив, и да разбера порядъка във видимия безпорядък.

Ние страдаме от нашата ограниченост, от недовижданието си. Ако ние не знаехме, че житото ще поникне, ние бихме плакали, ако виждахме, че някое същество го заравя в земята.

Ако бихме знаели и имахме съзнание да обхванем живота и зад смъртта, то тогава, както ще видим житото да пониква от земята, бихме виждали и душите да поникват из телата и да заживяват нов живот. Нима стеблото прилича на зърното? И нима това духовно тяло, което ще излезе от физическото, трябва да прилича на него?

Ние не плачем, когато водата се изпарява, защото знаем, че тя никога не се губи, а само се преобразява. Ако една вода не се губи, колко повече един човешки живот ще се изгуби? Наистина, това е абсурдно. И все ми се струва, че човекът много прилича на водата.

Когато детето е в утробата на майката, това е ледът – замръзналата вода – стои на едно място. Когато се размрази и тръгне – това е роденото вече дете, което може да ходи и се движи по своя воля. А когато умре човек, това е видимата смърт на водата и преобръщането ѝ в пара.

И новото ѝ връщане на земята, във вид на дъжд, това е новото връщане на детето – на човека за ново раждане на Земята.

О, Боже мой, Ти си едничкото същество, на Което мога да говоря без страх, без боязън, че ще се оскърбиш, че няма да изрека фразата така, че да не ме разбереш и да се обидиш.

О, Господи, добре, че Тебе Те има. И когато Ти говоря на «Ти», Ти ми се радваш и не искаш официални обръщения. О, Боже, Ти си по-непридирчив и от хората.

Колко бих искала да притежавам макар една твоя черта, да съм добра, о, колко много искам да съм добра, и не мога.

Все негодувам, Господи, все негодувам. Това е ужасно, ужасно просто. А все си мечтая да съм тиха, кротка, смирена, но пък тогава ми се струва, че няма да живея. Като че ли в мене има един бурен живот, който кипи и иска проявление. Като че ли ми трябват простори, за да се развия. В мене има мисъл, че тоя живот, който го живеят другите, е рамка и ограничение за мене. В мене има понякога нещо, което пищи, когато искат да го ограничат. То иска простор, жадува за творчество, за свобода, иска да се прояви и да действува. И питам се, питам, Господи: право ли е това?

О, Боже мой, наистина ли Те чувам да ми отговаряш: «Не е време сега. Не бързай! Право е, но не бързай! Имай търпение, всичко ще стане. Не си готова още. Желязото трябва да се кали, докато стане готово. И сега трябва търпение, търпение и вяра, че всичко е добро и за добро.»

О, колко ми се иска да Ти пиша още, Боже мой, в душата ми има толкова неща, които бих искала да Ти ги кажа и тогава би ми било по-леко. О, Татко, о, всеобхващаща Любов, приюти ме в Твойте пазви и сгрей изстиналата ми душа. О, дано, като съм близко до Тебе, да влезе и в мене красивото и доброто, което извира от Тебе.

Клепките ми се притварят морни, но душата ми, като плакало дълго дете, сега си почива на майчини гърди и й е тъй приятно.

О, Господи, искам, искам да съм при Тебе.

1.I.1938 г.

2. Съществото на Любовта

Нея я няма тук! Боже мой, питам се аз – нима едно същество може така да запълва целия свят, че когато го няма, да се чувствува такава празнота и пустота?

Вървя из двора – цветята са изгубили своята красота, аромат и живот. Сякаш това, което ги одухотворяваше, е отишло заедно с Нея и сега те стоят така празни и бездушни...

Приближавам до мястото, гдето обичахме да стоим заедно. Нещо болезнено почва да стиска сърцето ми и някаква горчивина сещам в гърлото си... Без да разбирам защо, по ъглите на очите ми се събират сълзи, които изсъхват без да капнат.

Струва ми се, че ако седна на това също място без Нея, ще направя някакъв грях, ще наруша нещо безкрайно красиво.

Тръгвам по пътеката за нагоре към планината. Колко много тя обичаше планината, изворите, цветята!

Изкачвам се бавно и с всяка стъпка безброй спомени нахлуват в душата ми. Ето едно пречупено от бурята навярно дърво, но имащо сили отново да расте. Тя винаги сядаше на него и, люлееща краката си, ми разказваше усмихната някоя случка. Как всичко, което тя разказваше, добиваше красота и смисъл!

Стъпките ми неволно ме отвеждат към извора. Дотам се стига през един тунел от преплетени лески. Сякаш още се отеква нейният сребрист смях и като че ли виждам – нейните искрящи от светлина очи, които ме гледат с обич!

В душата ми се събира горчивина. Отпущам безпомощно ръце и въздъхвам дълбоко. «Защо не е тук сега!»

Каква красота имаше в това провиране под преплетените лески! Тя вървеше напред и, извърнала глава, ми казваше:

– Никога няма да забравя в живота си това вълшебно място! Погледни каква красота! Харесва ти, нали?

– Да – отвръщах аз усмихнато аз, изпълнена от красотата на природата и от щастието, че вървим двама...

Минавам през поляната, по която имаше толкова много нацъфтели теменуги. Сега ги няма, както я няма и Нея. Идущата пролет те отново ще бъдат тук, но тя дали ще дойде?...

Изворът е все така бистър и чист както винаги. Поглеждам цветята, които тя бе насадила край него и някаква тъга се разстила в душата ми. Пръстите ми галят главичките и листенцата им и си мисля за нея. Тя ме научи да обичам и тях, и небето, и планината. Дотогава, като че ли очите ми бяха затворени за красотата на природата. Аз бях суров и затворен в себе си. Книгите бяха единствените неща, които допусках до себе си... А когато се появи Тя, усмихната и лъчезарна, като че ли цялата природа се заля в слънчева усмивка.

Звездите, които тя така обичаше да гледа, като че ли добиха живот и аз за първи път видях тяхната красота. Оттогава винаги, когато ги виждам, си мисля за Нея. Колко много нови светове се разкриха за мене, откакто я видях!

Аз не знаех, че човек може болезнено да трепне, когато вижда, че се стъпква някое цвете и сълзи да бликнат заради страданието на ранено птиче...

И сега знаят ли цветята, че ги милвам, защото тя ме научи да ги обичам!

Издигам очите си нагоре и виждам високия връх, на който неведнъж се бяхме изкачвали. Странно е чувството, което ме обхваща, когато го гледам. Струва ми се, че той е жив и сякаш е наш стар приятел, който се усмихва благосклонно на нашата чиста обич! И зная, Тя, със своя живот оживи него, както и цялата природа...

Не е ли любовта истинска вълшебница и правеща това, което никой друг не може! Аз, който обичах стаята и спуснатите завеси, обикнах Слънцето и простора. Аз, който обичах да прекарвам на стола край масата, обикнах скитането и катеренето по върховете!...

Времето минава, а аз трябва да се изкача на върха. Но преди това поисквам да втопя ръцете си в извора, както правехме това, когато бяхме заедно. И странно, едва втопил ръцете си във водата, аз сещам нейните пръсти да хващат моите. Чуден трепет преминава по цялото ми тяло. Илюзия ли е? Не, толкова ясно сещам присъствието й. Аз се изправям и сядам на тревата край извора. Сяда и Тя. И като най-нежен парфюм се разнася мирисът на нейната коса и странното чувство, че тя слага главата си на коленете ми... Всичко това трае мигове, но в душата ми настъпва чуден мир и красота... Тя бе тук!...

Аз ставам и тръгвам нагоре към върха. Някаква нежна мелодия се разстила в душата ми и предишната тъга отстъпва мястото си на светла радост в сърцето ми...

Вървя нагоре и вече не се чувствувам сам. Тя е в моята душа, в моето сърце и във всичко, което ме научи да обичам!

Невена Неделчева

3. Аз бях...

Аз бях скала на висок планински връх, забулян от белите воали на облаците или огряван от ярките лъчи на пладнешкото слънце, а тя бе цветец, който цъфтеше в пазвите ми.

Аз треперех над нея при всеки ветрец, при всяка буря, при всеки силен слънчев пек да не се нарани нито едно листче от прекрасния цветец. А тя смучеше сокове от гърдите ми, живееше с тях и никога не разбра, че тези сокове бяха моята безгранична обич към нея.

Аз бях кристално планинско езеро, а тя – бяла водна лилия. Цялото ми сърце трептеше по нея, а тя безгрижно се люлееше по вълните ми и никога не разбра, че корените й бяха в моето сърце и пиеше живот от моята безгранична обич към нея.

Аз бях великан. Имах грамаден палат от сив гранит, в който влизах само аз и слугите ми. А тя бе малка плаха птичка, която кацаше на ръката ми, кълвеше зрънцата, които й подавах с устните си, и литваше отново. И тя никога не разбра моята голяма любов към нея, защото аз не й направих кафез и не я затворих в него – както правеха другите. Аз исках без страх да идва тя при мен и от обич да остане...

Но тя не разбра тая обич, родена и откърмена в свободата, и пожела да бъде обичана както обикновените обичат – да бъде затворена в златен кафез...

Аз бях люляков цвят, а тя – златокрила пеперуда, която пиеше нектара на живота от устните ми и цяла заляна от светлина и усмивка, отлиташе от мен – други цветя я мамеха и зовяха...

4. Ако обичах всички хора както теб!

Ако обичах всички хора както теб обичам, бих бил радостен, когато ги срещам, и щастлив, когато бих могъл да им направя макар и най-малката услуга.

Ако обичах всички както теб, бих се взирал в тях, за да предусетя желанието им, преди устните им да са го изрекли.

Притайвал бих дъх и вслушвал бих се в гласа на душата им, за да видя към какво се стремят, и да съдействувам за реализирането на мечтите им.

О, ако обичах всички хора както теб, бих се спирал при всеки страдащ, бих изслушвал скърбите му и радост би било за мен да сложа тяжестите му на моя гръб.

Бих избърсвал сълзите на плачещите и наградата би ми била тази, че са ми позволили да го сторя.

Ако обичах всички хора както теб обичам, не бих отминавал нуждаещ се. Разтворил бих душата си, сърцето си и дал бих всичко, което имам.

Ако обичах всички хора както теб, радвал бих се на всеки техен успех и скърбял бих с всяка тяхна болка. Намерил бих сили да помогна на всеки страдащ.

О, ако обичах всички хора както теб, музика би зазвучавала в душата ми, когато мисля за тях, и в песен би се превърнал животът ми, когато очите ми ги виждат, защото биха били свидни на сърцето ми, както си ти!

Невена Неделчева

5. Писма из един роман

5.1. Обичта е Божествена искра

Ти казваш, че ме обичаш и аз искам да ти вярвам. Наистина няма нищо по-красиво от да обичаш и да бъдеш обичан. Тогава е музика в душата и песен в сърцето. Тогава слънцето изглежда по-златно, небето – по-синьо, въздухът – прозрачен и планината – прекрасна. Тогава е радост да се живее и всичко се вижда в безкрайно красиви краски...

Да обича човек, това е най-красивият дар на човека. Обичта е Божествената искра и същност, вложена в човешкото сърце. И като такава, тя внася мир, красота и слънчева радост.

Аз имах всичко това и неведнъж издигах ръце в благодарствена молитва към Всевишния, Който бе благоволил да ме одари тъй щедро...

Да мисля за теб всеки ден, всеки час, всяка минута, всяка секунда, бе за мен безкрайна радост. Когато те виждах, неземна мелодия зазвучаваше в душата ми...

Ти никога не знаеше какво си за мен. Ти никога не подозираше каква красота изпълваше душата ми, когато стъпките ми стихваха при теб.

Ти слушаше и приемаше всичко, като че ли така трябва да бъде – свикнал всякога да получаваш... Но за мен нещата бяха под друга светлина – нова, необикновена, и затова за мен всяка дума, всеки жест бяха изпълнени със съдържание, което ти никога не ще узнаеш...

Устните ми не ти казваха за красотата, която изпълваше сърцето ми, но душата ми ти го пееше всеки ден, всеки час, всеки миг...

5.2. Обичта и живата светлина

Говориш ми за хубавата ти и силна обич към мен... и аз бих искала да вярвам в нея. Но знаеш ли какво е обич?

Да обичаш, значи да се превърнеш в жив извор и душата ти да струи непрестанно най-чисти кристални струи.

Да обичаш, значи душата ти да се превърне в жива светлина, която непрестанно да облива всичко, до което се докосне.

Да обичаш, значи да имаш всичко в душата си и да не пожелаеш отвън нищо...

И за тази обич няма нито начало, нито край... В тази обич няма сенки, няма смут. Тя сама по себе си е хармония.

5.3. Гдето е Обичта, там е изобилието

Когато устните ти ми говорят за обич, а в очите ти минават сенки, не мога без болка да не забележа, че преходна и тленна е тази обич...

Защото какво му не достига на този, който обича? И какво може да му се даде отвън, което е по-красиво от това, което е отвътре?

Когато ти жалиш и тъгуваш, не може в душата ми да не се отекне глуха болка – човешка е тази обич – казвам си аз...

Когато извръщаш глава и допускаш тъмнината да се спусне в душата ти, не могат да не бликнат сълзи от горчива болка в очите ми – твърде обикновена е тази обич – повтарям си аз...

Този, който иска, показва, че нещо не му достига. А там, гдето е обичта, там е изобилие...

Човек страда когато иска, а иска, когато няма. Каква е тази обич, която търси отвън нещата и сама в себе си няма вътрешна пълнота?

Душата ми тъгува и сърцето ми е препълнено със сълзи, защото мислех, че в тебе има обич, а видях само глад... и то ненаситен глад... А мислиш ли, че гладът е обич?... Уверявам те, че не!...

5.4. Обичта е нетленна, възвишена и красива

Ти казваш, че ме обичаш – и това е най-хубавата музика, която като нежна ласка гали слуха на душата ми... Но кажи, за какво ме обичаш?

Мислиш ли, че тленното и преходното у мен е събудило красотата на душата ти – обичта ти към мен? Не! Това, което ти харесваш, това, което те привлича, е онова нетленното, Божествено красивото, възвишеното, което преминава през мен.

И не мисли, че когато прегръщаш тялото ми, ще прегърнеш и него. Не мисли, че когато с устните си докосваш устните ми, ще докоснеш Него. Не, вярвай ми, не...

Не оставяй да те заблуждават преходните ти чувства, защото горчиво ще заплаче душата ти, когато в прегръдките си държиш тялото ми, но онова, прекрасното, по което си жадувал, няма да го има вече. И не се чуди тогава какво е станало и где е отишло това, което те е правило щастлив. И не мисли тогава, че илюзия е било благоуханието, което е пила душата ти, когато главата ти леко е лежала облегната на рамото ми. Не, илюзия е било само вярата ти, че аз, човекът, съм това безкрайно красивото и възвишено, от което си се възхищавал и заради което си ме обичал... Защото кой обича мъртвеца? А знай, мъртва съм аз без Божествено красивото, което идва у мен...

Защо любовта у хората намалява и изчезва? Защото природата иска да ги освободи от твърде голямото заблуждение, че те сами са източник на красотата, а не само нейни проводници. Защото, ако не би ги освободила природата от тази илюзия, хората биха били идоли един за друг и не биха потърсили Източника на всичко прекрасно и възвишено – Бога!

О, нека ти не преживееш това обикновено разочарование. О, нека душата ти не преживее тази скръб, когато с болка ще извърнеш очи и ще кажеш: «Не била това, което мислих, че...» И, вярвай ми, аз никога не съм била това красиво и хубаво, което си мислил, че съм. Аз съм била само негов проводник. Но природата, която не търпи илюзии, заради самото твое добро, ще изпразни съдържанието от съда, който ти считаш за любим, за да видиш, че съдът и съдържанието са различни неща.

Разбираш ли ме? Как бих искала да кажеш – да. Тогава, чуй ме. Обичай истината и я приемай от самото начало. Тогава ще избегнеш много разочарования. Гледай Истината да виждаш навсякъде, и тогава няма да живееш със сенките и илюзиите, освобождението от които е свързано с много и много страдания...

Затова, моля те, отвори очите си и виж, че тялото ми и аз не сме едно и също нещо и приближаването ти до плътта ми, няма да значи приближаването ти до мен. Защото природата, която цени много повече Истината и това да не изпаднеш в заблуждение, лесно ще ти докаже колко много си се лъгал, но кажи ми, каква нужда има от голямата скръб, която ще преживееш тогава?

Знай, че красивото, което ти цениш и обичаш, не е направено от плът и не е физическият път, който ще те доближи до него.

Човек мисли, че формата и съдържанието са идентични и оттам това тичане подир формите и това заблуждение, че като не сме могли да намерим красивото и възвишеното в една форма, то ще го намерим в друга. И ще тичаме подир формите, докато разберем, че те са само проводници на това, към което сме се стремили. И когато разберем това, ние ще се доближим до реалното, което ще видим, че изпълва всичко и всички, и че то е близко до нас, когато и ние сме близко до него. Тогава ще видим, че То се проявява чрез всички и чрез нас – То е и в самите нас.

С това не значи, че хората ще се затворят в себе си. Не. Но те, знаейки истината, ще оценяват правилно нещата и няма да става нужда да се освобождават от илюзии...

5.5. Обичта е всеобхващаща

Ти бе моя хубава слънчева радост, защо допусна отношенията на всекидневието да хвърлят сянка върху нея?

Ти бе благоуханието на безброй цветя за моята душа, защо искаш да изчезне то, желаейки един обикновен човешки живот?

Твоите очи правеха за мен звездите по-красиви и твоята усмивка – слънчевия ден по-светъл.

Когато биваше приседнал до мен, Луната добиваше нова красота и нощта – вълшебност.

В твоето присъствие планината оживяваше и добиваше нова хубост. Очите ми никога не се уморяваха да я гледат, както и душата ми никога не се уморяваше да ти се радва...

О, моля те, пощади радостта на душата ми и музиката на сърцето ми – не бивай човек като всичките...

5.6. Обичта е радостта на душата

Сянка на скръб минава през очите ти, когато устните ми ти казват, че нищо човешко не искам от теб, и моето безкористие те наскърбява...

Когато ме питаш какво искам от теб, хубавият ти поглед се спира в очакване върху мен и искаш да отгатнеш какво ще отговоря.

Чуй ме, аз нищо човешко не искам от теб, но мислиш ли, че всъщност не искам нищо?

О, вярвай ми, аз искам най-хубавото и най-красивото. Искам да имам хубавата радост да мисля за тебе и да виждам лъчезарната ти усмивка. Искам да имам красивата радост, че ти успяваш в живота и работиш за доброто на човеците.

Уверявам те, тази е най-хубавата радост, която никой не може да ми отнеме.

Защото зная, ще дойде ден, не отричай това, когато очите ти ще се спират с обич върху друга и устните ти ще пият нектар от други устни... и тогава, ако за мен всичко това е било щастие – мъка и скръб ще настъпи в душата ми, когато няма да го имам вече.

Ще дойде ден, когато ръката ти ще се преметне през друго рамо и главата ти ще се склони на друга гръд, тогава изгубила бих своята радост, заедно с изгубването и на нежната твоя ласка.

А така, кажи ми, кой би могъл да ми отнеме възможността да ти се радвам, както се радвам на трепкащата звездица, на синьото небе, на грейналото слънце, на високия планински връх?...

5.7. Невидимият певец

Откакто те видях, невидим певец запя в сърцето ми. Моля те, не го изпъждай с желанието си да сведеш дружбата ни до обикновения човешки живот. Защото знай, певецът на сърцето ми е гост, дошъл от светлите чертози на небесата и той не може да живее всред обикновения човешки живот... и желания...

Сърцето ми трябва да бъде храм и в него трябва да обитава само обичта, която е чиста и светла като слънчевата светлина. Тогава незнайният певец ще разлива своите песни и ще весели моята душа. Защо искаш да пресекнат песните му, желаейки да събудиш в мене желанията на обикновения човек?

О, моля те, не пропъждай невидимия певец на сърцето ми и не прави да секнат песните му, щом казваш, че ме обичаш!...

5.8. Душата е олтар на Любовта

Душата ми е олтар и в него гори свещеният огън на Любовта. Защо не искаш да сгрееш премръзналите си пръсти на него, а искаш да запалиш огъня на човешката страст, от който се ражда смъртта?

Ти жадуваш за светлина и затворил си очите си, когато тя е до теб. И душата ми не може да не скърби за това...

5.9. Обичта е за душата

Душата ми е препълнена с мъка, сърцето ми – със сълзи – ти обичаш своите желания повече от мене!

Напразно те виках и напразно те зовях нагоре към светлината! Ако наистина ме обичаше, както устните ти ми говорят, обикнал би и светлината и отказал би се от тъмнината, в която се раждат човешките желания и страсти.

О, наистина има право да стене душата ми и да ридае сърцето ми – ти ме обичаш по-малко от твоите желания...

5.10. Обичта носи даровете за душата

Нашата съдба не може да бъде като тази на обикновените хора, защото ние се сближихме по законите не на плътта и на обикновените човеци, но по незнайните велики закони, които приближават и свързват душите...

Всякога, когато сенки пъплят по твоята душа и горчива скръб изпълва сърцето ти, знай, излязъл си от света на Божествената красива обич и влязъл си в царството на човешката любов...

Тогава ти ще ме видиш през своите човешки очи и ще ме сравниш с другите... А щом като ме сравниш, неминуемо ще дойдат сенките... А ти не забравяй, че съм душа, изпратена от тези, които те обичат, за да ти предам най-красивите дарове, с които те искат да те одарят.

Не забравяй, че сме души, чиито пътища са се прекръстосвали много пъти през хилядолетията и днес те отново се срещат. Но те ще вървят в унисон дотогава, докогато нашите цели и идеали са еднакви. Двама души вървят заедно само когато целта, към която се стремят, е еднаква...

5.11. Човешката обич ограничава, а Божествената Обич освобождава

Ти казваш, че ме обичаш и това ме радва. Но знай, аз не съм човек като другите, а ученик, и затова първом ще приема Волята Божия и после – твоята любов. Казвам твоята, защото, ако да би била тя проява на Божията, не бих я отделяла от Божествената. Защото в Божията любов има свобода, а в човешката – ревност и ограничение.

Аз искам да бъда ученик и доброволно приемам да изпълня Волята Божия, и всеки, който иска да ме ограничи, попречил би ми именно да изпълня Волята Божия.

Ти ме обичаше и искаше да бъде свободна... Но ти искаше както всички – да бъда свободна, за да обичам само тебе. А аз знаех пътя си занагоре и затова ти бях казала: «Аз трябва да те обичам тъй, както бих обичала всички хора. Трябва да ти помагам така, както бих помагала на всички.» Но ти поиска специфична любов за тебе и именно тя спъва тебе, а иска да сложи ограничение и рамки върху мен.

Ние можем да бъдем заедно само тогава, когато между нас има другарство и обич без ревност и без ограничение. Защото твоята ревност е като вериги, които ме окованат и ми пречат да изпълня Волята Божия.

Аз зная, че ти работиш да се освободиш от ревността и това ме много радва. Но ако искаш да знаеш пътя, който би те освободил от ревността – то е себеотричането. Да обичаш, без да искаш и без да чакаш. Този път е много труден, но резултатите са безсъмнено повече от добри.

5.12. Когато обичта е празник за душата

Не мисли, че когато те отдалечавам, това е липса на обич. Не, това тъкмо показва колко много те обичам.

Не мисли, че малко те обичам, когато не искам нашата близост да се превърне във всекидневие. Не, тъкмо защото много те обичам, искам вижданото ни да е винаги празник за нашите души!

Защото знай, няма човек, който яде и да не се насити. А щом се насити, ще извърне глава от храната. И няма човек, който пие и като се напие, да не извърне глава от извора... А аз бих искала да имаш красотата на обичта, без досадата на пресищанието.

Предпочитам никога да не те видя и винаги да жадувам да те видя, отколкото да сме заедно и преситени, да извръщаме глави един от друг...

Красива радост за душата ми е да ти пиша и празник е за сърцето ми да мисля за тебе!

5.13. Обичта носи свобода за душата

За всичко съм виновна само аз, защото твърде много те обичах!

Срещнах те и те обикнах тъй, както душата може да обича – без да чака и без да иска да бъде отвърнато с обич.

Обичах те! – и душата ми приличаше на волна птица, летяща из сините простори на безкрая.

Ставах сутрин и се усмихвах – утринта ме посрещаше заедно с първата мисъл за тебе.

Вечер засливах и клепките ми потръпваха под кроткия полъх на разперените крила на съня, който ми донасяше от Незнайното твоя скъп за мене образ.

Обичах те! – и радост преливаше в душата ми, защото обичта ми не бе човешка и недостижима бе от човешките закони!...

Но ето, тази безгранична, светла като лазура обич събуди ехо в твоята душа... И тъкмо заради това съм виновна!!!!! Не трябваше тъй много да те обичам. Не трябваше тъй много да се радва душата ми на теб. Защото ехото, което събуди моята обич в твоята душа, роди любов, която стана като рамки и ограничение на жадуващата ми за свобода и обич душа!

Не си виновен ти! Всеки предлага на любимия си най-хубавото, което има, но това хубаво е така, така много различно!

6. Аз бях все със теб...

Старий приятелю, получих твоето последно писмо от пребиваването ти във високопланинския бивак през това лято. Ти жалиш, че не съм била заедно с тебе и не се е осъществило твоето така отдавнашно желание да се видим. Но за първи път ти имаш грешка. Аз бях там, до теб, през всичкото време, нима твоето сърце не ме сети?

Нима в срещата със съидейници от всички страни не ме видя във всеки едного от тях? А аз те гледах през техните очи, прегърнах те с тяхната братска прегръдка и стиснах ръката ти с тяхната десница.

Когато в сутрешния здрач се изкачваше по пътеката към върха, който ти е станал любим, както ми пишеш в писмата си, аз вървях с тебе. Спирах се, когато ти се спираше да поемеш свежия въздух и се взирах с тебе, да видя как размятат воали сънните езера и отварят бистрите си очи.

Вслушвах се в шума на водопадите и отново тръгвах с твоите стъпки.

На върха гледах възторжено морето от планински хребети и върхове и те поздравявах с първия лъч на Слънцето. Нима и това не се сети?

Казваш, че в твоето сърце е останала една горчивинка, загдето аз не съм се радвала на всичко, което твоите очи са видели.

Не тъгувай, стари приятелю, защото аз всичко видях и взех участие във всичко, в което вземаше и ти.

Сутрешните златисти лъчи галеха очите ми и аз вдигах ръце, изпълнена със свежестта на планинския въздух, за сутрешните гимнастически упражнения.

След това сядах и слушах изнасяните беседи в летния есперантски университет. А вечер, край лагерния огън, където се пееха песни от всички страни, рецитираха стихове, аз чувах и едва доловимата изтръгната от гърдите ти въздишка, защото мислеше, че съм на хиляди километри далеч... а аз бях до теб!

Разказваш ми в писмото си за размяната на различни вещи и семена от цветя между всички вас там от различни страни и разбиращи се на един език. Аз видях това. И видях една огромна градина, голяма, неизмерима, и в нея – нацъфтели най-чудни цветя от всички страни. Преливащите им се багри написват една дума, която се простира над цялата Земя. Знаеш ли коя е? Тя е малка и кратка, но дава условия на Земята за живот, подем, радост и щастие. Ти знаеш коя е тази дума, защото частица от тази огромна градина е и в твоята душа.

А благоуханието на цветята е най-чудното благоухание, което се струи от човешката душа, когато обича. Ти познаваш това благоухание, защото частица от тези цветя цъфтят и в твоята душа.

Сега се увери, че съм била все с тебе, нали?...

Невена Неделчева

7. Писма до моя брат

7.1. Защо искаш да бъдеш обичан?

23.IX.1940 г., БРЕЗЕ*

Мой мили братко, снощи те сънувах. Вървяхме двамата с тебе из една улица. Аз те водех за ръка, както някога, и ти беше не както сега голям, а малък, какъвто беше, когато аз напуснах бащиния ни дом и те оставих невръстно дете. В съня сякаш годините не бяха изминали и ти пак бе онова малко братче, което аз така много обичах и за което ми бе радост да се грижа.

Ти плачеше, а аз те утешавах, и утеших те. Сълзите ти престанаха и твоите хубави очи ме погледнаха със светла радост. Когато се събудих, аз не можах да заспя до сутринта и си мислех за теб. Колко хубаво би било, ако да можех и сега, както някога и както снощи в съня, да мога да те утеша! Ти страдаш, пишеш ми, че ужасно страдаш, но уверявам те, ти страдаш, защото искаш. А всеки страда, когато не му дават това, което той иска. Ти искаш да ме убедиш, че обичаш и въпреки това страдаш. Не, мили братко, ти не обичаш, а искаш да бъдеш обичан и оттам произлиза всичката твоя болка и всичкото обезсмисляне на живота ти. Защото обичта сама по себе си е най-красивото чувство, най-свещеното преживяване, което като благоуханието на много цветя изпълва душата на човека. Този, който обича, е доволен, защото обичта носи всичко в себе си и дава пълнота в живота. А ти страдаш не защото обичаш, не, а защото мислиш, че не си обичан... Не те упреквам за това, не, ни най-малко, но само искам да ти кажа да не смесваш обичта – която сама по себе си е музика, светлина, радост, красота – с искането да бъдеш обичан.

---

* Село Брезе е в община с. Искрец и гр. Своге, Софийска област. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

Зная, всяко човешко сърце иска да обича и да бъде обичано – но преди да поискаш да ти дадат – ти давай. Преди да поискаш да те обичат – ти обичай. И тогава Природата, която е самата Разумност – никога няма да те лиши от това, което на теб е най-необходимо. Но и друго знай – че природата дава на човека това, което му трябва и ако нещо му отказва, то сигурно е, защото той не е в хармония с нея, или не върши това, което тя е определила да стори той. Защото никой работник не е лишен от заплатата си. И ако тя те лишава теб от нещо съществено, то знай, че сигурно иска с това да те коригира в нещо в твоя живот. И вярвай, че когато ти вършиш и изпълняваш това, което тя е определила да извършиш, то нито за минута няма да бъдеш лишен от каквото и да е – камо ли от една обич, която е така необходима за човешкото сърце.

7.2. Обичай и вярвай, но не доближавай до човешкото

Казваш ми в писмото си, че момичето, което мислиш, че те обича, сега ти дава всичко, освен онова, което ти искаш и търсиш. Защото ти копнееш за една душа, която да е струна, която да дава отзвук на твоята душа. Ти мечтаеш за едно същество, което да те разбира, за едно сърце, което да те обича и да ти бъде верен другар в живота. Зная какво търсиш, разбирам това, за което жадува душата ти и ще ти кажа, че както ти търсиш тези неща, трудно ще ги намериш. Защото това, за което копнее човешката душа, не е от Земята и не може да му го даде земен човек. Не ме разбирай криво, но послушай ме по-нататък, за да ме разбереш.

Всеки човек е носител на частица от Бога, всеки носи в себе си искрица от Божественото и тъкмо това е, което дава красота и смисъл на всичко друго. И във всеки човек има вложен спомен, или някъде в съзнанието или свръхсъзнанието, идея за това – Божественото, красивото. И човек се стреми и го търси несъзнателно – като слепец, който е пил някога вода от бистър кристален извор, но след това го е загубил и тръгнал отново да го търси. И при всяко шумолене, при всеки ручей, той се спира и казва: «Ах, ето, този трябва да е онзи чист кристален извор, от който съм пил някога!» И тогава коленичи, втопява си устните, но след няколко глътки става и казва: «Не, не бил този изворът» – и тръгва да го търси отново. И в това си търсене той се спира при много ручеи и все не е той, и все не е той истинският...

Това са то влюбванията и разлюбванията. Това са очарованията и разочарованията. И докога? Докогато човек най-първо прогледне и потърси с отворени очи истинския, верния – първия извор – Бога. И когато пие от Него, той ще намери това, което той цял живот е търсил и най-после е намерил... И тогава ще разбере, че всички онези ручеи, от които той е пил, са излезли пак от Бога, но в тях е имало много и различни примеси...

Разбираш ли ме? Колко много бих искала да се изразя тъй, че да ти е ясно и да ме разбереш правилно. Не мисли, че с всичко това искам да ти кажа ти да не обичаш момичето, което иска да ти подари своята обич, но само това, да не искаш от нея повече, отколкото тя може да ти даде, за да не дойде след това разочарованието.

Ето, ти най-напред си я видял и си казал: «Тази е, която търсих, тази е, за която душата ми е жадувала» – и обикнал си я. Но минало е време и ти със скръб ми казваш, че тя не била това, което си очаквал, това, което си търсил. Че ти жадуваш за обич, която да ти дава стимул в живота. Че жадуваш да бъдеш обичан от същество, което да ти бъде другар в живота – да може да споделиш всичко с него – и радости, и скърби, и мисли, и устреми... И защо стана всичко това? Защо дойде разочарованието и скръбта? Защото ти, когато беше по-далеч от нея, виж-

даше красивото, благородното – Божественото. Но, когато се доближи близко, дойде човешкото съвсем близко до очите ти и ти видя него, а изгуби Божественото. Как? – ще ме попиташ ти. Ето как. Слънцето грее и дава обилно своята светлина, но ние даже, ако сложим нашата собствена длан близко до очите си, то тя ще ни попречи да видим Слънцето. Една нищожна стена може да ни лиши от благодатните лъчи на Слънцето. Тази стена е човешкото в човека. И когато ти си се приближил съвсем близко до него, то тя ти е попречила да бъдеш обливан от благодатните лъчи на Божественото. Затова никога не се приближавай толкова близко до хората, че тяхното човешко «аз» да ти попречи да виждаш тяхното Божествено.

А знай, че ти ще намериш истинска радост, истинска пълнота и смисъл в живота, когато обикнеш Бога.

7.3. Онзи, Който бди над всички

Питаш ме къде да намериш Бога. Нима не си Го видял в красотата на звездната нощ? Нима не си Го видял в светлината и топлината на Слънцето? Нима не си Го съзрял в бистрия ручей на планината, когато ти жаден коленичиш пред него и втопяваш сгорещените си устни? Нима не си почувствувал величието Му, когато си бил изправен на някой висок планински връх и гледаш обширните разстлани пред теб хоризонти? Нима никога не си Го видял в кротките очи на милостивите, в протегнатата ръка, даваща подкрепа, в парчето хляб, когато си бил гладен, в тихите топли думи, когато си бил скръбен, и най-после – в светлината, която избликва от очите на обичащите. Той е във всичко и във всички – и пак повече от всичко Той е във всичко, което е добро, което е красиво, което носи в себе си живот.

Той е, Който дава плодородието на земята, изобилието на плодовете, красотата и аромата на цветята. Ти поне си учил и знаеш, че нищо в природата не става без причина. Нима трябва да си помислиш, че часовникът има своя майстор, който все пак е твърде прост в сравнение със Слънчевата система, а милиардите звезди си нямат свой създател?

Никога ли, когато си бил крайно измъчен, не си чувствувал негде дълбоко в душата си някой тихичко да ти пошепва, че всичко ще се оправи? И заедно с тези тихи думи, не се ли е изпълвала душата ти с благоухание на невидими цветя?

Никога ли не ти се е случвало да получиш помощ отневиделица, когато най не си очаквал? Ето, в този тих глас, в тази ненадейна помощ седи Този, Който бди и се грижи за всички. Обичай Го и уповавай на Него.

7.4. Природата е разумна

Ти казваш, че в живота си винаги си чувствувал, че има нещо, което ти помага. Че всякога в най-трудните моменти незнайна ръка се е протягала и ти е давала необходимата за тебе помощ. И ти мислиш, че това е нашият баща, отишъл си толкова рано от земята и оставил ни малки деца. Но, мило мое братче, ако ти вярваш, че нашият баща и оттам, и от другия свят милее и се грижи за нас, то кажи ми, Бог, Който ни е създал всички, не би ли милеел и ни обичал поне толкова, колкото баща ни? И, ако ти не можеш да отречеш съществуването на баща ни даже, когато не го виждаш вече, а си го чувствувал много пъти край себе си и реално си сещал неговата помощ и подкрепа, то кажи ми, Кой е Този, Който му продължава живота и отвъд смъртта? Кой е, Който му дава сили, да може щото той и оттам да ти помага, когато си в нужда?

Изворът може да извира, когато има вода. И лампата – да свети, когато има газ в нея – и човек,, било в плът или като душа може да живее, когато има живот в него – или има откъде живот да се влива в него.

Ти често казваш: Природа, или Природата е направила това или онова. А какво е според теб Природата? Има ли Природата съзнание, разумна ли е? Или е една сляпа и неразумна сила, която създава нещата безразборно? Защото много пъти с Природата се обясняват нещата и като се каже веднъж Природа – то като че ли от само себе си всичко се разбира и обяснява. Но интересува ме, как ти мислиш за Природата. Ако тя според тебе е създала хората, то те естествено, ще признаеш ти, че са разумни. Е, как тогава Природата, ако е сляпа и неразумна, която често пъти идентифицират със съдбата, може да създаде разумни человеци, които да мислят и разсъждават, и които най-често искат да станат господари на съдбата и Природата? Възможно ли е глупавото да създаде разумното? Може ли невежеството да създаде знанието? Значи предполага се, че човек, който е разумен, е създаден от по-разумен и че Природата, именно, е този резервоар от разумност, от който може да черпи човек разум.

А често пъти чувам да казват, че Природата е неумолима, хладна. Че Бог е жесток. Чудно, много чудно. Ти, който понякога казваш, че Природата не ти е дала това, което ти е потребно, че тя те е лишила от нещо съществено и следователно не е била справедлива към тебе – значи не е била достатъчно любяща. Питам: кой вложи в тебе това любящо сърце? Кажи ми: кой вложи тази обич в гърдите на майките, с която откърмват своите деца? Кой вложи тази любов в сърцата на бащите, та те цял живот работят неуморно, за да създадат по-добри условия за своите синове и дъщери? Кой вложи тази обич в душите на младежите, че те се обикват понякога дори от пръв поглед? Защо казват понякога: «Изчезна обичта ми»? Значи тя е дошла отнякъде, гостувала е на сърцето му, и после го е напуснала. Отгде е дошла и къде е отишла?

И този, Който влага в човекът обичта, безразлично с какво име ще го наречем – дали Природа или Бог, нима мислиш, че Той по-малко може да ни обича, отколкото ние самите помежду си? Той – Този, Който е Източникът на любовта, нима може да не ни обича и да бъде жесток? И тогава знай, че ако нещо ти се отказва, то е тъкмо защото природата те обича и то е за твое добро.

Вярвай и се надявай!

7.5. Смисълът на живота

Когато ти се роди, аз бях на десет години. Колко хубави часове съм прекарала край твоята люлка, пеейки ти песничките, които бях учила в училището. Колко много съм си мечтала кога ще пораснеш и да мога да те водя за ръчичката из двора или градината! Твоите гукания са ме изпълвали с възторг, а първите ти думи са ме правили необикновено радостна.

Когато ти прохождаше, неведнъж съм ти подавала голяма червена ябълка и твоите устремени в нея очи караха твоите малки крачка да пристъпват няколко крачки... Как съм тичала из нашия обширен двор, когато майка ни беше направила сладката пита по случай твоето смело прохождане!

В привечерните часове, когато здрачът бавно е забулвал стаята, колко пъти очите ти са блестели с особен блясък, слушайки чудните приказки, които ти разправях...

За мен бе необикновена наслада да те водя винаги със себе си и да ти разказвам какви ли не истории, за да си по-знающ от твоите връстници.

Но един ден аз трябваше да те оставя – ти беше още дете. И неведнъж през годините, когато не те виждах, те сънувах, че отново съм при теб и ти измислям различни игри в голямата ни градина...

Когато след години се върнах и те видях – о, ти беше вече юноша... Твоите очи гледаха – и съзрях в тях дълбочината. Твоите устни говореха – и виждах по тях да напират много въпроси. Твоята походка се бе изменила – ти бе се толкова много променил. И изведнъж сърцето ми проплака – пожалих, че ти не си дете, че не мога отново да те притисна до себе си и да целувам твоята малка главичка, както някога. Сега ти ме гледаше с изпитателен поглед и търсеше, може би, както мене, спомена от миналото, който като мост да се прехвърли между миналото и сегашното и отново да се почувствуваме близки... И наистина станахме – макар че между нас имаше едно пространство, което беше създало изминатото време...

Тогава, помниш ли? Ти беше на кръстопът. Въпросът за смисъла на живота пареше мозъка ти и не даваше мир на духа ти.

Животът ти се виждаше огромно море, по чиито вълни се люшкаше твоята малка лодчица. Хилядите страдания човешки ти се виждаха безсмислени и ти не можеше да останеш равнодушен пред тях. И помниш ли онази привечер, когато вървяхме с тебе, връщайки се от планината, когато ти с глас, в който трептяха сълзи, ми казваше, че не можеш повече да живееш, че този безсмислен свят и живот те докарват до отчаяние, защото ти не можеш да видиш в нищо никаква разумност и никакъв смисъл. Тогава аз те хванах за ръката и ти говорих – много ти говорих. Какво точно – сега не мога да си спомня, но помня само, като че ли времето, което ни бе разделяло, бе изчезнало и пак бяхме станали аз – твоята обичаща сестра и ти – моето малко свидно братче. Ти тогава притихна – сякаш бурята в тебе, която те грозеше да разруши всичко, отмина и само ехото от тътнежите още караха да се повдигат в конвулсии младежките ти гърди...

Минаха отново години – аз свикнах с мисълта, че ти си вече пораснал и тогава неведнъж виждах моите мисли като ехо да изникват и в теб и моите стремежи да вълнуват и теб. И тогава разбрах, че душите са свързани с невидими нишки, по които състоянията, мислите, чувствата и стремежите по-лесно преминават и се преливат, отколкото по вънкашните видими човешки пътища.

Ето, сега ти си далеч. Може би сега, когато ти пиша, ти седиш на брега на морето на някой камък и гледаш огромната шир, а мисълта ти лети, лети и идва при мен. И отново ме питаш както някога за вълнуващите теб въпроси. И кое ни свързва нас двамата? Свързва ни онова невидимото, но най-необходимото за човека – обичта, а тази обич идва от Първопричината – от безкрайния океан Любов – Бог. И значи всички живеят и се движат в обичта, без която няма смисъл и цел в живота. Значи всички се движат и живеят в Бога, без Когото няма смисъл и цел в живота.

7.6. Животът е най-хубавият дар от Бога

26.IX.1940 г.

Казваш, че животът бил лош. Че той ти поднасял това, което ти не желаеш, а ти отнема онова, което най-много би искал. Но знаеш ли ти какво е животът? Онова, което кара всичко да живее, не може да бъде лошо. Животът е най-хубавият дар от Бога, на който ние само можем да се радваме, и без който не бихме били живи. Животът е онзи поток от сили, който преминава през всичко и го оживява. Животът е туй, което кара цветята да цъфтят, дърветата да растат, слънцето да изгрява и хората да живеят. Животът е най-хубавото, най-чистото, най-прекрасното нещо, към което ние се стремим всякога и през всичките вре-

мена. А това, което ти наричаш живот, уверявам те, то са примеси, които не са живот, както и калта, която се намира във водата, не е вода.

Обичай живота!

Животът никога не отнема, той само дава. И където мине, той познава се, защото там никнат тревите, цъфтят дърветата и текат изворите. Друг е, Който ни отнема и дава – и то винаги с оглед на нашето собствено добро. Защото знай, че ако човек би получил всичко, каквото иска – той би заспал. А твърде често с нашите неизпълнени желания, природата ни държи будни и с това ни приучва да се стремим все по-нагоре и все пò към красивото и хубавото.

7.7. Обичта е непреривна и вечна

Пишеш ми, че никога няма да обичаш втори път тъй, както си обичал някога твоята приятелка Флора. Че заедно с отдалечаването на нея, като че ли в теб е настанало едно безразличие, пустота и липса на импулс за работа. Че ти не си вече предишният, който с радост ставаше призори, за да учи изпитите си, само и само да я зарадва с това. Че нещо е прекършено в тебе завинаги. И че момичето, с което сега запълваш живота си, далеч не може да бъде онова, което е била Флора и затова дните ти приличат като осветени не от слънце, а от слаба свещ... И всичко ти се вижда бледо, безразлично.

Но, братко мой, писах ти и по-рано, че ти говориш за обич, а всъщност искаш да бъдеш обичан. Казваш: «Никога няма да обичам тъй, както съм обичал Флора.» Защо това минало време? Защо говориш за нея като за нещо отдавна минало? Защо ти си отрязал сам корените? Защо ти си отрязал корените, с които си всмуквал жизнени струи? Обичал – а защо не обичаш и сега? Тя те оставила, отдалечила се – та нима това е наистина предлог, за да пречупиш сърцето си, да изтръгнеш от корен онова благоуханно цвете в душата си, което се нарича обич? Кой ти пречи и сега да я обичаш? Има ли закон, който да заповядва на сърцето ти да я обича? Има ли закон, който да запрети на мисълта ти да не мисли за нея? Има ли закон, който да запрети на душата ти да не се радва на приятелката ти? Не, няма. И едничък, който те осакатява – това си сам ти! Защо се сърдиш тогава и защо упрекваш природата? Природата ти е дала свобода да обичаш – свобода, която не е отнела на ничие човешко същество – защо ти тогава я наричаш жестока и несправедлива? Природата ти казва: обичай когото искаш и колкото искаш, но знае едно – свободен си да даваш, но не и да искаш. Свободен си да обичаш – но не и да искаш да те обичат. Защото както Природата не те насилва теб да обичаш този или онзи без твое желание, така не може да насили и ничие човешко да те обича теб, защото ти искаш това. Но Природата е дала най-хубавото – казва: който обича, ще бъде обичан. Който дава, ще му се дава. Какво искаш повече? Тя казва: не можеш да обичаш едного човек, без да събудиш и в него обич към тебе, макар и най-малката. Значи от теб се иска само едно – да обичаш широко, пълно и безрезервно – и ти ще бъдеш радостен, и животът ти ще се осмисли. Пусни обичта да минава свободно в сърцето ти и не се ограничавай от мисълта, че тя се е отдалечила, че не иска да ѝ пишеш, че не желае да те вижда. Обичта сама по себе си ще ти даде стимул и радост в живота. Че тя не иска да ѝ пишеш! Нима може тя да ти забрани да ѝ пишеш? Не! Тя може да ти забрани само да не ѝ ги пращаш писмата, но не и да ѝ пишеш. Какво ти пречи да ѝ пишеш най-хубавите писма и да ги не пращаш? Тогава всичко, което е набрано в сърцето ти, то ще се излее – и ти ще бъдеш жив цвят, който благоухае. Носи в душата си красивата обич и помагай на всички, които можеш, заради нея, и в името на нея...

Обичай я безгранично!

7.8. Обичта е реална, но е неръкотворна

Разбирам те, когато ми казваш, че не можеш така да обичаш, както ти казвам аз. Че ти искаш едно живо същество, което да ти каже няколко думи, с което да покаже, че те разбира, искаш да има една топла ръка, която да се сложи на ораненото ти сърце и да го излекува. Чувствуваш нужда от реално приятелство – от човек, с когото да говориш, да се разбираш и да общуваш. Че ти си човек, и не можеш да се храниш с нереалности, каквито аз съм ти писала.

А какво всъщност е реалност? Ти мислиш, че само това, което се вижда и пипа, е реално? Но нима ти си виждал някога обичта? Нима ти си виждал милосърдието? Нима ти си виждал състраданието? Не, не, ти никога не си ги виждал такива, каквито са те, и въпреки това живееш в тяхната реалност и никога не си се усъмнявал в съществуването им. Ти си виждал само проявлението на обичта, на милосърдието и състраданието, но проявлението още не е и самата същност. И много нереални неща бих ти изброила, с които човек живее и без които не може, макар че никога не ги е видял и пипнал. А това, което искаш ти, то е вече обект, който да приеме твоята обич и сам да бъде носител на обич, която пък ти да приемеш от него. Това е хубаво, но не мислиш ли, че този обект, който ти търсиш и искаш, няма да ти дотегне скоро? Досега нима ти само една приятелка си имал? Не. И само Флора остави в душата ти дълбока бразда – първо, защото тя наистина бе малко по-различна от другите момичета, и второ, защото нейното навременно отдалечаване направи щото човешкото, обикновеното у нея да не засенчи Божествено красивото у нея и с това ти продължаваш да го виждаш и досега. И не мислиш ли, че Природата с това не иска да ти създаде най-красивата обич, която може да има на земята? Да обичаш, само да обичаш без сенки – с всичката пълнота на сърцето си. И това ще бъде един малък нюанс на Божествената любов, която винаги дава, изобилно разлива всичко над всички, без да иска. Защото ние сме потопени в огромния океан Любов и тъкмо благодарение на нея ние имаме живот и всичко, което ни е необходимо за живота. Но ние, не виждайки и не чувствувайки този огромен океан от обич, който всеки ден ни дава слънце, светлина, храна и въздух, вода – без да ни поиска в замяна на това нищо – и искаме като прасенцата малко трошички от някоя малка вадичка и плачем, когато тази вадичка не иска да ни даде няколко капчици от водата си! Наистина, не сме ли смешни? Но не те упреквам – на малкото дете водица се дава с малка чашка, за да се не задави – пък ми се струва, че ти вече подрастваш и Природата иска да покаже Себе си – големия океан обич – и като пиеш от нея, няма да тъгуваш, че малките вадички, които носят пак същата вода, не ти дали да пийнеш. Не, тогава ти ще имаш такова изобилие, че ти ще им даваш на тях.

7.9. Обичта е реална, но не е от Земята, а е в небесата

Казваш, че трудно ме разбираш, защото аз съм клоняла все към нереалното, към светове, които не са на Земята и които теб са, ако не чужди, то поне достатъчно далечни – а ти би искал да живееш тук, на Земята, между хората, а не между облаците.

Наистина, братко мой, човек е на Земята, но не е само от Земята. Ти, който искаш да живееш на Земята, защо търсиш обич? Нима обичта е от Земята? Ако беше от Земята, не би гостувала в човешките сърца, и не би ги оставяла после. Защо ти търсиш различни добродетели в момичетата, които срещаш? Нима добродетелите са от Земята? Не!

Какво различава живия човек от трупа? Когато видиш един жив човек и един умрял до него, тогава най-добре ще разбереш кое ги различава и ще видиш, че тъкмо нереалното ги различава, а не реалното – казвам «реално» според твоите понятия. И тъкмо това нереално е, което не е от Земята. Което идва на Земята, оживява я и я прави жива. Разбираш ли ме? Онзи живот, който прониква всичките човешки клетки, нима ти си го видял? Ти виждаш да се движи човек, да яде, да говори, но това е проявлението на живота. И когато животът започне да изтича от човек, той започва да линее. Реалното – видимото и осезаемото според теб е там – но невидимото започва да си отива... животът. Тогава кажи ми, как искаш да живееш само на Земята, със земното, без невидимото и нереалното?

Човек прилича много на дърво – корените му наистина са в земята, но стеблото е над земята, а клоните – във въздуха – горе по небесата, както ти се изразяваш. И човек, както е на Земята, естествено е, не би могъл без корени – без плът, но и корен само без стебло и клони е негоден чукан. Затова, уверявам те, и най-големите материалисти на Земята не могат без нематериалното – без нереалното. И аз бих ти казала, че това, което наричаш нереално, е истински реалното – защото то е същественото. Трупът на човека си остава, но животът го напуща и продължава своето съществуване, когато трупът ще изчезне постепенно.

Затова казвам ти, познай Реалното и живей в него.

7.10. Откъде почва истинското приятелство

Питаш ме какво да правиш с момичето, което сега считаш приятелка? Ти си разбрал, че не можеш да свържеш живота си, защото тя не е това, което би искал да бъде и затова вашият съвместен живот би бил невъзможен. А тя те обикнала и те обича така много... И твоето отдалечаване неминуемо би й причинило много и много страдания... Тя не можела да си представи едно безконечно приятелство, което няма да свърши с брак, а ето, ти се отдръпваш и не можеш да й обещаеш това... И ти страдаш и заради нея, и заради себе си... Защото все пак, тя е била едно добро и честно момиче, което би била добра другарка за другиго, но не и за теб.

Ето какво, хубаво е човек да мисли преди да е скочил във водата, защото като е вече във водата и не знае да плава, излизанието е по-трудно. Бих казала, че по-добре би било да мислиш по-рано дали да се сближаваш с това момиче, отколкото като си се сближил вече. Защото знай, че в живота всичко се плаща – и че това, което ти направиш на другите, ще се направи и теб.

Хубаво би било, ако твоите отношения с момичетата оставят в душите им красив и светъл спомен за теб, когато се разделяш с тях, а не скърби и страдания. Скърбите и страданията показват, че ти си се приближил повече, отколкото трябва и че човешкото се е намесило. Защото там, гдето е само Божественото между хората, там няма скърби, няма страдания – там има само светлина и радост. Бих желала твоята дружба с приятелките ти да им носи импулс за работа и вдъхновение, но не и сенки и горчивини. Радвала бих се, ако всяко едно момиче, което те е познавало колко-годе, да си спомня за тебе с радост и в душата си да носи светъл образ за тебе. А това ще бъде, когато ти ги обичаш истински, а истински обича този, който пази! Когато обичаме една статуя, ние я пазим. Когато обичаме най-малкия предмет, ние го пазим, а когато обичаме живия човек, ние ставаме безкрайни егоисти и търсим само нашите най-често човешки радости и забравяме да пазим любимото същество от излишни скърби и страдания.

Ти казваш, че за нея е неразбираемо приятелство без бракът да бъде естествено последствие. Това е напълно естествено. В съзнанието или подсъзнанието на жената лежи горчивият опит на хиляди поколения жени, които много скъло са заплатили своето доверие. Защото последствията винаги са лягали на нейните плещи. И Евгения, като жена, не може да не носи в себе си като наследство от нейните предшественици тази опитност.

Затова бъди внимателен, бих казала много внимателен към нея и повикай на помощ не реалното според теб, а най-реалното – Бога – според мен, и дано Той даде най-доброто разрешение на твърде заплетената ти работа. Но, повтарям, бивай с нея и с другите момичета на такова разстояние, че да им носиш само светлина за техният ум, топлина за техните сърца, но не и да ги изгаряш и с това им причиняваш страдания. Гледай Слънцето – стои толкова далече от Земята, колкото е необходимо за нейният живот и напредък. Научи се да обичаш като него.

7.11. Обичта е храна за душата на човека

Казваш ми да се не усмихвам, като чета писмото ти. Не, наистина аз гледам сериозно на нещата и никога няма да се усмихвам на неща, бих казала, свещени.

Ти питаш може ли да живее човек без да пие. Не, уверявам те, не. Докато човек е на Земята, той все трябва да пие – но какво? Вода! Човек не може без чувства – и тези чувства трябва да се хранят и поят – но с какво? С обич, която не носи сенки и страдания на хората. А обич, без сенки е само Божествената.

Нима, казваш ти, може човек да е жаден и да не втопи устните си в чаша вода, или извор? Наистина, ако ти намериш извор – пий, но този извор после да ти не поиска такса, загдето си пил. Ако някой ти поднесе своите устни – тъй както би ти поднесъл чаша вода, за да утолиш жаждата си, и не ти поиска отплата – пий и благослови. Защото наистина си пил чиста вода, в която е нямало корист и цел. Този, който ще ти поднесе своята обич, без да ти поиска в замяна на това нищо – наистина тази обич заслужава благословение.

7.12. Да виждаш проявлението на Бога у мъжа и жената

Ще ти разкажа една случка. В английската легация е служило отдавна, много отдавна едно момиче. То е поразявало всички със своя благороден характер и необикновена красота. Мнозина са се приближавали, но всички са констатирали нейният странно затворен и недостъпен характер по отношение на техните чувства и намерения. Това момиче било винаги желана гостенка в едно английско семейство и я обичали като сестра, бих казала. Веднъж на това семейство дошъл гост от Англия – млад и с добра външност англичанин. Той бил представен на момичето, с което разговаряли известно време. Когато тя си отишла дома, домакинът казал на госта си, че това момиче е великолепно и най-главно – досега никой не е могъл да има нейните симпатии или обич. Англичанинът казал, и даже държал бас, че той ще я спечели.

Минавали се дни и седмици. Англичанинът се често срещал с момичето и говорел дълго. Завързала се дружба между тях и за обща изненада, хората от легацията често ги виждали заедно.

След колко време, не зная, англичанинът поканил момичето на екскурзия в планината. Тя отишла. Там англичанинът спечелил своя бас – там затворената и хладна българка позволила да бъде целуната.

Когато се върнали, изведнъж англичанинът променил отношенията си с нея – тъй като дружбата му е имала за цел само спечелването на басът. Вратите на английското семейство също се затворили за нея. Но англичанинът получил след няколко дни писмо от младото момиче, което го разтърсило из основи. Там видял една обич, която никога не е подозирал. Една обич голяма, светла, красива – която обича без да иска в замяна нещо за това, която подарява своята обич като пълни шепи с чиста кристална вода, без да иска някаква отплата. Той видял една обич, която трепти от чистота и красота, която се издига високо, високо, която се превръща в светлина и красота.

И неведнъж неговите стъпки се спирали пред затворените врата на къщата, където живеело момичето и неведнъж той проклинал своето заслепление и своята суета, които му попречили да види едно такова рядко благородно същество.

Когато той си отивал за отечеството, тя му казала, че за нейната обич няма време и пространство, и че за нея тази обич завинаги ще остане извор на светлина и красота, даже и никога да не го види вече. И не могло тази голяма обич да не събуди ехо в сърцето на англичанина – и не задълго останал той в родината си...

Ето, виждаш ли, братко мой, има същества, които знаят да обичат без да искат отплата, но те не са много – съвсем рядко, бих казала. В повечето жени чувството за дом, за огнище е много силно развито, а още повече чувствуват нужда и от една ръка по-мощна, която да ги пази – ръката на мъжа. Но тези жени забравят, че не е бракът, който ще осигури тяхното щастие и не е ръката на мъжа, която ще ги запази от нещастия. Но, че Бог е, Който фактически пази всички хора. И, че, ако се уповават на Него, Той никога няма да ги изостави...

Но с това не искам да ти кажа, че съм против събирането на мъжът и жената. Не! Но, ако жената вижда в своя другар проявлението на Бога чрез него, и мъжът вижда чрез своята другарка проявлението на Бога чрез нея – то двамата биха образували онова хармонично цяло – ума и сърцето, и двамата с общи сили да изпълнят Волята на Този, Който ги е изпратил на Земята – на Бога, и тогава те ще познаят истинската радост и красотата на живота.

8. Съвет

На моите другарки

Когато устните, които са целували очите ви, целуват други очи – недейте плака, другарки мои, и недейте скърби! Недейте ходи също и при свои близки и не им казвайте това, не им се оплаквайте. Защото те, и да обещаят, че ще пазят тайна, няма да удържат и ще кажат на най-близките си...

Когато ръцете, които са държали вашите, държат други, по-нежни от вашите, другарки мои, нека не се къса сърцето ви и нека то не рони сълзи от капки кръв. И не отивайте при чужди да се оплаквате, защото те ще разпалят болката ви, но идете при Нея – съветницата на вашата душа – Голямата Любов.

А знаете ли къде е тя? Вътре във вас... Много, много надълбоко живее тя у вас. Идете при нея и разкрийте болката си – и тя ще ви разбере. О, тя всичко, всичко разбира – ще ви утеши и на никого няма да каже за голямата Ви скръб.

И когато видите този, който е милвал и галил косите ви, да милва други коси, не стискайте устни до кръв от болка, другарки мои. Недейте тъгува, когато чувате думите, които са казани на вас, да ги казват на друга, но идете при нея – при Великата Любов... и вслушайте се в думите й...

Гласът й ще бъде тих, много тих, само вие ще го чуете. Тя ще ви каже: «Ами, ако тя му бе дете или сестра, не би ли я милвал, не би ли я галил?»

Да, ще си помислите вие – дете, сестра; наистина, ако бе му дете или сестра, по-друго би било.

Но ако мъката ви не стихне от тези й думи, Тя ще ви каже ключа на най-голямата тайна: Обикнете тая, която той обича. Харесвайте това, което той харесва. Разширете душата си и сърцето си и включете всичко, което той харесва и обича...

О, тя, съветницата на вашата душа – Великата Любов, знае много да утешава. Винаги отивайте при нея. Тя ще ви каже, че всичко е за добро и че никой никому не може да отнеме това, което е негово.

Съветвам ви, другарки мои, не се оплаквайте на хората. Но на Нея, на Голямата Любов само кажете – и тя ще ви чуе, защото е много близко до вас – Тя е във вас...

9. Слушай, пътниче...

Слушай, ти, пътниче в живота: когато видиш малко семенце да пониква и подава своето остро зелено връхче над земята – знай, зад него стои Любовта.

Когато видиш нечии ръце да се протягат и подават хляб на гладния и вода на жадния – знай, зад тях стои Любовта.

Когато видиш усмивка да озарява лицето на едного человека и очите му да струят светлина – знай, зад тях е Любовта.

Слушай, пътниче в живота, където и да видиш доброто по цялото небе и по всичката земя, от най-мъничкото до най-голямото – знай, зад него стои Любовта. Защото само Любовта ражда доброто.

XII. ВЕЛИКИЯТ ДВИГАТЕЛ – ЛЮБОВТА

1. Великият двигател

Това, което прави живота прекрасен и Слънцето – златно, Това, което прави сърцето да трепти от радост и превръща очите в звезди със златисти отблясъци, това, което възраства всяка тревица, цветенце и дава подтик за всичко добро, е Любовта.

Какво би бил животът без нея? Пуст и неустроен. Какво би бил човек без нея? Животът му би изгубил смисъл и би се превърнал в низ от пусти, еднообразни, отегчителни дни. Любовта е най-нежното благоухание, което изпитва човешката душа. Любовта е най-дивната музика, която се отеква в човешкото сърце.

Любовта е най-красивият подтик на човешката душа, най-великият двигател в живота.

2. Жената и нейната задача в живота

На жената ѝ е дадена от природата най-хубавият дял от живота и завидната роля – да бъде носителка и израз на това, което прави живота прекрасен и му дава смисъл. А жената не разбра тази своя задача и поиска да стане като мъжа. И заедно с това, тя измени на онзи велик основен принцип – Любовта. Тя започна да подражава на мъжа както в неговото облекло, така и в неговите постъпки и дела. С това тя помисли, че е придобила желаната от нея свобода и че е станала равна на мъжа. А тя отдавна е равна, още от времето, когато природата е създала двата принципа в живота – положителен и отрицателен, защото за проявата на живота са необходими колкото единият, толкова и другият.

Природата даде на мъжа да бъде израз на мъдростта, а жената – на любовта.

И сега, когато тя извоюва и външните права, както от самото начало на битието е имала вътрешните, тя трябва да се стреми не да подражава на мъжа и не да иска да стане като него, а да стане истинска изразителка на принципа, който е вложен в нейната душа. И тогава тя ще схване, че е равна и неделима част от онова цяло, което съставляват мъжът и жената. Че, за да се развие правилен и хармоничен живот, тя не трябва да иска да има правата и възможностите на мъжа, а да развие в себе си онези качества, които най-много биха способствували да бъде верен изразител на великия принцип, даден ѝ от предвечни времена.

Защото, ако тя продължава да се стреми да прилича на мъжа, то тогава наистина в нея ще станат промени както в нейната душа, така и в нейната натура и тя ще престане да бъде жена. Тогава жената ще постигне своята мечта, но никак няма да бъде щастлива, защото тя ще изгуби това, което прави живота красив и смислен – Любовта. Тя не би имала любовта на мъжа, любовта, която превръща дните ѝ в музика и нощите – във вълшебство. Ще загуби и дружбата на мъжа, защото той не може да обича жена, която прилича толкова много на мъж, както и жената за нищо на света не би могла да обича мъж, който се облича в женски рокли и прилича на жена.

С всичко това не искам да кажа, че жената не трябва да се ползва от удобството на мъжкото облекло в планината, но когато това мъжко облекло, начин на живеене и принципи станат неин всекидневен живот, тогава тя наистина

ще види, че искайки да постигне някакво желано щастие, тя се е отдалечила тъкмо тогава най-много.

Време е жената да осъзнае своята задача в живота и правилно да поеме своя дял от работата, определена й от природата – Любовта.

Тогава тя наистина ще бъде весталката на мира и служителката на любовта. Нейното присъствие ще носи красота и мир. Нейната ръка ще излекува разтворените рани на човечеството и със своето мляко ще закърми синове, изпълнени с любов, които ще внесат мир между народите. Тогава жената ще разбере, че най-красив дял природата е дала ней – стъпките й да носят мир, а усмивката й – красота и радост в живота.

1.II.1946 г.

На тебе, когото обичам и ще обичам през всичките векове.

Тази вечер е една година... а не е ли странно, че не е имало миг, когато да съм те чувствувала далече. Ти бе близко, много близко до мене – в моята душа, в моето сърце. Наистина понякога безумен копнеж ме обхващаше да те видя и жалех и плачех тогава... Но това, че не те виждах, не значеше, че не те чувствувах.

Понякога се чувствувам страшно сама, защото ти си близко, но аз не те виждам, стаята е празна... а мен ми се иска да влезеш както някога при мене и да не съм така страшно сама... Защото аз знам, че ти си, както и Бог е, но аз искам да дойдеш при мене, да ми говориш, да чуя гласа ти и да разбера думите ти...

8.IV.1979 г.

Колко години оттогава? Много. А ето, снощи те сънувах. Бяхме в някаква стая. Аз станах и ти казах, че искам да говоря с тебе – да сме наясно по някои въпроси. Мисля, че влезнахме в друга стая. Никак не помня как се намерих в прегръдките ти. Ти ме притисна плътно до себе си, а аз ти казах:

– Ето, толкова години... аз зная за всичките ти... и въпреки това... аз не се промених към тебе.

Ти ме притисна по-плътно до себе си и рече:

– Съпруго моя.

В същият момент си спомних, че ти очакваш някоя си Катя от друг град, на която си обещал да си съпруг. Аз ти казах това и ти рече:

– Е, да.....

Тогава аз те оставих, отдръпнах се от тебе и си рекох: «Е, така не може!»

3. Моята мечта

(Доверително)

Невена Неделчева

Другарю Редактор, като премислях на кого да разкрия душата си и доверя нещо много съкровено, реших, че Вие като редактор, най-добре ще можете да ме разберете, защото сте чели много, получавали сте най-различни писма... доверителни... и пр.

А сега, изслушайте ме. Аз се родих и живях в малко провинциално градче, заобиколено с високите склонове на планината. И може би тъкмо затова душата ми е бивала изпълнена с копнежи по нещо ново, неизвестно, чудно, прекрасно. Имах желание да пътувам, да отида някъде далече, в незнайни за мене страни.

Завърших гимназия и станах чиновничка в съда. Отпосле съжалявах, че не отидох в производството. Там поне имаше надпреварване, ударничество, може-

ше да стане човек герой на комунистическия труд и какво ли не още, което все пак поддържа духа, обновява сърцето и дава стимул на душата. А то... чиновничка в съда... и при това архиварка... и като си помислите – с всичките копнежи на моята душа. Страшна мъка!

Но ето, че в града ни се разля оживителна струя – ЕСПЕРАНТО!!! Искри на надежда пламнаха в сърцата на мнозина. Искри, които се превърнаха в пламък, раздухвани от младата енергична преподавателка.

Осени ме отведнъж велика мисъл: ето, ето как ще се изпълнят моите мечти, моите крилати блянове – чрез есперанто!

Приятелката на майка ми усърдно ме подтикваше към изучаването на езика, като ми казваше всякога, когато ми гледаше на кафе, че щастието ми е в чужди езици.

Ах, Другарю Редактор, да знаете с какви мечти лягах и ставах! С какви бързи крачки бързах към курса по есперанто, да не изпусна дума, по-скоро да го науча. И, съвсем честно казано, напредвах. И няма да е нескромно, ако Ви кажа, че бях една от първите.

На кафето все по-често се показваше образът на чужденеца, точно такъв, какъвто беше в моите мечти. А покрай сами него се извиваше дългият път, по който щяхме да пътуваме заедно, отвеждащ ни в далечни, незнайни страни, пълни с чудесата, сътворени от моите блянове. Понякога на кафето се показваше и образът на една жена. С времето тя се оформи в приятелката на майка ми. Значи, няма да отида сама в София. Това беше много добре. Сърцето на мама се отпусна.

И ето, дойде желаният час. Стана както предсказваше кафето – дойдохме двете, аз и приятелката на майка ми, в София, точно когато бяха пристигнали гости чужденци – есперантисти.

Сърцето ми щеше да изхвръкне. Сега, сега вече мечтите ще станат реалност, бляновете – действителност!

Предполагам, че знаете какво стремежът към нещо прави човека оживен, очите му са изпълнени със светлина и блясък. Усмихнат е, сияе. Точно такава бях аз, като отивах на срещи с есперантистите. Колко е хубаво – мислех си аз, преливаща от радост, че Заменхов е измислил този език... На него ще дължа щастието си...

Веднъж салонът беше препълнен с есперантисти. Оживлението беше голямо, поради гостите чужденци. И всред многото, виждам едного, който ме накара да прикова поглед в него.

«Този е! – помислих си аз, – този е!» – и го гледам, а по цялото ми същество се разливаше чудна радост. Но трябваше да го заговаря. Ах, този Заменхов, добре, че бе измислил чудния език, иначе как бих могла да заговоря с този чужденец?

Споделих със спътницата си, която по поръка на майка ми ме съпровождаше навсякъде, че най-после го открих... Тя ме насърчи: Да, точно този бил... Сега бил решителният момент... Дори съжали, че не е изучила есперанто, за да му заговори първо тя и да ме представи на бъдещия ми жених.

Колкото го гледах, толкова го чувствувах по-близък. Та какво собствено ще се боя? Нали този е, когото чаках и който ще ме отведе в незнайния свят?... И аз, цяла сияеща, изпълнена с възторга на бъдещото ми щастие, приближих и заговорих с него.

Очите ми срещнаха неговите. Ах, какви хубави очи! И колко хубаво, свободно говореше есперанто. Разбира се, по-добре от мене... Тия чужденци наистина всичко знаят по-добре от нас... Но мене все пак ми пречеше малко и вълнението.

Говорихме. Какво? Не помня, или – по-право, няма защо да Ви го разказвам. Само ще Ви кажа, че никога не съм говорила с толкова преливаща светлина в очите и усмивка на устните.

Най-после настойчиво го помолих да ми даде адреса си. Той ме погледна с особена усмивка в очите, извади чудно хубаво перо и написа адреса си.

Тъмен облак забули слънцето на моите мечти. Дишането ми стана ускорено, но не от радост... а от провалянето на моето така близко щастие – той беше българин...

Аз му благодарих, все още с усмивка, която разкривяваше навярно устните ми, поемах спазмично дъх и, климайки с ударената си като от гръм глава, аз се отдалечих.

Може би той се бе малко учудил? Навярно не е разбирал защо така бързо се отдалечавах и искаше да продължи разговора... Но аз се мушнах в навалицата и изчезнах. А заедно с това изчезнаха и всичките ми блянове.

На улицата ме настигна приятелката на майка ми и, разбира се, на нея излях всичката си мъка, като й казах, че кафето й нищо не познава.

– Не е виновно кафето – рече авторитетно тя, – но защо българските есперантисти нямат специален, български знак, та да се отличават?

Не й казах нищо, защото в този момент ми се плачеше, но после, като размислих, реших, че е права.

Два дни не излязох никъде. Но на третия мъката ми се разсея малко и излязох, но този път сама. Използвах момента, когато приятелката на майка ми спеше дълбокия си следобеден сън. Исках да се поразходя сама, чужда, неизвестна на никого. Представях си, че съм в някакъв далечен, непознат град, някъде накрай света. Тази илюзия някак си ми възвърна духа и се спрях пред витрината на голяма книжарница с много книги, все на чужди езици. Може би, мислех си аз, ще има и някоя на есперанто, за да я купя. Нали съм в чужда страна? Само есперанто зная и само на този език бих могла да чета...

Така дълбоко се бях унесла в съзерцанието на книгите, че леко трепнах, когато някой до мене каза:

– О, кара самидианино, бонан тагон!*

Вдигнах изненадано глава. Гледаха ме хубавите черни очи на есперантиста, когото бях молила за адреса.

Пламнах от смущение. В първия момент ми се поиска да избягам, но черните очи ме гледаха с някакви хубави, игриви светлинки в тях.

– Къде се изгубихте? – запита ме той. – Два дни Ви търсих между есперантистите.

– Защо? – можах най-после да запитам аз.

– Така, да Ви видя... Понякога се случва да срещнем някого и от първия миг ни се струва близък, познат...

– А, да – отвърнах аз, защото не знаех какво друго да кажа – и го погледнах. Той ме гледаше все със същата хубава усмивка в очите.

– Ще дойдете ли тази вечер в клуба? – запита ме той.

– Не зная...

– Заета сте нещо?... Със среща някаква неотложна?...

– О, не – съвсем искрено отвърнах аз.

– Тогава какво Ви пречи?

Наведох глава и въздъхнах дълбоко.

– Да повървим малко – предложи той – тук пречим на минувачите.

---

* на есперанто: «О, скъпа съмишленичке, добър ден!» (бел. М. И.)

Тръгнахме. За какво говорихме? Не си спомням, но се намерихме пред входа на Парка на Свободата. Той предложи да влезем.

– О, не – казах аз – не искам вътре.

– Защо? – учуди се той.

– Така... мама ми е казала...

– Какво ви е казала? – трептяха някакви златни светлини в очите му.

– Казала ми е... гледах го смутено аз – в гора да не влизам с...

– Та това не е гора, градина е.

– Гора е, гора... виждам аз навътре – настоях аз.

– Та Вие на колко сте години?

– Току що навърших двадесет и една.

– Значи, пълнолетна сте.

– Нищо.

– Но само до малко, до езерото.

– Не, не. Първата крачка води втората – така ми е казала мама.

Той се разсмя силно, с глас. После ме запита:

– Та вие досега с никого ли не сте излизали на разходка?

– Не съм.

– И не сте имали симпатия?

Поклатих само отрицателно глава.

– Как е възможно това? Та вие сте хубаво момиче.

Стоях с наведена глава и пламнали бузи. Нима можех да му кажа, че съм мечтала само за чужденец?

– Няма да настоявам – заговори сериозно той, но Вие пък ще ми обещаете, че ще дойдете довечера в клуба на есперантистите.

Погледнах го. Не беше чужденец. Но с какво пък отстъпваше на чужденците?

Няма да Ви разказвам с подробности. Само ще Ви кажа, че след един месец сключихме с него в нашето планинско градче брак. Той бързаше, защото щеше да заминава за чужбина...

Отпътувахме заедно. И сега Ви пиша от далечната чужда страна. Но искам да Ви доверя, че колкото времето минава, толкова се радвам, че моят другар е българин и че скоро ще се върна в България. Защото, уверявам Ви, няма по-хубава страна от нашата, с нейните гори и планини, с нейните долини, реки, езера. С нейните високи върхове, вдигнали чела в чистите сини български небеса!

4. Служебна бележка

БЪЛГАРСКИ ЕСПЕРАНТСКИ СЪЮЗ
СОФИЯ
п. к. 66 тел. 3–26–82

До Софийската Митница
ТУК

София, 10.I.1972 г.
№ 36

СЛУЖЕБНА БЕЛЕЖКА

Другарката НЕВЕНА ГЕОРГИЕВА НЕДЕЛЧЕВА е есперантистка и взе участие в литературния конкурс в Италия. Там тя получи III награда, заради което комисията на конкурса й изпраща диплом и медал – бронзов III степен.

Молим настоящето да й послужи пред софийската Митница, за да освободи изпратения й медал.

СЕКРЕТАР: (Подпис: Ив. Сарафов) (ИВ. САРАФОВ)

ПРЕДСЕДАТЕЛ: (Подпис: Н. Алекс.) (Н. АЛЕКСИЕВ)

81. Невена Неделчева на 5 години, между майка си и баща си.

82. Невена Неделчева и брат й Неделчо.

83 а

83 б

83 в

83 г

83. Невена Неделчева в различна възраст

84 а

84 б

84 в

84 г

84. Невена Неделчева като млада

85. Невена Неделчева /в средата/ на Витоша

86. Невена Неделчева с лодката

88. Невена Неделчева

89. Учениците на Невена Неделчева в село Брезе, пред училището, 1940 г.

90. На Бивака – Невена Неделчева и Л. Лулчев с гръб към обектива – вижда се Учителя

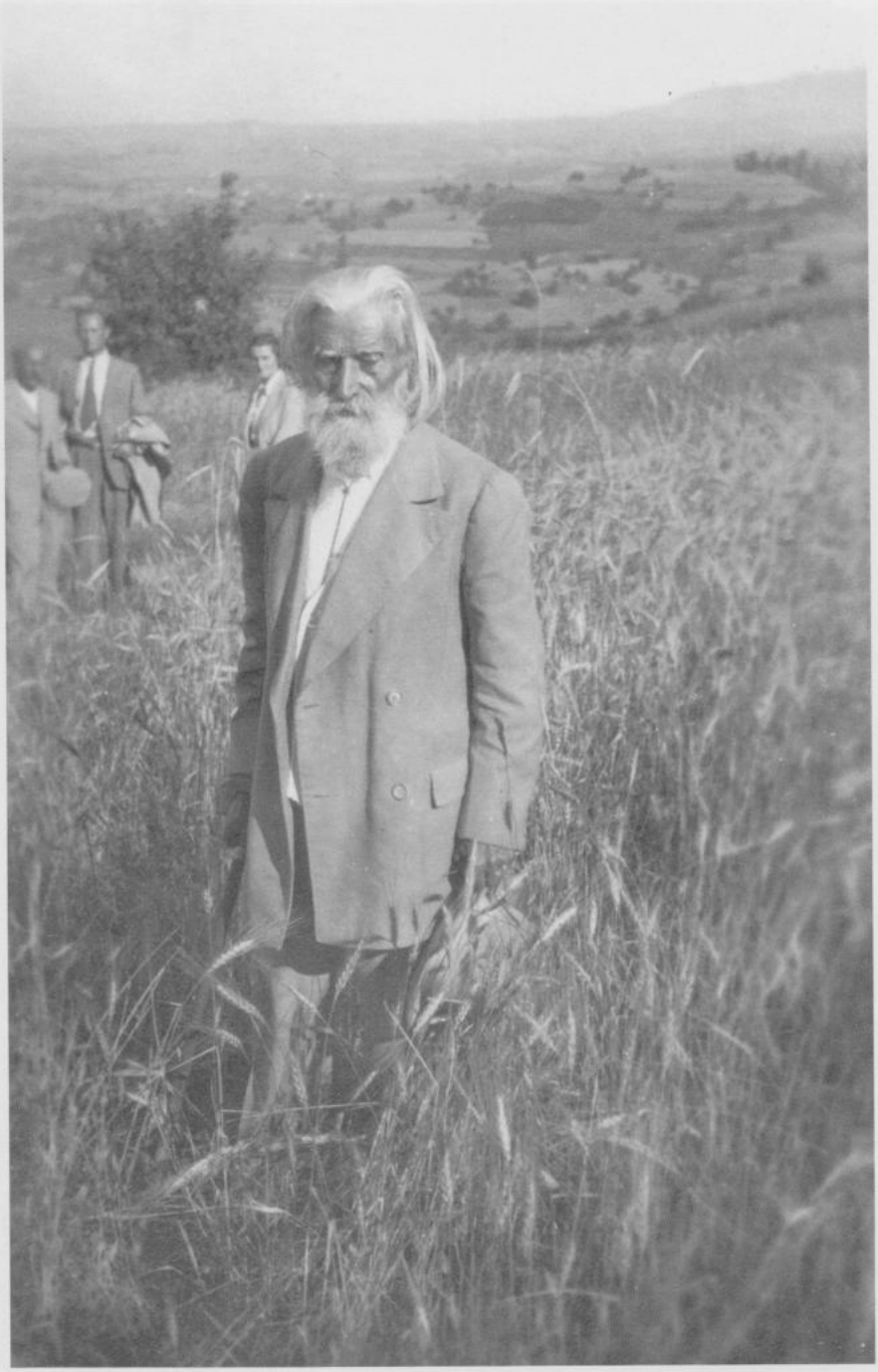

91. Последните снимки на Учителя в село Мърчаево.
В далечината се виждат Любомир Лулчев, Крюгер и Невена Неделчева

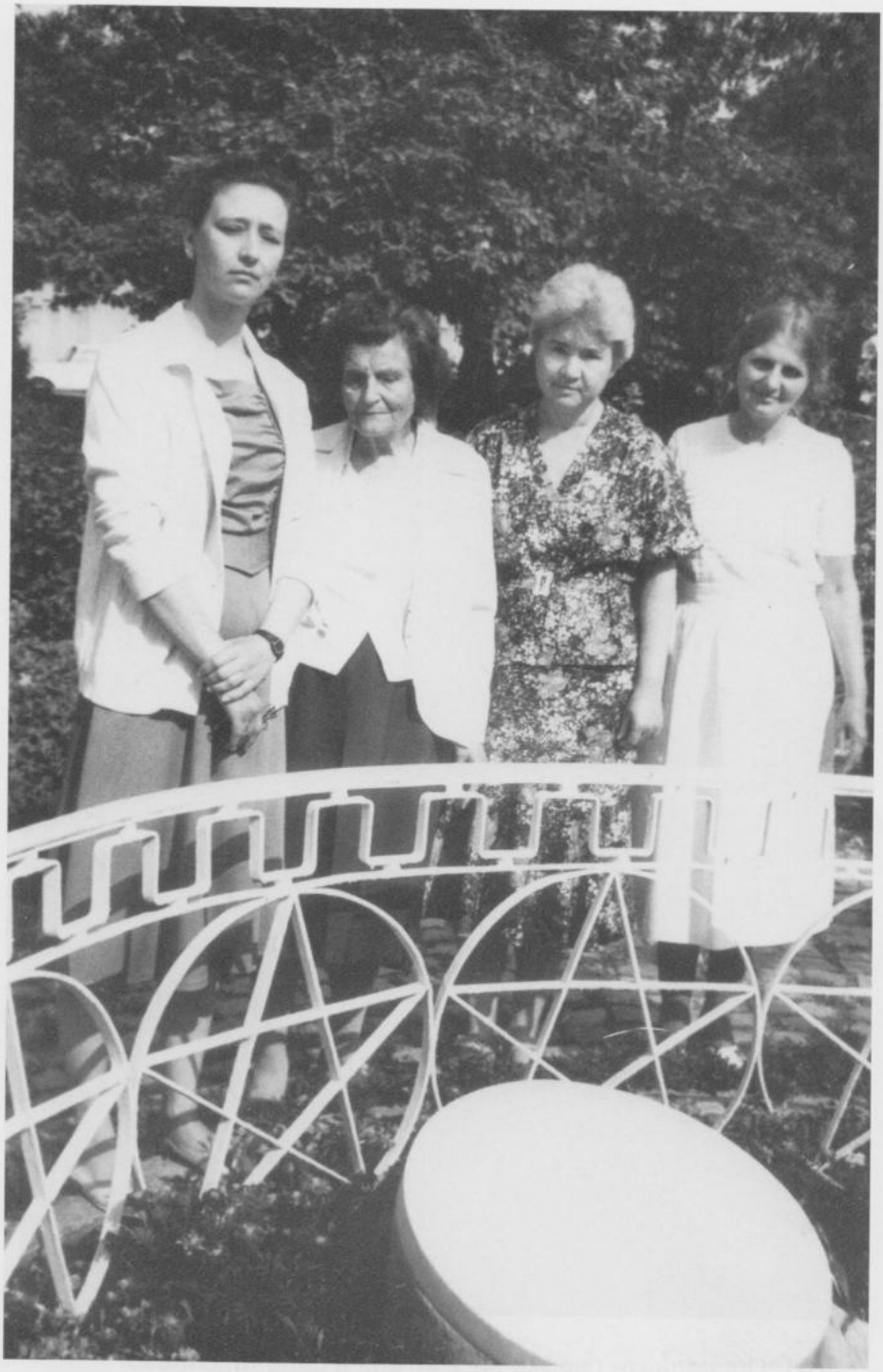

92. Невена Неделчева пред мястото на Учителя, втората отляво

93. Невена Неделчева с приятели. Вдясно е Благовест Тошев

94 а Невена Неделчева

94 б Невена Неделчева

95 а Невена Неделчева

95 б Невена Неделчева

96а Невена Неделчева

96 б Невена Неделчева

5. Спомен за Невена Неделчева от поета Стефан Соколов

Познавам Невенка от дълги години, като една от най-добрите есперантистки. Когато узнах за нейната кончина, с болка си казах: Отиде си още един от нашата стара гвардия. Но не, тя още дълго ще живее в сърцата ни.

Невенка Неделчева още от своята младост принадлежеше към Бялото Братство, вярваше, че нашият живот и след физическата смърт не спира. Душата преминава в някаква по-висша форма в ефира.

Когато тя, на възраст вече, дойде в есперантското движение, намери принципи и идеали, близки с тия на привържениците на световно известния Петър Дънов, именно – любов към ближния, мир, солидарност и разбирателство без езикови прегради. Поради това вратите на Есперанто са широко отворени – както за вярващи, така и за атеисти. За щастие земният живот на Неделчева продължи достатъчно дълго. За нея ръководителят на Есперантския литературен кръжок Асен Григоров – София, казваше: «Тя е един от най-добрите разказвачи.» Невена Неделчева посещаваше най-редовно събранията и тия на кръжока и когато изразяваше своето мнение за съчинението на някой кръжочник, не отстъпваше от своята гледна точка – прозата или поезията не само да има художествена картина на живота, но и идейна, да го направят да стане още по-добър. Тя беше строга и безкомпромисна, особено ако някой си позволи някакъв литературен цинизъм. В тоя смисъл нейните разкази бяха за пример – не само майсторски изработени, но винаги с високо идейно съдържание, но и здраво морално ядро. За жалост, дълго време не бяха отпечатани нейните разкази в България. Накрая, за нейна и наша радост излязоха нейни два сборника: «МАЙЧИНА ОБИЧ» и «ПРЕЗНОЩНО ДЕЖУРСТВО». Нейните разкази се четат не само в България, но и в чужбина с най-голямо удоволствие.

Незабравима ще остане за мен оная вечер, когато ние, софийските есперантисти, се бяхме събрали на вечер, посветена на нейните произведения. Публиката развълнувана я аплодираше. А авторката вече беше застанала до вратата на салона и, усмихната, размахваше ръка за сбогом и за благодарност към всички. Тя живееше сама на Изгрева, но сам ли е човек, който като нея нарича хората свои приятели, съидейници – духовни свои братя и сестри!

Стефан Соколов – поет

6. Спомен за Невена Неделчева от Николина

Познавам Невенка от нейното творчество, четях с едно преклонение романите ѝ, предавах ги и други да ги четат, защото те те грабват от началото. Станахме много близки, макар че тя с всички имаше една дистанция – не бе от гордост, а особеност в характера ѝ. Почти всяка сутрин играех с нея Паневритмия. Въпреки че живееше в «Люлин», тя първа идваше, с голяма дисциплина и предана ученичка на Учителя. С нея редовно посещавахме събранията и сбирките на литературния кръжок «Асен Григоров» с ръководител Райна Арнаудова и с нея, не само на беседи, но и по есперантска линия станахме близки, както бяха двете с Невенка. Много ги уважавах и се учех от тях. Една сутрин, докато играехме Паневритмия, тя ме погледна особено, каза ми, че вижда миналото и бъдещето ми, така ме окуражи с хубавите си думи за мен... Бях изумена от ясновидството ѝ. Питах я как пише, а тя с една скромност ми каза:

– Просто сядам на машината, дали на български или есперанто – от горе ми се диктуваше какво да пиша: разкази или романи.

Помолих я да ѝ прочета едно мое разказче за «Моите цветя». След като го свърших, строго ми каза:

– Ти да не си мислиш, че си Тодор Живков, на който му пишат докладите?!

Повече не поисках помощта ѝ. Защото тя бе права – ако сам не се трудиш прекомерно за своето израстване, никой не може да ти помогне!

Последните години преди да си замине, с всеки ден ставахме по-близки. Исках да я взема и да я гледам при мен, да ѝ давам топла храна и други услуги. Бях при нея 10 дни и разбрах, че се нуждае от човек до нея.

Чрез една позната тя ми препоръча Данчето. И двете бяха журналистки, а тя нямаше къде да живее. Пренесе се при нея, гледаше я много добре. Живееше в тясната ѝ кухничка, а Невенка – в стаята си до края. Впоследствие Данчето изплати гарсониерата ѝ, продължаваше да живее докрай в кухничката.

Споделяше с мен как, като напишела нещо, и отивала със свито сърце при Учителя, но с надежда, с вяра в Божествените Му всестранни знания, излизала окрилена, а Той кротко ѝ казвал:

– Пиши! Греби, вода има много, давай да пият жадните за чистота.

Така тя, бедната учителка, книга след книга, написва 18 романа, детски разказчета и много разкази печата на есперанто, получава благодарствени писма от цял свят. Така Словото на Учителя стигаше навсякъде чрез нея. Мъчно ѝ беше, че в Българо-есперантския печат не ѝ печатаха, а за щастие в Будапеща – Унгария, ѝ издадоха на есперанто два сборника: «Майчина обич» и «Презнощно дежурство». Тя пари за това не взе, а поиска само 10 книжки, които подари на приятели. Незабравима ще остане за мен с чистотата си – след всяко гостуване на сестри от провинцията переше чаршафите им, посрещаше ги за Бога.

Придружих Невенка до Пловдив на някаква конференция. Когато не беше добре, отиваше при брат си в Панчарево и там ходих няколко пъти да я видя. Живееше много бедно и се налагаше да си продава нещата – на мен един шлифер и едни хубави обувки, и то само по за 10 лева. Когато я придружавах до ЕЛ ШАДАЙ, бе истински празник и за двете ни. Макар да не обичаше да говори много, научих много от нея – така, между редовете, с моята вродена интелигентност.

На мястото в градината бях,
но там Невенка не видях,
а тя винаги между цветята беше,
но сега болна дома си лежеше.

Под малката черешка се спрях,
и малко черешки ѝ набрах.
На Невенка ги занесох,
поднесох ѝ ги с наша песен.

Те розовички са на цвят,
с необикновен вкус благат.
Дребнички са и горчивки,
но Невенка много ги обичаше.

Красива учителка като млада,
тя неповторими съчинения създаде.
Пишеше там, дето Учителят седеше,
и над всяко цвете като над дете бдеше.

Николина Маврова Славчева
София, 1756, кв. «Дървеница», бл. 13, вх. В, ет. 1

7. Обичам... от Владимир за Невена Неделчева

«Уви, защо споменът за грешките на моята зора ме кара да въздишам? Може би трябва мъж да обичам? Ах! Ако бих обичал мъж, чувствам, че ще бъда все същият; времето никак не променя сърцето: та нали така се люби?...»

Шевалие Де Бонде

Обичам...

Обичам светлите ти аз очи,
в които се оглежда пролетта,
обичам грейналите в тях лъчи,
що леят твойта вечна доброта...

Усмихнат ли се те на мен,
аз виждам в тях душата ти,
която грей кат чуден ден –
в тях благостта безспир трепти!...

Аз виждам твоя слънчев път,
по който ти вървиш без страх...
Далечен, хубав Божи кът
те мами с плам без грях!...

В душата ти прозрачно чиста
се днес оглежда всеки лик –
тя твойта радост тъй лъчиста,
на всеки жаждущ е отклик...

В очите ти обичам светлината,
която грей кат чуден ден,
обичам жеста дивен на съдбата –
духа на тоя миг блажен!...

Зная, че ще Ви изненада това стихотворение, с което изразявам едно чувство, което много, много отдавна се е родило в мене и днес добива едно «реално» изявление, защото смятам, че не трябва да умре, преди да го узнаете.

Недейте ми се сърди!... Можете ли да попречите на птиците да хвърчат, на славеите да пеят, на Слънцето да грее?... Можете ли да забраните на сърцето да обича, дори на своето собствено?...

Защото и потребността от велика и истинска любов е постоянна, въпреки всички разочарования, горчивини и страдания от погрешните увлечения. Любовта е, именно, самият човек – тя има същото развитие и тя се стреми към по-висшето, по-доброто. «Никой болезнен опит не може да унищожи съвсем любовта и нуждата от нея» – е казал Блох,

Защото радостта и красотата от една велика любов изпълнят сърцето така чародейно и силно, че дори и бляскът на Слънцето бледнее пред тях!...

Желае ви здраве и щастие: Владимир
София, 18.IV.1949 г.

8. На Невена Неделчева от Зора Станкова

Сред шума на камиони,
леките коли, файтони
в многохилядния град –
лукс... преяждане и глад,
аз вървя посред тълпата
и жадувам красотата:
обич братска – светъл блен
да огрее моя ден!

* * *

Виждам път... Слънце грее –
Витоша ли синя пее?
Хора чужди в равни друм
вдигат в пътя само шум...
И замислено вървя –
стих ли някакъв мълвя?
Някой шепне ми: «Върви,
мъката си забрави!»

Търся... питам разни хора,
номер «9» търси взора...
Марта, носех твоя лик
и познах те в същий миг!

Колко нежност – плам в очите,
сякаш в небеса звездите
пламнали посред нощта
да облеят с зрак света...

* * *

Мислех често в самотата
где да найда светлината?
Вредом срещах само мрак
и в човека страшен враг...
Некой шепне ми в душата:
«тамо горе в планината
музика ефир звучи
в Изгрева, облен в лъчи!»

Зора Станкова – Видин, София, 9.VII.1947 г.

9. Към сестра Невена, от Райна Каменова

О, вярвай, обична и мила сестра Невена,
от Бога дарена сестра вдъхновена –
животът ми дружно с теб преживян
на Изгрева светъл и благословен,
не беше случайност безсмислена, лека,
а беше съдбовна и жива пътека
към оня възвишен и свят идеал,
Учителят който ни бе завещал.
И неслучайно Той тебе насочи,

чрез тебе към Изгрева път ми посочи,
защото си ти избрана сестрата,
отдала всецяло на Бога душата.
Гореше и в мене към Бога стремежа,
но още неука и още невежа,
без да промислям и да съзнавам,
че в тебе тревоги и болки създавам.
Но вече по-мъдро и аз размишлявам,
и пътя си жизнен с теб оценявам...
Невено, отхвърляй петната на злото,
сестрице, аз моля, помни ме с доброто!...

В отговор на твоето писмо до мен с дата 7.II.1989 г., София,
за което съм ти благодарна с обич безкрайна
и не съм толкова черна, а благодарна и вярна!!!

Сестра ти в Христа – Райна [Каменова]

10. «Помни!» от Райна Каменова

Когато, братко, си готов
да раздаваш ти с любов
небесни дарове лъчисти
с красиви мисли чисти,
а получиш за отплата
тежка рана във душата
от невежество и глупостта
ти дълбоко си ранен,
че запитваш се сломен:
– Защо ме, Боже, нараниха –
и страдания дариха?...
Но в мъката на самотата
глас зашепва ти в душата:
– Помни! – изпитва се човека,
възлюбил тясната пътека
да строи живота нов
със Христовата Любов!
След всеки изпит и страдания
изгряват слънчеви сияния
за верния във Любовта
под благослова на Христа!...

Посветено на теб за незаслужените ти страдания,
а на мен – и за изпитания!

С обич и благодарност безкрайна – Райна [Каменова]
21.II.1989 г.
гр. Видин

11. За Невена Неделчева от Николина Славчева

Ти беше толкова красива,
Невенке, сестрице мила!
В бедност живя, но бе щастлива,
но с ум-светкавица в тъма-сила.

Романи, разкази Невена написа,
на есперанто ти разкази преведе.
Четат те от градове, села, ни слиса...
Унгария те оцени – книги издаде.

Ненадминатa бе в предпразничните дни
за Учителя да поработим, да сторим нещо.
Да почистим добре цветята в градината,
да прекопаем, и всичко ти правеше вещо.

Пеехме и песни от Учителя недопети...
Мелодични, толкова чисти и свети.
Да, Той като слънце слезе на Земята,
с Любов да стопли сърцата и душата.

А всяко породено в тебе съмнение
ти превръщаше във вяра и умение.
На тия, що грешат, ти подаваше ръка,
щедро ги даряваше с топлота, доброта!

Винаги с Бога към вечността,
докато душата ти напусна плътта,
ще те четат, Невена, младежи, деца,
че остави след себе си ярка следа!

Ти и днес си жива, Невенке, и ни помагаш,
както приживе нещата на място слагаш.
Героите от романите ти са щедри и чисти,
не са измамници, алчни, но хора лъчисти!...

Невенка често ми рецитираше «Сърцето на поета».

XIII. НЕВЕНА НЕДЕЛЧЕВА ЗА СЕЛО БРЕЗЕ*

Необходими мерки за културно и духовно повдигане на селото

1. Основата за всяко духовно и културно повдигане е ЧИСТОТАТА – във физическо, сърдечно и умствено отношение. Като най-долно и основно стъпало, откъдето трябва да се тръгне за изкачването по стълбата на културата, е чистотата във физическия свят. А за постигане на тази чистота е най-необходима водата.

В много села водата е недостатъчна. А щом като водата е малко, не може да се запазва необходимата чистота, както по къщите, така по самите хора.

Тук наоколо има води, които, по липса на инициатива и средства стоят неизползвани, а хора от съседни селища ходят с каци и бурета за вода от далечно разстояние и с тази вода, която запазват с дни, едва могат да задоволят жаждата си, камо ли да се стремят да поддържат елементарна чистота и хигиена.

Затова е необходимо най-първо да се прекара в селищата изобилна вода и после селяните сами ще привикнат да я използват за най-красивото в живота – чистотата.

2. Да се прегледа от вещи лица кои култури в дадено село и област могат най-добре да виреят и да се упътят селяните в това. Защото в много места, което може да звучи малко невероятно, не използват местностите – земята, за най-подходящите земледелчески култури. Да се поощрява и застъпва овощарство, като основа на новата бъдеща светла култура.

Тук, в околностите на село Брезе, вероятно могат да виреят много плодни дървета, тъй като вирее добре орехът, сливата и други плодни дървета. Затова е необходимо да се пратят в селото хора, които да изтъкнат на селяните ползата от овощните градини и да се подтикнат към засаждането на такива. И държавните разсадници да отпуснат на села, които искат да засаждат околните си местности с плодни разсади, най-крайно ниски цени, тъй като селяните не разполагат сега с много пари. После там, където има планински склонове, по които могат да виреят плодни дървета, да се засаждат с такива, а не да се залесяват с борове и други дървете, от които все има, разбира се, но все пак не донасят онова, което биха донесли едни сливови гори, каквито ги има в Северна България около Трявна, Плачковци и други – там има цели гори от сливови дървета. Затова и там се забелязва и разликата в характера им. Там хората са сравнително по-интелигентни, по-щедри и по-добри. Щедростта идва от изобилието. И тъй като в България могат много добре да виреят почти навсякъде по заселените места плодни дървета, то държавата трябва да предприеме всички необходими мерки за засаждането им, чиито плодове ще бъдат като храна и поминък за населението.

Тук доста околни баири са залесени с борове, които биха могли да бъдат залесени по същия начин – трудова повинност – с плодни дървета. Защото и плодната храна ще влезе като основа за новата човешка култура.

3. СВЕТЛИНАТА е също тъй един от най-главните фактори за повдигането на културата. Тук, по селата, ако се влезе в една стая, ще се види да свети едва-

---

* Село Брезе е към община с. Искрец, които са в района на гр. Своге. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

едва една малка лампа и около нея се е насъбрало цялото семейство. Там е (и) дядото, и бабата, и майката – работящи и малките деца – бебета – и по-големите ученици, които се мъчат в тая полутъмнина да пишат домашните си и с това твърде рано захабяват очите си. И всичко това е, защото газта е скъпа. Поминъкът е слаб, парите – малко, и се икономисва от светлината. А там, гдето се икономисва от светлината, там се прахосва здравето.

Затова на селото трябва да се даде обилна светлина – Голяма светлина. Ако не може навсякъде да се прекара електричество, то газта трябва да бъде намалена до минимум – възможно най-евтина, за да могат хората да я употребяват за по-добро осветляване на домовете си.

Че държавата имала приходи от газта и затова я правела по скъпа. Нека държавата знае, че най-големият й приход са здравите и просветените й граждани.

4. Въпросът за управата на селото днес е много объркан. На много места общините от няколко села са слети в едно. Това може да е наглед едно икономично предвиждане от страна на държавата, но то се отразява крайно неикономично за селата, чиито общини са в съседното село. И тогава се явява една картина, която показва най-ясно положението, в което се намират нещата. Селото, в което се намират събраните няколко общини, намира в касата си доста пари и ги употребява почти изключително за свои цели – задоволяване нуждите само на своето село. А за другите села не отпуска нищо. Понякога по бюджет се гласуват известни суми, но които не се отпускат. Такъв е случаят с Брезе. Общината е в Искрец – близко село. И Искрец е окупирало всичките суми, които употребява за уреждането на селото, тъй като има намерение да го прави удобно и привлекателно курортно село. Не се отпускат никакви суми за Брезе. За училището не се дават елементарните необходими потреби. Училището е правило няколко пъти официални искания – молби, оплаквания, но без резултат. Не се отпускат пари даже за метли, с които да се изметат училищните стаи. Също и за чинове за децата. В училището липсва и една от най-важните необходимости – вода, – когато вода има обилна наблизо и трябва само да (се) прекара. Децата трябва, когато са жадни, да тичат в кал, в сняг, на около 10–15 минути разстояние, да пият вода. Също и за да си омият ръцете, ако това стане нужда. В училището няма нито стомна, нито някое казанче с вода, което е тъй много необходимо за всяко училище. Правени са молби няколко пъти да се прекара тая вода, и досега – никакви резултати.

Училищното настоятелство е правило официални искания – но пак без резултат. Тия, които държат общината, касата в своите ръце, не мислят (за друго,) освен за своето село. Затова е необходимо да се пратят лица, които да разгледат тия въпроси, които, вярвам, не са само в това село, а ги има и другаде, и да се даде необходимото нареждане да се разпределят сумите за поддържание на всички села, които влизат в слятата община.

5. Да се призоват селяните – може, след като наесен завършат земеделската работа на трудова повинност за работа, която да е в полза на селото. Защото, след като се привърши земеделската работа, жените продължават да работят и вкъщи – предат, плетат, тъчат, а мъжете почват да пълнят кръчмите – от нямане работа. Затова трябва да се изпращат ПРОСВЕТИТЕЛИ в селото – било в лицето на учители, било в лицето на други хора, които да събудят в селяните разсъдъка, да им предадат картини за по-добро бъдеще, ако те през това свободно време се заемат да направят нещо добро, което ще бъде общо за цялото село.

Така например в села, които се намират в планински местности и има много камъни – да се образуват трудови групи от селяни, които да донасят камъни с колите си и (да) поправят най-първо пътищата си, в които газят в кал до колене – (като) случая с Брезе – навсякъде камъни, а по улиците не може да се премине от кал.

Да се направи при училището една голяма стая – салон за училищна трапезария, където децата да могат да обядват. Това също може да се направи от трудови групи – като донесат макар и камъни, а после и сами могат да го иззидат – майстори има във всяко село.

Също тези безработни селяни могат да работят за прекарването на водите, защото те, и да работят, и да не работят, все пак ще ядат, значи няма какво да изгубят с работата. Трудовите групи да бъдат направени така, че да работят на смени, за да могат да вършат и своите домакински работи – гледане на добитъка и прочие, която работа пак повече се върши от жените тук.

Всякога липсата на работа прави хората склонни към пиене, пушене и прочие подобни погрешки, които при една добра и систематична работа биха се ако не избегнали, то сравнително намалили.

6. Да се изпратят ПРОСВЕТИТЕЛИ в селата и да им се говори за елементарната хигиена на живота – за вредата от тютюна и спиртните питиета, които са вредни както за тия, които ги употребяват, така и за бъдещите поколения. В селото има един предрасъдък – че, за да не ти се смеят, трябва да бъдеш като другите. Някои пият и пушат само защото еди-кой си пушел и пиел – че всички в селото пиели – министрите били пушели и пиели, нали те били учени хора, защо го правят – значи не е вредно, напротив, добро е. И докторите – и те, нали и те са хора!

Трябва да им се обясни кои хора са истински учени – които знаят как да живеят, че да не боледуват и пр. Тези са елементарни неща, които може в града и децата да знаят, но тук, на село, съвсем друга представа имат.

В селата се забелязва, че нямат пари за хляб, но имат пари за тютюн и вино. Непременно трябва да се направи нещо за това – заради техните малки деца, които страдат от погрешките на големите. Добре е да се говори на младите, да се образуват групи от въздържатели и на тях да се поверява грижата за селото – защото те, като трезви, по-добре ще могат да работят от другите. Да се изтъкне, че не е срамно и смешно, ако не пиеш, а обратното.

Но примерът най-много влияе – царят пие и пуши, министрите пият и пушат – водачите значи – учителите, свещениците, докторите – тогава защо и простият народ да не гледа от тях и прави същото. Това е оправданието на пиещите селяни. Затова трябва отгоре да се започне, а може би отвсякъде. Просветният министър, който ще бъде, трябва да бъде истински носител на светлината, като за личния си пример покаже на другите как трябва да се живее поне елементарно хигиенично. И пак виждам, че просветата е едно от най-важните министерства, защото то държи ключовете на бъдещето – какво то ще даде в умовете и сърцата на младежта.*

А за да се постигне това, трябва да се дава преднина на учители въздържатели. Наистина, човек е свободен, но в личния си живот, когато той не е отговорно лице, а като учител, той е вече отговорен пред природата за това, на което той ще научи малките.

---

* За проект за училище на даровити деца виж «Изгревът», том XX, стр. 942, т. 267, стр. 943, т. 273. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

Да се каже, че както се забранява на учениците да пушат, същото се забранява и на учителите в училището – че ако те не искат да съблюдават това нареждание, нека си потърсят друга професия, защото да си учител на малките, то е да владееш изкуството да помогнеш да се развие всичко хубаво у тях, а не една професия само за да се прехранваш.

Просветителите могат да бъдат мъже и жени – жени способни, които да говорят за жените и момичетата – за елементарната хигиена на чистотата в домовете и за тялото на човека. Чистотата, чистотата – това, е което най-много липсва в някои села.*

Тези просветители да създадат читалища, да се изберат хубави книги – защото народът иска да чете, но търси хубавото, което да задоволи неговата душа. И с тези отбрани хубави книги да се влеят нови струи, които да раздвижат умовете и душите на хората и да се застремят към по-доброто и по-хубавото.

Да се създадат неделни четения за селяните на хубави и отбрани книги. Да се подтикне младото поколение към идейност.

Централен държавен исторически архив, фонд 95^{к}, опис 2, архивна единица 2, листове 11, 12, 13.

Лулчев, Любомир. Части от Дневника на Любомир Люлчев за срещите му, разговорите и кореспонденцията му с българския цар Борис III, принц Кирил и Петър Дънов по вътрешната и външната политика на България. София, 25 януари 1938 – 5 май 1944 г. Оригинал. Копия. Машинопис. Ръкопис. 68 листа.

Забележка на съставителя Вергилий Кръстев

Всичко, което бе написано от Невена Неделчева, бе осъществено по време на социализма чрез комунистическата власт. Аз работех като лекар в гр. Своге от 1969 г. до 1986 год. и удостоверявам, че това се изпълни. Аз бях детски лекар и отговарях за училище «Митко Палаузов», в което от I до VIII клас имаше към 1600 ученици. Учениците от съседните села живееха в интернат с хубава сграда и се хранеха сутрин, обед и вечер в ученическия стол, за който също отговарях. Аз работех в детско отделение и всеки лекар имаше т. нар. педиатричен участък, в който влизаха няколко квартала от града и някое училище. А в града имаше тогава три училища. Това го съобщавам като свидетелство, че онези идеи, преминали през главата на Невена Неделчева, можеха да се осъществят само чрез централна власт с програма и грижа за народа. Такава бе истината за това време.

---

* За интернат на бедните деца виж «Изгревът» том XX, стр. 905, т. 82. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

XIV. НЕВЕНА НЕДЕЛЧЕВА

Бележки от Вергилий Кръстев

1. В «Изгревът», том XV, стр. 820–821, 822–823, разказах как се откри Онзи, Който ме бе изпратил да свърша една голяма работа, непосилна за един земен човек. И ми предаде програмата, която трябваше да изпълнявам, която върша и до днес.

2. Ето това нещо не го знаех, кой съм, и че съм изпратен за една работа. Събудих се за духовна работа през лятото на 1967 г., когато бях студент. Знаех за «дъновистите» и за техния Изгрев, защото там на тяхната поляна, където са играели Паневритмия, аз 10 години ритах топка с брат ми и с децата на Изгрева. Но това не го разбирах тогава, че някой е работил в съзнанието ми, за да пробие и разчупи черупката, в която е обвито едно яйце, от което трябваше да се излюпи едно пиле. Но важното е какво яйце е сложено под квачката.

Баба ми развъждаше кокошки, квачки. Те излюпваха пилци и аз много добре знаех как пилето отвътре чука с клюна си, докато пробие черупката си и да излезе навън като пиле. Така и мен някой ме беше сложил под квачка и след определеното време се излюпих. Но трудно човек може сам да пробие черупката; понякога и отвън му се помага – както квачката с човката си пробиваше черупката на яйцето и пилето излизаше. Това беше цяло чудо за гледане.

Бях на 29 години. Тогава се излюпих и пробих материалната черупка на съзнанието си. Но беше непосилно трудно да си в яйцето, да пробиеш сам черупката и да излезеш навън на видело. Трудно бе, а после стана още по-трудно, защото ме откриха враговете ми в кое тяло съм, още когато бях на 1 година. Откриха ме и искаха да ме премахнат, да ме няма изобщо на Земята. Тогава видях онзи, който ме закриляше още след като се родих, та чак досега. Видях го. И винаги съм го виждал, но не го разбирах, защото смятах, че това нещо го има у всички човеци. И майка ми винаги казваше: «Някой от децата ми има късмет, та затова преминаваме през ада, като в последния момент някой протяга ръка и ни извежда на нов път.» Семейството ни преминаваше по пътя на Ада.

И затова ме бяха кръстили Вергилий – за възпоминание от Ада, където Данте Алигиери в своята «Божествена комедия» е включил поета Вергилий как го развежда при онези, които за греховете си изплащат чрез страданията. И което е най-важното, че там са всички политически личности и онези, които са били начело на обществото. Аз заварих същата обстановка, същите духове, които движеха обществото, народ и държава. Същото се отнасяше и за последователите на Учителя Дънов. По нищо не се различаваха.

3. В «Изгревът», том VII, стр. 566–569, съм описал «Дългоочакваната среща». Прочетете я. Без нея няма да може да влезете в материала, който предавам. А без него няма да можете да разберете нищо за Невена Неделчева. Онези, които ме изпратиха при нея, бяха именно Ангел и Тодора от дългоочакваната среща. Вътрешната духовна верига бе задействувана.

4. Така, с топка в крака и по спортно облекло – с анцуг, потропах на бараката й. Тя излезна, огледа ме, аз казах кой ме е изпратил, и че искам да ми разкаже някои неща. Исках среща с мен. Тя ме огледа. Казвам:

– Когато дойда при Вас следващият път, ще дойда с костюм и връзка и няма да ме познаете.

Тя се усмихва. Определи ми среща. На определеният ден тръгнах от студентското общежитие, в което живеех и учех, и през гората се приближих до бараката, почуках.

Невена Неделчева излезна, и като ме видя, направо ахна. Аз тогава ходех много елегантно облечен. Казах й, че ме изпращат при нея, понеже е писателка и понеже не могат да ми отговорят на онези въпроси, които задавах. Тя се усмихваше. Разпита ме за биографията, аз разказах всичко, без да крия нищо. Тя не я хареса, защото бях напуснал родителите си след големи драматични събития и се издържах сам като студент. После разказваше на другите около нея въз основа на това, което й разказах, че не съм благонадежден, и тези, които живееха по бараките, ме отбягваха. А аз реших, че няма да се занимавам с тях и ги напуснах и така отидох при Галилей Величков, а по-късно – при Борис Николов и Мария Тодорова.

5. Така че Невена не ме позна кой съм и защо идвам при нея. А тя трябваше да ме познае, защото сама сподели пред мен, че имам много силен ръководител, че е чувала стъпките ми как съм преминавал гората и съм се приближавал към бараката й. Чула добре, но само толкова. Поиска ръцете ми и ми разгледа линиите на ръцете. Говори общи работи. Но нищо конкретно. Е, каза някои верни неща, но това бе малко, според мен. Ако днес аз хвана и разгледам ръката някому, мога да му говоря най-малко два часа. Това понякога го правех, но сега отказвам – пазя си силите и времето. Няма никакъв смисъл да се разправям с хора, които са още в яйцето. Освен това сега има «Изгревът», 22 тома, и всеки сам може да се обучава.

6. Запита ме какво съм чел и какво знам. Отговорих, че съм чел «Браман Чатърджи», преведено през 1915 г., за потайната философия на Индия. Изслуша ме какво знам. Накрая ми препоръча да чета Словото на Учителя Дънов. Разделих се с нея, като ми каза, че не допуска хората близо до себе си, държи ги на разстояние, за да не им се сблъскат орбитите, ако се прекръстосат, и че повече не желае среща с мене.

Каза ми, че човек се движи по своя вътрешна орбита и че за всеки човек е определено с кого ще се срещне. Така ми беше определено да се срещна с нея. А това бе през 1968 г., когато бях на 30 години, а Невена беше на 60 години.

7. Веднъж се намерих на Изгрева, около техните бараки. Няколко души се караха. Бяха излезнали навън, на улицата – раздърпани, окъсани, разчорлени, и се караха. Аз стоях настрана и гледах втренчено и не можех да повярвам, че Високият идеал от Словото на Учителя е паднал толкова ниско, закопан в земята пред тези дървени саморазрушаващи се бараки, оградени с бодлива тел. Тя ме видя, позна ме, разбра в какво недоразумение съм, приближи се и каза:

– Не ни гледай! Ние сме карикатури. Ние не сме образци на Високия идеал от Словото на Учителя. Ние сме изопачението. Затова чети Словото, дръж се за Учителя, върви си по своя път и не идвай тук, за да не се сгромолясаш като нас, до бараките.

Запомних го. И повече не ходех там. Не ги исках, тези бараки с бодливата тел. Това бе опорочението на Високия идеал. Тези бараки и днес съществуват, но в друга форма – в главите на много хора.

8. И така, аз се срещах, вече нелегално, с Галилей Величков – един път всяка седмица, в ден сряда, и там слушах и запаметявах всичко. Това продължи 12 години. Посещавах и други приятели, като Мария Тодорова и Борис Николов. Там научих коя е Невена Неделчева и кой е Любомир Лулчев. Разпитвах, проуч-

вах ролята на Лулчев. Много неща научих от Елена Андреева, което е описано в «Изгревът», том IX, за нейния роман с него. Научих, че заради връзката между Невена и Любомир, всички са ги отблъсквали и са странели от нея. А от самата Невена научих как тя, когато е била ученичка в педагогическата гимназия в Стара Загора, то там Лулчев е дошъл в гимназията и е чел някаква лекция. Тогава тя се среща с него. И заедно с него пристига в София и живее на тавана на същата къща, където е живял Лулчев със съпругата си Гела. За справка за неговата дейност виж «Изгревът», том VIII, стр. 622–640, както и снимките №35, 36. Също виж и стр. 543–547. Виж «Изгревът», том VII, снимка №15. Виж «Изгревът», том IX – «Моят роман», стр. 576–668 и снимките № 32, 46, 47, 48. Виж «Изгревът», том XX и XXI.

9. Веднъж отивам при нея, срещам я на улицата и задавам няколко въпроса за Лулчев. Тя се изненада.

– Кой те изпраща?

– Никой, аз сам идвам, за да те разпитвам.

– Изпратили са те и са ти казали, че съм била приятелка и любовница на Лулчев.

– Да, разказвали са и други неща. Но аз искам да питам как така арестуваха Лулчев, когато Учителят е на Изгрева и Той управлява Небето и Земята?

Тя се стресна.

– Ти така ли смяташ – че Учителят управлява Небето и Земята?

– Не само смятам, но съм убеден в това и го виждам.

Разгледа ме внимателно и ми разказа това, което търсех:

– Комунистите още не бяха дошли на власт. Беше месец август. Изведнъж софиянци видяхме как се издигат облаци дим от двора на двореца. И през деня, и през нощта димът се въздига до небето. Всички разбират, че дворецът гори архивите и документите си, защото усещаха, че идват руснаците тук и комунистите. Отивам при Учителя в Мърчаево, срещам се с Учителя и Му казвам:

– Учителю, три дни в двореца горят архивите си, пушекът се разстиля по цяла София. А дневникът на брат Любомир Лулчев е в бараката му в чекмеджето на масата му. Да го взема и да го изгоря. Какво ще кажете на това?

Учителят стана строг и с пръст ми посочи:

– Няма да пипаш дневника му и да го изгаряш. Нека си стои там. Той нали го писа, за да се прочуе. Нека да види сам дали дневникът му ще го спаси.

И Учителят ме отпрати. Лулчев беше задържан от комунистите, които дойдоха на власт. Разпитваха го заедно с другите министри. За да докаже, че е невинен, той им казва, че има дневник и че си е записвал разговорите с царя, и че се намира в стаята му в чекмеджето на масата. Отиват, взимат го, четат го и там намират онова, което търсят, защото дворецът е изгорил вече архивите си. За този дневник го осъдиха и го разстреляха. Ако го бях изгорила, нямаше да имат доказателства срещу него.

Аз слушам и питам:

– А има ли още неща?

– Има, как да няма.

– Ами защо не ги опишеш?

– Абе, те не са за разказване и слушане, а камо ли да се напишат. Те са неописуеми чрез думи и чрез молив. Те са неразбираеми за обикновеното човешко съзнание.

Така завърши и тази среща с нея. Запомних я.

10. Бях на работа като лекар няколко месеца в Сливенските минерални бани през 1969 година. Бях се свързал с Методи Шивачев в Нова Загора, където често отсядаше «дедо Влайчо», големият ясновидец.* Той се движеше нощем, криеше се, защото властите го преследваха за неговите пророчества и за това, че го следваха тълпи народ. Бяха ми казали, че там ще го намеря. Отидох, приеха ме и там се срещнах отново с Невена Неделчева. Аз тогава бях във фаза, когато в мен работеше пророчески дух и каквото казвах, се сбъдваше – за моя най-голяма изненада. Брат Влайчо веднага позна пророческия дух в мен, викна ме и седна до мене, и ме караше да пророкувам първи аз, а след това той добавяше някои неща. Така се изреждаха един след други посетителите. Невена стоеше настрана и запита:

– А мен забравихте ли ме?

Дедо Влайчо отговори:

– Ти нали гледаш на ръце, протегни си ръката и само прочети какво има в нея...

Така не пожела да й гледа. Беше много интересно. Тя не се разсърди.

После ме заведе до брат си и ме запозна с родните си. Аз бях официално облечен и това направи впечатление на околните.

11. Бяхме 1972 година на Рила, властите бяха разрешили да се разположи лагер на дъновистите. Бяхме застанали в една голяма палатка и се провеждаше наряд и трябваше да се прочетат формули. И то обърнати на север. А в палатката нямахме посоката. Аз започнах да се обръщам насам-натам и да търся компаса, който носех постоянно в джоба си. Трябваше да се прочете формула за Истината. Невена се обади:

– Истината е навсякъде и не търсим в палатката къде е север и къде е изток.

Успокоих се. Разбрах, че без знание не може да присъствуваш никъде по света. Без знание не можеш да намериш своя истински път.

12. По времето на комунистическата власт започваха да пускат от архивите на техни изследователи материали за предишните величия. Така дойдоха и до Лулчев. И така списание «Отечество» – едно луксозно издание, започна да издава всеки месец част от неговия дневник, намиращ се в архив на МВР. Имаше исторически справки от Илчо Димитров, който бе станал професор по история. А след 1990 г., след разкриване на някои досиета, се разбра, че той бе служител на Държавна сигурност. Когато публикуваха този материал, аз знаех, че го правеха нарочно. Всяка година комунистическата власт публикуваше материали срещу Учителя. Не пропускаха нито една година. Редовно правеха обиски на Негови последователи.

Така през 1971 г. излезе «Възмездието» на Иван Пауновски. Имаше специална глава за Любомир Лулчев. На всички негови познати, останали живи, им се смразяваше кръвта. Що безсънни нощи са изживели от страхове! През 1981 г. списание «Отечество» в броевете си 21, 22, 23, 24, както и през 1982 г., в брой 1, 2, 3, 4 се публикуваха статии на Лукан Варадинов «Без маски», като имаше глава за Любомир Лулчев. През 1982 г., в брой 13, 14, 15, 16 бе поставена нова поредица от статии под заглавие «Съветникът на двореца» – т. е. за Лулчев.

Това бе една запланувана акция окончателно да се ликвидират спомените на онези, които бяха живели преди 9.IX.1944 година. За последователите на Учителя, които непрекъснато минаваха през гонение, това бе ново изпитание. Мно-

---

* За дедо Влайчо вж. «Изгревът», том III, стр. 129–131. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

зина знаеха кой е Лулчев и че в един дълъг период е работил срещу Учителя. Но го знаеха и мълчаха, а онези, които не го знаеха, гонеха последователите на Учителя заради самия Лулчев. Ето това бе трагедията за всички. Тя стана впоследствие клопка и капан за онези, които публикуваха тези материали. Те сами ускориха разграждането на империята на СССР с т. нар. перестройка, подета от Горбачов – ръководител на тази империя.

13. При тази обстановка аз отивам при Никола Нанков и го питам:

– Този дневник на Лулчев верен ли е или е фалшификат?

– Верен и точен. Специално разпитвах Невена Неделчева. Тя потвърди, че е точен. Само тя можеше да каже това, защото аз знаех, че тя съхраняваше копие на този дневник.

Срещам веднъж, слизайки от рейса, на спирката, Невена и я питам:

– Верен и истински ли е този дневник?

Отговаря ми:

– Да, точен е.

– Ами вторият дневник на Лулчев при Вас ли е?

– За пръв път чувам това!

– Ето, там, в списание «Отечество», се споменава и за втория дневник, който е укрит и още не се намира. А там са разговорите на Учителя с Лулчев.

– Вярно ли е това?

– Вярно е.

Невена се учуди и след това се уплаши. Цялата почервеня и се разтрепери.

– Махай се от мен! – изкрещя тя.

Казах й, че знам от Борис Николов, който е ремонтирал бараката на Лулчев и е намерил дневника на Лулчев и го е предал на нея. Тя се разтрепери. Изведнъж ми казва:

– Слушай какво, ти какво искаш? Искаш да ме вкараш в затвора за този дневник ли?

– Не искам да те вкарвам никъде, но искам дневника.

Тя се отдалечи и започна да се моли на Учителя да я отърве от мен. Няколко часа след това ми се «отвориха ушите» и аз слушах как тя се молеше на Учителя да я отърве от мен. За нея аз бях изверг. И той, извергът, дойде накрая, но не бях аз. Беше друг. И го видяха всички в целия му ръст. Убедиха се.

Но по-голямо наказание нямаше от това – да чуваш и виждаш, че някой се моли на Господа, за да се отърве от тебе. Аз го изживях.

14. През 1989 г. в списание «Отечество», в брой 21, 22, 23 започнаха да отпечатват статии «Лулчев – съветникът на царя». А бяха се изминали 45 години от 1944 година и това бе крайният срок за кредита, който имаха комунистите да управляват, отпуснат им от Учителя. Това нещо го знаех само аз от една разчетена стенограма от Борис Николов за пророчествата, дадени от Учителя за България. Това никой не знаеше, освен мен и Борис Николов. Мълчахме и чакахме. Преди това, на 20.X.1989 г., отивам при нея, в квартал «Люлин», където живееше.

Скромна обстановка, едностаен апартамент и бе сложила по средата на стаята си една печка с кюнци и се отопляваше с дърва. Аз се изненадах, защото софиянци бяха изхвърлили печките и се отопляваха с радиатори, чрез парно отопление. Говорих с нея. Исках от нея да ми предаде дневника на Лулчев, като казах, че от 20 години зная, че е при нея. Отряза ме остро. Не искаше да го предаде. **Не казва, че го няма. Но казва, че няма да ми го предаде.** Поисках да

си напише спомените със срещите с Учителя. Отговори ми, че те са в нейните книги. Поисках архива й, но тя ме изгледа недоверчиво и каза:

– Няма да ти го дам. Ти си последният, на когото ще го дам. Ако никой не го иска, тогава ще ти го предам...

Напълно убедена в това, което казва. Аз гледам и слушам.

Видях, че тя, която се славеше с пророчество, с ясновидски дарби, изобщо не ме позна, нито позна онзи, който стоеше зад мен. Не позна и времето, което идеше за мен. Нищо не позна. И нищо не ми даде. Нищо. Понеже аз носех със себе си една малка нейна книжка – «Как намерих Учителя», подадох я и я помолих да ми я подпише. Написа: «На брат Вергилий с добро чувство» – Невена Неделчева, 20.X.1989 г.

И точно това се случи – не ми предаде нищо. След нейното заминаване се явиха други, които разграбиха всичко, което тя бе съхранила. Всеки е отивал и всеки си е взимал по нещо. Аз бях обиден толкова много, че цели 13 години не си помръднах пръста за нейния архив. Тя си замина през 1995 година.

Казах си: да правят какво си щат. Нали ме отхвърли. Нали ще ми го даде само при положение, че никой не го иска. Това е още запечатано в паметта ми. Обидата е голямо нещо. Аз отивам да я спасявам от провала, а тя ме отхвърля. А защо? Защото не ме позна. Това е истината. Не ме позна. И толкоз!

15. Постепенно с годините прибирах онова, което са отпечатали последователите на Учителя като собствено творчество. Имах план за тяхното творчество. Така в един кашон сложих и книжките, отпечатани от Невена Неделчева до 1947 г., когато е имало свободен печат. Но аз не ги получих от нея, а от онези, на които тя бе подарявала и които изобщо не бяха ги чели. В това съм убеден. Така че сам си събрах онова, което бе напечатала. Разказваше ми как отишла при Учителя и Го запитала: «Учителю, може ли да ползвам Вашите идеи в моите писания и романи?» Отговорил така: «Вода много, а водоносци малко.» Само че за нея е било ясно какво означава това разрешение. Но за сегашното поколение не значи нищо. Аз заварих, когато българите, с рало или плуг, сами с воловете си, кравите и с коне, оряха земята си и садяха житото, ечемик, овес. Идваше жътва, жените с бели кърпи, с вълнени чорапи и цървули, за да не ги ухапе насекомо или змия, жънеха със сърпове. Навеждаха се със сърпа обхващаха класовете и жънеха отдолу, при земята. Това се казваше «ръкойка» и се слагаше една връз друга. После минаваха мъжете и ги връзваха на снопи. А 12 снопа ги правеха на «кръстец», слагаха ги така, че класовете да се застъпват и да се съхранят от птиците, да не ги кълват, или от градушките. А жега, ужасна жега. Носеха си съдове за вода в «бъкели» – съд, направен от дъски, като бъчвите. А ако имаше наблизо вода, определяше се едно момче да носи вода и да я подава на ожадне-лите жътвари. Тези момчета се наричаха водоносци. Без тях не можеше да има жътва. Та, освен онова, казано от Христа: «Жътвата е готова, а жътварите ги няма», то имаше и друго положение – че «Вода много, а водоносци – малко.» Та, Невена Неделчева черпеше с пълни шепи идеи от Словото на Учителя и ги влагаше като думи на Учителя. Ето това беше в основа на моята концепция да я представя с откъси от нейните разкази и романи, където са отбелязани срещите на Учителя с нейните герои. И това го направих. Но само от отпечатаното от нея до 1947 година. След това идва цензурата на комунистическата власт и печатът на такива книги е забранен.

16. След като си замина от този свят през 1995 г., аз не направих никакъв опит да прибирам нейния архив. Знаех, че нямаше да ми го даде. Отиваха някои нейни познати и прибираха онова, което им трябваше. Дори се опитаха да ме

потърсят и да ми предадат нещо от нея, но аз го върнах, понеже не представляваше за мен интерес. А те не можеха изобщо да се ориентират в онова, което тя имаше. Те не познаваха нито нея, нито хората, нито епохата. Не познаваха и нейното творчество и дори как е създавано. Разказваше ми: «Аз с нетърпение чаках да се пенсионирам, за да си пиша романите.» Да, пенсионира се, написа много романи, но не можаха да се отпечатат по време на комунистическата власт – от 1945 г. до 1990 г. Тя имаше своите читатели и им препращаше от град на град, където четяха подвързаните нейни ръкописи. Понеже тогава беше забранена такава литература, то ги четяха, но само нейните поклонници. Беше ми дала романа «Марта». Зачетох го. Не можах да го чета. Нямаше в него нищо. След като научи, че не съм го чел, си го поиска. Върнах книгата, а тя я предаде на други да я четат. Беше разочарована от мен.

17. През 1993 г. Георги Кръстев от гр. Варна издаде нейния роман «Марта». Разтръби се навсякъде, че чудо ще се роди. Но тези, които тръбяха, изобщо не бяха чели романа. Отпечата се, не се купуваше и изобщо не се четеше и накрая го раздава безплатно. Пълен провал. А защо стана провалът ли? Ето защо. Георги Кръстев на 20 февруари 1993 г. прави издателски договор с Невена Георгиева Неделчева и тя му предоставя отпечатването на всички свои творби. Но той не е заверен пред съда и пред нотариуса. А той изобщо не я познава и не знае кой седи в нея и зад нея. Предават му **биографични бележки** на 4 листа, **които тя си написа по мое давление**, и които не бяха публикувани към романа, за голямо мое учудване тогава. А после тези бележки се загубиха. Ето защо не бяха публикувани. Загубиха ли се, или се криеха нарочно? И едното е вярно, и другото е вярно. И накрая какво излезе? Ето, днес стоят към 7 нейни романи на машинописен текст, но никой не ги публикува, защото нямат пари и няма читателски интерес. И безплатни да им ги дадат, пак няма да ги четат. Затова си има причини. И не само една. Причините са много и са завързани като халки на синджир една в друга.

18. През есента на 2002 г. потърсих по телефона онази жена, която се грижеше 5 години за нея и за благодарност Невена й приписа гарсониерата, в която живееше. Тя се казваше Данче, или Йорданка Франгова, живуща в ж. к. «Люлин», бл. 513, вх. А, VIII етаж. Накрая ме прие и бе – неочаквано за мене – много любезна. Разказа ми как архивът постепенно се е разпределил между нейни познати. Предложи ми някаква кореспонденция. Не можа да ми предаде снимки. В един от архивите имаше няколко снимки на Невена Неделчева, които ги публикуваме. След това се срещнах пак с Йорданка и тя по моя молба ми донесе 4 романа на Невена Неделчева машинописен текст. По-късно отидохме у дома на Йорданка, където в един голям куфар се разрових и открихме една голяма снимка на Невена Неделчева, която публикувам. Оттам извадих някои ръкописи, които са есета за любовта, и ги помествам. Взех всички романи в ръкопис на пишеща машина, за да ги прегледам у дома. Бях обещал да ги върна, за да бъдат предадени на онези, които бяха направили читалня и библиотека. На мен не ми трябваха. А освен това Невена не ги предаде на мен, а на други, да ги отпечатват. Аз още съм пренебрегнат от нея.

19. Понеже реших да я застъпя в «Изгревът», аз прегледах онова, което бе отпечатала и което имах, и съобразно моята концепция, извадих онова, което ми допадаше, подредих го и го съединих с веригата, която съединяваше поредицата «Изгревът». Изведнъж всичко се освети със светлина.

И стана чудо неописуемо. Целият неин материал се оживи, оживя чрез Дух и Сила. И сега, когато го четете, ще плачете от умиление. Но вън от «Изгре-

вът» той е нищо, защото го няма в него Духът, който ръководи «Изгревът». Направих чудото и го пуснах в «Изгревът». Да възкръсне онова, което е вложено в нейните Слова на думи и реч човешка. Това е от мен. Нали бе първата, която ми подари брушурката «Чист и светъл», в която описва как за пръв път е чула и видяла Учителя. Ето, сега аз си връщам за онази брошура, като я представям и вкарвам в поредицата «Изгревът». Разплащам се с нея. А тук, до мен, на пода са натрупани нейните романи, написани на машинописен текст, стенат и плачат. Чувам ги. Виждам ги. Да плачат! Те не бяха предадени на мен от нея.

20. Невена Георгиева Неделчева е родена на 19 август 1908 година в гр. Симеоновград. Били са 8 деца – 5 сестри и 3 братя. Баща й бил търговец на безалкохолни напитки. През 1912 г. се преселват в гр. Нова Загора. Завършила е профилирана гимназия за учителки, в гр. Стара Загора. Преди 9.IX.1944 г. много трудно са се намирали учителски места. Имало е закон, по който са уволнявали последователите на Учителя Дънов. Въпреки настояванията на Любомир Лулчев, тя е била назначена за учителка в село Брезе, в Своленския район. Това е едно от най-отдалечените села. Аз през 1965 г. заварих, че там имаше прогимназия и се учеха децата от I до VIII клас, а след това слизаха в гр. Своге и посещаваха гимназията, но живееха в интернат. Тя е била две години учителка – 1939–1940 г. Дори Лулчев и министър Багрянов са я посетили в село Брезе. Това е било голямо събитие за селото. След 9.IX.1944 г. работи в братската печатница на Изгрева, а после е касиер-домакин към една детска градина и така се пенсионира. Последователите на Учителя Дънов, както преди 9.IX.1944 г. много трудно са си намирали работа като учители, така също и след 9.IX.1944 г. по време на комунистическата власт. Не са ги допускали до учителската професия.

Невена Неделчева си заминава на 20 април 1995 година.

21. И накрая се сбъднаха нейните думи: «**Ако никой не иска моите неща, чак тогава ще ти ги предам.**»

Ето, в стаята ми са наредени нейните романи и други останали ръкописи. Обещах на Йорданка Франгова, че това всичко ще го върна, за да го предаде на онези, които тръбят, че имат библиотека, та да ги пазят. А аз моята работа си свърших. Аз я представям в «Изгревът» по начин, който не аз, но Онзи, който ръководи «Изгревът» избра и одобри.

И стана цяла приказка от Слово и поезия, от Сили и Дух чрез слово и реч. Завъртяха се събитията, лицата и времената в един кръг на истинския Духовен Изгрев. Ще се убедите, когато го четете, но само чрез «Изгревът».

Е, Невена Неделчева, сега позна ли ме, че аз бях този, който сътворяваше поредицата «Изгревът»? Позна ли ме? Убеди ли се накрая, че аз съм верен в думите си!

Написано на 24–25.XII.2002 г.

22. При първата ни среща Невена Неделчева ми подари няколко броя от една малка брошура с жълти корици. Прочетох: «Чист и светъл». Подаде ми и ми разказа следното:

– Бях ученичка във II девическа гимназия в гр. София. По това време се залесяваше едно празно пространство извън София с млади борчета. Беше денят и празник на залесяването. Изведоха ни цялата гимназия и залесявахме до обяд. По едно време се отправихме към «Мястото Баучер» на «дъновистите». Отидохме на поляната. Насядахме на поляната. Извикаха Учителя Дънов. Аз за пръв път Го виждах. Донесоха Му стол, масичка, Той седна и започна да ни говори. До Него стоеше стенографка и стенографираше. Онова, което говори, ме

порази: «Да бъдем чисти и светли като светлината.» Много ми хареса. После отидох, поисках беседата и с мои пари я отпечатаха през 1926 година. После я раздавах безплатно. Беседата бе произнесена от Учителя на 5.IV.1926 година, 2 часа след обяд, на поляната на Изгрева. Това бе по желание на ученичките от II софийска девическа гимназия. От всички ученички само аз дойдох на Изгрева. И затова тази беседа ми е скъпа. После я издадоха и в гр. Пловдив. Така че имам и двете издания на «Чист и светъл».

Да се говори Словото на Бога пред девици, е чудо на чудесата. Ето така ме посрещна и изпрати Невена Неделчева. Чисти и светли бъдете!

Чистота в сърцето и светлина в ума на човека. Това е Високият идеал на младите – онези, на които им е определено да се доближат до Словото на Учителя. Те са избраните от Бога. Те са изпратените от Бога всред българския народ.

23. Кореспонденцията между Невена Неделчева и Любомир Лулчев не е запазена, тя е унищожена от Невена, или е укрита и до мен не достигна. В «Изгревът», том IX, стр. 651–656, бяхме поместили няколко писма, които взехме от Държавен архив, подписани с Benitta – псевдоним на Невена. В тях тя се обръща към Лулчев с «Татко мой».

24. На 20 февруари 1993 г. Невена Неделчева сключва издателски договор с издателство «Алфиола» на Георги Кръстев и му предоставя всички романи, които не са издадени, да ги издаде. Той отпечатва само романа «Марта», който е издаден през 1945 г. от печатница «Житно зърно» на Изгрева. Но не се купуваше и накрая го подаряваше безплатно, но не го четяха. Ето, аз съм върнал 7-те нейни ръкописа подвързани. Нека да ги издаде. Но няма кой да ги купи, и още повече – няма кой да ги чете.

25. Архивът на Невена Неделчева бе разбит по нейна вина, понеже не ми го предаде. Мен ме остави да бъда най-накрая, макар че се явих пред нея точно навреме. Все пак я представям, благодарение на моите усилия и добрата отзивчивост на Йорданка Франгова. Тя трябва да благодари на «Данчето».

26. Ето нейните романи в ръкопис, който връчих на Йорданка Франгова, да ги предаде в братската библиотека. Романи на Невена Неделчева на машинописен текст, подвързани:

1. «Върхът» – 4.VIII.1968 г., 328 с.
2. «Пътека от пътя» – 2.V.1969 г., 225 с.
3. «Абсолютният закон» – 23.II.1973 г., 405 с.
4. «Земята е училище» – 7.X.1979 г., 427 с.
5. «Докъде се простира светът» – 23.IV.1981 г., 362 с.
6. «Копнеж за обич» – 19.X.1982 г., 358 с.
7. «Видима и невидима реалност» – 6.II.1989 г., 372 с. (два броя)

Забележка: Тези романи ми бяха предадени от Данчето (Йорданка Франгова) с настояване да бъдат върнати, за да ги предаде в братската библиотека. Това беше нейно желание.

Това желание ще бъде изпълнено от мен.

25.XII.2002 година

гр. София

И аз ги върнах през пролетта на 2003 година всичките.

Вергилий Кръстев

27. Отпечатани книги на Невена Неделчева:
1. «Татковите приказки за Нея»
2. «Чута молитва» – разказ
3. «През очите на обичта» – разкази
4. «Превъзмогване» – роман
5. «Бащина обич» – преработени приказки
6. «Рибарчето и езерната царица» – приказки
7. «Дарът на феите» – приказки
8. «Чудната цигулка» – приказки
9. «Втора майка» – роман («Светлина в живота»)
10. «Когато любовта заговори» – разкази
11. «Случайност или съдба» – разкази
12. «Има ли друг свят» – разкази
13. «Марта» – роман
14. «Всичко е за добро»
15. «Другарски спомени» – 1947 г.
16. «Как намерих Учителя» (истински случаи) – 1938 г.

28. Уважаема Невена Неделчева, ето, аз, Вергилий, те вкарвам в «Изгревът» с онова, което ми предаде твоето «Данче» или което аз имах. И го направих много добре. От мен – толкова. Няма да се загубиш във времето и в пространството.

29. А сега потърси другите, които ти разбиха архива и го разпръснаха, за да няма следа от теб. Потърси ги! Нека те да ти отпечатат романите! А защо ли? Защото ти на мен нищо не остави и нищо не предаде. Аз съм обиден. И то много.

30. Но онова, което сега направих, за да те включа в «Изгревът», направих го за Школата на Учителя и за това, че си била в нея, независимо къде си седяла – отляво или отдясно, независимо дали си била на страната на Бялата ложа или на страната на Черната ложа, които и двете присъствуват на Изгрева при Учителя. Така успях да съхраня това, което имах и което Данчето ми предаде. Съхраних го и го издавам. Но това направих аз, Вергилий, когото ти отхвърли. Направих го аз, а не другите, на които ти им се доверяваше. Аз съм от онези, верните, които отстояват до края. Много е трудно да бъдеш верен до края.

31. Накрая ви представяме беседата на Учителя «Чист и светъл». Това е първата беседа, която е чула Невена Неделчева от Учителя Петър Дънов, на 5 април 1926 г., понеделник, от 2 ч следобед, в деня на залесяването, по желание на ученичките от Втора софийска девическа гимназия. Това е написано на корицата на първото издание в София, 1926 г. Невена е поискала тази беседа от стенографките и я е издала на собствени разноски и след това в разстояние на 50 години я раздава собственоръчно.

През същата година д-р Михаил Стоицев я издава в гр. Пловдив. В момента от първото издание е запазена само една книжка.

32. По-добър завършек от тази беседа на Учителя няма. Затова бъдете чисти в сърцата си и светли в умовете си, ви пожелава Вергилий.

С уважение: Вергилий Кръстев

Чистъ и свѣтълъ!

Младежьта е бѫдѫщето на всѣки народъ, ако тя има здрава просвѣтна и духовна основа.

Тѣзи кратки съвети, изказани на младежи презъ тази година, отъ почтенъ человѣкъ желающъ доброто на цѣлото человѣчество, заслужаватъ не само да се прочетатъ но и да се усвоятъ отъ всѣки младежъ и всѣки разуменъ индивидъ, защото: свѣтълъ умъ, чисто сърдце, чисто тѣло — което е плодъ на въздържание отъ тютюнъ и алкохолъ и употѣбление на природна храна, силна воля и разумно приложение — сѫ изразъ само на една велика душа.

Пловдивъ
1926.

Младежта е бъдещето на всеки народ, ако тя има здрава просветна и духовна основа.

Тези кратки съвети, изказани на младежи през тази година, от почтен човек, желающ доброто на цялото човечество, заслужават не само да се прочетат, но и да се усвоят от всеки младеж и всеки разумен индивид, защото: светъл ум, чисто сърце, чисто тяло – което е плод на въздържание от тютюн и алкохол и употребление на природна храна, силна воля и разумно приложение – са израз само на една велика душа.

Корица на второто издание на беседата ЧИСТ И СВЕТЪЛ !
изд. в Пловдив, 1926 г., от д-р Михаил Стоицев

ЧИСТ И СВЕТЪЛ!

На кого трябва да се говори: на ситите или на гладните?

На вас, младите, ще кажа: потребна ви е чистота! Чистотата и светостта не са нещо външно, те са вътрешни качества на човека. Те са качества на душата. Ако искате да имате успех в живота си, всякога трябва да бъдете чисти, т. е. да имате чисти мисли, чисти чувства и чисти действия. Тъй разбирам аз чистотата в широк смисъл на думата.

Вие, като млади, приложете следното правило в живота си: пазете ума си чрез светлината, сърцето и душата си – чрез топлината, а тялото си – чрез чистотата! Чистотата е израз на съвършения живот. Това е закон! Само съвършеният живот може да бъде чист. Само съвършената Любов дава топлина. Само Духът носи пълната светлина.

И тъй, там, дето се забелязва известна нечистота, значи животът не е съвършен. Следователно този живот трябва да прогресира, да се развива. И там, дето има повече горещина, отколкото топлина, там любовта не е съвършена. Това е диагноза, която определя състоянията на ума, сърцето и тялото. Всичко това съставлява хигиена на душата.

Човек не трябва да се раздвоява в своите мисли, в своите чувства, в своите действия. Това подразбира, че човек не трябва да се раздвоява в своето съзнание. Той трябва да има една свещена идея в живота си! Човек, който мисли, че се е родил, за да умре, че ще отиде в земята и от него нищо няма да остане, какъвто и да е този човек – учен или прост, той е една стара баба, той е един пигмей. Онзи човек, който мисли, че ще живее вечно, той е разумен, гениален човек. Казвам: всички вие сте се родили, за да живеете, затова трябва да се стремите към онези закони, които създават Вечния Живот, а Вечният Живот е разумен, той е само за разумните хора. Например допуснете, че вие гледате в продължение на 4–5 часа право в Слънцето. Знаете ли какво ще стане с очите ви? *(– Ще заболеят.)* Да, така е. Това значи да не знае човек как да гледа Слънцето. Сега допуснете другото противоречие. Ако се скриете от слънцето в някоя тъмна изба и прекарате там дълго време, какво ще стане с вас? Какво ще стане с вашите очи? В първия случай има опасност да ослепеете, а във втория случай – да се разболеете.

Следователно, когато се засягат великите идеи в света, когато учените хора говорят за смъртта или за Вечния Живот, за новораждането, те трябва винаги да подразбират видоизменения в човешкото съзнание. В този смисъл «смъртта», това е видоизменение на човешкото съзнание, но не и на неговата същина. «Новораждането», това е също тъй процес, който става в човешкото съзнание.

Човекът, разгледан сам по себе си, е светлина. Всички велики хора, които са живели и които живеят в света, имат развито в себе си едно шесто чувство, чрез което те виждат човека не тъй, както го виждаме външно, но като светяща свещ, от която излиза една мека, приятна светлина. Всички добри хора са светящи, а всички лоши хора, всички, които са изгубили смисъла на живота, са тъмни. От тях излиза една едва мъжделеюща светлинка. Това не е само една алегория, но факт. Когато човек е добър, здрав, от него излизат приятни краски. Той има светли идеи, възвишени чувства и благородни действия. Но щом човек се разболее, щом отпадне духом, съзнанието му потъмнява, светлината му се изгубва.

И тъй, за вас, като млади, великото, идейното в живота ви е да бъдете чисти, да носите светли мисли. И Христос е казал: «Само чистите по сърце ще видят Бога.» Да видите Бога, значи да живеете в Любовта. Щом Любовта дойде,

животът се развива правилно. Щом Животът се прояви, и Светлината ще дойде. И след като дойде Светлината, само тогава ще се придобие Свободата. Свободата съществува само за идеалните, за гениалните хора. Всички хора в света трябва да бъдат идеални, а не само един или двама. След време тъй ще бъде – всички хора ще бъдат идеални, разумни и чисти.

Например сега вие идете тук с известно предубеждение и си казвате: «Тези хора не са като нас.» Не, всички хора са едни и същи, понеже произходът им е от един и същ източник. Животът по същина е един и същ. По какво се отличаваме един от друг? По какво се различават например един българин от един англичанин? По какво се различават животните от хората? И у животните има до известна степен интелигентност, и у тях има признателност. Разказаха ми един случай за една жена, която намерила нейде в гората едно самотно мече. Тя го прибрала дома си, приютила го към себе си и го кърмила, докато порасне. Когато заякнало и могло вече само да се храни, тя го пуснала в гората на свобода. След 4–5 години същата жена среща в гората една мечка, която веднага се приближава към нея, ляга пред краката ѝ и почва да ги ближе. Тази жена познала в мечката онова малко мече, което тя преди 4–5 години кърмила. Ако в животните има интелигентност, признателност, какво остава до по-висшите същества? Какво остава до човека?

Ето защо, казвам: бъдещото поколение, което иде в света, трябва да носи чистота и светлина. Жената трябва да носи чистотата. Докато една жена е «девица», «дева», докато е чиста, тя е силна, мощна. В чистотата седи и красотата. В чистотата се крие още и младостта, постоянството, както и моралният устой на човека. Изгуби ли човек чистотата и светлината си, той не струва нищо. Той е като една сламка, разнасяна от ветровете по всички посоки, или като една малка лодка, немилостиво люшкана от вълните на морето. Човек без чистота в живота си всичко изгубва и каквото пожелае, не може да го постигне. Чисти ли сте, обаче, в чувства, в мисли и действия, ще бъдете силни, крепки и каквото пожелаете, ще придобиете. Вие ще проверите тия мои думи в живота си и ще разберете смисъла и цената на чистотата и на светлината.

Под «чистота» аз не разбирам само външната, физическата чистота, но и всяка клетка у вас да бъде чиста, външно и вътрешно. Тази обща чистота на клетките е чистота и на цялото тяло. Чистотата е резултат на едно вътрешно усилие на духа.

Всяко нещо, което може да се опетни, да се оцапа, не е чистота. Всяко нещо, което се оцапва, е нечистота, а всяко нещо, което не може да се оцапа, което не може да се опетни, е чистота.

Под «светлина» аз не разбирам само външната, физическата светлина, но и всяка клетка у вас да лъчеизпуска навън светлина. Всяко нещо, което може да се изгаси, не е светлина. Всяко нещо, което изгасва, е тъмнина, а всяко нещо, което не може да се изгаси, е светлина.

Вие, младите, пазете идеала на вашата душа и към него се стремете – чисти и светли! Дойде ли чистотата, човек всякога ще бъде здрав. Дойде ли умът, човек всякога ще има светлина.

Знание без светлина остава неразбрано.
Здраве без чистота е непостижимо.
Имате ли чистота, вие сте богати.
Имате ли светлина, вие сте пак богати.

Беседа, държана на младежи от Учителя на Бялото Братство на 5 април – понеделник, деня на залесяването, 1926 г., 2 ч следобед.

Милка Периклиева
(4.I.1908 г.–22.XII.1976 г.)

Спомени
Разговори с Учителя

Книга за ония, които искат да се запознаят с образа на

Беинса Дуно,

роден в България на 11 Юли 1864 г., преминал отвъд на 27 декември 1944 г.

Миров Учител,

дошел всред българския народ да побратими човечеството

Милка Периклиева

Част I. Спомени
Разговори с Учителя

1. Предисловие 698
2. Първата ми среща с Учителя 699
3. Учителят вижда ли в отвъдния свят? 701
4. «Иди сега!» 702
5. За очите ми 703
6. Когато Учителят говори – вижда ли ни? 705
7. Животът е безкрайна низа от Божествени и човешки прояви ... 706
8. По-подходяща аудитория 707
9. Един обяд 708
10. Как започнах да пиша приказки 708
11. «Когато Кебето пожелае да ти даде нещо» 709
12. «Един ден ще бъдеш благодарна» 710
13. «Ще ти изпратим пазач» 711
14. «Уреди ли се въпросът?» 712
15. Той работеше и през нощта 714
16. «Когато приемаш услуги, внимавай!» 715
17. Ангелският хор 716
18. Той виждаше и надалече 717
19. Храненето е математическа задача 718
20. Чудно като сън 719
21. Учителят правеше ли чудеса? 719
22. Един свещен час 720
23. Учителят лекуваше по чуден начин 721
24. Библията 722
25. «Не пропускай своя влак!» 724
26. Моето пиано 725
27. Последната ми среща с Учителя 728
28. Елегантната масичка 729
29. Когато слънцето събужда деня 731
30. Беше май 732
31. Послесловие 733

Милка Периклиева

Част I

Спомени
Разговори с Учителя

1. ПРЕДИСЛОВИЕ

През наше време, преди сто години, слезе на Земята пратеник Божи – Учител, за да покаже пътя към световете във вечността. Той ни разкри силата на природните закони и ни донесе методите за приложение на Божествената Любов, Мъдрост и Истина. Той посея идеята – семето за братство между всички народи.

Учителят живя между нас, българите, в нашата родина така скромно, смирено и безшумно, както Слънцето сипе обилно животворните си лъчи, както планинският извор струи кристалните си води, както утринната роса освежава всеки цвят и всяка тревица, без избор и предпочитание.

Говореше спокойно и тихо. Говореше направо на душата. Приятелски и бащински посрещаше всеки, който отиваше при Него с отворено сърце. Присъствието Му излъчваше спокойствие, а съветите Му избърсваха сълзите и окриляха слабите. Болните лекуваше по чуден начин.

Учителят дойде на Земята в дреха на обикновен човек, но чрез Него се проявяваше сам Господ Бог. Той умееше да се смалява пред нас – обикновените хора, за да прониква в сърцата и страданията на всички, за да може по-отблизо, с примери от ежедневието, да ни напътства и съветва.

Обичах да Го гледам и слушам. Присъствието Му носеше спокойствие, независимо от това дали разбирах или не онова, което Той говореше.

В продължение на 25 години почти не пропуснах Негова беседа, дори когато понявга дремех от умора или недоспиване.

На Изгрева под сенчестите лешници на общите обеди, или в малкия салон, на полянката при изгрев Слънце за Паневритмия, на екскурзия в планината или на летуване в Рила – при всяка инициатива, подета от Братството, Учителят вземаше активно участие. Той живееше в цялото.

Във всекиго Учителят виждаше частица от цялото Божествено Съзнание. За пробуждането на това именно съзнание, посадено във всяка човешка душа, Той бе слязъл на Земята и когато почуквахме на вратата Му, посрещаше ни и изслушваше с внимание и съчувствие.

Когато отивах при Учителя, обикновено носех тетрадка, да записвам ценни мисли, които исках да запомня.

Но, приятели мои, сега ще ви разкажа за това, което не съм вписала в тетрадката си, но което бе записано в душата ми и посято в сърцето ми. Спомени с Учителя отпреди 25–35 години, които днес един по един изникват в съзнанието ми като свежи рози, цъфнали в ранна пролет на моя духовен живот. Уханието на Истините, казани при разговори с Учителя, днес очертават пред мен величието на Неговия дух.

Словото Му – знамение за времето си – остава да трепти в пространството като слънце от далечна галактика, което просветва в съзнанието ни, когато се доближим до Него с душата си и разберем, че сам Бог ни е говорил, продължава да ни говори и шепне, докато Го чуем, познаем и разберем.

Истините, които чух от Учителя преди години, едва сега по-пълно просветват в съзнанието ми и виждам, че всяка Негова дума, съвет, жест са били живо Слово, живо Слово, изречено и оставено да трепти в пространството, да звучи в съзнанието ми, докато душата достигне духовно пробуждане и разбере силата, светлината и духовното виждане на Този, Който говореше на душите с прозрение през вековете и с мощта на Бога.

За тези светли, свещени моменти в живота си искам да разкажа, за онова, което видях, чух и научих от Учителя, когато Той беше на Земята сред българския народ.

София, пролетта на 1967 г. Милка Периклиева

2. ПЪРВАТА МИ СРЕЩА С УЧИТЕЛЯ

Влакът спря на Софийската гара. Сърцето ми щеше да изхвръкне от вълнение. Наближаваше часът, в който за първи път щях да видя Учителя. Баща ми тръгна с куфара и чантата, а аз вървях след него с кошницата.

Взехме трамвая и след половин час – ето ни при баба. С явно нетърпение заявих на баща ми, че веднага трябва да предам кошницата с гроздето. Напразно ме питаха за кого е. Без да дам обяснение, взех я и излязох.

Улиците ми бяха непознати, но от Варна имах точни указания. Качих се на трамвай № 3, слязох на ул. «Опълченска», завих наляво и повървях, докато стигна № 66.

Почуках на дървена врата и влязох в тясно, дълго дворче, покрито с плочи. Посрещна ме една сестра. Казах, че искам да се срещна с Учителя. Тя ми посочи стълбата вляво. Пристъпвах несигурно по стъпалата. Сестрата вървеше пред мен, почука на вътрешната врата и ме покани да седна на един от двата плетени стола в антрето.

Вратата се отвори. Скочих от стола. Учителят беше пред мен. Целунах Му ръка и Той ме покани да седна.

Седнахме на плетените столове. Облечен в сива гълъбова дреха, с бяло шалче на врата, закопчано с хубава златна игла. От Него лъхаше благост и доброта.

– Учителю, заповядайте, нося Ви варненско грозде. Току-що пристигнах с баща си в София. Ученичка съм в осми клас и от две години посещавам събранията на братството във Варна. Родителите ми не ме пускат. Винаги трябва да казвам, че отивам на разходка или при приятелки, за да отида на беседа... Моля Ви, Учителю, направете така, че да ме оставят свободна да посещавам събранията! – продължавах да разказвам най-подробно живота си, а Учителят слушаше внимателно. Най-после млъкнах.

– Истината ще ви направи свободни – каза Учителят.

– Но какво да кажа на баща си, за да разбере, че не отивам на лошо място? – продължавах обясненията си аз.

– Истината ще ви направи свободни – повтори Учителят, и нищо повече.

– Но кажете ми начин, метод, Учителю! – настоявах аз и молех да ми даде съвет.

Мина почти половин час. Дойдоха други посетители и аз трябваше да си вървя. Станах. Стана и Учителят.

– Истината ще ви направи свободни – потрети Той, и нито дума повече.

Целунах Му ръка и си тръгнах. Защо не ми каза някакъв начин или метод, за да ме разберат моите родители и да ме оставят свободна? Нали Учителят всичко може!

Щом излязох на улицата, видях баща си, сърдит, да се разхожда по тротоара. Беше разбрал къде съм отишла.

– Затова ли те доведох в София? Тръгвай вкъщи, и няма да мръднеш от вратата навън, докато не заминем за Варна. Водя те в столицата, за да ти прегледа някой специалист очите, а ти да ми ходиш при Дънов! Ще видиш ти София още веднъж! – продължаваше да ми се кара чак до вкъщи.

Без да се оправдавам, мълчах; разбрах, че съм сгрешила. Не биваше да бързам, за да не се усъмнят къде отивам. Но грешката беше сторена.

Баща ми имаше някаква работа и два дни ходи из града. Аз шетах и помагах на баба си. На третия ден ме заведе на очен лекар, а на четвъртия тръгнахме обратно за Варна.

Не можах вече да отида при Учителя. Влакът летеше. Застанала пред прозореца, летяха и мислите в главата ми... «Опълченска» 66... Учителят... Колко беше мил, но защо само това ми каза: «Истината ще ви направи свободни»... И нито дума повече! Нищичко не ми каза, как да се освободя от къщи... Може би говорих много? Не Му давах възможност да ми каже нещо повече? Но не! Имаше моменти, когато мълквах и чаках да видя какво ще ме посъветва, а Той – нито дума повече! Чуден Учител!... Може би не заслужавам свободата?!... И цялата картина пак се връщаше в съзнанието ми: бялата дървена врата, номер 66, дворът, стълбите, столовете, Учителят, седнал срещу мене, и думите Му: «Истината ще ви направи свободни.»

Минаха месеци. Вкъщи – същата история: неделя в 10 часа сутринта, в сряда и петък в седем часа вечерта ставаха големи разправии за школата, и най-важно – въобще не ме пускаха. Трябваше да измислям по нещо и най-често не успявах.

Думите на Учителя някак си оживяха в мен. Несъзнателно ги повтарях, където и да бях. Но не можех да осъзная защо ми каза само това.

Един ден, поливайки цветята в градината, прозвуча в съзнанието ми: «Истината ще ви направи свободни!» Реших да приложа това. От този ден внимавах да не допускам лъжата в себе си. В следващата неделя поисках разрешение от майка си за събрание. И тя ми отказа. Останах вкъщи и прочетох една беседа. В сряда – същия отказ. Пак седнах и прочетох беседа. Престанах да искам вече разрешение, но определените за събрание дни и часове сама вкъщи прочитах Неговото Слово. В кратко време можах да си дам отчет, че аз много съм лъгала. Имаше случаи, където съвсем не беше нужна лъжата, а аз си служех с нея, тъй – без да мисля. Повече от три седмици контролирах всяка своя мисъл и дума и чистех лъжите от себе си. Не е лесно да отвикне човек от такъв лош навик. Като слънчев лъч проникваха все по-дълбоко в мен думите: «Истината ще ви направи свободни!» И продължавах да работя съзнателно върху себе си.

Случваше се понякога, по стар навик, да поизлъжа, но тогава сама се упреквах, изобличавах, дори се самонаказвах.

Така мина доста време, може би година, в съзнателна работа над себе си.

Но още помня светлия сноп лъчи, който освети стаята ми.

Беше неделя сутрин, малко преди десет часа. Майка ми влезе и някак особено каза:

– Хайде, тръгвай! Нали имате събрание в десет часа?

Цялата стая светна и недоумявах какво става. Затворих книгата с беседи и без да продумам, бързо излязох и тръгнах към салона. През целия път повтарях като в сън думите на Учителя, които ме направиха свободна. Едва тогава разбрах, че Той беше казал точно онова, което трябваше – казал ми беше метода. Всяка дума повече би намалила силата на метода: Истината ще ви направи свободни!

След време прочетох в една от Неговите беседи: «Преди всичко ученикът трябва да говори Истината. Никаква лъжа не се позволява на ученика!»

Това беше моята първа стъпка по пътя на ученичеството.

3. УЧИТЕЛЯТ ВИЖДА ЛИ В ОТВЪДНИЯ СВЯТ?

Разпуснахме децата за Коледната ваканция. Същата вечер се готвех да замина за София. Прибрах куфара си. На вратата се позвъни. Майка ми отвори и покани да влезе г-жа П. – жената на главния учител. Беше облечена в траур, потопена в голяма скръб.

Откакто ги постигна нещастието, тя за първи път се виждаше с майка ми и изказвайки съболезнованията си, мама я запита за случилото се. Бликнаха сълзи от очите на неутешимата жена и тя заразказва, че няма мир и утеха ни денем, ни нощем без Дорка.

– Треперехме над нея с баща й. Другите ни две деца починаха малки. Нея я отгледахме като писано яйце. За нея купихме къщата, подредихме я и точно завърши гимназия, през лятото отидохме на село – и какво стана, как се простуди... – Сълзи задавиха майката и едва изрече: – За два месеца свърши с преплитане на червата... Баща й и аз ще полудеем!

Моята майка се стараеше да я утеши, но тя кършеше ръце, въздишаше и плачеше.

– Искам някой да ми каже нещо, да ме излъже макар, че е някъде... и затова съм дошла. От Димитър разбрах, че Милка заминава за София. Тя нали вярва в задгробния живот, а там – в София, е техният Учител. Нека го попита къде е сега Дорчето.

Като чух разговора, доближих се и за утеха й казах, че при пръв удобен случай ще попитам Учителя, а същевременно си мислех: «Горката, докъде е стигнала! Че какво ли би й казал Учителят!»

През десетте дни, които прекарах в София, разговарях пак два-три пъти с Него, но не посмях да Го попитам за дъщерята на главния учител във Варна. Мислех си: «Къде ще занимавам Учителя с такива въпроси! Той е Учител, философ, мъдрец, но да вижда отвъд и да разправя какво правят заминалите!»... Това не можех да си представя.

Върнах се във Варна. Още през първия учебен час разсилният ме повика да отида в канцеларията. Майката и бащата с трепет очакваха да чуят спасителните думи. Аз се засрамих, изчервих се, казвайки им, че не съм успяла да питам Учителя. Сълзи се стичаха от очите на двамата. Стана ми съвестно, жално.

– Е, нищо! Нали ще ходиш и за Великден. Дано тогава ти каже нещо – събра сили да продума г-н П., за да утеши жена си.

Денят преди великденската ваканция г-жа П. със сълзи на очи и с кутия бонбони ме молеше да попитам Учителя къде е сега Дорчето, какво прави и защо не я сънуват поне.

Този път бях решила на всяка цена да попитам.

В последния ден от престоя ми в София отидох да се сбогувам с Учителя и след разговора, който водихме, престраших се и Му казах за молбата на едни нещастни родители, за смъртта на дъщерята, на неутешимостта на двамата и че майката пита къде ли е тяхната Дорка и защо поне не я сънуват.

Докато говорех, Учителят проницателно ме гледаше и слушаше.

– Сега тя е на по-хубаво място и е по-добре.

«Е, това е много общ отговор, всеки може да го каже» – помислих си аз.

– Те не могат да я сънуват, защото от сълзите им дъщерята не може да се приближи до тях – продължи Учителят.

«И това всеки може да каже.»

– Слушай сега! Тяхната дъщеря беше дошла в семейството им, за да разтопи ледените им сърца. И двамата са големи егоисти. След като не си научиха урока така... – продължи да разказва такива подробности за двамата съпрузи, които ме зачудиха, – Небето опита и друг начин – отне им Дорчето, и сега по пътя на страданието ще си научат урока. Разбра ли? Но това го казвам само на тебе, а на тях ще кажеш, че сега тя е по-добре, че е с тях, да й пращат хубави мисли, да не плачат. Ако искат да я сънуват, да раздадат някои от нейните дрехи. Стига ли толкова? – завърши меко Учителят.

Като чух да разказва подробности, които знаеше само по вътрешен път и като разбрах, че прочете и моето безверие, цялата изтръпнах. Прехапах си устните, не знаех де да се дена от срам и едва чуто повтарях:

– Да, Учителю, така е, Учителю...

Така разбрах, че Учителят вижда и в отвъдния свят.

Този път, като се върнах във Варна, имаше какво да разкажа на скърбящите родители.

4. «ИДИ СЕГА!»

Това се случи на 12 септември 1933 г.

В инспекцията бяха обявени последните списъци с назначения за детски учителки в София. Моето име не фигурираше там. Предстоеше ми да пътувам обратно за Варна и да продължа да учителствувам там.

Унила, тръгнах към Изгрева, за да се сбогувам с Учителя и да се видя с някои приятели. Обиколих полянката и пих вода от хубавата Изгревска чешма. Чудните багри на есента красяха превалящия ден. По алеята около чешмата бяха нападали сухи листа. Без да разсъждавам, взех от братската кухня метла и почнах да ги мета. Поне за сбогом да свърша някаква работа тук.

– Е, ти метеш! Добре правиш, Милке – чух изведнъж гласа на Учителя.

Не бях забелязала кога и откъде бе дошел към мене.

– А какво става с назначението ти?

– Нищо, Учителю, днес беше последният ден, но не ме назначиха. Утре тръгвам за Варна, да не изпусна и там мястото си.

– Иди, рекох, сега в инспекцията. Опитай! – тихо и убедително ми каза Той.

– Но сега няма приемен час.

– Нищо, рекох, иди сега!

С такава мекота произнасяше всяка дума, същевременно убедително, като че ме заставя да отида.

– Ще довърша метенето и ще отида, Учителю – казах аз и по-бързо забръсках с метлата.

Учителят внимателно ме гледаше. След като свърших, оставих метлата на място, целунах Му ръката и тръгнах по шосето към града. Беше ми леко, като че хвърчах, защото Учителят беше много внимателен.

Влязох в тъмния коридор на Инспекцията. Недоумявах какво ще правя по това време тук! Приемаха само от десет до дванадесет часа преди обяд, а сега беше около 5 часа след обяд. Няколко минути се суетях на коя врата да похлопам.

– О, здравей, Милке, какво те води насам? – провикна се един мой познат, г-н А. Г., журналист, и който в момента излизаше от стаята на председателя.

– От цял месец идвам всеки ден за назначение – изненадана му отговорих.

Той знаеше, че издържам семейството си, което вече живееше в София, а аз продължавах да работя във Варна. Без да продума нищо, даде ми знак да чакам и се върна при председателя. След известно време при него влезе и инспекторът. Говориха вътре оживено. След 15–20 минути моят познат отвори вратата на стаята и засмян ме повика да вляза при тях.

– Подпиши си акта за встъпване в длъжност! – прошепна ми той.

Като насън подписах трите екземпляра. Моят познат ми честити назначението и двамата излязохме от кабинета на председателя.

– Е, г-н Г., много Ви благодаря за услугата. Че как не Ви срещнах досега?

– И все пак навреме ме срещна. Днес са назначили една софиянка, но не бяха й изпратили писмото. Аз им обясних твоето материално положение. А тя е единствена дъщеря на архитект, богат човек. Както виждаш, зачеркнаха нея, и писаха тебе. Така стават тези работи. Довиждане, че бързам за редакцията.

Като в сън литнах обратно към Изгрева с акта за назначение и си шепнех: «Учителю, назначена съм в София! Как знаехте точно момента кога да ме изпратите? Ах, Учителю, как не Ви познаваме! Безкрайно Ви благодаря. Как дойде при мен, за да ми каже: «Иди сега!»

С тези мисли и тази радост не усетих как стигнах Изгрева. Пред салона, заобиколен от братя и сестри, Учителят разговаряше. Като се приближих до групата, Той се усмихна леко, погледна ме и съвсем тихо каза:

– А сега работи и учи!

Никой друг не разбра какво беше станало.

«Работи и учи!» – отекна в съзнанието ми. Целунах горещо ръката Му и тръгнах за дома, за да зарадвам и домашните си.

5. ЗА ОЧИТЕ МИ

По настояване на очен лекар започнах да нося очила от IV клас с половин диоптър за късогледство и завърших гимназията с шест и половина диоптъра.

Когато дойдох в София на работа, имах възможност да посещавам редовно беседите и да разговарям с Учителя. Един ден реших да Му заговоря за очите си. Тогава бях доста наивна и далеч нямах представа за истинския образ на един ученик.

– Моля Ви, Учителю, кажете ми метод, как да излекувам очите си. Нали съм окултен ученик и трябва да се освободя от недъзите на болестите. Ще направя каквото ми кажете. С лекарска помощ стигнах дотук. Вас моля да ми помогнете – казах с пълна вяра и млъкнах, за да чуя съвета на Учителя.

– Всяка болест има две причини – физиологическа и психологическа. Сега аз ще ти обясня физиологическата причина за твоето късогледство. Представи си очната ябълка, ириса... и в дъното жълтото петно. При късогледството лъчите, които влизат в окото, не се пречупват в жълтото петно, а преди него – поразително ясно и внушително обясняваше Учителят. – Сега твоята задача е да продължиш лъчите, които влизат в очите ти, за да достигнат до жълтото петно. Първо, свали очилата и ще ги слагаш само когато си на театър или когато искаш да виждаш много надалече.

– Аз съм толкова свикнала с тях, че на три крачки не бих могла да виждам познатите си – се опитах да възразя.

– Е, ще виждаш само тези, които са до тебе – весело ми каза Той. – Второ, ще си определиш удобно за теб време сутрин, обед и вечер, и без да те знае и вижда никой, за пет минути ще концентрираш мисълта си върху очите. Ще си представиш окото и мислено ще продължаваш лъчите до жълтото петно. Трето – на масата си ще сложиш зелен лист хартия и ще се стараеш да гледаш повече зелен цвят. Ще отбягваш крещящите цветове. И четвърто, всяка вечер по половин час ще ходиш на тъмно, без очила. Като казвам да ходиш, то значи да се движиш. Не е достатъчно да седиш в тъмно, а да се движиш в тъмно. Прави това, и ще видиш резултатите!

– А каква е психологическата причина за късогледството ми?

Тук Учителят замълча и не ми отговори.

– Ти направи това, което ти казвам сега!

Свалих очилата. Трудно свикнах без тях, но все пак свикнах. Изпълнявах стриктно казаното от Учителя. Без да споделям с когото и да било, обикалях двора по половин час на тъмно. Скривах се на всевъзможни места по три пъти на ден и по пет минути съсредоточавах мисълта си върху очите, а в стаята ми преобладаваше зеленият цвят.

Така се изминаха три години и половина. Когато слагах очила в театъра, виждах по-ясно, но очите ме заболяваха.

Отидох на преглед при проф. Пашев, при когото ходех от години и според когото късогледството ми не би могло да се намали, а обратно, за да не се увеличава, трябвало да нося непрекъснато очила. За негова изненада сега късогледството ми бе намаляло с два и половина диоптъра.

– Е, природата понякога прави чудеса – каза професорът и ми даде рецепта за очила 4 диоптъра.

Аз бях щастлива, че опитът на Учителя беше по-ефикасен от лекарските наставления. Майка ми, която беше с мен, сдържано оправда моите ексцентрични упражнения. И като резултат от това, самата тя ми напомняше да не пропускам вечерните обиколки в тъмно, които дотогава считаше едва ли не за... глупост.

Похвалих се на Учителя.

– Да, понякога малките погрешки довеждат големи последствия и често големите последствия се лекуват с малки корекции – каза спокойно Учителят, без да подчертае какво голямо добро ми беше направил.

6. КОГАТО УЧИТЕЛЯТ ГОВОРИ, ВИЖДА ЛИ НИ?

Когато Учителят говореше, салонът на Изгрева беше всякога препълнен. Който закъснее малко, оставаше прав до вратата, а понякога и вън, пред прозорците. Лете и зиме всички места се заемаха отрано.

Към 9 часа и 30 минути брат С. засвирваше с цигулката и ние запявахме в хор.

Точно в 10 часа, с Библия в ръка, Учителят влизаше в салона, заставаше прав на катедрата, докато завърши песента. След това поздравяваше с дигане на ръка, казвахме няколко молитви и сядахме. Сядаше и Той, прочиташе някоя глава от Евангелието и започваше беседа.

Учителят говореше тихо, но ясно се чуваше навсякъде, като че ли шепнеше на душите ни. Всички се обръщахме на слух и всеки мислеше, че казаното е специално за него. Така ни допадаха Неговите живи слова – словесното мляко, с което хранеше гладните ни души.

Обикновено слушах беседите, седнала някъде в края на салона. Случи се веднъж, че бях малко по-напред, до стълба пред вратата. Бях права, но много доволна, тъй като през цялото време можех да виждам Учителя. Слушах и гледах затрогната картината – стотици хора със съсредоточени очи гледаха и слушаха с притаен дъх Словото на Учителя.

За момент мисълта ми се отклони и си помислих: като говори, същевременно вижда ли ни? Дали ме вижда, че съм изправена до стълба? Може би, сваляйки тези Божествени Слова на Земята, Той се пренася в по-висок свят и се откъсва от земната материална среда.

Беседата продължаваше и аз си записвах по-интересните за мен мисли.

В 12 часа беседата завърши както винаги с «Отче наш» и песни. Отново Учителят премина между нас и се качи горе, в стаята Си. Пред вратата застанаха някои братя и сестри да Му целунат ръка и да Му благодарят за Словото.

Народът се разотиваше. Едни разговаряха оживено, други тръгваха към града, а трети сядаха по масите за общия обяд. Дежурните сестри и братя приготвяха трапезата под сенчестите лешници, застилайки масите с бели покривки. Когато всичко биваше готово, Учителят слизаше и заемаше мястото си в средата на масите, казвахме молитва и обядът почваше. Гозбите бяха скромни, но много вкусни и приятни. Накрая дежурната сестра пускаше по масите касичка – по свобода и възможност всеки да пусне стотинки за консумацията. Отново прозвучаваше мотото «Божията Любов носи изобилния и пълен живот» и започваха песни и разговори с Учителя... Тези, които сядаха на страничните маси, обикновено ставаха, приближаваха се и заставаха прави около масата на Учителя. А Той ни гледаше и виждаше в нас онова, което ние не виждахме, дори и не подозирахме. Задаваха Му въпроси – отговаряше, след това и Той питаше, и пак – песни.

Този ден и аз застанах права между другите присъствуващи, точно срещу Учителя, по време на пеенето. Гледайки всички, Учителят погледна и мен и съвсем тихо ми прошепна:

– Ти стоеше до стълба.

В момента не мислех за това, но Той отговори на въпроса, който си бях задала, докато Го слушах в салона.

Никой не чу и не разбра, защото тези думи Той изрече съвсем тихо, с лека весела усмивка на лицето.

Песента продължи:

«Велик си Ти, Господи,
велики са Твоите дела,
велико е името Ти над всичко...»

В мен звучаха думите: «Ти стоеше до стълба» – отговорът на моята мисъл.

7. ЖИВОТЪТ Е БЕЗКРАЙНА НИЗА ОТ БОЖЕСТВЕНИ И ЧОВЕШКИ ПРОЯВИ

Отидох при Учителя да получа благословението Му, тъй като на другия ден щях да имам показна лекция пред инспектор и курсистки. Този път Учителят беше свободен и веднага ме прие. Преди да заговоря, Той започна:

– Виделината ражда светлина в ума, топлината в сърцето и живот в душата. Виделината е първата дума на Бога, тя е началото на живота. Материалният живот, външните условия са отражения на вътрешния мир, на потребността за вашето растене в момента. Най-същественото за ученика е да се учи. Какво е и какво ще бъде – това са теории. Да се учи от всичко: от движения, стойка, походка, обхода, хранене. Съотношението на мислите и чувствата у ученика трябва да е определено. Всичко трябва да бъде определено, ясно, чисто и светло.

Жадно поглъщах мъдростта на Учителя и я записвах в момента.

– Научи се да разбираш и да живееш живота по съдържание, а не по форма.

– Учителю, не ми се тръгва и бих Ви слушала до безкрайност, но утре имам открит урок пред четиридесет курсистки и инспектор. Трябва да се подготвя от тази вечер – казах неохотно, продължавайки да записвам думите Му.

– Няма важни и неважни неща. Има само Божествени и човешки прояви. Човек на Земята е свободен да избира. Слушай да ти кажа: Никога не изпускай Божественото заради човешкото.

– Прави сте, Учителю, но... утре какво ще правя, ако не се подготвя?

– Когато човек предпочита Божественото, Бог сам ще му уреди утрешния ден. Може утре и да нямаш гости.

В стаята на Учителя трептеше мека виолетова светлина. Чудна тайнственост ме потапяше в някаква хармония и някакво прозрение, което не ми беше ясно.

– Всяко чуто Божествено Слово остава да трепти в съзнанието, докато узрее и оживее в душата ти. Колкото повече Божествени истини възприемаш, толкова по-добре за теб.

Учителят продължаваше да говори тихо, проникновено. Тогава не можах да разбера смисъла на всичко, но почти всичко записвах в тетрадката си.

– Красивите моменти в живота не се повтарят.

Когато Учителят свърши да говори, навън беше вече съвсем тъмно. В душата ми беше така светло, че не усетих как стигнах у дома.

На сутринта отидох на училище много рано, за да подредя материалите си. В 8 часа започнах работа с децата. Часът стана 9, дори и 10, но гостите не идваха. Защо?

Към 12 часа дойде една курсистка да ми каже, че при мене ще дойдат на другия ден, тъй като инспекторът закъснял поради друга работа и решили да посетят по-близка детска градина.

– Когато човек предпочете Божественото, Бог сам ще му нареди утрешния ден.

Така стана.

8. ПО-ПОДХОДЯЩА АУДИТОРИЯ

Това се случи преди много години, може би през 1935 или 1936 година.

При залез слънце седях на пейка пред салона на Изгрева, вдишвайки тишината на вечерта. Всичко наоколо беше красиво и чисто като в детска приказка. Целият двор беше преметен; под лешниците точно срещу салона бяха наредени белите маси за общите обеди. Около плочките пред салона и приемната на Учителя имаше многоцветен килим от разцъфнали калдъръмчета. Вляво две големи лехи с рози и анемонии изпълваха въздуха с аромата си. Всичко беше така тихо, така красиво, така въздигаше душата!

Но и тогава, както почти всякога, около вратата на Учителя стояха 2–3 сестри с печални физиономии, твърде неугледно облечени, изглеждаха отчаяни. Гледах ги и им се чудех, как могат по цял ден да стоят пред вратата на Учителя, но още повече се чудех как можеше Той да ги търпи.

Не след дълго вратата на приемната се отвори и Учителят изпрати двама посетители от града. Излезе да се качи горе в стаята Си, но в миг, ето че Го заобиколиха няколко сестри и братя.

Наблюдавах отстрани и си мислех: цял следобед Учителят е приемал, говорил, мислил и сега пак с какво внимание изслушва и отговаря на всеки, като че ли кардинални въпроси разглеждат.

Мило ми беше за Учителя. Поне да бяха някои учени, а то...

Не се приближих до групата, за да не Го отегчавам. Мило ми беше за Учителя и при първия разговор насаме (само тогава можех да разговарям свободно с Него) Го запитах:

– Учителю, защо не си подберете аудитория от по-културни хора?

– Кои не ти харесват? – с лека усмивка ме попита Той.

– Ами тези, дето стоят по цял ден пред вратата Ви. От града идват чужди хора и какво ще кажат?

– Според теб, кои имат нужда от лекар – болните или здравите?

– Е, то се знае, че болните.

Тогава Учителят продължи:

– Тези, които стоят по цял ден пред вратата ми, са болни. Трябва ли лекарят да ги изпъди? Щом е лекар – ще лекува. Здравите са на работа. Болните, като оздравеят, и те ще отидат на работа. Така ли е? – топло ме попита Учителят.

– Но Вашето учение разкрива такава дълбока философия, че една аудитория от професори и учени най-добре ще разберат и ще разпространят учението Ви по целия свят! Аз не слагам себе си над другите, но ако се оградите от учени... ще бъде друго! – добавих убедително аз.

– Слушай да ти кажа – продължи Учителят с леко махане на ръката. – Сеячът посява нивата, а семенцата сами поникват, когато им дойде времето. Същественото е да бъде засята нивата. Ако учението ми, ако думите ми са Божествени, те ще се разнесат по целия свят. Божественото работи по незнайни живи пътища. Ако пък говоря само приказки и измислена философия, и триста професори да я проагитират, то един ден тя ще замре и изчезне.

Божественото само преуспява – каза подчертано Учителят. – Всичките опити, всичките страдания и изпитания на цялото човечество се свеждат в края до едно: да потвърдят, че само Божественото успява! – непринудено и убедително завърши Учителят.

Аз мълчах. Беше съвсем вярно: болните имат нужда от лекар. Къде и при кого да отидат, ако не при Учителя? А Божественото преуспява само, без да бъде проагитирано.

9. ЕДИН ОБЯД

Това се случи през моите седем гладни години.

На Изгрева още нямаше стол.

Седях в синята си дървена къщичка по обяд. Бях гладна. Нямаше какво да ям и си мислех: Ако действително Учителят вижда през пространството, може ли да види, че съм гладна, че нямам нищо за ядене?... И още какви ли не мисли се рееха в главата ми. Накрая дойдох до заключение, че е глупаво да вярвам, че Учителят ще види и чуе мен през пространството. Сигурно Той се занимава с големи и важни въпроси. Не е много важно, че някаква си Милка е гладна и няма какво да яде...

На вратата се почука:

– Хайде, тръгвай у дома на обяд! – чух басовия глас на брат Еп., който отвори вратата и повтори поканата си.

– А, няма нужда – стеснително и недоумяваща отвърнах аз.

«Ами ако Учителят все пак ме е чул?» – сепнато помислих и скочих от мястото си.

Пътят на брат Еп. Беше покрай моята къщичка. Бях приятелка с дъщеря му, но това, да дойде да ме покани така специално на обяд, нивга не беше се случвало...

– Хайде, тръгвай, че хаджийката е наготвила вкусно ядене – настояваше и ме изчакваше да тръгна с него.

Все още объркана, отидох у брат Епитропов и сладко се нахраних.

Кой ли го беше изпратил да ме покани на обяд?

10. КАК ЗАПОЧНАХ ДА ПИША ПРИКАЗКИ

Беше дъждовна есенна вечер. В приемната на Учителя светеше. Почуках на вратата. Той отвори и ме покани. Свалих обувките си и влязох.

Стана ми светло и приятно. Почувствувах се в друг свят. Учителят ме погледна и ме заля с оная светлина, която излъчваше. Забравих за какво бях дошла и не знаех какво да говоря. Мъката, с която идвах, изчезна и аз мълчах.

– Защо ти са мокри чорапите? – запита Учителят, за да ми даде възможност да отпуша бента. И да разтоваря тежката си житейска раница.

– Така си ходя по цял ден. Това нямане, тези безкрайни разстояния ми дотегнаха. Най-хубавите години от живота ми ще минат в оскъдица – заокайвах се аз.

– Умният човек използува всякакви условия, а глупавият и при най-добри – губи. Всяко изпитание идва за добро.

– Кажете ми, какво добро да видя в моята мизерия?

– Е, зависи какво съдържание искаш да вложиш в живота си. Кое е по-красиво и по-ценно: да бъдеш бездушна кукла с гердани и копринени рокли, или да си изработен човек, лицето ти да говори за вътрешен, дълбок духовен живот? – весело запита Учителят.

– Не желая да съм кукла, но и моето тегло не е малко. Живея на ул. «Д. Петков», работя до зоологическата градина и по три пъти в седмицата идвам на Изгрева. И всичко това най-често правя пеша, извървявам километри пеша. Не хленча, не бих приела да ме съжаляват хората, но, Учителю, моля, кажете ми, кога ще се сложи край на това тегло?

– Ако беше материално добре, ти нямаше да идваш на Изгрева. Радвай се, че жертваш от своите блага за другите, а с условията лесно можеш да се справиш, ако ги обърнеш за добро.

– А какво добро да виждам в това – и в дъжд, и в сняг трябва да вървя километри пеша?

– Ще ти кажа: Всичко може да се обърне в добро. Като вървиш, мисли! Измисляй сюжети за приказки и като се прибереш вечер, записвай ги. Опитай, рекох, и ще видиш, че няма да ти тежи вече пътят.

– Значи да измисляя приказки? Ще опитам, но надали ще мога?

– Ще можеш! Спри се на един сюжет и го облечи в приказна форма – спокойно и убедително добави Учителят.

И всяка Негова дума като кристална изворна вода се поглъщаше от жадната ми душа.

Животът ми продължаваше все така. Често си спомнях думите на Учителя и като вървях, се опитвах да мисля за някои герои.

Една вечер, като шляпах из калта, връщайки се от училище вкъщи, с хляб в чантата и без стотинка в джоба, представих си един куклен град, където няма бедни. Царицата на куклите всяка вечер с хвърковатата си колесница обикаляла целия град и пред всяка врата поставяла кошничка с плодове... и тъй нататък, и тъй нататък. Докато стигнах у дома, приказката звучеше в съзнанието ми отначало докрай.

За първи път се върнах неусетно вкъщи.

Преди да си легна, написах първата си приказка: «Кукленият град». На следния ден я разказах на децата в училището. Те я харесаха и искаха да я повтарям дни наред.

След някой ден – все така по пътя, измислих приказката за «Живота на едно камъче», «Снежната царица и първото кокиче» и т. н.

Скоро във вестник «Нови дни» започнаха да излизат мои приказки.

В дъжд, в сняг, в мраз... вървях усмихната и мислено разговарях с моите герои от приказките.

Условията се превъзмогват, когато човек мисли за нещо полезно и не се оплаква.

«Всяко изпитание идва за добро» – беше ми казал Учителят.

11. «КОГАТО НЕБЕТО ПОЖЕЛАЕ ДА ТИ ДАДЕ НЕЩО...»

Често след вечеря Учителят излизаше пред салона на разговор. Това бяха много приятни минути. Стоиш близо, много близо до Учителя и слушаш как разговаря с всекиго. Понякога биваше много весел и се смееше от сърце, а понякога – сериозен – изслушва, отговаря и сам запитва. Гледахме Го и слушахме как разговаря като всеки обикновен човек, но всяка Негова дума се поглъщаше от нас като изворна вода – чиста, бистра и свята. Твърде често разговорите започваха с един човек, а завършваха с десет, понякога и с двадесет, наобиколили Го.

Винаги, когато отивах на Изгрева вечер, обичах да се включвам в групата около Него, да Го слушам и да Го гледам. Никога не участвувах в разговорите, бях твърде свенлива.

Една такава вечер Учителят ме погледна и запита:

– Е, Милке, ако Небето пожелае да ти даде нещо, ти какво ще поискаш?

– Аз ли? Бих пожелала да бъда богата.

Отговорих без да размисля и цялата се изчервих, тъй като бях станала център на внимание и несъзнателно издадох моята чувствителност към нещата, които ми липсваха.

– Слушай какво ще ти кажа: Когато Небето пожелае да ти даде нещо, никога не пожелавай временни неща. Парите ще се изхарчат и дрехите ще се скъсат. Поискай да ти се даде сърце чисто като кристал, ум светъл като Слънцето, душа обширна като Вселената, дух мощен като Бога и едно с Бога. Поискай онова, което никой друг не може да ти даде и никой не може да ти отнеме. Богатство е да бъдеш здрава, да имаш чиста кръв, чисти мисли, чисто сърце. Материалните неща са временни.

Учителят изрече това, като огледа всички, събрани наоколо Му.

Минаха години. Многократно падах и пак ставах. Стъпка по стъпка вървях по стръмния път на ученичеството.

И веднъж отново, горе, в Неговата стая, Учителят ме попита:

– Ако Небето пожелае да ти даде нещо, ти какво ще поискаш?

Със сърце, обгорено от много преживявания и с душа, уморена от много лутания, аз твърдо отговорих:

– Аз бих поискала, Учителю...

И нея вечер, вървейки по пътя към града, аз почти гласно говорих със себе си как след двадесет години Учителят ми задава същия въпрос. Колко бавно ние, хората на Земята, учим нашите уроци! С какво търпение Учителят ни чака да пораснем и да достигнем до РЕАЛНОСТТА НА НЕЩАТА!

Да, дрехата на човека остарява, душата се отърсва от праха на времето, съзнанието се прояснява и думите на Учителя, произнесени преди двадесет години, отекват: «Когато Небето пожелае да ти даде нещо, никога не пожелавай временни неща!»

12. «ЕДИН ДЕН ЩЕ БЪДЕШ БЛАГОДАРНА»

Потънала в собствената си мъка, с наведена глава крачех напред-назад по циментовата площадка пред стълбата на Учителя. Исках Учителят да слезе и да ми каже, че този въпрос ще бъде добре уреден. Но Той не идваше.

Слънцето беше залязло. Птичките престанаха да пеят и задрямаха в своите гнезда. Цветята в градината затвориха цветните си чашчици и заспаха, сънувайки Слънцето. Само моето сърце не можеше да се успокои. Единствената ми надежда бе Учителят. Поглеждах нагоре към осветения Му прозорец и мислех: Учителят разрешава най-правилно всички проблеми. Той е моят спасителен бряг...

Мина час, може би и два. Без да държа сметка, че Учителят може би възприема моите мисли, аз продължавах да разговарям мислено с Него, маршируувайки пред стълбата, която водеше към Неговата спалня.

Най-после вратата се отвори. Дървените стъпала изскърцаха и Учителят, много сериозен, застана пред мен. Аз Го погледнах плахо поради дързостта си да Го безпокоя в такъв късен час. И преди да отворя уста, Той строго ми каза:

– Слушай какво ще ти кажа, ти няма да се ожениш за Д.!

– Но, Учителю, защо? Във Вашите беседи Вие казвате, че когато някой обича някого достатъчно дълго, той също го заобиква.

– Аз ти казвам: твоята задача по отношение на Д.* беше да му възвърнеш вярата в жената след жестоката изневяра, която той беше изживял. И ти стори това. Ти издигна образа на жената в неговите очи. От тази обич нищо не си

* Д. – Димитър Костов. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

изгубила, само и двамата спечелихте. Ти го обичаш и той те обича, но това не значи, че непременно трябва да се ожените.

– Но, Учителю, защо? Аз го обичам и искам да бъда постоянно с него.

– Ако настояваш, може да успееш, но въпросът ще бъде уреден по човешки. Слушай да ти кажа: обичта е едно нещо, а женитбата съвсем друго нещо. На Земята ти имаш кармична връзка само със своя баща. Ако желаеш да бъдеш ученичка, не си създавай нови връзки и нови карми. Една женитба обвързва, усложнява, спъва свободата на човешката душа. Понякога хората се женят, за да се разплатят – такава женитба е на мястото си. Тя е в пътя на тези души за развързване. Но най-често хората се женят по силата на своите чувства, по сметка на материални облаги, или по амбиция. Тогава и двамата, и децата теглят и носят последствията. Та, сега, и на тебе казвам: обичай, без да се обвързваш, и един ден ще бъдеш благодарна.

Слушах и гледах Учителя, но чувствата заглушаваха разума ми и не можех да мисля трезво.

– Всяко преживяване е един урок. Ти ще разбереш по-късно. Храни гладния, а не ситния. Това е достатъчно...

«Това е достатъчно» – отекнаха думите в мен.

Учителят се качи по стълбите обратно в стаята Си. Отидох си замислена.

Минаха години. Продължавах да обичам и да страдам за Д. Бях негова духовна приятелка, «моят талисман», както той ме наричаше. Той не споделяше моите вярвания и моя начин на живот, но въпреки това с часове разговаряхме и винаги имаше какво да си кажем.

Често, когато разговарях с Учителя, той ме запитваше за Д. Тогава аз Му разказвах подробно как той ме е погледнал, какво съм му казала и т.н., и т.н. Учителят ме слушаше с внимание и понякога се смееше весело на наивните ми разкази. Това, че Той ме питаше за Димитър. Много ме радваше и аз споделях с Него всичко преживяно.

През декември 1944 г. Учителят премина отвъд. Оттогава никой вече не ме питаше за Д. Минаха години и аз започнах да се моля на Учителя, да престана да мисля за Д. Бях разбрала, че храня човек, който е преситен. Бях научила, че той си има интимна приятелка. Получих помощта отгоре и престанах да виждам Д. и да мисля за него.

Две-три години по-късно го срещнах на улицата.

– Защо престана да ме обичаш? – ме попита той развълнуван.

– Това е достатъчно – отговорих тихо с думите, които Учителят ми беше казал преди доста години. Сбогувахме се и всеки тръгна в противоположна посока. Противоположен бе и начинът на нашия живот.

Вървейки надолу по улицата, сърцето ми се изпълни с благодарност за това, че бях останала свободна.

Учителят беше прав.

13. «ЩЕ ТИ ИЗПРАТИМ ПАЗАЧ»

През лятната ваканция работих в детското игрище. Единствената ми отмора от работа беше да отивам вечер на Изгрева. Ето защо реших да спя там, в течение на цял месец. Намерих си палатка и търсех място да я поставя. Отнесох се до Учителя.

– Постави я, рекох, на мястото на брат Стефов.

– То е накрая, близо до гората... и не е ли страшно? – нерешително възразих, въпреки че не бях много страхлива.

– Е, ще ти изпратим пазач – рече шеговито Учителят.

Нямах друг избор и се съгласих. Мислех, че Учителят ще огради мястото със светли мисли и няма да ми се случи нищо лошо.

Още същия ден, неделя, двама братя опънаха палатката на показаното от Учителя място. Пред нея сковаха малка дървена масичка и малка пейка.

Никога не бях спала преди в такива условия и бялата палатка ми се струваше, че плувам с ладия в морето на живота. Вечерникът играеше в дърветата и от време на време лекичко полюшваше платната на моята бяла «ладийка». Беше чудно. Тишината на нощта и на близката гора успокояваше и отморяваше душата ми.

Първата нощ, преди да си легна, завързвах връзките на входа на палатката и изведнъж трепнах: точно отпред напреко беше легнало голямо куче, вълча порода. После ми стана смешно: как е намерило място да легне точно пред входа на палатката?... Сигурно ме пази! Легнах си спокойно. На сутринта кучето го нямаше.

Бодро и отморено отидох на работа.

Вечер бързах да се прибера в моята «ладийка». Дълго стоях на пейката пред палатката и наблюдавах далечните звезди. Душата ми се поеше от тишината на нощта, в която можеше да се долови шепотът на невидими същества.

Когато вечерницата се преместваше доста на запад, влизах в палатката да спя. И завързвайки връзките на входа, винаги виждах същото голямо куче, легнало напреко пред нея. Същото съвпадение толкова много нощи? Това съвсем не беше вече случайно! Сутринта кучето никъде не се виждаше.

И тъй, през целия месец, през който спах в моята бяла «ладийка», всяка вечер кучето пазач идваше и лягаше пред входа на палатката ми, а сутрин го нямаше.

Кой го изпращаше и как ставаше това чудно реално явление?

«Ще ти изпратим пазач» – беше казал Учителят.

Този чуден наш Учител!...

14. «УРЕДИ ЛИ СЕ ВЪПРОСЪТ?»

Беше красива звездна вечер. Вечерях в палатката си и излязох към полянката. Пред салона бе поставен големият далекоглед и Учителят с група братя и сестри наблюдаваха звездните светове.

Присъединих се към групата. Учителят обясняваше на кои планети какви същества живеят и какво е разстоянието между звездите – неща, извънредно интересни, нови, нечути дотогава, но... далечни.

Безгрижни хора! Разговарят се за живота на звездите, а аз не мога да се справя с живота на Земята! – угрижена, така разговарях със себе си, защото след два дни беше падежът на полицата ми в заложната къща. Трябваше да платя 500 лева лихва. Срещу пет хиляди лева бях заложила всичкото бижу на майка си и ако не внесях навреме лихвата, щеше да пропадне, както пропаднаха наскоро двете пишещи машини... Трябваха ми 500 лева. Това бе животът, а звездите... Далечни приказки – мислех в себе си.

«Учителю, кажи нещо реално! Кажи ми откъде да намеря 500 лева? Дай разрешение на всекидневните проблеми!»

И докато в моята глава се въртяха 500-те лева лихва, които трябваше да заплатя, другите слушаха с интерес обясненията за звездните светове.

Не дочакаха края на звездните разговори, прибрах се и дълго не можах да заспя. Мислех си: от кого бих могла да поискам пари? Сетих се за брат Стоиме-

нов. Той беше заможен, но не го познавах. Никога не бях говорила с него. Как тогава да му поискам пари? Поздравлявахме се като съидейници, но не бяхме си чули гласовете. Как ще повярва, че ще му ги върна?... Кучето, моят пазач, изръмжа нещо насън и ме подсети, че трябва да заспивам. Беше вече твърде късно. Нощната тишина ме унесе. И с тези мисли заспах.

Сутринта набързо се приготвих и тръгнах през гората за игрището, където ме чакаха децата. Преди да вляза в гората, покрай мене мина брат Стоименов, за когото предишната вечер се бях сетила. Отново ми мина мисълта да поискам от него назаем, но нямах кураж. Поздравих го и се разминахме. Същия ден вечерта, след работа, отидох в колониала на Изгрева да си купя нещо за вечеря. Сепнах се, когато видях и него там.

«Странно, това вече не е случайно – казах си. – Ако още веднъж го срещна, ще му поискам заем. Нали сме от едно братство!» Убеждавах се мислено, а нямах и никакъв друг изход. Може би не беше случайно, че почнах да го срещам по два пъти на ден – нещо, което досега не бе се случвало.

На следната сутрин пътьом се отбих при брат Тахчиев. Но ето, че почти веднага след мен влезе и брат Стоименов. Тогава вече събрах целия си кураж и казах:

– Брат Стоименов, искам да поговоря нещо с Вас.

– Да, аз минавам през гората, може да си поговорим – отвърна той и тръгнахме.

В първия момент ми се искаше дърветата да сведат клони и да закрият лицето ми. Толкова се стеснявах.

– Е, сестра, казвайте – какво има? – запита той

Трябваше да се говори и започнах:

– Моят баща беше търговец – бижутер във Варна. Преди няколко години при една сделка с Англия загуби. Води дела, но... напразно. Всичко загубихме. Сега сме дошли в София при баба ми. Седем души сме на една заплата. Баща ми е отчаян и възрастен вече. Трудно живеем. Често залагам неща в заложната къща с голяма лихва и после или успявам да ги възвърна, или пропадат. Сега съм заложила всичкото бижу на майка си за 5000 лева и давам месечно по 500 лв. лихва. Този месец не мога да внеса лихвата. Бихте ли ми заели 500 лева за известно време? Рискувам да загубя бижуто, да пропадне – така, както пропаднаха и много други неща – на един дъх изказах всичко и спрях.

– Добре, сестра, ще Ви заема. Кога е падежът? – Думите му прозвучаха спокойно, тихо.

– Падежът на полицата е днес.

– Тогава къде да се срещнем в 5 часа след обяд? Къде е заложната къща?

– Можем да се срещнем на площад «Св. Неделя», пред часовника. Там наблизо е и заложната къща.

Вървяхме през гората. Върховете на дърветата се преплитаха и образуваха зелен свод над пътеката. За момент се огледах. Стори ми се, че вървим по друг път – изведнъж така ми бе просветнало, такъв товар падна от раменете ми! Скоро стигнахме до трамвайната спирка. Брат Стоименов се качи на трамвая, а аз продължих пеш към игрището.

След обяд помолих колежката да ме замести през последните два часа при децата, за да бъда навреме на уреченото място. Брат С. беше там. Отидохме заедно в заложната къща. Помолих за моята сметка.

Смутих се, като видях, че брат Стоименов започна да брои много пари.

– Лихвата е само 500 лева – му прошепнах тихо.

– Защо ще плащаш грешни пари? Ще платим всичко сега, а ти ще ми ги върнеш когато можеш и по колкото можеш.

Така той даде 5500 лева и взехме цялото заложено златно бижу на майка ми.

Това ме смая. Такъв жест! И то от непознат човек... Чудно!... Невероятно! Не можах да намеря думи да му се отблагодаря. Дълго настоявах предметите да останат у него, докато му издължа сумата. Едва го склоних да ги вземе. Всеки месец му носех известна част от сумата, докато изплатих всичко и занесох у дома на майка си златните й спомени от татко.

Така по Божия път се уреди този въпрос.

А ето най-интересното от случилото се.

Два дни след благополучното уреждане на въпроса, група, начело с Учителя, тръгваше за Рила. През цялата нощ лампите пред салона светеха. До късно кръстосваха братя и сестри, стягаха денкове и палатки, мереха и сортираха багажа. Групата, която тръгваше с Учителя, винаги биваше най-голяма.

В зори, към 3 часа, целият Изгрев беше на крак. Едни тръгваха, други изпращаха. Учителят загаси лампата на горницата и цял сияещ, в светли дрехи, с бяла панамена шапка и с бастун в ръка, слезе по стълбите и се спря на площадката пред салона.

Всички тържествено запяхме «Братство, единство...»

С радостен трепет изпращачите един по един Му целувахме ръка.

Дойде и моят ред.

– Уреди ли се въпросът? – прошепна ми засмян Учителят.

– Да, Учителю, много Ви благодаря!

Поех десницата Му с двете си ръце и с гореща благодарност я целунах.

Това остана незабелязано от никого.

Но аз разбрах, че Този, Който говореше за звездите на Небето, мислеше същевременно и за душите на Земята.

15. ТОЙ РАБОТЕШЕ И ПРЕЗ НОЩТА

Зимна нощ.

Студът свободно нахлуваше през процепите на дървените стени на стаичката. Печката не гореше. От студ не заспивах. Когато стрелките на часовника показваха 2 часа след полунощ, реших да отида в салона на топло. Това правех често, когато преспивах в Изгрева срещу беседи.

За няколко минути се приготвих и тръгнах. На пръсти преминах преметената пред салона площадка и влязох вътре... Разпалената печка ме посрещна радушно и аз седнах съвсем близо до нея. Стоплих се, поотпуснах се и започнах да си мисля. Винаги, когато идвам насам нощем, всички лампи на полилея на Учителя светят. На светло ли спи, или?...

В този момент нещо тропна горе в стаята Му, която беше точно над салона.

«На каква силна синя светлина спи! Защо ли не си оставя само нощната лампа?» – продължавах да разсъждавам аз.

В този момент повторно, по съвсем същия начин, горе в стаята на Учителя се тропна.

«Навярно е станал да слага дърва в печката» – продължих да разсъждавам. Но ето че, за голямо мое учудване, за трети път се тропна по съвсем същия начин, както предишните два пъти.

Стреснах се, престанах да мисля и се огледах наоколо. Салонът беше тъмен, проблясваха само светлинки от горящата печка. От време на време се чуваха леки стъпки и едва чуто прелистване на книга.

Разбрах, че не случайно светеха десетте крушки на полилея Му. Учителят работеше и през нощта.

16. «КОГАТО ПРИЕМАШ УСЛУГИ, ВНИМАВАЙ! »

Учителят и цялото Братство летуваха край Рилските езера на палатки. Този път успях да се откъсна за десетина дни от детското игрище. Без много приготовления, качих се с раницата си на камиона с провизии и се озовах в лагера. Всички ме посрещнаха с радост.

Сестра К. мило ме попита дали имам палатка и като разбра, че нямам, ми каза:

– Аз съм сама в моята палатка. Тя е доста голяма и двете ще се чувствуваме удобно в нея. Заповядай!

Тя ми приготви меко, топло легло и се грижеше за мене като майка. Всяка вечер пиехме ароматичния чай от мащерка. Накратко, чувствах се добре при нея и единствената ми грижа, която ми оставаше, бе да дишам чистия въздух и да събирам сили за през цялата година.

Сутрин се изкачвахме на върха. Слушахме Словото на Учителя. Посрещахме чудни изгреви, красиви като небесни сказания, играехме Паневритмия, пеехме и ходехме по върховете. Вечер край лагерния огън с Учителя бе неизказано красиво. За града и грижите престанах да мисля. На такава височина човек се откъсва напълно от всекидневието и си почива. Учителят знаеше къде да ни води.

Но с мен започна да става нещо странно. След два-три дни ме застяга една мъка. Без болка, без причина започнах да се чувствувам много нещастна. Тази мъка постепенно се изрази в желание да се хвърля от някоя скала. Налегна ме безсмислие и апатия към всичко. Започнах да избягвам другите. Плачех непрекъснато насаме и избирах скалата, от която да се хвърля. След няколко дни вече напълно бях решила да сторя това. Изчаквах момента и само една мисъл ме спираше: какво ще кажат хората!... И още едно петно за Братството. Ще пишат и вестниците... Тази мисъл ме спираше.

Беше на осмия ден. Като слизахме от върха след беседа, Учителят, минавайки край мен, някак си по-особено ме погледна. Не ми каза нищо.

След обяд дълго плаках зад една канара край езерото и намислих да отида при Учителя. Той разговаряше с една сестра, а един брат чакаше реда си понастрана. Скрита, застанах да чакам и аз. Сълзите ми се ронеха безспирно. Езерните води блестяха в позлата. Пастърви подскачаха над водата и със силен плясък се гмуркаха отново във весела игра. А аз плачех и чаках.

Дойде и моят ред. Целунах ръка на Учителя и, задавена от сълзи, едвам Му продумах:

– Учителю, искам да умра, да се хвърля от някоя скала – сълзите съвсем ме задавиха и млъкнах.

– Защо?... Не плачи! – кротко ми каза Той.

Като видя, че се стеснявам да не ме виждат другите, че плача така горчиво, каза ми:

– Ела, седни тук.

Посочи ми едно столче в палатката. Сам Той седна пред масичката вътре и започна да чете мълчаливо от Библията.

Той четеше, а аз плачех.

Не зная колко продължи това. По едно време сълзите ми престанаха. В мен се проясни и като през чист прозорец погледнах Учителя. Той продължаваше да чете. Аз стоях успокоена в тишината на Неговата палатка. Когато престана да чете, погледна ме и рече:

– Слушай какво ще ти кажа: Когато приемаш услуга, внимавай! Сестрата, в чиято палатка пребиваваш, е имала дъщеря. Тя се е самоубила. Нейната мъка

и страдание преминали в теб. Тя те е обсебила. И затова ти страдаш. Иди си с мир! Тя повече няма да те безпокои – каза Той и затвори Библията.

Какво точно чете, не зная, но почувствувах лекота и ни помен от мъката и желанието да се хвърля от скалата.

На сестра К. не казах нищо. Тя забеляза, последните дни пак бях весела и радостна, и се радваше с мен.

През тези последни два дни бързах да наваксам за изгубените осем. Черпех с пълни шепи от Рилската благодат и славех Бога.

17. АНГЕЛСКИЯТ ХОР

Една бяла нощ през февруари.

Като всякога срещу беседа, бях още от вечерта на Изгрева. Северният вятър хлопаше по стъклата на дървената къщичка. Когато студът съвсем се усили, скочих от леглото, облякох се за секунди и излязох. Снегът скърцаше под стъпките ми. Извих по пътеката зад Недкови и чух, че в салона се пее. Помислих, че съм закъсняла, и ускорих крачките си.

Но ето че салонът беше празен и тъмен. Горе в стаята на Учителя беше светло и около балкона Му се носеше чудна музика. Прекрасна песен от нежни ангелски гласове... неописуема хармония от стотици гласове...

Слушах в захлас няколко минути без покана и без позволение. Ангелски хор около стаята на Учителя! Каква нощ!

Влязох в салона и седнах до печката. Оттук не чувах нищо, но в съзнанието ми продължи да звучи ангелският хор около балкона на Учителя.

Минаха години.

Летувах на Рилските езера. Един следобед отидох на разходка към Вътрешния Близнак. Около това езеро имаше чудна тишина и тайнственост. Седнах на една скала точно срещу «Олтаря», най-вътрешната страна на езерото. Там, около снежната преспа, вкаменели духове мълчаливо се молеха. Те се оглеждаха в бистрите езерни води и търпеливо чакаха деня на своето ново раждане. Лек ветрец нежно галеше водната повърхност и малки къдрави вълни миеха брега с песен и благодарност.

Сред тази тайнствена и величествена тишина човек вижда себе си само като душа и неволно започва да благодари на Всевишния. Душата слуша гласа на безмълвието и в размишление лети между Земята и Небето.

И през тези свещени минути там горе, пред «Олтаря», където белотата на снега и твърдостта на скалите бяха в непрекъсната молитва, там отново прозвучаха ангелските гласове на същия хор, който бях чула през оная нощ около балкона на Учителя.

Изправих се. Слушах и благодарих за благоволението на Небето да повдигне пред мен мъничко края на завесата към Невидимия свят.

Там, край това езеро, Близнакът, за втори път чух ангелския хор... и никога вече.

18. ТОЙ ВИЖДАШЕ И НАДАЛЕЧЕ

Скоро след революцията в Русия, през 1923 година, един ентусиазиран младеж беше успял през Германия да отиде в новата Съветска страна. През първите две години той бил в контакт със семейството си, но скоро след това изведнъж престанал да пише.

Цели двадесет години неговите близки не знаеха нищо за него. Нито чрез хора, нито чрез легации можеха да разберат жив ли е поне.

Един ден срещнах по-възрастния му брат. Той бе твърде загрижен. Считаше, че брат му не е между живите.

– Николай, ще отида горе на Изгрева и ще попитам Учителя за Васил. Може би все пак е жив!

Бяха изминали много години, откак познавах Учителя и вярвах в Неговите големи възможности. Беше ми чудно и непонятно, но фактите потвърждаваха силите Му и при всяка трудност се обръщах към Него. За мен Той бе фар в бурното море на живота. Винаги Учителят намираше светли и обнадеждаващи думи. Знаех, че Той сега ще намери начин да смекчи болката на това семейство.

– Питай го – отвърна Николай, но сега е 1943 година, а Васил замина за Съветския съюз през 1923 година. Цели двадесет години. Ако бе жив, щеше да пише. Мама е почти на смъртно легло от скръб по него, той бе любимото й дете... Питай! – завърши той, опитвайки се да скрие от мен отронените сълзи.

Следната вечер беше пред утринна беседа и аз отидох по-рано на Изгрева. Няколко души чакаха Учителя. Зачаках и аз. Когато дойде моят ред, аз Го помолих да ми отдели няколко минутки. Знаех, че Той винаги вечеряше преди залез Слънце и се чувствувах неудобно, задето Го задържам.

– Извинете ме, моля, но идвам по един важен въпрос.

– Влез!

Казах Му накратко причината за моето посещение. Той ме изслуша много внимателно. После затвори очи. Аз седнах с благоговение на стола. След няколко минути Той отвори очи и каза с тих, спокоен глас:

– Той е жив. Кажи на близките му, че ще се върне след две години, да не се безпокоят.

Преглътнах дъха си. Благодарих Му и на следния ден казах невероятната истина на загриженото семейство... Майката, братът и двете сестри на Васил приеха малко резервирано това предсказание, но все пак слаба надежда покълна в тях.

Две години по-късно – през 1945 година, Васил се завърна при своето семейство.

Възможностите на Учителя да вижда през разстояния бяха неограничени. Други мои съученици разправят многобройни лични преживявания, при някои от които Той дори се е явявал през далечни разстояния, за да им даде напътствие в много тежки и опасни моменти в живота им.

И тъй, нашият Учител продължава да ни помага.

19. ХРАНЕНЕТО Е МАТЕМАТИЧЕСКА ЗАДАЧА

Храната на Учителя беше растителна, прясна, семпла. Той обядваше в братския стол, а закусваше и вечеряше в стаята Си. В разстояние на 25–30 години имах възможност да наблюдавам как Той предимно сам приготовляваше своята закуска и вечеря – супа от «картошки», както Той ги наричаше, чай или плодове. Хранеше се бавно, с разположение.

Един ден бързах към Изгрева, да покажа на Учителя моята нова книга «Игри с песни за деца». Наближаваше залез Слънце и Той ме прие горе, в Своята стая, където белеше картофи. Разказах Му подробности по отпечатването на книгата. Той се радваше на успеха ми.

На вратата се почука. Една сестра Му подаде чиния с крем карамел. Разтревожена Му говореше нещо. Учителят отговаряше тихо, а тя молеше настоятелно.

След като жената си отиде, Учителят постави крем карамела на етажерката и продължи да бели картофи. Хвърлих апетитен поглед към него и другите питателни яденета на етажерката и запитах:

– Учителю, защо не си вечеряте с крем карамела? Той е тъй хубав!

– Виж да ти кажа. Тази сестра иска да й услужа нещо. Ако ям от крема, аз се свързвам и задължавам, а тя в случая не е права. Всяка храна предава както своите енергии, така и своите връзки. Не всяка приятна храна е полезна. Храненето е важен процес, при който трябва много да се внимава. Ти обичаш ли крем карамел? – весело ме попита Той. И като отряза едно голямо парче, поля го обилно със сироп и ми го подаде.

Малко засрамена, благодарих и го изядох с удоволствие. А Учителят вечеря от картофената супа, която си бе сам приготвил.

– Подбирай чиста и прясна храна! – продължи Той наставленията си за храненето. – Пий вода от чист извор, меси хляб от прясно жито и приемай узрели и пресни плодове, само от добри хора! Храненето трансформира състоянието на човека в положителни или отрицателни енергии. Дай от храната си на гладния, и ти ще се наситиш, дори с малко от нея. Храненето е математическа задача, която трябва правилно да бъде решена. Ако един човек разрешава правилно въпроса за своята храна и своя сън, това показва, че той е достигнал до известна хармония между своите чувства и мисли. Щом е постигнал това, той е готов да разрешава всички останали въпроси. Свежест и бодрост са нужни на човешката мисъл. А един от важните фактори за мисълта е храненето.

Така ми говори Учителят в онази далечна вечер, когато вечеряхме заедно.

Спомням си, ведньж занесох на Учителя хубави праскови. Както обикновено, подадох кесията с думите:

– Учителю, Слънцето Ви изпраща своите поздрави!

Той се усмихна, благодари и погледна плодовете. Те бяха толкова красиви, че всички се загледаха в тях. Той подаде една праскова на сестрата, която стоеше най-близко до Него, след това подаде втората на един брат, третата – на следния и т. н. Раздаде всички праскови и за себе си задържа само една. Тогава ме погледна, усмихна се и каза:

– Сега за мен остава най-много и най-хубавото.

Спомних си думите Му: нахрани гладния, и малкото, което ти остане, ще бъде предостатъчно да те засити.

Учителят винаги прилагаше онова, на което ни учеше, и всякога във всичко беше внимателен и последователен.

20. ЧУДНО КАТО СЪН

Към един часа след полунощ превъртях ключа на дървената стаичка и тръгнах по пътеката към салона. След няколко минути синята светлина от стаята на Учителя ясно открояваше преметените от вчера снежни пътеки около салона. Както през много други нощи, влязох тихичко и седнах край горящата печка. Имаше време до беседата и аз бих могла да подремя малко. Червени пламъчета изкачаха из дупчиците на вратата на печката. Те пръскаха игриви светлинки по столовете в тъмния салон и като невидими същества тайнствено говореха в нощта.

Беше ми топло и приятно, но след няколко минути, а може би и час, не зная точно, стана и чудно. Вратата на салона се отвори и Учителят, с цигулка в ръка, премина между двата реда столове и се качи на подиума. Той запали лампата, седна пред пианото и настрои цигулката Си. Стреснах се при мисълта, че ще ме види, и мигновено клекнах зад печката.

Той започна да свири на цигулката. Свиреше чудно, прекрасно, неземно. Всеки тон звучеше живо, сочно, магически. Гледах, слушах и не вярвах на ушите си. Извадих една топлийка от ревера и убодох пръста си. Заболя ме. Не сънувах: цялото това чудо беше реалност – реалност, чудна като сън! Накрая Учителят взе няколко акорда на пианото, затвори го, загаси светлината и излезе.

През това време, клекнала, обикалях около печката, за да не ме види. И за мое спокойствие Този, Който виждаше през разстояния, се направи, че не ме вижда.

Когато вратата се затвори и останах сама, седнах отново на стола. Чудните тонове на Неговата цигулка продължаваха да звучат и вълнуват душата ми. Не задремах до сутринта.

На беседата Учителят дойде с цигулка в ръка и ни говори за музиката, за магията на тоновете, за техните цветове. Учителят говори и свири тази сутрин прекрасно, но онова, което чух и видях през нощта остана в съзнанието ми чудно като сън!

21. УЧИТЕЛЯТ ПРАВЕШЕ ЛИ ЧУДЕСА?

Слънчев летен ден. Цветята пред салона бяха приятен фон на белите маси. През лятото обедите се сервираха в градината. В делничните дни братският стол се посещаваше по-малко и човек можеше да седне на средната маса, където сядаше Учителят.

Именно в такъв един ден седнах на средната маса, точно срещу Учителя. Дежурните сестри сервираха супата и всички мълчаливо ядяхме. Това бе един рядък случай за мен. Гледах Учителя как се храни и си мислех: «Яде като всеки един от нас, но не е обикновен човек. Може би да знае да прави и чудеса, ако пожелае.» И в съзнанието ми изплува легендата за Христа и жената, чийто яйца се боядисали червени в престилката й, и нахранването на пет хиляди души с пет хляба и пет рибки и т. н.

Няколко минути след това Учителят ми подаде Своята чиния, в която бе останало малко супа. Поех я и, слава Богу, съобразих бързо, че трябва да довърша супата. Сестрите наоколо ме погледнаха завистливо. Докато ядях супата от Неговата чиния, в устата ми попадна и едно мъничко топче. Задържах топчето между зъбите си и после, незабелязано от никого, го извадих и скрих в носната си кърпичка.

След супата ни се сервира ядене и десерт. След това пяхме и разговаряхме както обикновено.

Когато обядът завърши, Учителят се качи в стаята Си, а всички се разпръснаха по своята работа. Вървейки надолу по пътя към града, огледах се да видя дали няма някой наблизо и отворих кърпичката: топчето бе кафеникаво и голямо колкото лешник. Не можах да разбера какво бе точно, но вкъщи го завих в парче чиста бяла хартия и го скътах в тайното си чекмедже. От време на време отключвах чекмеджето и радостно гледах малкото кафяво топче. Оказа се, че то бе от счупената чиния на Учителя. Имах го като талисман.

Един ден останах неприятно изненадана, когато отключих чекмеджето и видях бялата хартия празна. Никой нямаше ключ от тайното ми чекмедже. Как бе възможно топчето да изчезне!

Веднъж говорих с Учителя в приемната Му. Случайно погледът ми падна върху едно малко топче върху масата Му. Погледнах Учителя. И Той ме погледна. Мислено Го попитах: «Това същото топче ли е?»

Няколко минути минаха в мълчание. След малко с мек глас Той ми каза:

– Всяко време носи и своите чудеса. Не ти са нужни сега чудесата. Ти се научи да живееш правилно. Да съществуваш е едно, а да живееш съзнателно е друго. Новото учение, което ви нося, се заключава в преустройството на сегашната човешка форма и в нейните удове: лице, нос, уши, чело, устни и т. н.

Дни наред мислих върху тези думи на Учителя.

22. ЕДИН СВЕЩЕН ЧАС

Това се случи по времето на моето духовно детство – през 1938 година. Почуках на вратата на приемната. След доста дълго чакане Учителят ми отвори и, без да каже дума, разбрах, че мога да вляза. Докато събувах обувките си в преддверието, Той влезе в стаята, седна край масата и заговори:

– Животът е най-силният стремеж на човешката душа. Животът е целта, познанията – методът за постигането на тази цел, а Бог е средата, условията, от които могат да се черпят сили. Всяко живо същество има нужда от среда и условия, в които да расте и да се развива. Средата на човешката душа е Бог. Умът и сърцето са подготвителна среда, чрез която душата приема живота. Душата е потопена във Всемирното Божествено Съзнание. Първото необходимо нещо за човека е да се научи да обича Бога, и тази Любов ще го свърже с Него и ще го направи щастлив. Не търсете отговорности за неща, които се случват в света, а се поучавайте и придобивайте знания.

Не е достатъчно да знаете за новият живот, необходимо е да го живеете. И ако човек за една година реши да възприема и праща положителни мисли, той ще може да върши чудеса. Направете опит само за една година да калявате волята си: винаги, когато ви нападнат лоши мисли, заместете ги с положителни. Не ще има препятствие, което да устои на вашата воля.

За да може да расте и да се развива правилно, душата има нужда от вътрешна духовна храна, която й се дава само чрез молитва. Благородството на човешката душа зависи от неговите мисли за Бога. Мислете за Бога като за есенция, която протича през вас. Извън Бога нищо не съществува.

Няма по-велико нещо в човешкия живот от молитвата. Тя е общение с Бога, с Първопричината. Чрез молитвата ставаме инструменти за по-висши сили, които поддържат целия човешки род. Ароматът на цветята е тяхната молитва. И когато се молите, оставете настрана личните си работи и интереси и мислете

само за Бога. Ако искате молитвата ви да бъде приета, тя трябва да бъде отправена изключително само към Бога.

Докато Учителят говореше така, лицето Му светеше, а гласът Му се лееше като жива вода. Никога не бях почувствала силата на Неговото Слово така, както в онези минути. В стаята се носеше ухание на цветя и се чувствуваше странно присъствие. Слушах със затаен дъх и записвах, без да зная какво и защо записвам.

Учителят постави на масата едно кожено куфарче, разтвори го и започна да ми показва уредите и чертежите на Своите френологически изследвания на българския народ през 1900 година. По начина, по който разгръщаше и оправяше всеки чертеж и ми разказваше как е ходил от град на град, разбрах, че тази работа Му беше много скъпа.

– Учителю, защо не популяризирате това Свое дело? Това са толкова ценни данни!

– Аз изпълних задачата си към българския народ. Едно трябва да се знае: Всяка идея, колкото малка или велика да е тя, има определено време за своето развитие. За да се популяризира една теория, трябва да има хора, готови да я приложат. Хората са още деца. Няма още кой да слуша и като слуша, да разбира. Не бива да се бърза. Нищо не се губи. Всичко чака своето време. Хората ще огладнеят и ще потърсят духовна храна. Ще дойде време, когато човечеството ще потърси Словото и тогава неразбраното ще стане разбрано. Всяка теория чака своето време. За Бога няма време и пространство, има само непреривна Живот–реалност, която съгражда и възлиза.

Почувствувах, че сам Бог говореше чрез устата на Учителя в този свещен час – за онези, които имат уши да слушат.

Когато престана да говори, за миг Учителят затвори очите Си. След това стана и погледите ни се срещнаха. Никой не произнесе нито дума. Целунах Му ръка и с благоговение излязох.

Сложих бележника си в чантата и тръгнах към града с чувство, че идвам от някакъв друг свят.

23. УЧИТЕЛЯТ ЛЕКУВАШЕ ПО ЧУДЕН НАЧИН

Разказваха за множество случаи, при които Учителят бе излекувал разни лица. Един брат, С. Л. П., бил болен от тропическа малария. Учителят, като научил за това, му изпратил чаша вода и, след като я изпил на малки глътки, той оздравял.

Една сестра ми разправи следния случай. Нейната приятелка, също ученичка на Учителя, сериозно се разболяла. Изпратила я на Изгрева да попита Учителя какво да стори, за да оздравее.

– Кажи й да вярва в доброто.

Тя почакала още малко, да чуе нещо по-реално. Тогава Учителят добавил:

– Реални са само фактите – и влязъл в градината.

Тя се завърнала при болната и й предала думите на Учителя. Но чудното било, че докато тя още разговаряла с Учителя, болната й приятелка вече почувствувала подобрение. Един ден по-късно била вече съвсем добре и лично отишла да благодари на Учителя.

Подобни случаи са добре известни и се разказват от мнозина, но аз съм от онези, които предпочитат лично видените факти.

Учителят ме бе научил да се сприятелявам с вятъра и студа, и малките ми постижения в това отношение ме предпазиха от простуда. Все пак случваше се от време на време да се разболявам. Веднъж имах остро заболяване на сливиците. Вместо да отида при лекар, отидох на Изгрева и се разхождах пред салона, очаквайки завръщането на Учителя. Той дойде откъм поляната. Отидох при Него и Му казах защо съм дошла. Той се спря, погледна ме и каза:

– Ще ти мине. Пий топла вода и си масажирай врата. Когато излизаш, носи шалче. Това е всичко.

Благодарих Му и тръгнах обратно за града. Още по пътя се почувствувах по-добре. Вечерта изпих няколко чаши топла вода, масажирах малко врата си, и на сутринта бях съвсем здрава.

Този факт, излекуването на острата ми ангина само за една вечер, учуди моето семейство, което беше почнало да настоява за лекар.

Учителят лекуваше по чуден начин.

24. БИБЛИЯТА

Учителят винаги идваше в салона на беседа с Библия в ръка. И като начало прочиташе една глава или един стих от Библията. В една от беседите Си Той ни даде за задача да проучим Библията – Стария и Новия Завет.

Знаех, че не иска от нас това случайно, че навярно има дълбока причина, но лично за мен бе твърде трудно да чета тази книга, към която нямах интерес и не я разбирах. Някои от разказаните там истории ми се виждаха много обикновени. Няколко пъти започвах да я чета и след няколко страници я оставях... След време отново я почвах, и отново я оставях. Знаех, че една от първите издадени книги на Учителя – «Заветът на цветните лъчи», съдържа стихове от Стария и Новия Завет. Бях чувала по-стари ученици да казват, че това е свещена книга и че тя съдържа ключовете на живота. Всичко това ме караше да мисля за Библията.

Веднъж, като говорих с Учителя, се осмелих да Му кажа:

– Учителю, иска ми се да прочета Библията, но никак не ми е интересна, дори...

Той ме прекъсна, за да не произнеса някоя отрицателна мисъл.

– Слушай! Всеки ученик трябва цялостно да проучи живота, както и живота на отделното човешко същество. Като четеш Библията, ти ще проучиш характера на всяко лице, описано там. Например: коя е характерната черта на Авраама? Неговото послушание. Той оставил баща си и майка си и отишъл в Египет да се учи. Необходимо е да четеш съзнателно и да се мъчиш да разбираш. За да изпълни известна задача, понякога човек трябва да си постави по-близка цел.

Мина време. Не си спомням колко пъти се опитвах да чета Библията, и все я изоставях. Веднъж ми дойде идеята да прочета Библията и да я предам на децата в приказки. Сега вече имах импулс и при новолуние започнах отново да се занимавам с тази свещена книга. Почнах да я чета по-внимателно, защото имах една идея, една по-близка цел.

Понякога, но не твърде често, за което сега съжалявам, се обръщах към Учителя за някои обяснения.

Вниквай във вътрешния смисъл на всяка от книгите. Първата книга е «Битие» – начало на нещата; втората – «Изход» – излизане; третата – «Левит» – ръководна книга за този, който е започнал да ходи; четвъртата – «Числата» – изчисление за колко време човек може да проходи самостоятелно; «Второзако-

ние» – има ли закон, нужно е приложение. След това идва книгата «Исус Навин» – един от героите, учил при Мойсея; «Съдии» – в проявяването на съдиите има нещо дълбоко. Книгата «Рут» говори за влиянието на жената в света. След това идва «Книга на царете» – еврейският народ започва да се управлява от царе, между които най-забележителни са Давид и Соломон. Във времето на Соломона културата стига до своя разцвет. Той беше мъдър, но се оплете в сърцето на жената. Соломоновци продължават да съществуват по Земята и този въпрос – за жената, още не е разрешен. Адам, за когото е писано в Битието, създаден по подобие и образ Божие, също не можа да издържи изпита си по този въпрос – жената. Книгите на пророците носят друга култура на човечеството. Те обръщат вниманието му към бъдещия живот, към новата култура на света.

Който чете съзнателно Библията, ще дойде до заключение, че животът в миналото, описан в тази книга, е живот и на отделния човек. Всеки минава през Битие, Изход, Левит и т. н. Мъдрият, новият човек трябва да скъса с миналото и да придобие нов начин на живот.

При друг случай Учителят ми даде следните обяснения:

– Адам и Ева не са отделни личности, те са цели поколения. За да придобие човек едно благо, той трябва да работи над себе си и да има продобивки. Адам преждевременно искаше да има другарка. Прибързаха и първите човеци, прибързаха и вторите. В лицето на Мойсея, евреите направиха същата погрешка. Той имаше знания, но прибърза да ги приложи за свободата на еврейския народ. Опита се да го освободи по неправилен начин, но не успя. След като уби един египтянин, той се уплаши и избяга в пустинята и прекара там цели 40 години. Кога Мойсей изгуби красноречието си и стана гъгнив? Когато уби египтянина. Мойсей беше адепт, член на Бялото Братство, и не му беше позволено да върши убийство. Бог изпрати с него брат му Аарон да му помага да изпълни мисията си. Мойсей освободи евреите, но сам не можа да влезе в Ханаанската земя.

При друг разговор върху Библията Учителят каза:

– Всеки псалом съдържа условията и изживяванията на Давид. Извади характерното от всеки псалом. Има важни псалми, които крият в себе си сила и светлина. Когато четеш пророците – Исая, Йеремия, Йезекил, също сравнявай характерите им и условията, при които са работили. Не чети бързо, но чети и препрочитай внимателно. Много закони са дадени в Библията и много светлина ще придобиеш, като я четеш. Във всяка книга ще откриеш проявите на един закон – светлина по пътя на човечеството.

С тези обяснения Учителят ме накара да чета с интерес и внимание Библията. Стария Завет прочетох четири пъти, вземах си бележки и го предадох в приказки. Когато дойдох до Новия Завет, реших да прегледам и някои допълнителни книги по въпроса. Между другите прочетох и «Животът на Христа» от Чарлз Дикенс. Тази книга много ми хареса и реших, че аз не мога да прибавя нищо повече към неговото предаване на Новия Завет и него прочетох без задачата да го преразказвам в приказки.

Благодарна съм на Учителя, че чрез Неговата помощ можах поне малко да вникна в тайните на живота, дадени в Библията.

25. «НЕ ПРОПУСКАЙ СВОЯ ВЛАК!»

Облегната на скалата край второто езеро на Рила, наблюдавах как спокойно и благо Учителят разговаряше с онези, които идваха при Него. Чаках и аз своя ред.

Пред палатката Му имаше площадка от бели плочи, където на дървена маса и две сглобяеми столчета почти целия ден Той приемаше гости. Струваше ми се, че тук Небето и Земята си бяха дали среща.

Току-що бе дошъл моят ред, когато една сестра ме помоли да попита нещо Учителя.

– Моля, заповядайте! – казах учтиво и се отстраних.

Но докато тя говореше с Учителя, ето че дойде и втора – и тя ме помоли да й отстъпя своя ред. Нямах работа и беше естествено да отстъпя и на нея. Когато тя привършваше разговора, започнах бавно да пристъпям по пътеката към Учителя, но и сега мина край мене един брат и, без да ме забележи, застана пред палатката и ме прерди и той. Аз останах четвърта.

Щом стъпих на бялата площадка, Учителят ме погледна сериозно и каза:

– Не пропускай своя влак! Друг влак ще дойде и ти ще се качиш на него, но онова, което е било предназначено за тебе, ще го вземат ония, които са се качили на първия.

Разбрах, че казаното се отнася за отстъпването на реда ми, но го приех, че се касае само за този случай.

Благодарих на Учителя за вниманието Му към мен и изразих възторга си, че за десет дни успях да набера сили за цяла година. На тази височина човек се развързва от материалните неща и душата му си почива.

– Утре се връщам на работа в детската градина и ми се струва, като че ли ще се върна от някакъв друг свят. Благодаря, Учителю, задето ни водите тук всяко лято.

Върнах се в София, и на работа. Ежедневието ме пое и отново се занизаха дни, месеци, години на труд и грижи. Успявах, но след много труд, всякога едва в последния момент, след като се вече бях уморила в борбата и постиженията ми бяха без радост. И твърде отрано започнах да се уморявам.

Веднъж, при разговор с Учителя споделих мъката си, че не ми върви в живота. Тичам, хлопам, работя, а кога ще се радвам? Той се усмихна и каза:

– Всеки човек идва на Земята с известни благоприятни възможности, които той би трябвало да използва навреме и на място. Пропуснеш ли момента – губиш. Човек е колективно същество, свързано със Слънцето и цялата Слънчева система. Той идва на Земята с тласъка да се движи напред и нагоре. Но осемдесет процента от хората виждат себе си само като личности и искат да се чувстват господари на природата. Днес човечеството върви по пътя на опита, който е път на страдание. И той не е лош, но Любовта и Мъдростта биха били много полесно постижими, ако човек се почувства колективно същество, искра от вечния Живот, и ако навреме използва благоприятните моменти, които минават край него и го викат.

Послушай да ти кажа: Ако човек използва навреме слънчевите лъчи, въздуха и чистата вода, ако задоволява правилно глада, а не вкуса си, и то с необходимата чиста и прясна храна, за да възприеме и оползотвори органическите и психологически хранителни енергии от продуктите и ако навреме се вслуша в Божия глас, който му казва: «Стани, тръгни, работи, навреме гради!», ти знаеш ли, че няма да има гладни, бедни, болни и нещастни хора!

Сега на тебе казвам: Не се оплаквай, че не ти върви. Ти само пропускаш добрите възможности, които природата ти предлага, и гониш последния влак. Казвам ти: Не пропускай своя влак! Започни да работиш над себе си с най-малките величини, но работи сериозно и продължително, без срокове, докато имаш постижения. Започнеш ли да работиш над някое свое качество, заживей с вибрациите му и неотклонно работи, работи, докато в тялото ти се реконструират съответни клетки. Това се казва работа. Бъди винаги с будно съзнание, бъди разумна и се приближавай към реалностите на живота.

– А що е реалност, Учителю?

– Реална е ЛЮБОВТА, реална е МЪДРОСТТА, реална е ИСТИНАТА. Човекът на новата култура, която идва, ще бъде с отворени очи и ще живее с принципите на тези реалности. Днес човешката култура и наука са в своите пелени. Те се движат пипнешком. Ще дойде ден, когато всеки ще може да посещава Луната, Слънцето и другите планети. Но иска се работа, време...

– Вие имате чудни познания, Учителю!

– Ти започни с най-малките неща. Не пропускай своя влак! Всякога бъди будна и внимателна.

– Благодаря Ви, Учителю. Вашите думи са словесно мляко за нас, хората на Земята, където се заражда новата култура, за която ни говорите и подготвяте.

Записах този разговор в тетрадката си с дата 10 август 1936 година и дълго размишлявах над думите Му... Размишлявах и благодарях.

26. МОЕТО ПИАНО

Преди преселването ми от Варна в София, между многото неща продадохме и пианото. В столицата от време на време свирех на пианата на мои приятелки и лелеех надеждата, че един ден ще имам пак мое собствено.

Минаха години. Бях млада и работех с ентусиазъм. Издадох ръководство за детски учителки, брат ми и сестра ми завършиха училище, взеха хляба в ръцете си и аз можех да скътам пари за едно пиано. Това бе по времето, когато изселваха евреите. Те масово продаваха своите вещи на безценица.

– Изплакано пиано не ти трябва да взимаш – ми каза Учителят.

Случи се така, че в една търговска къща лесно намерих хубаво пиано и първата ми мисъл беше да попитам Учителя да го взема ли и къде да го поставя. Последният въпрос беше много важен, защото по това време самата аз живеех в една малка къщичка при една сестра на Изгрева, а работех в центъра на града в една опитна детска градина, където често идваха гости и изнасяхме показни лекции. Родителите ми пък живееха на другия край на града, а аз бях в преговори за наемането на една къща за цялото семейство близо до детската градина, където работех.

Ето защо се обърнах към Учителя. Той недвусмислено ми отговори:

– Рекох, занеси го при майка си.

– Но, Учителю, скоро ще наема една къща близо до училището. Не е ли най-добре сега да го оставя временно там? – и започнах подробно да Му обяснявам квартирното си положение.

– Рекох, занеси го в дома на майка си – повтори Той тихо.

– Но, Учителю, искам да работя повече с музика при децата, не е ли по-добре да го поставя в училището? – продължавах да настоявам.

– При майка си го занеси – потрети Той спокойно.

– При майка ми? Но аз почти не стоя вкъщи и кой ще свири там на него? – упорствах и обяснявах аз в своето невежество.

– Рекох, занеси го при майка си – за четвърти път ми каза Той, все тъй благо.

– Много е далеко, Учителю, а аз искам да вложа повече музика в работата си с децата – настоявах на своето, без да си давам сметка, че напразно Го питам, щом имам вече установено мнение по въпроса.

– Е, може и в училището – снизходително каза Учителят, без да повиши тон.

И, спокойна, че съм питала Учителя и един вид с Негово съгласие, пренесох пианото в училището.

Това беше през есента на 1942 година.

През годината водих идеално занятия с децата. Говорих и не само с думи, но с акорди и мелодии. Пианото ми беше най-скъпото притежание и го считах за благословено и неприкосновено. И когато на следната година настанаха тревожни дни и чужди самолети запрелитаха над страната, аз занесох в училището при пианото си всички мои ценни неща: книги, ръкописи и дори един чифт нови сини обувки.

Въздушните тревоги зачестиха и бяха последвани от бомбардировки над града.

Сутринта на 10 януари 1944 г. се отбих в училището, въпреки че децата бяха във ваканция. Посвирих на пианото и още веднъж се възхитих от хубавия му тон. Дадоха тревога. Станах, огледах спокойно стаята и бързо излязох. Мама беше болна и сама и трябваше да бързам вкъщи. Стигнах точно навреме – една или две минути преди започване на бомбардировката. Целеха центъра на града и бе наистина ужасно. Опожариха го. Вечерта – нова тревога и още по-тежка бомбардировка. Решихме и ние да се изселим временно в някое село. Прибрах и опаковах багажа, а брат ми и по-малката ми сестра отидоха да си вземат заплатите. Молих ги да отидат до училището, да преместят пианото до вътрешната стена и да го покрият с големия килим. Вечерта брат ми и сестра ми се извиниха, че не са имали време да отидат до училището и да се погрижат за пианото. Бях много недоволна от невниманието им.

На следващата сутрин тръгнахме към гарата и се качихме на първия заминаващ влак. Там всички разказваха случки от последните две много тежки бомбардировки над града. Някой точно зад мен каза:

– И училището, онова, близо до църквата «Свети Седмочисленици», е в развалини.

Развълнувана, обърнах се към говорящия:

– Кое училище, гимназията ли?

– Не, не гимназията, а детската градина.

Почувствах, че побледнявам, и с последна надежда отново запитах:

– Коя част на сградата е разрушена?

– Откъм петела – слънчевия часовник – като с огромен нож е отрязана наполовина – обясняваше мъжът. – И четирима мъже от противовъздушната отбрана намерили там смъртта си.

Изслушах всичко това и се обърнах към семейството си. Всички ме гледаха и очакваха да видят как ще понеса новината. Брат ми и сестра ми вечерта ходили в училището и видели всичко това, но нямали кураж да ми го съобщят.

В този момент влакът спря на гара Мездра. Местните жители ни посрещнаха с храна. Един мъж се изправи с табла в ръка пред нашия товарен вагон, и

когато аз почти щях да се разплача за разрушеното пиано, чу се детски плач зад мен и една женска ръка се пресегна зад мен към табла и взе хляб и чаша мляко.

– Не сме яли два дни, затова плаче – обясняваше майката.

Вляво от мен много възрастна слаба жена с трепереща ръка поднасяше чаша вода към изсъхналите си и попукани устни. А аз щях да плача за загубата на едно пиано. «Занапред ще стана образцова учителка на село, без пиана» мина ми през ума. «Не условията правят човека, а човекът – условията!»

Със спокоен глас смело попитах брат си защо не ми е казал всичко това още вчера. Той ми обясни, че не е посмял да ми каже, че само капака на пианото видял изхвърлен на двора.

Настанихме се в с. Търнава. Селяните бяха много мили и състрадателни. Още на третия ден започнах работа с децата.

Към края на януари се завърнах в София, за още багаж, и за да видя Учителя, Който, както научих, се е евакуирал в с. Мърчаево, много близо до столицата.

Влакът спря на централната гара в пет часа след обяд. Беше почти тъмно, когато стигнах до училището. Действително, видях капака на пианото захвърлен на двора, а цялата половина на сградата разрушена. На едно от стъпалата на стълбата, водеща към моята стая, видях разтворена книга. Вятърът отваряше и затваряше листата й. Взех я. Беше «Учителят за възпитанието»*. Почудих се как само тази книга бе останала незасегната от разрушението наоколо и я поставих в чантата си. Всички големи сгради около детската градина бяха в развалини. Гледката бе наистина покъртителна. Отидох горе, на Изгрева. Там нямаше никакви развалини, но бе тъмно, тихо, безлюдно.

Обиколих и влязох, където видях светлинка – у брат Иван. Преспах у тях, а на сутринта, с неговата шейна с провизии, потеглихме за Мърчаево при Учителя.

През града беше тъжно, тъмно, страшно, но като минахме Княжево, кончето пое нагоре по шосето и снежинки започнаха да танцуват с чудна красота. Сърцето ми туптеше, че щях да видя Учителя.

Към обяд ето ни пред къщата на брат Темелко. Слезох от шейната и направо по стълбата – при Учителя. Един от първите Му въпроси беше:

– Какво стана с пианото?

– Е, на парчета е, Учителю. Всичко е под тухлите.

Обясних как всичко е разрушено от детонацията на бомбата, паднала в двора, точно до стената на моята стая.

– Рекох, съберете му частите – пак кротко каза Учителят.

Погледнах Го недоверчиво. Какво ли си мисли? Той няма представа какво е в града. За какви части ми говори!

– О, Учителю, ако Ви бях послушала навреме! Сега пианото нямаше да бъде разрушено.

Учителят нищо не възрази и вместо да потвърди моето непослушание, спокойно повтори:

– Рекох, прибери му частите.

След една седмица се върнах обратно в село, но през февруари отново дойдох в София. И всеки път, когато отивах в Мърчаево да видя Учителя, Той ме питаше дали съм събраля частите на пианото. Обикалях училището, но пиано нямаше, само развалини. Когато дойдох за трети път в София през март, стоях повече дни и срещах по-често Учителя, и дори преспах веднъж в Мърчаево.

---

* Боян Боев. *Учителят за възпитанието*. С., 1943 г., изд. «Литопечат», ул. «Гурко» 22. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

– Рекох, прибери частите на пианото – ми каза Той неколкократно, все така спокойно.

Досрамя ме и реших да опитам и прибера каквото успея да намеря.

Отидох до училището и, за мое учудване, намерих извадени от развалините клавиатурата и педалите на пианото. След два дни отидох отново и намерих и задната му част с лирата и няколко дъски. Дело на отбраната. Наех кола, натоварихме всички намерени части и ги откарах у дома, както Учителят ми бе казал преди две години.

Преди да се завърна в село, казах на Учителя за стореното. Той се зарадва, но не каза нищо.

Когато се завърнахме от евакуация и нормалният живот на града се възстанови, един майстор сглоби и поправи пианото. То и сега е при мен и на него свиря песните на Учителя.

Колко малко съм Го познавала!

27. ПОСЛЕДНАТА МИ СРЕЩА С УЧИТЕЛЯ

Ноември 1944 година. Бяхме се завърнали от евакуация. София бавно се възвръщаше към нормален живот. Нашето семейство не беше пряко засегнато от бомбардировките, но общото нещастие ни действаше потискащо и от работата си отивах право у дома. На Изгрева също не ми се отиваше, защото знаех, че Учителят не всякога слизаше в салона. Той често даваше беседа у брат Симеон.

Когато ми домиляваше да Го видя (който е бил при Учителя, познава жаждата за ефирния полъх на ведрина, който се излъчваше от Него), взимах плик с плодове и отивах на Изгрева. Изкачвах се по стълбите, почуквах тихо на вратата. Той отваряше и аз щастлива казвах:

– Учителю, слънцето Ви изпраща своята усмивка – и подавах плика.

Неговата осанка и светлият Му поглед веднага ме въодушевяваха. Целувах ръката Му и ободрена – тичешком по стълбата и обратно по шосето, два трамвая и – у дома. Така минаваше времето: на работа, у дома, и от време на време при Учителя за минутка-две.

– Е, ти всякога ли си много заета и все бързаш? – ме запита веднъж сериозно Учителят, когато бях пред вратата Му, готова да полетя моментално обратно по стълбата.

– Не, не съм заета, Учителю, дори сега сме във ваканция. Кога бихте ме приели? – запитах малко сконфузена, като разбрах, че Той иска да ми каже нещо и е недоволен от моето постоянно бързане.

– Ела утре в 8 часа.

– Добре, Учителю, благодаря Ви!

Този път Учителят беше сериозен и замислен.

На следната сутрин, точно в осем часа, почуках на вратата Му. Отвори ми сестра Савка, а след нея се появи Учителят в сивата Си пелерина, със снежнобяло шалче на врата, с бяла шапка на главата.

– Само Божията Любов – поздравих с дигане на ръка, и веднага добавих: – Учителю, да Ви запаля ли печката в приемната, за да слезете на топло?

Но, без да ми отговори, Той леко заслиза по стъпалата и аз Го последвах.

Учителят отключи. Взехме от антрето дърва и борина и влязохме в приемната. Приклекнах до Него с желание да Му помогна.

– Ти, Милке, знаеш ли да палиш огън? – ме запита дружелюбно, като продължаваше да подрежда дръвцата.

– Не, Учителю, не умея да паля огън.

– Сега гледай, а друг път ти ще я палиш. НАУЧИ СЕ ДА ПАЛИШ ОГЪН – ТОЙ СВЕТИ И ГРЕЕ – каза Учителят и драсна кибритената клечка.

Той седна на стола си до масата, а аз – на стол до прозореца.

Учител и ученик... Учителят ме гледаше, виждаше и знаеше значението на тази среща, а аз гледах, не виждах и не знаех...

– Ти идваш ли на беседи? – поде разговора Той.

Исках да намеря някакво извинение и почнах с това, че нямам настроение, чувствам се потисната от бомбардировките и не ми се ходи никъде. Всъщност причината бе, че Учителят по-рядко слизаше в салона.

– Бъди свободна, щом не ти се идва, не идвай. Но знай, че имаш един Изгрев. Изгревът да ти бъде като оазис за почивка. Когато се умориш в града, идвай на Изгрева. А помни, че на беседите присъстват Светли Същества, от които можеш да имаш само полза – каза ми бащински и продължи с чуден израз, който не бих могла да опиша с думи:

– Слушай да ти кажа: Като ученичка, постави си за мярка в живота най-високия идеал, но когато получаваш материални блага, мери с друга мярка. Ако искаш да бъдеш щастлива на Земята, всякога се стреми към най-малкото, бъди доволна от най-малкото и задържай за себе си най-малкото. Аз бях най-щастливият човек на Земята, защото в материалния свят бях всякога доволен от най-малкото, стремях се към най-малкото и задържах за себе си най-малкото. Какво ли не мина през ръцете ми – и пари, и злато, и земя, но аз всякога задържах за себе си най-малкото.

В стаята беше тихо и тайнствено като през вечността. Огънят гореше и разпалените съчки топлеха стаята. Въздухът беше наситен с Неговото Слово. Чувствах се потопена в Божествени излъчващи се струи, които действаха като балсам на душата. Нямам думи да изразя мекотата и виделината на тази атмосфера – Неговата аура.

Времето отрони няколко минути в мълчание. Чувствах, че нещо ставаше... без думи... без сълзи... на Земята се разделяха Учител и ученик... Той гледаше, виждаше и знаеше! Аз гледах... не виждах... и не знаех...

Учителят погледна часовника Си. Станах да си вървя.

В последната минута, прави пред вратата, Учителят ме погладе по косите и прошепна:

– АКО ИСКАШ ДА БЪДЕШ ЩАСТЛИВА НА ЗЕМЯТА, ВИНАГИ СЕ СТРЕМИ КЪМ НАЙ-МАЛКОТО, ЗАДЪРЖАЙ НАЙ-МАЛКОТО ЗА СЕБЕ СИ И БЪДИ ДОВОЛНА ОТ НАЙ-МАЛКОТО.

Целунах Му ръката, но този път не знаех защо задържах ръката Му с двете си ръце и я целунах три пъти. След това вратата на приемната се отвори и излязохме навън. Денят беше студен, мрачен, тъжен. Един само светъл лъч огряваше планинските върхове и свързваше Земята с Небето.

Учителят се изкачи по стълбата нагоре, а аз тръгнах към града надолу.

28. ЕЛЕГАНТНАТА МАСИЧКА

Вървях по шосето към Изгрева. Снегът скърцаше под обувките ми, но не чувствах студ. С радост носех масичката през рамо, а двете стъкла крепях с ръце. Шосето беше безлюдно – късна вечер. Само Луната усмихната ме гледаше през върховете на високите елхи и борове и сякаш споделяше радостта ми.

Носех масичка за Учителя – модерна, елегантна масичка. Считах, че ще Му бъде по-удобно да се храни на нея. А под Неговата масичка винаги имаше

кесии с плодове и бях забелязала, че седи неудобно пред нея. И като събрах достатъчно пари да си поръчам едно писалище, поръчах и масичка за Него, лъскава и елегантна.

Като стигнах Изгрева, скрих се в лещака точно срещу салона, страхувах се да не ме види някой. Горе стаята на Учителя светеше, а също и лампата на стълбата. Събрах целия си кураж, тичешком прекосих двора и нагоре по стълбите, почуках на вратата Му. Учителят я открехна и погледна.

– Извинете, Учителю, че толкова късно Ви безпокоя. Нося Ви една масичка.

Усмихнат, Учителят отвори цялата врата и ме покани в антрето. Там нагласих двете стъкла и показах как може да се вози масичката. Радвах се, че ще Го зарадвам и Му обяснявах как ще Му бъде по-удобно да се храни на нея, вместо на Неговата.

Учителят спокойно прие моята радост и нежно ми каза:

– Благодаря ти много за подаръка. Тази масичка наистина е много хубава и ще бъде най-добре да се сервира на гостите с нея. И за болни тя е също много удобна.

Не си спомням другите подробности, но двамата с Учителя свалихме масичката долу в стаята за гости. Поставихме я зад един параван.

– Тук ще стои, на почетно място за гости – каза Той.

Аз останах неприятно изненадана и си казах на ума: «Ако знаех, че Учителят нямаше да се храни на нея, щях да я задържа за себе си.»

Но не казах нищо и излязохме от приемната. Извиних се още веднъж, че Го безпокоих в такъв късен час, но не желаех да ме види никой. Целунах Му ръка и си тръгнах.

Веднъж Учителят ме почерпи с плодове на същата масичка. Чух и други да казват, че Учителят ги черпил на една много елегантна масичка.

Минаха години. Учителят премина отвъд. Съветът на Братството избра брат М. И. [Манол Иванов] да се грижи за притежанията на Учителя и братското имущество. Той беше много честен и грижлив човек. Бях близка със семейството му и случваше се да ме поканят някога да Му помагам в проветряване и чистене на вещите.

Веднъж, докато бършехме прах в приемната и аз самата чистех елегантната масичка, мисълта: «Ако знаех, че Учителят не ще се храни на нея, щях да я задържа за себе си» отново мина през ума ми.

След няколко минути брат М. И. [Манол Иванов] каза:

– Вземи тази масичка и се храни на нея.

Смутена му обясних, че аз съм я подарила на Учителя.

– Нищо, вземи си масичката – настояваше необичайно брат Манол Иванов.

Той не разрешаваше никому дори да се допре до вещите на Учителя.

– Вземи я! Тази вечер ще я занеса вкъщи и ти ще си я вземеш оттам – продължи той да настоява и аз почувствах, сякаш сам Учителят ми говореше чрез устата му.

Без повече обяснения, брат М. И. [Манол Иванов] занесе масичката в дома си и една вечер аз я прибрах оттам.

Същата тази масичка е сега в моята стая. Над нея стои портретът на Учителя и ми говори за възможностите на мисълта на един Учител.

Аз разбирам, че и след Своето заминаване от Земята, нашият Учител продължава да ни чува и да ни предава Своите мисли. От нас се иска да се научим да чуваме и да прилагаме.

29. КОГАТО СЛЪНЦЕТО СЪБУЖДА ДЕНЯ...

От март 22-ри до септември 22-ри, а понякога дори до започване на есенните дъждове, всяка сутрин преди изгрев Слънце голямата поляна на Изгрева се изпълваше с мъже и жени. Всеки стоеше тихо, съсредоточено, с молитва и благодарност посрещаше първите лъчи на Слънцето. След това се подреждахме в няколко редици и правехме шестте ежедневни упражнения. Веднага след това музикантите със своите инструменти – цигулки, флейти и китари – заставаха в средата на полянката, а ние образувахме кръг около тях. Учителят идваше в центъра на кръга и под звуците на музиката, която Той самият беше композирал, заедно с Него всички играехме Паневритмия – упражнения, създадени пак от Него.

Така през целия този период всяка ранна утрин в кръг около Учителя всички ние, млади и стари, учени и прости, бедни и богати, мъже и жени, започвахме деня с плавни, хармонични движения под звуците на прекрасна музика.

Понякога хора от града идваха да гледат и често след упражненията отиваха при Учителя и задаваха въпроси.

Една сутрин, прекосявайки полянката на път за града, където ме очакваше моята ежедневна работа, видях, че Учителят бе пак заобиколен от група хора. Приближих се да послушам – имах все още 10–15 минути време. Двама граждани, явно идващи за първи път на Изгрева и любопитни да разберат какво става тука, задаваха въпроси на Учителя. Единият попита:

– Каква е целта на тези упражнения и защо ги правите толкова рано сутрин, в такова неудобно време?

– Тези упражнения – започна Учителят – могат да дадат големи резултати. Ако всички българи биха играли всяка сутрин Паневритмия съзнателно, никакво зло не би могло да постигне държавата. Време е цялото човечество да промени своя начин на живот. Хиляди и хиляди години народите воюват помежду си и погледнете докъде са достигнали! Ние сме пред прага на една нова култура на Любовта, която ще побратими народите и хората. Границите ще отпаднат и народите ще заживеят като братя. Сега говоря за онова, което ще стане!

– И кога ще стане това? – попита един от гражданите. – И главно – как ще стане?

– В природата има само развитие, а време и пространство – това са човешки величини. Новото ще дойде, когато старото бъде надживяно. Първо ще дойде една метла, да измете всичко старо. Богатите ще изпразнят кесиите си, ще се обедини трудът на работниците, ще се промени идеалът на хората и тогава ще дойде новата култура на ЛЮБОВТА И БРАТСТВОТО между всички народи на Земята.

Ние играем Паневритмия, за да се свържем с невидимите помагачи от всички светове и по този начин да улесним пътя на българския народ. Всяко правителство трябва да върви ръка за ръка с народа. Новото ще дойде, но не е ли по-добре, ако дойде с по-малко страдания и с по-малко жертви?

Природата има неизчерпаем склад от сили, които са на разположение на всяко разумно същество. Сутрин природата дава най-щедро, след обяд някои други лъчи се примесват с тези на Слънцето, и даже при някои случаи действуват вредно.

Рекох, не се стремете да вършите велики работи. По-добре започнете с малките неща – започнете със служене на доброто!

Записах тези думи и затичах надолу по пътя към града на работа.

Както Слънцето пробужда новия работен ден, тъй и Учителят пробуждаше душите ни със светлината на новата култура за Любов и Братство.

Тези мисли, изказани от Учителя, носят в моето тефтерче датата 15 юни 1938 година.

30. БЕШЕ МАЙ

Чуден, дивен май!

Целият Изгрев ухаеше... Навсякъде цветя. Пролетна симфония и красота! Слънцето щедро сипеше своите следобедни лъчи и нежни виолетови воали хвърляха прозрачна сянка над цветните лехи под цветята.

В салона пред пианото няколко приятели оживено разговаряха и спореха. Аз бях дала среща на една приятелка в салона и чаках. Не след дълго вратата се отвори. С леки стъпки влезе Учителят и разположен се отправи към групата. Зарадвани от приятната изненада, приятелите Го посрещнаха радушно.

Незабелязано се приближих и аз до тях. Извадих тетрадката си от чантата и започнах да записвам интересни изказвания, които Учителят даваше за музиката.

– Не спорете за несъществени неща. Музиката трябва да ви служи като средство за самовъзпитание. Тя е метод, чрез който нещата израстват. Всеки тон е семе, което трябва да се посее, за да се прояви. Приемете пеенето за себе си като метод за концентрация и връзка с по-висши същества. Когато пеете концентрирано, ще проникнете в живата сила на всеки тон.

Научете се да пеете семпло, правилно, с концентриран ум. Окултната музика трябва да се пее не както пеят хората, а както пеят ангелите. Всяко упражнение пейте по няколко пъти, докато схванете пулса и ритъма на песента. Изпейте сега «Бог е Любов».

Ние изпяхме песента, а Учителят тихо свиреше с цигулката.

– При пеенето трябва да взимат участие сърцето и умът. Тенорът има отношение към Юпитера, а алтът – към Венера. Сопранът привлича слънчевата енергия, а басът – земна. Всеки тон се подчинява на известни закони и носи специфично влияние. Бъдещата музика ще използва сегашните методи плюс новото, което тя носи. Динамичност в музиката се предава лесно на светлината. Трябва да знаете как да съчетаете тоновете, за да произвеждат светлина и топлина. Музикантите трябва да знаят трептенията на всеки тон. Основният тон «до» има 256 трептения, от които едната половина са положителни, а другата – отрицателни. Сега вие пейте и се учете да пеете. Законите един по един ще ви се откриват.

Учителят взе цигулката и изсвири «В зорите на живота». Свиреше тихо, съвсем тихо, като ехо от ангелски светове. Слушахме със затаен дъх!

Беше май... чуден, дивен май! Хиляда деветстотин тридесет и пета година, на Изгрева.

Ето текста на упражнението, дадено ни от Учителя с пожелание да се прилага и пее с успех:

В ЗОРИТЕ НА ЖИВОТА

В зорите на живота (2)
Слънце изгряваше, (2)
на природа граници очертаваше. (2)
В душа ми мощен дух пробуди (2)
и в сърце ми любов събуди, (2)
събуди, събуди,
и в сърце ми любов събуди.

Музика и текст, дадени от Учителя.

31. ПОСЛЕСЛОВИЕ

Далеч съм от мисълта, че настоящата книга може да даде представа за пълния образ на Учителя. Дори и да се прочетат всички томове с беседи, които Той е произнесъл в течение на Своята работа на Земята, ако читателят не е психологически подготвен за духовно проглеждане, Словото на Учителя ще остане неразбираемо, образът Му – странен и непознат.

Случайности няма!

Всичко това, което се случи и ви разказах, се случи, за да бъде отбелязано като една страничка от проявите на Учителя, за да Го потърсят и намерят онези, на които е дошъл часът на духовното им пробуждане. И като Го намерят, да заработят за културата на новото човечество, което ще живее в светлината на БОЖИЯТА ЛЮБОВ, МЪДРОСТ И ИСТИНА.

М. П. [Милка Периклиева]

София, през лятото на 1967 година.

Милка Периклиева

Част II
Последни страници
Разговори с Учителя

1. Предисловие 735
2. Последни страници 736
3. Отвъд земната твърд 744
4. Честита Нова 1974 година! 744
5. Няколко формули за прилагане 746

Милка Периклиева

Част II
Последни страници
Разговори с Учителя

1. ПРЕДИСЛОВИЕ

През наше време, преди сто години слезе на земята пратеник Божи – Учител, за да покаже пътя към световете във вечността! Той ни разкри силата и природните закони и ни донесе методите за приложение на Божествената Любов, Мъдрост и Истина. Той посея идеята – семето за братството между всички народи.

Учителят живя между нас, българите, в нашата родина, така скромно, смирено и безшумно, както Слънцето сипе обилно животворните си лъчи, както планинският извор струи кристалните си води, както утринната роса освежава всеки цвят и всяка тревица, без избор и предпочитание.

Говореше спокойно и тихо. Говореше направо на душата. Приятелски и бащински посрещаше всеки, който отиваше при Него с отворено сърце. Присъствието Му излъчваше спокойствие, а съветите избърсваха сълзите и окриляха слабите. Болките лекуваше по чуден начин.

Учителят дойде на Земята в дреха на обикновен човек, но чрез Него се проявяваше сам Господ Бог. Той умееше да се смалява пред нас – обикновените хора, за да прониква в сърцата и страданията на всички, за да може по-отблизо, с примери от ежедневието, да ни напътства и съветва.

На Изгрева под сенчестите лешници на общите обеди, или в малкия салон на полянката при изгрев Слънце за Паневритмия, на екскурзии в планината или на летуване в Рила – при всяка инициатива, подета от Братството, Учителят взимаше активно участие. Той живееше в цялото.

Във всекиго Учителят виждаше частица от цялото Божествено Съзнание. За пробуждането на това именно съзнание, посадено във всяка човешка душа, Той бе слязъл на Земята и когато почуквахме на вратата Му, посрещаше ни и изслушваше в съчувствие.

перспективно – след като си се отдалечил малко от него и от паметта ти са отпаднали ненужните подробности, а е запаметено най-същественото, което прави разказа пластичен и убедителен.

Военната вихрушка бе отминала от нашите български хоризонти, въпреки че Втората световна война не бе завършена. София, която бе евакуирана поради бомбардировките, постепенно приемаше своя нормален ритъм, но останките от опожарените къщи и квартали не бяха още разчистени. Една група сестри и братя, които съвместно с Учителя се бяха евакуирали в с. Мърчаево – Софийско, се върнаха обратно на Изгрева. Учителят поднови лекциите и беседите Си, макар че понякога натоварваше брат Симеон [Симеонов], или някой друг да прочита някоя от отпечатаните беседи. Изглежда, че с това Той иска да покаже как след Неговото заминаване трябва да бъдат преустроени бъдещите събрания в Братството.

Беше 19.XII.1944 г., [вторник]. Намирахме се пред прага на зимата, а отдавна земята беше побеляла със сняг.

И този ден, както много други, се изкачих на Изгрева. Пътьом срещнах брат Асен Арнаудов, който обезпокоен ми съобщи, че Учителят не е добре. Сутринта заключил Горницата* и слязъл в приемната Си стая, която се намираше непосредствено до салона, спуснал завесите на прозорците и се уединил.

С бързи крачки се озовах пред приемната. Почуках. Отвори ми сестра Савка Керемидчиева, която уведоми Учителя за моето посещение. Покани ме да вляза.

Учителят седеше на Неговия Си стол, вглъбен в Себе Си. Виждах Го пред себе си, но Го почувствах някъде далеч. В стаята беше тихо, но цареше някаква царствена тишина, която говори нещо, което не може да бъде предадено с думи.

Пристъпих плахо и спрях до вратата, като Го поздравих с вдигната ръка. Учителят беше Си притворил очите. С притаен дъх седнах на стола до вратата и зачаках в мълчание. Минутите течаха бавно и се почувствах неудобно. Опитах се да Го заговоря. Отговаряше ми кратко и сдържано. След няколко минути Той стана бавно и се отправи към прозореца. Вдигна завесата и посочи с ръка дворното място пред салона зад лешниците и промълви:

– Бях казал да се построи тук братска обща сграда със стаи за живеене на братята и сестрите, с библиотека, салон и трапезария. А те какво направиха? Оградиха се с телове!

Леко въздъхна и седна на стола Си. След малко добави:

– Това можаха, това направиха.

Учителят отново притвори очите Си и потъна в мълчание. Може би тогава преминаваха през съзнанието Му годините на живота на Изгрева, разговорите със сестрите и братята, съветите, които Той даваше, и добрите възможности. Много неща бяха реализирани, но още повече бяха неосъществени. Вероятно в Своята мисъл Той си даваше отчет за мисията на Земята.

След продължителна пауза Той отрони думите:

– Бавен е процесът.

---

* На Изгрева Учителят живееше в една стая с антре, намиращи се над салона, които помещения ние наричахме «Горница». (бел. а.)

Не можех да разбера смисъла на казаното. Помислих, че става дума за процеса във връзка с народния съд, където бяха привлечени да отговарят за катастрофата на България във войната хората от двореца, министрите, народните представители и други лица.

Учителят отново си притваряше очите и потъваше в мълчание. Ясно беше, че Той не спеше, а откъсвайки се от видимия свят, се вглъбяваше в Себе Си.

Сестрите Савка [Керемидчиева] и Василка [Иванова] шетаха из стаята.

– Ти защо не си на училище? – запита Учителят. Отговорих Му, че имаме зимна ваканция и че съм свободна. Предложих си услугите да остана и да помогна на двете сестри и да ги отменям.

– Може – отвърна Учителят и погледна часовника Си. Беше четири и половина. Леко се здрачаваше. Слязох да се обадя на майка си, че ще остана на Изгрева няколко дни. Обадих се и, с бурканче мед в ръка, поех обратно пътя към Изгрева. Пристигнах, когато се беше стъмнило. Спрях се пред вратата на Учителя и не можех да си дам сметка как съм отишла и съм се върнала. Като че ли всичко това бе станало мигновено.

В антрето на приемната имаше много обувки, от което се виждаше, че има хора при Учителя. В стаята беше тихо. Зачаках и търсех удобен момент да вляза. Никой не излизаше. Когато мина девет часа, осмелих се и почуках. Отвори ми сестра Савка. Влязох тихо. Оставих бурканчето с мед на масата. Около Учителя бяха насядали братя и сестри: братята [Боян] Боев, [Тодор] Стоименов, Кръстьо [Христов], Методи [Константинов] и др.

– Сега е време всеки да отиде да спи – каза подчертано Учителят. Разбрах, че тези думи се отнасяха за всички, включително и за мен. Излязох сама. Всички други останаха в стаята. Нощта прекарах при Анчето – приятелката ми. Разговаряхме дълго за необичайното състояние на Учителя. На следващата сутрин [20 декември 1944 г.] беше сряда – ден за лекция на Общия Окултен клас, която започваше в 5 часа. С приятелката ми решихме да не отиваме в клас, защото счетохме, че в това си състояние Учителят няма да проведе лекцията. В седем часа бях пред Приемната. Сестра Савка ми отвори и аз влязох.

– Милосърдната сестра идва със закъснение – с шеговит тон промълвих полугласно аз.

Учителят повдигна очи, загледа пред Себе Си и каза:

– Снощи дошли да ме пазят. Пазиха ме цяла нощ. Подканвах ги да идат да спят, те стояха. Кого пазеха? А тази заран на беседа нямаше нито един от тях. Всички, които ме пазеха, спяха, но аз и днес бях на поста си... а те отсъствуваха от беседа.* – Една лека въздишка завърши изказването Му.

Почувствувах се сконфузена и разбрах колко много Учителят държи за редовното посещение на лекциите. Спомних си, че в една от беседите Той казваше, че присъстват Същества от Невидимия свят по време на лекциите и беседите. Учителят държеше за точността и ритмичността на всяка започната работа.

След кратка пауза Учителят ме запита за часа.

– Седем и няколко минути – отвърнах.

– След малко ще изгрее и Слънцето.

---

* Това беше последната беседа на Учителя по време на земното Му съществуване. Беседата бе отпечатана под наименование «Последно слово» в том III на «Завета на Любовта», стр. 163–175, от 20 декември 1944 г., ден сряда, в 5 часа сутринта. (бел. а.)

ПОСЛЕДНОТО СЛОВО: XXI лекция на Общия клас, 20.XII.1944 г., сряда, 5 ч сутринта, Изгрев – София. – В: Учителят Петър Дънов. Заветът на Любовта. Последно Слово: 19.III.1944– 20.XII.1944; Първо оригинално издание: Кърджали, 1999 г., стр. 375–382. (бел. М. И.)

Позамисли се малко и добави:

– Една от най-хубавите ми песни е «Изгрява Слънцето». В нея няма нищо излишно, което да се махне, нито може нещо да се добави. Да, една от най-сполучливите песни е песента за Изгрева на Слънцето.

Какви ли още мисли минаваха през съзнанието на Учителя, та след малко добави многозначително:

– Бавен е процесът.

Все още не можех да доловя истинския смисъл на тези думи. Стоях смълчана и следях всеки Негов жест. Изразът на лицето Му говореше за някакво дълбоко вглъбяване в Себе Си.

– Нивата е засята. Наближава жътвата, а все още жътварите са малко.

Едва сега долових, че Учителят си дава сметка за онова, което е извършил на Земята и какво още предстои да се прави. Ние, Неговите ученици, винаги се стараехме да следим мисълта Му и да проникнем в това, за което ни говореше. Съдържанието, обаче, на сегашния ни разговор в мълчание за мен беше тъй многозначителен.

Почувствах, че Учителят открехна леко страничка от Неговия мир, цяла се обърнах на слух, като седнах на малкото столче по-близо до Него.

– Още от първите години на моята работа на Земята имах неприятности и спънки, дори в 1917 година ме интернираха във Варна, като ме лишиха тогава от възможността да изнасям беседи. Но това, което Бог беше начертал, въпреки всичко аз изпълних. Тогава беше началото, но днес, когато работата е свършена, когато нивата е засята – никоя земна власт не може да попречи на добрия край на Божествения план. **Това, което стана през 1917 година, няма да се повтори днес.**

Настъпи дълга пауза.

В стаята беше затоплено добре, но от вратата духаше. Предложих на Учителя да си постави краката на стол в хоризонтално положение.

– Няма нужда. Когато краката са в хоризонтално положение, духът се връща по-мъчно в тялото – отговори Той.

Съгласих се с Него, въпреки че не можех да схвана точния смисъл на казаното.

Към девет часа на вратата се почука. Младеж със своята майка, със сестра Василка [Иванова] искаше да се посъветва с Учителя за нещо. Напоследък Учителят не приемеше никого, но когато Му казаха за двамата посетители, Той се изправи бодро и ги посрещна. С треперящ глас младежът го запита какво да следва в университета. Учителят се вгледа в чертите на лицето му и отсече:

– Медицина, рекох. Добър лекар ще станеш.

Посещението завърши скоро и Учителят седна на кушетката и притвори в мълчание очи. От време на време поглеждаше, казваше по нещо, премествaше се на стола Си до масата и пак потъваше в размисъл.

Често сестра Савка заставаше на колене пред Него и с натъжени очи Го гледаше тревожно. Аз се учудвах на нейното държание, защото все още не разбирах какво става.

– Гледайте си работата, не се занимавайте с мен. Всеки да гледа своята работа. Няма нужда да идват много хора... – и връщаше почти всички посетители.

В четвъртък сутринта [на 21 декември] отново се включих на дежурство при Учителя. При Него вече бяха сестра Савка и Маргарита Мечева. Учителят ставаше все по-мълчалив. Към обед Той ме запита:

– Милке, можеш ли да правиш яйца на очи?

– Мога, Учителю! – и скочих с готовност.

– Иди горе и ги направи.

Взех ключа от Горницата и заедно с една от сестрите приготвихме три яйца на очи и ги поднесохме на Учителя. Той изяде двете от тях и едното остави, като каза:

– Третото яйце разделете трите помежду си. Ако е малко, пийнете си мляко.

Спогледахме се. Сметнахме, че поканата е дадена само формално и не посегнахме към яйцето. След малко Учителят запита:

– Разделихте ли яйцето по между си?

Яйцето седеше непокътнато, но никой не отговори нищо. След малко Учителя пак повтори въпроса си. Разбрахме, че поканата не е случайна и израз на отношение на околните. Всичко, което Му се носеше за ядене, Учителят го споделяше с другите. Вероятно това искаше да направи и сега. Разделих яйцето на три, изядох моята част. Последва ме и сестра Маргарита [Мечева]. Сестра Савка [Керемидчиева] междувременно беше излязла от стаята.

Учителят потрети въпроса Си. Отговорихме положително. Когато след време се върна и сестра Савка, Той се обърна и към нея със същия въпрос.

– Учителю, аз си отидох у дома и там обядвах с пържени картофи – поясни сестра Савка.

– И сега не разреши правилно задачата си – отвърна Учителят.

Стана ми много чудно. Разбрах, че с една третинка от яйце не може да се нахрани никой, но навярно Учителят ни поставяше друга задача, която ние не долавяхме. Колко голямо значение Той отдаваше на дребните факти, които дори и не забелязвахме.*

* * *

Изтичаха последните дни от годината и брат [Борис] Дряновски беше дошъл да напомни, че трябва да се изплати абонаментната такса за радиото на Учителя. Той поиска да види квитанцията от изтеклата година. Учителят поклати глава и каза, че ще я имат утре.

Часовете се нижеха бавно. Когато в стаята останахме само двама, неочаквано Учителят стана, наметна пелерината Си, сложи на главата платнената Си шапка и излезе от стаята. Последвах Го мълчешком. Бодро Той се изкачи по стълбата нагоре към Горницата. Изненада ме Неговата подвижност. В стаята Му беше светло, но студено. С широко разтворени очи Учителят огледа всеки неин ъгъл и след това бавно обходи всички предмети, като леко се докосваше с ръка до тях. На първо време помислих, че търси квитанцията за радиото, но след това видях, че Той има нещо друго предвид, което аз не разбирах. Притаена, Го изчаквах до вратата. Следях с внимание всеки Негов жест, като всичко ми напомняше за някакъв странен ритуал. След като обходи и последния предмет в стаята, Той взе кожената чанта, която беше под масата, седна на леглото Си, разтвори я и внимателно заразглежда съдържанието й. Не видях какво съдържаше чантата, но все-таки не извади Той никаква квитанция. За да не Му преча, за момент оставих Учителя сам в стаята. Когато влязох, Той беше затворил чантата и ми я подаде. Поставих я на мястото под масата.

– Ако Небето би пожелало да ти даде нещо, какво би поискала? – ме попита за моя изненада Учителят.

---

* От години между Савка Керемидчиева и Маргарита Мечева е имало вражда, породила се от съперничеството им коя да бъде по-близо до Учителя. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

Замислих се и уверена, поверих желанието си. Преди двадесет години, при един разговор с Учителя, Той беше задал същия въпрос. Тогава Му бях отговорила, че желая материално богатство. Сега, след дълги години на ученичество, желанието ми беше от съвсем друг характер. Дадох си сметка с какво голямо търпение Учителят е изчакал времето да порасна духовно и да изменя желанието си. Разбрах, че този път Учителят беше останал доволен от отговора ми. Върнахме се в приемната. Учителят отново седна на стола Си и се потопи в размисъл.

Масата беше пълна с различни неща за ядене, но Той не посегна към нищо. Сетих се, че от града бях донесла какао, което по това време беше голяма рядкост. Бях го предназначила за другите, но в момента предпочетох да го дам на Учителя. Направих крем какао и Му Го поднесох. Учителят ме погледна многозначително и каза:

– Занеси крема за когото бе предназначен!

Той беше почувствал, че кремът беше предназначен за другиго. Пред Учителя никоя мисъл не можеше да се крие. Този случай и много други прояви ме уверяват в това. Почувствах се малко неудобно, но оставих купичката крем на масата, който остана неизяден!

На другия ден – 22 декември, петък – Учителят посрещаше дошлите в София братя ръководители от другите братства и дълго време разговаря с тях. В събота – 23 декември 1944 г. – преди обяд брат Еманоил Иванов и брат Петър Димков и сестра Люба [Иванова] бяха дошли с желание да посетят Учителя. Понеже Той отказваше посещение на всички, аз отклоних на няколко пъти тяхното влизане. Виждайки настойчивостта им, накрая Учителят каза:

– Пусни ги да влязат, но какво ще искат?

Поканих ги. Брат Петър Димков, който владееше ирисовата диагностика, прегледа очите на Учителя.

– Няма нищо. Всичко е чисто и ясно – заключи брат Димков, след като погледна очите на Учителя с лупата си. Поседяха малко и си отидоха.

– Е, какво видяха? – като на себе си прошепна Учителят. Явно беше, че Той желаеше да намали срещите си с хората до минимум. От време на време Той продължаваше да повтаря, като че ли сам на Себе Си, думите: «Бавен е процесът.»

И неделният ден – 24 декември 1944 г. – мина по същия начин. Учителят не отиде на утринна беседа. Разтревожени братя и сестри обикаляха отвън на приемната, а други влизаха по за малко. С едни Учителят разменяше по някоя дума, с други мълчеше. По-старите братя и сестри решиха да останат и през нощта при Учителя: сестра Савка, брат Тодор Стоименов и аз. Като ми съобщиха това, сестра Николина Балтова се обърна към трима ни:

– Останете при Учителя, но ако Го изпуснете, да му мислите!

Заканата ѝ ми се стори детинска и не ѝ обърнах особено внимание. Брат Тодор седна от едната страна на кушетката до Учителя, а аз, на едно малко столче – от другата Му страна. Сестра Савка седна от другата страна на масата и цяла нощ непрекъснато четеше от Библията. Допълнително в стаята дойдоха брат Кръстьо Христов, който бе седнал на столчето до вратата, и сестра Василка, която седеше до паравана...

Тази нощ бяхме много тревожни. Състоянието на Учителя ставаше все по-сериозно. На два пъти подканях Учителя за храна, но Той отказваше. При третата моя покана Той склони:

– Да, може.

– А какво, Учителю? – зарадвана станах и се изправих пред масата, която беше препълнена с редки и питателни храни.

– Може и айран.

Подадох Му три лъжици айран, които Той прие само за мое успокоение. Към 11 часа през нощта Му дадох три лъжици вода. Мина полунощ. В стаята беше тихо, но сякаш пространството беше изпълнено с невидими Същества. Тази нощ беше решаваща, но аз все още не можех да повярвам в онова, което ставаше. Вън беше доста студено и от вратата духаше силно. Исках да предпазя Учителя от изстинка. Предложих наново да си постави краката на столчето.

– Сега вече може – каза Той.

Аз все още не можех да си дам отчет за състоянието Му и за Неговото съображение.

– Милке, утре коя дата сме?

– 25 декември, Учителю.

– А кой ден?

– Понеделник, Учителю.

– Скоро ще се съберат много братя и сестри. Много братя и сестри ще се съберат и голям изпит ще имате всички...

След малко чух да произнася името на брат Гради [Минчев], на брат му Наско [Атанас] и други имена, които не можах да запомня. По-късно, когато споделях преживяното с Учителя с братя и сестри, разбрах, че това са имената на приятелите, които след няколко дни приготвиха мястото за полагане на саркофага под лозницата в братската обща градина.

След полунощ Учителят започна да диша все по-тежко и по-тежко. Сестра Савка, полугласно, непрекъснато четеше Библията. Брат Тодор Симеонов бдеше над Учителя. А Той седеше на кушетката, облечен с дрехи, и не даваше вид, че си отива. Брат Кръстю Христов не се помръдваше от мястото си, а аз все очаквах да премине кризата, да се освежи Учителят. Но... за огорчение на всички, Той започна да диша все по-тежко, и с паузи, но точно така, както дишаше баща ми в последните минути преди да издъхне. Едва сега разбрах, че земните дни на Учителя са свършени и ни предстои раздяла. Обясних си какво означаваха думите: «Бавен е процесът», които толкова пъти Той повтори. Сега ми стана ясно, че обхождането на стаята в Горницата и допирането до всеки предмет беше вземане на последно сбогом с обстановката Му на Земята, всред която Учителят бе преживял толкова много. Най-после разбрах и последните Му думи за изпита, който ни предстои – изпита на раздялата. Изплаших се. Спомних си и думите на сестра Балтова: «Тошко, Тошко, Учителят си отива, да викáме и другите!» – «Шшшт, тихо, мълчи, какво ще направят другите?»

Брат Кръстьо с насълзени очи пристъпи и целуна ръката на Учителя. Същото направих и аз. След миг и двамата с брат Кръстьо излязохме. Тичешком се отправих към сестра Балтова. След това се спуснах към брат Борис Николов, когото срещнах със сестра Мария Тодорова към салона.

– Къде сте тръгнали? Идете бързо при Учителя, че е много зле! – казах развълнувана.

– Тръгнали сме при Него – тихо каза брат Борис.

Това стана към четири часа сутринта [на 25 декември 1944 г.]. Не знаех къде да се дена. Инстинктивно се запътих към Анчето, на която разказах всичко. За мене беше вече ясно, че се разделяме с Учителя. Сълзите и на двете се ронеха от очите – неудържимо. Когато съмна, отидох отново да видя Учителя. От вратата се подаде една сестра, която ме утеши, че Той е по-добре. В стаята имаше хора, и като знаех, че не Му е приятно да се събират мнозина около Него, задоволих се с успокоителното съобщение. Целия ден в понеделник останах на Изгрева, като обикалях приемната, без да вляза вътре. Считах, че присъствието

ми ще бъде излишно. Често се информирах за състоянието на Учителя, като всички ме уверяваха, че сега е бил по-добре. В понеделник вечерта спах при Анчето. На заранта във вторник пак исках да вляза и да видя Учителя, но сестра Мария Тодорова, която бе при Учителя, ме възпря, като ме увери, че бил по-добре и при Него имало лекари.

Тръгнах си към града спокойна. В сряда сутринта [на 27 декември 1944 г.] отново тръгнах към Изгрева и на шосето срещнах сестрата Веса Колева, която развълнувано ми каза:

– Учителят тази сутрин си замина! – и се разплака.

Потресена, останах неподвижно на мястото си. Цялата ми душа потъна в скръб. По някаква странна асоциация си припомних казаното от Учителя преди няколко дни: «Скоро ще се съберат много братя и сестри, и голям изпит ще имате всички.» От деня, когато ми каза тези думи, се бяха изминали три дни.

Небето беше завършило една голяма своя работа и по Шекспировски би могло да се заключи: «Действието е завършено!» («Acta est fabula!»)

Какво ли не минаваше през мисълта ми в този момент.

Сега изкачвах шосето към Изгрева бавно. Нямаше за кого да бързам вече. Като на филмова лента минаваше в съзнанието ми преживяното ми с Учителя. Видях как един Велик Дух напуска Земята спокойно, такъв, какъвто беше през целия Си живот. Той се сбогува с всички и всичко с едно високо съзнание за единния живот тук и отвъд, без съжаление за всичко, което оставя на Земята, с поглед, отправен само Нагоре. Започнаха да се нижат в мене спомени с Учителя от първите дни, когато Го потърсих и намерих. Припомних си много от разговорите с Него. Възкръснаха в съзнанието ми мъдрите Му съвети и напътствия, които ми даваше многократно. Прозрях величието на Неговата Любов, с която ограждаше всеки нуждаещ се, подирил помощ от Него. Над всичко, обаче, блестяха Неговите Боговдъхновени Слова и Завети, изпълнили лекциите и беседите Му. Все по-ясно и по-точно в съзнанието ми се оформяше мисълта, че на днешния ден се приключи един цикъл и се открехна нова страница за новите хора, които ще живеят в духа на Учительовото Слово.

Не усетих как стигнах Изгрева и как бях застанала пред приемната. Тялото на Учителя беше положено на кушетката, облечено в бели дрехи. Около Него сестри в бели и розови рокли тихо пееха през сълзи. По-късно тялото на Учителя бе положено в масивен саркофаг и изложен в салона за всеобщо поклонение. В продължение на няколко дни пред тленните останки на Учителя се стекоха много хора от столицата и страната. Както аз, така и всички от Братството, бяхме свикнали така с Учителя, че никому никога не можеше да мине през ум за деня, когато Той ще трябва да ни напусне. Още по-малко бих могла да си представя, че ще се наема да пиша нещо за последните Му земни дни.

Едва днес, когато Той не е вече между нас във физическата Си форма, разбирам истинската цена на Неговото присъствие и чувствам цялата острота на загубата. Той ни завеща един неоценим МИР от идеи, които надхвърлят обема на богатството на който и да е съществуващ досега мироглед. Напразно се взирам в онова, което Той ни завеща чрез Слова и Дела. Колкото повече се взирам върху миговете Му на изминатия път на Земята, толкова повече губи своята материална плътност. Личността на Петър Дънов е толкова по-ясно осезаема по вътрешен път, еманацията на един лъч от свръхземна йерархия, който бе слязъл на Земята, за да изяви в Слово и Дела веруюто на новия бъдещ човек – веруюто на ученика.

В преклонение пред Неговия личен пример и размисъл пред Словото Му, сядам да напиша тези няколко страници на преживян трепет по време на послед-

ните дни за Учителя на Земята. Нека това е мое дръзновение като израз на дълбока благодарност за това, че имах възможност дълги години да слушам БОГОВДЪХНОВЕНОТО МУ СЛОВО и да преживея с неотразима сила вълненията на земната раздяла с най-скъпото ми същество във физическия свят.

3. ОТВЪД ЗЕМНАТА ТВЪРД

За всеки, роден на Земята, този миг на раздяла с физическия живот ще настъпи. Никой не знае часа на раздялата си с него, никой не знае кога ще бъде отзован. Затова, когато разговаряш с някого, представи си, че тази среща с това същество, тук, на Земята, е последна. Как би се държал ти тогава с него? Щеше ли да се държиш с него враждебно? Не! Ти щеше да искаш да оставиш в съзнанието му най-хубави спомени. Щеше да бъдеш внимателен и добър с него – щеше да му простиш всички обиди и оскърбления, всичко.

Мисли за смъртта, за този неизбежен миг в твоя живот, когато ти ще се изправиш пред Твоя Баща, за да дадеш сметка за преживения тук, на Земята, живот. Ако искаш да не изпиташ ужаса, който се изпитва, когато се минава през тъмната зона, всяка вечер си давай отчет за всичко помислено, почувствано и направено. Само така ти ще можеш да коригираш и изправиш живота си, и, разтоварен от своите погрешки, да отпътуваш за отвъдния свят, за да можеш да пребиваваш в един по-съвършен свят.

Всяка вечер, изправен, с дух, устремен към Бога и Абсолютната Справедливост, като си дадеш отчет, кажи: «В името на Абсолютната Справедливост, признавам своите погрешки и съм готов да ги изправя – да не ги повтарям вече.» Това значи да изправиш погрешките си.

«Блажен онзи човек, казва Писанието, който сам себе си съди.» Такъв още тука минава чистилището и пътят му е отворен за света, където обитават тези, които са се стремили да вършат Волята на Бога и да Му служат.

Не забравяй никога, че само онова, което си дал заради Бога, в Името Божие, само то е твое. Всички материални придобивки – всички облекла и обстановка ще оставиш тук долу, на Земята. Със себе си ще отнесеш само своите светли мисли, възвишени и чисти чувства, своите добри и безкористни постъпки, всичко, което си жертвал в името на Онзи, Който ти е дал живота и Който те е оградил със Своите блага. Чрез своите възвишени мисли, чувства и постъпки, ти изграждаш своя духовен дом, където ще обитаваш вечно.

4. ЧЕСТИТА НОВА 1974 ГОДИНА!

НЯКОЛКО НАСЪРЧИТЕЛНИ МИСЛИ ОТ УЧИТЕЛЯ ЗА НОВАТА ГОДИНА

На първо място поставете Божественото, и няма да имате прегради, няма да имате неуспех. Ако бъдете чисти съсъди, водата, която се налива отгоре, ще остане чиста, ще блесне. Значи, чисти съсъди бъдете! Само върху това да работите, постиженията, които ще имате, ще бъдете като с крила в света.

Ако имате дадена задача, лично за ваша работа, вземете си МОЛИТВАТА НА ДУХА И 91. ПСАЛОМ, да ги казвате, да бъдат в джоба ви, за да си изпълните задачата, за която отивате като ученик.

Да бъдете смели винаги, и във връзка!

Да имате винаги съзнанието, че служите на Бога!

Никога да не пренебрегвате Божественото за човешкото!!!

Запишете тези мисли и ги дръжте в джоба си! Не се безпокойте, цялото човечество минава през изпитания! Докато сте с Бога, и косъм няма да падне от главата ви!!!

Верният в малкото е верен и в многото! Силният в малкото е силен и в многото! Бъдете готови, където и да сте, както и да бъдете [...] Младенеца, защото не знаете кога ще ви похлопа на вратата. Мислете повече. Живейте с благодарност за това, което ви е дадено в беседите и работете с готовност и вдъхновена радост.

Със Светлина и МИР! С благост и вяра! С любов и правда! Живейте и вживявайте се в тези мисли! АЗ И ОТЕЦ ЕДНО СМЕ!!! Мислете, рекох, и размишлявайте върху това. Прилагайте. Сами ще се изпитвате! Всеки сам за себе си ще си определи седмичния час за работа и връзка, а заедно ще се събирате на две седмици за обмяна на опит. Иска се от учениците вътрешна работа, иначе се стига до механичност, която е безполезна. Научете се да мислите по-вътрешно, значи задълбочено, да виждате вътрешната страна на нещата. Работата над казаното да не стига до формалност. Да работи човек, значи да се проявява. Колкото повече е просветен, толкова повече се проявява, колкото повече Светлина има, или още казано, колкото повече Любов протича през него, толкова по-правилно говори и се проявява. Щом се проявяват принципите на Любовта, Мъдростта и Истината, говори се правилно и вярно. На вас ви трябва повече духовна храна, за да ликвидирате с кармичните си утайки.

Ако преодолеете вътрешните си слабости, неминуемо животът ви ще вземе правилен ход. Дръжте положителни, и само положителни мисли, всякога и за всички. Ученикът, служителят Божи, сам трябва да определи пътя си, сам да предприема, сам да разбира. Бъдете умни, разумни, незлобливи и работливи. Дръжте връзка с молитва и с мисли. Дръжте кормилото. Доброто в МИРА и Братството да победи и поеме кормилото на новия живот. По-малко грижи за всекидневието! Не избягвайте отрицателните хора, но и в тяхно присъствие да бъдете проводници, да бъдете положителни такива. Небето работи с всекиго различно. Не ревнувайте, не се разделяйте! Събирайте се, обединявайте се – засега това е нужно. Ще дойде нещо хубаво в Братския живот. Изпращайте и се ограждайте с положителни мисли. Бъдете разумни пионери на Новото. Не оставяйте света да ви изпревари! От време на време отивайте в планината да черпите сили. Колкото повече сте сензитивни, толкова повече ще имате стрели от наши светове. Не мислете, че така ще ви върви, гладко. Имайте връзка с повече братя и сестри. Мислете, пейте и служете. Над вас бдят хиляди светли същества. От вас се изисква съзнателно да живеете. Ако искате да бъдете ученици, с еднаква радост трябва да посрещнете приятното и неприятното, доброто и злото – изобщо, ученикът се учи от всички и само учи! Пращайте светли мисли за МИР в света! Носете благост, мекота, мекота и любов! Бъдете бликащи извори на ЛЮБОВ И БЛАГОСТ. С околната среда се оправяйте с любов. Претопете всяка груба мисъл и всяко отрицателно чувство. Само така ще привлечете около вас добри и светли духове. С БОГА всичко и всякога!

Може личният ви живот да бъде отражение на духовния ви път – сянка на душевния ви МИР.

Бъдете тези, които търсят Бога. Идат дни на радост. Идат дни на изпитание и работа. Бъдете умни и съзнателни, като бели братя и сестри. От вас се изисква воля и постоянство, да работите на Земята с отворени очи.

5. НЯКОЛКО ФОРМУЛИ ЗА ПРИЛАГАНЕ

ФОРМУЛИ ЗА ЛЕКУВАНЕ

1. Бог е Любов. Бог е Светлина. Бог е Живот. Да бъде името Му благословено сега и всякога, и през всичките векове!

2. Бог е Любов, Любов жива, Любов свята, Любов пресвята.

Имайте тази формула в ума си.

Работете, рекох, съзнателно – кой как може! Не се упреквайте и не се корете, а работете. Небето ви гледа и ще ви помага.

3. Един е Бог на Небето, Един е Бог на Земята. Да бъде името Му благословено.

Бог царува на Небето, Бог царува в живота. Да бъде името Му благословено.

Това са ключове, които крият в себе си такава сила, за която вие, хората на Земята, нямате представа. Проникновено изговаряйте всяка дума. Не опитвайте нещата само по веднъж, а настойчиво учете и прилагайте, ако искате да имате резултати. Виделина и светлина се изисква.

Да виждате през материята. Много хиляди години човек се е борил в прашната материя. И сега идва моментът на отърсване от старото и навлизане в новото. А как, мислите, ще стане това? Само чрез катаклизми. Не се плашете. Това няма да засегне пробудените души. А тези, които не са пробудени, за тях е нужно страдание, за да се пробудят!

Ще ви кажа само три изречения:

6. Ходете само там, където има светлина.

7. Правете само това, което е добре за вас и за другите.

8. Хранете се само с чиста храна.

Мислете, рекох, върху казаното, и размишлявайте.

9. МОТО: Светлината свети, чистотата чисти, мъдростта развиделява, ученикът учи, а Бог раздава... Какво? – Живот вечен.

10. МОТО: Аз съм ученик. Аз ще уча! Аз служа на доброто. Аз любя. Аз мисля. Аз служа на Бога!

11. ФОРМУЛА: Светлина, Светлина, Светлина. Любов, Любов, Любов. Правда, Правда, Правда.

При нужда повтаряйте я, за да се оградите със Светлина и положителни сили.

12. Където и да сте, с когото и да бъдете, бъдете с Бога, за Бога, при Бога.

13. МОТО: С Любовта всичко може.

Любовта е сила, която туря в равновесие всичко.

14. ЗА СТУДЕНИ РЪЦЕ. Мислено си кажете: «В мене има една малка дисхармония. Ще я поправя.» Това показва, че в Любовта сте сгрешили.

15. Ограждайте се всяка сутрин и вечер със светлина и мир, с истина и чистота.

16. Ограждайте се с любовни мисли. Влезете ли в някой дом, мислено го оградете с тези мисли.

17. Чисти мисли, чисто чувство, чистота и истина – нека тези думи да заживеят във вас, да станат плът и кръв във вас.

ФОРМУЛИ ЗА ЛЕКУВАНЕ

18. Приемам Божията Любов за основа на живота си.

19. ПРИ ГОЛЯМО СТРАДАНИЕ КАЖИ: «Такава е Разумната Воля Божия. Такава е Великата Воля Божия. Такава е Волята на безпределния Космос.»

20. За ограждане сутрин и вечер с издухване с двете ръце, кажи: «Господи на Любовта, Боже на светлината, разпръсни всички нечисти влияния около мен!»

21. ФОРМУЛА ЗА ВСЯКОГА: «Любов преизобилна, Любов светла, Любов света, влей, Господи, в сърцето ми да любя всичко (да любя всички).»

22. Слагаш лявата ръка на лявата страна на главата и казваш: «Господи, заради Твоята Слава, влей елей на здраве и живот в моите клетки, за да Ти служа с радост и веселие.»

23. ФОРМУЛА: «Чистота, чистота влей, Господи, в тялото ми, в душата ми и в духа ми.»

24. ФОРМУЛА ЗА ИЗПРАЩАНЕ МИСЛИ. Кажи: «Мир, мир, мир, Господи, искаме, разумност, светлина и сила в умовете на хората.»

25. Една сестра пита Учителя как да изплати кармичните връзки с майка си, която постоянно я хули, ругае и тормози. Учителят й каза:

– Слушай, сестра, ти нали искаш да бъдеш ученичка на място. Ами че майка ти е задача, необходима в пътя ти! Приеми, че си в клас и решаваш задача. Не искай да заобикаляш своите слаби страни, а ги преодолявай. Кажи си така: «Господи, заради Тебе аз ще възлюбя тази душа, тя ми е майка, тя ме е родила, имам към нея кармична разплата. В този живот аз искам да ликвидирам с тая карма, за да бъда свободна през идващия живот.»

Тя е упорит и твърд дух, тя е в окови и като рита, за да се освободи, тя удря. Разбирайте ме духовно. Та, бъди строга, но справедлива. Опитайте, рекох, като ученичка, метода на Любовта, и вижте резултата.

Ще кажете: Как? Ето как. Преди тя да стане заран, още когато спи, действайте на подсъзнанието й с любовни мисли. Кажи: «Днес майка ми ще бъде по-блага от вчера, а аз ще бъда по-блага от нея, защото съм ученичка.»

Опитайте така, това е едно добро упражнение! Случаят е сериозен, а това е връзка от миналото. Но сега, ако работите с метода на Любовта, ще ликвидирате.

– Ами че тя по тоя начин действа на вътрешния ми мир.

– Вярно, че тя е обиколена с различни същества, които я правят такава черковна бабичка, но ти се моли и за нейното освобождение.

Бъдете служители Божии.

Живейте мислено на върховете.

Учителят

НЕКА ВИ БЪДЕ ЧЕСТИТА И ЗДРАВА И ПЛОДОРОДНА НОВАТА 1974 ГОДИНА!*

Пожелавам ви да се огледате в светлината на новото, което живее във вас.

Бъдете ученици всякога, при всички условия!

Проучвайте и поучвайте се! Бъдете пионери. Молете се! Живейте със светли мисли и чувства! Сега остава да прилагате и да растете. На теория знаете много, но повече да прилагате! От най-малкото почнете. Няма невъзможни неща на Земята. – Ама, защо нямам резултати? – Защото не прилагате.

Бъдете с Бога, за да бъде и Бог с вас. Учителят.

---

* Написано по случай 30 години от заминаването на Учителя на 27 декември 1944 г. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

Милка Периклиева

Част III
Малките случки от великия живот на Изгрева

1. Труден е пътят 749
2. «Гради, без да рушиш!» 750
3. «Ти си ангел» 750
4. Доброто носи добро 751
5. В самота 752
6. Изворът 753
7. Весела случка 753
8. «А какво ще каже Небето?» 754
9. Детски клуб на Изгрева 755
10. «За Бога така се работи» 756
11. Новият човек 757
12. Деветте упражнения на Учителя
    като гимнастически упражнения за малките юнаци 758
13. Практически опит 772
14. Доклад 773
15. Паневритмията 775
16. «Приказка за трънчето» от Милка Периклиева 791
17. Учителят 792

Милка Периклиева

Част III
Малките случки от великия живот на Изгрева

ПРЕДИСЛОВИЕ

В малкото е силата на живота.
В капката вода е силата.
В капката обич е Любовта.
Учителят

Благодаря на приятелите, които прочетоха книгите ми: «Родители и деца» и «Разговори с Учителя». Тяхната отзивчивост ми даде импулс и насърчение да си спомня още няколко случки, свързани с прояви на Новия Живот.

Благодарност изказвам на сестрите Л. А.* и Ст. П.**, както и на брат А. Б.*** за помощта, която ми оказаха при редактирането на предлаганата книга.

София, септември 1974 г. Милка Периклиева

1. ТРУДЕН Е ПЪТЯТ

Беше Петровден 19... г. Изгревът ухаеше празнично. Розите пред приемната на Учителя бяха по-чудни от всякога. Той посрещаше и изпращаше гости.

Стоях настрана и изчаквах удобен момент да се доближа до Него. И ето, застанах чинно и Го поздравих. Целунах Му ръка и казах:

– И аз Ви поздравлявам Учителю, за празника. Пожелавам Ви да ни учите още дълги години. И като не мога да намеря по-подходящ подарък, поднасям Ви сърцето си, за да бъда Ваша ученичка.

Срещнаха се погледите ни. Той гледаше през вековете, а аз – с насълзени очи на дете.

– Ще можеш ли да бъдеш ученичка на Новото Учение? Не е много лесно. Пътят е труден. Земята е школа.

– Ще мога, Учителю!

– Добре. Учи и прилагай!

---

* Л. А. – Лидия Аладжем. ** Ст. П. – Стефанка Петрова. *** А. Б. – Атанас Божков. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

2.« ГРАДИ, БЕЗ ДА РУШИШ!»

Листопад. Лагерът на Бялото Братство на Изгрева от ден на ден увеличаваше своите жители. С песни и радост никнеха и светваха нови дървени къщички. От няколко години Учителят вече държеше беседите Си тук. С братски усилия беше построен слънчев салон, стая за Учителя, приемна и трапезария. Постепенно Изгревът се превърна в тих оазис за почивка и духовна работа. Използувах всеки свободен ден, за да бъда там.

Веднъж бях свидетел на следната случка. Учителят, няколко братя и сестра Стоянка Илиева се бяха спрели пред къщичката на брат Стоименов, която той вече беше напуснал, защото си беше построил нова, и разговаряха сериозно.

– Лесно, Учителю, ще съборим старата и ще построим нова къщичка за сестра Стоянка – казваше един от братята.

Разговорът се водеше в този дух. След като изслуша мненията на всички, Учителят каза:

– Слушайте, да ви кажа: Научете се да градите, без да рушите. Това е закон. Опитвайте се вече да прилагате законите. Може до къщичката на брат Стоименов да се изгради нова, за сестра Стоянка.

Така и направиха. Къщичката на брат Стоименов остана като приемна за братя и сестри от провинцията, а до нея направиха нова за сестрата. По този начин бе спазен законът.

И днес, когато Изгревът се преустройва коренно и голяма част дори и от солидните къщи вече не съществува, някаква сила продължаваше да крепи няколко къщички. Между тях беше и тази на сестра Стоянка Илиева.

3. «ТИ СИ АНГЕЛ»

Трамваят спря. Слизащите минаваха напред, когато някой ми прошепна:

– Ти си ангел.

Погледнах – възрастен човек с прошарени коси и брада.

– Дънов, Дънов – чух няколко гласа отстрани.

След като беше слязъл, обърнах се да Го видя, но Той вече бързаше по улица «Опълченска». Да беше млад... разбирам, а Той – възрастен човек, и със сериозна външност.

Станалото премина през съзнанието ми като бегла случка, но думите: «Ти си ангел» останаха да звучат в мен.

Веднъж, отивайки към стола, се разговорихме с един колега, който минаваше за дъновист. Зачекнахме и неговите идеи.

– Учителят е духовен водач, представител на една нова култура, която идва на Земята... – обясняваше ми той.

Няколко седмици по-късно, заедно с една приятелка отидохме на улица «Оборище». Салонът беше пълен. Към 9,30 часа всички запяха, съпровождани от цигулка и хармониум. Точно в 10 часа всички станаха на крака. Между публиката мина господин Дънов с Библия под ръка и застана до катедрата. Казаха общо някаква молитва и седнаха. Той прочете една глава от Библията и започна беседата Си. Говореше тихо, но ясно. Накрая завърши пак с песен и молитва.

Беседата ми хареса, но слушателите ми се видяха уморени от живота страдалци. «Не – стиснах юмруци аз, – не с хленчене и молитва, а с борба ще дойде новото време!»

Бях дете на миньор и от малка работех за Партията. За да мога да бъда по-активна в борбата за свободата на народа, следвах в София. Неведнъж съм била

тормозена и бита в полицията, но въпреки това развивах нелегална дейност в университета и завърших педагогика.

Сълзите на майка ми не можаха да ме спрат на спокойна работа в Перник. Записах се в курса за детски учителки в София.

През втората година на курса стажувахме по софийските детски градини. Случи се така, че попаднах в училище «Св. Климент». Учителката ме посрещна любезно. Беше ми много приятна. След всяко занятие конферирахме с нея върху работата с децата. Оттам разговорът ни преминаваше върху възпитанието на младежта и на други социални теми. Постепенно станахме приятелки и един ден си подадохме ръка – тя – като «дъновистка», а аз – като комунистка.

Минаха години. Партията победи. Приятелството ми с детската учителка продължаваше. Неведнъж, при откровени разговори с нея, от очите ми бликваха сълзи, поради неосъществени копнежи. Тогава спокойно моята приятелка ми изтъкваше възможностите на еволюционния път към прогрес. Постепенно започвах да се съгласявам с нея и все по-често в мен прозвучаваше отново онзи тих глас, който ми шепнеше: «Ти си ангел.» Не можах да разбера само как можеше един Мирови Учител, носител на една нова философия, да говори за ангели.

Моята приятелка ми обясняваше:

– Ангел значи същество с по-високо съзнание. Светлината, която блика от съзнанието, определя степента му. Думата датира от едно време, когато хората са възприемали и най-отвлечените същности чрез образи. Днес науката и философията приучават човека да мисли с понятия. Преведена на съвременен език, думата «ангел» означава висшето, вечното в човека, светлината на съзнанието.

Срещат се на Земята души с висока съзнателност, слезли, за да се учат и да помагат на хората. Ако не успеят в своята мисия, те се оплитат в съблазните на материята и после, чрез страданието, намират отново верния Път на Живота. Една такава душа си и ти. Това е искал да ти напомни Учителят с думите: «Ти си ангел.»

(*Забележка на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев:* Случка с една колежка на Милка Периклиева, описан от нея)

4. ДОБРОТО НОСИ ДОБРО

Както обикновено, идвайки на Изгрева, минах край салона. И тази вечер Учителят разговаряше с група приятели. Доближих се и чух Учителя да казва:

– Това е закон. Доброто носи всякога добро. Вие всички опитвате този закон, но не забелязвате. А това са съществени неща. Всеки от вас може да разкаже по някой такъв случай.

– Да, Учителю – поде брат Н. – Когато следвах във Франция, всяка събота и неделя бях в планината. Един ден, когато бях на балкона и си стягах скиите, чух тревожен писък. Погледнах надолу и видях под прозореца една птица, която безпомощно висеше на двете си крачета, заплетени в бръшляна, който пълзеше по стената. Опитах се да й помогна с щеката, но не можах да я достигна. Тогава завързах двете щеки една за друга и внимателно откачих с тях нокътчетата на посинелите й крачета. Птицата се отпусна на земята, едва потръпвайки с криле. След няколко минути обаче тя направи опит да се изправи, после трепна с крилца и отлетя.

Рано след обяд бях в планинската хижа, откъдето с приятели тръгнахме нагоре по снежната пътека. Денят беше прекрасен. Меките слънчеви лъчи нежно галеха брилянтната покривка на земята.

Към три часа от запад се спуснаха мъгли. Слънцето се скри. Стана хладно и мрачно. Наближаваше буря. Приятелите решиха да се върнат, а аз, като стар планинар, продължих. Има пътека, има и знаци. От какво да се страхувам?

Бурята наближаваше. Задуха северен вятър. Стана студено и тъмно. Знаците вече не се виждаха. Пътеката се загуби. Тръгнах наслуки. Изведнъж ледът изскърца под краката ми. Единият ми крак потъна в леден процеп. Опитах се да си помогна, но потънах и с другия крак. Натиснах щеките, но и те останаха неподвижни. Положението ми стана сериозно, дори страшно.

Огледах се наоколо. Беше мрачно. В този момент на безпомощност почувствувах като че ли под мен изпърхаха криле на птица. След това, като по чудо измъкнах единия си крак, после – другия, после освободих и щеките и накрая застанах над снежната покривка. Недоумявах откъде ми дойдоха тези сили.

До сутринта тъпках с крака на едно място, за да не замръзна. С първите утринни зори продължих нагоре. Скоро, със смях и песен, ме настигнаха приятелите ми.

– Така е – каза Учителят. Всяко добро трепти, живее и отзвучава като добро. Но не всяко добро е добро.

5. В САМОТА

Слънцето грее за всички, вятърът вее за всички, животът се лее тъй щедро за всички. Често пъти обаче ние не чувствуваме щедростта на природата и търсим приятели или скучаем в самота.

Беше хладна, мрачна есен. Чувствувах се самотна. Липсваше ми близък човек, с когото да споделям чувствата и стремежите си. Често пъти отправях мисли към Небето: «Учителю, самотата гнети, нерадостта състарява. Защо не срещна близка душа?» Отговорът обаче беше мълчание – мълчание, което не разбирах. Така минаваше времето...

Един ден, когато пак нито ми се пееше, нито ми се свиреше, а на писалището ме чакаше разтворена книга, на входа се иззвъня.

Изненадана посрещнах брат П. [Петър Пампоров]. Поканих го, разговаряхме, пяхме, прочетохме беседа. Почувствувах се разведрена. След като той си отиде, разсъждавах: «Ето, това е приятно.» Но ми беше чудно как този брат се е сетил за мен.

Следващата седмица, по същото време, той пак ме посети.

Третата седмица аз не бях вкъщи, понеже не го очаквах.

Четвъртата седмица, в четвъртък, в пет часа след обяд се позвъни. Беше той. Не скрих радостта си и възторжено го поканих.

– Миналия четвъртък ти, сестра, не беше вкъщи. Не мисли, че аз нямам работа. Но Учителят ме праща и аз изпълнявам каквото ми е казал.

Без да чака отговор, братът запя песента «Бог е Любов». Изпяхме още няколко песни заедно, прочетохме няколко страници от беседа и на тръгване той усмихнато ми каза:

– Ти, сестра Милка, не се чувствувай сама. Имаш прекрасна ръководителка, която е всякога при теб. Казва се Амриха.

Изслушах го учтиво и след като го изпратих, седнах до печката и потънах в размисъл. Сама си задавах въпроси и сама си отговарях.

– Ако действително имам ръководителка, защо поне веднъж не съм я видяла или почувствувала? Отвлечените неща за нас, обикновените хора, трябва да бъдат подкрепени с нещо осезаемо.

Вечерта, преди да си легна, в минута на мълчание и молитва, отправих пожелание поне насън да видя моята ръководителка.

Бях вече в леглото. Огънят в печката догаряше и последните пламъчета хвърляха танцуващи отблясъци по стената. Гледах унесено в тях. Неусетно от тях изплува жив образ, образ на жена с големи светящи очи, дълги руси коси и златна дреха. Тя се приближи и ми прошепна усмихната: «Вярвай!»

6. ИЗВОРЪТ

На Изгрева салонът беше вече построен. Всяка вечер стаята на Учителя светеше и зовеше. Всеки ден се построяваха нови дървени къщички и се разпъваха палатки. Кварталчето растеше. Край къщичките разцъфтяваха цветни градинки, между които се виеха пътеки. Липсваше само благоустройство, и най-вече липсваше вода. От сутрин до вечер млади и стари носеха вода от много далеч.

Един ден Учителят и няколко братя и сестри се събраха, за да обсъдят въпроса за водата. Още същия ден те направиха обиколка из местността «Диана-Бад» и откриха под една върба да блика бистро изворче.

– Ето Извора на Живота – каза Учителят. – Тази вода слиза специално за вас. Тя е животворна и лековита. Да ѝ попеем всички, за да се запознаем с нейната магнетична сила – и поде песента «Светъл лъч отгоре слиза».

През следващите дни, по указания на Учителя, неколцина братя съградиха чешма с няколко овални корита, преливащи се едно в друго.

Към новата чешма тръгнаха върволици хора със стомни за вода. Тръгна и брат Генчо Алексиев. Той беше болен на легло, но Учителят му казал сам да си носи вода от извора. Първоначално тръгна с две стомнички от тези, с които тогава децата си играеха, като се спираше на всеки няколко крачки. По-късно смени детските стомнички с по-големи, после – с още по-големи и накрая вече подтичваше с две големи стомни до извора и обратно, за радост на всички, които го срещаха.

Минаха години. На Изгрева беше прокаран вече водопровод с улични чешми. Въпреки това обаче мнозина наши приятели продължаваха да си носят вода от извора. Те помнеха думите на Учителя.

7. ВЕСЕЛА СЛУЧКА*

Всяка любов, в каквато и форма да е тя, щом импулсира и вдъхновява, е на място. За една такава моя романтична любов искам да спомена.

Всеки четвъртък, към 6 часа, някак си уж случайно, се срещахме с брат Х. по шосето за Изгрева. Той вървеше по крайната пътека на гората и с уста свиреше романси. Аз пък вървях по шосето вдъхновена и, направо казано, чувствувах се щастлива. Стигнехме ли до Изгрева, вдъхновени се разделяхме. Той тръгваше надясно, а аз – наляво.

Една вечер, една-единствена вечер, той решил да си открадне една целувка. Когато минахме мостчето и стигнахме до поляната пред салона, той неочаквано се наведе до лицето ми. В този момент, като по чудо, изгасна и светна лампата на балкона на Учителевата стая. Страшно се смутихме и двамата.

– Бре, Учителят ни видя! – прошепна братът, и без да усетим, тръгнахме, той – надясно, а аз – наляво. И никога повече не посмяхме да повторим тази дързост.

---

* Под сурдинка. (бел. а.)

Дали светлината на лампата трепна случайно, или това стана специално за нас, не зная, но и на двамата това ни подействува твърде респектиращо.

8. «А КАКВО ЩЕ КАЖЕ НЕБЕТО?»

Заредиха се безсънни нощи. Трябваше да се направи решителна стъпка, а тя беше твърде слаба за това. Сърцето й я теглеше към Емил, с когото бяха приятели от детинство, а дългът – към Веско. Твърде скоро изминаха студентските години и Невенка трябваше да изпълни обещанието си, дадено на Веско. Въпросът беше на дни. Неговите близки с радост очакваха сватбата им. Веско се беше върнал от село и не разбираше безразличието й. Душата й беше смутена, сърцето – разбито. Тя не можеше повече да понася това състояние и реши да потърси съвет от Учителя. Стесняваше се да отиде сама при Него и замоли мен да отидем двете. В последния момент обаче тя остана да чака отвън, а аз влязох сама при Учителя и Му разказах нейната история.

Отишла тя на село, да учителствува, за да спечели пари за следване. На гарата приятелят й Емил я запознал със своя съученик Веско – учител в съседното село. За да намалят скуката, двамата започнали да се срещат често и накрая Веско поискал ръката й. В първия момент тя отказала, поставяйки като претекст голямото си желание преди всичко да следва. Това обаче не се оказало пречка за Веско. Той й предложил дори да живее при родителите му в София. Това предложение й се видяло твърде привлекателно. В момента тя забравила Емил. Приела предложението и от септември станала студентка в София. Родителите на Веско я приели като своя, а сам той останал на село, за да я издържа.

През студентските си години Невенка продължавала да се среща с Емил и колкото повече наближавал краят на следването, толкова по-силно се привързвала към него.

– И така, Учителю – завърших аз, – моята приятелка е в безизходно положение. Дългът я свързва с Веско, а сърцето я тегли към Емил. Не знае как да постъпи и моли за Вашия съвет.

– Когото обича, за него да се омъжи – каза Учителят, след като ме изслуша.

– Но, Учителю, четири години е живяла у тях, четири години са я издържали в университета и сега, да потъпче всичкото добро! Какво ще кажат хората за нея?

– А какво ще каже Небето?... Парите ще върне, ще се извини. Да се омъжи за този, когото обича. Така ще спази един природен закон, без лъжа, а хората ще поговорят два-три дни, и ще млъкнат. Няма защо да лъже себе си и другите.

Благодарих на Учителя за съвета и го предадох на моята приятелка. Тежка въздишка се отрони от сърцето на Невенка. Горещи сълзи се търкулнаха по страните й. Тя не можеше да надвие общественото мнение и... се омъжи за Веско.

Назначиха ги и двамата в Кюстендил, но това не им донесе щастие. Все повече и повече Невенка се отдалечаваше от Веско. С лъжата опорочиха семейството си. Нямаше радост в този дом, защото нямаше любов между двамата. Невенка често боледуваше, а Веско ставаше от ден на ден все по-груб.

Трагично беше положението и на тримата. Огънят, който пламтеше в сърцата им, не стихваше. Невенка пренебрегна мнението на Небето, но с това не постигна нищо. Постъпиха по човешки и останаха и тримата нещастни.

9. ДЕТСКИ КЛУБ НА ИЗГРЕВА

Работех като детска учителка в София. Обичах децата и се интересувах от техните прояви и възможности. Когато виждах нашите изгревски деца да припкат из цветните алеи, мислех си колко много може да се очаква от децата, ако те от малки бъдат напътствувани, възпитавани в духа на новото. Те биха могли да станат пионери на новото време, на новия дух, с който ще живее новото човечество.

«Дò ще ден, до ще ден, той ще бъде светъл ден» – казва Учителят в една от песните.

При един разговор с Учителя, попитах Го дали е удобно на Изгрева да открием детски клуб, където да идват децата през свободните си часове, за да заангажираме и да регулираме свободното им време. Той с радост прие идеята и запита какво трябва.

– Учителката е налице, децата са налице, трябват помещение, столчета и масички – отговорих аз.

Учителят посочи няколко празни дървени стаи. Обиколих ги и се спрях на една от тях.

Втората стъпка беше да раздам покани и лично да поканя майките на родителска среща. Те радушно посрещнаха идеята и задружно определихме деня на откриването на детския клуб.

Украсихме стаята, подготвихме няколко номера с децата и докладвахме на Учителя за стореното. Две дечица Му поднесоха специална покана.

Радостна усмивка озари лицето на Учителя.

– Всяко начало е добро. Иска се внимание, за да има и добър край – каза Той.

В определения ден се събраха в клуба тридесет радостни деца от 4 до 10-годишна възраст, облечени празнично. В уречения час дойде Учителят. Посрещнахме Го прави с песента «Братство, единство».

Учителят седна сред децата. Картината беше повече от прекрасна. Изнесохме кратка програма, след която Учителят каза няколко думи за възпитанието на децата. После пяхме и се черпихме с много сладкиши.

От този ден, три пъти седмично детският клуб беше отворен. Свободните деца идваха да играят, да пеят и, незабелязано, с игри и дейности, да растат в пътя на Новото Учение.

Евакуацията през 1943 г. прекъсна работата ни.

След 9 септември 1944 г. клубът възстанови дейността си. Поради квартирна криза обаче тя беше прекратена. Все пак, посетите добродетели бяха дали някакво отражение върху детските души. Не бяха минали напразно красивите изживяни дни. И до днес, срещнем ли се с «децата», понеже те вече не са деца, те ми напомнят с усмивки за най-различни моменти: в гората за дърва, дежурни в клуба, вършене всеки ден по едно добро, избягване на всякаква лъжа, издаване вестник «Детско сърце», който се списваше от самите деца и пр.

Тази инициатива остана като история в живота на Братството.

10. ЗА БОГА ТАКА СЕ РАБОТИ

Една сутрин, когато музиката на Паневритмията вече се чуваше, подтичвах закъсняла по шосето към Изгрева. Минавайки покрай салона, съзрях Учителя, Който този път не играеше, а стоеше пред Приемната и отдалеч наблюдаваше играещите. Поздравих Го и за момент се спрях. Бях малко смутена, че съм закъсняла.

– Харесват ли ти упражненията? – запита ме Той.

– Много са хубави, Учителю. Защо не ги опишете, за да могат да се разпространяват повече? – отговорих аз.

– Ти можеш ли да ги опишеш?

Като че ли очаквах този въпрос.

– Ще се опитам.

В мълчание разменихме някакви мисли. Почувствувах се с крила. Погледнах Учителя, Който продължаваше да наблюдава играещите. В тези няколко минути имах чувството, че е било определено от Някого да мина покрай Учителя в този час и да получа тази задача.

Без да споделям с някого, се залових за работа. Всеки ден записвах движенията на едно-две упражнения. Когато бях готова с всичките упражнения, занесох ръкописа на Учителя и Му го прочетох. По израза на лицето Му разбрах, че е доволен.

– Иди при брат Боев, проверете ги и нека ги напише на машина – каза ми накрая Той.

Изпълних казаното. Заедно с брат Боев изгладихме текста и, написан на машина, аз го предадох на Учителя.

Изминаха се месеци, година, две. Една вечер, когато минавах край салона, светна лампата пред приемната. Учителят изпращаше гости от града. Както всякога, заобиколихме Го. Този път Той държеше в ръка книга със сини корици, голям формат. Погледна ме, подаде ми книгата и каза:

– За Бога така се работи! – наблягайки на думата «така».

От всеки звук на тази дума като че ли излизаше светлина.

Приех подарька, благодарих и несъзнателно повторих в себе си думите Му, а душата ми беше пълна с радост...

След този случай ясно почувствувах, че ми се даде някакво благословение и успех в работата и мълком, без думи, разбрах един закон: «За Бога даром се работи и даром се получава.»

Бележка на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев:

През 1938 г. излиза от печат голяма книга «Паневритмия», 30/23 см, на луксозна хромова хартия. На корицата е нарисувана жена, от художника Генчо Алексиев, която изпълнява упражнението «Изгрява Слънцето».

В първата част са описания на упражненията от Милка Периклиева и Боян Боев – 28 упражнения плюс «Пентаграм».

Във втората част е музиката на Паневритмията за две цигулки с нотен текст.

В третата част са Принципите на Паневритмията и описание на вътрешния смисъл на всяко едно от 28-те упражнения.

През 1941 г. излиза «Паневритмия: Песни на хармоничните движения». Текстът на песните е от Олга Славчева, а музиката е на Учителя. В първата част е «Основи на Паневритмията» от Учителя, а във втората част са музикалните текстове с думите на Олга Славчева. Включен е и «Пентаграм».

11. НОВИЯТ ЧОВЕК

По онова време пишех втората част на сборника си «Игри с песни за деца». Имах желание да включа някои от упражненията или песните на Учителя. Чувствувах се задължена да поискам позволението Му. И така, отидох на Изгрева. Пред приемната Му имаше приятели. Дойде моят ред.

– Учителю, ще разрешите ли да включа някои от упражненията Ви в моя сборник, или на някои от песните Ви да сложа движения?

– Кога ще се печати книгата? – беше първият Му въпрос.

– По всяка вероятност след един месец.

– Ще ти дам специални упражнения.

След тези думи Учителят затвори очите Си за няколко минути. Наблюдавах учудена. Какво става? Мислеше ли Учителят, или, уморен, бе задрямал? Не можех да разбера. Стоях без да мърдам. След малко Той ме погледна, стана от стола Си и каза:

– Пиши!

И самият Той започна да прави плавни, ритмични движения, като обясняваше:

– Всяко движение е привличане на сили. Ако движенията се извършват правилно, с необходимия ритъм, те ще развият много добродетели у децата. Това е за щедрост... Движенията ще привлекат известни Същества на Светлината... на Любовта... на Милосърдието... Вярата...

По този начин Учителят ми демонстрира девет упражнения и аз ги записах. След това поисках аз да ги изиграя и едновременно да чета написаното. Благодарих Му, казвайки, че те са лесни и приятни.

– А какво име да сложа за техния автор – Беинса Дуно или само Учителят?

– Първо ги опитай с децата. Виж дали ще им харесат и как ще ги играят. Въпросът за авторството не е важен. Няма нужда да пишеш автор. Източникът е Един. Ако хората достигат винаги този източник, ще пият чиста вода. Движения и ритъм – това е хармония на сили! Ритмични движения при акомпанимент на музика могат да извършат чудеса!

«Когато природата се подновява, птичките пеят.
В началото на всяка Божествена култура човеците пеят.
Когато светът се пресъздава, ангелите пеят.»

Това е от най-старата книга в света.

– Всяка добродетел има своя линия на движение. Може да се проведат наблюдения, за да се види влиянието на различни движения за приемане и предаване на известни физически и психически енергии. Всички органи на човешкото тяло са свързани с психически процеси. Някои ключови формули, произнесени правилно и придружени от движения и музика, могат да имат огромно влияние.

– Когато човек съзнателно движи ръцете и краката си, той привежда към дейност съответните мозъчни центрове, които привличат към себе си повече кръв и енергии – а енергията е сила! Но това е теория. Ти започни да правиш с децата тези девет упражнения.

На следната сутрин показах на децата упражненията. Те ги приеха с радост и оттогава всяка сутрин започвахме нашите занимания с тези девет упражнения. Наричахме ги «Ведрина».

Имах две курсистки. И те правеха упражненията с децата. За моя изненада, след няколко дни едната ми се похвали, че страдала от непрекъснато невралгично главоболие, но откато прави тези упражнения, главата не я боляла вече.

Докладвах на Учителя за успеха. Той само се усмихна и каза:

– Новият човек ще се развива по пътя на ритъма и музиката. Едно движение може да съгражда, или да руши. Нужни са знание и светлина...

След няколко месеца, когато бе публикувана част II на «Игри с песни за деца», имаше един раздел, «Девет ритмични упражнения за най-малките».

Допълнения от съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев

Книгата на Милка Периклиева се нарича «Практиката ми в детската градина», София, 1941 г. Част II на «Игри с песни за деца». Разделът е: «Гимнастически упражнения за малките юнаци», на стр. 248–250. Книгата е одобрена и препоръчана от Министерството на Народната Просвета с Окръжно №2109 от 29.IV.1941 г.

А през 1936 г. излиза от печат «Игри и песни: Ръководство за детски и основни учителки». Одобрено от Министерството на Народната Просвета с Окръжно № 2915 от 26.IX.1935 г.

На стр. 13–19 са дадени «Гимнастически упражнения за малките юнаци». Това са 9-те упражнения, дадени от Учителя Дънов.

Маршът «По двама все напред» е по текст на Милка Периклиева, а музиката е от Голям Сечко, псевдоним на Симеон Симеонов – цигуларя на Изгрева. А фигурите са нарисувани от художничката Цветана Гатева Симеонова, която е съпруга на Симеон Симеонов. Корицата на книгата е също изработена от нея. За нея виж в «Изгревът», том XIII, стр. 765–782.

12. ДЕВЕТТЕ УПРАЖНЕНИЯ НА УЧИТЕЛЯ КАТО ГИМНАСТИЧЕСКИ УПРАЖНЕНИЯ ЗА МАЛКИТЕ ЮНАЦИ

А. Милка Периклиева. *Игри и песни: Ръководство за детски и основни учители.* 1935 г.

Предговор

Тъй като първият ми Сборник с игри и песни беше приет много добре от колегите и в скоро време изчерпан, замислих нов, вместо да препечатвам първия.

«Игри и песни» съдържа и по-нов, и по-разнообразен материал.

Игрите са пригодени за деца от различни възрасти и различни сезони. При това, постарах се да оставя доста свобода по отношение на начините и движенията на отделните игри, за да могат децата сами да се вживеят в играта и свободно да изразят своето настроение и разбиране.

Почти всяка от дадените игри може да се разшири и разнообрази, било за в клас, било за сцена.

Децата обичат игрите. Те изживяват целия си живот в игра. И изкуството на всеки учител е да умее да им подбере подходящи игри.

Ще бъда доволна, ако предлаганият сборник може да услужи на колегите ми с подходящ материал при работата им с децата.

Авторката.

МИЛКА ПЕРИКЛИЕВА

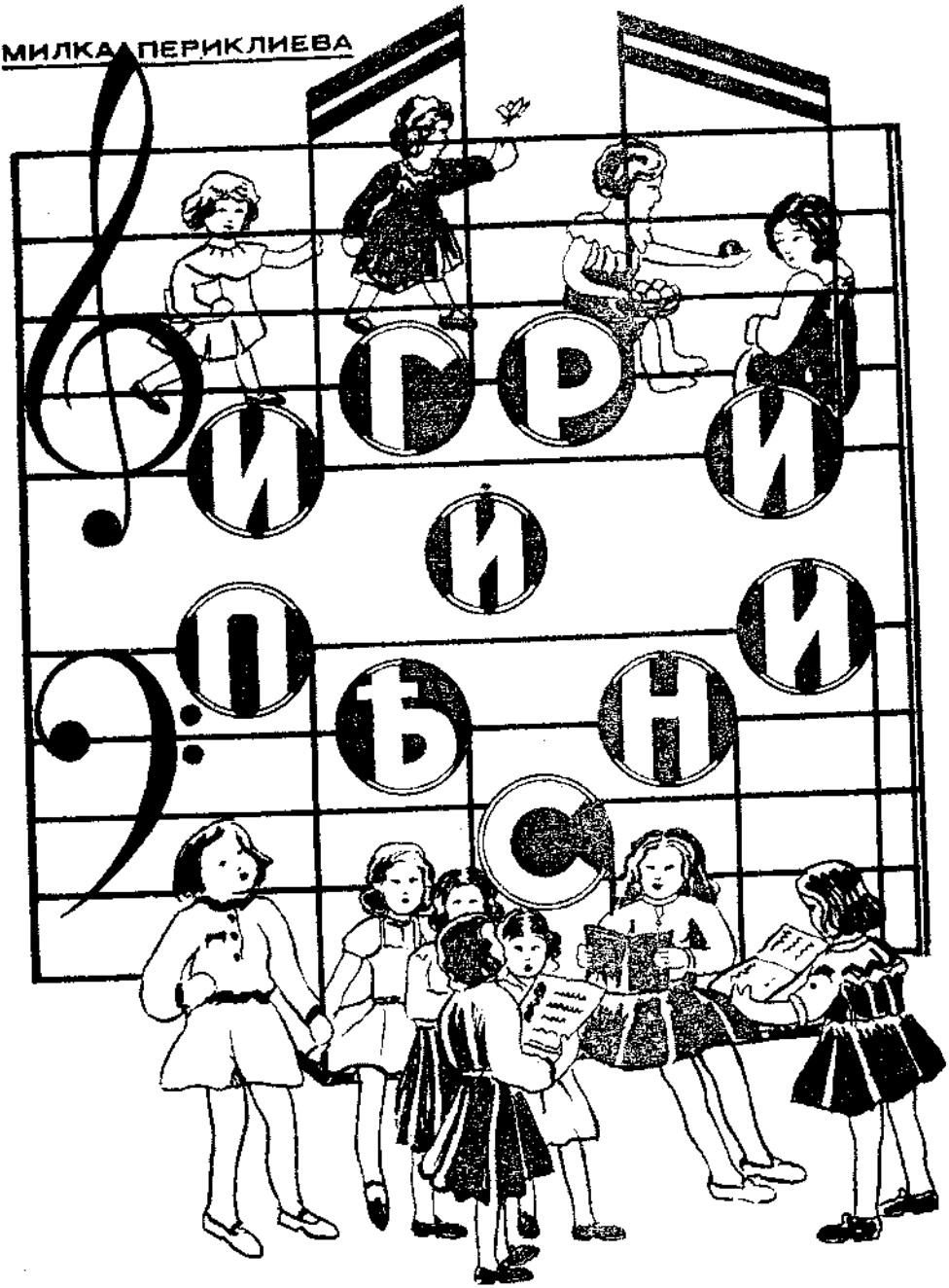

РЪКОВОДСТВО ЗА ДЕТСКИ И ОСНОВНИ УЧИТЕЛИ

Одобрено отъ М-вото на Народ. Просвѣта съ окръжно № 2915 отъ 26. IX. 1935 год.

Бележка на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев

Деветте ритмични упражнения са дадени от Учителя специално за малки деца. Упражненията се играят при музикален съпровод, в маршово темпо или само с ритмично тактуване.

ГИМНАСТИЧЕСКИ УПРАЖНЕНИЯ ЗА МАЛКИТЕ ЮНАЦИ

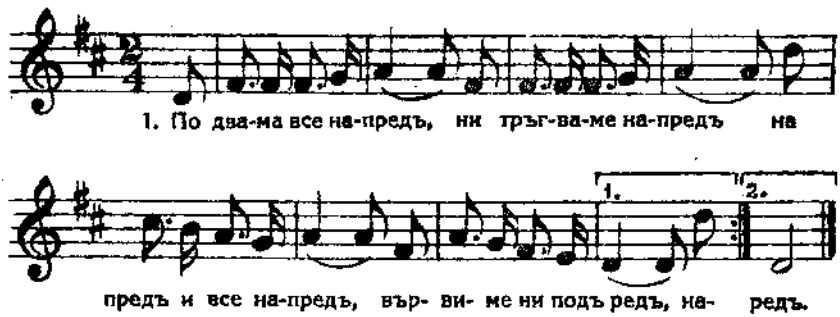

По двама все напред

1. По двама все напред
ний тръгваме напред
напред и все напред,
вървиме ний под ред.

2. Спираме на място
обърнати в дясно
тъй правиме си място
наляво и надясно.

3. Ний мирно ще застанем,
игрите ще захванем,
хип, хип, ура, ура,
готови за игра!

4. После марш наляво,
тръгваме направо,
със песни и игрички
растеме ние всички.

Ход на движенията

При първия куплет децата се нареждат по двама и маршируват в прави редици или в кръг.

При втория куплет спират се на място, обръщат се надясно и взимат разстояние с ръцете встрани.

Третия куплет пеят без движения и позват упражненията под ръководството на учителката. След упражненията децата пеят четвъртия куплет, като изравняват редиците, обръщат се наляво и тръгват напред.

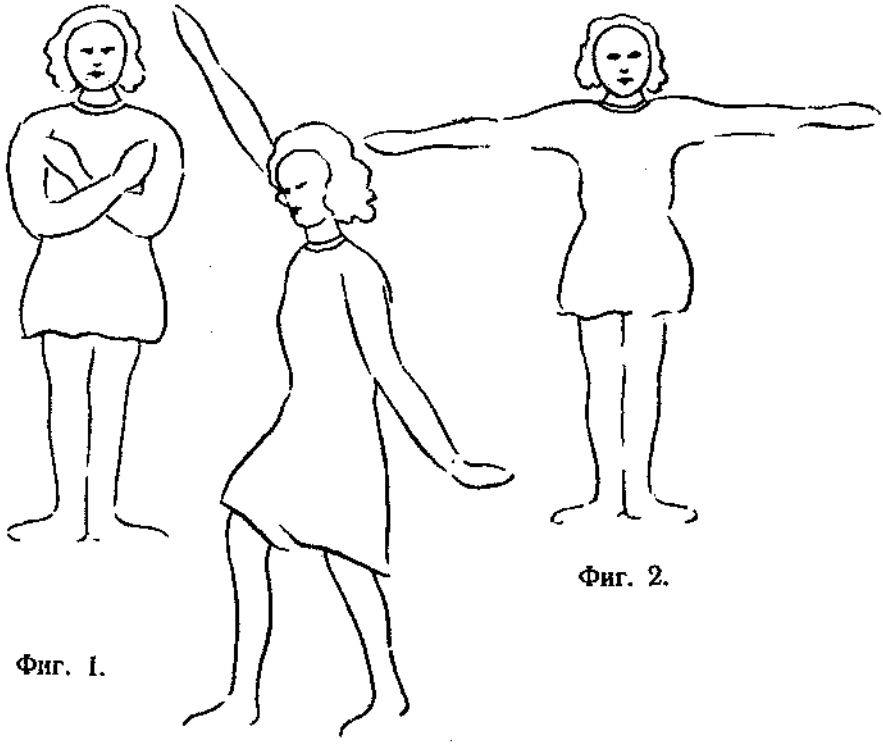

Фиг. 1.

Фиг. 2.

Фиг. 3.

I. Краката прибрани, а ръцете кръстосани пред гърдите. (фиг. 1)

1. Вдишване с разтваряне ръцете встрани хоризонтално. (фиг. 2)
2. Издишване с прибиране ръцете пред гърдите. (фиг. 1) (6 пъти)

II. Краката прибрани, ръцете кръстосани пред гърдите, като при първото упражнение. (фиг. 1)

1. Стъпка напред с десния крак, дясната ръка горе, а лявата – назад. (фиг. 3)
2. Краката прибрани, ръцете кръстосани пред гърдите. (фиг. 1)
3. Стъпка напред с левия крак, лявата ръка горе, а дясната назад.
4. Както 2 – краката прибрани и ръцете кръстосани пред гърдите. (фиг. 1) (6 пъти)

Фиг. 4.

Фиг. 5.

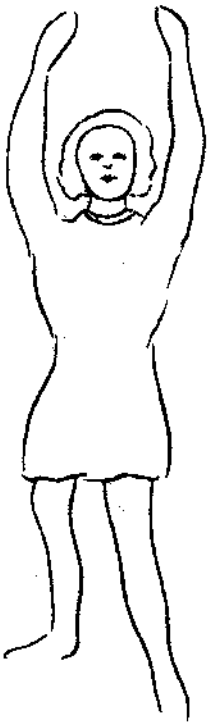

Фиг. 6

III. Ръцете долу, свити в юмрук, краката прибрани. (фиг. 4)

1. Стъпка с десния крак напред, ръцете бавно се издигат встрани, свити от лактите на височина до раменете. (фиг. 5)

2. Стъпка напред с левия крак, ръцете се издигат нагоре, успоредно една на друга. (фиг. 6)

3. Стъпка с десния крак напред, свиване на ръцете в лактите с юмруци до мишниците. (фиг. 5)

4. Стъпка напред с левия крак, ръцете долу. (фиг. 4) (6 пъти)

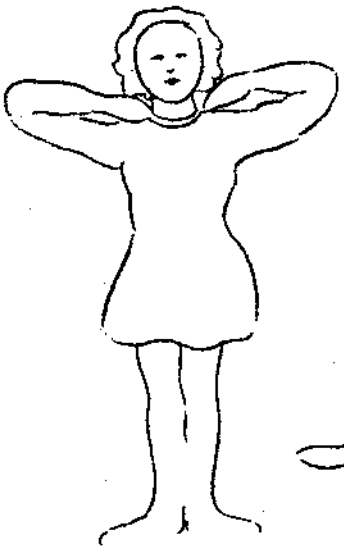

Фиг. 7

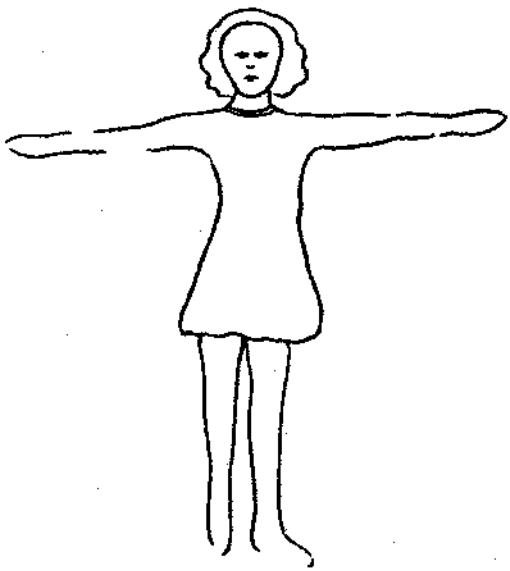

Фиг. 8

IV. Ръцете на раменете, лакти хоризонтално, краката прибрани. (фиг. 7)

1. Стъпка вдясно с десния крак, ръцете встрани хоризонтално. (фиг. 8)
2. Кракът прибран, ръцете на раменете. (фиг. 7)
3. Стъпка вляво с левия крак, ръцете хоризонтално встрани.
4. Краката прибрани, ръцете на раменете. (фиг. 7) (6 пъти)

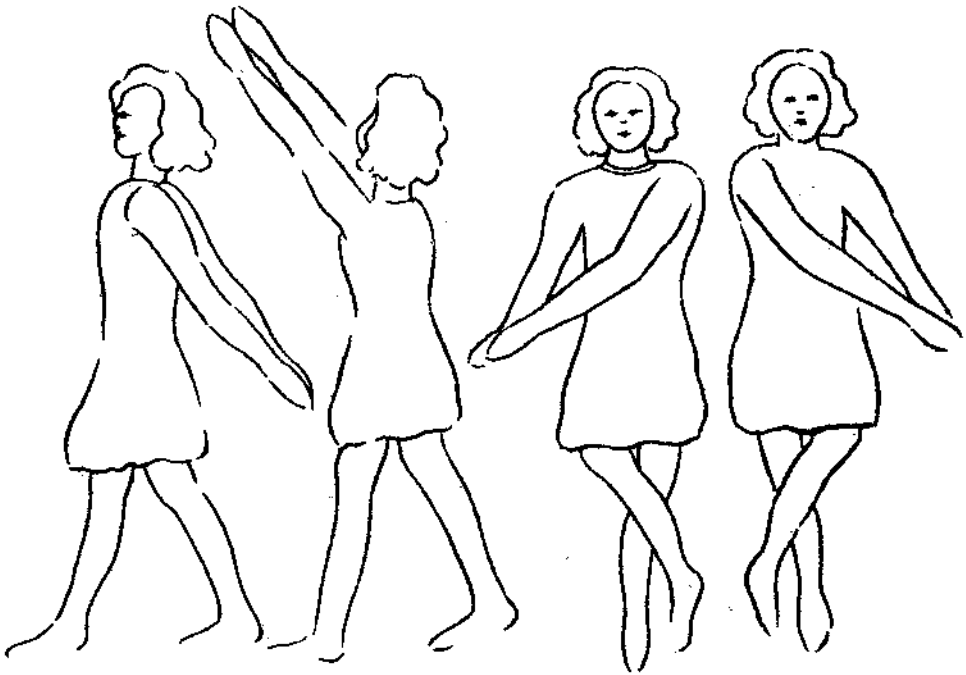

Фиг. 10. **Фиг. 9.** **Фиг. 11** **Фиг. 12**

V.

1. Стъпка напред с десния крак, ръцете се издигат леко успоредно, напред, малко нагоре. (фиг. 9)

2. Стъпка напред с левия крак, ръцете назад. (фиг. 10) (6 пъти)

VI.

1. Десният крак се издига напред и се прегъва пред левия. Тялото от кръста се извива вляво. Ръцете се издигат напред малко нагоре, извити вляво. (фиг. 11)

2. Левият крак леко се издига напред и се подгъва пред десния. Тялото от кръста се извива надясно, ръцете напред, малко нагоре, извити вдясно, в обратна страна. (фиг. 12) (6 пъти)

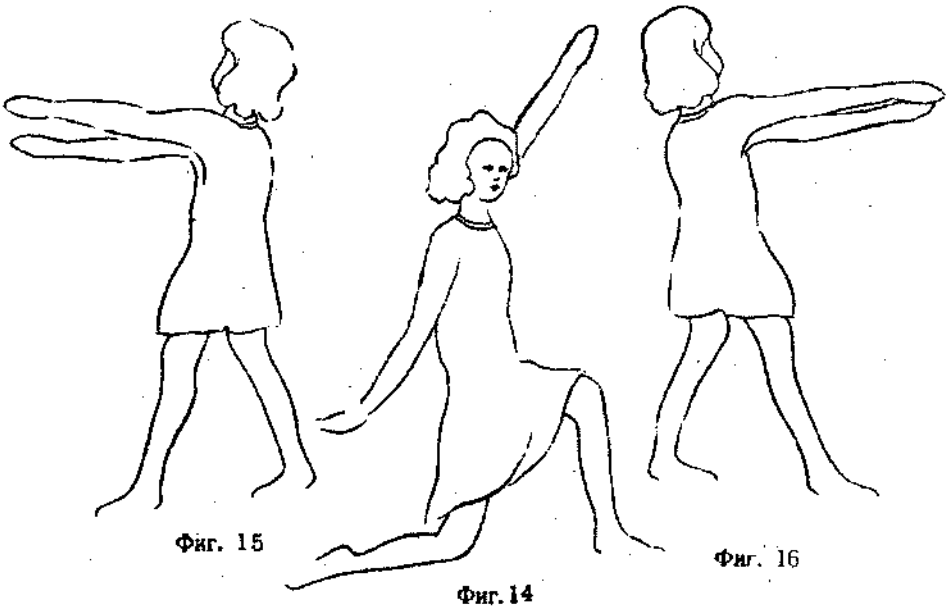

VII.

1. Стъпка напред с десния крак, дясната ръка нагоре, лявата назад. (фиг. 13)
5. Клекнете на лявото коляно, ръцете в същото положение. (фиг. 14)
6. Изправяне, ръцете в същото положение. (фиг. 3)
7. Стъпка напред с левия крак, лявата ръка горе, дясната назад. (Същото – в обратна страна.)
8. Клекнете на дясното коляно, ръцете в същото положение.
9. Изправяне, ръцете в същото положение. (6 пъти)

VIII.

1. Крачка напред с десния крак, ръцете напред, дясната над лявата, дланите една срещу друга. (фиг. 15)
2. Крачка напред с левия крак, пляскане с ръцете. (фиг. 16)
3. Крачка напред с десния крак, ръцете напред, лявата над дясната, длани една срещу друга.
4. Крачка напред с левия крак, пляскане с ръцете. (6 пъти)

Фиг. 17.

Фиг. 18.

IX.

1. Десният крак свит в коляното, дясната ръка горе. (фиг. 17)
2. Левият крак свит в коляното, лявата ръка горе. (фиг. 18) (6 пъти)

Забележка: Мелодиите и текстът на неизвестните игри не са от авторката. Извинявам се пред непознатите автори.

МИЛКА ПЕРИКЛИЕВА

ПРАКТИКАТА МИ ВЪ ДЕТСКАТА ГРАДИНА

МИЛКА ПЕРИКЛИЕВА

ПРАКТИКАТА МИ
ВЪ
ДЕТСКАТА ГРАДИНА

ПЪРВА ЧАСТЬ

1941

768

Б. Милка Периклиева. *Практиката ми в детската градина.* 1941 г.

Предговор

Позволявам си да споделя своята десетгодишна практика като учителка в детска градина с всички, които работят и се интересуват от малките деца.

Дадената книга не е научен труд. Не смятам така също, че съм изчерпила всички засегнати въпроси. Вярвам, че всяка учителка, която работи с малки деца, има да добави още нещо из своята практика.

Основната ми идея е да се изнесе опитът из непосредствената работа с нашите деца, при нашите условия.

Ето защо, излагам бегло ценните приноси на по-видни педагози по отношение работата в детската градина. Разглеждам накъсо различните видове занимания с малки деца, като: ритми, приказки, ръчна работа и др., и се спирам главно върху непосредствения ми опит и наблюдения, с които съм постигнала ония придобивки, които са истинска радост и творчески живот за децата в детската градина.

София, януарий 1941 г. Авторката

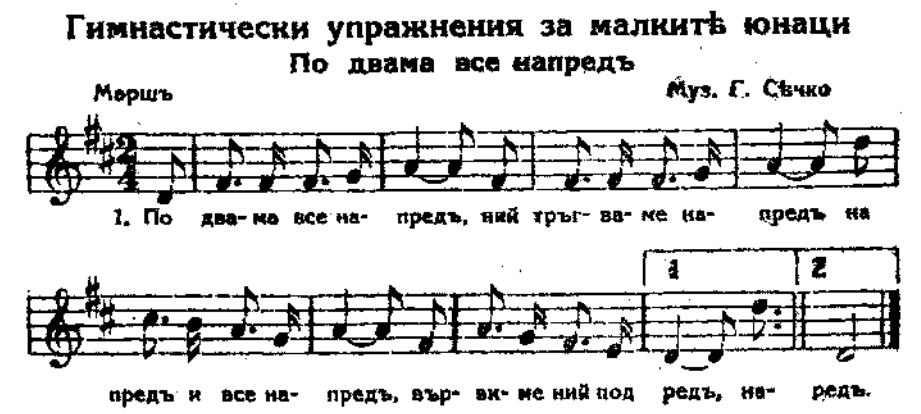

---

* Посвещението на заглавната страница вляво е от Милка Периклиева за Мика, т. е. Мария Тодорова.

Тук горе представяме на скенер-копие нотите от стр. 248 от книгата, а на следващите две страници – скенер-копия на оригиналните страници 249 и 250 от книгата, с ноти, текст и описание на «Гимнастически упражнения за малките юнаци». (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

2. Спираме на мѣсто,
обърнати въ дѣсно,
тъй правиме си мѣсто,
на лѣво и на дѣсно.

3. Ний мирно ще застанемъ,
игритѣ ще захванемъ,
хипъ, хипъ, ура, ура,
готови за игра!

4. После маршъ на лѣво,
тръгваме направо,
съсъ пѣсни и игрички
растеме ние всички.

Ходъ на движенията: При първия куплетъ децата се нареждатъ по двама и маршируватъ въ права редица, или въ кржгъ.

При втория куплетъ, спиратъ се на мѣсто, обръщатъ се на дѣсно и взиматъ разстояние съ ржцетѣ въ страни.

Третиятъ куплетъ пѣятъ безъ движения и почватъ упражненията подъ ржководството на учителката. Следъ упражненията децата пѣятъ четвъртия куплетъ, като изравняватъ редицитѣ, обръщатъ се на лѣво и тръгватъ напредъ.

I. — Краката прибрани, а ржцетѣ кръстосани предъ гърдитѣ.

1. Вдишване съ разтваряне ржцетѣ хоризонтално въ страни.

2. Издишване съ прибиране ржцетѣ предъ гърдитѣ.

II. — Краката прибрани, ржцетѣ кръстосани предъ гърдитѣ, като при първото упражнение.

1. Стжпка напредъ съ дѣсния кракъ, дѣсната ржка горе, а лѣвата назадъ.

2. Краката прибрани, ржцетѣ кръстосани предъ гърдитѣ.

3 Стъпка напредъ съ лѣвия кракъ, лѣвата ржка горе, а дѣсната назадъ.

4. Както 2. — Краката прибрани и ржцетѣ кръстосани предъ гърдитѣ.

III. — Ржцетѣ долу, свити въ юмрукъ, краката прибрани.

1. Стжпка съ дѣсния кракъ напредъ, ржцетѣ бавно се издигатъ въ страни, свити отъ лактитѣ на височина до раменетѣ,

2. Стжпка напредъ съ лѣвия кракъ, ржцетѣ се издигатъ нагоре успоредно една на друга.

3. Стжпка съ дѣсния кракъ напредъ, свиване на ржцетѣ въ лактитѣ съ юмруци до мишницитѣ.

4. Стжпка напредъ съ лѣвия кракъ, ржцетѣ долу.

IV. — Ржцетѣ на раменетѣ, лакти хоризонтално, краката прибрани.

1. Стжпка въ дѣсно съ дѣсния кракъ, ржцетѣ въ страни хоризонтално.

2. Кракътъ прибранъ, ржцетѣ на раменетѣ.

3. Стжпка въ лѣво съ лѣвия кракъ, ржцетѣ хоризонтално въ страни

4. Краката прибрани, ржцетѣ на раменетѣ.

V. — 1. Стжпка напредъ съ дѣсния кракъ, ржцетѣ се издигатъ леко успоредно, напредъ малко нагоре.

2. Стжпка напредъ съ лѣвия кракъ, ржцетѣ назадъ.

VI. — 1. Дѣсниятъ кракъ се издига напредъ и се прегъва предъ лѣвия. Тѣлото отъ кръста се извива въ лѣво, Ржцетѣ се издигатъ напредъ малко нагоре, извити въ лѣво.

2. Лѣвиятъ кракъ леко се издига напредъ и се подгъва предъ дѣсния. Тѣлото отъ кръста се извива въ дѣсно, ржцетѣ напредъ, малко нагоре, извити въ дѣсно, въ обратна страна.

VII. — 1. Стжпка напредъ съ дѣсния кракъ, дѣсната ржка горе, лѣвата назадъ.

2. Клѣкане на лѣвото колѣно, ржцетѣ въ сжщото положение.

3. Изправяне, ржцетѣ въ сжщото положение.

4. Стжпка напредъ съ лѣвия кракъ, лѣвата ржка горе, дѣсната назадъ, (Сжщото въ обратна страна).

5. Клѣкане на дѣсното колѣно, ржцетѣ въ сжщото положение.

6. Изправяне, ржцетѣ въ сжщото положение.

VIII. — 1. Крачка напредъ съ дѣсния кракъ, ржцетѣ напредъ, дѣсната надъ лѣвата, дланитѣ една срещу друга.

2. Крачка напредъ съ лѣвия кракъ, плѣскане съ ржцетѣ.

3. Крачка напредъ съ дѣсния кракъ. ржцетѣ напредъ, лѣвата надъ дѣсната, длани една срещу друга.

4. Крачка напредъ съ лѣвия кракъ, плѣскане съ ржцетѣ.

IX. — 1. Дѣсниятъ кракъ свитъ въ колѣното, дѣсната ржка горе.

2. Лѣвиятъ кракъ свитъ въ колѣното, лѣвата ржка горе.

Всѣко упражнение се повтаря по 6 пжти.

Забележка: Мелодиитѣ и текста на неизвестнитѣ игри не сж отъ авторката. Извиняваме се предъ непознатитѣ автори.

13. ПРАКТИЧЕСКИ ОПИТ

– Ако българският народ приеме Паневритмията и я приложи, ще бъде спасен – казваше Учителят.

Бях детска учителка в София. Един ден в канцеларията на училището се получи бележка от Министерството на просветата, с която ми се нареждаше да се явя при секретаря на министъра. На следния ден, в определения час, малко смутена, се явих при секретаря. Той ме посрещна любезно. На въпросите му отговарях предпазливо.

– А какво знаете за Паневритмията? Прилагате ли я? – запита ме той.

– Известна ми е, но не я прилагам. Моите деца са малки.

– Направете доклад по какъв начин Паневритмията може да се проведе в българските училища.

От кабинета на секретаря излязох с «криле» и «полетях» към Изгрева. Веднага съобщих на Учителя за случилото се и от Него разбрах, че това е било вече уговорено с министъра и секретаря, посредством Лулчев. Учителят беше радостен и ми каза усмихнат:

– Направи доклад.

След няколко дни едно копие от доклада занесох на Учителя, друго – на Лулчев и трето – на секретаря на министъра, който междувременно беше станал вече министър на Просветата. Министърът прочете доклада, повика началника на физкултурата и му възложи да се проведе курс по Паневритмия.

По моя преценка избрах 18 упражнения и ги показах на Учителя. Той ги погледна и строго каза:

– Българският народ или ще приеме всичко, което му се дава, или Аз ще си отида от България.

Почувствувах се много виновна и си тръгнах. След малко ме настигна един брат и ми каза:

– Учителят каза да дадеш тези упражнения, които си избрала.

Първия курс по Паневритмия започнах с деца от началния курс при училището «Тодор Минков». Учениците с радост очакваха часовете по физкултура. След един месец курсът приключи. Тогава поканих началника на физкултурата. Прегледът мина успешно. Децата, с бели костюмчета, безпогрешно и плавно изпълняваха упражненията, под звуците на малък оркестър.*

Започна вторият етап – разучаване на упражненията в по-широк кръг. Бях назначена в курса за ръководители на летните детски игрища. Курсистите бяха във възторг от заниманията по Паневритмия и поискаха да се увеличат часовете, както и да се играе по два часа без прекъсване.

Курсът завърши успешно. Начинанието обаче замря, защото се закъсня с него...**

Един ден в с. Мърчаево попитах Учителя какво да правим по-нататък със започнатото дело. Той каза:

– Сега вече ще гледаме. Късно е.***

Започнаха бомбардировките, евакуацията...

---

* Курсът е продължил от 15 април до 30 май 1942 г.

** Курсът на учителите в Дианабад е от 28 юни до 12 юли 1942 г.

*** Първото изречение, което казва Учителят, било, според думите на Весела Несторова и Николай Дойнов: **«Определеното време за Паневритмията изтече.»** Вж. «Изгревът», том I, стр. 507; том XV, стр. 336–344. (бележки на съставителя Вергилий Кръстев)

14. ДОКЛАД ОТ МИЛКА ПЕРИКЛИЕВА ЗА ПРИЛОЖЕНИЕ НА ПАНЕВРИТМИЯТА В БЪЛГАРСКОТО УЧИЛИЩЕ*

ДОКЛАД

От Милка Периклиева за възложената й задача – приложение Паневритмията в българското училище.

София, 1942 г.

1. от 15 април до 30 май и 2. от 28 юни до 12 юли

По нареждане на г-н Министра на Народното просвещение, началника по телесно възпитание, г-н Г. Караиванов даде нареждане да се организира едно отделение, в което да се направи опит за провеждане на Паневритмията.

Опитът започна на 15 април и продължи до 30 май с 54 деца от IV отделение, при училище «Тодор Минков». Учителка на отделението беше г-жа Величкова. Курсът се провеждаше от М. Периклиева, като пианистка идваше г-жа Иринка Кисьова. Работеше се в час по гимнастика и пеене. Случваше се по четири пъти седмично.

Резултатите бяха много добри. Децата играеха с желание и интерес.

При завършване, г-н Караиванов ревизира работата, одобри упражненията и обеща в началото на идущата учебна година да открие курс по гимнастика в София за подготовка на всичките основни учители, където ще се проведе Паневритмията като задължителен предмет във всички училища.

* * *

По желание на Учителя, за поддържане духа на подетата работа, предложих на г-н Караиванов да вземем участие с Паневритмията и в някои от летните курсове. За най-удобен се намери този, организиран от училищното настоятелство за подготовка на ръководители в игрища. По нареждане на г-н Караиванов, бяха ми дадени 6 часа, а впоследствие – още 6. Курсистите бяха учители, учителки, студенти и студентки – всичко 40 души. Курсът се водеше на открито.

Ритмичната гимнастика – Паневритмията се провеждаше от Милка Периклиева, г-ца Весела Несторова с китара и цигулки (Верка Куртева, А. Янушев, Ф. Стоицев и впоследствие кларнет Д. Хараламбиев).

Предадените осемнадесет упражнения бяха заучени бърже, с голям интерес и удоволствие. Курсистите открито заявяваха, че най-приятни и желани са часовете им по ритмика. Специалистите по телесно възпитание – преподаватели в същия курс, се заинтересуваха и започнаха да присъствуват на нашите часове. Г-жа Кънчева взе участие в игрите.

По желание на Учителя на курсистите не им се дадоха ноти, нито бележки от упражненията.

Мненията на тримата специалисти по телесно възпитание, които бяха лектори на същите курсисти по строй, гимнастически упражнения и пр., са следните:

1. Г-н Кирил Петров – преподавател във факултета по телесно възпитание:

---

* Публикува се по ксерокс-копие, взето от архив на МВР. Арх. № Б. 23605, том I. Заплатено двойно – с право на печат. Този доклад е съставен от Милка Периклиева до Учителя Петър Дънов, Комуто го е предала лично. След обиските на 6 и 7.XII.1957 г. този доклад попада в милицията и сега е в Архива на Министерството на вътрешните работи. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

«Хубави ритмични упражнения, особено тъй, както са дадени, с музика. Аз никога не съм имал такъв успех да искат учениците да се продължи часът и да се слее с междучасието.»

2. Г-жа Анаст. Кънчева – прогимназиална учителка по телесно [възпитание] и инспекторка в летните игрища:

«Хубави упражнения, но не се провеждат от специалист и после всички тези упражнения влизат като елементи на много други упражнения. И би трябвало да се засилят с повече нерв, за да се получи и повече ефект. Аз лично бих казала в министерството, който иска да провежда ритмика, че трябва да се намери човек, подготвен специално за тази работа. Вие, г-це Периклиева, сте незаменима, виртуозка с малките, но за ритмика – учили ли сте, имате ли диплом?»

3. Г-н. Петър Вичев – гимназиален учител по телесно [възпитание] и инспектор в летните игрища:

«За да се проведе ритмика, се изисква специално време и специалист, завършил ритмика. Такъв човек би предал същите упражнения с педагогичен маниер и специална подготовка за всяко движение. За да има полза от тези упражнения, трябва системна работа в специален курс по ритмика и не само с толкова упражнения! После, вие започвате с най-леките за по-малките и продължавате към по-мъчните за по-големите. Ако искате да приложите всичките и за всички възрасти деца, няма да имате резултати и пр.»

(Посочвам мненията на горните, като общи възражения, които бихме чули евентуално, ако наесен аз продължа работата с учителите. В интерес на службата е да се намери човек с диплом за телесно възпитание. По нареждане на г-н Министъра може да се нареди някак си въпросът, но работата ще върви по хатър, а това би шокирало масата.) Това е лично мое мнение по въпроса и моля да бъда извинена, че си позволявам смелостта да го споделям.

След проведената работа дотук, предстои ми да изпратя до г-н Министъра доклад чрез г-н Караиванов (като с последния поговорим за по-нататъшното приложение на започнатата работа).

Ще си позволя да добавя трите възможности, които виждам аз, като моля преди отиването ми при г-н Караиванов да чуя Вашето желание и Вашата дума по въпроса. Ето трите точки:

1. Да се проведе Паневритмията във факултета по телесно възпитание

2. В начало на учебната година да се открие курс за всички основни учители за ритмика и Паневритмия

3. В опитното основно училище да се заработи системно с децата от началото на годината – ритмика и Паневритмия.

С казаното дотук, считам, че завършвам възложената ми задача, да се направи опит за приложение на Паневритмията в българското училище.

С оглед на нарежданията и законите на учреждението, в което искаме да се проведе Паневритмията, считам, че аз имам нужния ценз да взема участие само в третата от горепосочените точки, ако, разбира се, бъда поканена за това. За първите две точки се иска човек с висше образование по телесно възпитание.

Добре е предварително да имаме предвид, че наред с приемането на Паневритмията, нейните мелодии и движения ще се популяризират, народът ще ги погълне и ще ги приеме все пак – тъй, както може да ги разбере. На места ще бъдат изпълнявани със свещено чувство, а на места – с обикновено разположение. И при единия, и при другия случай силата, която крият те в себе си, ще окаже своето влияние.

Лично аз не чувствувам още в себе си толкова сила, за да мога да завладея масата с дълбокия смисъл и значение на Паневритмията – тук ще отстъпя място на тия, които се считат достойни за по-нататъшната работа.

Заради Учителя и заради Божествената работа, която крие в себе си всяка обществена дейност, с радост и готовност ще оставя себе си, своите блага и интереси настрана, за да взема участие с каквото мога във великата работа за изграждането на новото време в новия дух на Светлина, Мъдрост, Красота и Истина.

14 юлий 1942 г., София

С голямо почитание и уважение целувам Ви ръка.

Ваша ученичка Милка.

15. ПАНЕВРИТМИЯТА

1. Как бе създадена Паневритмията

Николай Дойнов

Между човека и природата става непрекъсната обмяна на сили. Човек приема и дава от природата. В тази обмяна животът се възобновява и поддържа във форма. Често, поради неправилен живот, човек се е откъснал от природата, вследствие на което обеднява физически и психически. Обмяната на сили между човека и природата е под влиянието на два космически центъра – център на Слънцето и център на Земята. За да ги използува, човек трябва да ги познава, да ги различава, да може да се свързва правилно с тях. Това е великото изкуство на живота. Като усвои това изкуство, човек става разумен господар на всичко, което е придобил.

Паневритмията е начин, чрез който човек да може да възстанови и укрепва връзките си с природата, да общува активно с нея.

Паневритмията през погледа на Учителя представлява целесъобразно съставено хармонично единство между слова, музика и движения, при съзнателното изпълнение на които се установяват връзки и се извършва обмяна на енергия между човека и силите на Живата Природа.

Всички упражнения на Паневритмията са спокойни, които предразполагат към хармония и размисъл. Те са прости, в духа на великата простота на космичните закони и са чисти откъм външни ефекти, за да дадат възможност за душевно съсредоточаване и духовно извисяване на изпълняващите ги.

По своята духовна същност, упражненията на Паневритмията способстват за ползуване от човека на ония невидими очи на космични излъчвания, които по своята същност и функция изпълват Вселената с диханието на нейния Създател.

С помощта на дадените в Паневритмията упражнения, човек би могъл да постигне съзнателното провеждане на своите физически и духовни сили в състояние да възприемат мощните излъчвания, които протичат във всемира и го изграждат като организирано разумно цяло.

Въздействието на Паневритмията е дълбоко и всестранно, ако упражненията се изпълняват съсредоточено, с будна мисъл и чувство. Несъзнателното им изпълнение малко ползува изпълняващите ги. Освен всичко, Паневритмията ободрява, освежава и укрепва нервната система. Тя е един своеобразен разговор между човека и Живата Разумна Природа. Движенията на Паневритмията крият и един по-дълбок смисъл. Тъй, както са наредени и свързани помежду си, те представляват моменти от пробуждане съзнанието на човека. В нейните слова,

музика и ритъм символично е представен възходящият път на човешката душа. Тя събужда и развива скритите й сили в човека.

Паневритмията се състои от двадесет и осем упражнения, последователно и хармонично свързани в едно цяло, изпълнявани при музикален съпровод и словесен текст, съчетани според известни вътрешни закони. В движенията в Паневритмията вземат участие ръцете, краката и цялото тяло.

След Паневритмията Учителят даде упражнението «Пентаграм». Това упражнение се изпълнява от групи по пет двойки, които се разполагат в права линия, като лъчи около общ център. Музиката е енергична, с маршово темпо.

След «Пентаграма» Учителят даде «Слънчевите лъчи», които играят роля на трета част на упражнението. Това упражнение е с по-сложна композиция. То е разработено върху мотиви от български народни песни и игри. «Слънчевите лъчи» се изпълняват от групи, разположени във вид на дванадесет лъча.

«Пентаграмът» и «Слънчевите лъчи» се изпълняват непосредствено след 28-те фигури на Паневритмията.

Създаването на Паневритмията е разказано в книгата «Учителят», официално издание на Братството, откъдето се ползуваме.

Ето какво разказва брат ми Борис Николов:

«Една топла лятна привечер на поляната на Изгрева бяхме насядали около Учителя, Който тази вечер беше по-словоохотлив от всеки друг път. Наскоро бе валяло дъжд и овлажненият въздух беше свеж и приятен. От боровете се разнасяше сладостният дъх на борина, който придаваше на всяка вдишка въздух аромата на горския мед.

Слънцето започна да се спуска към залеза си. Щурчетата настройваха своите цигулки, а за светулките беше още рано.

Мнозина от братята и сестрите, които бяха се събрали тук, бяха музиканти. Разговорът се водеше предимно върху народната музика и хороводни игри, с които българският народ е тясно свързан от дълбока древност. Учителят обясняваше някои стъпки от народните ритми, като ни разкриваше тяхното значение. После Той ни изсвири няколко мелодии, като посочи кои са първичните, чисти мотиви в тях и кои са вмъкнатите отпосле.

Учителят продължи да свири, като пожела някои от братята и сестрите да Го придружават с импровизирани движения. Всеки по свое вътрешно чувство съчетаваше музиката със съответни движения на ръцете и тялото. Получи се пъстро разнообразие. Учителят свиреше и наблюдаваше, без да поправя нищо. После Той сам показа най-простите и естествени движения, които могат да съпътствуват някаква мелодия, която Той изсвирваше. Някои от присъствуващите я повториха, потретиха. Така се започна спонтанно и естествено да се множат мелодиите и движенията. Това беше началото на Паневритмията. Много от движенията, които братята и сестрите правеха тази вечер, влязоха отпосле като елементи в нейния завършен вид. Учителят използуваше всичко, което се ражда непринудено и извира дълбоко от недрата на живота, като го съгласуваше със законите на Живата Природа, които Той познаваше добре. От онази вечер на Изгрева се започна една творческа работа. Тя се разрастваше като голям и хубав пламък и озаряваше лицата на всички присъствуващи.

Идеите се раждаха и осъществяваха тук, между нас. Тази работа увлече всички ни. Музикантите бяха постоянно около Учителя, от сутрин до вечер. Понякога седяха с Него при пианото в салона. Опитваха се и записваха мелодиите, после на поляната се упражняваха стъпките и движенията. Всеки бързаше да привърши личните си дневни задължения и да дойде тук, на поляната на Изгрева. Учителят даваше нови мелодии, нови движения, свързваше ги, разработваше,

проверяваше, изучаваше, поправяше, докато се постигне това, което искаше. Той работеше неуморно, с любов и тази любов се предаваше на всички.

Създадоха се групи, които разучаваха упражненията, музиканти изпълняваха музиката и записваха новите песни. Изгревът се изпълни с музика, с движения, с един творчески живот. Вечер до късно голяма силна лампа ярко осветяваше поляната. Чуваха се звуци на цигулки и китари. Разучаваха се упражненията на Паневритмията. Красивата работа увлече и плени всички. Видимо Учителят живееше с нея постоянно. До късно през нощта горе от малката Му стаичка долитаха звуци от Неговата цигулка. На другия ден Той даваше нова музика, нови движения. Тъй, в продължение на няколко месеца, се създаде Паневритмията. Разучи се от всички под ръководството на Учителя. Оттогава тя се изпълнява в ранните утрини – пролетни и летни часове, в кръг от всички сестри и братя, наредени по двама. Един малък оркестър свиреше в средата. Учителят играеше в кръга сам и показваше упражненията.»*

2. Отпечатването на Паневритмията

Разсъждавайки върху началата, приложени в основата на Паневритмията, сестра Милка Периклиева ми разказа за един свой разговор с Учителя, във връзка с Паневритмията.

«Всяка вечер от началото на пролетта до късна есен на полянката на Изгрева се играеше от ранна утрин Паневритмия. Музиката и текстът на песента към всяко упражнение бяха отпечатани и всеки от Братството ги притежаваше. Не беше отпечатано обаче описанието на движенията към упражненията.

– Защо не отпечатате описанието на упражненията от Паневритмията? – запитва веднъж сестра Милка Периклиева Учителя. – Всеки от нас би искал да има и описанието на движенията, така както имаме нотния текст и думите на упражненията.

– Ти можеш ли да ги опишеш подробно и точно? – запита ме Учителят – продължи разказа си сестрата.

– Ще опитам. Смятам, че ще мога – отговорих Му, с пожелание да свърша тази работа.

– Тогава направи го и когато си готова, кажи ми! – продължи разказа си сестра Милка Периклиева.

– Всеки ден – продължи разказа си сестра Милка Периклиева – отивах сутрин на Паневритмия на Изгрева, запомнях по едно упражнение и подробно го описвах. За да не доопусна грешки, започнах да не играя в кръга, а прикрита зад някой храст, незабелязана от всички, си водех бележки за движенията, които в къщи разчитах и преразказвах. Така повтарях, потретвах, коригирах и преписвах всяко упражнение, докато не се уверявах, че съм точна, ясна, изчерпателна и кратка.

След като всички упражнения от Паневритмията бяха описани, занесох цялата папка с ръкописа на Учителя. Видимо доволен, Той пожела да Му ги прочета. С внимание Учителят ме слушаше. Като завърших четенето, последваха съответните одобрения и похвали.

– Добре ще е да ги види и брат Боян Боев. Иди и му кажи какво си направила. Нека и той да прегледа написаното.

---

* Виж «Изгревът», том 1, стр. 398–404, 550–556. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

Отидох при него и му разказах какво му нося. Той припна от радост, взе текста от ръцете ми и зачете.

– Аз ще чета, а ти ще играеш упражненията – рече той. – Така ще проверим написаното съответствува ли на упражненията, както ги играем.

Така и направихме – той четеше, а аз играех упражненията.

– Отлично! – в изблик на радост се провикна той, след като завършихме. Разбира се, след това предредактирахме текста, нанесохме някои пропуснати неща, поправихме неточностите.

Характерното в текстовото описание на упражненията на Паневритмията беше, че движенията на играта са описани, без да бъде използуван нито един глагол.

– Само един майстор на словото може да описва движения без да употреби онази част от човешката реч, която изразява действие – глагола – отбеляза накрая брат Боян Боев.

– За да дадеш сила на речта си, избягвай суперлативите, прилагателните – гласи един езиков парадокс. Описваш ли някоя силна преживелица, опиши я без епитети, така ще я предадеш с по-голяма сила и категоричност.

– Хайде сега, вземи текста, прегледай го още веднъж и дваж – завърши брат Боян Боев. После продължи: – Толстой четири пъти преработвал романа си «Война и мир». Когато си окончателно готова, донеси материала, за да го напиша на пишеща машина.

Не мина много време, и брат Боян Боев преписа текста. Не знам кой го е дал за печат и кога са го отпечатали, но няма да забравя деня, когато Учителят ме повика и ми подаде една книга, в която бяха описани движенията на Паневритмията.

– Ето това е работа за Бога – добави Той. – Паневритмията вече не ще се забрави.»

3. Опит за въвеждане на Паневритмията в училищата

Учителят много държеше на Паневритмията, в която виждаше неподозирани възможности. В потвърждение на това сестра Милка Периклиева ми разказа за един опит да се внедри Паневритмията в нашите училища.

«Това, което ще разкажа по-долу – започна сестра Милка Периклиева – стана през 1943 г.* Бях детска учителка в София. Един ден след училищните часове главният учител на училището ми даде писмо от главния секретар на Министерството на Народната просвета, с което ме викаше да отида при него.

На следния ден, в приемния час, изчаках реда си пред вратата на главния секретар на Министерството – Борис Йоцов.** Той ме прие любезно, като ме покани да седна, което означаваше, че разговорът ще бъде дълъг. Страхливо очаквах да чуя някакъв упрек. Разговорът започна спокойно. Секретарят ме разпита как работя, къде съм учителствувала и пр. Отговорих предпазливо и кратко.

– Какви гимнастически упражнения знаете? – ме запита по-конкретно той, като видя, че не съм предварително подготвена за разговора, който го интересуваше.

– Служа си с ръководството на Друмев и Димов.

---

* Според доклада на Милка Периклиева от 14 юли 1942 г. до Учителя, написаната дата трябва да бъде 1942 г. Накрая стои нейният подпис.

** Борис Йоцов е главен секретар на Министерството на народната просвета до 10.IV.1942 г., а от 11.IV.1942 г. до 1.VI.1944 г. е министър на народната просвета. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

Корицата на «Паневритмия». С., 1938 г.
На следващата страница – заглавните страници на същото издание.

БЕИНСА ДУНО

BEINÇA DOUNO

ПАНЕВРИТМИЯ PANEURYTHMIE

РАЗУМНА ОБМѢНА СЪ СИЛИТѢ НА ЖИВАТА ПРИРОДА.

ECHANGE RATIONNEL AVEC LES FORCES DE LA NATURE VIVANTE

780

СОФИЯ, 1938.

SOFIA, 1938.

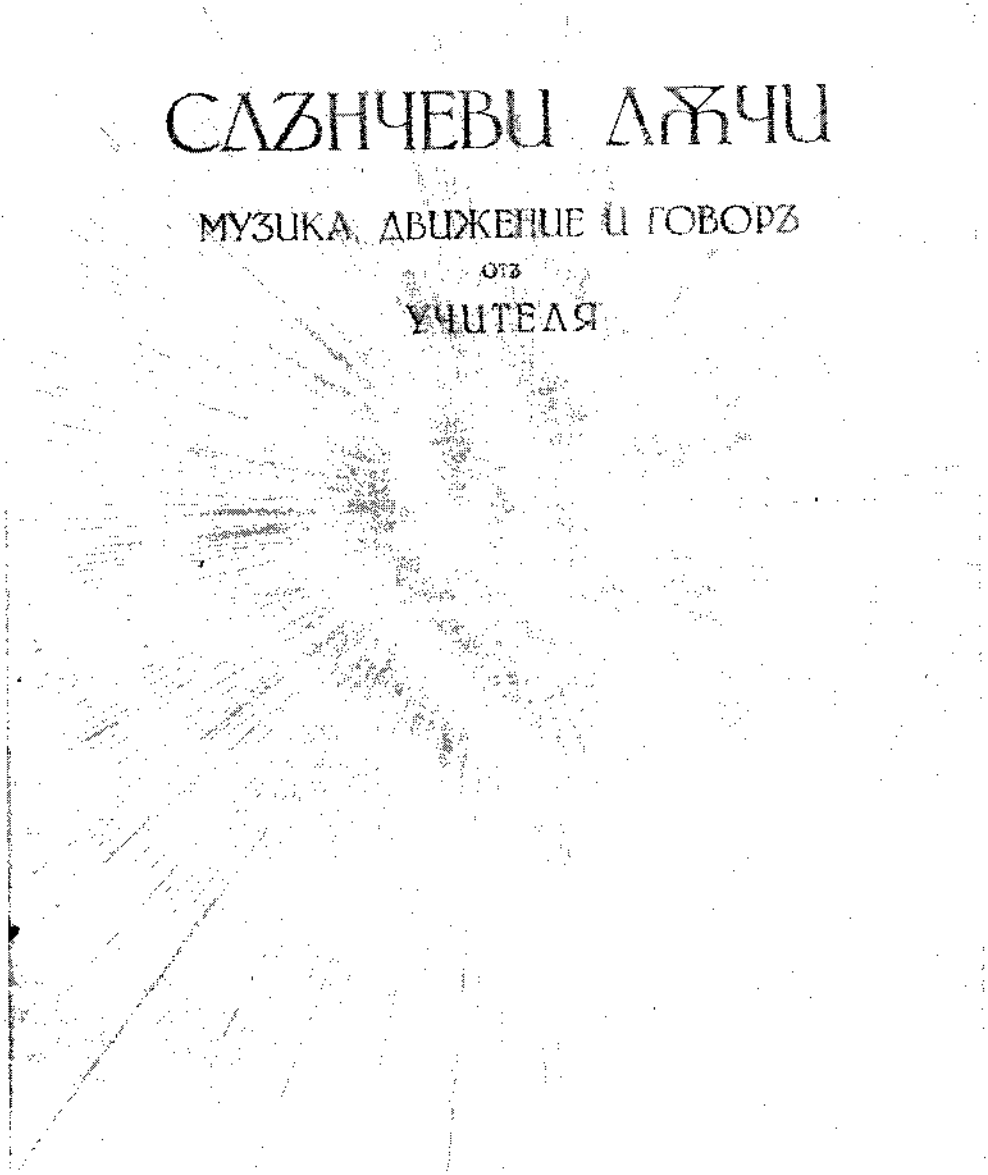

Корицата на «Слънчеви лъчи: Музика, движение и говор от Учителя». С., 1942 г.

ПѢСНИ НА ХАРМОНИЧНИТѢ ДВИЖЕНИЯ

МУЗИКА И ДВИЖЕНИЯ
ОТЪ
УЧИТЕЛЯ

СОФИЯ
1941

Корицата на «Паневритмия: Песни на хармоничните движения. Музика и движения от Учителя». С., 1941 г.

– А други някакви игри да знаете? Да сте чували за Паневритмични упражнения? – стигна той до съществения въпрос.

– Да, познавам Паневритмията, но в училище не работя с нея – казах аз и започнах да разбирам накъде отива работата. Стана ми ясно, че съм повикана за добро.

– Направете ми един доклад и посочете как с Ваше сътрудничество бихме се опитали да въведем Паневритмията в българските училища от началния курс до гимназията включително. Помислете и ми представете в най-скоро време доклада – приключи делово разговора си главният секретар.

Не усетих как излязох от стаята и как полетях надолу по стълбата, като вземах наведнъж по две-три стъпала. Намерих се на улицата. Веднага взех трамвая и – право на Изгрева при Учителя.

Когато бях на площадката пред стаята на Учителя, погледнах нагоре към прозорците Му. Видях как Той гледаше през него и като ме видя, слезе.

Въодушевена Му разказах за разговора ми в Министерството.

– Можеш ли да изпълниш задачата си като ученичка? От Паневритмията зависи бъдещето положение на България – допълни сериозно Учителят.

– За славата Божия, Учителю и с Ваша помощ! Радвам се, че ставам проводник на Волята Божия. Зная, че Вие ще ми помогнете да напиша доклад, а след това да се въведе Паневритмията в училищата.

Горда, загрижена, с чувство за голямата отговорност, която поемах, гледах Учителя в очите. Отдавна бяха минали онези години, когато се питах вижда ли, знае ли, може ли Учителят. Сега за мене беше ясно, че Той всичко може и знае всичко и че това, което предприемаме, е нещо важно и съществено.

След два дни донесох доклада на Учителя, за да го прегледа. Учителят одобри направеното. Най-общо казано, предложението ми се състоеше в това, че всяка сутрин, преди започване на занятията, учениците от всички класове да маршируват в кръг, след което – в тилни редици, с пеене или музика да изиграват по няколко упражнения от Паневритмията. Първоначално предлагах да се опита само в училището, където работят, впоследствие да се въведе в по-широки мащаби.

4. Паневритмия за началното училище

Един екземпляр оставих на Учителя, втория занесох на Любомир Лулчев, понеже разбрах, че той движеше въпроса за въвеждането на Паневритмията в училищата. Третия екземпляр занесох на главния секретар на Министерството на Народната Просвета. След като процедурата по одобрението бе приключена, бях представена на началника на отдел физическо възпитание при министерството – Петър Петров.

Секретарят го осведомил, че министерството ме натоварва да проведа одобрителни гимнастически упражнения в началното училище «Неофит Рилски». След като разменихме няколко думи, началникът пожела да му занеса описание на упражненията.

Предстоеше ми втората стъпка – да подбера подходящи упражнения от Паневритмията, тъй като, струваше ми се, че всички ще бъдат много. Спрях се на по-подвижните игри. Така, без да ги броя, отделила съм осемнадесет от тях. Несъзнателно попаднах на неудачи, понеже числото 18 е прието да се счита за неблагоприятно, като знак на неблагополучие (особено за България). Брат Кирил Икономов преписа нотния текст на упражненията и ги подреди в една папка. Преди да ги занеса в Министерството, отидох на Изгрева, да докладвам на Учи-

теля за извършеното. Стана ми неприятно, че не Го намерих в стаята Му. Беше отишъл до овощната градина, където обичаше да се уединява надвечер. Запътих се затам, но Го срещнах, че се връща. Започнах да Му разказвам, че съм избрала 18 упражнения, които са преписани, и съм дошла да Му ги покажа. Забелязах, че Учителят се изненада и стана много сериозен. Спря се за момент и строго ми каза:

– Българският народ трябва да разбере, че трябва да приеме Божественото учение без забележки, без съкращения и резерви, или ще си счупи главата.

Разбрах моята несъобразителност, че не бях включила всички упражнения, а само осемнадесет.

– Тогава, Учителю, да занеса всички упражнения в Министерството – добавих аз гузно.

Учителят приключи разговора Си с явно недоволство и ние се разделихме. Той забърза към дома Си. Останах като попарена. Докато се суетях, не знаейки какво да правя, към мен се приближи брат Ради Танчев, който ми каза:

– Учителят каза да постъпиш така, както си намислила.

Объркана, тръгнах към града и се упреквах, че не бях включила всички упражнения, а точно 18 от тях, което предричаше неуспех.

Занесох написаните упражнения в Министерството и ги предадох на началника. Той ги прегледа набързо и без да се помъчи да вникне в тях, постави параф за одобрението им. Не направи никаква забележка.

Оставаше да се пристъпи към действие. Още отначало обаче се започна с неудачи. В училище «Неофит Рилски», където трябваше да се проведе първият опит с малка група ученици, се бяха настанили бежанци от Видин, пострадали от голямото наводнение на Дунава, което беше заляло домовете им.* Учениците от «Неофит Рилски» бяха разпратени към съседните училища и нямаше с кого да започнем работа. Липсваха и помещения. Всичко отиде в глуха улица.

5. Паневритмия за една ученическа паралелка

Брат Любомир Лулчев на няколко пъти ме вика, като сериозно ми напомняше, че се пропуска ценно време, и че трябвало час по-скоро да се започне работа с Паневритмията.

Междувременно министърът на Народната просвета, проф. Богдан Филов, стана министър-председател, а главният секретар на министерството, Борис Йоцов, стана министър на неговото място.

Докато се лутах и не знаех откъде да започна, министърът Йоцов ме повика, за да обмислим какво да правим. Той държеше да не се бездействува и на първо време да започнем работа с една ученическа паралелка. След това през лятната ваканция министерството щяло да повика учители по физическо възпитание от провинцията, за да ги обучи, с оглед до края на годината упражненията да се играят в училищата от цялата страна.

Да се подготви за показ само една паралелка ученици считах, че е напълно възможно и е по силите ми. Но една детска учителка като мен, без специална физкултурна подготовта, да обучава специалисти физкултурници, ми се струваше неприсъщо. Въпреки това не възразих нищо на министъра и останах да чакам нареждането на министерството.

---

* Голямото наводнение на Дунава е през 1942 г. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

В скоро време ми дадоха часовете по физкултура на един четвърти клас* в училище «Тодор Минков», където започнахме опити с Паневритмията.

Най-после – рекох си – всичко потръгна.

Учителката и децата ме посрещнаха радушно.

Занятията се провеждаха със съпровод на музика. На пиано свиреше сестра Кисьова, на кларинет – брат Данко (Йордан) Симеонов, а на цигулка – брат Симеон Симеонов.

Работата с децата започна добре. Всички ученици бързо и леко усвояваха упражненията и ги играеха с радост и увлечение. Те очакваха с нетърпение тези приятни часове, като често продължаваха играта и през междучасието. Любопитни майки идваха да видят игрите, като изказваха възторга си. Така приятно и незабелязано мина месеца. Децата усвоиха много добре упражненията. Както ми беше казано, отидох да поканя министъра да види резултата от работата ни. Той определи деня, в който ще дойде да ни види.

Всички очаквахме с нетърпение посещението. Децата бяха в униформи: момиченцата – в бели роклички, а момчетата – в бели блузки и сини панталонки. Оркестърът беше в увеличен състав.

В уречения час дойде само началникът Петър Петров. Спектакълът излезе блестящ. Началникът ме покани след обяд в министерството за обсъждане на игрите. Помолих го да отложим за след два-три дни, тъй като вкъщи имахме смъртен случай. Предната вечер бе починала баба ми, а аз бях човекът, който трябва да тича по погребението.

Постигнахме съгласие, като дори той се почувствува неловко, затова, че ме е ангажирал в такъв момент. Това обаче за мен беше изпит. Настръхвам, като си припомня картината, как майка ми и леля ми плачат, братчето и сестричката ми бяха изплашени и аз трябва да тръгна сутринта на показна лекция пред министъра. Чувствувах се като войник на пост и като се извиних вътрешно пред духа на баба ми, помолих сърдечно мама и леля да не ми пречат да изпълня до край обществения си дълг. Всичко свърши благополучно и аз бях отчетена пред себе си.

След два дни бях в кабинета на Петър Петров. Той беше разбрал, че това са упражнения от Паневритмията на Братството. Това пролича от изказването му.

– Децата играеха великолепно, с настроение. Фигурите са хубави, но движенията са много плавни и малко... – търсеше подходяща дума – малко вегетариански. Не са гимнастически упражнения за млади хора – сдържано се произнесе началникът.

– Но, ние в училище нали няма да готвим войници. Тези движения се съчетават в хармонично единство със силите на тялото и духа. Те внасят бодрост, настроение... внасят живот – защитих аз Паневритмията.

Докладът, който беше подписан за Министъра от началника, беше положителен.

---

* Тогава има I, II, III, IV отделение, след това – I, II, III клас, с което се завършва прогимназията, обхващаща 7 години. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

6. Курсът по Паневритмия за учителите по физкултура в Дианабад

Дойде лятната ваканция. Министърът настояваше да ми се възложи да подготвя всички учители от цяла България.* Аз обаче се страхувах, че няма да съм достатъчно авторитетна пред гимназиални и прогимназиални учители с физкултурна подготовка, тъй като аз бях детска учителка. Действително, издавах книги с детски игри, сценки... Бях написала ръководство за учителките от детските градини и се ползувах с добро име като педагог, но като педагог от детските градини. Мислех си за голямата и отговорна задача, която ми се възлагаше. Мислех си за делото... Няма ли да проваля замисления от Учителя голям експеримент?

Говорих няколко пъти с Учителя и с Любомир Лулчев за ръководството на курсовете. Те настояваха да го взема, като не виждаха друг по-подходящ човек. Аз обаче чувствувах сериозността на делото и, водена от доброто желание да не го компрометирам, не поемах ангажимента. Сега виждам, че това беше голяма моя грешка, която не мога да си простя. Не можех да разбера, че щом Учителят настояваше да взема в ръце тази работа, Той щеше да намери начин да ми се помогне.

При един разговор с Учителя, търсейки изход от създаденото положение, Той предложи:

– През лятото ти, сестра, ще бъдеш лекторка в курса на открито за ръководители в летните детски игрища, където сестра Весела Несторова ще бъде като курсистка, за да се обучи от твоята обхода, а през зимата, в курса за подготовка на учители от цяла България, тя ще поеме лекторството, а ти ще я подпомагаш. Така бива ли? – благо, но сериозно ме запита Учителят.

– Да, така може – самодоволно отвърнах аз. Весела Несторова ще играе ролята на специалистка по изучаването в курса на Паневритмичните упражнения, тъй като никой от учителите не я познаваше.

– Ти хармонираш ли си със сестра Весела Несторова? Бихте ли могли да работите заедно? – запита Учителят.

– Да, Учителю, ние добре се разбираме. Тя е тъй музикална и считам, че би свършила задачата по-добре от мен.

Казах това на министъра, с когото се бяхме вече сработили. След няколко дни получих писмо, че съм назначена за преподавателка в курса за детски летни игрища.

Курсът се провеждаше в училището на открито в Парка на свободата. Там бяха на пансион 60 души млади учители от цяла България. Освен двамата специалисти физкултурници, и то най-изтъкнатите – Кирил Петров и Кънчева, явих се и аз като лекторка по ритмични игри. Колегите ме познаваха от игрището на фондацията за детски учителки и ме посрещнаха много радушно.

Лекциите ми бяха два пъти седмично от 7 до 9 часа сутринта. Музикалният съпровод се извършваше от Данко (Йордан Симеонов) – кларинет, Верка Куртева – китара, Ангел Янушев – цигулка и Симеон Симеонов – цигулка.

В първия час запознах курсистите с теоретичната част на ритъма и музиката на упражненията. Следващия път пристъпихме към самите упражнения. На полянката всички курсисти се явяваха по шорти, боси, в кръг по двама. Оркесть-

---

* Борис Йоцов е вече министър на народната просвета. Той заема този пост от от 11.IV. до 14.IX.1943 г. и от 14.IX.1943 г. до 1.VI.1944 г. (бел. на съставителя на «Изгревът». Вергилий Кръстев)

рът беше встрани, а аз в средата показвах и изпълнявах упражненията с тях. Всичко тръгна отлично.

На третия ден дойде и Весела Несторова. На първо време тя застана в редицата на курсистите, но скоро излезе от средата и започна да показва на курсистите. Отначало аз се почувствувах неудобно, но после тръгна всичко най-естествено. Показвахме и двете.

Курсистите приемаха упражненията с лекота и приятно задоволство, като заявяваха, че това са най-приятните им часове, и вземаха по два часа без почивка.

Един от курсистите ми каза тихо:

– Аз зная откъде са тези упражнения, но са хубави. Виждал съм ги да се играят сутрин рано.

Не му отговорих нищо.

Веднъж дойде ръководителят на курса, К. Петров. Той ме познаваше много добре от фондацията за детски учителки и ме разбираше. Беше много културен човек с широк поглед.

– Какви чудеса правиш ти, Милка! При мене курсистите бягат и гледат по-скоро да свърши часът, а при теб се работи без прекъсване и искат да им се увеличават часовете – весело ми каза той и ме помоли да му разреша да присъствува на лекциите.

– Е, случва се и неспециалистите да работят като специалисти – отговорих шеговито.

К. Петров стоя и наблюдава с интерес лекцията и упражненията през двата часа и си вземаше бележки. Накрая изказа хубавите си впечатления. Констатира, че музиката е прекрасна и пита би ли могло нашите музиканти да посвирят някои от мелодиите на Паневритмията на неговите упражнения. Аз знаех, че това не бива да става, но от вежливост му казах, че може, когато те са свободни.

След някоя и друга лекция дойде и колежката Кънчева да чуе и види тези прословути игри, за които не само се носеше славата им, но се пеят от курсистите през целия ден. И нейните впечатления бяха също много добри. През цялото време на упражненията тя игра с курсистите.

Всеки ден след свършване на часовете Весела Несторова и Верка Куртева отиваха на Изгрева и докладваха на Учителя за хода на работата в курса. Аз отивах по-рядко на Изгрева.

7. Защо курсът по Паневритмия се провали

Наближаваше краят. Курсистите очакваха да получат нотите на упражненията, но все се случваше така, че размножаването им закъсняваше и накрая курсистите се разотидоха в провинцията, без да могат да ги получат. Междувременно началникът по физкултурата при Министерство на народната просвета замина на специализация в чужбина.*

Курсът завърши добре и курсистите бяха усвоили упражненията, но военизираната обстановка в страната затормозяваше изпълнението на подетата идея с Паневритмията.

През декември 1943 г. над София бе извършена първата въздушна бомбардировка. На 10 януари 1944 г. последва масирана бомбардировка над столицата, която предизвика евакуирането на населението, учрежденията и училищата от София. Замисленото начинание с Паневритмията вече не можеше да се

---

* Според доклада на Милка до Учителя от 14 юли 1942 г., курсът е завършил на 12 юли 1942 г. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

реализира. Припомняйки си планираната, но неосъществена инициатива на Учителя с Паневритмията, съзнанието ми се спираше на пречките, които съпътствуваха това добро начало и неволно си спомням за подбраните от мен 18 упражнения и за разговора с Учителя.*

Всички в Изгрева се бяха евакуирали от София. Учителят с една група от софийското Братство се бяха настанили в с. Мърчаево, Софийско.

Един ден отидох специално в Мърчаево, за да видя Учителя. Между другото в разговора стана дума и за Паневритмията. Запитах Го дали не би могло да се направи нещо за в бъдеще.

– Късно е вече – отговори ми Той. – Сега ще гледаме представлението.

С отправен на запад поглед, Учителят искаше да ми каже, че сега имат думата самолетите с бомбените товари, които често прелитаха над страната.

Преди да приключим с Паневритмията, трябва да се каже, че съществуват и други окултни музикални игри, наречени Евритмия.

Поради близост в наименованията «Паневритмия» на Учителя и «Евритмия» на Рудолф Щайнер – създателя на Антропософското общество в Дорнах при Базел – Швейцария, може да бъде допуснато смесването помежду им. Както при Паневритмията, така и при Евритмията, става дума за ритмични игри с окултна нагласа, при музикален съпровод. Въпреки това обаче между тях има съществени различия.

Създавайки през 1910 г. евритмичните музикални игри, Рудолф Щайнер им отрежда прилично място в областта на културата и изкуството, подобно от ранга на архитектурата, скулптурата, живописта, графиката и пр.

Евритмията на Щайнер носи в себе си качествата на сценично-художествено изкуство, притежава елементите на възпитателно средство и най-после, според Рудолф Щайнер, може да бъде използувано като терапевтично средство. За антропософите Евритмията е една от културните изяви на нашето време, тъй както пирамидите са характерни за египетската култура, храмовете – за древните елини, катедралите на Средновековието и пр.

Мария Щайнер, която дълги години ръководи в Гьотеанума на Щайнер курсовете по Евритмия, счита, че Евритмията представлява музикално онагледен звук и същевременно – озвучено движение.

От гореказаното се вижда, че Евритмията на Щайнер е специализирана художествена изява, изпълнявана от определени, предварително подготвени персонажи. Евритмията се изпълнява на сцена в закрито помещение, респективно – театър.

Паневритмията на Учителя си поставя съвършено други цели, поради което има и друг подход. Преди всичко Паневритмията на Учителя се изпълнява масово, от всички присъствуващи. Тя се играе през пролетния и летен сезон на открито рано сутрин, непосредствено след изгрева на Слънцето, с музикален съпровод. Упражненията са леки за изпълнение, поради което не е нужна предварителна подготовка.

Паневритмията обезпечава непринудено духовно общуване, както между изпълняващите я на физическото поле, така и в другите свръхсетивни полета.

---

* За бомбардировките над София виж «Изгревът», том I, стр. 47–57; том XIII, стр. 874–881. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

8. Бележки на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев

1. Този материал за Паневритмията е на Николай Дойнов, взет от неговия ръкопис на пишуща машина, от стр. 118 до стр. 133, който ми е предал лично.

2. Предадено е всичко дословно, като аз съм сложил подходящи заглавия, понеже познавам епохата и материала от изложението му.

3. Николай беше обозначил с инициали имената на действуващите лица, понеже тогава милицията правеше ежемесечни обиски и провеждаше преследвания на последователи на Учителя Дънов. Аз им написах имената, понеже познавам събитията.

Комунистическата власт ги смяташе за идеологически врагове. След 1990 г. комунистите слязоха от власт, но управляваха отново с подставени лица. Смени си само формата и методите комунистически за управление. Сега сме в епохата на анархизма. Разрушена е държавата, а управлява мафията.

4. Аз бях този, който накарах Николай Дойнов да опише опитностите си, както и да опише историята на Паневритмията. Той няколко години ходеше в дома на Милка Периклиева, която беше болна от Паркинсон, лежеше в леглото, но с ума си беше будна. И помнеше всичко. А Николай го записа. Всичко, записано от него, е точно. И го е предал точно. Той познаваше лицата и събитията.

5. В «Изгревът», том I, стр. 494–507, е предадена втората редакция на този материал под заглавие «Паневритмията на Учителя и българският народ». На стр. 504 е отбелязано, че летният курс на учителите по Паневритмия е бил през 1943 г. Според оригиналния доклад на Милка до Учителя от 14 юли 1942 г. курсът е приключил на 12 юли 1942 г. Трябва да се поправи датата.

6. Защо се провали курсът по Паневритмия и въвеждането й в българските училища – е описано много добре в «Изгревът», том I, стр. 506–507; том XV, стр. 343–344.

7. В «Изгревът», том XV, стр. 336–344, е публикуван материалът на Николай Дойнов «Паневритмията на Учителя и българският народ», въз основа на текста от 1978 г. и допълнения от магнетофонен запис. Сравнете двете публикации.

8. В последния ден от курса за учителите Весела Несторова отива при Учителя да вземат нотите и текстовете по Паневритмия, като малката «Паневритмия»с музикалния текст и думите е издадена през 1941 г. и я имат на склад на «Изгрева».

«Определеното време за Паневритмията изтече» – е била последната дума на Учителя. Времето изтече и българските училища се разминаха с Паневритмията. И Учителят не е дал готовите отпечатани книжки по Паневритмия за учителите курсисти от Дианабад.

9. Онези, които искат да въвеждат Паневритмия в училищата, трябва да знаят историята на Паневритмията, както е описана в поредицата на «Изгревът». А те всички отхвърлят «Изгревът». А там са описани всички етапи. Пример. В «Изгревът», том I, стр. 507, е отбелязана датата по спомен на Весела Несторова, че курсът по Паневритмия започва на 25 юли 1942 г. Сега, след като публикувахме оригинала на доклада, се вижда, че този курс е започнал на 28 юни и е завършил на 12 юли 1942 г. И сега го поправяме.

10. Онези, които искат да въвеждат Паневритмия в българските училища, трябва да знаят всички етапи на нейното създаване и всички етапи на нейното променяне чрез музика, текст и движение още по времето на Учителя. А това е

описано в «Изгревът». А те го отхвърлят. И няма от друго място да научат по този въпрос.

11. Трябва да знаят всички опити за промяна на текста на Олга Славчева, музиката на Учителя, упражненията и т. н. И те се ръководят от едно и също място, но се сменяват само лицата за изпълнение.

Това води началото си от 1945 г. до 1990 г. А след 1990 г. досега – 2006 г., тя се променя непрекъснато. А това също е описано в «Изгревът». А те отхвърлят «Изгревът».

12. Онези, които правят опити да обучават българите на Паневритмия, трябва да признаят «Изгревът» и да коленичат пред него. А те го отхвърлят и са му врагове. Затова Невидимия свят не им отпуска духовен кредит. И нищо не могат да направят. Опитите им са безплодни. И днес, и утре!

13. Навремето Учителят Петър Дънов бе казал: «Времето, определено за Паневритмията, изтече». Ето защо, когато се яви онзи, комуто се даде кредит от време и сили да въвежда Паневритмията, всички първо трябва да коленичат пред него и да признаят всички, че е Водач. Само онзи, комуто Небето отпусне кредит от време, сили, условия и е натоварен с тази мисия, може да я изпълни. Навреме и на място!

Аз познавам един такъв човек! И толкоз! Поне засега и за утре!

16. ПРИКАЗКА ЗА ТРЪНЧЕТО

С. Б. Л. [Само Божията Любов]

Край нива златна изкласила
где зреят житени зрънца,
трънче малко бе израсло,
и само, то чезнеше в тъга.

Всеки ден се то прислушва
в тихий шепот на зрънцата,
и свойта участ веч оплаква,
о, как богати са житата!

Ще дойдат благите човеци,
и с песни ще ги отнесат,
на хармана весело ще пеят,
и в хамбари светли приберат.

Злочеста участ! – и заплака
в горест трънчето тогаз,
и като погледна към небето,
молба отправи с кротък глас:

«Кому, о, Боже, съм полезен?
Кой ще мен погледне с любов?
Всеки, който ме докосне,
да бодна само съм готов.

Добро аз искам да направя –
на някой болка изцеря,
вместо хула – благодарност,
усмивка светла да даря.»

Търпеливо и с надежда
ден донесе му съдбата,
жилцето си да забие,
на човек – злодей един в ръката.

С вик отскочи той ожилен,
смутен в трънчето се взре.
– Измама исках да направя –
и разкаяние лицето му огре.

А нашто трънче възродено
от бодилче в сладък плод,
песен радостно запя,
песен за ДОБРИЯ БОГ.

19.XI.1942 г., ИЗГРЕВ

Целува десницата Ви Свята Вашата ученичка Милка.

17. УЧИТЕЛЯТ

Милка Периклиева

Окултната школа посочва правия път към високите Божествени върхове, които първи се огряват от Божествените лъчи на изгряващото Слънце.

На светлата дата 1864 г., 29 юни (стар стил, 12 юлий нов стил), роди се новият човек, огреян от лъчите на вечното слънце, носителят на новото слънце в света – УЧИТЕЛЯТ. Носителят на великата Божия Любов, която разкрива целокупния живот и го осмисля. Любов, която изключва всички скърби и страдания, разрешава всички мъчнотии и противоречия. Любов жива, свята, безсмъртна, вечна, която единствена ще спаси света.

Новият човек – Учителят, Който сложи живота Си пред олтаря на Великата Божия Мъдрост, носителката на истинското знание и светлина. Той очисти пътя на човешкия ум от всички спънки и препятствия, прегради и ограничения, и го постави в свят чист, лазурен и необятен, на който Той служеше, отваряше вратите на затворите, в които човек сам себе си е поставил.

Той беше носителят на Великата Божия Истина, която освобождава от робство човешката душа, отваря широките светли двери към простор и свобода, събаря стари крепости, пред които отстъпват вековните крепости, заблуждения.

Учителят дойде на Земята с везните на Великата Божия Правда, която с теглилките на справедливостта мери и отмерва всяко човешко деяние, мисъл и чувство. Той беше сеячът на доброто семе, Великото Божие Слово, остави го да никне и стократно плод да даде.

Той със Своите здрави мишци завъртя колелото на живота в посока, обратна на неговото движение, нагоре по спиралата на вечния живот.

За Учителя, за Когото Небето слиза към Земята, а Земята възлиза към Небето, там високо, някъде на границата на Любовта, те взаимно си подават ръка – за обща работа, за мир и любов между хората.

Учителят, вдъхновителят на всички прогресивни хора на света, даде възможност – кой с перо, четка, сеячка, чук или мотика, кой с живот и песен, да хвалят и прославят Великия Творец – Живия Господ на Любовта. Той превърна живота в песен и песента – в живот.

Роди се новият човек, певецът на Любовта, служителят на Мъдростта, носителят на Истината, новият човек, огреян от лъчите на вечното греещо Слънце, носител на новото в света – Учителят.

Той е едно духовно възвишено Същество, Което е свалило Божествения живот на Земята, всички факти са прояви на Неговия живот, защото Той нямаше личен живот, животът Му беше израз на космоса, на живота на Небето, на всички съвършени същества, които стоят зад Него. Той каза: «Зад мен стои цялото Небе. И Словото, което ви говоря, не е Мое, то е на съществата, които стоят зад мене, а те не са едно или две, а хиляди и милиони. Това са идеите на Бога, на Вечния Дух, Който прониква цялото битие.»

И за Учителя могат да се приведат думите на Христа, Който казва: «Аз говоря каквото чувам от Отца си и делата, които правя, Отец ми в мене, Който живее, Той ги прави – по делата им ще ги познаете.»

Учителят не е книжен фарисей, а човек на реалния живот, който функционира във вечния космос и вечно обновява формите, чрез които се проявява. Да знаеш, значи да можеш. Да знаеш подчертава слава. Да можеш, който притежава живо знание, което е опитано и преживяно и го е направил плът и кръв на своя живот. Както на слънцето е естествено да свети и да топли, така и за Учителя беше естествено да помага където трябва, и да лекува.

За Него не беше необходимо да види болния за определяне диагнозата, защото Неговото съзнание, което е космично, прониква цялото съзнание и го владее, и всичко, каквото става в живота на съществата, минава през Неговото съзнание само с един поглед, дума, допир, може да лекува болести, за които лекарите са произнесли, че не могат да се лекуват.

Учителят може да лекува както душата, така и тялото, мислено с присъствие и от разстояние. Учителят вижда всичко и навсякъде, и помага, без да издава, че Той помага. Учителят познава законите на живота, на великата Любов на Бога, може да лекува нелечими болни, да възкръсва мъртви, Той е господар на живота и смъртта.

Учителят казва: «Докато ние сме в България, ще има изобилие, защото ние сме проводници на Божествени сили и енергии, които носят изобилието и плодородието.» Затова и всяка работа, вършена в името на Учителя, се благославяше.

За тези, които чуват и виждат, няма разстояние и прегради. «За мен – казва Учителят – няма нищо скрито и покрито.» Има и други сили, освен земните, които помагат. Учителят, Който беше свързан с Великата реалност, може да заповяда на природните стихии, да измени посоките на вятъра, на дъждовете, сушите, мразовете, земетресенията и пр. Природните явления не са механически процес, както град, сняг, буря, суша, земетресения, вулкани. Те се ръководят от разумни същества. Но и човек със своята мисъл и живот въздействува на тези процеси и явления. За земетресението в Чирпан и Пловдив било определено да стане през нощта, а Учителят съдействувал да стане през деня, а не през нощта. В беседата «За свобода дойдох» Учителят казва: «За София в 1928 г. се готвело едно земетресение, но засега го отложихме.»

Учителят помагаше и предупреждаваше там, където кармичният закон позволяваше това. Защото има случаи, когато човек трябва да мине през някакви опитности, да преживее някакво страдание, изпити, които му са необходими, той не се намесва, даже и да плати с живота си. А за Учителя и за живота на ученика в Школата опитностите са основа на знанието.

Великите посветени могат да се пренасят извън Земята. В романа «Жан Валжан» Християн Розенкройц се явил едновременно на много места в Европа под името Сен-Жермен. Учителят казва: «Вие мислите, че аз съм Петър Дънов. Отдавна, преди 20 години, Петър Дънов напусна това тяло, и сега аз, който ви говоря, съм ДУХЪТ НА ИСТИНАТА.»

Учителят знае езика на растенията и на животните, с тях говори както с вас. Той вижда нуждите и страданията на хората и по незабележим начин им помага. Той се слива с Великата реалност, която прониква във всичко и вечно живее в Него.

1. Кришнамурти за Учителя

В 1932 г., на конгреса, свикан в Холандия на ордена «Звездата на Изтока» – да бъде провъзгласен за Миров Учител, той казва: «Вие очаквате да кажа, че аз съм Мировият Учител. Това не е истина, не се заблуждавайте! Аз съм човек със слабости като вас. Истината е, че времето за Мировия Учител е дошло и Той е вече в плът на Земята, но не съм аз. Той е в България.» (Казано от Софрони Ников на брат Куртев и после – на брат Боев.)

2. За Щайнер казва Учителят, че е прероденият Питагор

При друг случай каза Учителят: «Щайнер беше тук, в Школата, на лекция. Той и Седир са единствените от заминалите окултисти, които идват на лекции.» Казва Учителят, че един ден Му казал Щайнер: «Чудя Ви се, Учителю, че в толкова прости слова изразявате толкова велики идеи и истини.»

3. За Хитлер

Един брат искал да напише книга за Хитлер, че е голям, гениален водач. Учителят строго му казал: «Хитлер е глупак, а ти си два пъти по-голям глупак, защото искаш да изкараш един глупак гений.»

Такива като Хитлер, които убиват, ще се преродят във (вол) животно, много пъти ще го колят, да изживява ужаса, и когато се преродят на земята, никога няма да искат война.

4. Наполеон

Той е бил ученик на Бялото Братство в Европа. За да събори феодализма, той изпълнил мисията си. Но погрешката му е, че се обявил против Русия. Астрологът, който му е предсказвал, избягал и той дълго се колебаел, и пак тръгнал на поход. И когато англичаните го затворили на остров «Света Елена», той казал: «Не те ще го съдят, но техните предци.»

5. За Баташката църква

Учителят, като минавал край Баташката църква, слязъл от колата, направил няколко движения и като се върнал, казал: «Душите, убити от турците, са още тук и се страхуват, че ще ги избият. С тези движения аз ги освободих от илюзиите и им дадох път, да вървят в пътя на развитието си.»

6. За 91. псалом

Един брат казал на Учителя, че през бомбардировката го е било толкава страх, че 91. псалом го е чел разбъркано. Учителят казал:

– Няма нищо, 91. псалом е толкова силен, че една дума да произнесеш от него, пак действува.

Друг случай. През войната, на фронта с французите пленили един българин. Този, който щял да го застреля, все го гледа, че четял 91. псалом, и не го убил. Минали години, същият българин пътувал от Франция за Америка с параход. При една голяма буря българинът поканил всички пътуващи да се молят с 91. псалом. Пътувал и французинът със същия параход, познал го, прегърнал го и му казал:

– Благодарение на 91. псалом сега ти си жив.

Друг случай. На събора през 1912 година в Търново присъствували братя 70 души. Обявява се войната. Учителят им казва:

– Не се страхувайте! Като си отидете по домовете си, пригответе си дърва и брашно за семействата, ще идете на фронта всички, но носете си преписани с вас **Добрата молитва и 91. псалом**.

7. Как платих борча си

Един брат от едно село се отчаял от дългове. Отишъл при Учителя. Той му казал:

– Почисти жито, три дни го печи на Слънцето, в хубаво време ще го посееш и ще пееш песента «Благославяй, душе моя, Господа» и всяка сутрин, докато го ожънеш, ще ходиш сутрин на единия ъгъл на нивата и ще се молиш. Другата сутрин – на другия край на ъгъла.

«И така постоянствувах с песни и молитви, благословение голямо от горе дойде и съседите учуди. 15 декара посеях, изобилно роди, дълговете си изплатих, за семе оставих, десятъка си дадох изобилно и за ядене остана.»

8. На събора във Велико Търново през 1922 г., на група събрани около Учителя, Той каза:

– Аз мога да лекувам всички болни, да възкресявам мъртви. И името ми ще се прочуе в цял свят, но полза нямам. Ако изкълпя прасето и го пусна, то пак ще отиде в гьола. Страданията, болестите са резултат на техните грехове и престъпления от миналото. **Ако ги излекувам, без в тях да се е пробудил стремежът към духовното, те ще продължат да си живеят в своите грехове, и още по-лоши болести ще ги сполетят.** У тях трябва да се пробуди съзнанието, да изменят начина на живота, в умовете им да се внесат нови идеи, които да преобразуват техния живот. И Архимед беше казал: «Дайте ми една опорна точка и лост, и аз ще изместя Земята от нейната орбита.» Моето учение е един лост и ако ми дадете опорна точка, аз ще изменя орбитата на живота, ще го въведа в друга, обратна, нова насока на живота на човека. Тази опорна точка сте вие, учениците, а лостът е моето учение. Аз мога да продължа живота си колкото искам, стига да има достатъчно ученици.

9. Истината ще ви направи свободни

– Учителю, ученичка съм в осми клас. Родителите не ме пускат да ходя на беседите (събранията) и аз трябва да ги лъжа, че отивам на разходка или у приятелки. Направете така, че да ме оставят свободна! – и продължавах да Му разказвам подробно живота си.

И Той три пъти ми каза:

– Истината ще Ви направи свободна! – и така, нито дума повече.

Думите на Учителя оживяха в мен и аз все ги повтарях несъзнателно. Исках разрешение от майка си за беседи и тя все ми отказваше. Аз започнах да чета беседите вкъщи. Един ден прозвуча в съзнанието ми мисълта да не лъжа повече. Три седмици контролирах мислите си и чистех лъжите от себе си съзнателно. Един ден майка ми влезе и ми каза:

– Хайде, тръгвай, нали имате събрание в 10 часа!

Сега чак разбрах метода на Учителя, силата Му – ИСТИНАТА ЩЕ ВИ НАПРАВИ СВОБОДНИ. Никаква лъжа не се позволява на ученика.

10. За умрялата дъщеря. Учителят вижда ли в отвъдния свят?

На една невярваща жена (учителка) умират и двете й деца – малки.

– Третото завърши гимназия, за него купихме къщата, подредихме я, гледахме го като писано яйце, и то умря. Искам да питаш вашия Учител, да ми каже къде е сега дъщеря ми, какво прави и защо не мога да я сънувам?

Учителят казва:

– Сега тя е на по-хубаво място и е по-добре. Те не могат да я сънуват, защото от сълзите им дъщерята не може да се доближи до тях. Слушай да ти кажа: тяхната дъщеря беше дошла в семейството им, за да разтопи ледените им сърца. И двамата са големи егоисти. След като не си научиха урока така, Небето опита и друг начин. Отне им дъщерята и сега по пътя на страданието ще си научат урока – разбра ли? Но това го казвам само на тебе, а на тях ще кажеш, че тя е добре – да не плачат, да й пращат хубави мисли. Ако искат да я сънуват, да раздадат някои от нейните дрехи.

11. «Иди сега!»

Това се случи на 12.II.1933 г. Не ме назначиха за учителка в София от инспекцията и аз бях решила да си ида във Варна на старото място. А родителите ми са бедни, възрастни, и живеят вече в София. Реших, преди да си тръгна от Изгрева, да измета пред салона листата, окапали от дърветата. В момента идва Учителят. Пита:

– Какво стана с назначението ти?

– Нищо, отивам на старото място, за да не го изпусна.

– Иди сега в инспекцията, опитай!

– Но сега е късно, няма приемен час. Те приемат само от 10 до 12 часа.

– Нищо, рекох, иди!

След 5 ч отидох. Пред вратата ме срещна познат журналист. Казах му случая – че издържам бедно семейство. Той ми каза:

– Почакай ме тук, аз ще вляза при инспектора.

След 15 минути той ме повика при инспектора да подпиша акта за длъжността. Каза ми:

– Днес назначихме една софиянка, тя е дъщеря на богат архитект, зачеркнахме нея и така записахме тебе.

Като отидох на Изгрева, Учителят ме погледна и само каза:

– А сега работи и учи!

12. За очите

Очен лекар ми предписа за късогледство шест и половина диоптъра очила.

– Моля Ви, Учителю, кажете ми метод за лекуване на очите! Нали съм учителка, трябва да се освободя от недъзите на болестите.

Учителят каза:

– Всяка болест има две причини: физиологическа и психологическа. Аз ще ви обясня за физиологическата. При късогледство лъчите не се пречупват в жълтото петно, а преди него. Първо, задача за тебе е да продължиш лъчите да стигнат до жълтото петно.

1. Свали очилата, и ще ги слагаш само на театър и за много далеч.

2. Сутрин, обед и вечер за пет минути, без да те знае никой, ще концентрираш мислите върху очите, мислено ще продължиш лъчите.

3. На масата ще сложиш зелена хартия, ще отбягваш крещящи цветове.

4. Всяка вечер ще ходиш по половин час на тъмно.

Прави това – ще видиш резултат.

13. За благословение

Отидох при Учителя, защото на другия ден ще имам лекция пред инспектор и курсисти. Той започна:

– Виделината ражда светлина в ума, топлина в сърцето и живот в душата. Виделината е първата дума на Бога, началото на живота. Материалният живот, външните условия са отражения на вътрешния мир. Най-същественото на ученика е да се учи. Да се учи от движение, стойка, походка, обхода, хранене. Съотношението на мислите, чувствата трябва да е определено. Всичко трябва да бъде ясно, чисто и светло. Научи се да живееш живота по съдържание, а не по форма...

– Но, Учителю, аз трябва да отида да се подготвя за утре.

– Няма важни и неважни неща, има само Божествени и човешки прояви. Човек на Земята е свободен да избира. Слушай да ти кажа: **Никога не изпускай Божественото заради човешкото**! Ти искаш за утре да се подготвиш. Когато човек предпочете Божественото, Бог сам ще му уреди утрешния ден. Може утре и да нямаш гости.

И така и стана – инспекторът не дойде, отложил за друг ден.

Всяко чуто Слово Божествено остава да трепти в съзнанието, докато узрее и оживее в душата ти. Красивите моменти в живота не се повтарят.

14. По-подходяща аудитория

Един ден запитах Учителя:

– Учителю, защо не си подберете аудитория с по-културни хора?

Той:

– Кой не ти харесва?

– Ами тези, които седят по цял ден пред вратата Ти. От града идват чужди хора, какво ще кажат? – казах замислено.

– Според тебе кои имат нужда от лекар – болните или здравите?

– Е, то се знае, че болните.

– Тези, които седят по цял ден пред вратата ми, са болни. Трябва ли лекарят да ги изпъди? Щом е лекар, ще лекува. Здравите са на работа.

– Но Вашето учение разкрива такава философия за живота – дълбока, че една аудитория от професори и учени ще разберат и разпространят ученето Ви по целия свят най-добре! Аз не слагам себе си над другите, но ако се оградите с учени, ще бъде по-друго!

– Слушай да ти кажа: Сеячът посява нивата, а семената сами поникват, когато им дойде времето. Същественото е да бъде посята нивата. Ако ученето ми, ако думите ми са Божествени, то ще се разнесат по целия свят. Божественото работи по незнайни живи пътища. Ако пък говоря само приказки и измислена философия, и 300 професори да я проагитират, то един ден тя ще замре и изчезне. Божественото само преуспява. Всички опити, страдания, изпитания на цялото човечество се свеждат до едно – да потвърдят, че само Божественото успява.

15. Всяко изпитание иде за добро

Една дъждовна вечер се отбих при Учителя. Събух си обущата и с мокри чорапи влязох.

– Защо си мокра? – каза Учителят.

– Така си ходя по цял ден, дотегна ми. Хубавите години от живота ми ще минат в оскъдица.

– Умният човек използва всякакви условия. А глупавият при най-добри губи. Всяко изпитание идва за добро.

– Кажете ми, Учителю, какво добро да видя с моята мизерия!

– Е, зависи какво съдържание искаш да вложиш в живота си. Кое е по-красиво и ценно? Да бъдеш бездушна кукла с гердани и копринени рокли, или да си изработен човек – лицето ти да говори за дълбок вътрешен живот, духовен?

– Учителю, кажете ми: кога ще дойде краят на това тегло?

– Ако беше материално добре, ти нямаше да идваш на Изгрева. Радвай се, че жертвуваш от своите блага за другите. А с условията може да се справиш, като ги обърнеш за добро.

– Как?

– Като вървиш, мисли, измисляй сюжети за приказки и вечер ги записвай.

Една вечер, като шляпах из града в калта без стотинка в джоба, представих си куклен град без бедни. Царицата обикаля и пред всяка врата оставя кошница с плодове.

И така написах много приказки. В дъжд, сняг и мраз вървях усмихната и се разговарях с моите герои от приказките и ги разказвах на децата в училището.

«**Условията на живота се превъзмогват, когато човек мисли за нещо полезно и не се оплаква. Всяко изпитание идва за добро**» – ми беше казал Учителят.

16. Пожелание

При разговор Учителят ми каза:

– Е, сестра, ако Небето пожелае да ти даде нещо, ти какво ще пожелаеш?

– Да бъда богата.

– Слушай какво ще ти кажа: Когато Небето пожелае да ти даде нещо, никога не пожелавай временни неща. Парите ще се изхарчат. Дрехите ще се скъсат. Поискай да ти даде сърце чисто като кристал, ум светъл като Слънцето, душа обширна като Вселената и дух мощен като Бога и едно с Бога. Поискай онова, което никой не може да ти даде, и никой не може да ти го отнеме. Богатството – това е да бъдеш здрава, да имаш чиста кръв, чисти мисли, чисто сърце. Материалните неща са временни.

17. За женитбата

Една късна вечер чаках един-два часа пред стълбата към стаята на Учителя и мислено си разговарях с Учителя. Най-после Той дойде и строго ми каза:

– Ти няма да се ожениш за Д... Твоята задача беше да му възвърнеш вярата в жената след жестоката изневяра, която той беше изживял. Ти издигна образа на жената в неговите очи. От тази обич нищо не си загубила. Ти го обичаш и той те обича, но това не значи, че трябва да се ожените. Може да се ожениш, но ще бъде въпросът решен по човешки. Обичта е едно нещо, а женитбата е друго нещо. На Земята ти имаш кармична връзка само с твоя баща. Ако желаеш да бъдеш ученичка, не си създавай нови връзки и нови карми. Една женитба обвързва, усложнява, спъва свободата на човешката душа. Понякога хората се женят, да се размножат. Такава женитба е на мястото си. Тя е в пътя на тези души за развързване. Но най-често се женят по силата на чувствата, по сметка за материални облаги или по амбиция. Тогава и двамата, и децата носят последствията. **Обичай, без да се обвързваш, и един ден ще бъдеш благодарна.**

Всяко преживяване е един урок. Ти ще разбереш по-късно.

Храни гладния, а не ситния. Това е достатъчно...

18. «Когато правиш услуга, внимавай!»

Отидох в Рила за десет дни. След два дни застяга ме мъка без причини. Чувствувам се нещастна. Налегна ме безсмислие, плачех непрекъснато. Избирах скала, от която да се хвърля. Но мисълта: какво ще кажат хората, ме спираше, и че ще хвърля петно на Братството. Беше осмият ден. Отивам при Учителя и, задавена от сълзи, Му казвам:

– Учителю, искам да умра, ще се хвърля от някоя скала.

Учителят ме покани в палатката на едно столче. И Той седна и почна да чете Библията, а аз плаках дълго. По едно време в мен се проясни и сълзите ми спряха. Учителят каза:

– Когато приемаш услуга, внимавай! Сестрата, в чиято палатка пребиваваш, е имала дъщеря. Тя се е самоубила. Нейната мъка и страдание са преминали в тебе. Тя те е обсебила и затова ти страдаш. Иди си с мир, тя повече няма да те безпокои – каза Той и затвори Библията.

Какво точно чете, не зная, но почувствувах лекота, и ни помен от мъката и желанието да се хвърля от скалата.

19. За храненето

То е математическа задача. Храната на Учителя беше растителна, прясна, семпла. Сам приготвяше закуската и вечерята Си. Хранеше се бавно и с разположение.

Покани ме в стаята Си, Той белеше картофи за супата Си. Една сестра Му донесе крем-карамел, но много разтревожена. Попитах Учителя:

– Защо не си вечеряте с крем-карамела? Той е хубав.

– Виж, да ти кажа: Тази сестра иска услуга нещо. Ако ям, аз се свързвам и задължавам. Тя не е права.

Всяка храна предава както своите енергии, така и своите връзки. Не всяка приятна храна е полезна. Храненето е важен процес, при който много трябва да се внимава. Подбери чиста и приятна храна, пий вода от чист извор. Меси хляб от прясно жито и приемай узрели и пресни плодове само от добри хора.

Храненето трансформира състоянието на човека в положителна или отрицателна енергия. Дай от храната си на гладния, и ти ще се наситиш дори с малко от нея. Храненето е математическа задача – правилно трябва да бъде решена.

Ако един човек правилно разрешава въпроса за своята храна и своя сън, това показва, че той е достигнал до известна хармония между своите чувства и мисли. Той е готов да разрешава всички останали въпроси.

Свежест и бодрост са нужни за човешките мисли.

Веднъж донесох праскови на Учителя. Той раздаде всичките на околните братя и сестри. При Него и за Себе Си задържа само една. Погледна ме и каза:

– За мен остава най-много и най-хубавото. Нахрани гладния, и малкото, което ти остане, ще бъде предостатъчно, да те засити.

20. За чудесата

Един рядък случай – седнах на обед срещу Учителя, гледах Учителя и си мислех: «Яде като всеки един от нас, но не е обикновен човек. Може би и да знае да прави чудеса, ако пожелае.» И веднага си спомних за Христа и жената, чийто яйца се боядисали в престилката й червени. Нахранването на пет хиляди души с пет хляба и две риби.

След това Учителят ми подаде Своята чиния с малко супа. Но докато ядях, в устата ми попадна едно мъничко топче. Извадих го и го скрих в носната си кърпичка. То беше като лешник. Скътах го в чекмеджето като талисман.

Един ден отключих чекмеджето, и то беше изчезнало.

Като говорих един ден с Учителя в приемната Му, го видях на масата Му. Учителят ми каза:

– Всяко време носи и своите чудеса. Не ти са нужни сега чудесата, ти се учи да живееш правилно! Да съществуваш е едно, а да живееш съзнателно – друго! Новото учение, което ви нося, се заключава в преустройството на човешката форма и в нейните удове: нос, лице, уши, чело, устни и т. н.

21. Новият човек и упражненията

Когато писах: «Игри с песни за деца», исках да включа и някои от упражненията и песните на Учителя. Отидох да Го питам. Той помисли малко и каза:

– Пиши!

И Той започна плавно да прави ритмични упражнения и обясняваше:

– Всяко движение е привличане на сили. Ако движенията се извършват правилно, с ритъм, те ще развият много добродетели у децата. Това е за щедрост...

Движенията ще привлекат известни същества на Светлината... на Любовта... на Милосърдието... на Вярата.

Демонстрира ми девет упражнения.

– А какво име да сложа за техен автор – Беинса Дуно или само Учителят?

– Първо ги опитай. Не е нужен автор. Източникът е Един. Ако хората достигнат този източник, ще пият чиста вода!

Движение и ритъм – това е хармония и сила. Ритмичните упражнения (движения) при музика могат да извършат чудеса.

1. Когато природата се подновява, птичките пеят.
2. В началото на всяка Божествена култура, човеците пеят.
3. Когато светът се пресъздава, ангелите пеят.

Това е най-старата книга на света.

Някои ключове, формули, произнесени правилно и придружени от движения и музика, могат да имат огромно влияние. Когато човек съзнателно движи ръцете и краката си, той чрез мозъчните си центрове привлича към себе си повече кръв и енергия, **а енергията е сила.**

И една моя колежка почна да ги прави с децата, имала е невралгични главоболия, и те изчезнали. Докладвах на Учителя. Той каза:

– Новият човек ще се развива по пътя на ритъма и музиката. Едно движение може да съгражда или да руши. Нужни са знание и светлина.

97. Милка Переклиева като девойка

98. Милка Переклиева, отляво, с приятелка

99. Милка Переклиева, седнала третата отдясно, с група приятели на Рила

100. Милка Переклиева на Рила

101. Милка Переклиева в почтена възраст

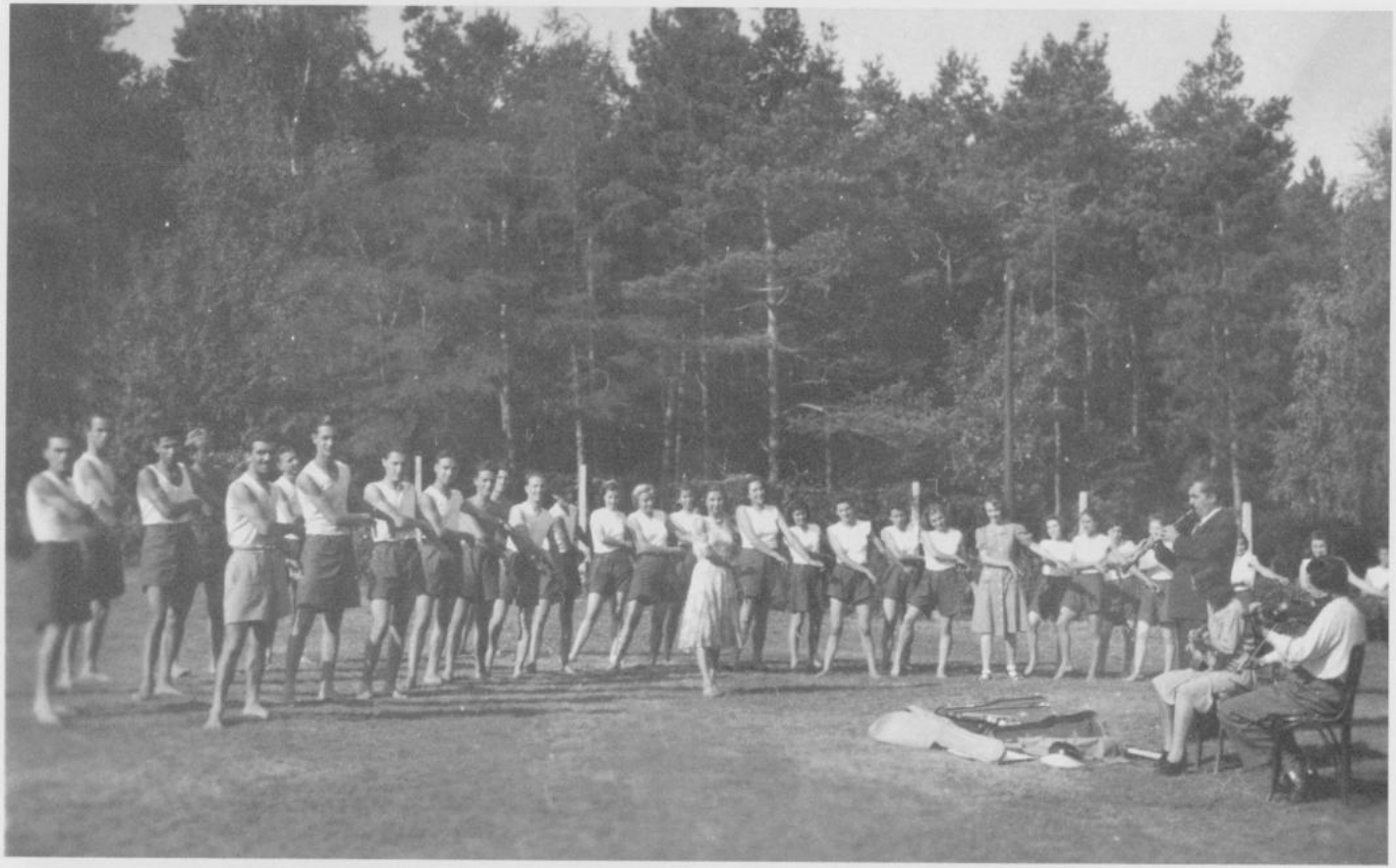

102. Курсът по Паневритмия в Диана Бад с учителите по физкултура –
Весела Несторова е отляво, а Милка Переклиева – вдясно

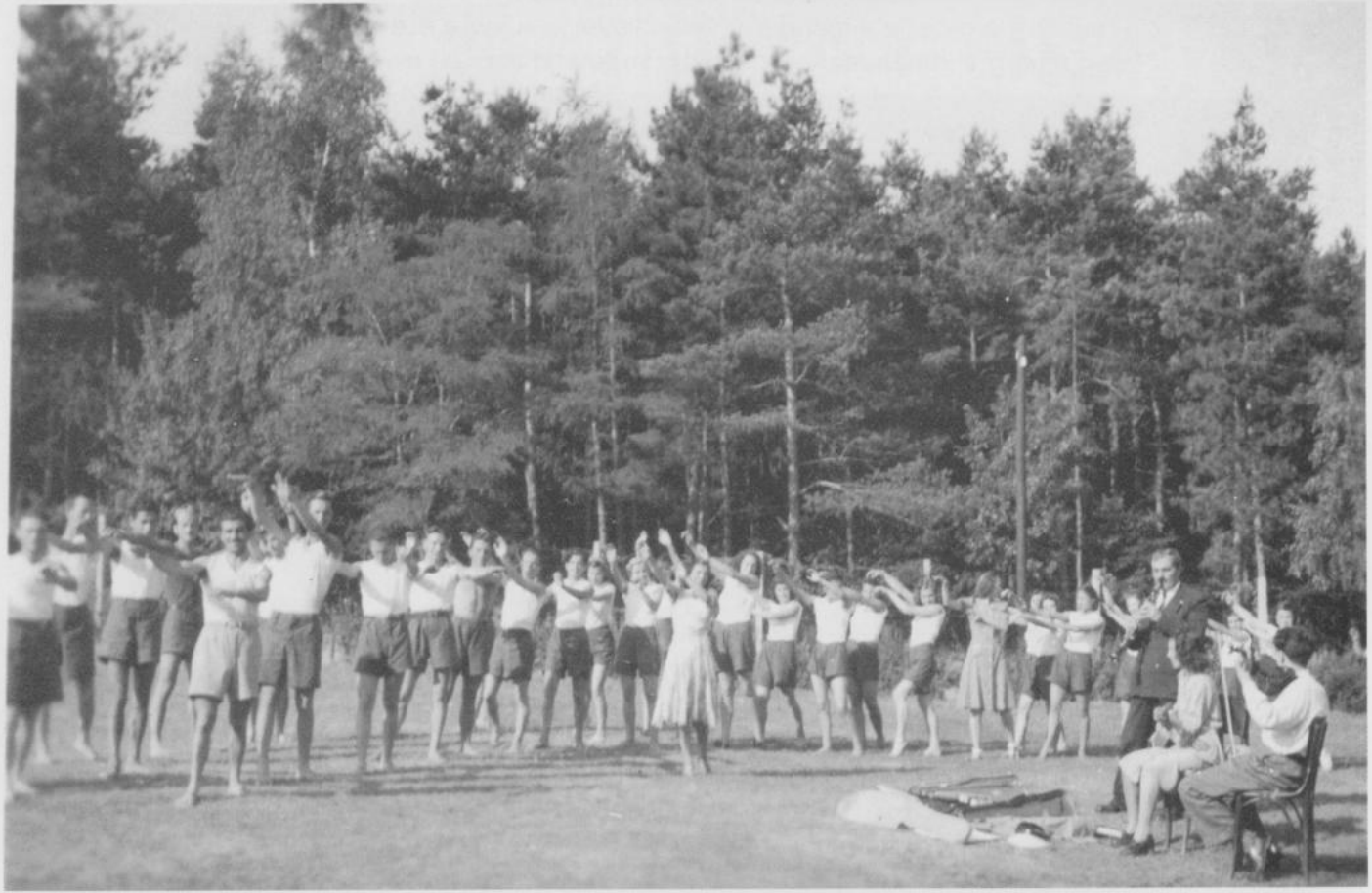

103. Курсът по Паневритмия с учителите по физкултура в Диана Бад –
Весела Несторова отляво, Милка Переклиева отдясно

104. Обща снимка на завършилите курса по Паневритмия в Диана Бад. Седнала в средата е Милка Переклиева, изправена вдясно е Весела Несторова, а до нея е Юрдан Симеонов, кларенетиста

22. Един свещен час

Първото необходимо нещо за човека е да се научи да обича Бога и тази Любов ще го свърже с Него и ще го направи щастлив.

Не търсете отговорността на нещата, които се случват в света, а се поучавайте и придобивайте знания. Не е достатъчно да знаеш за новия живот, необходимо е да го живееш.

И ако човек за една година реши да възприема и изпраща положителни мисли, той ще може да върши чудеса. Направете опит за една година да калявате волята си.

Винаги, когато ви нападнат лоши мисли, заместете ги с положителни – не ще има препятствие да устои на вашата воля.

За да расте и се развива правилно, душата има нужда от вътрешна духовна храна, която се дава само чрез молитвата. Няма по-велико нещо в човешкия живот от молитвата. Тя е общение с Бога. Ароматът на цветята е тяхната молитва.

Оставете настрана личните си работи и интереси и мислете само за Бога!

Учителят отвори едно куфарче и започна да ми показва уреди и чертежи на френологически измервания на българкия народ от град на град през 1900 г. Казах:

– Учителю, защо не популяризирате това Свое дело? Това са ценни неща.

– Аз изпълних задачата си към българския народ. Едно трябва да се знае. Всяка идея, колкото и малка или велика да е тя, има определено време за своето развитие. За да се популяризира една идея (теория), трябва да има хора, готови да я приложат. Хората са още деца, няма кой да слуша и като слуша – да разбира. Не бива да се бърза. Нищо не се губи, всичко чака своето време. Хората ще огладнеят и ще търсят духовна храна. **Ще дойде време, когато човечеството ще потърси Словото и тогава неразбраното ще стане разбрано.** За Бога няма време и пространство, има само непреривен живот – реалност, която съгражда и възлиза.

Почувствувах, че сам Бог говори чрез устата на Учителя в този свещен час.

След това стана, погледите ни се срещнаха. Никой не произнесе нито дума. Целунах ръка с благодарност и излязох с чувството, че идвам от някакъв друг свят.

23. За Библията

Книгата «Заветът на цветните лъчи» съдържа стихове от Стария и Новия Завет.

Казах на Учителя, че ми се иска да прочета Библията, но не ми е интересна. Учителят каза:

– Слушай, всеки ученик трябва цялостно да проучи живота, както и живота на отделното човешко същество. Като четеш Библията, ти ще проучиш характера на всяко лице, описано там. Например коя е характерната черта на Авраама – послушанието. Той остави баща си и майка си и отиде в Египет да се учи. Чети съзнателно и се мъчи да разбираш. За да изпълни някаква задача, човек трябва да си постави някаква по-близка цел.

И реших при новолуние да прочета Библията и да я предам в приказки на децата. Вече имам по-близка цел. Често питах Учителя за някои обяснения. Той ми каза:

– Внимавай във вътрешния смисъл във всяка една от книгите.

1. Първата книга е «Битието» – начало на нещата.

2. Втората – «Изход» – излизане.

3. Третата – «Левит» – ръководна книга за този, който е започнал да ходи.

4. Четвърта – «Числата» – за колко време човек може да проходи самостоятелно.

5. Петата – «Второзаконие» – има ли закон, нужно е приложение.

6. «Исус Навин» – един от героите учители при Мойсея.

7. «Съдии» – там има нещо дълбоко.

8. «Рут» – говори за влизането на жената в света.

9. «Книгата за царете» – управляване на еврейския народ от царе. Най-забележителните: Давид и Соломон. При Соломона културата достигнала в най-голям разцвет. Той беше мъдър, но се оплете в сърцето на жената. Соломоновци има много на Земята. Адам, създаден по образ и подобие Божие, също не можа да разреши въпроса за жената.

10. Книгите на пророците – те обръщата внимание към бъдещия живот – към новата култура на света.

Животът на миналото, описан в книгите, е живот на отделния човек, минал през «Битие», «Изход», «Левит» и т. н.

Сега новият човек трябва да скъса с миналото, да започне с новия начин на живот.

Адам и Ева не са отделни личности, те са цели поколения. За да придобие едно благо, човек трябва да е работил, да има придобивки.

Адам прибърза, преждевременно искаше да има другарка. И Мойсей прибърза – той опита да освободи еврейския народ, но по неправилен начин. След като уби египтянина, той се уплаши и избяга в пустинята 40 години. Когато той уби египтянина, тогава изгуби красноречието и стана гъгнив. Той беше адепт на Бялото Братство, не му е позволено да убива. За да изпълни мисията си, Бог му изпрати брата му Аарон, да му помага – да говори вместо него. Той освободи евреите, но сам не можа да влезе в Ханаанската земя.

Извади характерното от всеки псалом. Има важни псалми, които крият в себе си сила и светлина. Когато четем пророците: Исайя, Иеремия, Иезекил, също сравнявай характерите им и условията им. Не чети бързо, но чети и препрочитай внимателно.

Много закони са дадени в Битието и много светлина ще придобиеш, като го четеш.

За Новия Завет да разбера ще помогне и книгата «Животът на Христа» от Чарлз Дикенс.

24. «Не пропускай, не отстъпвай своя влак!»

На Рила, пред палатката на Учителя, чаках ред. Но все отстъпвах на тозионзи. И аз влязох четвърта. Учителят ме погледна сериозно и каза:

– Не пропускай своя влак. Друг ще дойде и ще се качи на него, но онова, което е предназначено за теб, ще го вземат онези, които са се качили на първия влак.

Веднъж споделих мъката си с Учителя, че не ми върви в живота. Тичам, ходя, работя, а кога ще се радвам? Учителят каза:

– Всеки човек идва с благоприятни възможности, които той трябва да използва навреме и на място. Пропуснеш ли момента – губиш. Човек е колективно същество. Свързано е със Слънцето и с цялата Слънчева система. Той идва с тласък и тенденцията да се движи нагоре. Но осемдесет процента от хората виж-

дат себе си само като личности и искат да се чувствуват господари на природата. **Човек днес върви по пътя на опита, който е път на страданието.** Той не е лош, но Любовта и Мъдростта биха били по-лесно постижими, ако човек се почувствува колективно същество, искра от вечния живот, и ако навреме използува благоприятните моменти, които минават край него и го викат. Ако навреме човек използува слънчевите лъчи, въздуха и чистата вода, ако задоволява правилно глада, а не вкуса си, и то с чиста и прясна храна, да приеме хранителните енергии, и ако навреме се вслушва в Божия глас, който му казва: «Стани, тръгни, работи, навреме гради!», ти знаеш ли, че няма да има гладни, бедни, болни и недоволни хора.

Сега на тебе казвам: Не се оплаквай, че не ти върви! Ти само пропускаш добрите възможности, които природата ти предлага, и гониш последния влак. Казвам ти: Не пропускай своя влак! Започни да работиш над себе си с най-малките величини, но сериозно, за постижения!

Започни да работиш над някое свое качество!

25. Изгревът да ви бъде като отдих, за почивка

Помни, че на беседите присъствуват светли същества, от които може да имаш само полза.

1. Постави си в живота най-високия идеал.

2. Но когато получаваш материални блага, мери с друга мярка.

3. Ако искаш да бъдеш щастлива на Земята, всякога се стреми към най-малкото.

Учителят казва: «Какво ли не мина през ръцете ми – и пари, и злато, и земя, но аз задържах за себе си най-малкото.»

26. За упражненията

Питам Учителя:

– Каква е ползата от упражненията?

– Те дават големи резултати. **Ако всички българи биха играли всяка сутрин Паневритмията съзнателно, никакво зло не би могло да постигне държавата.**

Време е цялото човечество да промени своя начин на живот. Хиляди и хиляди години народите воюват помежду си.

18. СПОМЕНИ ЗА МИЛКА ПЕРИКЛИЕВА ОТ НЕВЕНА НЕДЕЛЧЕВА

1. Двете приятелки

С Милка Периклиева бяхме приятелки дълги години. През време на боледуването ѝ ходех често при нея и сме имали много хубави разговори, които бяха свързани обикновено с Учителя. Веднъж, не ми каза точно кога, Той ѝ казал:

– Милке, да сменим тази прокъсана дрешка.

На нея ѝ станало мъчно, натъжила се, затова я оставил да доизживее любовта си към Земята.

– Оттогава – заговори ми пак Милка – виждам други светли същества, а Учителят сигурно ме чака отвъд...

Милка премина през дълго, мъчително боледуване на легло. Но нейният роден брат и съпругата му Дочка – ученици на Учителя – се грижеха за нея с много голяма любов. Не ми се е случвало да видя други родни близки така да обичат своята сестра. Когато нямаше жена, която да обслужва Милка, те са дежуряли денем и нощем, за да ѝ помагат, грижат за нея за всичко, да я обърнат на лявата ѝ или дясна страна, защото тя не можеше да стори това.

Когато бивах при нея, виждах големите ѝ страдания, които тя понасяше търпеливо. Светлите Същества, които са я водили в прекрасни невидими светово, навярно са ѝ помагали в това отношение. Съжалявам, че съм записала само последния разговор с нея, който ще приложа тук като хубав спомен за нея, за моята сестра и приятелка. Тъй като сега аз не мога да отивам при нея, бих искала тя да ме спохожда и нейното присъствие да ме изпълва със същата красива приятност, както когато отивах при нея, когато тя беше тук, облечена в земната си дреха.

Да чета и преписвам нейните хубаво написани срещи, разговори, опитности с Учителя, значи реално да се свързвам с Него и да се изпълвам с красотата на Неговото пръсъствие.

Желая на всички, които ще ги прочетат, да имат още по-ясна връзка с Учителя и опитат реално изявата на Неговите Божествени сили, възможности, които естествено ще им бъдат подкрепа.

Невена Неделчева

2. Разговор с Милка Периклиева на 5 август 1972 г.

Отдавна Милка ми беше казала, че има някакви духовни опитности, които искаше да сподели с мене, но винаги, когато отивах, все се случваше някой при нея и не можехме да говорим свободно.

Тая утрина, като отидох да купя мляко, качих се горе при нея. Беше сама, облегната на леглото, четеше беседа. Заговорихме. Тогава ѝ казах да ми каже това, дето искаше по-рано да ми разправи. Изненадах се, че заговори съвсем естествено, без да чака да я моля и настоявам.

– Навярно виждаш Учителя? – казах ѝ аз.

– Да, но по-рядко. Сега Той е зает, има някаква важна работа.

– Сигурно.

– Да. Но все по-често, като лежа, изгубвам чувството за този земен живот. Много често виждам себе си...

– Излъчваш се.

– Да. Излизам... и после отново влизам в тялото си.

– Това е много хубаво.

– Светът, в който навлизам, е много ефирен. Вече ме викат да си отида, но мен все още ми се живее.

– Но ако светът там... е хубав?

– Много е хубав, но аз все още нямам чувството на сигурност в него. Тук мога да се насладя на нещата, а там е всичко особено, нямам думи как да го опиша.

И Учителят така ми каза веднъж: «Няма думи, с които да се опише другият свят» – когато Го бях запитала.

– Няма. И съществата са много особени. Те се движат един метър над земята, нали?

– Да, уж вървят, а се носят.

– Виждаш ли нашите заминали приятели?

– Малко. Виждам най-често моите родни близки. Майка ми. Баща ми, макар много да се обичахме с него, не идва. Наистина, той много отдавна си е заминал.

– Савка виждала ли си я?

– Само веднъж.

– Тя ми е била много мила, много симпатична.

– Да, тя беше много деликатен човек. Когато Учителят беше вече зле... седеше със затворени очи, тя Му каза: «Учителю, виж Милка е тука, Милка е при Вас!» Но Той не си отвори очите.

– Много те обичаше теб Учителя.

– Чудно, отгде знаеш?

– Винаги сещам човека, когото Учителят обича.

– И сега Го запитах защо стана всичко това с мене. А Той ми каза: «За да се освободиш от земното, от желанието да притежаваш земното.» И наистина, аз само по този начин можах да се освободя от желанието за земните неща. Бях извънредно привързана към градината, къщичката. Когато я строях, във всеки ъгъл сложих по една формула. Исках там да ми бъде място за молитва и свързване с Бога. А сега ми казаха, че човек на всяко място и при всички условия трябва да се свързва с Бога. Аз исках там да я нарисувам вътре с цветовете на дъгата и така бях прилепнала към двора и къщичката, че за нищо на света не можех да се разделя с тях. А сега зет ми работи мястото...

– Помниш ли, когато ти казвах да оставиш тази градина и къщичката?

– Помня, но аз не те послушах. С апартамента не съм така свързана. И за него мислех да е място, гдето да се събираме за молитва. Какво сбърках, че стана всичко така?

– Ти се преумори, Милке, премного се натовари. Може да нямаш никаква погрешка друга, освен тази, че се претовари. Един кон може сто години да живее жив и здрав, но ако го натовариш така, че да му се пречупи гръбнакът, той няма да изтрае доникъде. Ти това направи със себе си – претовари се с благоустройването на земните неща.

– Наистина, аз съм се чудила на тебе, че ти никак не обръщаш внимание на къщичката си, нямаше чувство на собственост... не си направи да имаш нещо... да си имаш хубаво подредена къща.

– Никога не е било това в съзнанието ми. Винаги съм си мислила за краткотрайността на живота – и за какво ми е тогава? И сега, ако ми кажат: «Утре ще напуснеш Земята» – готова съм, само да не ме боли – така, да заспя, и да се събудя отвъд.

– А книгите ти?

– Когато и да е, ще ги оставя.

– На мен вече ме викат...

– Ако там е по-хубаво?

– Там е много интересно. Веднъж ме водиха на една планина... гори имаше. Като тукашните...

– Навярно са били тукашните.

– А, не. Сигурно са от етерния или астралния свят. И там съществата пеят... много пеят. Но за тях пеенето е учебно занятие. Трябва много да пеем.

– Наистина, аз малко пея... не мога да пея хубаво.

– Не трябва да казваш така. И аз пея... колкото мога.

– Много хубаво правиш.

– И да мислим за Бога при всички случаи, винаги да сме свързани с Него. По-рано се чудех, когато Учителят казваше, че и когато говори, Той слуша този, който Му говори, а отвътре е свързан с Бога. Сега разбрах как става това.

Погледнах Милка. Разбрах, че докато аз говорех с нея, тя отвътре се свързваше с Бога. Ето какво правят големите страдания, приети и разбрани.

– Милке, когато видиш някое светло същество, поговори с него за мене. Особено ако видиш моята ръководителка.

– Аз веднъж пожелах да видя моята ръководителка и тя ми се яви. Беше с руси светли плитки, със светящо облекло и със златна коронка на главата си. Каза ми, че е дошла да изпълни желанието ми да я видя, и си отиде.

Станах да си отивам.

– Пак ела – каза ми Милка, – с теб ми е приятно да разговарям, но не казвай никому това, което си говорим.

– Няма да го кажа – отговорих й гласно аз, но в себе си казах, че ще го запиша.

Имах чувството, че трябва да целуна Милка.

– Милке – казах й аз, – ти знаеш, че аз не обичам да се целувам, но някой ми настоява да те целуна, позволяваш ли?

– Зная, че не обичаш нито да целуваш, нито да те целуват.

– Да, но сега някой настоява да те целуна.

– Добре – отвърна тя. Аз се наведох и я целунах по страната, която въпреки многото страдания бе чиста, нежно розова. Когато я целувах, си помислих: по-добре да я целуна сега, отколкото като мъртва.

Тъй като сега не мога да отивам при Милка, бих искала тя да ме спохожда и нейното присъствие да ме изпълва със същата красива приятност, както когато отивах при нея, когато беше тук, облечена в земната си дреха.

Да чета и преписвам нейните хубаво описани срещи, разговори, опитности с Учителя, значи реално да се свързвам с Него и да се изпълвам с красотата на Неговото присъствие.

Желая на всички, които ще ги прочетат, да имат още по-ясна връзка с Учителя и опитат реално изявата на Неговите Божествени сили, възможности, които ще им бъдат подкрепа в живота.

Невена Неделчева

Милка Периклиева Георгиева е родена на 4 януари 1908 г. в град Варна. Баща й, Перикли Георгиев Николов, е роден в гр. Струга.

Майка й, Виктория Димитрова Георгиева, е родена в гр. Кюстендил.

Бележка на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев

За Милка Периклиева вж. «Изгревът»: том I, стр. 311–312, стр. 518–519; том II, стр. 391–392; том III, стр. 217–220, № 16; том IV, стр. 625–628, стр. 639–641 № 20; том V, стр. 299, стр. 565–566; том IX, стр. 192–193. Астрологичната й карта е в том XIX, стр. 604..

20. БЕЛЕЖКИ НА СЪСТАВИТЕЛЯ НА «ИЗГРЕВЪТ» ВЕРГИЛИЙ КРЪСТЕВ

1. За Милка Периклиева бях чувал от разказите на Мария Тодорова и Борис Николов за времето на процеса срещу Братството през 1957–1958 година. На него процес всеки е играл някаква роля по сценарий, написан отвън, или даден отвътре в човека. И по деянията им се вижда кому са служили и кой им е господарят. Затова трябва да проучите от «Изгревът», том III, стр. 217–220 – «Куфарът със скъпоценностите». Отначало тя свидетелствува срещу Борис Николов под заплахата на Петър Димков, но после вижда, че Борис ще бъде осъден, отива при Борис, разказва всичко и се разкайва. А там е описано защо го прави това Димков – за да се спаси от затвор, понеже е взимал 30% от печалбата от един билкарски магазин, където е изпращал своите пациенти да си купуват билки. Правил му е оборот, а билкарският магазин му дава 30% от оборота. А по онова време, според социалистическите и комунистически закони, това е престъпление и се наказва със затвор. Заради него Борис отива в затвора, а Димков остава «вода ненапита». Но мнозина вече знаят тази история.

2. Заради тези страници срещу мен беше подета злостна кампания с написване и изпращане на Окръжно писмо от Братския съвет по цяла България от 5 юли 1995 г. Аз съм ги публикувал в «Изгревът», том IV, стр. 614–615 – «Организираната лъжа» и «Отговорът» – стр. 615–618, «Първородство за паница леща» – стр. 618–621, «Изгревът и тресавището» – стр. 621–622.

3. За да се подсили ефектът, беше изпратено едновременно «Отворено писмо до членовете на общество Бяло Братство», подписано от 10 души. Виж «Изгревът», том IV, стр. 622–624. А отговорът на «Отворено писмо» съм представил на стр. 625–631. А моя персонален отговор на подписалите писмото съм предал на стр. 631–637.

4. А въпросът с «Куфарът със скъпоценностите» е разгледан в том IV, на стр. 627–628, в точка 5, в която е играела роля и Милка Периклиева по времето на следствието през 1957–1958 г.

5. В «Сватбата на Големия брат» в «Изгревът», том I, стр. 311–313, Мария Тодорова описва, че на 31 декември 1943 г. за посрещане на Нова година пристига Учителят сам в нейния дом. В същия момент там идва Милка Периклиева и Учителят се обръща към нея:

– Жорж, заеми свободното място на масата!

И така стават четирима. А преди това Учителят им е казал, че заминалият от този свят Георги Радев е влезнал в нейното тяло, за да свърши една работа. Виж стр. 311–312. Така че Борис Николов и Мария Тодорова се отварят към нея и я допущат в своя дом заради Георги Радев, който е в нея. Иначе не биха я допуснали, защото тя е дружала с Любомир Лулчев и е била негова приятелка.

6. Но в следващия етап, когато Георги Радев напуска тялото й (виж «Изгревът», том III, стр. 218–219), то тя преминава под въздействието на Петър Димков и под заплахата на следователя подписва измислен Протокол срещу Борис Николов. После се разкайва и описва всичко на Борис и Мария (виж стр. 219).

7. При разговора си с Галилей Величков узнах, че Милка Периклиева е написала своите спомени и е намерила една преводачка на име Вера Гюлгелиева и ги е превела на английски, и те са били издадени през 1967 г. в САЩ. Дори ми показа тази малка книжка, която я притежавам от него, с отбелязани само инициалите на Милка Периклиева с М.Р. Направи ми впечатление, че те също бяха изменили «Емблемата с котвата» и тя бе станала вече печат на Черната ложа. Много по-късно, през 1996 г., при издаване на оригиналното Слово на Учителя също поставиха променена «Емблемата с котвата». Така че силите са едни и същи! Виж «Изгревът», том XVI, стр. 842 – в «Забележка на Вергилий Кръстев» в точка 2, както и в Приложението на стр. 844. На следващите три страници тук прилагаме на скенер корицата, заглавната страница и страницата с издателското каре на книгата.

8. Аз поисках от Галилей да ме заведе при Милка Периклиева. Тя лежеше на легло, но бе будна с ума си, помнеше всичко, говореше свободно, макар че беше болна от Паркинсон. Аз само слушах. Тогава научих, че в плана на издателя е било заложено първо да се издадат спомените на Милка Периклиева, а след това – спомените на Галилей Величков, които не бяха още записани, но ги беше написал на чернова. Обаче преводачката Вера Гюлгелиева превежда една своя книга и нея публикува в САЩ. Тя ги измамва и излъгва. Слушах как Милка беше възмутена от нея. А да не говорим за Галилей. Аз съм споменал за този факт в «Изгревът», том VII, стр. 666–667 – в «Цената на опорочението». Важен е този факт. За това опорочение – ще се спрем на него по-късно.

9. След заминаването на Учителя Петър Дънов от този свят, всички очакват да възкръсне на 40-ия ден, но това не става. От 27 декември 1944 г. много хора под ред спят или мръзнат стоешком до гроба Му, за да пазят тялото Му, да не би да дойдат да го изкопаят. Още при погребението се чуло трясък при заравянето на ковчега и всички са смятали, че е възкръснал. А причината е в това, че ковчегът е бил поставен върху 4 кола и дъски и под него е имало празно пространство и под натиска на пръстта и тежестта, ковчегът се свлякъл на дъното на изкопания гроб. Това най-добре описва Гради Минчев – онзи, който е изкопал гроба Му. Виж «Изгревът», том VII, стр. 261–264 – «Учителят си замина от този свят». Същото го описва и брат му Атанас Минчев на стр. 315–319 – «Гробар и конкурс за концертмайстор».

10. Понеже са свикнали всички въпроси и проблеми да им ги разрешава Учителят Петър Дънов, те почват да Го викат на спиритически сеанси. Със сигурност мога да кажа, че този Велик Дух – Беинса Дуно, не можем да Го викнем и да ни се яви на спиритически сеанси. Явяват им се разни лъжливи духове, диктуват им някои неща, те ги очакват, но нищо не се случва. Но разпространяват, че Учителят им се явил на спиритически сеанс. И понеже мнозина на Изгрева по онова време се занимават със сеанси, вярват, че това може да стане. Други пък заявяват, че Учителят им се явил усмихнат и весел. И на това вярват. Явяват се ясновидци и пророци и твърдят, че Учителят чрез тях говори.

А това не е вярно. Това е лъжа. Но това аз го казвам. И ще го докажа след малко.

11. Милка Периклиева образува спиритическа група. В нея влизат: Милка, Никола Гръблев – запасен полковник, Димитър Костов – зъболекар, и Маджарова. Ето какво пише към един от протоколите им при сеансите: «Учителят се е явявал чрез медиум всяка седмица, обикновено в 5 часа сутринта, и влиза във връзка със сестра Милка Периклиева, която записва всичко старателно (това, което чува от Учителя) саморъчно на лист хартия». А кой е бил медиумът и чрез чиято уста е уж говорил Учителят, не се казва името му. Тези сеанси започват на

Reminiscences
TALKS WITH THE MASTER

Beinsa Douno

The Master sent to Promote Brotherhood

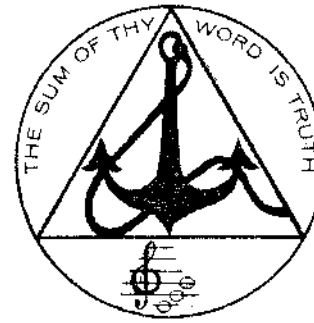

Корица от книгата със спомени на Милка Периклиева, издадена на английски език, с променената емблема с котвата

REMINISCENCES – TALKS WITH THE MASTER

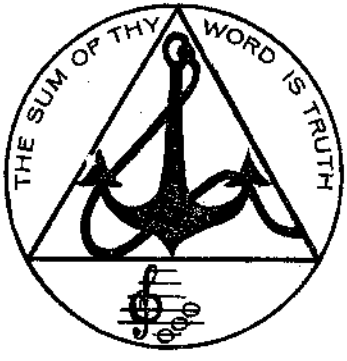

Стр. 1 от книгата със спомени на Милка Периклиева, издадена на английски език, с променената емблема с котвата

REMINISCENCES – TALKS WITH THE MASTER

A Book For Those Who Wish
To Get Acquainted With

BEINSA DOUNO

THE MASTER SENT TO PROMOTE
BROTHERHOOD

Written by: M.P. a pupil

Translated from the original, 1967

Стр. 3 от книгата със спомени на Милка Периклиева, издадена на английски език

Copyright © 1968 by
SUNRISE PRESS & BOOKS
5123 De Longpre Ave., Los Angeles, California 90027
and
LE GRAIN DE BLE.
B.P. 306-13, Paris 13, France

Printed in the United States of America
All Rights Reserved

Стр. 4 от книгата със спомени на Милка Периклиева, издадена на английски език, с променена емблема с котвата.

27.I.1961 г. и завършват на 29.III.1968 г. Те са били правени в дома на Милка или в дома на Димитър Костов. Това се чете в протоколите им.

12. Преписали са сеансите на пишуща машина, подвързват ги и ги разпространяват. Аз притежавам 3 броя от различни пишущи машини. А защо са ги разпространявали? Искали са да докажат, че Учителят съществува и може всеки да се ползва от Него, ако Го извика на сеанс.

Но те не знаят кой е Духът Беинса Дуно и че Той не може да се яви на сеанс. А освен това, от тях виждат други и им подражават. Така се цели да се разбие оригиналното Слово на Учителя. Аз заварих един от моите съвременници, който първо промени оригиналния текст на Паневритмията, а после извади и показа такива текстове чрез медиуми и ги разпространява и до днес. Виж «Изгревът», том XV, стр. 905–909, 909–911. На стр. 906 в точките 6 и 7 съм описал за лъжата на духовете чрез медиумите.

13. В «Изгревът», том IV, стр. 639–640, в точка 20 описвам за голямата лъжа. Прегледах трите подвързани папки от различни пишущи машини, писани по различно време, от спиритическите сеанси на Милка Периклиева, обозначени със заглавието «Заветът». Искат да кажат, че това е Заветът на Учителя Петър Дънов. Но това е лъжа. Всеки, който е запознат със Словото на Учителя Петър Дънов, след като прегледа една страница, ще види, че това не е речникът, не са думите, това не е Словото на Учителя. Не е. А на кого са? На някой заминал от Земята земен дух, който се е върнал на Изгрева. В написаните страници няма знанието на Словото на Учителя. Има само проповеднически думи, изречения и напътствия. Това е лъжа!

14. А за доказателство, в «Изгревът», том IV, стр. 640, съм цитирал от Словото на Учителя Дънов – «Беседи, обяснения и упътвания на Учителя от 1921 г.», стр. 115–116. Там се казва, че **Бог не се изявява чрез нечисти канали!** А за да изпрати Бог Словото Си, първо е изпратил Сина Си – Исус Христос, та чрез Него да даде Словото Си, когато му дойде времето. Това е било преди 2000 години. А сега сам Бог слезна на Земята, облече се в плът и даде Словото Си. А обясненията са дадени на стр. 640–641 в «Изгревът», том IV.

А кога и как човек може да влезне във връзка с Учителя Дънов, може да прочетете в «Изгревът», том VI, стр. 740–741, в точка 6. Там са дадени пет случая, когато ученикът може да се срещне с Учителя Дънов. Но при условие, че той е ученик. Ученикът на Бялото Братство е онзи, който има пряка връзка със Словото на Учителя Беинса Дуно, Който е Всемировият Учител на Вселената. Само при това положение! И в никое и никога в друго положение! Вж. «Изгревът», том VI, стр. 742.

15. А за да се убедите лично, че не ви заблуждавам, то ви предоставям една страница, извадена на ксерокс от уводната страница на подвързаните сеанси на Милка Периклиева, обозначени със заглавие «Заветът».

БЕИНСА ДУНО

УВОД

Лични уроци, дадени от Учителя след Неговото заминаване в отвъдния свят, 1961–1966 г.

Заветът на Учителя

Обичай съвършения път на Истината и живота. Постави доброто за основа на дома си, Правдата за мерило, Любовта за украшение, Мъдростта за ограда и Истината за светило. Само тогава ще Ме познаеш и Аз ще ти се изявя.

ПЕТРОВДЕН, 1940 г.

Изгревът ухаеше празнично. Розите пред приемната на Учителя бяха по-чудни от всякога. Той посрещаше и изпращаше гости. Стоях настрана и изчаквайки удобен момент да се доближа до Него. И ето, че застанах чинно. Целунах Му ръка и казах: «И аз Ви поздравлявам, Учителю, за празника. Пожелавам Ви да ни учите още дълги години. И като не мога да намеря по-подходящ подарък, поднасям Ви сърцето си, да бъда ваша ученичка.»

Срещнаха се погледите ни. Той гледаше през вековете, а аз – с насълзени очи на дете.

«Ще можеш ли да бъдеш ученичка на новото учение, не е много лесно? Пътят е труден, Земята е школа!»

«Ще мога, Учителю!»

«Добре, учи и прилагай!»

Минаха дни и нощи, месеци и години, падах и ставах, изкачвах се и слизах.

Слушах беседите на Учителя и се стараех да прилагам. Всеки ден осъзнавах все повече и повече колко е труден пътят на ученика.

През 1944 г. на 27.XII, Учителят напусна земните селения, като ни остави примера Си и много беседи, държани от Него в продължение на 40 години. Школите продължаваха в салона на Изгрева. Продължавахме да пием от Неговото Словесно мляко, като препрочитахме беседите.

Чувахме от време на време, че Учителят се проявява чрез някоя сестра или брат.

По вдъхновение на 27.I.1961 г. се събрахме малка хармонична групичка и всеки петък в 5 часа сутринта в продължение на 6 години имахме и ние благоволението на Учителя да получаваме лични уроци за нашето духовно израстване. Всичко е предадено дословно, без никакво изменение.

Позволяваме си да кажем, че има смисъл да се четат тези уроци само ако се прилагат.

* * *

Това е уводната страница на подвързания ръкопис на Милка Периклиева «Заветът».

17. А Димитър Костов, след като се върна след престоя в чужбина, с голямата си пенсия, издаде тези спиритически сеанси под наслов «Частни уроци, дадени от Учителя след Неговото заминаване в отвъдния свят от 1961 до 1966 г.». Като заглавие е сложил отгоре, че авторът е Беинса Дуно. Ако някой го пита кой е този Беинса Дуно, изобщо няма да може да каже, защото не знае. Ако знаеше, нямаше да извършват своето кощунство с отпечатването на тази книга. Имаше пари и я издаде. А след това я раздаваше безплатно. Едва ли някой я четеше. Но е отпечатана. И е доказателство за отклонението!

БЕИНСА ДУНО
ЧАСТНИ УРОЦИ, ДАДЕНИ ОТ УЧИТЕЛЯ
СЛЕД НЕГОВОТО ЗАМИНАВАНЕ В ОТВЪДНИЯ СВЯТ
от 1961 г. до 1966 г.

МЕДИУМ: МИЛКА ПЕРИКЛИЕВА
ИЗДАТЕЛ: ДИМИТЪР КОСТОВ
СЪТРУДНИК: ЛИДИЯ АЛАДЖЕМ
София, 1994 г.

18. А за капак на всичко отгоре на изнесеното досега, ще ви поднеса една статия, отпечатана във в. «Капитал» от 31 март 1997 г., на стр. 41. А това е вестник на бизнеса. А тази статия е поръчана от някои и е заплатено да се помести, защото тя изобщо не се връзва с онова, което помества този вестник. А кой я поръчва и кой заплаща за нея, ще си отговорите сами.

Тази статия е озаглавена «Дъновизмът ограничава личния духовен избор». Автор – Вера Гюлгелиева. Това е същата онази, която превежда от български на английски език спомените на Милка Периклиева и бяха издадени от Феликс в САЩ (Виж «Изгревът», том VII, стр. 666–667 – «Цената на опорочението»).

Заради този превод на английски. всички знаеха за нея на Изгрева. Тя се движеше свободно от къща на къща, а последователите на Учителя си отваряха сърцата и душите пред нея. А тя бе хубава, и то много хубава жена. Но тя бе сътрудник на тайните служби. Доказателство? Тя си пътуваше свободно в чужбина, и то във време, когото българинът, ако се превърне на птица, пак няма да може да прехвръкне през охраняваната граница. И всички знаеха, че е преводачка и никой не я закачаше. Ако беше някой простосмъртен, веднага щеше да бъде изселен от Изгрева и от София, че може да отиде и на концлагер. По това време Милка Периклиева лежеше на легло и я гледаха близки хора. А сега ще ви предоставя тази статия дословно. А са подбрали специална снимка, която е монтаж. В далечината се играе от двойки, облечени в бяло, Паневритмия. А отпред на монтаж са сложили трима старци, които са карикатури и също играят. Ще ви покажем на скенер тази снимка.

ДЪНОВИЗМЪТ ОГРАНИЧАВА ЛИЧНИЯ ДУХОВЕН ИЗБОР

Вера Гюлгелиева.
В. «Капитал», 31.III–6.IV.1997 г., стр. 41.

Кризата в България е тотална. Кризата на духовния живот е част от нея. След като векове наред вярата в Христос и принадлежността към Българската православна църква са поддържали българския народ буден и са му давали сили да запази основните си морални добродетели, петдесетгодишният период на господство на войнстващ атеизъм се оказа погубен за душите на много българи. Пред нас са неизброими доказателства за верността на казаното по-горе – ежедневните посегателства върху живота на родители и деца, самоубийствата в армията и в старческите домове, ширещата се наркомания – навсякъде цари духовна пустош и безнадеждност.

Институциите, от които зависи състоянието на духовния живот, са в не по-добро състояние. Църквата, училището, семейството – какво общо имат тези институции със спомените за тях отпреди петдесет или седемдесет години? Нищо общо – затова, защото и те, подобно на цялото общество, се люлеят от конфликти, а нерядко са просто погълнати от нищета.

На фона на тази зловеща картина в обществения ефир нерядко ни се предлагат решения. Нека хвърлим поглед на едно от тях, което освен това има и претенцията за българска автентичност – учението на Петър Дънов (или т. нар. дъновизъм).

Още от пръв поглед безпристрастният наблюдател може да установи немаловажен факт – по сергиите с т. нар. езотерична литература дъновистките книги са далеч по-многобройни от книгите на останалите религиозни и философски течения. По Българската национална телевизия в предаването «Трето око» нерядко се прибягва до името на Петър Дънов като до безспорен авторитет, а на

дъновизма са посветени цели емисии. Намеренията и размислите на модиста Пако Рабан се отразяват от българските медии не само затова, че е известен моден дизайнер, а и затова, защото е последовател на Петър Дънов... Изобщо

ДЪНОВИЗМЪТ СЕ РАДВА НА БЛАГОСКЛОННОТО ВНИМАНИЕ

на българските медии. Както и на Светия синод на Българската православна църква. В този смисъл ярък пример е «богословският анализ», изготвен и издаден от началника на отдел «Културно-просветен» в Светия синод на Българската православна църква Константин Златев (София, 1994 г., издателство «Верен»), където авторът, православен християнин и чиновник във висшата православна администрация, не отправя нито една критика към дъновизма.

Но това са случаите, когато дъновизмът се изявява на пръв план. В много други случаи става дума за дъновизъм, дори и да не се изтъква името на Дънов. Така например вестник «Труд» в броя си от 12 юли 1996 г. съобщава за намеренията на дъновистите да се въведе в училищата т. нар. Паневритмия – в България е слабо известно, че това са упражнения, препоръчвани от Петър Дънов. Съобщава се, че дъновистите имат цялостна образователна програма, стъпила на заветите на Петър Дънов. В по-общ културен контекст често се лансира терминът нова култура – този термин е свързан с претенцията на Дънов да даде предписания за бъдещото състояние на културата на човечеството.

При тези многобройни позовавания на името на «Учителя Дънов», почти никога не се засягат някои, меко казано, смущаващи факти около същността на самото учение и мястото му в българския обществен живот.

Най-напред няма съмнение, че става дума за религиозно течение – Всемирното Бяло Братство, както се наричат дъновистите, е регистрирано като вероизповедание към Дирекцията по вероизповеданията към МС, а всяка година в Държавен вестник се публикуват и датите на официалните религиозни празници за дъновистите – това са дните на пролетното и есенното равноденствие.

Петър Дънов смята своето учение за религиозно-философска система, тъждествена с християнството. Той, обаче, твърди, че някои от записаните проповеди и поучения на Христос се нуждаят от съвременна интерпретация. В същото време, обаче, Петър Дънов изрича и твърди нещо

КОЩУНСТВЕНО ЗА ВСЕКИ ЕДИН ПРАВОСЛАВЕН ХРИСТИЯНИН

– независимо дали става дума за православен, католик или протестант, или просто вярващ. В своето обръщение «Възвание към народа ми», произнесено през 1898 г., той завършва с думите: «Аз съм Елохим, Ангел на Завета Господен.» Или, с други думи казано, той декларира себе си като представител на висшата Божествена Йерархия, затова, защото Елохим е едно от названията на бога в Стария завет.

Сто години след това изказване на Петър Дънов светът има премного доказателство за злото, което могат да сторят хора, смятащи себе си за богове...

Като реакция на Българската православна църква, на нейния Архиерейски събор през 1922 г. Петър Дънов е обявен за самоотлъчил се от църквата Христова. В мотивите на решението се посочва между другото, че: «Петър Дънов, в своите лъжеучения, използвайки настаналия подир последните войни смут в душите на православните българи, руши в тях вярата в живия личен Бог, Твореца, Промислителя, Осветителя и Миросъздателя..., че приема истинно и вярно прогласяването му от неговите заслепени почитатели не само за учител, но и за «прероден Христос»...

Трябва да се каже, че в отношенията на Петър Дънов и неговите ученици действително е съществувал ритуал, много напомнящ отношенията между Христос и учениците му – при общите братски беседи всички са сядали на земята, а

само Петър Дънов, облечен целият в бяло, е седял на бяло столче върху бяла възглавница, заобиколен от учениците си.

Имплицитно приравняване на Христос и Петър Дънов се съдържа и в термина Учител, употребяван както за Исус Христос, така и за Петър Дънов.

Интересно е

ОТНОШЕНИЕТО НА ПЕТЪР ДЪНОВ КЪМ БОЛШЕВИЗМА

– това учение на атеистичния материализъм, чиито първи жертви станаха християните и техните храмове в Русия, а по-късно и на други места в Средна и Източна Европа. Ще припомним, че Петър Дънов умира в края на 1944 г., т. е. той е свидетел на голяма част от злините, сторени от болшевиките на народите от Източна Европа. И така:

«Съвременният свят е обхванат от една нова идея – болшевизма. Тя е Божествена идея, но опасно е да не се изопачи. Всяка нова идея е Божествена, но като се прилага, в нея се вмъкват човешки елементи – користолюбие, егоизъм и др., които я изопачават. Не се страхувайте, че известно движение ще вземе големи размери... Партия ли е комунизмът? Партия, но по-добра от другите... Господ е решил да оправи света чрез светските хора. Политикантите и социалистите ще оправят света, защото те искат свобода. Ще кажете: «Как тъй? Тези хора разрушават, не градят.» Питам: когато градите нова къще на мястото на старата, не разрушавате ли първо старата и после градите? Ако не изхвърлите от ума си един стар възглед, не може да се роди нова мисъл.»

Коментара относно казаното от Петър Дънов всеки може да направи за себе си, но е ясна близостта между болшевизма и дъновизма – и за двете учения са без значение причинените мъки и страдания на вярващите християни, мюсюлмани, евреи; и за двете доктрини водещ е принципът на революцията – т. е. на разрушаването, а не на еволюцията – т. е. на развитието. А близостта мужду дъновизъм и болшевизъм става още по-очевидна, щом войнстващият атеизъм на болшевиките може да бъде определен от Петър Дънов като Божествена идея.

Определянето на дъновизма като вероизповедание поставя и много други въпроси, свързани най-вече със светските му изяви. Това важи особено за предаванията по телевизията, пропагандиращи дъновизма, и за мястото му в образованието. Дали не сме изправени пред положението традиционната православна християнска вяра да не се допуска в училищата, а по телевизията да има само единични предавания с християнска насоченост, докато за дъновизма да съществува зелена улица за изява според желанието и убежденията на отделни журналисти и преподаватели в училищата?

Дъновизмът е учение, което по принцип е насочено към всички хора, но особено място в него заемат славяните, и най-вече българите, за които Петър Дънов твърди, че са «пионерите между славяните». Има негови изказвания от типа, че «България ще бъде духовен кредитор, духовен разсадник за целия свят», че «българския народ велико бъдеще го очаква и България ще бъде първата страна в света, където хлябът ще се раздава безплатно». Ясно се вижда, че на България и българите се отрежда някаква особено важна роля в световното духовно развитие.

Тук има реална

ОПАСНОСТ ОТ ПОЯВАТА НА ДУХОВЕН НАЦИОНАЛИЗЪМ,

на основата на който дадена група от хора, в случая българите, да се счита за привилегирована, и то само на основата на произхода си. Границата между истинската духовност, зачитаща най-вече постиженията на отделната личност, и фалшивата духовност, защитаваща групови интереси, при дъновизма рискува да избледнее съвсем... Още повече християнството, с традициите на което е закър-

мен българският народ, изрично подчертава еднаквата възможност за докосване до Духа на всеки, който приеме Христос в себе си, без разлика на национална принадлежност, произход, раса и пр.

Все така сравнявайки християнството и дъновизма, бихме насочили вниманието на читателите и върху едно друго изказване на Петър Дънов:

«Някои казват: какво ще стане с България? – Щом България приеме Божественото Учение, добре ще бъде с нея. Но ако не го приеме, зле ще й бъде. Колкото евреите прокопсаха, толкова и българите, ако попречат на Бялото Братство. Да го знаят българите. Съдба има...»

Това изказване, от което лъха заплаха, поставя с особена сила въпроса за

ПРИНУДАТА КАТО СРЕДСТВО ЗА МОТИВИРАНЕ

на хората в духовния живот.

Новата култура не бива да се създава под натиска на заплахата. С още по-голяма сила важи това за народ като българския, историческата съдба на който е изпълнена с насилие и робство.

Време е да разберем, че преживяното от нас, българите, като народ – робството и униженията, на които сме били подлагани в дългогодишната ни историческа съдба, са също така и наш исторически капитал, с помощта на който ще можем още по-добре да разберем нуждата от разцвет на християнските ценности в края на XX век. Нека също така осъзнаем, че духовният избор не е групов, а е индивидуален избор – и колкото повече истински индивидуалности тръгнат по пътя на Духа, толкова по-добре и по-пълноценно ще живеят групите хора. Но този процес не може да бъде поставян в зависимост от формалната принадлежност към едно или друго учение или народност. Така повече българи по своя собствена свободна воля ще могат да поемат по християнския европейски път!

Вера Гюлгелиева е писател и преводач, автор на три тома разкази и на повестта «Аглика ханъм».

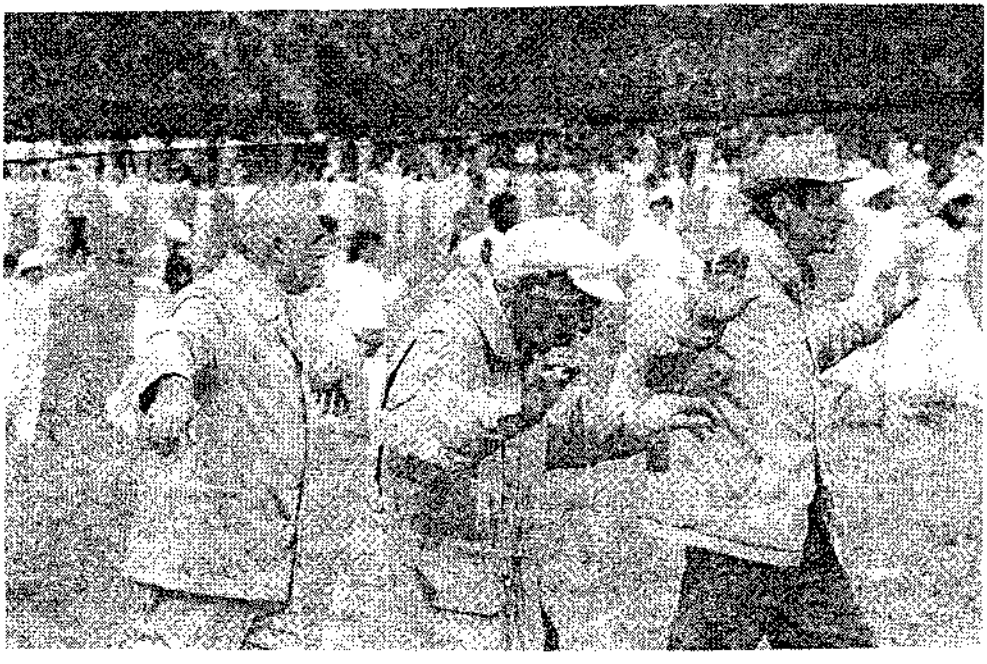

20. Прави впечатление, че авторката на статията не е прочела нито една беседа на Учителя Дънов и освен това тя няма никаква представа от Учението Му. Главната й атака е насочена срещу изказванията на Учителя за болшевизма. Нали болшевиките гориха Неговите книги? А **че Учителят е допуснал болшевиките на Земята, тя не го знае**. Виж «Изгревът», том I, стр. 333–334. А **че Учителят е допуснал болшевиките и руснаците в България, тя също не го знае**. А защо ги е допуснал, тя също не го знае. Виж «Изгревът», том I, стр. 474–476. А за това кой управлява България – виж в том I, стр. 487–491, под заглавие «Кой е ръководителят на Братството в България». Виж «Изгревът», том IV, стр. 319 – «Бурята и мътната вода». Всичко, което съм цитирал, е доказателство, че тя изобщо няма никаква представа от нищо. Тя е само заплатена и накарана от онези, на които е служила до 1989 г., да стори това. Това е отговорът. Друг няма. И тази статия във в. «Капитал» е заплатена, за да се публикува.

21. Милка Периклиева имаше рожден брат – казваше се Александър и нарочно носеше бащиното си име – Георгиев, за да не го свързват със сестра му, която я знаеха, че е дъновистка. С него се запознах през 1972 г., когато с дъщеря си Марта, той се качи на палатка на 7-те Рилски езера в местността «Салоните». Там летуваха Борис Николов и Мария Тодорова, а моята палатка бе на 100 метра от тях. В разстояние на 10 дни обикаляхме върховете и разговаряхме за много неща. Той беше добър разказвач, а аз – добър слушател. Аз го насърчих да напише една биографична книга за Учителя Дънов. Той споделяше с мен различни детайли от това, което бе открил, а аз му дадох концепцията. Но той не я спази, а я направи така, както той смяташе. Написа ръкописа, предаде го да го четат и както се случваше, най-накрая го даде на мен да го прочета. Аз го прегледах, написах му рецензия и поправих някои много важни паралели на събития и лица. Той сега е пред мен и се чудя как тогава съм го написал. Върнах му материала и той като ръкопис никога повече не дойде при мен. От 1989 г. до 2004 г. минаха 15 години и децата му не го издадоха, а те са в чужбина и вероятно нямат пари да го издадат. А ние тук, българите, си имаме пари да издаваме «Изгревът». Това е разликата. Издаваме, защото искаме. Или по-точно – защото аз искам.

22. По онова време правителството на СССР награди с правителствени ордени и медали всички българи, които са служили на съветското разузнаване по времето на Втората световна война 1939–1945 г. Александър Георгиев Периклиев бе също награден с орден и тогава всички последователи на Учителя Дънов разбраха, че е бил шпионин. Аз също знаех. За мен всеки трети българин беше шпионин на властта, така че това изобщо не ме смущаваше да разговарям с него както на Рила, така също и у дома му, където бях радушно приет. На Рила ми разказваше как е бил в затвора Моабит на Гестапо, от който затвор никой не е излязъл жив. Там се е молил на Учителя Дънов да го освободи, за да служи на този народ. По това време в София рождената му сестра Милка отива при Учителя за помощ, а Той я изпраща при Любомир Лулчев. А тя е приятелка на Любомир. Последният прави постъпки пред Цар Борис III за освобождаването на Александър Георгиев Периклиев, както и за освобождаването на генерал Никифоров, замесени в шпионския процес с Александър Пеев през 1943 г. На последната среща на Лулчев с царя на 10 август 1943 г., преди царят да замине на среща с Хитлер, Лулчев настоява за помилването на генерал Никифоров. На 14 август 1943 г. царят заминава на среща с Хитлер, връща се на 15 август. Слизайки от самолета, е бил болен, или по-точно – отровен, и след кратко боледуване умира на 28 август 1943 г.

Така че спасяването на Александър Георгиев Периклиев се дължи на Учителя и Лулчев. Лулчев успява да накара царя да задържи разглеждането на делото срещу Александър Пеев, но след смъртта на царя, новоназначените регенти на малолетния цар Симеон II подновяват делото срещу 16 души и трима осъждат на смърт. А после срещу тях дойде възмездието на комунистическия народен съд и бяха осъдени на смърт.

23. От личния архив на Лулчев се узнава, че Александър Георгиев е арестуван от «Гестапо» в Германия на 23 май 1943 г. по настояване на българската полиция и следствието на «Гестапо» продължава до 23 юли 1943 г., след което е освободен на 10 август 1943 г. като невинно задържан и неправилно обвинен и е изгонен от пределите на Германия и се прибира в България.

24. На процеса на Народния съд срещу Любомир Лулчев от 28–29 декември 1944 г. до 16 януари 1945 г. Александър Георгиев защищава Лулчев*. Същото прави и генерал Никифоров**. Същото прави и съпругата на Александър Пеев, Елисавета Пеева, чието изложение сме публикували в том XXI на «Изгревът»***. Защищават го, но Народният съд взима решение – смърт чрез разстрел. Присъдата е изпълнена.

25. Александър Георгиев ми разказваше как той е бил единственият специалист, който в България е въвел счетоводството на новите Трудово-кооперативни земеделски стопанства (ТКЗС), когато комунистите взеха земята на селяните и наложиха кооперативно обработване на земята по комунистически образец. От 1953 г. до 1990 г. всички критикуваха системата на селското стопанство, а тя изхранваше не само българи, а имаше и за износ. А след 1990 г. всичко умишлено бе разрушено и чак сега се оценява, че кооперативното земеделие е било успех. Но това се дължи на онзи, който бе направил икономическата система и рамката на ТКЗС – Александър Георгиев. А тогава той бе единственият специалист икономист. А сега му забравиха името, и то нарочно. Аз го възстановявам.

26. След 1972 г. по телевизията бе подновена постановката на Костов «Учителят». Артистът бе дегизиран като Учителя Петър Дънов**** и бе цяло извращение и гавра с това учение. Комунистите тогава преследваха последователите Му. Александър Георгиев написа една защита на Учителя Дънов и една рецензия за пиесата и я изпрати на директора на Телевизията. Така той защити Учителя Петър Дънов. Той успя да се отблагодари на Учителя, че го спаси от смърт. Исках да публикувам тази защита, но дъщеря му Марта не ми я предаде. Ако не беше жив, тя нямаше да бъде родена днес. А е родена. Не защити баща си, че е изпълнил обещанието си към Учителя, когато е бил в затвора Моабит. А защо?

27. Много пъти съм се срещал с Александър Георгиев в дома му и бях много добре посрещан от жена му и от него. Винаги на стената ме посрещаше един голям стенен часовник с махала, които навремето отчитаха времето на всеки един час. За този стенен часовник той ми е разказвал следното. Когато баща му е бил в края на живота си, той се помолил така: «Господи, знам, че има невидим свят. Но дай ми едно доказателство, та все пак да бъда още повече уверен.» В момента, когато баща му издъхва, в същия момент стенният часовник спира да работи – на същата минута, и стрелките са приковани. Това той разбира, когато се учудва защо часовникът не отмерва времето на всеки час със свойте звуци. И

---

* Вж. «Изгревът», том XXI, стр. 453, точка 4.

** Вж. «Изгревът», том XXI, стр. 454, точка 11.

*** Вж. «Изгревът», том XXI, стр. 489–499.

**** Вж. «Изгревът», том V, стр. 578–581. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

когато наследниците си разделят имуществото, то той пожелава само този часовник, и нищо повече. Има вече доказателство, че има Невидим свят. И този часовник винаги ме посрещаше със звуците си.

28. Та, когато ме посрещаше часовникът, който работеше, винаги се усмихвах. Минаха години. Аз работех в «Бърза помощ» като детски лекар. Един късен следобед ме помолиха и ме изпратиха на един адрес да взема един болен и да го закарам в болницата ИСУЛ. Съгласих се, макар че можех да откажа, понеже това не ми беше по специалността. Отиваме с линейката на адреса и колкото повече наближаваме, усещам, че ми е познат този адрес. Когато приближих блока, видях адреса, пристъпих пред вратата и разбрах, че съм пред дома на Александър Георгиев. Влязох вътре. Те ме познаха. Питам го: «Познаваш ли кой съм?» – «Да, познавам те, ти си Вергилий и Учителят те изпрати, защото това е последният ми ден.» Закарах го до болницата, но след няколко часа той бе починал. Така се разделих с него. По-късно ходих при съпругата му и там беше втората му дъщеря и говорихме много. Обещаха да ми предадат неговите материали, но казаха да се уточня с дъщеря му Марта. А тя отказа да ми ги предаде. А сега тя е във Франция от много, много години.

29. От 1989 г. до 2005 г. изминаха 16 години. Двете дъщери на Александър Периклиев не издадоха нищо за баща си, макар че работят в чужбина и имат пари. Преди няколко месеца видях, че те са я издали чрез издателство «Бяло Братство». Прегледах я. Онова, което е описано в точка 21, не бе спазено. Ако беше вкарана в «Изгревът», какъвто бе моят план, тя щеше да изглежда и да въздейства по друг начин – така, както бе в разговорите на Салоните в Рила през 1972 година. А сега тя прие друг път. Също така не издадоха на български спомените на Милка Периклиева, макар че е тяхна леля. Тогава аз реших, че трябва да ги издам. Материалите ми бяха предадени навремето от самата Милка. Събирал съм и от други лица, където тя ги беше предала. Е, трябваше да ми предадат снимки на леля си, но не ми ги дават. Ще публикувам това, което имам.

От 2001 г. до 2006 г. съм организирал 29 концерт-рецитала по спомени за Учителя Петър Дънов от Негови последователи, както и с музика на Учителя Петър Дънов. В салона винаги имаше присъствие от 250 души. За тези концерти аз изваждах по 600 покани, като за провинцията се изпращаха 100 покани с писма. Около 10 пъти през 2005–2006 г. отзад на поканите отбелязвах със съобщение, че се издирват снимки на Милка Периклиева за публикации. Никой досега не се обади. Никой не е дал поне една снимка. Никой. Това е.

30. А за дейността на Александър Георгиев Периклиев като служител на съветското разузнаване е описано в книгата «Червената ескадра», издание София, 1980 г. от Недю Недев, на стр. 94–99, 185–197. През 1984 г. излезе второ издание на книгата под името: «Тайната война» от Недю Недев, където на стр. 108–112, 204–219, 228–230 е описано всичко много точно. И обективно, макар че по това време се отхвърля ролята на Лулчев и на Учителя Дънов за спасяването на стотици комунисти от смърт и от затвора. А на процеса на Народния съд Александър Георгиев и генерал Никифоров признават, че са спасени от смърт благодарение на Любомир Лулчев и на Учителя Дънов. Признават. Вижте «Изгревът», том XXI и проверете по страници посочените публикувани документи: стр. 453, точка 4; стр. 452–489, стр. 489–499. Признават, но после всички случайно забравят.

31. Когато излезнаха тези две издания, то Изгревът беше разрушен и на негово място бе построена новата легация на СССР, съществуваща до днес – и до

утре. А това бе решение на Учителя Петър Дънов. Виж «Изгревът», том VII, стр. 488, № 14; том I, стр. 474; том IV, стр. 317–318 №12, стр. 319 № 13, стр. 337–338 № 28

32. На 9 септември 1944 г. комунистите идват на власт в България за следващите 45 години, до 1989 г. – така, както бе предсказал Учителят Дънов. И то е описано в «Изгревът».

На 10 януари 1944 г. е голямата бомбардировка на англо-американските самолети над София, започнали през деня и продължили през нощта на 11 януари 1944 година. София е разрушена. Имаше убити 490 души, ранени 757 и 270 сгради разрушени. Виж «Изгревът», том XIII, стр. 874–881.

На 14 януари Учителят Петър Дънов пристига в с. Мърчаево и отсяда в дома на Темелко Темелков. В ден четвъртък, на 19 октомври 1944 г., се завръща от с. Мърчаево и пристига на Изгрева. Това е по данни на Боян Боев в «Писма до приятелите» от 7.II.1951 г.

Първата беседа след завръщането Му в София е на 22 октомври 1944 г., в 10 часа, на Изгрева. А последната Му беседа на Изгрева е на 20 декември 1944 г. сутринта в 5 часа.

33. На 19 декември 1944 г. Учителят заключва Горницата на втория етаж и слиза в приемната Си стая, спуска завесите на прозорците, за да не надничат през нея, и се уединява.

Учителят Петър Дънов вече не е добре, това виждат всички. Всичко това го описва много добре Милка Периклиева.

34. А сега ще обясним какво става на **19 декември 1944 г.** в София и в България:

1. На 19 декември 1944 г. започва да функционира Народният съд срещу ръководителите на монархо-фашисткия режим на цар Борис III.

2. На 20 декември 1944 г. е първото му заседание.

3. На 25 декември 1944 г. започва разпитът на подсъдимия Любомир Лулчев, продължава на 26 декември 1944 г. На 28 декември 1944 г. е защитната реч на адвоката Иван Попгеоргиев.

4. На 27 януари 1945 г. е речта на Народния обвинител Ат. Армянов.

5. На 1 февруари 1945 г. е присъдата му – смърт. Тя е изпълнена.

35. Учителят Петър Дънов дълги години отговаря на нападките срещу Него и преследванията срещу Него и последователите Му с предупреждения, че българите ще носят своите последствия. Когато започват англо-американските бомбардировки над София, Той казва: «Тези бомби, които сега падат над София и България, са онези камъни, които българите хвърляха срещу мен. Те сега им се връщат и те са същите камъни, но сега им падат над главите като бомби!» Точно и ясно.

36. А сега ще ви представя няколко изказвания на Учителя, публикувани по времето на Школата Му – 1922–1944 г., което най-добре доказва онова, което съм написал. «Бог поругаем не бива» – казват думите Господни в Писанието. Амин!

1. Неделни беседи «Да възлюбиш Господа». София, 1946 г. Беседа «Господ му рече», от 6 април 1919 г., стр. 76:

«Какво представляват болшевиките? **Те са бирници на Бога.** Дали вие ги признавате, или не, това е друг въпрос. Аз гледам на въпросите другояче и знáя, че всичко ще стане така, както трябва.»

2. Неделни беседи «Да възлюбим Господа». София, 1946 г. Беседа: «Кога се молим», от 27 април 1919 г., стр. 132:

«От години говоря на българите, но те не разбират и не слушат. Те не знаят, че щом сляза от това място, болшевиките ще дойдат.»

3. «Новото човечество», II издание, София, 1947 г., Беседа «Новото човечество», от 19 август 1920 г., държана на събора в гр. Търново, стр. 23:

«Какво стана в Русия? Русия не послуша гласа на Толстоя, който бе глас на Бога Живаго. И духовенството докара болшевизма. **Болшевизмът, това е камшикът на Бога** в Христовата ръка. И днес Той ни пита: «Това ли създадохте в толкова години?» Христос е, Който действува в Русия, а не някакъв сатана.»

4. Беседи, обяснения и упътвания. Събор в гр. Търново, 1919 г., стр. 111–112, беседа от 22 август 1919 г.:

«Онези велики народи, които сега разрешават важни въпроси, ако не се подчинят на Божията Воля, ще станат по-малки от българския народ – ще бъдат наказани.

Важно е сега моралното падане и подигане на човека. Онези, които паднат морално, ще останат за хиляди, хиляди години назад. Всичко, което става сега, става по Божията Воля. **Болшевиките вършат онова, което е предсказано – ни повече, ни по-малко**.»

«Ако българският народ ви приеме като добре дошли у него, всичко ще му върви на добре, но **ако не ви приеме, на зле ще му върви**; ако той приеме учението, което му носим, Господ ще го благослови; ако не го приеме, ще бъде наказан. Ако ви приеме, няма да плаща контрибуция; ако не ви приеме, контрибуция ще плаща.»

37. А защо трябваше да цитирам тези изказвания на Учителя Дънов? Защото това са епохи, които Той определи и допусна да се развият в България. Доказателствата се намират в «Изгревът», том XXII:

1. Учителят Дънов за болшевизма и комунизма – стр. 616–649.

2. Ще се запознаете със следващата глава – стр.650–716, както и с написаното на стр. 717–722, за да знаете кой е Онзи, Който разполага със съдбите и времената на народите и човечеството.

38. Днес, 29 април, ден четвъртък, 2004 г., когато завършвам тези бележки, мога да заявя категорично, че българският народ не приема Учението на Учителя Дънов. Той дори си създаде карма с това учение. И хилядолетия над главата му ще трошат камъните, паднали от Небето.

И дори т. нар. последователи на Учителя Дънов са отклонени и работят срещу Словото Му, срещу Паневритмията и срещу музиката Му.

Доказателствата са в това, че те не купуват и не четат Оригиналното Слово на Учителя от 59 томчета, които аз издадох. Виж «Изгревът», том XVI, стр. 818–915.

Те също се оказаха и врагове на «Изгревът», като нито го купуват, нито го четат, а вървят на върволица по България и говорят срещу него. А досега, 2006 година, с много усилия са издадени 22 тома.

Той е създаден от онези, които вече са преминали отвъд земната твърд и са жители на Невидимия свят. Те го крепят. И те са онази предна и задна стража, която от векове пази и охранява Божия човек, т. е. небесния и земния човек. И като се съберат тези человеци, те ще създадат Божия народ, като ще приложат Учението на Всемировия Учител Беинса Дуно. Амин.

Ще ги има вечно!

КЪДЕ Е ИСТИНСКАТА ПАНЕВРИТМИЯ

Бележки на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев

I. Защо не се издава още истинската Паневритмия 825

II. Паневритмията в «Изгревът», том I–XXII 843

III. Възстановяване на истинската Паневритмия 854

IV. Приложения за възстановяване на истинската Паневритмия 858

V. Силите, които се явиха, за да разрушат Паневритмията 873

VI. Завещание на Васко Искренов за предаване на негативите и на неговите снимки на Вергилий Кръстев 875

КЪДЕ Е ИСТИНСКАТА ПАНЕВРИТМИЯ

Бележки на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев

I. ЗАЩО НЕ СЕ ИЗДАВА ОЩЕ ИСТИНСКАТА ПАНЕВРИТМИЯ

1. След преминаването на историческите събития от 10.XI.1989 г. начало на отстраняване на комунистическата диктатура, предварително предречена от Учителя, че ще трае точно 45 години: от 1944 г. до 1989 г., то под мое ръководство се направи един Протокол за Паневритмията. Виж «Изгревът», том I, стр. 628–631, от 27 май 1990 година.

2. В стария дом на Николай Дойнов, при дъщеря му Ина Дойнова, се събрахме 9 души, обозначени в Протокола, при което аз диктувах по точки този Протокол, а Марийка Марашлиева си бе донесла пишущата машина и записваше на нея. Аз диктувах точка по точка, останалите слушаха, добавяха по нещо и одобряваха. Не се преминаваше на следващата точка, докато не се напише на пишущата машина. Необикновено състояние бе обхванало всички. Кръгът на Паневритмията беше задвижен от Небето.

3. Обстановката бе необикновена, под голямо напрежение и при голямо присъствие от Невидимия свят. Такова нещо никога не може да се повтори. Накрая всички се подписаха. Беше направен Протокол в 4 екземпляра. Подписаха се, съгласиха се, беше им даден път и програма от Невидимия свят чрез програмата на «Изгревът».

4. Последователно и методично започнаха да се отказват от подписите си всички без изключение, като започнаха да използват кредита на програмата, спуснат от Невидимия свят, и всички направиха предателство спрямо програмата на «Изгревът». Някой ги ръководеше отвън и отвътре и те извършиха предателствата си срещу Паневритмията. Доказателства? Към днешна дата има издадени 7 «Паневритмии». А трябваше да има само една. А каква е тя – то е обозначено в Протокола. Предателството е също път. И той е път на предателите. Днес по този път се движат всички.

5. Навремето, когато работех с Мария Тодорова, то тя ми показа няколко снимки, които висяха над леглото й, че това са упражнения от Паневритмията, заснети от фотографа Васко Искренов. Разказа ми как са работили. Създали са

група от Мария Тодорова, Елена Андреева и Ярмила Ментцлова. Уточнявали са текста на всяко едно упражнение. Като модел е служело едно младо момиче, към 18-годишно (Магдалена Иванова Петрова). Виж «Изгревът», том I, стр. 214, която по-късно става съпруга на акордеониста Стоянчо Димитров от гр. Варна. В тази група не е участвувала Катя Грива, както се опитват някои да сложат и нейното име тук. Първо, тя е била от групата на «слънчогледите» и второ, по това време тя е учителка по пеене в провинцията. Виж «Изгревът», том I, стр. 228–232, 231.

След като Елена Андреева е написвала одобрения текст на всяко упражнение, то Ярмила и Мария са го изигравали. Така изниква идеята да се заснемат тези упражнения и се извиква фотографът Васко Искренов. Заснети са по няколко снимки от всяко упражнение. И според мен трябвало е да бъдат на 3–4 филма «Лайка», формат 24/36 мм.

6. След като научих цялата история, отидох при Елена Андреева и след голям разговор, като й описах моята концепция, то тя ми предаде едно от копията, които тя пазеше от описанието на тези упражнения, описани чрез тази група.

7. Тогава се върнах при Мария Тодорова и Борис Николов и исках да ми се предадат негативите и снимките. Обясних им плана си. А това е около 1972 г. Те са вече старци в моите очи. Аз съм на 34 години. А те смятат, че ще бъдат вечни, и че ще дойде времето, когато тази власт ще си отиде, така, както е предрекъл Учителят. Да, но тогава те още не знаеха това! Една година по-късно, когато започнах да работя с Борис Николов, то той разчете една стенограма от Словото на Учителя и то е пророчеството, че комунистическата власт има кредит от 45 години – от 1944 г. до 1989 г. Да, ама тогава никой не вярваше в това. Това пророчество съм го публикувал в «Изгревът», том II, стр. 38–39 и том III, стр. 309–311.

8. След големи разправии с тях, те решиха да ми се предадат снимките и негативите. Да не смятате, че това е много лесно да се убедят? Много бе трудно, дори бе невъзможно. И накрая излезна една изненада – че не знаят къде са тези негативи. Борис Николов извади едно тефтерче и на стенограма бе записал името на онзи, който ги пазеше. А това бе Георги Петков от гр. Габрово. И той трябваше да ги предаде, за да може заедно с оригиналния текст да се издаде Паневритмията.

9. А защо трябваше да се издаде нова, а не да се използува стария текст, написан от Милка Периклиева и Боян Боев? По този текст обикновен човек, който не познава Паневритмията, не може да се обучава. Този текст бе ясен за онези, които бяха играли Паневритмия по времето на Учителя на Изгрева. Те познаваха упражненията и този текст ги задоволяваше, но за незапознатите беше невъзможен да се ползува. Първата, която вдига тревога, е Анина Бертоли, живееща във Франция, която им пише писмо, че по този текст не могат да се обучават французите, защото нищо не е ясно. Затова тя изисква да се направи ново описание на упражненията.* И не само това, но да се направи филм за обучение на Паневритмията. И това е било направено от Георги Парлапанов.

10. А за да задействувам програмата на Паневритмията, то аз извадих на ксерокс-копия от оригинала на Елена Андреева и го раздадох на 5–6 души от онези, подписали протокола. Изпратих писмо на Георги Петков от Габрово да предаде снимките и негативите, но той отказа. За това писмо е споменато в «Изгревът», том IX, стр. 782, раздел VI и VII. А защо? Защото онези сили, които ги управляваха, трябваше да разрушат Паневритмията. И те успяха.

---

* Виж «Изгревът», том VII, стр. 660–661. (бел. на Вергилий Кръстев)

11. А сега ще бъда принуден да публикувам неговото писмо, в което твърди, че негативите на Васко Искренов не са у него.

Писмо от Георги Петков от Габрово до Вергилий Кръстев

Габрово, 8.IX.1991 г.

Здравей, Вергилий,

Един месец ме нямаше – бях на Рила и като се върнах, твоето писмо ме чакаше. Извинявай за закъснението, с което отговарям...

Искам да поясня нещата, защото виждам от писмото ти, че не си точно осведомен за моята инициатива относно Паневритмията. На Айтос аз повдигнах въпроса пред Братството, че е време да започнем да се организираме и да издадем нова Паневритмия, която трябва да допълни неточностите на старата и да отстрани допуснатите грешки. Аз предложих да се основе група от специалисти, които да работят по въпроса. И това е всичко. Аз самият не съм специалист в областта на Паневритмията и няма да вляза в тази група. Не е обсъждан въпросът със състава на групата и той ще се реши в бъдеще. Аз просто исках да подтикна решаването на този въпрос. Смятам, че той не е лесен и че ще отнеме дълго време в изясняванія, обсъждания, събиране на факти, докато накрая се дойде до решение. Всеки от нас нека да помогне с каквото може – ще бъде от обща полза. Радвам се, че при тебе има материали за Паневритмията и те могат да влязат в работа.

Що се отнася до снимките на Васко Искренов – те са много ценни и ние трябва непременно да ги намерим.* Аз лично никога не съм ги виждал и не знам къде са. При мене имаше 5 куфара от брат Борис, които съхранявах, без да знам какво има вътре, но преди 5–6 години той ги поиска и аз му ги върнах и сега не знам къде са. За съжаление в Габрово няма снимки на В. Искренов и трябва всички да положим усилия – дано да се открият някъде. Откровено казано – мислех, че са у тебе и сега не знам къде да ги търсим.

Това е засега.

На тебе желая всичко най-хубаво и светло.

С братски поздрав: Жоро

12. Тук, в писмото му, се споменава за 5 куфара. В тези куфари бяха архивни материали, в които имаше оригинални неотпечатани беседи. Тези куфари изчезнаха, а как стана това виж в «Изгревът» том III, стр. 205–206.

13. Протоколът за Паневритмията от 27 май 1990 г. бе нарушен от Мария Митовска и Крум Въжаров с издаването на тяхна Паневритмия още в 1993 г. с ISBN 954–81–46–01–0. В нея са включени принципите на Паневритмията, взети от голямата Паневритмия, издадена през 1938 г., с известна редакция от нея на стр. 61–75. А за да покаже на останалите читатели, че Невидимият свят стои зад нея, Мария Митовска включва една снимка с Мария Тодорова и Ярмила Менцлова. Да, но тази снимка е обърната. Обърната е още при негатива. А не случайно е обърната и е чакала времето си от 45 години, за да бъде публикувана, и то обърната. И тя се публикува неслучайно. Това е знакът на предателството.

---

* През 2004 г. се отпечатва «Паневритмия», издание на «Бяло Братство». В предговора на изданието, от 1 до 14 страница, отдолу стоят подписите на Георги Петков и Ина Дойнова. Тук са публикувани снимките, правени от Васко Искренов на Мария Тодорова и Ярмила Ментцлова, без да се споменава кой е фотографът и кому принадлежат тези снимки. Вж. «Изгревът», том VII, стр. 522. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

14. А защо включваме Крум Въжаров? Самата Мария Митовска разказваше на своите познати, че лично Крум е стоял над нея и непрекъснато я пришпорвал да бърза. А той си беше заминал преди това от този свят. Аз лично съм записал спомените му в «Изгревът», том VI, стр. 340–360. Също и в «Изгревът», том XIX, стр. 483–487, като съм публикувал хороскопа му, а също и бележки за него на стр. 969–971, както и негови снимки от № 50 до № 63, които са приложени към този том. Така че аз съм този човек, който му е свършил работата. Ще спомена и нещо важно. Когато свършихме протокола на 27 май 1990 г., то Крум ми каза: «Искам да работя с тебе.» Аз се съгласих и си изпълних обещанието. А имаше един много забавен случай тогава. Аз занесох няколко снимки от оригиналните. Крум показваше, че първото упражнение – «Пробуждане», се прави с ръце, свити в юмрук, понеже така му казал Борис Николов. Аз извадих точно тази снимка, където Ярмила и Мария Тодорова изиграват упражнението със свободно спуснати пръсти на двете рамена. Подавам му снимката: «Круме, познаваш ли тези хора?» А Ярмила е неговата съпруга, с която са се разделили. Крум мига и мига, и не може да повярва. «Круме, това е Ярмила, твоята жена. Ти може да си спал с нея в кревата, но това не значи, че знаеш Паневритмията. Аз също имам жена цигуларка и имам дете чрез нея, но аз чрез това не съм станал цигулар.»

Настава невероятен смях. Всички се смеят – и Крум участвува в смеха. Снимката преминава през всички на масата. Тогава всички разбраха, че трябва да се търсят тези снимки на фотографа Васко Искренов. Разбраха и защо са правени тези снимки.

И тогава всеки един пожела в себе си да обсеби тези снимки. Накрая това се случи. А защо го направиха? За да попречат на програмата «Изгревът».

15. Според точките от Протокола, аз предадох оригиналния текст на Паневритмията, направена от трите сестри Мария Тодорова, Ярмила Менцлова и Елена Андреева, на ксерокс-копие на Павлина Даскалова от Велико Търново и на Ина Дойнова, защото трябваше да започнат с организиране на курсове по Паневритмия. На първия курс на първата сбирка присъствувах и аз, за да видя как Ина Дойнова го провеждаше. Аз го одобрих. Хареса ми начинът как обяснява и преподава. Освен това тя можеше сама да ги показва. А освен това тя е музикантка, което е задължително условие. Само музикант може да преподава Паневритмия. А защо ли? Ще си прочетете принципите, на които се основава Паневритмията. Виж в «Изгревът» том XIII, стр. 810–812. Тези курсове започнаха и с това се яви желанието да бъдат преподаватели мнозина. И най-невероятното – те никога не са виждали как се е играела Паневритмията по времето на Школата. Онези, които бяха останали живи към 1990 г., бяха между 70 и 80-годишни и около 20 години Паневритмията бе забранена от властите да се играе след процеса срещу Братството през 1957/1958 г. Тя бе разрешена от властите през 1970 г. благодарение на моя милост и започнаха да я играят в парка и на Рила. Виж «Изгревът», том IX, стр. 782, точки VI и VII.

16. След като излезе от печат «Паневритмията» на Мария Митовска, веднага се появи желанието и у други да издадат също своя «Паневритмия». И тогава Павлина Даскалова и Ина Дойнова решават да издават «Паневритмия». Без да ми съобщят и, без да искат разрешение от мен, те започват да работят върху едно свое издание. С оригиналите, които пазех 30 години от обиските на комунистическата власт, която ги извършваше ежемесечно в София и страната, те решават, че аз не съм никой и без мое разрешение предават материалите на Стефан Кайладжиев, който тогава издаваше Словото на Учителя Дънов, като свободно редактираше томчетата, издадени от 1915 г. до 1944 г. и от 1945 г. до 1950 г.

Издаваше променено Слово! Те знаеха това и му предават материалите да ги отпечата. Но той включва към нея материали от източните индуски школи, за разни чакри и тем подобни. Включват се материали, които нямат нищо общо с Школата на Учителя Дънов, с Неговото Слово и Неговата Паневритмия, и така опорочиха оригинала, който им бях предал. Излезе от печат със заглавие «Паневритмия. Висш Космически ритъм». Редактор и съставител: Стефан Кайладжиев, издателство «Културна асоциация Беинса Дуно», Хелиопол, 1996 г., ISBN 954–578–097–5. Консултант (движения, илюстрации и музика): Ина Дойнова.

17. Ето така нарушиха протокола от 27 май 1990 г. И извършиха предателство напълно умишлено. Вместо да ползват оригиналите и да изискат снимките от Георги Петков от Габрово, за да ги приложат и с това да приключи въпросът с Паневритмията, те направиха това, което им нареди онзи, който ги ръководеше отвън и отвътре. Те са различни сили, но се ръководят от едно и също място. А защо? Защото един не предава снимките, за да се приложат към оригиналния текст, а друг предава оригиналния текст, за да бъде опорочен. Господарят им е един и същий.

18. И сега, което е най-интересното и учудващо. За да си докажат правдивостта на «Паневритмията», то в предговора, на стр. 9–14, включват «Из спомените на Николай Дойнов», които са откраднати от «Изгревът», том I, стр. 498–507. Ама как така? Нали тя му е дъщеря. Тя може да му е дъщеря, но му е враг. А защо ли? Защото аз му свърших работата. Доказателства. Има ги. За справка виж «Изгревът», том XV, стр. 545, 548.

Е, убедихте ли се, че за предателството не съществува нито преграда, нито граници, до които може да стигне предателят. Те са универсални. И вечни в този свят.

19. Бяха включени «Из спомените на Борис Николов» на стр. 15–16, които са откраднати от «Изгревът», том I, стр. 399–400. Без да ме питат. Но Борис бил чичо на Ина Дойнова. Какъв чичо? Та, аз съм я свършил тази работа! И ако не бях аз, то нито от Борис Николов, нито от Николай Дойнов, нито от лелята Цанка Екимова щеше да има някакъв спомен или следа. Аз ги оставих в историята.

20. А как и през какви етапи се извърши предателството към програмата на «Изгревът», виж в «Изгревът», том XV, стр. 984–989.

21. И за да бъдат изчистени всякакви съмнения към фамилията Дойнови, то ще посоча, че спомените на Борис Николов са в «Изгревът», том I, стр. 382–491. А в том II и в том III той присъствува изцяло в тези томове. За Николай Дойнов виж в «Изгревът», том I, стр. 492–510, така също и в том XV, стр. 195–569, 984–989, както и в том XIX, стр. 172–413, 487–491, а на стр. 963–967 е финалът на тази история.

За Цанка Екимова виж том VI, стр. 242–339.

Е, убедихте ли се кой е онзи, който е свършил работата и от когото крадат безмилостно, с цел да опорочат всичко свято? И да затрият всичко онова, което аз съм съхранил и издал. А защо? За да го няма. Да, ама мен ме има.

22. А как може да се възстанови истинската Паневритмия, е посочено в «Изгревът», том IX, стр. 782. Но дано имам време, сили и финансови средства, за да я възстановя в нейната цялост. Все пак трябва да има един, който да свърши тази работа, защото се явиха мнозина и изпълниха безпрекословно заповедите на онзи, който искаше да разруши Паневритмията. Засега той успява. И сега е неговото царство. Няма как, трябва да му се признаят усилията, умението да управлява предателите! А и те си свършиха много добре работата, на която бяха

поставени. За мен няма случайни неща. Това бяха подставени лица под различни имена, но извършиха едно и също нещо. Извършиха предателство към Паневритмията. А техните имена са посочени в техните издания.

23. В спомените на Анина Бертоли, публикувани в «Изгревът», том VII, стр. 648–672, се споменава как са играели «Паневритмия в Париж» – стр. 660–661.

а) Анина Бертоли е човекът, който вижда несъответствие в издадената «Паневритмия» през 1938 г. в София. Тя вижда, че е написано едно, а се е играело друго. Веднага пише писмо до Елена Андреева за различията между това, което е публикувано, и онова, което се играе в София. И това е причината да се събере онази работна група от Елена Андреева, Мария Тодорова и Ярмила Менцлова и да опишат отново в български текст отделните упражнения. Но това тя лично ми го е разказвала, аз съм го записал и публикувал. Вж. «Изгревът», том VII, стр. 660–661.

б) После извикват фотографа Васко Искренов, който прави снимки на отделните упражнения. А това е през 1945–1946 г., преди комунистическата цензура, преди да се затегне контролът на писмата между Париж и София.

в) По-късно Елена Андреева изпраща новото описание на Паневритмията, като Анина Бертоли го превежда на френски с известна **нейна редакция**. Променя някои изречения и описания на упражненията.

г) Поръчват на Елена Андреева да изпрати скици на упражненията. Елена извиква една художничка, на която показва упражненията и тя прави скици. Тези скици са изпратени на Анина Бертоли и тя ги публикува заедно с превода на френски в две отделни книжки на печат, подобно на циклостил. Вие виждали ли сте нейните издания? Не сте. Тогава вие сте невежи. Трябва ви обучение последователно по етапите, през които е преминала Паневритмията. А това го има само в «Изгревът».

д) След като излизат снимките, направени от Васко Искренов, на нея се изпраща по едно копие. Тя не ги публикува към нейната «Паневритмия» на френски, понеже трябва да се публикуват на луксозна хартия, която струва много скъпо. А Анина няма пари. Тя си прави изданието на циклостил. Аз притежавам това издание. И на тази обикновена хартия може да се публикуват само скици, но не и снимки.

е) След като излизат снимките, то Елена Андреева ги преглежда и вижда, че в посочените пози има някои малки грешки. Това лично Елена ми го е разказвала. А тя не е била викната на снимките, да ни би да измести Мария Тодорова и да се получи конфликт. Да, това е вярно и то е описано в «Изгревът», том I, стр. 555–556. За тези снимки се споменава и в «Изгревът», том IX, стр. 158–159. Едното копие се изпраща на Анина Бертоли, а други 3 копия от снимките остават в България. И досега не са открити. Те се укриват нарочно, за да могат да излизат разни «Паневритмии» и да се получи разнобой и разцепление. А дали са унищожени от властите? Възможно е. Всичко е възможно в България. А защо? Където има възход, там има и падение. Възходът е делото на Учителя, а падението е в неговите последователи и след това – в целокупния български народ. Точно и ясно.

ж) Накрая Анина Бертоли иска да се направи филм и да се покажат упражненията. Намира се човек, който е бил с Учителя. Това е Георги Парлапанов, който е кинооператор, има камера и се организира група на Изгрева. За него виж в «Изгревът», том VIII, снимка № 34. Учителят е на Рила, прав е Тодор Маринчевски, а до него е Георги Парлапанов с бялата винтяга. Намират се музикан-

ти, които да свирят, и десетина души, които да играят и да показват упражненията. Този филм се промива тук и се изпраща на Анина Бертоли. При моята работа с нея, тя ми разказа за този филм. Аз исках да го прибера като документ и тя обеща да ми го донесе. Но повече не дойде в България и филмът остана в нейния архив. За този филм никой не знаеше, освен мен. По-късно аз съобщих за него на Величка Няголова, която бе във Франция. Тя трябваше да го прибере и да ми го донесе.

з) Така че, трябваше при мен да дойдат снимките на Васко Искренов, на които бяха заснетиа Мария Тодорова и Ярмила Менцелова, както и филмът. Но те не дойдоха. А защо ли? Цялата история с архива на Анина Бертоли и развилите се събития са отпечатани в «Изгревът». Досега – 2005 г., никой не се е обадил и никой не е съдействувал да ми се предаде този архив. А той ми бе обещан да ми се предаде. А защо не ми се предаде, ще ви разкажа и ще ги посоча последователно онези, които попречиха.

24. Историята на архива на Анина Бертоли е описана в «Изгревът», том VIII, стр. 572–596. Тази история трябва да се знае, защото, освен оригиналните беседи на Учителя, там имаше много снимки от живота на Братството в България, както въпросните снимки от Паневритмията, както и филма за Паневритмията. Това никой не знаеше, освен мен. Аз осведомих Величка Няголова и тя трябваше да прибере целия архив и Вихър Пенков трябваше да отиде с колата и да го докара в София. А как се развиха нещата, можете да научите от том VIII, стр. 572–575. А как съм действувал, ще видите в том VIII, стр. 575–578, както и на стр. 577, в точка 9 – там се споменава за магнетофонния запис на Анина Бертоли, където тя споменава за филма за Паневритмията от 10 души.

25. Величка Няголова отива с мъжа си Кристиан при семейство Гобо, натоварват целия архив, намират въпросната кутия с архива, на която е написано «Voir à Vergil» – «Да се види от Вергил». Виж «Изгревът», том VIII, стр. 578, точка 8. Остават да преспят, но на сутринта семейство Гобо сваля куфарите с архива под въздействието на телефонните разговори със София, които са били против това те да ми се предадат. А тези хора в София нямаха никаква представа, че там има архив при Анина. За този архив знаех само аз. Виж «Изгревът», том VIII, стр. 579–582 за моите усилия да се вразумят семейство Гобо. Но уви! Противниците тук, в България, бяха мнозина. А събитията продължаваха да се развиват в полза на предателите. Виж «Изгревът», том VIII, стр. 582–583.

26. Това беше предателство, извършено от всички. Виж «Изгревът», том VIII, стр. 584–587. А след това следваше подлостта. Виж «Изгревът», том VIII, стр. 587–592. А там, на стр. 589, ще прочетете как сем. Гобо се опитват да измамят Ярмила Менцлова и са започнали да организират летни стажове и курсове в Алпите чрез заплащане. Искали са да печелят пари чрез Паневритмията.

27. А това беше не само предателство и с цената на човешката подлост, но това бе поставена клопка. Целта бе да не дойдат материалите при мен, за да не може да се издаде Словото на Учителя в оригинал, да се попречи за издаване на Паневритмия със снимките на Мария Тодорова и Ярмила Менцлова, както и да се прегледа от мен филмът за Паневритмията, направен от Георги Парлапанов. Виж «Изгревът», том VIII, стр. 592–596.

28. Съдбата на архива на Анина Бертоли – това е отбелязано в «Изгревът», том IX, стр. 791–792. Описва се историята на снимките, които се правят тук, в София, от Васко Искренов на упражненията. За филма, който се прави тук, също се описва подробно. И накрая идва общата реакция от България срещу мен. А

кои са тези ли? Имената са отбелязани в том IX, стр. 792–795 и стр. 795–797 и техните действия показват какво представляват.

29. Накрая Величка Няголова в писмото си от 20.07.1998 г. обяснява какво се е случило и как са нещата всъщност. Виж «Изгревът», том IX, стр. 793–795.

30. Накрая се включва и Мариета Бертоли, рождената сестра на Анина Бертоли, която се включва също към останалите срещу мен. Виж «Изгревът» том IX, стр. 795–797. Аз бях сам срещу всички. И най-интересното е, че аз им записах опитностите на двете сестри. Виж «Изгревът», том VII : за Анина Бертоли – на стр. 648 –672; за Мариета Бертоли – на стр. 673–682. Без мен те щяха да се изгубят във вечността. А сега съществуват благодарение на мен. За мен те останаха предатели. То се вижда от заключението, което давам в том IX, стр. 797.

31. Историята по следите на архива на Анина Бертоли продължава и в «Изгревът», том X. А защо? Как защо? Та там е едното копие от непечатаните оригинални беседи на Учителя Дънов. Там са снимките за Паневритмията, там е филмът за Паневритмията. Там са още много неща, които само аз зная. А организираната лъжа бе започната от България. За да се противопоставя, аз накарах Жана Иванова да напише писма до Милка Кралева и до семейство Гобо.

32. Писмата до Милка Кралева бяха за това, да бъде изобличена в лъжата и в организираната лъжа, която тя води срещу програмата на «Изгревът». Това е видно от «Изгревът», том X, стр. 743–747. Искахме да проверим какво са писали на семейство Гобо срещу Вергилий. Но те бяха лъжци, крадци и мошеници и се укриха. А как? Ще си го прочетете. А защо ви занимавам с всичко това? Та нали те попречиха да дойде архивът на Анина Бертоли при мен. Ако беше дошъл, щях да издам останалото неиздавано Слово на Учителя Дънов по оригинал. Щях да издам истинската Паневритмия. Щях да издам още много неща с архивните материали, които бяха там и които само аз знаех, че съществуват. Това проумявате ли? Само аз знаех, и никой друг. А защо само аз? Защото аз бях определен да го зная от Онзи, Който ме изпрати да свърша тая работа. А останалите бяха определени да бъдат врагове на програмата на «Изгревът». Отначало, та до края на света. Така стоят нещата. Точно и ясно.

33. Бях принуден да накарам Жана Иванова да напише писмо до семейство Гобо и по точки да изнесе цялата лъжа. С това писмо те бяха изобличени и сложени на място. То беше преведено на френски език и им бяха изпратени и българският, и френският текст. А тези писма бяха публикувани в «Изгревът» том X, стр. 747–755. Сега никой не може да ги отрече. Те съществуват. И са верни. Те са вече документи.

34. А за да видите кой бе онзи, който забърка цялата тази каша и мърсотия, ще си прочетете в «Изгревът», том X, стр. 760–763, в глава I, стр. 760–761, точка 1–12. А в глава II, стр. 761–762, ще видите как се разрушава Словото и архивът, изпратен във Франция чрез Бертоли и пазен от дъщеря му Анина Бертоли. А в глава III, стр. 762–763, ще се убедите, че разбиването, кражбата на архива на сем. Гобо е направен от някого. А кой е този? Ще си го прочетете. А защо говорим за този архив? Тук имаме снимки, материали и филма за Паневритмията. Нали за нея е това мое изложение тук. Ако не го направя, откъде ще знаете всичко това?

35. В следващия етап накарах Жана Иванова да изпрати писмо до семейство Гобо, в което изяснява за кого е дадено това Слово и как ще се разпространява, и че Франция ще получи това Слово след 400 години, а не сега чрез кражба. В «Изгревът», том XI, стр. 814–817 е публикувано на български и на френски езици. Точно и ясно.

36. В «Изгревът», том XI, стр. 818–820, ще научите как се открадва филмът за Паневритмията първо от чужденци и после от българи предатели. Те са в една и съща верига и вървят заедно. А има един, който ги е оковал в тази верига. И той сега тегли веригата.

37. Защо вървим по следите на архива на Анина Бертоли? Защото там са оригиналите на Словото на Учителя – неиздадени беседи, така също снимки от Школата на Учителя, снимките за Паневритмията и филмът за Паневритмията. Всичко това ще научите в «Изгревът», том XI, стр. 820–825.

38. А как предателите французи и българи се опитват да заблудят българите тук, ще научите в «Изгревът», том XII, стр. 873–874. И това е новият техен пореден ход да отклонят в погрешна посока българите. И те ги отклониха. Връщане назад няма.

39. Понеже сега е времето на Черната ложа чрез предателите, то Бялата ложа се противопоставя, като изтегля Духа на Словото от тези материали. А това е видно в «Изгревът», том XII, стр. 888–889. Как така изтегля? Много просто. Те сега са едни обикновени текстове без Дух и без Сила. Проверете си лично това. Прочетете ги. Духът го няма. И то не може да се чете.

40. По-нататък историята продължава. В «Изгревът», том XIII, стр. 807–810, ще видите как сем. Гобо изпраща два компакт-диска чрез Йоанна Стратева. А какво има в тях, ще да видите в «Изгревът», том XII, стр. 873–874 и в том XIII, стр. 809–810. Но не изпращат архива. Предателите продължават да действуват. А как? Ще проследите в следващия раздел.

41. За да мога да се справя с невежеството, то публикувах в «Изгревът», том XIII, стр. 810–813, «Принципите на Паневритмията и силите на Разрушението чрез Духът на Заблуждението». Онези, които искат да изучават Паневритмия, трябва да знаят наизуст тези две страници. Без тях не могат да играят никаква Паневритмия. Как така? Ето така. Прочетете, и ще се убедите.

42. Какво направи Духът на Заблуждението чрез Силите на Разрушението с филма на Паневритмията, виж «Изгревът», том XIII, стр. 812–814. Тук ще видите как се унищожава филмът за Паневритмията и самата Паневритмия, като се заменя музиката на Учителя за Паневритмия с класическа музика. Това можете ли да проумеете? Проумейте го! Е, убедихте ли се, че това не е случайно? Това представляват Силите на Разрушението. А Паневритмията е хармония между музика, Слово и движение като творческа изява на Духът Божий. А кой даде Паневритмията и кой държи в ръцете си 7-те принципа и 7-те Божии звезди? Това е Духът Христов. Христовият Дух вчера, днес и утре е един и същ. Той е този, който е дал Паневритмията като принцип на Единство между музика и Слово, чрез Битието в живота на човека небесен. А за седемте звезди, за седемте духове, за седемте ангели ще си прочетете Откровението на Иоана, гл. 1, ст. 4, 16, 20; гл. 2, ст. 1; гл. 3, ст. 1; гл. 4, ст. 5.

43. А Силите на Разрушението изпратиха една видеокасета с друга музика и некачествен презапис. Той бе разчетен в София. А това е отбелязано в «Изгревът», том XIII, стр. 814–815. А след като го видяха тук, след това Силите на Разрушението се развихриха не само в България, но и в Русия. Това ще проверите в следващия материал.

44. А какво беше направено чрез Програмата на «Изгревът» за Мисията на Славянството и за Русия, ще можете да проучите в «Изгревът», том XIII, стр. 815–818.

45. А как работи Духът на Истината и как действува Духът на Заблуждението, ще се убедите в «Изгревът», том XIII, стр. 818–825. А какво донесе в Русия това разрушение, бе доказано чрез природни бедствия, палежи на горите, разрушение на Руската федерация, войни в Азия, атентати. Това е онази революция в Русия, за която е говорил Учителят, че ще бъде по-страшна от Октомврийската революция през 1917–1918 г. Ние сме свидетели днес, че това предсказание се изпълнява напълно.

46. Паневритмията на Учителя и българският народ. Виж «Изгревът», том XV, стр. 336–344. Това е разказ за неуспешния опит по времето на Учителя да се въведе Паневритмията в българските училища. Този разказ на Николай Дойнов съществува, понеже лично аз му дадох задача да отиде и разпита още живите участници в този опит. Той отиде, разпита ги и го написа. Тези, които участвуват, всеки провежда своето мнение и никой не изпълнява думите на Учителя. Накрая се идва до разкол и побой между Милка Периклиева и Весела Нестерова. Те са се хванали за косите, за да може едната да победи, а другата да бъде отстранена. Накрая едната играе в кръга на Паневритмията, а изгонената Весела Нестерова играе отвън кръга. Има запазени снимки именно от тази Паневритмия.

47. Накрая се идва до пълен провал, при което Учителят казва: «Времето за Паневритмията изтече.» Ето защо аз дадох и двете редакции в «Изгревът», том I, стр. 494–507, както и в том XV, стр. 336–344, като на стр. 344 дадох Бележки на съставителя. Едната публикация допълва другата. В тях няма никакво противоречие. Никакво!

48. Бистрица и бъдната Паневритмия. Този проблем е решен от Учителя. Първо трябва да проучите единия отдел за «Братския съвет и Школата на Всемирното Велико Бяло Братство» в «Изгревът», том XV, стр. 877–878. След това ще проучите отдела за «Салоните, Молитвените домове и Школата на Всемирното Велико Бяло Братство, отразена в «Изгревът», том XV, стр. 878–879. След това ще се запознаете в том XV, стр. 888–890, с въпроса за Бистрица. За да ви се изясни, ще прочетете «На кого са нужни Молитвени домове и салони» в «Изгревът», том XV, стр. 890–891. И тогава ще се върнете на разказа на Борис Николов в «Изгревът», том II, стр. 302–303, №180 – «Едно кътче от рая», с неговото продължение в «Изгревът», том XV, стр. 887–888. Друг разказ е «Места в село Бистрица за новия Изгрев» в «Изгревът», том II, стр. 303–304. По този начин този проблем е разрешен. Разрешението го дава и Учителят. Виж том XV, стр. 888, точка 6. А моето решение е на стр. 888, в точки 7–12. А вие имате право да се определите по кой път ще вървите.

Отклонението, по което върви сегашното поколение, е също път – за отклонилите се.

49. Паневритмията – хармония на Духа чрез мелодия, текст и движения.

В «Изгревът», том XV, стр. 911–918 е представена тази статия. Проследяват се етапите как са се опитвали да променят Паневритмията още в самото начало на създаването ѝ. Защо не се играе истинската Паневритмия – има го отговора. Промяна на Паневритмията в 2000 година на Рила. Защо не се защитава чистотата на Паневритмията? Къде, кога и как се играе Паневритмията? Вие не можете да преминете по-нататък, ако не проучите тази статия по точките, които са отбелязани. Няма да ги прескачате. Ще четете подред. Тогава ще видите какво аз съм изтърпял и издържал.

50. Как да се запази чистотата на Паневритмията? Това е разказ на Величка Няголова за времето, когато е била на Рила, когато са променили Панев-

ритмията през 2000 г., 2001 г. и 2002 г. Тук се говори за онзи, който е изпратен да промени Паневритмията. И за предателството на останалите музиканти, които не са защитили Паневритмията. А това е описано в «Изгревът», том XV. стр. 919–922.

51. България гори, запалена от българи по плът, но чужденци и врагове по Дух. България се разрушава. «Изгревът», том XV, стр. 922–927.

Това е доказателство какво донесе промяната на Паневритмията за България. Тя бе запалена и гореше и се разрушаваше. Виновниците бяха онези, които промениха на Рила Паневритмията. Това са истинските виновници за разрушаването. А другите са изпълнителите. Те са в една и съща верига. И вървят заедно, защото има един, който им дърпа веригата.

52. Още нещо за архива на Анина Бертоли при французите Гобо от Алпите във Франция – в «Изгревът», том XV, стр. 928. Тук Величка Няголова описва какво е откраднато от архива и как е изпратен филм за Паневритмията в Русия, като от своя страна го изпращат в България. По пътя си този филм за Паневритмията с включена нарочно и умишлено чужда музика като съпровод на упражненията, за да върви през Русия и в България, та навсякъде след него да произтича разрушението. А защо? Нарушени са духовните закони, които движат музиката, Словото и упражненията в Паневритмията. Ще можете ли да си отговорите кои са тези духовни закони? Отговорете си. Знаете ли ги?

53. А за да се оправдаят онези рускини, чрез които се пренася филмът, ми се изпраща писмо от Елена Фомичева от 16.IX.2000 г. Виж «Изгревът», том XV, стр. 929–930.

От всичко това личи как безотказно и точно действува цялата верига, която има за цел да промени Паневритмията на Учителя. Това е безспорен факт. Доказателствата са налице.

54. Пентаграмът в Паневритмията. Виж «Изгревът», том XVI, стр. 62–63. Пеню Ганев разказва как са се обучавали, за да я играят. Дава и датите, когато са изучавали Паневритмията. Това е живо доказателство как са се обучавали.

55. Затвореният музикален кръг и «Слънчеви лъчи» – «Изгревът», том XVI, стр. 130–132, и пробуждане на човешката душа – стр. 133–135.

Това е историята как Учителят отваря затворения музикален кръг на българската песен. Това става чрез «Слънчеви лъчи». Посочва се точно откъде става. «Ти си ме, мамо, човек красив родила, умен да стана, добре да мисля, добре да любя – туй животът е на Рая», стр. 135. За да се разбере по-добре, съм дал приложение на стр. 160–164, като в нотните текстове на стр. 163 е обозначено откъде се излиза от затворения кръг. А на стр. 164 има обяснения към тези нотни текстове. А след като се отвори този затворен кръг, веднага се явиха предателите, които започнаха да изменят думите и текста от Паневритмията. А това ще си проверите в «Изгревът», том XV, стр. 919–922, както и последствията от това разрушение на стр. 922–930.

56. В «Изгревът», том XXI, стр. 983, Величка Няголова отново повдига този въпрос, при което аз отново приложих нотния текст на «Слънчеви лъчи» с отваряне на затворения музикален кръг. А онези, които го нарушават, не са случайни хора. Те са подставени лица, за да разрушават. Това е безспорен факт. А на някои дори им се заплаща. Едните го правят без пари, а другите – заради пари. Но и двата вида са продажници.

57. Учителят за Паневритмията. Описание на упражненията от тетрадката на Пеню Ганев. Виж «Изгревът», том XVI, стр. 753–754. Това не е физическо описание, а духовно описание.

58. Вътрешен смисъл на Паневритмията. Дадени са три главни принципа. След това е обяснено 28. упражнение* от Паневритмията. Виж «Изгревът», том XVI, стр. 755.

59. За Паневритмията. Това е най-важният текст досега, който съм публикувал за Паневритмията. Отнася се за погрешното изпълнение на паневритмичните упражнения и последиците, които следват за света и за човека. Примерите са дадени за България. А за света? Така на 11 септември 2001 г., когато стана в Ню Йорк големият атентат и бяха разбити и разрушени двата небостъргача от два пътнически самолета – от терористите, то българските музиканти по това време бяха в Ню Йорк. Това бяха същите музиканти, които на Рила през 2001 г. не защитиха чистотата на Паневритмията, а играха променена Паневритмия.

А на 23.X.2002 г.в Москва, в Дома на културата (театралния център) на ул. «Дубровка» при атентата на чеченските терористи загинаха към 200 души на 26.X.2002 г. Българските музиканти бяха също в Москва, дори са им били купили билети за същото представление, когато е трябвало да се извърши атентатът. Но по някаква случайност са били поканени да дадат концерт и са върнали билетите и така са се спасили. Това са същите музиканти, които бяха на Рила и свириха и играеха променена Паневритмия. Те носеха разрушението си със себе си.

60. А за да докажа, че това е вярно, то ще ви предоставя тази страница от «Изгревът» – том XVI, стр. 756. По-голямо доказателство няма!

За Паневритмията:

Паневритмията е велика сила. Бог изпрати Великия Си Дух на Земята, а вие сте назначени при Него на служба, като стрелци и телохранители. Дадено ви е оръжието в ръцете, с което строго да пазите изпълнението на Великия Закон, т. е. да запазите мира и хармонията в човешките души. И не да насочите даденото ви оръжие против Великия, всявайки раздори и разногласия помежду си.

Внимавайте, оръжието ви е дадено! Зависи от вас къде ще го насочите – дали против низшите души (прояви) или против оная висша, огромна Божествена Сила, Която само с мисълта Си може да ви заличи от лицето на Земята.

Велико оръжие е Паневритмията, която ви дадох (казва Учителят). От вас зависи къде, към кого ще го насочите, и от това зависи хармонията и мирът не само между вас, но и в света.

Ако правилно изпълнявате движенията на Паневритмията, положителните сили в природата ще текат чрез вас и Божията Любов ще ви свърже един за друг в безкрайния кръг на Всемира. Обаче, правите ли грешки в паневритмичните движения, вие насочвате оръжието си към Великото – към Бога, и спъвате собственото си развитие. И казвате после, че този или онзи е крив за сегашното ви положение в света. Никой не е крив, а само вие, защото **погрешното изпълнение на паневритмичните движения предизвиква отрицателно движение на силите в природата и те именно разбъркват кашата в света**. А виновни за нея сте вие.

Будни бъдете, защото злото ви дебне, да ви изненада и нанесе неочаквания удар, с който ще ви докаже, че като ученици на Бялото Братство вие не сте си научили урока. Добрият ученик не трябва да прави погрешки, нито да допуска да бъдат правени от други.

Злото е голям професор, пред когото всеки ученик на Бялото Братство се изправя и казва своя урок. Професорът е неумолим, ако ученикът не си знае урока. Той ще бъде жигосан от неговата пръчица.

---

* Вж. «Изгревът», том XIII, стр. 810–812. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

Правилното изпълнение на движенията на Паневритмията е правилното държане на огнестрелното оръжие. Дали ще го насочите срещу низшето, за да възтържествува висшето и доброто, това от вас зависи.

Паневритмията е велика сила, която ще даде нов подем на света. Великите души, които направляват света, ще ви чуят, като пеете и свирите. Паневритмията е, с която вие им поднасяте ключа на Моето учение, което носи мир на човешките души. Този ключ Великите души трябва да получат от вас, а вие сте длъжни да им го дадете. С него те ще отключват и подават ръка на човешките души, потънали в света на голямата заблуда. Тогава ще проблесне светлина в тяхното съзнание, и те ще разберат смисъла на своя живот. С други думи – Великите души ще присадят дивия свят с калема на Любовта. Присаденият свят отвътре ще придобие нова светлина и нов подем, със съвършено други стремежи: от инволюция към еволюция, от непрестанни войни към вечен мир, от човешка омраза към Божествена Любов, от егоизъм към самопожертвуване. Силата на скоростта ще бъде същата, каквато е била при слизането надолу, такава ще бъде и при изкачването и възлизането нагоре, според въртението на Земята.

Пейте, свирете и играйте Паневритмията. Внимавайте да не се карате помежду си кое да пеете и кое – не. Защото ще си ида, и вие ще останете без благословение. Който бърза, да си отиде по работата, а другите да продължават да пеят и играят.»

61. Каква е ползата, целта и задачата на Паневритмията – виж в «Изгревът», том XVI, стр. 757–758.

62. Паневритмията – едно изложение от д-р Стефан Кадиев до комунистическите власти, за да я обясни, та да получат разрешение да се играе в София. Тя бе забранена да се играе след процеса срещу Братството през 1957/1958 г., и бе разрешена след 1970 г. след моята намеса, която съм описал в «Изгревът», том XVII, стр. 789–791.

63. Големият замисъл на Силите на Разрушението се изпълни. Това го направиха предателите на Паневритмията. А техните имена ще намерите в излязлата «Паневритмия» през 2004 г., издателство «Бяло Братство», с ISBN 954–744– 044–6. На стр. 6 са обозначени съставители и онези, които са я подготвили за печат. А защо са предатели? Ами много просто. Накрая снимките, направени от Васко Искренов на Мария Тодорова и Ярмила Ментцлова, бяха публикувани в тази Паневритмия в малък формат 5,5/8 см, докато оригиналните снимки са 8/11 см.

Никой от тях не знае историята за тези снимки, защото отхвърлят «Изгревът» и не го четат. Но затова пък го крадат. А защо? Такава им е природата – крадливи са. Не споменават кой е фотографът на тези снимки!

64. Тези снимки бяха откраднати от мен, бяха откраднати още през 1970 г., за да не дойдат при мен, за да може да отидат при онези, които да ги използват за своите цели да разрушат Паневритмията. И те успяха. От 1990 г. до 2004 г. са издадени 5–6 «Паневритмии». И това бе целта на историята, която описвам от началото до края. А Паневритмията, която е свалил Учителят, е една. Тя е неделима и свята.

65. Тези снимки трябваше да ми се предадат лично на мен. Онези, които са ги сложили в новото издание на Паневритмията от 2004 г., не познават историята на тези снимки, те не познават Мария Тодорова, нито Ярмила Ментцлова, нито Елена Андреева. Те не познават и фотографа Васко Искренов, чиито спомени съм описал в «Изгревът», том VII, стр. 498–522. А на стр. 522 има неговата декларация и пълномощно, с което ми дава правото аз да публикувам неговите

снимки. Така че това е финалът на кражбата, измамата. Те нямат право да ги публикуват. Нямат право. Ами как така? Ето така! Те са крадци.

66. Това е началото на ново предателство към Паневритмията. А защо? Защото, първо, концепцията, залегнала в изданието им, не е вярна. И второ, тя е направена с лъжа, кражба и измама. А където има лъжа, кражба и измама, няма Чистота. А където я няма Чистотата, не присъствува Духът. Духът присъствува и слиза само там, където Чистотата съществува. И Царува. Това е. По друг начин не може. Ето това е отговорът. Хайде, работете и се учете по нея! Резултатът ще бъде катастрофален.

67. И сега, през 2005 г., продължават да крадат снимките от мен. Все едно, че ме няма. Да, ама мене ме има. Зад мене стоят 22 тома на «Изгревът», зад мене стоят 59 томчета издадено чрез мен оригинално Слово на Учителя, които съм запазил 30–40 години по време на комунистическата диктатура, когато всеки месец се правеха обиски, изземваха се книгите на Учителя и се унищожаваха. Ясно ли ви е това?

Зад мене стоят 20 концерт-рецитала, които организирах и 90% финансирах от 1990 г. до 1998 г., както и 29 концерт-рецитала от 2001 г. до лятото на 2006 г. Ясно ли ви е това?

68. Ето това стои зад мене. И аз бях този, който описах историята на Паневритмията. Описах и историята на тези снимки, за които никой не знаеше, освен мен. За архива на Анина Бертоли също никой не знаеше. А за етапите на Паневритмията, която се предава чрез поколенията, никой не знаеше. И се явиха лъжците, крадците и мошениците, които се съюзиха и се опълчиха срещу мен, за да ме отстранят. Първият опит бе направен и той е описан в «Изгревът», том IV, стр. 614–645. И оттогава не са спирали. И всичко си реализират. А защо? Защото подведоха и излъгаха стотици хора и ги отклониха, и връщане за тях няма в този им живот. В никакъв случай. Те са вечно отклонени.

69. Така че сега е времето на Предателите. Никой не може да ги спре, защото зад тях стоят онези, които са заблудени и отклонени. Сега е времето на Отклонението. То се управлява от Духа на Заблуждението. И той има право да се прояви. Той не може да се спре. Ще стоим отстрани и ще гледаме.

70. Ще се яви някой и ще каже: «Какъв е този език?» Езикът ми е точен. Ето защо. В «Паневритмията» от 2004 г. на стр. 7–8, в «Предисловие», се опитват да цитират извадки от «Изгревът». Но това се прави без мое разрешение. Това се укрива от мен, че са докарали въпросните снимки отнякъде и от някого си. После, не се излисва цялото име на «Изгревът». Не са цитирали името на съставителя. А това се прави навсякъде. А защо? Защото мен не трябва да ме има. Но, ако мен ме нямаше, нямаше да го има «Изгревът». А онези, които са съставили тази «Паневритмия», изобщо не са чели «Изгревът», и особено онези етапи, през които преминава Паневритмията. Ето защо аз сега описвам тези етапи. И езикът трябва да бъде точно такъв. Той си е на мястото. Според хората, които са отсреща.

71. Говори се за снимките. Та кой ви каза за тези снимки, че съществуват? Нали това бях аз, а не някой друг. Излъгаха ме, изиграха ме, обраха ме, и сега тържествуват чрез това издание. Да, това е тържеството на предателите. А имената им са посочени в изданието. Ето затова е такъв моят език. По друг начин не може. Убедихте ли се? Та, аз сега трябва да ги съдя за тези снимки, защото те нямат право на публикация върху тях. Аз имам документ за това. Е, да ги съдя ли пред съда на държавата? Аз ги предавам на съд пред Онзи, Който съществува в Невидимия свят в Школата на Учителя. И Той ще отсъди чрез Правда.

72. И понеже говорим за тези снимки, то те бяха публикувани в «Паневритмия» от 2004 г., за която говорихме. От мен криеха, защото мен ме няма, според тях. А трябваше да ми се предадат лично. Но те си служат с лъжа и кражба още от самото начало. В Предговора на съставителите от стр. 6 се говори, че тези снимки са се издирвали от години. Но кой ги е издирвал и кой води борбата за тях – не се споменава. А защо? Защото крадат и след това се стараят да няма следа. А кражбата идва чрез семейство Гобо и преминава чрез тях. Как така? Ето, понеже има много пропуски и грешки в тяхната «Паневритмия», то те са си пуснали един допълнителен лист за грешките, като там отбелязват, че са получили снимките именно от семейство Гобо. Нещо това да говори за лъжа и подлост? Ето защо всичко, което съм написал и издал в «Изгревът», сега го показвам, за да се знае. И да се помни, защото предателството идва от вчера, преминава през днес и продължава до утре.

73. В предисловието на «Паневритмията» от 2004 г. изобщо се крадат материали от «Изгревът», без да се вземе разрешение от съставителя, т. е. от моя милост. А съставители на тази «Паневритмия» са Ина Дойнова и Георги Петков от Габрово. Георги Петков е същият, у когото бяха оставени негативите на Васко Искренов, заедно със снимките – според Борис Николов и неговото тефтерче. А всичко, което бе записано там, аз съм го проверил, и всичко бе точно записано, но материалите не дойдоха при мен, а ги откраднаха злосторниците, чиито имена са описани в «Изгревът». За да видите какво е положението, ще ви предоставя едно негово писмо от 29.VIII.1992 г. Там ще прочетете за снимките. То ще бъде в точка 76.

74. В това писмо от 28.VIII.1992 г. се говори за куфарите с непечатаните беседи. За тях виж «Изгревът», том III, стр. 205–206. Тези куфари изчезнаха и досега – 2005 г., никой не знае къде са. А може да са попаднали в милицията и да са унищожени. Няма ги. И понеже всичко е завързано във верига, Георги Петков участвува в издаването на промененото и редактирано Слово на Учителя от Лалка Кръстева. А това ще научите от двете писма, които съм му ги изпратил препоръчано и съм ги публикувал в «Изгревът», том IX, стр. 764–769 и стр. 775–781. Прочетете ги, и ще видите, че последователно и целенасочено се върви в една и съща посока на отклонението и предателството. А защо? Защото са завързани в една верига отвътре последователно всички, и онзи, който ги е приковал във верига, щом я дръпне и изтегли, то повлича всичките. Ето това е механизмът на веригата.

75. В Габрово бе първото място, където се почна атаката срещу Учителя. Там се издаде едно списание «Йога», на чиято корица бяха сложили портрета на Учителя и отдолу бяха написали «Йога». А вътре бяха публикували портрета на Учителя, така че лицето му бе пробито от онези телчета, чрез които се подвързва списанието. Това е финалът на първото предателство. А за това виж «Изгревът», том I, стр. 267–274, а за това списание – на стр. 273–274. Трябва да прочетете тези неща, за да знаете откъде тръгна предателството по всички направления, та се стигна до «Паневритмия» 2004 г.

76. Писмо на Георги Петков от гр. Габрово от 28.VIII.1992 г. до Вергилий Кръстев от София

Габрово, 28.VIII.1992 г.

Здравей, брат Вергилий,

Преди всичко се извинявам, че така късно отговарям на писмото ти, но когато то се е получило, аз вече бях на Рила и се завърнах едва сега.

Писмото ти го прочетох с интерес, както и цитираните в него факти. Неточностите обаче се отнасят по въпросите, които засягат моя милост. Мисля, че вече веднъж ти писах това, но още веднъж нека внесем уточнение. Тука, в Габрово, съхранявахме 6 куфара с братски неща. Те бяха съхранявани на тавана на наша сестра, понеже у дома беше прекалено опасно. Понеже бяха такива годините, аз не съм ровил куфарите и не съм правил опис на тяхното съдържание, защото те не бяха мои и не отговаряше на нашите принципи. Може би си прав за това, което казва брат Борис, и може би в тези куфари да е имало споменатите от теб негативи. Аз не мога нито да потвърдя, нито да отрека този факт, защото не знам съдържанието на куфарите. Въпросът е в това, че към края на седемдесетте години брат Борис си поиска обратно куфарите и те му бяха върнати незабавно. Не ми е известно къде сега са тези куфари. Всичко, което ти пиша, подлежи на проверка и аз мога да ти го докажа, понеже виждам, че в твоето писмо изразяваш известно недоверие към мене. Сестрата, където се съхраняваха куфарите, си замина, но нейният син със семейството си е жив и здрав и той може да потвърди фактите. Той има лека кола и именно той, с неговата лична кола, докара «беседите» (или по-скоро – куфарите) в Габрово, и след това той ги върна на брат Борис. Той симпатизира на Братството и свърши добра работа. (Той е брат на Маргарита, която сега живее в Париж и която може би познаваш.) Ето и неговия адрес (той ми е съсед): 5300, Габрово, ул. «Любен Каравелов» 35, бл. «Здравец», ап. 10, Енчо Енчев.

Можеш да му пишеш или да се срещнеш с него и да уточниш фактите, и да спрат нелепите и непотвърдени обвинения към мене. Аз мисля, че ние сме сериозни хора и не бива да говорим чути-недочути неща. Аз още веднъж ясно и определено ти казвам, че негативите (или снимките) на В. Искренов не са у мене и никога не съм ги виждал. Много бих се радвал, ако се намерят, и бих съдействувал всячески за това, тъй като те биха послужили за уточняване на Паневритмията, а ние всички желаем това.

Що се отнася до цитираните от теб 500 писма на Учителя, за първи път чувам от тебе за това. Много се радвам, че има такива и че са запазени. По този въпрос: на мене никога не са ми предавани такива писма, нито от брат Борис, нито от брат Кралю или Милка, и ти би могъл да провериш това, вместо да ме обвиняваш. Аз и наистина имам предадени десетина писма, които обаче нямат никаква връзка с цитираните от тебе – те са ми предадени от съвсем други хора, нямащи нищо общо с горепосочените. Такива единични случаи на писма вероятно се срещат и на други места и е съвсем невероятно всички те да бъдат от «твоите». Още веднъж съвсем определено казвам, че никога не са ми предавани от «твоите» писма и изобщо не съм ги виждал. Впрочем, аз се надявам, че скоро цялото наследство на Учителя ще бъде събрано на едно място за съхранение и братски надзор, и ще съдействувам според силите си за това.

Що се отнася до публикациите за Учителя в сп. «Йога», вярно, е че има и пропуски, неточности и недомислия, но принципно не виждам нищо лошо в идеята. Напоследък за Учителя се публикуваха статии в какви ли не списания и вестници, а сп. «Йога» е все пак духовно списание. Между впрочем съставителите подходиха с голяма отговорност, специално искаха от нас разрешение за това и направиха каквото можаха. Допуснатите пропуски са от незнание, но нека не ги съдим така строго за това. Те уважават много Учителя и го направиха именно от уважение, а не с цел някаква задна мисъл. Винаги съм се учудвал, че има хора, които не виждат голямото, доброто, светлото в една идея, а непременно търсят недостатъците и негативното. Това в никакъв случай не съответства на завета, който ни остави Учителят.

Изразявайки пожелание за по-добро и по-ползотворно сътрудничество в бъдеще, ти пожелавам всичко хубаво и светло.

С поздрав: Жоро*

77. И накрая трябва да документираме излизането на «Паневритмия» през 2004 г. Към нея се прибавя един допълнителен лист, който се продава с книгата. Това е лист за допуснатите грешки в тази «Паневритмия». И за да не се изгуби след време този лист, то аз го публикувам. А защо? За да видите какво е пропуснато, какви са грешките, кои са съставители на тази «Паневритмия» и откъде са дошли снимките. Така че спокойно се запознайте с този лист. Ето, виждате ли, че всичко си идва на мястото. Предателите застават плътно до своята «Паневритмия». И така ще вървят и в бъдеще. За тях спиране няма да има. Пътят им е определен. Те ще живеят вечно в своя път.

78. ДОПУСНАТИ ГРЕШКИ**

Издателството и екипът, подготвил книгата, поднасят своите извинения за допуснатите грешки.

1) На стр. 24 в края на текста липсва следният пасаж:

Свободата – това е разкриване на великите съкровища, които крие човешката душа в себе си. При свободата тя поема ръководството. Свободата – това е рухване на всички окови, тесни схващания, заблуждения, и влизане в необятните простори и възможности, които крие човешкият дух в себе си. Свободата – това е отваряне на красиви перспективи за възход и постижения.

7. Космична Любов. Човешкото съзнание в своето развитие се превръща в любов. Космичната Любов обхваща всички гореспоменати сили; тя ги носи в себе си. Те са неин израз. Космичната Любов днес се ражда в човешкото съзнание като ново прозрение за същината на живота. Тя е излизане от смъртта и влизане в живота; излизане от живота на сенките и влизане в живота на една велика реалност – идване до изворите на самия живот. Тя е това, което примирява всички противоречия, което побеждава всички препятствия. Тя е възкресение.

Само онзи, който има чистота на тялото, ума и сърцето, ще разбере какво нещо е човешкото щастие, какво нещо е Космична Любов. Когато човек влезе в царството на чистотата, през сърцето му протичат кристалните животворни струи на Космичната Любов!

Паневритмията е музикален и пластичен израз на тия изгряващи сили. По този начин тя спомага за тяхното възрастване в душите и в живота.

Така тя подготвя пътя за новия красив живот, който иде – на свобода, справедливост и разумност, на хармония, братство и свобода, на Космична Любов.

2) На стр. 65 са разменени текстовете под снимките – текстът под дясната снимка е от гърба на лявата и обратно.

3) На стр. 109 снимката от фиг. 1.2. е неправилна. Пляскането трябва да стане след по-високо изнасяне на ръцете нагоре (наклон нагоре 45 градуса), малко по-напред и малко вляво.

4) Пропусната е и следната информация:

Тази книга съдържа:

Първи дял на Паневритмията – 28 упражнения, от оригиналния текст на Ярмила Ментцлова, Мария Тодорова, Елена Андреева, Катя Грива от 1946–7 г.

---

* Жоро – Георги Петков от гр. Габрово.

** Това е допълнителен лист, който е добавен към «Паневритмия» от 2004 г. Той се раздава заедно с книгата. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

Втори дял – «Слънчеви лъчи», от единственото издание от 1942 г.

Трети дял – «Пентаграм», от «Паневритмия» под съставителството на Крум Въжаров и Мария Митовска, София, 1993 г.

Използван е фотоархивът на Ярмила Ментцлова, Мария Тодорова и д-р Жеков.

Фотограф на съвременните снимки – Живко Стоилов
На снимките – Севлия Цуцекова и Ясен Даскалов
Предпечатна подготовка – Иван Джеджев
Компютърна обработка на фотосите – Живко Стоилов

Изказваме сърдечна благодарност на семейство Гобо от Франция за любезно предоставения фотоархив на Ярмила Ментцлова.

79. Аз съм напълно убеден, че ще дойде време да се публикува истинската Паневритмия. Няма такъв случай в Школата на Учителя, където при всеки случай да няма разврьзка. Аз съм описал хиляди такива случаи в поредицата «Изгревът». Няма случай, когато се нарушават окултните закони, да не се задействува законът на Правдата чрез Божието възмездие. Аз доживях да видя всичко това. И трябва да доживея да видя окончателната разврьзка с историята на Паневритмията.

80. А каква ще бъде ролята на Предателите тогава? Те няма да изчезнат. Те ще съществуват, както чрез своите издания, така и чрез своя Братски съвет, асоциации и тем подобни. Целта им е да направят от Учението на Учителя организация и след това – религия. А преди това ще променят Словото на Учителя, както и Песните на Учителя и Паневритмията на Учителя. Ето това е техният план. Този техен план се изпълнява много точно повече от сто години. А особено след новата епоха от 1990 г. за следващите 45 години, до 2035 г.

81. Целта на това изложение е ясна. Да се покаже историята на различните етапи, през които преминава Паневритмията. В следващия раздел съм дал приложение къде и в кой том от «Изгревът» присъствува Паневритмията.

82. Духът на Истината съществува в света на Чистотата. Духът на Паневритмията също там пребивава. Там е създадена и там се играе Паневритмията. Чрез Виделина и чрез Светлина.

83. Учението на Учителя какво представлява? Чистота. **Чистота в мисли, чистота в чувства и чистота в действие. Където е Чистота, там е и Духът. Амин!**

20.06.2005 г. 10,20 часа, гр. София

II. ПАНЕВРИТМИЯТА В «ИЗГРЕВЪТ»

1. Английската кралица играе Паневритмия

Виж «Изгревът», том I, стр. 25–26. Една чудна история за преродените величия от миналото, дошли и облекли се в българско тяло, за да могат да се доберат до Учителя. А освен това, това са преродените личности, които изграждат пирамидата, на върха на която идва, слиза на Земята и застава Всемировият Учител на Вселената – Беинса Дуно.

Виж «Изгревът», том I, стр. 633–634. Без тази страница вие не може да проумеете как е слязъл Учителят Беинса Дуно.

2. Пълководците на миналото

Виж «Изгревът», том I, стр. 33–34. Една поучителна история за преродените пълководци от миналото, които навремето са изпълнявали Божията Воля, а по времето на Учителя в ръцете си не държат вече меч, с който да режат главите на своите врагове, а държат цигулка. Един от тях е и Галилей Величков, който е бил цигуларят на Младежкия Окултен клас и който е свирел на цигулка по време на Паневритмията.

3. Паневритмия в Невидимия свят. Паневритмия в небето над връх Мусала

Виж «Изгревът», том I, стр. 204–206.

Това е посвещение за човешкия ум, защото чрез тази случка ще му се отвори съзнанието и ще се разчупи неговата черупка и оттам ще изскочи не пиле от кокошка, а светлина в ума, за да му се осветлява пътят към Паневритмията. Без този случай вие изобщо не можете да влезете в кръга на Паневритмията. Този случай Методи Шивачев ми го е разказвал лично най-подробно при моите гостувания при него през 1969 г., когато временно бях лекар в Сливенските минерални бани и с автобуса прескачах до гр. Нова Загора, където живееха той и съпругата му Ричка.

4. Паневритмия на Изгрева

Виж «Изгревът» том I, стр. 206–209.

Паневритмията, която Методи Шивачев е видял в небето над Мусала, е вече свалена от Учителя и тя се играе на поляната на Изгрева. Методи идва на Изгрева, Учителят го поставя на пейката в средата на поляната, за да наблюдава как в кръг се движи Паневритмията. И когато Учителят отива при него, за да го пита дали онова, което е видял в небето над Мусала, е едно и също с това тук, което вижда на Изгрева, то Методи казва, че не е едно и също. А отговорът на Методи е на стр. 208–209. Невероятна развръзка за смисъла на Паневритмията. Запомнете я много добре.

5. Думите на Паневритмията – на Олга Славчева от Изгрева и на Асавита от Божествения свят

Виж «Изгревът», том I, стр. 210–213.

Тук е описана невероятната история как и от кого са дадени думите на Паневритмията чрез Олга Славчева. Цялата Паневритмия се основава на зако-

ните на съответствието между идея, дума, музика и движение. И това е реализирано от Учителя. Онези, които са играели Паневритмия, са знаели каква идея тя носи, те са знаели принципите на Паневритмията. Виж «Изгревът», том XIII, стр. 812–814. Музикантите в средата на кръга свирят, а кръгът наоколо се движи, като всички без изключение пеят думите на Паневритмията. Виж «Изгревът», том I, стр. 212–213. Но завистта е нещо много голямо и всички поетеси на Изгрева са желаели да се махнат думите на Олга и всяка от тях да напише нов текст. Тази завист преминава през годините и накрая се явява един, който реализира техните отколешни желания. Това ще спомена по-нататък.

6. Задачата на Ярмила от Учителя и разрешението ѝ от трите сестри

Виж «Изгревът», том I, стр. 213–220.

а) Защо е трябвало да се създаде работна група от три сестри, за да дадат ново описание на движенията на Паневритмията, се вижда от стр. 213–214.

б) Първите опити да се преведат описанията на френски език от Анина Бертоли, която я издава на френски език, но като ги е редактирала. Виж «Изгревът», том I, стр. 214.

в) Неуспешният опит на един брат да вземе негативите, снимките и заедно с текста от трите сестри да сглоби Паневритмията. Този брат е моя милост. Виж «Изгревът», том I, стр. 215–216.

г) А какви са предсказанията на Мария Тодорова за Паневритмията, ще видите в «Изгревът», том I, стр. 216, от точка 1 до 5.

д) Новият текст, направен от Григор (Гришата) Кьосев, при което той обучи своите привърженици, които до днес, когато играят Паневритмия, то те пеят и произнасят текста на Гришата. И така в движещия се кръг едни играят и пеят думите на Олга Славчева, а другите са привърженици на Гришата и пеят неговия текст. На какво ви прилича това? Вижте «Изгревът», том I, стр. 217–219, в точка 6. А този млад брат, който се бори с майстор Борис, е моя милост. Но безуспешно, защото те бяха мнозина, безчет и безброй, а аз бях сам. Това е.

е) Въпросът с темпата на Паневритмията бе разрешен от мен с публикуването на темпата в «Изгревът», том IV, стр. 231. Но докато се дойде до този момент – вижте «Изгревът», том I, стр. 219–220 в т. 7. Днес музикантите, които свирят на Паневритмия, също не спазват темпото. А защо? Защото отхвърлят «Изгревът» и не го четат. А темпата ги е определил лично Учителят и тази история е описана в «Изгревът», том IV, стр. 228–232, 232–233, от Галилей Величков.

7. Паневритмията чрез Духа Божий се оживотворява в Сила и Живот

Виж «Изгревът», том I, стр. 352–354.

Мария Златева разказва, че след Паневритмия заобикалят Учителя и Му целуват ръка, а музикантите свирят «Химн на Великата душа». Учителят дава как да се съкращават упражненията, когато участниците трябва да отидат на работа. А онази, която трябва да оправи гимнастиките, според Учителя е Ярмила Ментцлова. Но тя се проваля впоследствие. Говори се за труда на трите сестри чрез създаване на новото описание на Паневритмията.

8. За упражнението «Пентаграм»

Виж «Изгревът», том I, стр. 372. Дадени са съвети на Учителя за последното упражнение от Пентаграма.

9. Участниците в създаване на Паневритмията.

Виж «Изгревът», том I, стр. 377. Това са Асен Арнаудов и Ангел Янушев.

10. Паневритмия на Слънцето за Изгрева

Виж «Изгревът», том I, стр. 398–401. Кога и как бе създадена Паневритмията от Учителя на Изгрева. Самият процес за нейното създаване в самото начало. Участвуват всички, защото тя е колективен акт на Духа Божий.

11. Песни и танци на Слънцето

Виж «Изгревът», том I, стр. 401–404. Паневритмията – това са песни и танци на Слънцето, пристигнали при нас чрез слънчевите лъчи. Затова мелодията и текстът са свещени и неприкосновени. Животът на Всемира пристига при нас чрез светлината на Слънцето чрез слънчевите лъчи. Освен танца на Паневритмията, те – слънчевите лъчи, донесоха много песни за Слънцето. Виж «Изгревът», том I, стр. 403.

12. Паневритмията на Учителя и българският народ

Виж «Изгревът», том I, стр. 494–507.

а) На какво се основава Паневритмията?

б) Ролята на Любомир Лулчев – «Изгревът», том I, стр. 495–497, да издействува от секретаря на Министерството на Народната просвета проф. Борис Йоцов разрешение за курсове по Паневритмия от страна на учителите по физкултура.

в) Ролята на Милка Периклиева за осъществяване на плана за въвеждане на Паневритмията в българските училища – «Изгревът», том I, стр. 498–499.

г) Опити за обучение на един клас от четвърто отделение – «Изгревът», том I, стр. 501–502.

д) Обучение на учителите по физкултура по Паневритмия в Диана-Бад – «Изгревът», том I, стр. 502–504.

е) Защо не се раздадоха нотите на Паневритмията на завършилите курсисти и какво означават думите на Учителя: «Времето изтече.» – «Изгревът», том I, стр. 504.

ж) Защо Милка Периклиева не си изпълни задачата – «Изгревът», том I, стр. 504–505.

з) Ролята на Весела Нестерова и конфликтът ѝ с Милка Периклиева кой да бъде ръководител – «Изгревът», том I, стр. 505–507.

и) Кой фактически е провалил това начинание, Милка или Лулчев – «Изгревът», том I, стр. 507.

Това описание от Николай Дойнов бе направено по моя идея и изискване от мен да опише защо не се е провела Паневритмията в българските училища.

13. Кога и как бе създадена Паневритмията

Виж «Изгревът», том I, стр. 550–556.

а) Първият опит за даване на упражнения по Паневритмия е след събора през 1927 г., но понеже им е било трудно, то Учителят преустановява работата. А защо? Защото не са могли да си сменят местата при упражненията.

б) Първата песен «Изгрява Слънцето» се дава 1922 г. с движения. Когато Учителят през 1934 г. излиза на поляната и започва да дава Паневритмията, то тази песен се включва заедно с упражненията от 1927 г. – «Изгревът», том I, стр. 551.

в) Песента «Сила жива, изворна, течуща», макар че е записана, че се прави на два тласъка отдолу нагоре, то трябва да се играе като цяла фраза, наведнъж, както е музикалната фраза, без прекъсване. – «Изгревът», том I, стр. 551. Описано е защо е станала с два тласъка.

г) От 1928 г. Учителят започва да дава нови упражнения, при което са знаели мелодията им. – «Изгревът», том I, стр. 552.

д) Ролята на Катя Грива и 5–6 други сестри, на които Учителят е предавал Паневритмията (стр. 552). Има запазени снимки от онова време, където е видно как Учителят ги обучава в салона и сестрите играят.

е) Защо Учителят играе едно упражнение, а кръгът на Паневритмията играе друго, което е видно от някои запазени снимки? – «Изгревът», том I, стр. 553.

ж) Цялата Паневритмия – музика и движение, е от Учителя. Има само една разработка на Ангел Янушев в упражнението «Колко сме доволни». Тя започва от «Въздух дишам, благодат» («Паневритмия», София, 1941 г.) Но не всякога са я пеели и играели. Но Учителят я одобрил и е отпечатана в малката «Паневритмия» от 1941 г. – «Изгревът», том I, стр. 554.

з) Етапите при изучаване на Паневритмията и групата от трите сестри за ново описание на упражненията – «Изгревът», том I, стр. 555.

и) Към текста от трите сестри с приложение от Елена Андреева има скици на упражненията, направени от художничка. Те са предадени на Анина Бертоли, която ги издава на френски. И в момента те съществуват като приложение към нейната Паневритмия.

14. Протоколът за Паневритмията от 27 май 1990 г.

Намира се в «Изгревът», том I, стр. 628–631.

15. Паневритмия на Рила при поляната на езерото Бъбрека

Виж «Изгревът», том I, стр. 42–43.

Музикантите свирят в средата на кръга, Паневритмията се движи и през цялото време са застанали в една редица 50–60 коня, стоят мирно, наблюдават и размахват само опашките си, за да се предпазват от конските мухи. Това тяхно поведение според Учителя им отрежда мястото при следващия си живот да се родят като човеци. С тази картина завършваме прегледа на «Изгревът», том I.

16. Паневритмията

Виж «Изгревът», том II, стр. 263–266.

а) Как отначало се създаде Паневритмията? Първом Учителят дава мелодията, а след това – упражненията. Олга Славчева написва думите.

б) Идеята за Пентаграма е дадена от Цочо Диков (Ракитски). Знаеше се от работата на 5-те сестри от Класа на Добродетелите, че Пентаграмът се движи и всяка една сестра всеки пореден месец застава на върха на Пентаграма, като представител на някоя добродетел.

в) «Слънчеви лъчи» – музиката и движенията са от Учителя, а текстът е от Весела Нестерова.

г) Работната група и снимките на отделните упражнения са укрити и не се знае къде са в момента. Укриват се нарично, за да може да се отпечатат и други «Паневритмии», които имат за цел да разрушат истинската Паневритмия.

17. Последната Паневритмия с Учителя на връх Мусала: 22.VII.1940 г.

Виж «Изгревът», том IV, стр. 52–61.

Може ли да се свири Паневритмия на Мусала от една цигулка и как се чува звука и при какви условия – това е едно разрешение от Учителя. Виж «Изгревът» том IV, стр. 57.

18. Паневритмия – студия.

Виж «Изгревът» том IV, стр. 225–232.

Тук са посочени проблемите и условията за добро изпълнение, както и изискванията (стр. 229). Най-важният проблем е за темпата на Паневритмията, което е дадено на стр. 231, а кой ги е определил, ще прочетете на стр. 232 в Забележката на съставителя. До днес никой не спазва темпата. А защо ли? Защото отхвърлят «Изгревът» и музикантите не са чели «Изгревът» и всички проблеми, които изнасяме, те не ги познават и не знаят, защото няма откъде да знаят. Просто няма. Нали това е целта – да се загуби и затрие всичко и да не остане следа. Но се явих аз, за да го отпечатам и да запазя следата.

19. Учителят за Паневритмията

Виж «Изгревът», том IV, стр. 232–233.

Тук са посочени някои изказвания на Учителя, с което се обяснява какво тя представлява и кому може да служи и че е много опасно и е велико оръжие. Ето защо трябва да се внимава накъде ще се насочи. Същото срещаме и в «Изгревът», том XVI на Пеню Ганев, стр. 756.

20. Защо не се приложи Паневритмията в българските училища

Виж «Изгревът», том IV, стр. 301–302.

Причината да не се приложи Паневритмията в българските училища не е в един човек, в двама или трима душии. А това са сили на противодействия, това е цяла верига и всяка халка е закачена за друга, като зад всяка халка стои човек, завързан отвътре и отвън. Това е причината от вчера, днес и утре. Ще може ли да се приложи? Може, но още не е дошло времето и човекът, който да го организира. Аз познавам кой е този човек. И той е изпратен точно за това. Но ще се чака. Не е дошло времето за това. Времето трябва да се отвори и да създаде условия за това.

21. Как да се играе Паневритмията?

Виж «Изгревът», том IV, стр. 332–333.

Тук се споменава за т. нар. «порти», т. е. между двойките трябва да има една ръка разстояние, за да не влизат през тях тъмните сили и да изсмукват енергията от Паневритмията. Посочва се как да се играе упражнението «Аум» и как да бъде ръката леко свита с длан напред. Виж «Изгревът», том XI, снимката до стр. 593 и том XX, снимка №48.

22. Илия Узунов

Виж «Изгревът», том IV, стр. 582–585.

Идеята на Илия Узунов за отпечатване на «Паневритмия», като основното е нотният текст с думите и упражненията, а отдолу да бъдат сложени снимки, които да показват отделните фази на упражнението. Аз работих с него. Но той така бе устроен, че хващаше някоя идея, но не можеше да я свали, и още повече – да я реализира. Така бе устроен. И накрая се провали. Аз го спасих, като му публикувах опитностите, които бях записал от него. А неговата «Паневритмия» чака времето си, за да се публикува, защото има много работа по нея. А тя ще бъде много ценна. И ще чака реда си – преди нея има други.

23. Как беше дадено паневритмичното упражнение «Лъчите»

Виж «Изгревът», том VI, стр. 54, № 37.

Всеки един присъствувал на Изгрева е взел участие в процеса на предаването от Учителя на упражненията по Паневритмия. Както кръгът има 360 градуса, така всеки един е участвувал и заемал част от този кръг. За някой, който е присъствувал за кратко време, хордата от линията на кръга може да е 1 градус, но за други да е 5, 10, 20 градуса. Тук предаваме един случай как Учителят предава упражненията от «Слънчеви лъчи». Има и други представители на Изгрева, които също са участвували, но всеки един от тях е бил на строго място и на определено време по хода на дъгата на окръжността, по която се движи колелото на Паневритмията. И като съберем техните разкази и ги подредим, ще опишем и ще свържем окръжността и кръга на Паневритмията с нейната история.

24. Как заучавахме и упражнявахме Паневритмията

Виж «Изгревът», том VI, стр. 54–55, № 38.

Наталия Чакова описва обстановката, при която са давани упражненията от Учителя, и че те почти са изучавани вечерно време под голямата лампа на Изгрева. Виж «Изгревът», том XVI, снимки 46а, 46б, също и в том XX, снимки №6, 7, 8, 10, 11, 12, 13, където се вижда тази голяма лампа, поставена по средата на поляната. А защо вечерно време? Тогава всички се прибират на Изгрева, които живеят там. А през деня работят и се движат в града.

25. Питката кашкавал и «Слънчевите лъчи» от Паневритмията

Виж «Изгревът», том VI, стр. 258–261, № 19.

Предаването на упражненията «Слънчеви лъчи» от Учителя започва със свалянето им от Невидимия свят на Земята и чрез упражненията се разрешават човешки съдби и драми на Неговите последователи – стр. 260. А защо? Всеки един е част от кръга, очертаващ Изгрева. Целта е с неговия живот да се включи в кръга на Паневритмията.

26. Човекът, който искаше да разтури и спре Паневритмията

Виж «Изгревът», том VI, стр. 269–272, № 24.

Един от многото случаи на човеците в България да спрат Паневритмията, независимо откъде идват и при кого живеят и чии са родственици. Много случаи са описани, а други чакат реда си, за да бъдат включени в «Изгревът». Но дойде времето, когато комунистическата власт я забрани след процеса срещу Братството през 1957/1958 г. И след това дойде Възмездието, и империята на СССР се разруши отвътре за броени месеци през 1989 г. Точно така по време и по място, както бе определил Учителят. Бяхме живи свидетели, защото живяхме по това време под законите на тази империя.

27. Ярмила Ментцлова и Паневритмията

Виж «Изгревът», том VI, стр. 351–354.

Това е разказ на Крум Въжаров за Ярмила, която е била негова съпруга и която за пръв път е чула как музиканти свирят Паневритмията. Тя е станала и е започнала да изпълнява точно упражнение след упражнение под звуците на музиката, без да е учила Паневритмия. Това е било изумително не само за самата нея, но и за останалите. Тя е трябвало, според Учителя, да оправи Паневритмията от нейните грешки, оставени от последователите Му. Но не успя. А защо? Защото замина за Париж и там се провали. Вж. «Изгревът», том VII, стр. 652, 660–661; том VIII, стр. 558–559; том XXI, стр. 977–980

28. Кога и как се играе Паневритмията

Виж «Изгревът», том VII, стр. 116, № 46.

Георги Йорданов разказва, че всеки ден са играели Паневритмия, но не цялата, защото са ходели на работа. А само в неделя се е играела цялата Паневритмия на Изгрева в София.

29. Вратите на Паневритмията

Виж «Изгревът», том VII, стр. 153–155.

Отново се поставя въпросът за разстоянието между играещите двойки, че трябва да има между тях една ръка разстояние. По-голямо разстояние между двойките довежда до отваряне «**вратите**» на Паневритмията, през които изтичат космически сили, които се поглъщат от Черната ложа. Учителят е казвал: «Затворете портите!» Често е повтарял, но малцина са Го слушали. Навремето българските къщи са били оградени с големи дувари и отпред е имало голяма дървена порта, отвътре залостена с големи дървета надлъж и нашир.

30. Паневритмията и нейните порти

Виж «Изгревът», том VII, стр. 323–324.

Да няма повече от една ръка разстояние между играещите двойки, защото се получават врати и през тях влизат чужди духове и крадат от силата и енергията на Паневритмията.

31. Необикновената Паневритмия

Виж «Изгревът», том VII, стр. 552.

Тодора сънува сън, че Изгревът е пълен с хора и играели Паневритмия, и то Пентаграмът. Разказала съня си на Учителя. Казал й: «Всичко това ще стане, но не знам на коя Нова Година.» На 31.XII.1944 г. е погребението на тялото на

Учителя и те с него преминават и обикалят цялата поляна там, където се е играела Паневритмията. Та, това е била необикновената Паневритмия от съня на Тодора, която се е играела на 31.XII.1944 г.

А за сватбата на «Големия брат» и последната му Паневритмия вж. в «Изгревът», том I, стр. 312–313, стр. 315–316.

32. Небесната Паневритмия

Виж «Изгревът», том VII, стр. 622–623.

Това е един преразказ на Радка Левордашка за случая с Методи Шивачев, който е гледал небесната Паневритмия на връх Мусала.

33. Паневритмия в Париж

Виж «Изгревът», том VII, стр. 660–662.

Разказ на Анина Бертоли за отпечатването на френски на «Паневритмията» с рисунки, предадени от Елена Андреева.

34. Паневритмията и песните на Учителя

Виж «Изгревът», том VIII, стр. 206–213, №15.

Това е разказ на Димитър Грива за онези времена, когато е разработвал Паневритмията за оркестър. Неговият опит в Монте Карло за изпълнение, когато в България властите не разрешаваха тази музика и горяха беседите със Словото на Учителя. Накрая тази негова оркестрация се записва в София от български музиканти в зала «България».

35. Асен Арнаудов и Ангел Янушев

Виж «Изгревът», том VIII, стр. 319–320, №13.

Катя Грива описва за двамата музиканти, че са взели участие в записване музиката на Паневритмията. Но за жалост тя не дава подробности в своите бележки. По онова време, 1965–1972 г., имаше към 10 студенти в Музикална Академия, т. нар. последователи на Учителя, но никой от тях не отиде при нея да и запише гласа с изпълнение на песните на Учителя и да я разпитва за Паневритмията и да заснемат как тя играеше Паневритмията. Това не го направиха. А защо? Защото не бяха изпратени за тази работа, а за нещо друго. А онова друго днес се вижда. А то е пълен техен провал. Това аз днес виждам.

36. Паневритмията

Виж «Изгревът», том VIII, стр. 350, № 1.

Това са спомени на Катя Грива за Паневритмията, как Учителят е играел и давал упражненията.

37. Паневритмията

Виж «Изгревът», том VIII, стр. 366–367, № 26.

Едно указание на Учителя към Димитрина Антонова, която е била детска учителка, че упражненията са хубави за децата. Повторил й го е три пъти!

38. Преводи на английски – Слово и Паневритмия

Виж «Изгревът», том VIII, стр. 494–497, № 38.

Веска Величкова, която бе професионален преводач от немски и английски език, беше и музикантка, разказва за опитите на нейното поколение в тези преводи. Досега са несполучливи. А причините ще научите от нея.

39. Отворено писмо на Виола Йорданова от САЩ във връзка с издаване на Паневритмията на английски език

Виж «Изгревът», том VIII, стр. 527–532, № 17, 18, 19, 20.

40. Ярмила Ментцлова

Виж «Изгревът», том VIII, стр. 558–559, № 12. Курсовете по Паневритмия в Париж. Виж «Изгревът», том I, стр. 555–556; том VI, стр. 351–354; том IX, стр. 158–159; том XXI, стр. 977– 980.

41. Анина Бертоли

Виж «Изгревът», том VIII, стр. 559–561, № 13. Опитите на Анина Бертоли в Париж да се обучават и играят Паневритмия.

42. Филмът за Паневритмията, направен от Георги Парлапанов*

Филмът е оставен в архива на Анина Бертоли, впоследствие взет от семейство Гобо. Този филм се задържа, после му се правят презаписи, а след години се включва чужда музика – класическа, като се изхвърля музиката на Учителя. А защо? Виж «Изгревът», том VIII, стр. 577, точка 9, стр. 578, точка 8, стр. 584, стр. 589–590.

43. Как се създаде Паневритмията

Виж «Изгревът», том IX, стр. 156–159, стр. 385..

Елена Андреева разказва: Паневритмията започва да се предава 1927 г. след Събора на Изгрева. Но се спира, понеже им е било трудна смяната на местата. А песента «Изгрява Слънцето» е дадена през 1922 г. Също за песента «Сила жива, изворна, течуща» се играе, както е цялата музикална фраза – наведнъж, а не на тласъци. Така е останало, защото те са седяли на столовете си и с ръцете са отигравали това упражнение и не са могли да си разгърнат добре ръцете. Това е причината. Друга няма.

44. Паневритмия на Рила

Виж «Изгревът», том IX, стр. 383–384, стр. 385.

Паневритмия на 7-те рилски езера се е играела на I, II, III езеро, Езерото на Чистотата и Бъбрека. Аз подавах снимките от тези Паневритмии на Елена Андреева и тя разказваше. А аз записвах разказа й на магнетофон.

---

* Снимката на Георги Парлапанов е в «Изгревът», том VIII, снимка № 34. На нея се вижда Учителят, изправен до Него е Тодор Маринчевски, а до него с бялата винтяга е Георги Парлапанов. Значи има го. Направил е филма. А сега го няма. Как така? Ето така. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

45. Защо не се издавава още истинската Паневритмия

Виж «Изгревът», том IX, стр. 781–783. Тук съм дал по томове и страници указание къде се намира материал за Паневритмията. Споменал съм за последното предателство към протокола за Паневритмията от 27 май 1990 г. на стр. 781, точка V. Съобщавам, че негативите на Васко Искренов са у Георги Петков от Габрово. Написал съм какво трябва да се направи, за да се възстанови истинската Паневритмия. И накрая съобщавам, че аз разреших да се играе Паневритмия след 1971 г. в София. Написан е целият план, точка по точка. Той трябва да се изпълни, но не е още дошло времето. А това е писано през 1999 г. А днес е 2005 г. Борбата за възстановяване на Истинската Паневритмия продължава. А враговете на Паневритмията работят усилено, издават една след друга променени «Паневритмии».

46. Още в «Изгревът», том IX, стр. 781–783, написах статията «**Защо не се издава още истинската Паневритмия**» и тя е публикувана през 1999 г. Там съм дал справка за Паневритмията по томове и страници от том I до том IX. Но без никакъв ефект. А защо? Защото отхвърлят «Изгревът» и лично моя милост. Не го купуват, и още по-малко – не го четат. А откъде ще знаят? Няма откъде. Рано или късно ще се принудят да го признаят, когато отклонението ги препрати до бездната на незнанието и опорочението. Те сега вървят по този път и връщане назад няма.

47. В «Изгревът», том IX, стр. 857–859, съм написал една статия: «**Как трябва да се изучава музиката на Учителя Дънов**», в 12 точки. Без да се изпълняват тези 12 точки, музикантите не могат да имат никакъв успех. А в точка 11 съм отбелязал какво трябва да се направи, за да се издаде истинската «Паневритмия». Прочетете я!

48. В «Изгревът», том XIII, стр. 467–469 ще научите **как са се разучавали «Лъчите»** от Паневритмията и как в упражнение №10 – «Летенето», накрая се прави трептение на китките на ръцете. Точно така, както каца една птица и си прибира крилете, то има трептение на перата (стр. 468).

49. В «Изгревът», том XIII, стр. 474–475 се разказва **как са се давали «Лъчите»**. А на стр. 474 се описва как се прекръстосват краката, но не опънати, а леко подгънати. А на стр. 475 отново се говори за упражнение № 10 с трептението на китките при завършването на упражнението. Милка Говедева лично ми показваше това трептене на китките и ръцете, както и прекръстосването с леко подгънат крак. Това го е знаела, защото е присъствувала. Но сега не го приемаха. А защо не го приемаха? Защото някои им заповядваха да го отхвърлят.

50. Принципите на Паневритмията и силите на Разрушението чрез Духа на Заблуждението

Тук са дадени принципите на Паневритмията. Принципите се отнасят за Божествения свят. Те са свалени оттам. А Духът е Онзи, Който движи Паневритмията в един Космически кръг чрез Слово, музика и движения. Духът на Паневритмията движи тези 7 принципа. А те са дадени в «Изгревът», том XIII, стр. 810–812.

51. Какво направи Духът на Заблуждението чрез Силите на Разрушението с филма за Паневритмията

Виж в «Изгревът», том XIII, стр. 812–815. Този, Който даде Паневритмията като хармония между музика, Слово и движение, като принцип на Единство между Битието и човека, е Христовият Дух. А защо? Защо Христовият Дух обединява Небето и Земята, обединява Битието и Небитието чрез музика, Слово и движение. Амин!

52. А как се е родила Паневритмията?

Духът ражда идеята и как тя слиза от Божествения свят и се реализира чрез Духа Божий, чрез Духа Христов, чрез Духа Господен, ще видите в «Изгревът», том XV – в «Посвещението», на стр. 2–3, в точките 1–6.

А как действува Духът на Паневритмията като принцип, като закон, като факт, като сила и като многообразие чрез Единство, ще видите в «Посвещението» на «Изгревът», том XV, стр. 3, в точките 7–9.

53. Опитът за въвеждане на Паневритмията в българските училища по времето на Учителя

Този опит е описан в «Изгревът», том XV, стр. 336–344, под надслов: «Паневритмията на Учителя и българският народ».

54. Бистрица и бъдната Паневритмия

Виж «Изгревът» том XV, стр. 888–890.

55. Паневритмията – хармония на Духа чрез мелодия, текст и движение

Виж «Изгревът», том XV, стр. 911–918.

56. Как да се запази чистотата на Паневритмията

Виж «Изгревът», том XV, стр. 919–922.

57. Пентаграмът в Паневритмията

Виж «Изгревът», том XVI, стр. 62–63.

58. За Паневритмията

Виж «Изгревът», том XVI, стр. 756. Това е най-важната страница за приложение и запазване Чистотата на Паневритмията. По-силно изказване на Учителя не съм срещал и не може да съществува. Научете го наизуст и си го повтаряйте, преди да тръгнете да играете Паневритмия.

59. Защо се променя Паневритмията

Приложени са музикални текстове за доказателство. Вж. «Изгревът», том XXI, стр. 982–987.

III. ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ НА ИСТИНСКАТА ПАНЕВРИТМИЯ

1. По какъв начин може да се възстанови истинската Паневритмия е написано точно по точки в «Изгревът», том IX, стр. 781–783. Това е публикувано през 1999 г., а сега сме 2005 г. Този план важи не само за днес, но и за утре. Но се търси човекът, който да го изпълни. Дано този човек накрая да се яви.

2. През пролетта на 2005 г., месеците март и април, аз реших да задвижа отново въпроса по Паневритмията, като тръгнах последователно да изпълнявам точките, отбелязани по-горе. В разстояние на един месец прегледах моя снимков архив и извадих всички снимки за Паневритмията. Това бяха снимки с Учителя, групови и общи, заснети на различни места на Изгрева и на Рила. Аз не очаквах, че имам такава голяма колекция. Събирана е към 40 години, оттук-оттам, по 1–2 снимки. Днес на кого му трябват тази снимки? И за какво ще ги използва? Само да ги показва ли? Не, те не са обект за внимание. Но в концепцията на програмата на «Изгревът» те са нещо много важно. А защо? Защото те се осветяват със светлината, която идва от «Изгревът», започват да светят и стават светящи и златни. И тогава идва ред на пеперудите и на бръмбарите, както и на птиците нощни, които, като видят светлината, да се нахвърлят върху нея. За това има доказателство, което ще дадем по-късно.

3. И така, със събраните снимки аз отивам при Светозар Няголов. Предварително бях подготвил 30 найлонови плика, бях написал на листчета по номера и заглавията на всички упражнения по Паневритмията. Аз започнах да подавам снимките една по една. Той ги оглеждаше, наблюдаваше, служеше си понякога с лупата и накрая казваше: «Това е.» И аз взимах въпросната снимка и я слагах в плика, в който имаше номера и заглавието на упражнението на Паневритмията. Така работихме два дена от 9 часа до 13,30 часа. Аз повече не можех да издържа. Беше невероятно напрежение. Струпаха се сили на съдействие и противодействие и те бяха фокусирани срещу мен, защото аз бях задвижил тази работа. А освен Светозар, на този етап нямаше кой да ги покаже, да ги разясни и разтълкува. Накрая всички снимки бяха наредени в пликовете по номера и упражнения. Но се видя, че към 4–5 плика останаха празни. За тях нямаше снимки. Аз се озадачих много. Как така да няма? Та този, който ме накара да свърша тази работа, знаеше, че има всичко. После се смутих. Ами откъде да ги търся и да ги намеря? Това го оставих да се разрешава по-късно. Трябваше да дойдат снимки от друго място и някой да ми ги предаде. И затова аз чаках.

4. На следващите два дни от 9 до 13 часа отново работихме със Светозар. Първите два дни бяха за отсяване и групиране на снимките. А сега трябваше отново да се прегледа снимка по снимка и да се напише отзад с молив към кое упражнение да се сложи в плика. Единия ден стигнахме до упражнение № 10, а на следващия ден – до края. Накрая бяха включени още два плика. След Паневритмия всички наобикалят Учителя и Му целуват ръка. А останалите пеят «Химн на Великата душа». Намерихме тези снимки. Да не смятате, че тази работа беше много забавна или приятна за гледане?

Това беше убийствено за мен. Аз едвам издържах. Вие виждали ли сте как диша извадена риба от водата на сухо? Същият бях и аз. А как ли издържа Светозар, аз още му се чудя. Аз не можах да издържа повече от 4 часа работа. А по това време аз подготвях издаването на «Изгревът», том XXI и движех материалите за още няколко тома.

5. След като свърших подреждането на снимките, аз изведнъж видях, че това са много снимки. Колко снимки ли? Не са десетки, а са стотици снимки. А колко стотици, и аз не съм ги броил още. Ще дойде време да ги преброя. Тогава извиках Мария Ташева у дома, за да й покажа снимките. А тя беше режисьорката, която беше направила учебни филми с Ина Дойнова и беше направила филм за Паневритмията на Рила – 7-те рилски езера. Предупредих я, че това е много трудна работа. А тя се усмихва и казва: «Та нали ще гледаме снимки?» Аз исках да й покажа с какъв материал разполагам, защото аз имам план в бъдеще да направя филм по Паневритмия с тези снимки, по музика на Учителя, с аранжимента на Д-р Филип Стоицев. Аз започнах да подавам снимките, и изведнъж над главите ни се изсипаха жерава и огън. Станахме изведнъж фокус и по нас започнаха да изпращат куршуми, шрапнели и ракети от всевъзможни места. Мария Ташева можа да издържи 10–15 минути, като видя 4–5 упражнения със снимките. И се отказа. Измори се. Убеди се, че това не е обикновено гледане на снимки. А че се намира на първия окоп, който е обстрелван с шрапнели от врага.

6. Тогава аз реших заедно с нея да отидем при Ина Дойнова, да видим всички снимки и отново да ги систематизираме по упражнения. В уречения ден бяхме в дома на Ина Дойнова. Аз разположих всичките 32 плика последователно на пода на хола и започнах да нося при нея плик по плик. Ина седеше на дивана, а до нея седи Мария Ташева. Преглеждат бавно снимка по снимка. Мария Ташева понякога става и играе упражнението, да се види дали това се отнася за някоя снимка. И така, от 12,30 часа до 19 часа преминахме последователно всички снимки. Аз седях на един стол, а на друг стол с гума и молив трябваше да коригирам онова, което Светозар ми бе казал за тях. Приех тяхното мнение.

7. Както при Светозар, така и при Ина Дойнова огънят бе един и същ срещу мен. Някой би казал, че това означава, че ми се противодействува, защото не ми е работа да се занимавам с тези снимки. Не, аз знаех, че това е програма на «Изгревът». И така, имаше някои снимки, които при уточняване при Ина Дойнова се оказаха, че те не са тези упражнения, които ми бе посочил Светозар, а са други. Тогава аз обръщах снимките и на гърба написаното упражнение с молив го изтривах с гумата и написвах името на новото упражнение. И така, снимка по снимка – цели 6 часа, с 20-минутна почивка. Как ли издържах, аз си знаех. Накрая казвам: «Значи Светозар е посочил снимките и те са 75–80% верни.» – «А, не са толкова. Верни са 50%.» А аз не смятам така. После, като отивах при Светозар, му казах, че съм бил при Ина и Мария, да прегледаме снимките. И му разказах всичко. Отначало не му стана приятно, че други са го проверявали. Казвам му: «Слушай какво. Тази работа, която съм задвижил, е много важна, много отговорна и много опасна. Аз трябва да бъда сигурен в снимките. На тоя етап, освен ти и Ина Дойнова, няма кой да даде обяснения. А на мен ми трябваха консултанти.» Разбрахме се, че когато бъда готов с всички снимки, отново ще ги занеса при него, за да ги прегледаме още веднъж. Това е един много труден процес. Как ли ще издържа? Е, това е, което най-много ме смущава. А иначе аз ще се справя, щом работя по програмата на «Изгревът». Дано ми се съдействува.

8. А сега ще обясня кой бе онзи, който ме накара да задвижа тези снимки. В «Изгревът», том XXII, бях запланувал да включа «Паневритмия от Беинса Дуно», написана от Светозар Няголов, издадена през 1999 г. в София. Аз го накарах отново да я прегледа и ако има някои допълнения, да ги включи. Той ми предаде допълненията и аз ги включих и те бяха набрани на компютър. А защо трябваше да включвам неговата «Паневритмия»? Исках в XXII том да събера всичко, което бе публикувал, да направи допълнения където трябва, като към неговия матери-

ал да приложа съответни снимки. И така, аз смятах към неговата «Паневритмия» да приложа към 100 снимки от времето на Школата на Учителя. Но когато започнах да ги отделям, тогава видях, че се яви друг план от Небето за тези снимки. И този план аз сега го следвам. А към неговата Паневритмия ще приложа 8 снимки, от Паневритмията на I, II, III, V езеро и Езерото на Чистотата по времето на Учителя. И то панорамни снимки. За онагледяване и доказателство, че там се е играела Паневритмия. И това бе направено в том XXII, снимки № 113–120.

9. През пролетта на 2005 г. работех по материалите на д-р Иван Жеков, които трябваше да публикувам в «Изгревът», том XXIII. Отидох при Сава Симеонов Стоянов, който бе наследил архива и къщата на Д-р Жеков. Разказах му моя план. А до този момент, есента, месец XI и XII, 2004 г., аз направих два концерта за Темелко Гьорев, за баща му и за пребиваването на Учителя в Мърчаево. А през м. I и м. II, 2005 г. направих два концерта за Йорданка Жекова – спомени от времето на Школата на Учителя. Така че аз бях доказал, че работя за тях. Тогава той ми предостави онова, което имаше за д-р Жеков. Имаше много снимки, на които нямаше кой да обясни кои са тези хора и къде са заснети. Някои снимки бяха разчетени при следващото ми посещение при Савата. Други бяха разчетени от Елена, рождената сестра на Савата, и от Светозар Няголов. А много останаха неразчетени. Към този материал имаше и много негативи, никому ненужни, и затова бяха останали и не бяха прибрани от другиго. Аз ги прибрах, после ги разглеждах, понеже вече бях опознал снимките, които имах. И така, там намерих няколко десетки негативи от Паневритмията на Изгрева, от близък и от среден план. Те след време ще бъдат извадени. И отново ще тръгна по същия път. Първо снимките ще ми разчете Светозар, а после с Мария Ташева ще ходим при Ина Дойнова. Ето това е един дълъг процес на проучване. Без него не може да се мине напред. Дано ми дадат сили да осъществя този план.

10. И накрая, според програмата на «Изгревът», трябва да дойдат оригиналните снимки на Васко Искренов и заедно със снимките, които са разчетени, да подготвя една Паневритмия по снимки. Към всяко упражнение ще бъдат приложени снимки. А освен това ще публикувам и оригинала на описанието на 3-те сестри – Мария Тодорова, Ярмила Менцлова и Елена Андреева. Така трябва да се възстанови цялата Паневритмия. Как ще се възстанови ли? Имам оригиналния текст с обясненията на Паневритмията. Трябва да дойдат оригиналните снимки на Васко Искренов и към всяко упражнение да ги приложим, като започнем с тях, а след това ще следват другите снимки с упражненията. И така ще се работи с три оригинала от написания текст от Елена Андреева, от заснетите снимки на Васко Искренов на упражненията и със снимки, заснети по време на Паневритмията по времето на Школата на Учителя.

11. И както обикновено се случва, онези – противниците на Паневритмията и на програмата на «Изгревът», не спят, а работят денем и нощем срещу нея. Вие знаете ли колко «Паневритмии» са излезли от 1990 г. досега, 2005 г., в България? Вече са 6–7, а до 2010 г. ще станат 10. Нали това е целта – да се множат и чрез тях да се разрушава истинската Паневритмия. Ето, през 2004 г. излезе още една Паневритмия», издание на «Бялото Братство» и сполучиха чрез нея да опорочат снимките на Ярмила Ментцлова и Мария Тодорова, направени от фотографа Васко Искренов*. И досега крият снимките от мен. А те нямат юридическо право да ги държат и да ги публикуват. А защо? Защото авторските права

---

* Изобщо не споменават, че фотографът на тези снимки е Васко Искренов. А защо ли? Отговорете си. Има отговор, и то какъвто не сте очаквали.

са у мен и те ми са предадени лично от фотографа Васко Искренов. Това е неоспорим факт. Аз имам и неговото завещание, написано собственоръчно. За него говорихме преди това.

12. И сега чакам да се освободи Вихър малко, за да ми извади онези негативи, които съм намерил за Паневритмията, заснета от д-р Иван Жеков. И след това тръгвам отново по мъките човешки по познатия път – да издирвам, да подреждам, да сравнявам, да разчитам упражненията. Да не смятате, че това е много лесно! Трудно е, защото има голямо противодействие.

13. А за оригиналните снимки, които ги крият от мен, какво да кажа? Ще кажа следното: **Ще излъчи ли българският народ** един човек достоен, който да ми предаде откраднатите от мен снимки на Васко Искренов? Прилагам извадено на скенер завещанието на Васко Искренов за тези снимки.

Ще се намери ли един човек всред множеството българи предатели и изменници на Паневритмията? Ето, търси се такъв човек. Търси се този човек. Аз го чакам да се яви. Но, ако не се яви, то ще да кажа така: Да живеят предателите!

14. По времето на Школата Учителят Дънов веднъж възкликва така: «Кой ще бъде този народ, който пръв ще приложи Учението на Бялото Братство и на Словото Божие?» Да, кой ще бъде този народ? А Учителят се е родил всред българите. А тях като народ ги няма.

«Кой ще бъде този народ, който пръв ще приложи Паневритмията в своето училище?»

Да, кой ще бъде този народ?

Ето, сега е 2005 г. Изминаха 60 години от заминаването на Учителя Дънов. Няма го този народ. Няма го никъде. А щом го няма, то откъде ли ще дойде онзи човек, който ще ми предаде снимките на Васко Искренов за Паневритмията, за да издам истинската Паневритмия? Има кой да го изпрати, но го няма човекът!

15. Търси се този човек. Да видим дали този народ ще излъчи един доблестен човек. Ако не го излъчи, то тогава ще възкликнем така: «Да живеят предателите на България!» Да живеят предателите на Паневритмията, на Словото Му, на музиката Му и на всичко свято, създадено от Учителя Дънов. А защо да живеят? Ама те съществуват, те са живи и са навсякъде, и те се носени от вълните на победата, и победни фанфари ги посрещат навсякъде. А за нас няма нищо. И за мен няма нищо. Дори и трохи от богатата трапеза няма за мен.

16. Ето един случай от времето на Школата на Учителя Дънов във връзка с предателствата на Изгрева по всички посоки. Учителят бил строг и казал: «**Камък да хвърля на Изгрева, на шпионин ще попадне.**» Да, сега е времето на шпионите. Както по времето на Учителя, така и по моето време. А ще го има и след мене.

17. А ние, малцината, трябва да издържим. Защото за мен има Един Бог, Едно Слово, Един Учител – Беинса Дуно, Една Школа на Всемирното Велико Бяло Братство, Една Паневритмия, Една музика на Учителя и един образ свещен и неприкосновен на Учителя Дънов. Амин.

18. Пред нас е Словото на Учителя Дънов, което е Третият завет на Бога към човечеството.

А след всичко туй върви поредицата «Изгревът», който е книга за Пътя Господен на Третия Завет на Бога към човечеството. Амин!

13,30 ч, 22.06.2005 г.
Вергилий Кръстев

IV. ПРИЛОЖЕНИЯ ЗА ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ НА ИСТИНСКАТА ПАНЕВРИТМИЯ

А. Резюме на сказката върху Паневритмията, изнесена от д-р Филип Стоицев в периода 1946–1947 г.

Б. Бележки на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев

I. Защо се повтаря 4 пъти упражнението «Евера» от Паневритмията.

II. Как бе създадено упражнение № 16 от Паневритмията – «Изгрява Слънцето». И защо се правят опити да се играе погрешно?

III. Как Учителят Дънов разтваря затворения музикален кръг на българите. И кои са тези, които днес отново го затварят. И защо?

IV. «Първият ден на пролетта» – ново откритие. Има 18-и такт без удължение, само един тон. Няма 19-и такт, който се появява в отпечатаната «Паневритмия» от 1938 година. Оригиналът сам си говори.

V. Завещанието на Васко Искренов за предаване на негативите и неговите снимки на Вергилий Кръстев.

А. Резюме на сказката върху Паневритмията, изнесена от брат Филип Стоицев

Драги сестри и братя,

Същественото, което изнесох на тази сказка, се оформи в няколко предложения, засягащи хореографичната и музикалната страни на Паневритмията.

По отношение на хореографичната страна предложих:

1. Да се играят упражненията правилно, защото Учителят е вложил във всяко упражнение дълбок вътрешен смисъл.

2. Да се съберат онези сестри и братя, които са присъствували на раждането на упражненията, за да се изгладят различията по някои движения.

3. През време на играта да не се говори в кръга и в оркестъра.

4. При присъединяване или напущане на кръга да не се прекосява същият.

5. Да се определи за дните без беседи, **точният час на започване играта в зависимост от изгрева на Слънцето**, за да могат всички да идват навреме. Сега се започва в съвсем неопределен час.

6. Учителят е казал, че може да се играят в делнични дни, един ден упражненията, стоящи на четен пореден номер, друг ден – на нечетен. Това внушение на Учителя да се изпълни, защото има следните добри страни:

а) Ще се свършва по-рано;

б) Чиновниците ще могат спокойно да играят и отидат на работа;

в) Не ще се получи даже и след години пресищане от всекидневното повторение на цялата Паневритмия.

7. Да се уреди опреснителен курс по Паневритмия за всички желающи да играят правилно упражненията. Най-малко шест души, които владеят добре упражненията, ще бъдат ръководители на този курс. Курсът ще бъде поне веднъж седмично, на голямата поляна, в определен по общо желание ден и час.

8. Ръководителите на този курс ще останат като постоянни за новодошлите в Братството.

9. Всяка година да се изнася от различни наши приятели по една сказка върху Паневритмията, придружена от образцова демонстрация. Учителят желае Паневритмията да се въведе като метод за работа в училищата, казармите и т. н. Да работим за това.

По отношение на музикалната страна предложих:

1. Да се свири двугласно, като музикантите на Изгрева се разберат коя аранжировка ще се свири временно.

2. Да има поне две групи от музиканти, които да се сменят. 23-ма наши приятели ще дадат съдействието си.

3. Да се свири хубаво, ритмично, чисто. Да се направят няколко репетиции за уеднаквяване темпата.

4. Настройването на инструментите да става в определени кратки паузи през няколко упражнения.

5. Да се възприеме музикалното командване на Паневритмията с тъй наречените сигнали, които и сега се дават от брат Симеонов. Сигналът – един-два начални такта на упражнението, което ще се играе, ще се дава след кратката пауза между две упражнения. Той има двояко значение:

а) ще подсеща играчите кое упражнение следва и

б) че след сигнала ръцете трябва да се поставят в изходното положение на упражнението, ако има такова, защото няколко секунди след сигнала упражнението ще започне без друга команда. Това ще внесе много голямо единство при започване и свършване упражненията.

След сказката и илюстрацията се изказаха няколко души. Пролича у всички желанието тези предложения, в по-голямата си част дадени от Учителя, да се разгледат и обмислят, и ако са в състояние да подобрят качествено играта и музиката на Паневритмията, да се възприемат и приложат в най-скоро време.

Брат д-р Филип Стоицев

Бележка на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев:

Настоящият текст е отпечатан в печатницата на «Изгрева», която е затворена през 1950 г. Така че това е изнесено около 1946–1947 г.

Б. Бележки на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев

I. Защо се повтаря 4 пъти упражнение № 11 – «Евера», от Паневритмията

1. По този въпрос бе споменато в «Изгревът», том XV, стр. 914, точка «Г».

2. Предварително трябва да знаете какво означава отварянето на «порти» в кръга на «Паневритмията». Обикновено разстоянието между двойките трябва да бъде една ръка. Но когато се увеличава това разстояние на 2–3 метра, получава се отвор в кръга на Паневритмията, който Учителят е нарекъл «порти» и това е пробив. А целта е в този процеп и чрез тази порта да влязат представителите на Черната ложа, да смучат и да вземат енергията на Паневритмията. Това се прави непрекъснато, защото това не се знае и не се спазва. А е описано много добре в «Изгревът».

3. Ето, сега създават друга порта с упражнение № 11 – «Евера». Започват да удължават упражнението, като го повтарят 4 пъти. А какъв е смисълът на упражнението, е описано в «Изгревът», том XV, стр. 914, точка «Г». Прочетете си я.

4. В «Изгревът», том XXI, на стр. 982–983 се обяснява защо са въвели свирането 2 пъти с 2 повторения. Ето защо бяха публикувани нотите на «Евера» на стр. 984 и със звездичка (*) бе обозначено какво се повтаря по оригиналния текст. На стр. 985 бе поместено същото упражнение с нотния текст и с думите.

5. Сега също ще приложим тези 2 страници за доказателство на нашата бележка, че се свири един път до края и повторението започва оттам, където е обозначено с две точки (:). И пак до края се свири.

6. Прилагаме по една страница «Евера» от изданието на Паневритмията от 1938 г. и от изданието от 1941 година.

II. ЕВЕРА́. — ÉVÉRA.

Allegretto (M. M. ♩. = 68)

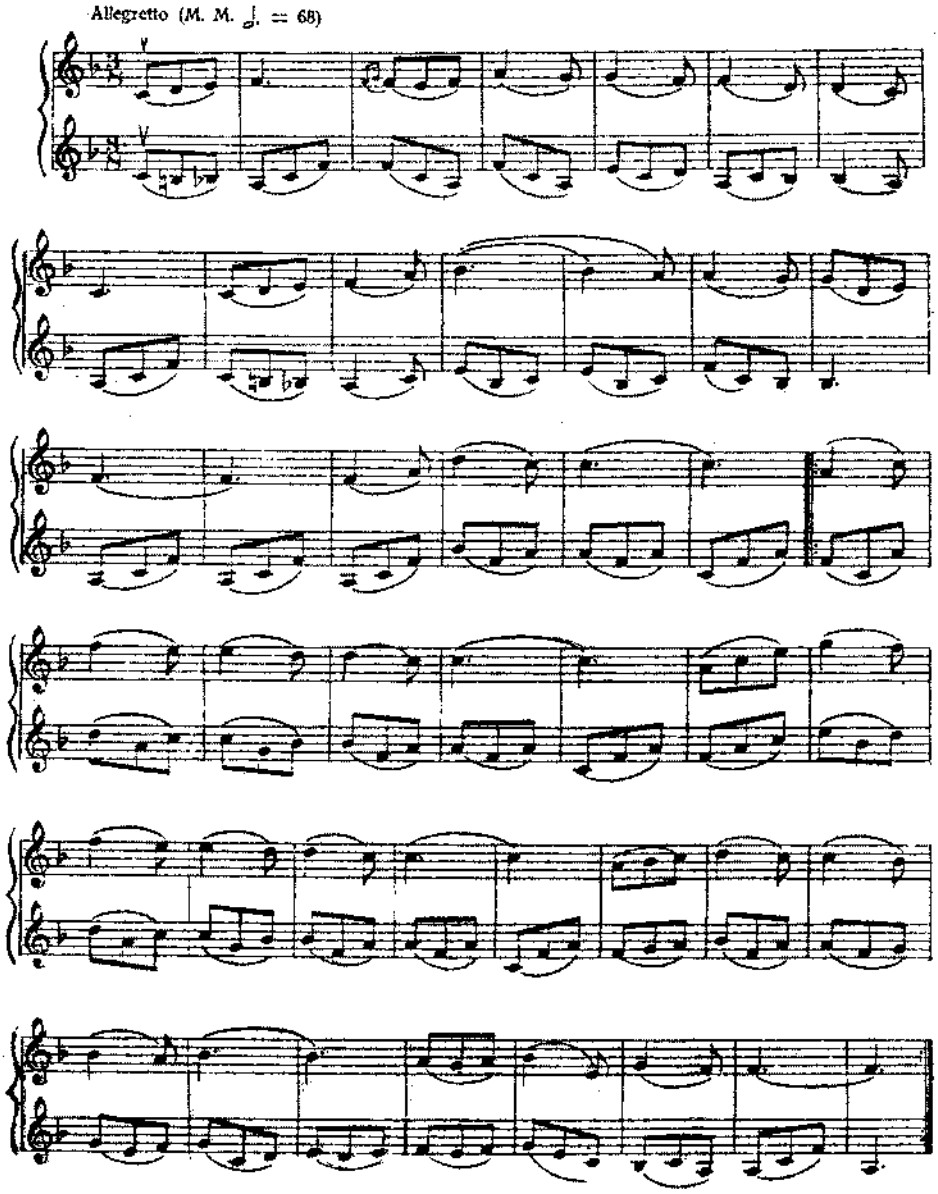

Упражнението «Евера» от изданието на Паневритмията от 1938 г.
Беинса Дуно. *Паневритмия: Разумна обмяна със силите на Живата Природа.*
С., 1938, стр. 39.

II. ЕВЕРА

Allegretto

Слън-це-то грѣй, га - ли с'лж- чи цвѣ- тен- ца и трѣ - ви и
Слън-це-то грѣй, пра- ща ве- се- ли - е по цѣ - ла - та зе-

насъ. На ра-ни - на въз - тор - же - но иг - ра - емъ ний.
мя. Цѣ- лия миръ съ - буж - да, ви - ка съсъ лю - бовь.

Въз- духъ бла- го- дать. Пти- чки хвър-катъ ве - се - ло надъ насъ.
Вли - ва ни жи- вотъ, да - ва ра-дость, миръ и кра - со - та.

При-ро-да - та си - я - е цѣ - ла в'кра - со - та. Рос-ня тре -
За - лѣ-зва то, но вѣч-но се я - вя - ва пакъ. Бле-сти, из -

ви - ца блѣс- на - ла в'ел - мазъ. Цвѣ-тя-та лѣ - ятъ а - ро - матъ.
пра - ща жи - ва свѣ- тли - на, слу-жи-тель милъ на благъ Ба- ща.

ЕВЕРА

Слънцето грѣй, гали съ лѫчи
цвѣтенца, и треви, и насъ.
На ранина възторжено играемъ ний.
Въздухъ благодать.
Птички хвъркатъ весело надъ насъ.
Природата сияе цѣла въ красота.
Росна тревица блеснала въ елмазъ. } 2
Цвѣтята лѣятъ ароматъ.
Слънцето грѣй, праща веселие по цѣлата земя.
Цѣлия миръ събужда, вика съсъ любовь.
Влива ни животъ,
дава радость, миръ и красота.
Залѣзва то, но вѣчно се явява пакъ.
Блести, изпраща жива свѣтлина, } 2
служитель милъ на благъ Баща.

Упражнението «Евера» от изданието на Паневритмията от 1941 г.
Паневритмия: Песни на хармоничните движения. Музика и движения от Учителя. С., 1941, стр. 38.

II. Как бе създадено упражнение № 16 от Паневритмията – «Изгрява Слънцето». И защо се правят опити да се играе погрешно?

1. За създаването на това упражнение разказва Елена Андреева в «Изгревът», том I, стр. 523. Това упражнение е съставено от две песни, две мелодии, които се свързват. Как е станало това, вж. на стр. 551.

2. Двете песни са публикувани в песнарката на Мария Тодорова на стр. 58. А на стр. 187 е отбелязано кога са дадени тези две песни.

3. Първата песен, която е дадена от Учителя, е «Сила жива, изворна, течуща», на 12.X.1922 г. на лекция на Общия окултен клас – 2-ра лекция, от 7 до 11 страница.*

4. Когато Учителят е предал тази песен, учениците са били в клас, седнали, сблъскани един до друг, без да имат пространство, и са правили движенията на два тласъка отдолу нагоре. А упражнението е дадено като цяла музикална фраза, без прекъсване. Стенографката Елена Андреева го записва както трябва да бъде, но после другите се противопоставят и то остава на два тласъка. Вж. «Изгревът», том I, стр. 551.

5. В издадената лекция № 2 е описана цялата обстановка. На стр. 9 е описано, че думите и тоновете в това упражнение са нагласени във възходяща степен. Това означава, че е една музикална фраза и потвърждава това, което казва Елена Андреева. Необходимо е изучаване на тази лекция.

6. За думите «Зум-Мезум» е написано на стр. 9, че са равнодействуващи сили, които регулират всичко. А «Тумето» е резултатът на тези сили.

7. Ето защо, първо трябва да приемем от Природата сила, а това става със «Зум» и прибиране на ръцете при гърдите. И след това тази сила, преминала през тебе, трябва да я върнеш. Това става с «Мезум» и ръцете отиват напред с длани нагоре и раздават. Това е нагледно показано как действува равнодействуващата сила. Проблемът е описан в «Изгревът», том XXII, стр. 375.

8. В последните години го играеха обратно – първо разтваряха ръцете, а после ги прибираха. А защо? За да се нарушат равнодействуващите сили. Необходимо е да разучите много добре тази лекция на Учителя. Само така ще разберете защо и как е станало отклонението. То е също път и се управлява от някого.

9. Песента «Изгрява Слънцето» е дадена на 22.X.1922 г. на Общия окултен клас, 4-та лекция. Проучете я. Там ще разберете как Учителят я свързва със «Сила жива, изворна, течуща». И защо я свързва. Необходимо е студия и обучение.

10. Песните на Учителя трябва да се проучават. А как това да стане, е отбелязано в «Изгревът», том IX, стр. 857–859. Но това ще бъде за едно следващо поколение, защото днешните музиканти това не могат да изпълнят. Те отхвърлят «Изгревът» и «Изгревът» е заключен за тях с 9 катинара.

11. Ето защо тук прилагаме нотните текстове на «Изгрява Слънцето».

---

* ПРАКТИЧНО ПРИЛОЖЕНИЕ НА МУЗИКАТА: 2-ра школна лекция на Общия окултен клас (II година). 12.X.1922, четвъртък, Ст. София. – В: Окултни лекции, дадени на учениците на Всемирното Бяло Братство. II година. София, 1922–1923.

16. ИЗГРѢВА СЛЪНЦЕТО .— LE LEVER DU SOLEIL

Andante (M. M. ♩ = 84)

Allegretto (M. M. ♩ = 96)

1. 2.

D. C. цѣлия номеръ

Упражнението «Изгрява Слънцето» от изданието на Паневритмията от 1938 г. Беинса Дуно. *Паневритмия: Разумна обмяна със силите на Живата Природа.* С., 1938, стр. 43.

16. ИЗГРѢВА СЛЪНЦЕТО

Andante

Из - грѣ - ва слън - це - то, пра - ща - свѣт - ли - на,

но си ра - дость за жи - во - та тя. Из - тя.

Allegretto

Си - ля жи - ва из - вор- на те - чу - ща, си - ля жи - ва

из- вор- на те - чу - ща, Зумъ ме зумъ, зумъ ме зумъ, би- номъ то

ме - то. Зумъ ме зумъ, зумъ ме зумъ би - номъ то ме - то.

D. C. цѣлия номеръ

ИЗГРѢВА СЛЪНЦЕТО

Изгрѣва слънцето, праща свѣтлина,
носи радость за живота тя. } 2

Сила жива изворна течуща (4)

Зумъ ме зумъ, зумъ ме зумъ,
биномъ то мето. } 2

Упражнението «Изгрява Слънцето» от изданието на Паневритмията от 1941 г. *Паневритмия: Песни на хармоничните движения. Музика и движения от Учителя.* С., 1941, стр. 43.

III. Как Учителят Дънов разтваря затворения музикален кръг на българите. И кои са тези, които днес отново го затварят

1. За пръв път научаваме от разказа на Пеню Ганев в «Изгревът», том XVI, стр. 130–155, за «Затворения музикален кръг и «Слънчеви лъчи». А Учителят Дънов отваря този кръг, в който са затворени българите от векове. А как е направил това, вижте в разказа на Пеню.

2. А откъде започва отварянето на този кръг, с което започва пробуждането на човешкото съзнание, е описано на стр. 135. Започва от думите «Ти си ме, мамо, човек красив родила, умен да стана, добре да мисля, добре да любя. Туй животът е на Рая.»

3. На стр. 160–163 в «Изгревът», том XVI, е предаден музикалният текст на «Слънчеви лъчи». На стр. 163 със звездичка (*) е отбелязано откъде се излиза от затворения музикален кръг.

4. На стр. 164 са дадени обяснения. И затова никой от музикантите не може да се оправдава, че не знае.

5. На стр. 163 в «Изгревът», том XVI, на самия музикален текст се вижда много добре, че има две точки знак за повторение на строго определено място.

6. Но ето, явяват се тези, които искат да «отворят порти» и да разбият «Слънчеви лъчи». Те вкарват допълнителни куплети, за да я разбият. И това сполучват, защото всички им се подчиняват. Обясняват, че Учителят ги е дал на Лиляна Табакова. Това е така, но те са за концертно изпълнение, а не за Паневритмията, та с тях да се «отварят порти». И всички последствия и трагични обстоятелства, които се изляха над България, се дължат на това. Първо бяха палежите на горите, после – политическите кризи, после – наводненията. И сега цялата страна е разрушена. Дължи се именно на това. Това е описано в «Изгревът», том XV, стр. 911–922, 922–927; том XXI, стр. 982–987.

7. Това е сполучлив опит за онези, които се стремят отново да затворят музикалния кръг на българите и да ги обрекат на вечно робство, като «отворят порти» в Паневритмията.

8. Ето защо се публикува музикалният текст на «Слънчеви лъчи».

На стр. 867:
Слънчеви лъчи. Музика, движение и говор от Учителя. София, 1942, стр. 6.
Целият музикален текст е публикуван в «Изгревът», том XVI, стр. 160–164.

* Оттук се излиза от затворения музикален кръг.

7 *Largetto*

Ти си ме ма- мо чо- вѣкъ кра-

сисъ ро- ди- ла, у- менъ да ста- ня, до- бре да

ми- сля, до . . . . . бре да лю- бя. Туй жи- во- та е на

8 *Allegro*

ра . . . . . я. Рай, рай, рай, рай, рай, рай, рай, рай, рай, рай,

рай, рай, рай, рай . . . . . рай,

рай, рай . . . . . рай. Туй е рай,

9 *Andante*

рай, рай. Ка- жи ми ка- жи ми, ка- жи ми слад-ки ду- ми

1. 2.

две две. Твой- тѣ ду- ми две, слад- ки ду- ми

две. Твой- тѣ ду- ми две, слад- ки ду- ми две.

10

Туй е рай, туй е рай, туй е рай, туй е рай, рай.

IV. «Първият ден на пролетта»

Ново откритие: Има 18-и такт без удължение, само един тон.

Ново откритие: Няма 19-и такт. Той се появява по погрешка в отпечатаната през 1938 г. «Паневритмия». **Оригиналът сам си говори.**

1. Ето сега ще ви представим един пример, как е нарушена Паневритмията още от самото начало на нейното издаване чрез печатно издание. По времето на Учителя не е имало такъв проблем, защото правилно е свирена. Това са го знаели музикантите, които днес ги виждаме в отпечатаните снимки в «Изгревът», когато показват как се е играела Паневритмията на Изгрева. Но след отпечатването на «Паневритмията през 1938 г. се появява проблемът за т. нар. тек тактове и за смяна на крака. И то поради печатна грешка – волно или неволно.

2. Първите музиканти, които са свирели Паневритмията на поляната на Изгрева, са познавали проблема и са свирели така, както са я научили от самото начало. След отпечатването на Панервитмията през 1938 г. възниква този проблем, но те не са го описали, защото за тях е бил от ясен по-ясен и не е имало човек, който да седне и да го опише. Следващите музиканти се ръководят вече от отпечатаната Паневритмия от 1938 г. Ето тук виждаме в спомените на Димитър Грива в «Изгревът», том VIII, стр. 207, че той също е имал проблем с това упражнение и го е оправил в своята Паневритмия за оркестър.

3. Музикантите бяха въведени в големи борби помежду си още в самото начало на създаването на Паневритмията. Те продължават с годините. Ето, с издаването на «Паневритмия» през 1938 г., то първото упражнение, «Първият ден на пролетта» започва с грешка. Тази грешка върви с него години наред – от 1938 г. до 2006 г. всички, които пишат и издават Паневритмии след 1990 г. до 2006 г., се чудят как да разрешат този проблем с т. нар. тек тактове. Проверете сами в различните им издания как това се прави. Ще се учудите на умението им.

4. През 2006 г. бях представил музикален архив, предаден ми от Мария Тодорова, на Ефросина Ангелова–Пенкова, за да може с Благовест Жеков да го прегледат, да го систематизират и да се открият в него много забулени тайни. И както го преглеждат лист по лист, то изведнъж Благовест Жеков, както държи в ръцете си един лист – оригинал, извиква: «Открихме! Открихме! Ето отговора на въпроса защо, като свирим, следващото движение започва с ляв крак. И досега съм се чудил защо следващото упражнение започва с ляв крак.» Това са думите на Благовест Жеков в този исторически миг.

5. А откритието се състои в това, че в оригиналния музикален текст на «Първия ден на пролетта» от 19 май 1932 г. липсва 19-и такт, а има само 18-и такт без удължение, само един тон. И това откритие разрешава веднага всички затруднения при изпълнението на това упражнение. Благовест Жеков изрази желание, поиска да го съобщим на всички. Ето, това го правим. Съобщаваме го на всички.

6. Изисках от Ефросина да се преснеме това упражнение по оригинала в ръкописа му, за да го публикуваме. Досега всички се чудят, особено моя милост,

защо Паневритмията среща затруднения и противодействия още от самото начало на своето създаване от Учителя Дънов. И след това идват годините, когато Паневритмията има проблеми по всички линии. А сега е вече ясно защо е така.

7. Сега ще приложим на скенер копие на «Първият ден на пролетта» от изданието на Паневритмията от 1938 г. След това ще приложим и скенер-копие на същата песен от изданието на Паневритмията от 1941 г., за да може всеки да види къде е въпросната грешка, която ще посочим.

8. И накрая ще включим оригинала на скенер-копие и по него всеки музикант може да види и ще прецени. И ще се определи кому да служи. На онзи, който я е променил умишлено, или на оригинала, който сега намерихме.

9. А дали това е вярно? На оригиналния лист, от другата му страна, е дадена годината и датата. А дали ще повярват музикантите? Ще си го проверят. Нали са музиканти. Това им е работата.

10. Поисках да ми се напише някакво обяснени, за да го включа преди оригинала. Беше ми предоставен такъв и аз го представям.

11. Паневритмия – съобщение от 15.07.2006 г.

Паневритмия

Днес, 15.07.2006 г., Благовест Жеков и Ефросина Ангелова-Пенкова, преглеждаме архива, предоставен ни от д-р Вергилий Кръстев. Сред ръкописи на Паневритмията откриваме и нотния текст на «Първият ден на пролетта», както и датата, на която е дадено упражнението – 19.05.1932 г., т. е. 6 години преди отпечатването му. В оригинала откриваме 18-и такт без удължение, само един тон. Няма 19-и такт, който се появява при отпечатаната Паневритмия, 1938 г., и се изпълнява и в момента. Ритъмът на движение, при който началото на фразата започва с десен крак, завършва на ляв крак, се запазва и продължава в следващото движение – десен крак на «нечетен» такт и лав крак – на «четен» такт. Тази последователност е възможна само ако липсва 19-и такт.

Първото музикално полуизречение се състои от 8 такта (4 + 4), а второто – от 10 такта (5 + 5). Второто музикално изречение също няма удължение – с него не приключва цикълът. И така всяко следващо започва с движение с десен крак, каквато е последователността на «Първият ден на пролетта».

Благовест Жеков

Записала: Ефросина Ангелова-Пенкова

Първиятъ день на пролѣтьта.

Le premier jour du printemps.

1. ПРОБУЖДАНЕ. — RÉVEIL.

Allegro moderato (M. M. ♩ = 60)

2. ПРИМИРЕНИЕ. — RÉCONCILIATION.

Упражнението «Първият ден на пролетта» от изданието на Паневритмията от 1938 г. Беинса Дуно. *Паневритмия: Разумна обмяна със силите на Живата Природа.* С., 1938, стр. 34.

ПЪРВИЯТЪ ДЕНЬ НА ПРОЛѢТЬТА

1. ПРОБУЖДАНЕ

Allegro moderato

Пър - ви - ятъ день на про - лѣть - та, пър - ви - ятъ день на

ра - дость - та, пър - ви-ятъ день на лю - бовь - та но - сятъ

си - ла и жи - вотъ, но - сятъ си - ла и жи - вотъ.

2. ПРИМИРЕНИЕ

И о - жи - вя - ва и ни бу - ди съсъ лю - бовь.

Ста - вай - те отъ сънь, де - ца! Про - лѣть ми - ла вечъ дой - де.

Цѣ - ла - та при - ро - да пѣ - е. Слън - це топ - ло ве - че грѣй.

Но - си цвѣ - тя и плъ - до - ве, но - си пѣс - ни и и - гри.

3

Упражнението «Първият ден на пролетта» от изданието на Паневритмията от 1941 г. *Паневритмия: Песни на хармоничните движения. Музика и движения от Учителя.* С., 1941, стр. 33.

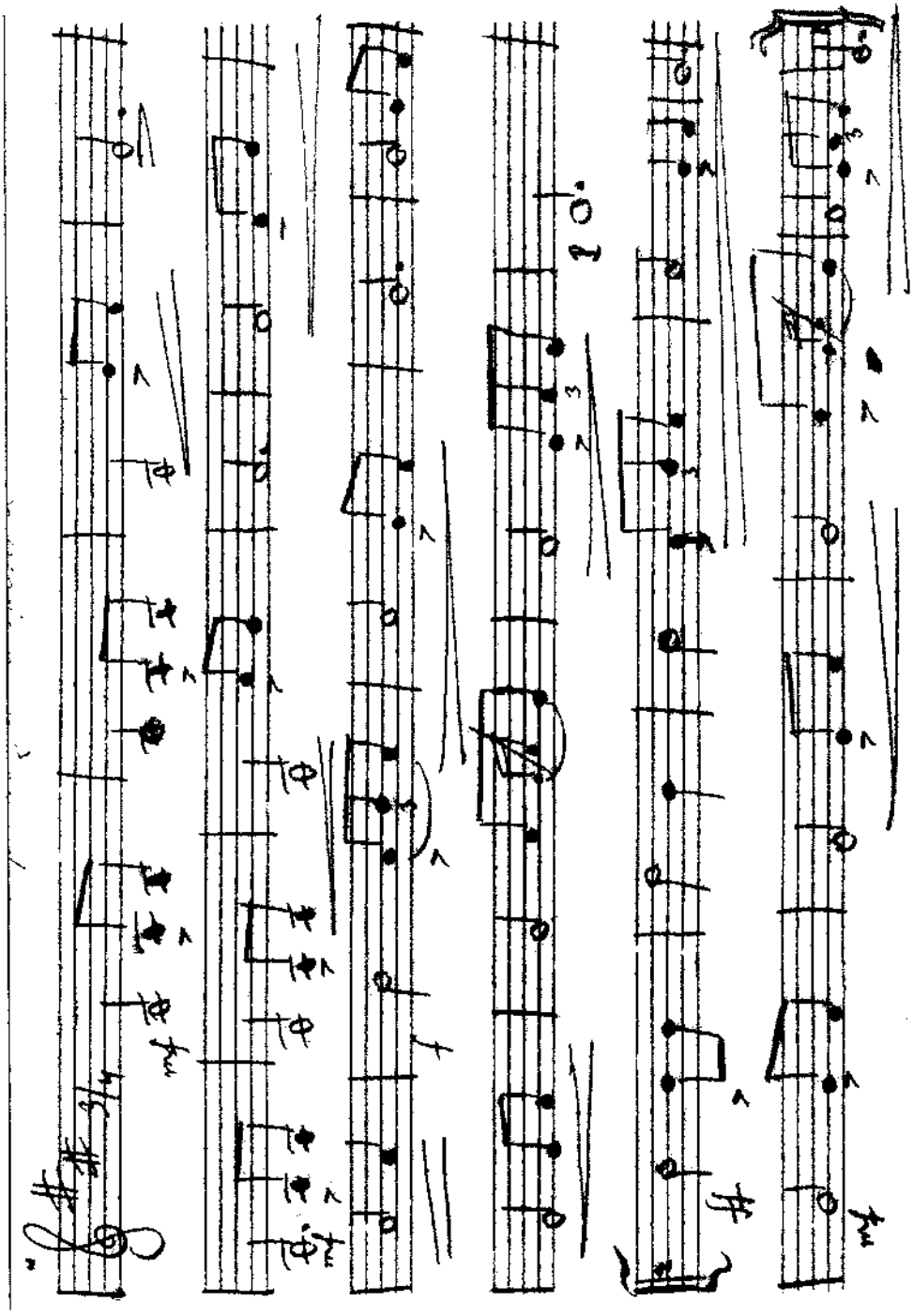

Оригиналът на «Първият ден на пролетта», на ръкопис с дата 19 май 1932 г.

V. Силите, които се явиха, за да разрушат Паневритмията

1. Още от самото начало, когато е започнала да се създава Паневритмията и Учителят Дънов е предавал упражнение след упражнение, се явяват веднага онези сили, които сега искат да я спрат, като я разрушат отвътре. А как това става? Ето как.

2. Обикновено Учителят Дънов дава упражнения и предава музиката към тях, като я изсвирва на цигулката Си, и музикентите пред Него трябва да я запишат. Но се явява един, на име Ангел Янушев, който от самото начало се опитва да замени музиката на Учителя, поставяне за всяко упражнение, с класически мелодии. А защо ли? Много просто – за да я разруши отвътре. Учителят е бил много ядосан и изпраща Мария Тодорова, за да го спре. Това е описано в «Изгревът», том I, стр. 167.

3. Каква е ролята на Ангел Янушев по-нататък, се вижда от описания случай в «Изгревът», том I, стр. 228–231.

Било съобщено на Изгрева, че Ангел Янушев ще се жени за Катя Грива. Тя е на върха на щастието си. Това ще видите в една публикувана снимка в «Изгревът», том VIII – снимка № 18, където са седнали Асен Арнаудов, Катя Грива и Ангел Янушев. А Катя Грива сияе от щастие. Сватбата е определена за неделя. Целият Изгрев я очаква. Булченската рокля е закачена на закачалка и е окачена на забит пирон в дървената стена на бараката на Катя Грива. Тя е готова за сватбата.

4. Но в събота Ангел Янушев се оженва и се венчава в църквата за друга жена. Тази новина веднага се занася на Изгрева. Когато научава за женитбата на Ангел, то Катя Грива пада на земята от тази новина. Вдигат я и я слагат на леглото цялата втвърдена. Не мърда, не шава. Катя е вече почти умряла. Съобщават на Учителя. Тогава Той взима цигулката си, започва да свири и чрез нея да трансформира цялото състояние на Катя Грива. Постепенно тя оживява, но лежи на кревата още няколко дни. Тази мелодия Учителят я нарекъл «Буря», като е дал и думите. Тя е публикувана в песнарката на Мария Тодорова на стр. 113, а на стр. 194 е написано, че е дадена на 15.XII.1935 г.

5. А по времето на порцеса срещу Братството през 1957/1958/1959 г. Ангел Янушев се отказва от Учителя и от Братството на Изгрева. Това е само неговия личен финал – на човека, който още от самото начало искаше да вкара в Паневритмията класически мелодии.

6. Желанието на Ангел Янушев да вкара класически мелодии в Паневритмията и да изхвърли музиката на Учителя накрая се реализира от онези сили, които искаха да разрушат Паневритмията. А това е описано в «Изгревът». Това е времето, когато по настояване на Анина Бертоли се прави филм, откъдето да се вижда как трябва парвилно да се играе всяко едно упражнение. Този филм се прави от Георги Парлапанов. Може да видите Георги Парлапанов в «Изгревът», том VIII, снимка № 34, където той е с бялата винтяга. За този филм само аз знаех. Но го откраднаха чрез семейство Гобо. После към този филм включиха към отделните упражнения класически пиеси, отказаха се от музиката на Учителя Дънов. Направиха го на видеокасета и го изпратиха в Русия. След като го слушаха там, предизвикаха силите на разрушението, които се явиха и разрушиха цяла Русия. Това бяха последствията от подмяната на музиката на Учителя.

7. След това тази видеокасета беше изпратена в България. Гледаха я мнозина, но инто един от днешните музиканти не протестираше срещу нея. Мълчаха. А защо – отговорете си сами. За него е разказано в «Изгревът», том XV, стр. 928, 929–930. А в «Изгревът», том XIII, е разказано «Какво направи Духът на Заблуждението чрез силите на Разрушението с филма за Паневритмията», стр. 812–815. И бе разчетено кои са били участниците във филма, които са играеми упражненията, на стр. 814.

8. След като се изпрати този видеофилм в България, тя започна да се разрушава окончателно, съгласно това, което е описано в «Изгревът», том XVI. тр. 756. По това време горите на Московска област бяха запалени и горяха 6 месеца. А по площ тя е колкото България. Така се разрушаваха едновременно.

9. Ето, идваме до заключението, което сме изказали още от самото начало. Промяната още в първото упражнение – «Първият ден на пролетта», не е случайна. То е работа на онези сили, които искат да я разрушат, а чрез нея да разрушат и Русия, и България. А защо? Защото Учителят Дънов е казал, че тази Паневритмия ще се играе в Русия. И тя се изпраща там променена и чрез нея искат да разрушат Русия. За да не може там в бъдеще да се играе. Това е целта.

10. А що се отнася до разрушенията в България, се вижда от всички. Първо се явиха пожарите по планините, явиха се големите суши. А сега – 2005–2006 г., се явиха големите наводнения и удавиха България навсякъде. А реката Дунав носеше със себе си проклятието на цяла Европа и го стовари върху България.

Ето така действуват Силите на Разрушението.

11. Първият град по река Дунав, който посрещна през 2005–2006 г. големите водни ударни вълни от наводненията и бе потопен от водата, бе град Видин.

А там има една група от т. нар. последователи на Учителя Дънов, които играят Паневритмия. Те я играят, като пускат на касетофона си запис на Панервитмия с изпълнението на онзи, който промени Паневритмията през 2000 г. на Рила и «отвори портите», като прибави куплетите на Лиляна Табакова. Вж. стр. 866 от настоящия том, точка 6. А защо ще бъдат удавени от река Дунав, то проверете в «Изгревът», том XVI, стр. 756. За нарушение на окултните закони, по които е създадена Паневритмията, идва възмездието, което се изразява чрез разрушителните сили на природата.

VI. Завещание на Васко Искренов за предаване на негативите и неговите снимки на Вергилий Кръстев

Първа страница

Аз долуподписаният Васил А. Искренов роден на 29. XII. 1899 в у Видин приготствувал в школата на Учителя от 1924 и по професия фото журналист с звание фотограф художник.

През време на школата съм правел снимки с фотоапарат Лейка. 27x36 формат - като съм илюстрирал живота на братството и Учителя в София на Изгрева и на Рила.

Предавам на Вергилий Кръстев правото да издаде от моїто негативи Албуми от снимки като в тях се добави коментари за снимките за живота на братството и извадки - лиси от Учителя

втора страница

Аз Васил Искренов разрешавам

на Виргилий Крыстев да редактира мойте спомени, кито той е записал на магнетофон за братско живот и Учителя.

Смятам че тези документи трева да о стоят за следващите поколения за последователите на Учителя

30 Март 1991 г.

Подпис –
Васил Искренов

Забележка на съставителя на «Изгревът»

1. Спомените на Васко Искренов бяха публикувани в «Изгревът» бяха публикувани в «Изгревът», том VII, стр. 498–522.

2. Публикувал съм много от неговите снимки за живота на Братството на Рила. Така в «Изгревът», том XXII, вижте неговите направени снимки от № 106 до № 110 и от № 117 до № 120.

Исторически и политически личности, свързани с опитите за въвеждане на Паневритмията в българските училища 1938 г.–1943 г.

I. Учителят Петър Дънов 878
II. Любомир Лулчев 879
III. Професор Борис Йоцов 880
IV. Милка Периклиева 881
V. СССР и Великата Отечествена война 1941–1945 г. 885
VI. Нарушение на окултните закони, върху които е изградена Паневритмията 886
VII. Заключителни слова 891

Исторически и политически личности, свързани с опитите за въвеждане на Паневритмията в българските училища 1939–1943 г.

I. УЧИТЕЛЯТ ПЕТЪР ДЪНОВ

1. Историята на етапите по създаването на Паневритмията е описана в «Изгревът», том XXIII и се намира в раздела «Къде е истинската Паневритмия?». Без проучването на този раздел вие не можете да преминете през новия раздел, който сега ще опиша. Изключено е. Невъзможно е.

2. Учителят Дънов предава на Школата Паневритмията. Как е дадена и през какви етапи се преминава, това е описано. Паневритмията се основава на 7 принципа. Те са публикувани в голямата «Паневритмия», издание София, 1938 г., където има:

I. Описание на паневритимичните упражнения – от стр. 3–30;

II. Нотен текст Паневритмия за две цигулки – стр. 31–57;

III. Принципи на Паневритмията – стр. 57–75;

IV. Вътрешен смисъл на упражненията – стр. 75–83.

3. През 1941 г. в гр. София се публикува «Паневритмия: Песни на хармоничните движения. Музика и движения от Учителя»:

I. Увод – стр. 3–8;

II. Основи на Паневритмията – стр. 9–30. На стр. 10–13 са дадени 7-те принципа на Паневритмията.

III. Нотен текст на упражненията на Паневритмията с написан отдолу текст на Олга Славчева – стр. 33–61.

4. Без проучване и научаване наизуст на публикуваните «Принципи на Паневритмията» от стр. 57–75 от изданието от 1938 г., както и на «Основи на Паневритмията» от стр. 9–30 на публикуваната през 1941 г. «Паневритмия», никой не може да я играе както трябва и никой не може да бъде преподавател.

5. През 1942 г. е издадена книгата «Слънчеви лъчи: Музика, движения и говор от Учителя».

В I част е музиката – стр. 3–6;

II част – «Слънчеви лъчи», Принципи – стр. 9–18;

III част – «Слънчеви лъчи» – описание от стр. 19–31. Принципите на «Слънчевите лъчи» трябва да се изучат и заустят.

6. Текстът на Паневритмията е публикуван през 1935 г. от Олга Славчева, но в горния ляв ъгъл е написано името Асинета. Виж «Изгревът», том I, стр. 210–213. Този текст е неприкосновен. Той е даден от Божествения свят и е одобрен от Учителя и с Негово разрешение е публикуван.

7. В Своите беседи, лекции и частни разговори Учителят говори, че Паневритмията трябва да се въведе в българските училища и българският народ трябва да приеме Паневритмията. Впоследствие Той дава тази задача на няколко души, за да направят нужните постъпки към съответните държавни лица и учреждения, за да разрешат провеждането и заучаването на Паневритмията и след това да се въведе в българските училища. Той им отпуска Божествен кредит, отпуска им време и условия за тази задача. Ето тези лица.

II. ЛЮБОМИР ЛУЛЧЕВ

1. Учителят Дънов дава нареждане на Любомир Лулчев да каже на цар Борис III да нареди да се въведе Паневритмията в българските училища.

2. Каква е връзката на Лулчев с цар Борис III, е описано в «Изгревът», том I, стр. 495–497, том XV, стр. 336–338 от Николай Дойнов.

3. По какъв начин Лулчев се свързва с цар Борис III, е описано в «Изгревът» том XX, стр. 272–288. Литературният герой Генко Орлето е Любомир Лулчев.

4. Дневникът на Любомир Лулчев за срещите и разговорите с цар Борис III и с Учителя Дънов е в «Изгревът», том XX, стр. 689–890. Към този раздел са дадени «Бележки към дневника» – стр. 891–994. Без тези бележки не можете да прочетете и разберете този дневник.

5. В «Дневника» от том XX, на стр. 699–700 се съобщава, че **на 28 юли 1938 г. се дава нареждане от Учителя на Рила да се говори на цар Борис III за Паневритмията**. Виж «Бележките», стр. 900, № 52, 53, 54. Ако цар Борис III не послуша, ще се повтори онова време, когато България пада 500 години под турско робство – виж № 55. Но това не става, а защо – виж № 56.

Ето това е нареждането на Учителя от 1938 г., дадено на Лулчев на Седемте рилски езера, където е устроен лагерът на Бялото Братство.

6. През 1938 г. се започва подготовката на Втората световна война. Виж «Изгревът» том XX, стр. 717. Виж «Бележки», стр. 913–915, № 139, 140, 141, 142, 143. Виж «Изгревът» том XX, стр. 720–721 и «Бележки», стр. 919 с № 151, 153.

7. На 14 ноември 1938 г. до 23 октомври 1939 г. е 56-ото правителство на България и трето поредно с министър-председател Георги Кьосеиванов. А за министър на Народното просвещение е избран проф. Богдан Филов. По това време от 1937 г. като главен секретар на това министерство е Борис Йоцов. Лулчев съобщава на цар Борис III няколко пъти молбата на Учителя за Паневритмията. За нея се знае, че те представляват гимнастически упражнения и затова царят не се безпокои много от реакцията на църквата. Нарежда на своя министър Богдан Филов да придвижи въпроса, а той тази задача я прехвърля на Борис Йоцов. Главният секретар не може самоволно да придвижи този въпрос без нареждане

от министъра. А той знае много добре как църквата, военните и полицията са срещу Дънов. А министърът изпълнява нареждането на цар Борис. Това е веригата за изпълнение на тази задача. Друга няма.

Следващото правителство на Георги Кьосеиванов е от 23 октомври 1939 г. до 15 февруари 1940 г. И тук се явява Борис Йоцов на сцената. Така че на този етап Лулчев си изпълнява задачата за Паневритмията. Виж «Изгревът», том XV, стр. 336.

В следващия етап Лулчев също си изпълнява задачата, като назначава Борис Йоцов за министър на народната просвета, за да съдействува за Паневритмията.

III. ПРОФЕСОР БОРИС ЙОЦОВ

1. Есента на 1939 г., след като е получил нареждане от министър Богдан Филов, главният секретар на Министерството на народното просвещение Борис Йоцов решава да задвижи въпроса с Паневритмията.

2. Обикновено от 1–15 октомври всяка година започват да работят детските градини в гр. София. А на 15 септември започва новата учебна години във всички училища в България. Тогава към м. септември главният секретар изпраща бележка до Милка Переклиева да се яви при него. Той знае адреса на Милка, разбира се, от Любомир Лулчев. А Милка е поддържала приятелски връзки с Лулчев. Така че бележката до нея е истинска, както и адресът на детската градина в София.

3. Уплашена, Милка се явява при главния секретар. Разговорът между тях е предаден в «Изгревът», том IV, стр. 498–499, както и в том XV, стр. 338–339. Накрая главния секретар е поискал от нея да направи доклад и да му го донесе, как може да се приложи Паневритмията в българските училища. Така че Йоцов си изпълнява поетото обещание пред Лулчев и нареждането, което има лично от министър Богдан Филов. Той самоволно не може да придвижи този въпрос, ако не му е наредено, ако не стои зад него и цар Борис III. А той е знаел много добре, че нареждането идва оттам.

4. Същия ден Милка се среща с Учителя и Му докладва всичко. Той я предупреждава, че трябва да се бърза. Тя написва своя доклад в 4 екземпляра. Един предава на Учителя*, втори – на Лулчев, трети – на главния секретар Борис Йоцов. Виж «Изгревът», том IV, стр. 492–500; том XV, стр. 339–340.

5. Йоцов прочита доклада, извиква началника по физкултура за цяла България – Петър Петров, и му нарежда да придвижи въпроса. А Милка е трябвало да приготви всичките 28 упражнения. Но тя предоставя и избира само 18. Учителят, когато научава, че ги е съкратила, се ядосва много. Виж «Изгревът», том IV, стр. 500; том XV, стр. 340. Това нейно своеволие предрешава бъдещия провал на Паневритмията. А защо? Нарушава окултните закони, по които е съградена Паневритмията, и нейните 7 принципа.

6. Милка предава подготвените 18 упражнения на началника Петров. Той ги преглежда и одобрява. Завежда я отново при Йоцов. И двамата решават да се въведе Паневритмията, но да се намери начин от Милка как това да стане. Виж «Изгревът» том IV, стр. 500, том XV, стр. 340.

---

* Тези доклади не ги притежаваме. Това е била програма как да се проведе Паневритмията. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

7. Лулчев обещава на Йоцов, че ако той въведе Паневритмията, ще го направи министър на Народното просвещение. И това се случва. На второто правителство на Богдан Филов той освобождава поста министър на Народното просвещение, което той заема при първото си правителство като министър-председател. И така, от 11 април 1942 г. до 14 септември 1943 г. министър на Народното просвещение е проф. Борис Йоцов.

8. Онова, което е посочено от Николай Дойнов в «Изгревът», том IV, стр. 498 и том XV, стр. 338, е погрешно. Борис Йоцов става министър на 11 април 1942 г.

9. След като в министерството има нов министър, който е дал зелена улица за Паневритмията, изведнъж Милка се уплашва дали ще се справи. Тази несигурност, която идва от нея, представляват големите противодействия, които идват от Невидимия свят, защото на Изгрева знаят само трима души: Милка, Лулчев и Учителят. А атаките от противниците на Паневритмията са неотразими. Едва ли някой днес може да издържи на онова напрежение, на онези борби, които са се развихрили на Небето и на Земята с опита да се въведе Паневритмията в училищата. Искате пример. Ето го. Прочетете последователно трите тома от «Изгревът», том XX, XXI, XXII. Няма да можете да издържите на това, което е в тях. Така че не трябва да се обвинява Милка Периклиева, че не може да се оправи. Тя също има вина. И се знае каква е и откъде идва.

10. И така от есента на 1939 г. до 1942 г. месец март, Милка се размотава и пропуска това време. А защо го пропуска? Има много политически събития и всички са въвлечени от бурята на идващата война. За 1939 г. прочетете в «Изгревът», том XX, стр. 705 и «Бележките» на стр. 906 – № 85, 86, 87, 88, 89, 90.

За 1940 г. виж «Изгревът», том XX, «Бележките», стр. 910 – № 116, 119; стр. 931, № 195; том XX, стр. 986, № 582.

11. Последното изкачване на Учителя на Рила с установяване на лагера е 1939 г. Още за посрещането на 1939 г. Учителят говори за тази година, че е благодатна и епохална и онзи, който е пропуснал възможностите през 1939 г., ще трябва да ги реализира през 1999 г. Ето защо ви представяме тези две беседи в «Изгревът», том XX, стр. 995–1010. А кой и какво реализира през 1999 г., вж. на стр. 1010. Така че Милка Периклиева и нейното поколение изпускат и се разминават с това, което носи 1939 г.

12. Политическите и военните събития се развиват стремглаво и последователно от 1938 г. до 1943 г. Виж «Изгревът», том XX, стр. 913–914, № 139, 142. Без тяхното изучаване не можете да се разбере защо Милка Переклиева пропилява времето за изпълнение на тази задача, поставена от Учителя.

IV. МИЛКА ПЕРИКЛИЕВА

1. Политическите събития в Европа оказват влияние и в България, която също се въвлича в нея. Последователите на Учителя също са стреснати и питат Учителя как ще се развият събитията. На онези, на които им казва, те започват да тръбят наляво и надясно и това озлобява властта срещу Учителя. И те предприемат най-различни мерки срещу тях. Те са описани в «Изгревът».

2. През месец март 1942 г. става наводнение във Видин и Видинско от река Дунав. Бежанците идват в София и са настанени в училището, където работи Милка. Да не смятате, че това е случайно. Няма случайни работи. Целта е да

се попречи на Милка. И това става. Това е описано в «Изгревът», том IV, стр. 504 и том XV, стр. 340–341. Така се протака работата и се губи времето за Паневритмията. Бежанците от наводненията блокират училищата в София, защото там ги настаняват, в техните салони и помещения.

3. Учителят, когато я среща, винаги я пита какво става със задачата. Непрекъснато е казвал: «Да става по-бързо». Но явяват се пречки. Лулчев също се скарва с Милка, че се размотава. А пречките не се премахват, а се увеличават от всяко естество. Днес тези пречки не се познават. За тях могат да имат само бегла представа само онези, които са прочели I–XXII том на «Изгревът». Иначе не. Никой няма представа какво представлява в своята същност Изгревът в София през 1940–1942 г. и «Изгревът» от тези XXII тома.

4. Онези, които са обучавани от Милка в Паневритмия, са деца от предучилищната възраст, това са 6–7 годишни деца. По-късно й дават деца от четвърто отделение, което означава 12-годишни деца. Има съпровод от музиканти. Накрая се идва до демонстративно изпълнение, при което е поканен министър Йоцов, но той се страхува да дойде. И той е прав, защото ще го набедят, че е дъновист. Макар че впоследствие набеждават много министри, че са дъновисти, няма нито един такъв. Това не е вярно. Това изучаване на Паневритмията става укрито от погледите на софиянци, които са заети с проблемите на настъпващата война. Лулчев упреква Йоцов, че е страхливец. Виж «Изгревът», том IV, стр. 501–502; том XV, стр. 341. Упреква го, че го е назначил за министър, а сега се укрива нарочно.

5. Какво е мнението на Лулчев за Борис Йоцов, е дадено в «Изгревът», том XX, стр. 871, № 623; «Изгревът», том XXI, стр. 428, стр. 442, № 35. И понеже не устоява до края, а бяга от отговорност, затова, макар че е славянофил, то той е изправен също след 9.IX.1944 г. пред Народния съд и е осъден на смърт. Ако беше устоял до края, това нямаше да му се случи. Но се уплаши и избяга от отговорност и да застане лице с лице пред Паневритмията, а не да се укрива. Страх го е да не го обвинят, че станал дъновист. Сам си избра пътя.

6. Началникът Петров, който присъствува на Паневритмията, докладва на министър Йоцов, че опитът е сполучлив. Тогава Йоцов разпорежда да се извикат учителите по физкултура от цяла България, за да им се проведе курс и да бъдат обучени. От Министерството определят Милка да води курса. Милка се колебае дали ще може да бъде преподавател на висшисти. Това е пречка за нея. Оценява си своите вътрешни възможности.

7. Среща се няколко пъти с Лулчев и с Учителя и споделя опасенията си. Учителят й нарежда тя да води курса. Тя се страхува, че няма да се справи. Тогава се решава да извикат Весела Несторова. Този етап е описан в «Изгревът», том IV, стр. 502–503; том XV, стр. 341–342. Трябва двете да бъдат като две свещи запалени и да светят в едно.

8. Когато се говори за Паневритмията, трябва да прочете «Изгревът», том XV, стр. 911–918, 919–927 и том XVI, стр. 752–758, и особено стр. 756, за да се запознаете какви са окултните закони на Паневритмията и какви са последствията при нарушаването им.

Учителят препоръчва за основните училища да се въведе Паневритмия до първите 10 упражнения – до «Евера», за прогимназиите – от 11-о до 28-о упражнение, а за гимназиите е «Пентаграмът» и «Слънчеви лъчи». Виж «Изгревът», том XX, стр. 758, стр. 954, № 346.

9. Следващият етап отново се придвижва от министър Йоцов, след като са определени двете – Милка и Весела да преподават Паневритмията. Виж «Изгревът», том IV, стр. 502–503; том XV, стр. 342. Със заповед на министъра се извикват 60 млади учители по физкултура от цяла България. Осигуряват им пансион в едно училище в Диана-Бад, което го помня и аз, защото, когато бях войник, то Спортната рота в София бе гостенка именно в тази сграда. Там имаше спални помещения, кухня и всичко, осигурено за пансион. Тази сграда я имаше до 1970 г., после я разрушиха. Да се осигури пансион, да се осигурят командировъчни, пътни, дневни пари, в онези години не е било лесно. Тези пари ги отпуска Министерството. Но това е друга епоха, преди 9.IX.1944 г. Аз, който съм живял по времето на социализма, бях свикнал да виждам как държавата осигуряваше пансиони, интернати, правеше фестивали, спортни тържества, спартакиади, и участвуваха стотици и хиляди младежи. Но това може да го направи само една централизирана власт, където всичката финансова и икономическа мощ са в нейни ръце. Това е обяснение, че да се организира тогава този курс е било голямо постижение. И трябва да се признае и оцени по достойнство. И то през 1942 г., когато е вече започнала войната и на 21 юни 1941 г. Германия напада СССР. Да се организира такъв курс от министерството е цяло чудо.

10. Как протича курсът на учителите, ще си прочетете от «Изгревът», том I, стр. 504 и том XV, стр. 342. Този курс започва на 28 юни 1942 г., а войната е обхванала не само Европа, но германците са вече в СССР и се води по това време ожесточена война. Това не може да не се отрази на живота в България. А тези млади учители по физкултура са поставени при най-добрите условия за работа по онова време.

11. По това време, по време на обучението по Паневритмия, стават сблъсъци между Милка и Весела. Изпокарват се кой да бъде пръв. Дори те не само са се скарали, но са се хванали за косите да се бият. Едвам са ги разтървали музикантите, които са от Изгрева. Това лично са ми го разказвали възмутени, и то двете. А как това става, вижте «Изгревът», том I, стр. 506. И тогава Милка изгонва Весела от кръга на Паневритмията. Тогава Милка е в кръга и играе Паневритмия, така, както Учителят се е движел на Изгрева. Паневритмията се движи по своя кръг, а отвън кръга на Паневритмията се движи Весела. И тогава се явил един с фотоапарат и направил няколко снимки, и днес има такива снимки, където се вижда, че едната играе вътре в кръга, а другата – отвън кръга. А това води до нарушение на окултните закони. А какви са те, ще ги прочетете в «Изгревът» том XVI, стр. 756. Така двете свещи се разделили, едната свети вътре в кръга, а другата свети вън от кръга, появява се вятър, изгасва свещите и курсът се приключва с провал.

12. Курсът привършва и отиват при Учителя, да им даде нотите на Паневритмията за 60-те учители по физкултура. Те са преписани от Калудов. Но Той не ги дава. Всички се учудват защо не ги е дал. А през това време, към 1943 г., имаме едно отпечатано издание голям формат на Паневритмията от 1938 г., и друга Паневритмия с нотен текст и думите на песните от 1941 г. Така че е имало достатъчно бройки отпечатани книжки, за да се раздадат по 1 бройка на двете Паневритмии на 60 души. Но Учителят не разрешава. А защо? Казва им: «Времето изтече.» Ето това не можеха да го разгадаят повече от 30 години след тези събития, онези, които са били свидетели. Много е трудно това разгадаване. Невъзможно е. Сега правим този опит. Курсът се закрива на 12 юли 1942 г.

13. Ако им бяха дали двете книжки на всеки един учител по физкултура, щяха сами да си организират обучението в училищата. Трябва да съобщя, че преди 9.IX.1944 г. всички учители по физкултура бяха задължени да знаят да свирят на един инструмент – на цигулка или на пиано и оттам – на акордеон. А защо? Тогава упражненията по физкултура се играеха в съпровод от музика – обикновено тиролска музика и виенски валсове. Учителят свири на акордеон, един ученик показва какви упражнения ще се играят – така бяха часовете физкултура. Така аз съм бил обучаван в училище в прогимназията.

Весела Несторова отива при Учителя да иска да занесе отпечатаните книжки по Паневритмия на курсистите учители, но Учителят бил много строг и казал: «Времето за Паневритмията изтече.» А това е на 12 юли 1942 г. А точно по това време започва битката за Сталинград, но Весела това не знае. Но Учителят знае, защото управлява тези събития. Ето защо съм извадил датите на тези исторически събития в следващата глава.

Изглежда приближаването на датата 28 август 1943 г. възпира Учителя да им даде Песнарките. На тази дата умира цар Борис III. И това усложнява още повече политическия живот в България.

14. Бомбардировките над България започват през есента на 1943 г. Символичната война се стоварва върху българите с бомбите на англо-американските бомбардировачи над София. За тези бомбардировки виж «Изгревът», том I, стр. 48–60; том IV, стр. 193–194; том XIII, стр. 874–882.

Обяснението е дадено в «Изгревът», том I, стр. 504–505; том XV, стр. 343–344. А истинската причина за тези бомбардировки са в думите на Учителя: «Онези хули, лъжи и клевети, които се отправиха върху мен цели десетилетия се превърнаха в онези бомби, които сега се стоварват върху главите над българите». Ето това е причината – една от тях.

15. Друга причина е конфликтът между Милка и Весела. Виж «Изгревът», том I, стр. 505–507. Трета причина е Лулчев, който не си свършва работата докрай.

Весела Несторова вижда и разбира, че виновник за провала на Паневритмията е Лулчев. А защо? Тя знае изказването на Учителя за «змийското гнездо». А какво е то, можете да видите в «Изгревът», том IV, стр. 504–505. Весела отива при Учителя и обвинява Лулчев. Иска разрешение от Учителя да отиде при Лулчев и да му каже право в очите, че той е виновен. Учителят резрешава. Тя отива при него и го обвинява. Но той се защитава.

Доказателството е това, че Учителят предупреждава Весела, че след като отиде при Лулчев и го обвини, че той е виновен за провала на Паневритмията, трябва да мине отново при Него. Така Учителят съхранява Весела. Иначе тя би изгоряла като факла, защото Лулчев не е случаен човек, той умело борави с окултните сили и това го знаят всички на «Изгрева», защото са го изпитали на гърба си. Този случай ми го разказваше Весела Несторова най-подробно. Част от него е записана в «Изгревът», том I, стр. 507. Има и други неща за разказване.

V. СССР И ВЕЛИКАТА ОТЕЧЕСТВЕНА ВОЙНА

1. На 22 юни 1941 г. Германия напада вероломно СССР.

2. Немските войски се насочват за превземане на Москва. На 15.IX.1941 г. германските войски са на 20–25 км до Москва. На 6.XII.1941 г. настъпва голям студ – 40 градуса, и замръзва всичко. Тогава съветските войски преминават в контранастъпление и от 6 до 27 декември 1941 г. отхвърлят войските на запад. Германците дават 120 000 убити.

3. Битката при Сталинград. През лятото на 1942 г. германските войски се насочват към Сталинград, за да отрежат Кавказ и петрола на СССР. От 17 юли 1942 г. до 18 ноември 1942 г. се водят отбранителни боеве за Сталинград.* На 19 ноември 1942 г. се пробива германската отбрана, а на 23 ноември се осъществява т. нар. «чувал» и германските дивизии са обкръжени, около 300 000 души. От 10 януари до 2 февруари 1943 г. немските войски са разгромени и са пленени.

4. През юли 1943 г. се спира голямото контранастъпление на германските войски при Курск. Това е Курската битка. На 5 юли 1943 г. германските войски започват контранастъпление. От 5 юли до 11 юли 1943 г. съветските войски се отбраняват. На 12 юли 1943 г. започват контранастъпление. На 5–18 август съветските войски водят боеве. На 23 август 1943 г. освобождават Харков.

5. На 14 август 1943 г. цар Борис III посещава Хитлер. След завръщането си, на 28 август 1943 г. умира.

6. Техеранската конференция е от 28 ноември до 1 декември 1943 г. в Техеран и е определено да се отвори II фронт не по-късно от 1 май 1944 г. в Европа.

7. Ленинградската отбрана. От ноември 1941 г. започва блокада на Ленинград. На 12 януари 1943 г. при Ладожкото езеро се разкъсва 15-месечната обсада. На 14 януари 1944 г. съветските войски освобождават Ленинград. Обсада от 29 месеца.

8. На 8 април 1944 г. Съветската армия достига държавната граница на Чехословакия и Румъния в Карпатските предпланини, а на 10 април 1944 г. освобождава гр. Одеса на Черно море.

9. В средата на месец август 1944 г. Червената армия нанася съкрушителен удар на германските войски в района на Яш–Кишинев. На 23 август 1944 г. в Румъния е антифашисткото въстание. Червената армия наближава българската граница. На 29 август 1944 г. се завзема гр. Кюстенджа, на 30 август 1944 г. – Плоещ, на 31 август – Букурещ.

10. На 5 септември 1944 г. СССР обявява война България. На 8 септември първите съветски части навлизат в България. Правителството нарежда на българските войски да не оказват съпротива. На 8/9 септември властта се заема от правителството на Отечествения фронт.

---

* Забележете, че в София курсът по Паневритмия се води от 30 юни до 12 юли 1942 г. На 12 юли 1942 г. Учителят казва, че за Паневритмията времето е изтекло. А защо? Защото идва времето за отбраната на Сталинград. А дали това е вярно, вижте и проверете в точка 12.

11. Въпрос: Защо публикувам тази глава? Войната срещу СССР се отрази болезнено върху България. Освен това Учителят разрешава как ще се развият военните събития и предрешава изхода на войната. Дали е вярно? Не само че е вярно, но ние бяхме свидетели на тези събития и времена.

12. А за справка ще си прочетете в указаните от мен по томове и страници, както следва.

1) «Изгревът», том I, стр. 333–334, 334–340, стр. 447–454, стр. 474–476.
2) «Изгревът», том IV, стр. 468–475, стр. 476–484, стр. 319.
3) «Изгревът», том VI, стр. 457–458.
4) «Изгревът», том VIII, стр. 268–270.

След като се запознаете с посочените страници на «Изгревът», тогава ще разберете, че времето, което Учителят е отпуснал за провеждането, обучението и въвеждането на Паневритмията в българските училища, изтича. И то не може да се върне. В никакъв случай. За всяко действие на Земята е отпуснато време от Невидимия свят. Изтече времето и действието се спира.

13. От 1945 г. до 1958 г. Паневритмия се играе от последователите на Учителя. Проблемите с Паневритмията остават. Това говори, че трите сестри правят нова редакция. А това са Мария Тодорова, Елена Андреева и Ярмила Ментцлова. Тези проблеми продължават и до днес и те са описани в «Изгревът». Виж «Изгревът», том XIII, стр. 810–812.

14. От 1958 г. до 1972 г. Паневритмията в София бе забранена от комунистическата власт. Аз бях този, който я разреши. Как това бе направено? Аз съм го описал в «Изгревът», том XV, стр. 911–922. Вместо да се разрешат проблемите, те се увеличиха. А защо? Отговора ще намерите в «Разменната монета» в «Изгревът», том XI, стр. 832–834.

VI. НАРУШЕНИЕ НА ОКУЛТНИТЕ ЗАКОНИ, ВЪРХУ КОИТО Е ИЗГРАДЕНА ПАНЕВРИТМИЯТА

1. Първите, които се опитват да променят Паневритмията в музика, текст и движение, са т. нар. «последователи» на Учителя Дънов. Как става това, е вече описано. И те си понасят последствията.

2. Вторият е цар Борис III. За него е описано в «Изгревът», том I, стр. 443–454; том XX, стр. 280–288, 293–297, стр. 671–688, стр. 1036–1038. Той умира на 28 август 1943 г.

3. Любомир Лулчев. За него виж в «Изгревът», том XX, стр. 4–1038 и том XXI, стр. 4–499. Осъден на смърт от Народния съд и разстрелян през месец февруари 1945 г.

4. Борис Йоцов. Неговата съдба е много показателна. Съдействува за Паневритмията, но му е заплатено чрез министерския му пост. Но не остава докрай последователен за провеждането на Паневритмията в българските училища. От една страна е славист, славянофил по професия, но от друга страна е служител на цар Борис III и е закачен за германците. Застъпва националистически позиции. А за доказателство ще ви дадем неговата биографична справка. И накрая ще ви предоставим нещо още по-интересно. А защо? За да се изумите.

Д-Р БОРИС ИВАНОВ ЙОЦОВ

1. Роден на 8 февруари 1894 г. в гр. Враца.

2. Завършва славянска филология през 1913–1916 г. в Софийския университет.

3. Завършва право – 1918–1920 г., в Софийския университет.

4. Специализира славянска филология в Прага – 1923–1925 г. (докторат по философия във Варшава – 1927 г., Виена – 1928 г.).

5. Асистент по славянска и българска филология в Софийския университет – от 1929 г. е доцент, а от 1935 г. – професор в Софийския университет.

6. От 1935 г. до 1936 г. е декан на историко-филологически факултет.

7. Директор на Народния театър от 1936 г. до 1937 г.

8. От 1937 г. до 1942 г. е секретар на министерството на народното просвещение. Публикува научни трудове по българската възрожденска и славянска литература. В научните си трудове застъпва идеалистически и националистически позиции.

9. От 1942 г. до 1944 г. е министър на народното просвещение, а именно: в правителството на Богдан Филов от 11 април 1942 г. до 14 септември 1943 г. и в правителството на Добри Божилов от 14 септември 1943 г. до 1 юни 1944 г. Като министър провежда тогавашната политика на цар Борис III – монархофашизма, в образованието и културата. Застъпва националистически позиции. Осъден от Народния съд на смърт. Екзекутиран през февруари 1945 г., заедно с другите осъдени на смърт министри, царедворци и прочие.

10. Борис Йоцов е министър на Народното просвещение от 11 април 1942 г. до 14 септември 1943 г. и от 14 септември 1943 г. до 1 юни 1944 г. Всяка учебна година започва с реч на министъра по радиото. Ето, аз съм попаднал на една такава реч от 15 септември 1942 г., както е написано на изрезката на вестника брой 9932.

На обратната страница на тази изрезка е отпечатано: 15.IX.1942 г. «Централната гара на Сталинград е в германски ръце». «Победоносно проникване в Сталинград». «Силни германски ударни отделения проникнали в центъра на Сталинград. Всички очакват да падне Сталинград в германски ръце».

Точно по това време Борис Йоцов произнася своята реч, като вследствие е дал текста, да се публикува, за да я има. Има я и аз я публикувам. Всеки, който я прочете, ще си добие представа за интелектуалния потенциал на този министър, славянофил по професия, а закачен и качен на германски влак. И когато идват на власт комунистите след 9.IX.1944 г., го вкарват в затвора, съдят го и го осъждат на смърт. Това му е присъдата за нарушение на окултните закони, на които е основана Паневритмията. Ама как така? Прочетете си, научете си наизуст 7-те принципа на Паневритмията.

Правителствена реч на министъра на Народното просвещение по случай новата учебна година (15 септември 1942 г.)

«Да напрегнем всички сили – с една мисъл, с един дух, с една воля: България над всичко.»

Ние сме в най-напрегнатите часове на нашата история. Величието на един народ се познава във върховни моменти на напрежения и изпитания. Напътствените думи на министъра на Просветата към учители и ученици. Вчерашната реч на министър Йоцов

По случай започването на новата учебна година, министърът на Просветата, г-н проф. д-р Б. Йоцов, вчера в 1 часа на обяд произнесе по радиото следната реч:

«Драги учители и ученици от всички краища на българските земи,

Днес вие започвате отново работа – работа на духа, работа на образование и възпитание. Целият народ е обърнал сърцето си към вас – с радостно вълнение той отправя поглед към първите ваши стъпки пред прага на новата учебна година. И то с пълно основание: в жаждата си за просветление, за възход и величие, той минава през храма на просветлението с вашия труд, с вашите усилия и напрежение. Затова на вас тежат повече задължения, отколкото права. И сега, както и преди, вие ще изпълните с радост своя дълг – дълг към себе си, дълг към народа, към отечеството. В това вярват всички, в това вярвате и вие, повече от всички други. И знайте, че работата, която подхващате, е света. С умиление целият народ отправя своите пожелания за напредък и успех, заедно със своя бащински благослов.

Нека не се забравя, че ние сме скромни, но чисти работници на Божията нива. Затова, като копнеете за благодатна жътва, гледайте добре да разорете угарите и хубава да бъде вашата посев. Вие не бива да оставяте да загасне божествената искра, която носите в своята гръд. Тая искра ни свързва с великия и вечен разум, който движи и управлява света. Чрез нея ние сме силни, непобедими. Нека да напълним душата си със светлина и да я понесем по свещената българска земя, за да зреят под нейната благотворна ласка семената на прекрасното, възвишеното, божественото. Да се просветляваме и да просветляваме – **с мисъл за съвършенство**, това трябва да бъде и сега една от вашите най-върховни жизнени задачи. Затова да поддържаме тоя пламък в душата на българина, да възвисяваме духа на родната земя, за да я подготвим да бъде по-близо до Бога. Чрез вас целият народ зрее и се възвишава, за да върви в светлина и красота и да твори големи дела и велики личности. Запомнете това добре и не подценявайте своите бдения и грижи.

Ние носим в цялото си същество една вечна сила. Нея никой не може да ни я отнеме. Ръката на тая сила сте вие. Само тогава ще оправдаете своето съществуване, когато чрез познанието и мъдростта дадете път в живота на всички висши напътствия и повели. Работата на всеки от вас не е усамотена, откъсната, само за себе си – тя е съчетана с работа на всички: нишките, с които тъчете, идат отдалеко и извеждат още по-далече.

Водете ония, които чакат вашата подкрепа, вдъхновявана от чиста мисъл, оставете се да бъдете водени от тия, които са призвани, защото в просветлението и подчинението ще намерите залог, за победа в жизненото поприще. Ето защо трябва да се проникнете по-дълбоко от съзнанието, че общността е вашата

съдба: всеки трябва да донесе своето зърно в общата житница – оттам ще дойде неговият хляб в живота, чрез него ще се възвиси – чрез труда и творчеството на всички, които намират смисъла на своето битие в общия жизнен идеал. Гледайте тогава общността да бъде издигната нравствено, изпълнена с велик дух, за да бъде благосклонна към вас, защото тя е всичко, вие сте нищо без нея.

Затова бъдете силни и светли духом. Доброто, което ще творите, не бива да остава без меч. Бъдете храбри и дайте крила на всяка чиста и светла мисъл, дайте сила на всяко светло дело, което може да бъде за радост на други. Мисълта и делото, които изхождат от възвишено сърце, оставят трайни следи на земята. Нека всеки от вас да се стреми да оставя диря след себе си. Защото чрез дирята на всички, целият народ ще запише светла страница в своята история. Възвишете се с мисъл и дело, гледайте да бъдете достойни синове на своята земя: бъдете герои на духа на меча, герои на подвига, на жертвата.

Историческият път на българския народ минава по стъпките на мъчениците и героите. Само нравственият героизъм може да внесе повече дух и устрем в нашето училище, в нашия живот – юначеството и доблестта дават красота и величие на живота, не злобата и малодушието. Нашият народ, както всички възвишени народи, се прекланя пред подвига; в него той чувствува своето безсмъртие. Гледайте да не превиете врат под натиска на злочестината – вървете смело в живота, когато сте обладани от най-чистите и възвишени пориви на своята душа. Да воюваш, наистина, това е високо призвание, но да изтръгнеш победата, това е тържество на вечната правда и справедливост. Вие трябва да се подготвите за победи. Не спирайте в усилията си, вярвайте в своето призвание.

Особено сега, в нашите дни, пълни с толкова подвизи, с толкова устреми към един нов свят. Да не се мамим: времето е толкова велико и тревожно, че ще бъде престъпление, ако не схванем неговата заповед, ако не я изпълним с цялата мощ на своето същество; с твърда воля и висок дух, над страдания и изпитания, да вървим само към една цел – победа докрай, пълна, безгранична. Няма нищо по-велико от това – един народ да мине през огъня на мъките, за да достигне върха на величието.

Ударил е часът не за униние и колебание, а за твърдост и решителност. Всички ние принадлежим на нацията, нашето върховно благо. Ние можем да отминем, тя ще остане, за да бъде извор на нови сили, нови въжделения, нови устреми и надежди. Във великата борба на народите да издигаме все повече и повече духа на съпротива и борба. Само с тоя дух ще можем да посрещнем достойно всички изненади, да отбием с чест всички удари, отгдето и да дойдат те.

Не забравяйте, че в тия дни на напрежения, тревоги и бури се твори нашата съдба. Ние сме в най-напрегнатите часове на нашата история. Всеки от нас трябва да осъзнае изключителността на момента, да се издигне над страст, страдания и изпитания, да се възвиси духом, и да мисли и действува, както повелява благото на родината, както изискват това заветните цели на нашето историческо минало, както призовават всички страдалци и храбреци на българската свобода и независимост. На работа и борба, упорита, дейна, творческа. Нека напрегнем всички свои сили – и все с една мисъл и с един дух, с една воля: България над всичко. Да мислим и работим не само за себе си, а за нашия дом, за нашата стряха – за отечеството, което повече от всякога се нуждае от нас. Не забравяйте, че времето е пълно с отговорности и задължения: никой да не мисли, не може да стовари отговорността на други. Всички сме отговорни пред бъдещето. Нека така да се предадем на труд, на съпротива, на борба, че тия, които ще дойдат след нас, да кичат челата ни с венци на признателност и благодарност.

В решителните часове от своята история народите се сплотяват. Всички сили се насочват към едно огнище, към една воля. Отвърнете поглед от тия, които поставят страст и амбиция над народ и държава. Пратете своето презрение на тия, които рушат със слова, деяния и дела единството на нацията, отслабват волята й за живот, не повишават степента на народностните напрежения и усилия. Не забравяйте поуката от нашето минало: когато сме били духом единни, въодушевявани от един идеал и сме действували под повелята на единно водачество, ние винаги сме побеждавали. Нашата история ни заклева: българският народ е духом голям, той трябва да стане по-велик, затова трябва да бъде воден от една и единна боговдъхновена воля. Нека всички се сплотим все повече около нашия върховен вожд, Н. В. Цар Борис III, призваният от Бога, от народа и от историята да ръководи нашите съдбини: да вървим по неговите следи, готови за всеотдайна служба и беззаветна жертва. Величието на един народ се познава във върховни моменти на напрежения и изпитания: българският народ неведнъж е показвал своето величие, бъдете убедени, че и сега ще се изправи пред лицето на света велик и могъщ.

Още отрано тоя народ е приел кръщението си от Бога и е станал огнище на истина и светлина. И в целия си път – той е вървял в духа на благочестието и просветлението. Чрез свои най-вдъхновени синове той е следвал заветите на правдата и справедливостта. И когато е бивал застрашаван, той е грабвал меча, за да брани земята и свободата си. Затова, когато е падал, той никога не е скланял глава, защото е знаел, че зад него стои Бог. И днес, когато е поставен отново на изпитания, той не е сам. Пълен е със сили, с вяра в своето призвание, той е готов да посрещне всички призиви на живота и историята. Бъдете и вие готови, както са били готови вашите бащи и деди и не забравяйте заветите за правда и свобода. Дивен е Божият промисъл. Ние схващаме неговите величия, чрез нас той ще проговори. Затова под крилото на Провидението и под знамето на България нека знаем само един-единствен път – все напред и напред, към величие и слава!

VII. ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ СЛОВА

1. Трябваше да спомена за съдбата на Милка Переклиева. Тя е описана от мен в «Изгревът», том I, стр. 505, както и в моите бележки след нейния материал в «Изгревът», том XXIII.

2. За Весела Несторова виж «Изгревът», том I, стр. 505–507. Тя дочака завършването на комунистическата епоха 1944–1989 г. Нейните спомени и цялата история покрай тази Паневритмия ще бъде публикувана в един от следващите томове на «Изгревът».

3. Днес е 22 март 2006 г. От 1990 г. изминаха цели 16 години. Години наред се правят опити за въвеждането на Паневритмията в българските училища. Но без резултат.

4. За Паневритмията трябва да се отпуснат от Невидимия свят условия и време. Тези условия и времето не могат да се отпуснат на хора, които са невежи и не знаят нищо по историята на Паневритмията. Това е изключено. И ще се чака. А докога?

5. Ето го отговорът. Само онзи, който може да разучи, да проучи и да влезе в епохата на Изгрева, да провери как преминават етапите в поредицата «Изгревът» отначало докрай – само този може да бъде допуснат до дверите на Вътрешната Школа и до Паневритмията. И да му ги отворят. Само на него!

6. Ще ви дам един показателен пример. Аз бях определен от Невидимия свят да ръководя цялата програма на «Изгревът», в който се включва и проблемът на Паневритмията. Но всички музиканти, които ги качих на сцената, ме отхвърлиха. Досега нито един от онези, които проповядват и обучават Паневритмия не са дошли при мен и да ме питат. Нито пък онези, които издават учебници по Паневритмия. Те ме отхвърлят. А времето и условията за Паневритмията са дадени на програмата на «Изгревът», а не на тях. А тази програма аз я ръководя. Искате доказателства. Прочетете тези 23 тома на «Изгревът». За всеки том са ви необходими по 3 месеца. А трябва да го прочетете най-малко по 3 пъти. Така че за една година може да усвоите само 4 тома. Така че ви трябва обучение от 6 години. Но тук също има едно важно условие. А то е, дали ще ви допуснат до «Изгревът» и дали ще ви отворят съзнанието за него. А над «Изгревът» има два архангела, които го охраняват с меч и с копие. Всеки, който воюва срещу «Изгревът», ако е от Бялата ложа, с меч го посича архангелът, който отговаря за Бялата ложа. А онзи архангел, който отговоря за Черната ложа, с копието ще изтърбуши онези, за които отговаря, и които воюват срещу «Изгревът».

Това се вижда след всеки излязъл под печат пореден том от «Изгревът». Наблюдаваме, гледаме и клатим глава. И мълчим пред архангелите пазители и стражи на «Изгревът».

7. Този обзор, който направих, не е за сегашните т. нар. последователи на Учителя Дънов. А защо? Защото те отхвърлят както «Изгревът», така и мен. Воюват срещу програмата на «Изгревът». Ето защо ще бъдат спрени.

Този обзор е написан за следващите поколения, които има да дойдат. Тогава те трябва да изучават Пътят на Школата, който е Пътят Господен. А той е в «Изгревът».

«Изгревът» е Пътят Господен на Третия Завет на Бога към днешното човечество. Словото на Учителя Дънов е Слово на Бога за идната Шеста раса на човечеството. Амин!

22 март 2006 г., София

Вергилий

Борис Рогев

(21.IX.1898 г.–21.II.1976 г.)

Публикация

по случай 30 години от заминаването му от физическия свят (1976 г.–2006 г.)

Пътуване към «безкрайната бездънност» или памет за Борис Рогев 21.IX.1898 г. – 21.II.1976 г.

автор и съставител:

Видка Николова

Доктор по филология
и доктор на философските науки

София, 2003 г.

Борис Рогев

I. Биографични бележки за Борис Рогев – Видка Николова 895

II. Астрономически основи на българското летоброене – Видка Николова 898

III. Година 4768 преди нашата ера – година първа на българското летоброене – Борис Рогев 899

IV. Увод на монографията на Борис Рогев 902

V. Допълнение към «Астрономически основи на първобългарското летоброене» от Борис Рогев 906

VI. Научни трудове на Борис Рогев 909

VII. «Светлини в древнобългарската история» от Георги Томалевски 910

VIII. «Календарът на старите българи – истини и предположения» от Димитър Павлов 913

IX. Още веднъж за българския календар – от Кирил Серафимов 914

X. Аспаруховият календар – от Лилия Гочева 919

XI. Кога е създадена и как се развива Хидрографската служба на ВМС (Военноморските сили)..... 925

XII. Основоположник на хидрографското дело у нас 926

XIII. Приложения и документи за Борис Рогев 931

XIV. «Борис Рогев – човекът на Духа на прабългарите» – Бележки от Вергилий Кръстев 943

Борис Рогев

I. БИОГРАФИЧНИ БЕЛЕЖКИ

Видка Николова

Не ми е известен друг математичен труд на български учен, който да е така пряко обвързан с историята на българското хуманитарно мислене, на българската културна опитност, на националната ни духовност, както е трудът на Борис Рогев «Астрономически основи на първобългарското летоброене». Причините за тази обвързаност са от принципно естество. С помощта на точните науки е извършена една огромна археологическа работа. Възможността математически и астрономически да бъде датиран и обоснован първобългарският календар (което значи – начало на първобългарската култура), открива непоклатимо точния и най-ярък път към обяснение на самото ни рождение, на времето ни (минало, настояще бъдеще) в човешкото битие. Със същото това тракъторфик (две хилядолетия преди новата ера тракийският орфизъм е вече готова, завършена система) се среща «в дъното на пещерата», владеейки преходите между различните измерения; със същото това прабългаринът свободно контактува според законите на Тангра – Великото небе (Борис Рогевите изчисления посочват, че четири хилядолетия и седемстотин шестдесет и осем години преди новата ера прабългарския календар е вече също готова завършена система); същото това народната традиция запечатва в основните образи и мотиви на българската народна митология (например съвременната археология ги преоткрива в предметния свят); за същото това едно от основните български учения – богомилството, търси измеренията на «седмото небе» и другите под него; за същото това съвременни нам физици с точност математическа говорят като за «космически произход и природа на човека» (Фред Хойл); същото това един Томас Ман, например, се опита да назове с думите «безкрайна бездънност», за чието изучаване е необходимо да се приеме една условна «начална кулиса във времето», защото така «дълбок е кладенецът на миналото»... Борис Рогевата книга ни предлага годината 4768 преди Христа като опорна начална «крайбрежна кулиса», за да познаем лицето си – живо свидетелство за единното време. А оттук нататък от само себе си означава, че ние вече ще имаме и добро зрение за всяка по-близка нам кулиса, за всички пластове от разреза на кладенеца – успоредно едновременни с първобългарските в общата цялост на културната ни история.

Но в каквито и по-тесни или по-широки рамки да се движи познанието ни, за днешните читатели настоящата книга и нейният автор остават почти непознати, дори и с отрицателен знак. Първо издание на книгата прави издателството на БАН през 1974 г. със символичния тираж от 1000 екземпляра – оттогава и до днес. Освен книгоиздателски и културни политики, принос в това отношение имат и популистични писания като това на (днес покойния вече) Иван

Богданов (сп. «Отечество», 1979 г., кн. 19 и 20), когато той с небивал остракизъм отрича труда на Борис Рогев. Един «литератор» отхвърля концепцията на математически труд, писан от доктор по математическите науки, защото той, докторът, се криел зад... «зад нищо не значещи формули»... Наивността, меко казано, на подобна позиция има своеобразното си продължение и днес, тъй като също не-математици и не-физици отхвърлят високите професионални достижения на Борис Рогев, представяйки първобългарския календар като само слънчев, а не какъвто го показва и доказва Рогев – слънчево-лунен. И вместо да поставяме въпроса кой всъщност се крие зад формули, а и «какви» и «чии» формули, тук е мястото да припомним основни моменти от биографията му: той е с висше военно образование (България) и висше математическо образование (Сорбоната – Париж), награждаван е с ордени и медали, включително и Почетен легион на Франция, учен и офицер е от Царския военен флот на Негово Величество Борис III. Днес част от архива му е на разположение във Военноморския музей във Варна. Борис Рогев до края на дните си остава един от «тихите» интелектуалци на България. Пенсионира се през 1954 г. като военен (ръководител на катедра във Военна академия – София) и постъпва на работа в Българска академия на науките в Централната лаборатория по геодезия, където е до 1964 г. А за годините си дотогава той сам разказва (текстът се публикува за първи път) така:

След завършване на първите два класа на Военното училище – София, със заповед № 7 от 1920 г. по флота, следвах и завърших теоретическия и практическия курс при флота по пълната програма на Руския морски корпус. На 20 февруари същата година бях удостоен със званието мичман II ранг, а три години по-късно, през 1923 г., със званието – мичман I ранг.

След служба през 1921–1925 г. в Морските специални школи, на миноносците и на моторни кораби, а през 1925 г. бях приведен, заедно с кораба, който командвах, в гр. Русе. В русенската пристанищна стража прослужих 1925–1926 г. През 1927 г. поех командването на същия кораб, с който бях дошъл в Русе. През септември на същата 1927 г. със заповед на Министерството на железниците, пощите и телеграфите № 6529 от 29.IX., бях командирован за специализация по астрономия и навигация във факултета на Университета на Париж (Сорбоната).

От октомври 1927 г. до ноември 1931 г. следвах и положих всички полагащи се изпити по науките Обща математика, Обща физика и Астрономия апрофонди*. За същите получих диплом и звание Лисансие по тези науки.

Връщайки се в България, бях приведен в Морското училище. Тук ми бе предложено от началник-щаба на флота от известния тогава наш морски авторитет, капитан II ранг Г. Славянов да поема организирането на хидрографско отделение към Държавния военен географски институт – София. Приемайки предложението, бях командирован в същия и за сравнително къс период от време бяха набавени необходимата литература, ъгломерни уреди (секстанти), дъномери, включително и дъномер-риба (plomb poisson – френско изобретение), както и плавателни средства – хидрографни лодка и кораб. С това новоорганизираното отделение можа през 1933 г. да пристъпи към първата хидрографска оригинална снимка в мярка 1 : 10 000 в приетата от Географския институт Гаус-Крюгерова проекция на сухопътната и водна ивица от крайбрежието на Аладжа манастир – място, познато днес като Златни пясъци.

---

* études approfondies (фр.) – букв. задълбочено обучение; във френските университети такава диплома се издава след 5-годишно следване, което дава право на подготовка за докторска дисертация. (бел. М. И.)

Поради смяна в командването на Флота, командировката ми в София бе прекратена и бях отзован във Флота. През 1934–35 г. Географският институт продължи хидрографската снимка на ивицата пред Варна и устието на р. Камчия.

През 1934–39 г. службата ми във Флота премина като командир на кораб «Камчия», началник отдел в Морското училище, командир на миноносец и в Щаба на морска и речна отбрана. За целия този изтекъл период само веднъж ми бе възложено да извърша хидрографска учебна снимка с възпитаници на мореплавателния отдел на Морското училище. След една нова смяна в командването на Флота, на 5.IV.1940 г. бях този път приведен във Военния географски институт и назначен на длъжност началник на Хидрографско отделение при същия институт. За времето 1940–41 г. възобновеното Хидрографско отделение извърши снимката на южната и западната част на Бургаския залив, на залива Атия, Созополския залив и западния залив на Поморие.

През годините 1942–44 г. на Хидрографското отделение бе възложена оригиналната снимка на части от крайбрежната ивица на Беломорието. Така бяха заснети в 1942 г. заливът Перамос, както и западната част от северната част на Кавалския залив. През 1943 г. бе снет хидрографски заливът Порто-Лагос, заливът на Дедеагач и устието на р. Струма, а през 1944 г. – източният вход на залива на Кавала, заедно с проливчето Тасос – югоизточният бряг на същия залив Кавала. През 1945–46 г. бяха оригинално заснети източният залив Поморие, ивицата пред селата Равда и Чимос, заливите на Несебър, както и самият този град, включително с. Влас, ивицата пред нос Емине, ивицата пред с. Обзор, пред с. Бяла и тази на Черния нос. За времето 16.IX.1946–9.IX.1947 г. ръководих Военния географски институт като временен началник на същия. На 9.IX.1947 г. бях удостоен за началник на Военния географски институт. Без да се откъсвам от контрола и ръководството на Хидрографското отделение, оригиналната снимка на Черноморското крайбрежие продължи през 1947–48 г. със снимането на крайбрежието на н. Екрене, устието на р. Батова, гр. Балчик, нос Калиакра до границата ни с НР Румъния. През 1948–1950 г. продължи снимането на крайбрежието – Созополски залив, приморско, Мичурин, Ахтопол и устието на р. Резвоя (турската граница).

На 17.IV.1951 г. бях приведен на длъжност началник катедра във Военната Акедемия «Г. С. Раковски» – София.

За детско-юношеските години на Борис Рогев, за времето до 1920 г. има запазени родово-биографични наброски от неговия брат Христо. По време на един от многобройните ми опити, уви!, безуспешни и до днес, да предизвикам второ издание на книгата на Б. Рогев за първобългарския календар, синът му ми даде да ги прочета. Помня, най-силно впечатление ми направиха два момента: първият – родовият спомен и твърдение, че майката на войводата Хаджи Димитър е първа братовчедка на майката на единия от дядовците на Борис Рогев; вторият – в юношеските си години Борис Рогев се отличавал с декламаторско-ораторските си дарби и е бил включен от Константин Кисимов, тогава също ученик в Търновската гимназия, в училищната театрална трупа.

Родил се на 21.IX.1898 г. и отишъл си оттук през 1976 г., заедно с писателя Георги Томалевски, с д-р Методи Константинов, с проф. Кръстьо Тулешков – Борис Рогев е един от интелигентския кръг ученици в Школата на Учителя Петър Дънов. По самата си духовна същина и измерения, този факт определя облика му като човек, гражданин и учен.

II. «АСТРОНОМИЧЕСКИ ОСНОВИ НА ПЪРВОБЪЛГАРСКОТО ЛЕТОБРОЕНЕ»

Животът му преминава действително «скрит» зад едно рядко чувство за дълг и непрестанна деятелност, зад една рядка скромност и лично достойнство, зад математически формули, значещи много за българската култура. Към 1960 г. са вече написани основните научни разработки на Борис Рогев, публикувани в българския специализиран печат и в чужбина, с положителните отзиви от наши и чужди учени. Написана е и книгата «Астрономически основи на първобългарското летоброене» и започват митарствата по нейното обсъждане и публикуване. Първи рецензенти са геодезът акад. Вл. Христов и историкът проф. Иван Дуйчев, чиито положителни гледища се оказват решаващи за обнародването ѝ през 1974 г. Оттук насетне мнения за книгата са изказали различни имена, към нея се проявяват различни степени на коректност (с позоваване или не), книгата става средоточие и на идеологични по същество подбуди, изразяват се различни отношения (положителни или отричащи) – и приживе, и след това – акад. Ангел Балевски, акад. Кирил Серафимов, Лилия Гочева, Георги Томалевски, Венцеслав Бъчваров, Иван Богданов, арх. Слави Дончев, н. с. Мариана Кръстева.

Непосредствено след първото ѝ издание от Българска академия на науките (БАН), Борис Рогев подготвя втори допълнителен и разширен вариант, който, макар и положително приет в Института по балканистика през лятото на 1975 г. и предложен за печат, остава необнародван – уви! – и до днес. Към този втори и последен вариант Борис Рогев прибавя и математическата си разработка за астрономическия образ на първобългарската юрта, доуточнява много от математическите си изчисления, доразвивайки особено втората половина на книгата си, допълвайки и нови редове за словесно обяснение на общата математична материя на книгата. Непубликуван е и преводът ѝ на английски, подготвен в началото на 80-те години от БАН, който също търси своя издател, включително и днес. Тук искам да припомня небезизвестните думи на френския професор Мишел Лонгон: «Прабългарите са притежавали в далечното минало един от най-съвършените календари в света. Създаденият преди векове от прабългарите календар ще послужи като модел и източник на идеи за изработването на такова календарно леточисление, което да бъде прието от всички народи, населяващи земното кълбо.» Книгата на Борис Рогев, поради самото си духовно естество, извори и научна методология, участвува в най-горните български пластове от човешкия опит да изследва и познае «първооснове на човешката същност, на нейната история», предлагайки математическа точност за един наложително съвременен прочит на нашата национална култура.

В следващите си съставителски страници ще се опитам по документален път, с текстове от и за Борис Рогев да припомня възлови моменти от духовния му път на личност и учен.

III. ГОДИНА 4768 ПРЕДИ НАШАТА ЕРА – ГОДИНА ПЪРВА НА БЪЛГАРСКОТО ЛЕТОБРОЕНЕ

За проблематиката на «Астрономически основи на първобългарското летоброене» Борис Рогев говори години преди книгата да бъде издадена. Особено показателно в това отношение е, че той написва авторско резюме и още през 1970 г. – четири години преди излизането ѝ, го публикува в тогавашния периодичен печат (в. «Поглед», 5.I.1970 г.) под заглавие: «Година 4768 преди нашата ера – година първа на българското летоброене». От кратката редакционна бележка към него научаваме, че Борис Рогев «резюмира» всъщност своя обширна студия. Тя е «Астрономическа основа на прабългарската ера», публикувана във френски превод в кн. 3 на академичното списание «Етюд балканик» от 1969 г. Така виждаме пътя, който Рогев извървява до окончателното написване и издаване на своя научен труд. Редакционната бележка представя автора като виден учен от областта на геодезията, хидрографията и астрономията, имащ своите публикации не само в български, но и в немски, френски и швейцарски академични издания. В този том на «Изгревът» се публикува пълният текст на авторското резюме от в. «Поглед» заедно с общо шестте кратки авторски бележки под линия. В четвъртата от тях Борис Рогев назовава годината 2637 пр. н. е. като начална за китайския календар и така още по-ясно бива изтъкнат фактът, че първобългарският календар е вече готов през 4768 г. пр. н. е., изпреварващ китайския с повече от две хилядолетия.

Авторско резюме на Борис Рогев, в. «Поглед», 5.I.1970 г.

Две основни загадки съществуват в историята на съвременната наука. Това са: появата на астрономията и появата на геометрията. Първата, като наука за небесните тела и техните движения, предхожда с повече от 20 хиляди години нашата ера. Втората, която изучава свойствата на геометричните елементи и фигури, оставащи неизменни за едно преместване, следва непосредствено първата.

Първоначално астрономията е астрология – предсказване на небесни явления, обосновано на наблюдения. Тяхна последица са календарите, летоброенията (ерите), основа на които стават винаги лунният и слънчевият зодиак.

Всяко летоброене или календарна система е последователност от избрани периоди от време, на които съответстват определени, видими и периодични движения на Луната, Слънцето и планетите около Земята и съпоставено с оная зона от звезди, която съдържа зодиака. Тази зона от звезди заедно с всички други, оставащи вън от нея, образуват една материална система, която остава неизменна за сравнително дълго време.

Народите от древността са си служили с различни календарни системи, еднаквите елементи на които говорят за един общ произход. Трудно е да се установи кога и у кои народи се е появил първият календар. Сравнително по-определено се твърди, че 3000 години преди нашата ера, когато точката на пролетното равноденствие е преминавала в съседство на Tauri [1], народите на Шумерия, Халдея, Индия, Египет и Китай са имали свои летоброения.

Първобългарското летоброене принадлежи на древността. Основните му елементи разчитаме от първобългарските писмени извори: 1. Именника на пър-

[1] Звезда от съзвездието Телец. (бел. а.)

вите български князе. 2. Чаталарския надпис. 3. Приписката към словата на Атанаси Александрийски и 4. Откъслечния надпис.

То бе поставено като задача за изследване и възстановяване от руския учен А. Н. Попов в «Преглед на летописите от руска редакция», Москва, 1866 г., с който стана известен списъкът на първите български канове [2], наречен по-късно «Именник на първобългарските князе». Днес разполагаме с три преписа от този извор: на Московската синодална библиотека, на Петербургската градска библиотека и един Уваровски препис.

Именникът започва с първобългарските князе: Авитохол, Ирник, Гостун, Курт и Безмер, продължава с Исперих, Тервел, Севар, Кормисош, Винех, Телец и завършва с Умор.

Със своите почти еднакво повтарящи се изрази и особено с неславянските двойни имена Дилом Твирем, Докс Твирем, Шегор Вечем, Вен Ени Алем, Текучитем Твирем, Шегор Твирем, Шегор Алем, Сомор Алтом, Дилом Тутом, Именникът наподобява на библейски писмен паметник.

Към тези загадъчни изрази трябва да бъдат прибавени още два. Това са Бехти и Сигор Елем, които извличаме от Чаталарския надпис на Омуртаг от 882 година и от епилога на един старобългарски кодекс на Симеона от 907 година.

С проучването на посочените първобългарски извори се занимаваха много чужди и наши учени. От всички тях, за разгадаването на първобългарските езикови загадки, най-голяма заслуга се пада на финландския учен Й. И. Миккола. Що се отнася до възстановяването на първобългарското летоброене, предложените решения на Ж. Б. Бури, Й. И. Миккола, В. Н. Златарски останаха като опити. Големите противоречия от хронологичен порядък, на каквито същите учени се натъкнаха, посочиха ясно, че първобългарското летоброене не принадлежи на никоя от досега познатите календарни системи на древността. Като форма то предхожда всички.

Различаваме две вида слънчеви зодиаци: а) Близкоизточен, или директен, който подрежда зодиакалните съзвездия в същата последователност, в която Слънцето преминава видимо-годишно през тези съзвездия [3], б) Далекоизточен, или ретрограден, който подрежда същите зодиакални съзвездия в обратна последователност. Вторият зодиак е даден със следните имена:

1. Мишка (Водолей). 2. Крава (Козирог). 3. Тигър (Стрелец). 4. Заек (Скорпион). 5. Дракон (Везни). 6. Змия (Дева). 7. Кон (Лъв). 8. Овца (Рак). 9. Маймуна (Близнаци). 10. Петел (Телец). 11. Куче (Овен). 12. Свиня (Риба).

Този зодиак е китайският. [4] От разликата в списъчната последователност на имената на съзвездията между двата зодиака следва, че ретроградният зодиак е принадлежал на календар, който е имал за основна (средна) година, чиято продължителност е била значително по-малка, отколкото Юлианската (с 365,25 денонощия). Тази основна година е била близка до годината 324 – 12.27 денонощия, за която споменават индуските Веди [5].

---

[2] Във всички първобългарски надписи, писани с гръцки букви, българските владетели са титулувани канове, а не ханове. (бел. а.)

[3] В древността новото денонощие е започвало с появяването на Луната. Тогава именно се е определяло и положението на Слънцето спрямо зодиака: вечер след залез Слънце и сутрин преди изгрева му, когато планетите, звездите и Луната са били видими. (бел. а.)

[4] В статията се сочат примери от китайския календар, тъй като е един от най-старите известни календари. За негово начало се приема 2637 г. пр. н. е. (бел. а.)

[5] Индуски свещени книги. (бел. а.)

Китайците си служат с шестдесетгодишни цикли (кръгове), всеки от които съдържа две категории основни елементи. Първата категория е образувана от елементите на 5 двойни китайски стихии: Дърво, Огън, Земя, Метал, Вода, а втората – от елементите на 12 земни китайски знака, имената на които съвпадат с имената на съзвездията на посочения вече китайски зодиак.

Ползувайки последователността на първобългарските години от Именника в съгласие с финландския учен Й. И. Миккола, списъкът на съзвездията на първобългарския слънчев зодиак е:

1. Текуч (Овен). 2. ... (Маймуна). 3. Тох (Кокошка). 4. Етх (Куче). 5. Докс (Свиня). 6. Сомор (Мишка). 7. Шегор (Вол). 8. ... (Тигър). 9. Дванш (Заек). 10. ... (Дракон). 11 Дилом (Змия). 12. Вер (Кон).

От вторите имена на загадъчните първобългарски изрази, съобразно установените от Й. И. Миккола първобългарски числителни имена, на мястото на десетте китайски стихии имаме:

1. Алем. 2. ... 3. Вечем. 4. Тутом. 5. Бехти. 6. Алтом. 7. ... 8. Ехтем. 9. Твирем. 10. Ени Алем. В подкрепа на това напомняме за съществуването на едно японско изображение на зодиака, фотографирано от Мюнхенския етнографски институт (FrBoll Sternglaube und Sterndeutung, tabl. XIV).

На това изображение зодиакът е поделен на 12 равни части съответно на броя на слънчевите зодиакални съзвездия и на 10 части (8 еднакви и 2 различни на първите и помежду си).

Последните деления тук считаме като едно успоредно десеторно деление на лунния зодиак, който има същото звездово съдържание, както и слънчевият. С това първобългарският двоен (слънчев и лунен) зодиак може да се схематизира с чертежа (показан по-долу).

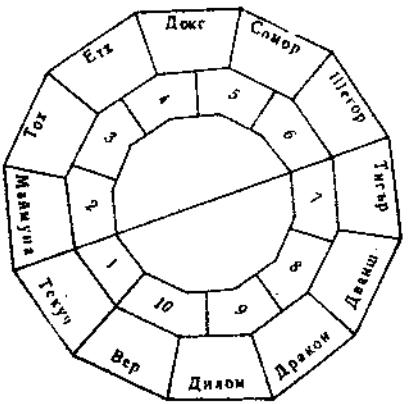

С тези два вида деления първобългарското летоброене придобива определен астрономичен смисъл: на двойка светила (Слънце и Луна) съответствуват двойка зодиаци (слънчев и лунен), а на тях – двойка имена (слънчево о лунно), съответни на всяка отделна първобългарска година.

Зодиакалното съзвездие Virgo (Дева) се отъждествява със зодиакалното първобългарско съзвездие Дилом (Змия) от слънчевия зодиак, а звездата Virginis (Spica)[6] [може] да се приеме като граница между деветото (Твирем) и десетото (Ени Алем) деление на лунния зодиак.

Докато първата година на първия шестдесетгодишен китайски цъкъл е Дърво–Мишка, първата първобългарска година (на Авитохол) е Дилом–Твирем. Тук първото (слънчево) име означава, че в началото на същата първобългарска година Слънцето се е намирало в зодиакалното съзвездие Дилом (Virgo), а второто (лунно) име показва, че Луната е заемала лунното зодиакално деление Твирем (девето).

---

[6] Звезда от съзвездието Дева. (бел. а.)

В първобългарското летоброене фигурират периоди от по 300 и 60 първобългарски календарни години, които са свързани с видимите периодични движения на планетите Сатурн и Юпитер, респективно с тези на Слънцето и Луната.

Същите връзки могат да бъдат отчетени и в най-дългия промеждутък от 6328 първобългарски календарни години, посочен в Откъслечния надпис на Омуртаг [от] 823 година от н. е.

Излизайки от тази приблизителна година, за началото на промеждутъка може да се изчисли година 4768 преди нашата ера. Същата година може да се счита като начало на първобългарското летоброене.

IV. УВОД НА МОНОГРАФИЯТА НА БОРИС РОГЕВ

Сега в «Изгревът» се публикува и авторският «Увод» на Борис Рогев, заемащ първите страници на книгата му. В малкото време от 1974 г., когато тя излиза, до 1976 г., когато Рогев напуска този свят, той продължава да работи върху труда си. Ясно свидетелство за това са и многобройните ръкописни бележки с молив, които Рогев нанася в полетата на личния си екземпляр от книгата, веднага подготвяйки я за второ допълнено издание. Нейният общ обем е 92 печатни страници.

Увод

Борис Рогев. *Астрономически основи на първобългарското летоброене.* София 1974, Издателство на Българската академия на науките, стр. 5–10.

Настоящата монография е разширение и допълнение на едноименната статия *Fondements Astronomiques de l'ère protobulgare*, която се обнародва в сп. *Études balcaniques* (1969, кн. 3) на Института за балканистика при Българската академия на науките. Както в статията, така и тук целта е да се покаже, че първобългарското летоброене (леточисление) произлиза от древността и първобългарските исторически, писмени извори – Именникът на първобългарските князе, Приписката към словата на Атанаси Александрийски и Откъслечния (фрагментния) надпис заедно с техните хронологични данни и календарни елементи принадлежат към същото летоброене.

Като наука за небесните тела и за техните движения, астрономията предхожда всички други науки. Първоначално тя е астрология – предсказване на небесни и други явления, обосновано на наблюдения и на определения на последователните по време положения на седемте планети на древността – Слънце, Луна, Меркурий, Венера, Марс, Юпитер и Сатурн – относно оная видима и сравнително неподвижна зона от звезди, която образува звездовото съдържание на лунния зодиак и на слънчевия зодиак и последици на които наблюдения са летоброенията (ерите) и календарите.

Съвременната астрономия различава три вида календари – слънчеви, лунни и лунно-слънчеви, съобразно това, дали се основават на видимото годишно движение на Слънцето, на видимото месечно движение на Луната около Земята или на комбинацията на същите две движения [3]*. Календарите определят годи-

---

* [3] Бонев, Н. *Сферична астрономия*. С., 1940. (Литература – на стр. 89 от книгата на Борис Рогев.) (бел. М. И.)

ните, които заедно с тяхното поделяне на месеци, седмици и денонощия правят възможно приблизителното определение на положенията на Луната и Слънцето относно зодиака, както и на относителните положения на Луната спрямо Слънцето.

Увеличението на задачите на астрономията и на астрологията постепенно налагат нуждата от по-точни определения както на положенията на Слънцето и Луната, така и на останалите планети, а едновременно с тях и на положенията на главните звезди от зодиака. Днес това се постига посредством нарочно изготвени таблици (ефемериди), които съдържат небесните дължини и небесните широчини или тъй наречените координатни положения на упоменатите небесни тела през равни интервали от време. Подобия на такива таблици (ефемериди, вж. табл. 7 и 8)* са давали възможност на древни наблюдатели да определят небесните дължини на посочените вече небесни тела като линейни (на първа степен) функции на времето.

Не е излишно да споменем, че тъй нареченият хороскоп (*hora* – час; *scopein* – гледам) е геоцентрична карта, и по-точно – схема на положенията на зодиакалните съзвездия (в далечното минало), респективно на зодиакалните знаци (днес) и на планетите заедно със Слънцето и Луната относно зодиака, изчислени по такива таблици (ефемериди) за избрани моменти (епохи). По подобни схеми астрономите (астролозите или математиците) са правили своите «астрологични прогнози» на събитията, които предстояли пред отделните индивиди, князе (канове), царе и народи.

Според тогавашните вярвания отделни периоди от една или няколко години са имали свой отделен управител (регент). Като такъв обикновено е бивала една от петте планети – Меркурий, Венера, Марс, Юпитер, Сатурн, – която в определено «астрологично съчетание» е участвувала не само на небето, но и посредством своя представител княз (кан) долу на Земята, ръководейки съдбините на избрания от нея народ. Към това се свежда и вярната персонификация (олицетворение) на първобългарски владетели с цели периоди на първобългарската история. Ето защо в периода от 300 първобългарски години, отделени по Именника за княз Авитохол, и в периода от 150 първобългарски години, дадени от същия исторически извор за княз Ирник, с голяма точност отчитаме 256 и 128 синодични периода** на планетата Сатурн. В същия смисъл следва да се разглежда и промеждутъкът от 515 първобългарски години, кратен на пет (числото на петте планети), през които «тези пет князе (отнася се до князете Авитохол, Ирник, Гостун, Курт и Безмер от Именника) управляваха княжеството оттатък Дунава с остригани глави».

Последователните стъпки, които правим за установяването на астрономичните основи на първобългарско летоброене, могат да бъдат резюмирани с:

I. Първобългарски години и първобългарско летоброене. Основни данни, сидерични и синодични периоди на планетите, лунния перигей и лунния възел. Китайски и Юпитеров календар. Първобългарски двоен – лунен и слънчев зодиак.

---

* Таблица № 7 е на стр. 71, а таблица № 8 – на стр. 80–81 в монографията на Борис Рогев. (бел. М. И.)

** Един синодичен период е времето, което е необходимо на една от планетите Меркурий, Венера, Марс, Юпитер, Сатурн, включително и на Луната, от видимо съединение със Слънцето да се върне пак на видимо съединение със Слънцето. Аналогично един звезден период е времето, необходимо на същите небесни тела, включително и Слънцето, да се върнат съответно на една и съща звезда. (бел. а.)

Определение на средните първобългарски години – Сатурнова и Юпитерова. Изразяване на първобългарските години в средни денонощия, слънчеви години, сидерични и синодични месеци. Геоцентрични сидерични дължини на Слънцето, Луната, лунния перигей и лунния възел. Разлики между геоцентричната сидерична дължина на Луната, на лунния перигей и на лунния възел, от една страна, и геоцентричната сидерична дължина на Слънцето, от друга. Хелиоцентрични сидерични дължини на планетите и разлики между хелиоцентричните сидерични дължини на същите планети, от една страна, и на хелиоцентричната сидерична дължина на Земята, от друга. Лунно-Юпитерови аналогии на дължините. Геоцентрични движения на планетите. Изменения на геоцентричните дължини на планетите. Връзки между периоди.

II. Първобългарски ефемериди и първобългарски календар. Първоначална астрономия. Дробни части на първобългарските години и месечна разлика. Първобългарско летоброене, последователности от първобългарски години по първи (слънчеви) имена и последователности от първобългарски години по втори (лунни) имена. Първобългарски календар. Първобългарски исторически години. Промеждутък на Омуртаг и начало на Омуртаг. Заключителни думи.

Според питагорейците (V в. пр. н. е.) съществуват четири степени на мъдрост, четири матеми ($\mu\alpha\theta\eta\mu\alpha$ – математика). Това са аритметиката, музиката, геометрията и астрономията. На египтяните принадлежат произходът и развитието на геометрията, на финикийците – аритметиката и на сумерите, халдейците и вавилоните – астрономията. Тези четири древни мъдрости са проникнати от една основна питагорейска идея: «Числото управлява света» *(Mundum requnt numeri)*.

Навремето великият гръцки мислител Платон призна, че възприетите от «варварите» знания са били доведени до по-високо съвършенство от елините (стр. 116) [11]*. Затова ще си присвоим правото тук да посочим по-правилния произход поне на някои «културни заимки» на гърците от първите народи на Изтока.

Идеята, че числото управлява света, не принадлежи на гърците и на Питагор. Тя е донесена в Европа от този велик елински учител след завръщането му от Египет, Вавилон и Индия. За питагорейците числата не са само четни и нечетни, но и мъжки, и женски, както е било и е у китайците, респективно у първобългарите.

Учениците на Питагор наричали числото $2^n p$, където n и p са цели числа, съвършено число, когато

$$p = 1 + 2 + 2^2 + ... + 2^n \quad (1)$$

е просто, т. е. число, което се дели без остатък само на единица и на себе си (стр. 138) [11]. Никомах – последовател на Питагор, ни посочва като съвършени числа 6, 28, 496, 8128. В тях като множители откриваме календарни числа, които принадлежат и на първобългарското летоброене. Така 8128 = 32 . 254 очевидно съдържа числото 254, което фигурира във формулите (37), (67), (74), (222), (228), (229), (243), (244). Те определят лунния цикъл и формулите, които изразяват дробните части на първобългарските години посредством сидеричния m (19) и синодичния M (20) месец. Според Питагор числата 220 и 284 (с. 138) [11] са приятелски числа, защото всяко от тях, например първото

$$220 = 1 + 2 + 4 + 71 + 142, \quad (2)$$

---

* [11] Вандер Варден, Б. *Пробуждаща се наука (Математиката на древния Египет, Вавилон и Гърция).* С., 1968. (Литература – на стр. 89 от книгата на Борис Рогев.) (бел. М. И.)

се равнява на линейната комбинация от делителите на другото, например второто число. Обратно, второто от същите две числа

$$284 = 1 + 2 + 4 + 5 + 10 + 20 + 11 + 22 + 44 + 55 + 110 \quad (3)$$

е равно на линейна комбинация от делителите на първото число.

За тези Питагорови приятелски числа може да се покаже техният изненадващ календарно-астрономичен произход и тяхната връзка с първобългарското летоброене. Затова преписваме двете бележити първобългарски пропорции (226), (227) във вида

$$\frac{M-m}{\sqrt{M.m}} = \frac{\sqrt{M.m}}{A_0} \quad (4)$$

откъдето

$$\frac{100(M-m)}{10\sqrt{M.m}} = \frac{10\sqrt{M.m}}{A_0} \quad (5)$$

където с m; M; A_0 означаваме съответно сидеричния месец-период (19) на връщане на Луната от звезда към същата звезда; синодичния месец-период (20) на връщане на Луната от новолуние в новолуние; слънчевата година-период (80), близка до сидеричната година A_c (17), в края на която Слънцето се връща на същата звезда, както в началото.

За произведенията на крайните и на средните членове на непрекъснатата пропорция (5) намираме

$$100(M-m).A_0 = 80\,680{,}05\ d^2, \quad 100\ M\ .\ m = 80\,682{,}47\ d^2 \quad (6)$$

при

$$100(M-m) = 220^d,\ 89, \qquad 10\sqrt{M\ .\ m} = 284^d,\ 04 \quad (7)$$

откъдето и приближенията

$$100(M-m) = 220^d \quad 10\sqrt{M\ .\ m} = 284^d. \quad (8)$$

Оттук стигаме до непосредствения извод – приятелските числа (2) и (3) на великия древногръцки учител, мислител и математик Питагор са идентични с първите три члена на първобългарската непрекъсната пропорция. И други такива календарно-астрономични връзки между научните достижения на древногръцките аритметици, геометрици и математици, от една страна, и представителите на древнобългарската астрономия и първобългарското летоброене, респективно летоброенията на сумери, халдейци, вавилонци, египтяни, индийци и китайци, от друга, могат да бъдат посочени.

В първобългарското летоброене фигурират периоди от по 3, 10, 12, 17, 19, 21, 30, 60, 53, 47, 300, 600, 4332,... първобългарски години, които срещаме като множители и като промеждутъци от време. Най-продължителният от тях – 6328 първобългарски години, отчетен в откъслечния (фрагментния) надпис на княз Омуртаг, е от 823 г. сл. н. е.

Като излизаме от тази приблизителна дата и връщайки се 6327 протекли цели първобългарски години назад, за началото *(O)* – начало на Омуртаг, изчисляваме астрономичната – 4767 г. Тя ни отнася до юлианската година 4768 г. пр. н. е. и може да се приеме за едно от ранните начала на българското летоброене.

Времената, когато е било създадено това летоброене, са много отдалечени от нас. Сега е трудно да ги извадим из мрака на отминалите хилядолетия, но редица неоспорими белези, оставени в историята от летописците, ни помагат да ги осветлим и свържем с точните явления, които астрономичната наука, подпомогната от съвременния математичен анализ, изучава.

Целта тук между другото е да покаже, че тези наши далечни предци са имали големи познания, за да почувстват нуждата от календар.

Древните българи не са, както някои историци се опитват да ги представят, полудиви азиатски племена. Те ведно със своята храброст в устрема си към нашите сегашни земи са носели и своята висока култура.

Като имам пред вид това, предлагам на вниманието и на справедливата оценка на хората, които обичат и търсят истината, настоящия астрономичен анализ – Астрономически основи на първобългарското летоброене.

В сегашния том на «Изгревът» се публикува още един авторски текст на Борис Рогев – за първи път. Това е текстът, в който той прави своя математико-астрономически прочит на първобългарската юрта. Него той поставя непосредствено преди «Заключителни думи» в последните страници на ръкописа си, подготвен за второ издание на «Астрономически основи на първобългарското летоброене». Приживе, а и досега, уви!, мечтаното от Рогев допълнено издание на книгата му не е осъществено. С това «Допълнение към...» за първи път се запознах през 80-те години на изтеклото столетие – екземпляр от него ми бе предоставен за работа от арх. Слави Дончев заедно с чертеж върху оризова хартия и авторски оригинал. Видно е, Рогев е подготвял разработката си за юртата и с оглед публикуването ѝ самостоятелно – вън от книгата, в периодичния печат. Нейните страници тук, за «Изгревът», се предоставят безвъзмездно от неговия син – г-н Добромир Рогев.

V. ДОПЪЛНЕНИЕ КЪМ «АСТРОНОМИЧЕСКИ ОСНОВИ НА ПЪРВОБЪЛГАРСКОТО ЛЕТОБРОЕНЕ»

(Прабългарската юрта)

Борис Рогев

Накрая се спираме накратко на астрономичното и календарното значения на дървено-плъстената (плъст – кече) юрта, позната от X век пр. н. е., която е била в употреба от хуни и първобългари.

Тази сглобяема и разглобяема жилищна постройка е съчетание от две части: а) цилиндрична част – вертикален цилиндър с хоризонтално кръгово сечение, и с диаметър 6–8 м и с височина 1,5 м; б) конусна част – вертикален пресечен конус, с кръгово сечение и с височина 0,85 м. Пресеченият конус е надянат на цилиндъра. Диаметърът на долната основа на конуса е равен на диаметъра на горната основа на цилиндъра, а диаметърът на горната основа на същия конус с дължина 0,5–0,6 м, е равен на диаметъра на кръговия пръстен, образуващ върха на юртата.

Посредством 60 дълги, секторообразни стрели (уни), заострени на горния край, материализиращи образуващите на конуса, повърхността на същия е поделена на 60 също така секторови деления. На такъв брой деления се поделя и найдолната основа (окръжност) на конуса.

По външна форма юртата* може да се оприличи на ротационно тяло (тяло на въртене) с една ос на симетрия, съвпадаща с общата ос на цилиндъра и конуса. Подът на юртата съвпада с равнината на хоризонта. Четири вертикални стълба, поставени по върховете на един квадрат, подпират кръговия пръстен и покрива на юртата и материализират четритях кардинални (главни) посоки (точки) на хоризонта й: Изток – O_s, Запад – W_s, Север – N_d, Юг – S_d.

Нека да допуснем, че един наблюдател с невъоръжено око, застанал отвън и близко до юртата, наблюдава видимите премествания на едно светило върху небесната сфера. Всяка вертикална равнина, която минава през окото на същия наблюдател и по дължината на средната права на една стрела – образуваща на конуса, следователно и през вертикалната ос на симетрия на конуса и цилиндъра, както и през наблюдаваното светило – Слънце, Луна, планети, звезди, води до определение азимута на същото.

Приемайки посоката OO_s – Изток, за начална (нулева), през която минава началната вертикална (нулева) равнина, азимутът на същото светило е определен с ъгъла, който вертикалната равнина на светилото сключва с вертикалната равнина на началната посока OO_s. Очевидно същият този азимут е зависим от номера на съответното деление, през което минава вертикалът на светилото.

И тук, както при хоризонталната координатна система (фиг. 2) азимутите се отчитат положителни в посока на часовата стрелка (от изток към запад). За тях по аналогия на кръговите (сферични) отсечки α, β, γ, дадени с (51), (52), (53), за деленията на окръжността с най-големия диаметър на конуса (фиг. 13) въвеждаме:

$$c = 1^c = 60\,\delta \qquad (314)$$

$$\delta = \frac{1^c}{60} \qquad (315)$$

гдето с С означаваме дължината на окръжността – произволна единица, съвпадаща с хоризонта. Тогава ъгловият отвор на вратата $\overset{\frown}{S_N S_S}$ и секторът – вход $S_N \widehat{O} S_S$ на юртата са определени с:

$$O\widehat{S_N O S_S} = O\widehat{S_N O O_S} + O\widehat{O_S O S_S} = \overset{\frown}{S_N S_S} = 4\,\delta \qquad (316)$$

$$O\widehat{S_N O O_S} = O\widehat{O_S O S_S} = \overset{\frown}{S_N O_S} = 2\delta \qquad (317)$$

Към тези сектори (ъгли) следва да прибавим още четири други сектора:

$$O\widehat{S_S O P_S} = 14\delta = 2.7\delta \qquad O\widehat{P_S O W_S} = 14\delta = 2.7\delta \qquad (318)$$

$$O\widehat{W_S O P_N} = 14\delta = 2.7\delta \qquad O\widehat{P_N O S_N} = 14\delta = 2.7\delta \qquad (319),$$

равни помежду си. Тяхната сума, съобразно избраната положителна посока, е:

$$O\widehat{O O_S O S_N} = 56\delta = 8.7\delta \qquad (320)$$

$$O\widehat{S_S O S_N} + O\widehat{S_N O S_S} = 60\delta = 5.12\delta \qquad (321).$$

---

* Приведеното описание и данни за юртата принадлежат на изследователи-архитекти от НР Монголия. (бел. а.)

Фиг. 13

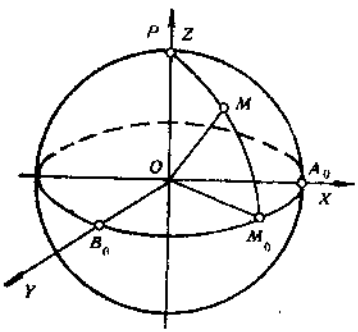

Фиг. 2

Тук не се спираме на определението на височините на светилата, което, макар и с приближение, е възможно и не винаги необходимо.

Определените чрез пряко наблюдение азимути на Слънцето (утрин, денем, вечер), на планети и звезди (вечер, нощем, утрин) относно избран момент време са били достатъчни, за да се начертае един хороскоп, този път във вид на една окръжност, за разлика от квадрата , за който споменахме на стр. 65, релативно хоризонта на юртата, при център, съвпадащ с точката, в която оста на симетрията пробожда равнината на хоризонта (пода на юртата).

При начална посока O_s – Изток, домовете са били подреждани по дължината на хороскопната окръжност последователно по разликата на азимутите на края и началото на всяко отделно видимо зодиакално съзвездие, означени със съответния знак и продължени по симетрия за съзвездията, които оставали невидими (под хоризонта). Към домовете бивали прибавяни съобразно с измерения азимут и зодиакалната им принадлежност Слънцето, Луната и планетите, означени с припадающите им знаци.

Изнесеното прави възможно да разглеждаме юртата като неподвижен засечник, или като система от «елементарни пасажни инструменти», които позволяват едновременни наблюдения от няколко души.

Връщайки се към формулите от (322) до (329), извличаме следните календарни числа – коефициенти:

4, 7, 8, 12, 14, 15, 30, 56, 60 (322),

които заедно с техните производни (например: 2 . 7 = 14) срещаме в много други формули от изнесените дотук в «Астрономически основи».

Действително, достатъчно е да видим, че то е вярно за числата 7 и 60 от (72), която формула преписваме във вида

$$a''_o = A_o - \frac{7}{60} A_o = A_o - 7\delta A_o$$

$$8\, a''_o = 8A_o - \frac{56}{60} A_o = 7A_o + 4A_o \qquad (323),$$

където a''_o и A_o са средната първобългарска година (82) и средната аритметична-слънчева година (80) на един лунен цикъл (37), с тази разлика, че докато формулите от (314) до (321) се отнасят до равнината на хоризонта на юртата, формулите (323) се отнасят до равнината на еклиптиката и отчитат преместването на Слънцето за една и осем първобългарски години.

Същите числа 7 и 60 фигурират и в таблица VII и таблица VIII във връзка с тъй наречените пълни и непълни колони от първобългарски години (стр. 81).

С това става възможно да заключим, че астрономията на скромната първобългарска юрта е еднаква с астрономията на първобългарското летоброение.

VI. НАУЧНИ ТРУДОВЕ НА БОРИС РОГЕВ

1. Трансформации на Гаусови координати и посочни ъгли между два референтни елипсоида. София, 1958 г.

2. Криви при радионавигацията. София, 1958 г.

3. Ексцес на голяма област върху ротационен елипсоид. София, 1959 г.

4. Развитие на географската широчина като функция на дъга от Меридиана. София, 1959 г.

5. Радионавигационни картни мрежи при криволинейно разпространение на електромагнитните вълни. София, 1959 г.

6. Колебания на нивата пред Бургас и Варна. София, 1959 г.

7. Повторни изравнения. София, 1962 г.

8. Свързване на две съседни изравнени самостоятелни триангулации при прилагане на матричното смятане. София, 1963 г.

9. Конформни картни проекции, мащабът на които приема зададени стойности в дадени точки. София, 1963 г.

10. Получаване на картни проекции с успоредни образци на паралелите. София, 1964 г.

11. Конформни преобразования от Математичната геодезия и картография и изследване сходимостта на техните редове. София, 1965 г.

12. Конформно изображение на земния елипсоид в картната равнина посредством интерполационни полиноми. София, 1966 г.

13. Преобразования на координатни системи по формулата на Лагранж. София, 1964–1965 г.

14. Едно конформно кръгово преобразуване с приложение формулата на Лагранж. София, 1967 г.

15. Représentation conforme et la méthode du facteur intégrant. Suisse, 1968.

16. Картни проекции с успоредни образи на паралелите. София, 1963 г.

17. Преобразуване на конформни картни проекции по метода на интегриращия множител. София, 1967 г.

18. Астрономически основи на първобългарското летоброене. София, 1974 г.

VII. СВЕТЛИНИ В ДРЕВНОБЪЛГАРСКАТА ИСТОРИЯ

И приживе, и след 1976 г., името и делото на Борис Рогев са обект на не една публикация, изказване, доклад, исторически обзор. Особено интересно е как в различните години от общественото ни и културно развитие различните автори представят и тълкуват било отделни биографични моменти, дори и едни и същи, било конкретни Борис Рогеви научни тези. За настоящия XXIII том на «Изгревът» подбрах страници за Борис Рогев, писани през 1974 г., 1979 г., 1980 г., 1981 г., 1999 г., 2000–2003 г.

Под заглавие «Светлини в древнобългарската история» писателят ***Георги Томалевски*** *публикува свой отзив за книгата на Рогев във в. «Литературен фронт» (рубрика «Бележник на писателя», броят от 4.VII.1974 г.). Тук се помества пълният текст на този отзив.*

Бележка на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев

1. За Георги Томалевски виж в «Изгревът», том XVIII, стр. 838–845 и снимки № 29, № 37–40, № 43–52.

2. Той беше физик, астроном и астролог. Той лично ми е правил хороскопа с коментар.

3. Написа «Астрономия за народа», която е учебник за онези, които искат да изучават астрология. Те трябва първо да преминат през тази книга. И да я научат наизуст.

4. Намерете си пари и я преиздайте. Много хубава книга с илюстрации на големия художник Илия Бешков. Издание 1958 г.

5. През 1960 г. бе публикувано в голям формат «Нашето звездно небе» със звездни карти от Г. Томалевски. И тази книга я преиздайте.

6. Георги Томалевски е имал знание да напише по-подробна статия за труда на Борис Рогев, но вероятно рубриката на в. «Литературен фронт», който е орган на българските писатели, не му е позволила.

7. Георги Томалевски бе съидейник на Борис Рогев. Те бяха последователи на Учителя Дънов. Аз познавах и двамата и бях приятел с тях.

8. Като общественици, те бяха познати и оставиха литературно и научно творчество. Но като последователи на Учителя Дънов, те останаха непознати. Затова ги представяме в «Изгревът».

Светлини в древнобългарската история

Г. Томалевски. В. «Литературен фронт»
4.VII.1974 г., рубрика «Бележник на писателя»

Неотдавна във витрината на книжарницата, където се излагат изданията на Българската академия на науките, се появи една нова книга – научна публикация на Единния център за наука и подготовка на кадри по история към академията. Автор на книгата, която носи заглавие «Астрономически основи на първобългарското летоброене», е научният работник от Института по геодезия при БАН Борис Рогев.

Редно е да се признае, че една доста значителна част от далечното минало на историята, културата и нравите на кой да е народ е потулена в тъмата на отминалите векове. Изследователите-историци знаят колко е трудно да се възобнови животът на техните предци, живели векове и хилядолетия преди тяхното настояще. Пътищата, по които обикновено се насочват тия изследвания, минават през писмените паметници и археологическите находки – избледнели вече спомени на отминал живот, през страниците на историческата наука, която не всякога е безпогрешно огледало на събитията. Обикновено историята я пишат люде, не винаги освободили съзнанието си от привързаност към дадена страна или народ. Макар че същата история дава обилно данни за ръста и културата на дадена епоха, по нейните страници изобилстват сведения за войни, опустошения, заробвания, но винаги по-малко за културата, изкуството и върховете, до които е достигнала човешката творческа мисъл.

В България има доста люде, които обичат да се занимават с миналото ни и особено в оня дял на българската история, който наричаме древна България. Това е обяснимо, защото дори само имената на първобългарските князе (канове) предизвикват героична гордост, тъй като една част от тях е дошла отдалеко с едно сурово могъщество и с гръмовния тропот на конници. Авторът ги нарича с познатото име и от други източници – «първобългари», към които ще се върнем накратко.

Първобългарските исторически извори на автора са: 1. Именникът на първобългарски князе (открит в два отделни преписа от руския учен А. Н. Попов през 1866 година, допълнен от съветския академик М. Н. Тихомиров с трети Уваровски препис). 2. Чаталарският надпис (намерен край село Крумово – Шуменско, през 1905 г.). 3. Приписката към словата на Атанаси Александрийски, извлечена от старобългарски кодекс от времето на цар Симеон – 907 година, и 4. Откъслечният (фрагментен) надпис с хронологични данни и календарни елементи, принадлежащи към същото първобългарско летоброене. Затова в същата книга са приведени не само текстовете от посочените писмени извори, но са удачно приложени към тях и методите на съвременната астрономия при определянето на първобългарската средна година по време и местоположения на познатите тогава светила: Слънце, Луна, Меркурий, Венера, Марс, Юпитер и Сатурн, по цели или части на първобългарски години върху небесната сфера.

Според вярванията на древните българи отделни периоди от една или няколко години са имали свой управител (регент). Такава е била една от петте планети, споменати по-горе, която посредством своя избраник княз (кан) участвува и ръководи съдбините на народите по Земята. Към това се свежда и вярна-

та персонификация (олицетворение) на първобългарски владетели на цели периоди от древната българска история.

По Именника за княз Авитохол са отделени 300 първобългарски години, на който период съответствуват 128 синодични периода на планетата Сатурн, а за княз Ирник са дадени 150 първобългарски години, на които съответствуват 123 синодични периода на същата планета. В същия смисъл трябва да се разглежда промеждутъкът от 515 първобългарски години, през който «тези пет князе (отнася се за Авитохол, Ирник, Гостун, Курт и Безмер от Именника) управляваха княжеството оттатък Дунава с остригани глави».

Авторът прави математични изследвания, които водят до изненадващи резултати и изводи. В първобългарското летоброене съществуват различни периоди. Най-дългият от тях – 6328 първобългарски години – е отчетен в Откъслечния надпис на Омуртаг от 823 година. Връщайки се назад от последната година до съответната астрономическа 4767 година, която можем да приемем като едно от ранните начала на първобългарското летоброене, заключаваме, че това летоброене е по-старо и от китайското.

Този резултат говори, че древните българи не са полудиви номадски племена, а са имали своя завидна култура, летоброене и календар, а от календар има нужда само културен народ за своя личен и обществен живот.

Явно е, че не всеки четец на този труд може да проникне лесно в приложения математичен анализ, посредством който са определени не само първобългарските средни сатурнови и юпитерови години, но и още много астрономични константи. Това са направили специалисти, преди книгата да е сложена под печат.

Авторът на този научен труд хвърля обилна светлина в сгъстения мрак на вековете, а на българския четец дава едно солидно свидетелство, каквото е свидетелството на непроменливите и строги природни закони в астрономията, че предците на българския народ са черпили направо от един извор, който се счита като извор и за други народи на всичката развила се после човешка култура и цивилизация.

В допълнение тук искам да споделя факт, разказван ми от г-н Добромир Рогев:

«След смъртта на баща ми у нас дойде писателят Георги Томалевски и пожела да му предадем от бащината ни библиотека всички книги със Слово на Учителя Петър Дънов. Така и направихме.» Личната библиотека и личният архив заемат основно място в културното и духовно наследство на всеки учен, особено пък на такъв като Борис Рогев. Жалко е, че неговото днес е пръснато.»

VIII. КАЛЕНДАРЪТ НА СТАРИТЕ БЪЛГАРИ – ИСТИНИ И ПРЕДПОЛОЖЕНИЯ

Пет години след публикуването на книгата на Борис Рогев от издателството на БАН, във в. «Орбита» излиза статия от ***Димитър Павлов*** *под заглавие «Календарът на старите българи – истини и предположения». Тук се публикува онзи откъс от нея, в който авторът пише за научния труд на Борис Рогев.*

С проблемите, които поставя Именникът или Българският календар, което е все едно, са се занимавали в продължение на повече от сто години редица наши и европейски учени, всеки в своето време. От тях ще подчертаем имената на проф. Васил Златарски, Дж. Бъри – професор от Кембридж и Й. Миккола – финландски учен. Последният публикуван труд у нас по този въпрос е малката книга на Борис Рогев – «Астрономически основи на първобългарското летоброене», издателство на БАН, 1974 г.

«Мнозина от учените – пише Борис Рогев – отбелязаха важни приноси за историческото отъждествяване на първобългарските князе за езиковия произход и принадлежност на неславянските имена. Засягайки едновременно с това хронологията, задачата за възстановяване на първобългарското летоброене, предложените решения на много от тях, включително и решенията на Дж. Бъри, Й. Миккола, В. Златарски, Г. Фехер и др., останаха без успех. От големите хронологични противоречия, на които същите учени се натъкнаха, става ясно, първобългарското летоброене не принадлежи на нито една от познатите досега календарни системи. Усилията то да бъде разгледано като успоредица на китайското летоброене и като произтичащо от старотюркското летоброене не доведоха до положителни резултати. Като подложим на астрономически анализ данните от посочените първобългарски исторически писмени извори и няколко начални хипотези, ще се помъчим да установим астрономическите основи на първобългарското летоброене, което, както ще видим, по форма и по строеж предхожда всички досега познати летоброения.»

Последното твърдение на Борис Рогев със своята категорична внезапност може за смути или да предизвика иронична усмивка. Но достатъчно е да се запознаем с математическата стойност на неговите изчисления, за да се уверим, че поне досега това е най-сериозният труд, свързан с Календара на старите българи. Трудът на Борис Рогев може да бъде оборен само със средства, подобни на неговите, защото той не твърди, а доказва и това се вижда най-добре от неговата книга...

Професор Васил Златарски се е занимавал няколко години с Именника и в известен смисъл е успял да наложи схващането, че българският календар е лунен. По този въпрос Борис Рогев пише: «И двамата изследователи на първобългарското летоброене – финландският и българският (Миккола и Златарски – б. м.), изменят и коригират Именника, мотивирайки се с «хронологични съображения» и се оправдават с «грешки на преписвачите». Най-характерното хронологично противоречие, което не можаха да преодолеят тези учени, се отнася до следната извадка от текста на Именника:

«Кормисош (управлява) 17 години. Родът му (беше) Вокил, а неговата година (на заемане на властта) – *шегор твирим.* Този княз измени рода Дулов, сиреч Вихтун; Винех (управлява) 7 години, а родът му (беше) Оукил, а неговата година (на заемане на властта) – *шегор алем...*»

«От приведеното очевидно следва – продължава Борис Рогев, – че 17 първобългарски години тук водят от първобългарската година *шегор* в първобългарската година *шегор* и същото това определя един календарен първобългарски период. Подобно възвръщане към едноименни години е възможно за китайския календар за периода за 12 китайски години най-малко. Разликата от 5 години между календарните числа 17 и 12 в случая показва, че първобългарското лето-броене не е китайско. То не е и старотюркско, защото тюркското е само успоредица на китайското. Обратното е възможно. Първобългарското летоброене предхожда всички известни досега летоброения от древността. Отхвърлянето на едно от тези две предположения води до несъвместими поправки и прекроявания на Именника, към каквито мнозина учени прибягнаха.»

В порядъка на тези разсъждения Борис Рогев стига до извода, че старите българи са ползували за своя календар двоен зодиак – слънчев и лунен, които са били в комбинация. Слънчевият зодиак е имал 12 деления, а луннинят – 10. Делението на лунния зодиак на 10 части заедно със слънчевия на 12 части придава определен астрономически смисъл на първобългарското летоброене – на двойка светила (Слънцето и Луната) съответствува двойка зодиаци (слънчев и лунен), а на тях – двойка имена (слънчево и лунно), съответно на всяка отделна първобългарска година, както е записана в Именника: *дилом твирем, докс твирем, шегор вечем, сомор алтем, дилом тутем* и т.н.

Така например първобългарската година *дилом твирем* с първото име – дилом, означава, означава, че Слънцето се е намирало в зодиакалното съзвездие Дилом (Дева), а с второто – че Луната е заемала зодиакалното деление Твирем (девето).

В заключение трябва да кажем, че както често се случва в науката, вероятно и книгата на Борис Рогев ще има своите опоненти, но поне засега не е лесно да бъдат оборени неговите изчисления, защото тяхната правдивост от гледище на небесната механика е очевидна. Без да прибягва до никакви корекции на Именника, само с едно допускане за делението на българския зодиак – слънчев и лунен, на 12 и 10 части съответно, авторът успява да докаже хармонията на Календара на старите българи с времето, т. е. с годините, за които се отнася.»

Димитър Павлов. В. «Орбита», бр. 15, 1979 г.

IX. ОЩЕ ВЕДНЪЖ ЗА ПЪРВОБЪЛГАРСКИЯ КАЛЕНДАР

От края на 70-те и през 80-те години на XX в. в периодичния печат стават остри спорове по проблематиката на книгата на Борис Рогев за първобългарския календар. Обобщаваща за тях е статията «Още веднъж за първобългарския календар» от тогавашния член-кореспондент на БАН ***проф. д-р Кирил Серафимов****. Тя е публикувана в сп. «Отечество», кн. 7, 1980 г. (рубриката «Драга редакция»). Тук се помества пълният ѝ текст заедно с редакционната бележка «Послеслов».*

През октомври миналата година в два последователни броя сп. «Отечество» помести статията на др. Иван Богданов «Прабългарският календар – заблуждения и истини». По своята цел, постановка, аргументация и съдържание статията е под нивото да бъде анализирана и критикувана и, вземайки тук отношение към нея, преди всичко съм длъжен да обясня мотивите си за такова занимание с псевдонаучно творчество. В основата на подбудите ми безспорно е патриотичната ревност (която имплицитно др. Ив. Богданов подиграва) и стремежът да се

повиши националното самочувствие на народа ни (който Богданов се стреми да охлади – вж. например първата колона на втората статия в бр. на «Отечество» от 1979 г. Но само от тези мотиви не бих се впуснал в написването на тази критична бележка, ако не бях запознат с математичната и астрономичната страна на първобългарския календар и със съдържанието и историята на създаването и отпечатването на едно забележително достижение на нашата наука – книгата на покойния Борис Рогев «Астрономични основи на първобългарското летоброене» (Изд. БАН, 1974 г.). А именно тази книга е обект на многословно, неаргументирано и безпринципно отрицание от др. Богданов в разглежданите негови статии от миналата година.

Преди всичко трябва да се подчертае, че мястото на научната критика е главно в научните издания и пренебрегването на техния демократичен, здрав и сериозен способ за приемане материалите и подменянето на аргументирания способ за критикуване не носи никаква полза. А проблемите с разглежданата статия на др. Богданов започват именно с това – защо за една критична статия той е избрал популярно издание, но е запазил псевдонаучната форма на изложение (включително с цитати на труднодостъпни научни издания)? Не е ли направено това така, за да се повиши научната стойност и да се направи по-представителна за некомпетентния читател лишената от сериозно съдържание работа? Ние не ще спекулираме с научна форма на изложението тук, запазвайки тази форма за съответните научни издания, като смятаме, че «смесването на жанровете» от др. Богданов е явно преднамерено.

Анализът на отбелязаните статии на др. Богданов сочи, че те са комбинация от примитивни тиради за времето като философска и физическа категория и от неаргументирани, остри, категорични отрицания на всичко ново, появило се в нашата научна и друга литература по разглеждания проблем. След воплите на недоволство, които разглежданият автор ни поднася от третирането на темата от некомпетентни любители «без елементарна научна подготовка», струва си да запитаме по коя хронология е сведущ другарят Богданов – дали по астрономическата (математическата) или по техническата (историческата)? И ако се твърди, че квалификация отсъствува на Борис Рогев и на членовете на многобройните съвети, приели труда му и включващи най-видни наши академици и професори, то каква е основата на самоуверената дързост на др. Богданов да смята себе си компетентен по проблема!

Отговорът на двете статии на др. Богданов по проблема за «критиката» на труда на др. Борис Рогев от астрономична и математична гледна точка е предел-но кратък и ясен – всъщност реално в разглежданите материали от бр. 19 и 20 на сп. «Отечество» не са направени никакви сериозни забележки, не са показани каквито и да е естествено-научни или геодезически недъзи на проведения от Рогев анализ на първобългарското летоброене. Борис Рогев доказа математически следните положения: 1. За началото на първобългарския календар трябва да се смята годината 4768 г. пр. н. е.; 2. Първобългарският календар до голяма степен е близо до най-модерните схващания за правилно летоброене; 3. В основите на този календар са поставени разностранни и големи астрономически знания. Всички тези постижения на труда на Рогев, които до голяма степен са доказани, както две плюс две равно на четири, се отхвърлят от др. Богданов с мотивировката: «Оттук следва, че прабългарите са най-старият културен народ на земята и че имат летоброене преди египтяни, асировавилонци, преди Мидия, Лидия, Юдея и Спарта! Няма защо човек да е запознат с труда на най-авторитетния познавач на древните хронологии Елиас Бикерман, за да се убеди в безсмислието на тази постановка.»

Оставям читателят сам да съди за «аргументите» на др. Богданов. При това цитатът за мнението на Бикерман сочи боготворене на научни авторитети, което никога не е било добър съветник на изследователя. Цялата непонятна за др. Богданов математическа постановка на труда на Борис Рогев се отхвърля с единствения мотив, че Рогев се е «заслонявал зад нищо незначещи формули». А именно тези формули еднозначно сочат правилността на големите изводи на Борис Рогев и само невежественото нежелание на някои среди им пречи да видят техния задълбочен и аргументиран характер. След сериозната математическа обосновка на изводите на Борис Рогев направо смешно звучи аргументът на др. Богданов за началото на първобългарското летоброене, за което той пише: «Вън от съмнение устоите на прабългарския календар са поставени около II в. пр.н.е.» Едно нещо е научната интерпретация на формули, а друго е трогателният аргумент «Вън от съмнение...»

Заслужава порицание стремежът на др. Богданов да омаловажи качествата на самия първобългарски календар, за който проф. М. Лонгон във френското списание «Популасион е сосиете» пише: «Научно е доказано, че в далечното минало българите са имали един от най-съвършените календари в света. Затова сега, когато вече от няколко години в една от комисиите на ООН и в ЮНЕСКО се обсъжда нов календар, валиден за целия свят, създаденият от прабългарите календар може да послужи за образец и като източник на идеи за изработването на такова летоброене, което биха приели всички народи, населяващи земното кълбо.» Категоричното отрицание на Богданов за възможните следи от древния ни календар в някои български култови традиции е друга недостойна проява на нихилизъм към националното ни наследство. Но др. Богданов отива още по-далече, като се стреми да попречи дори и на търсенето на такива следи, както и на целия изследователски процес в това отношение, като се огражда с мненията на авторитети и сам безаргументно твърди, че прабългарския календар «е забравен». Сега, когато интересът към този календар в много напреднали страни, в ООН, ЮНЕСКО и др. международни организации е голям, намели си българин, който да недооценява неговата стойност, да ограничава и ругае неговите изследователи!

Оставяйки анализа на историческите основи на труда на Борис Рогев за други автори, тук трябва още веднъж да подчертая неговата съвсем правилна математична и астрономична основа, която впрочем е напълно над и извън «критиките» на некомпетентния Богданов. За да добие читателят представа за «основателността» и истинността на тези критики, ще посоча един пример. В бр. 20 на «Отечество» от миналата година др. Богданов се осмелява да твърди: «Както в брошурата на Борис Рогев, така и в брошурата на Йордан Вълчев липсват сведения за рецензенти и научни редактори и читателят остава с впечатление, че по отношение на тези двама автори е създаден особен книгоиздателски режим.» По-нататък ще покажем кой реално се ползува от специален издателски режим, и то за ненаучни твърдения, а тук само ще дадем думата на фактите. За пръв път трудът на Борис Рогев се обсъжда през 1960–1961 г., като тогавашните рецензенти – световноизвестният ни геодез акад. Вл. Христов и видният ни историк проф. Ив. Дуйчев – имат положителни мнения с редица критични бележки, отчетени от автора в следващите варианти. С протокол от заседание на секцията по стара и средновековна история към бившия Исторически институт на БАН от 1963 г. трудът се утвърждава за печат с редица забележки. Авторът отчита и тях и на 21 май 1973 г. се състоява последното заседание на научен съвет, обсъждащ монографията. При наличие на положително мнение от историците, обсъждането продължава в научния съвет на Централната лаборатория по висша геодезия

(ЦЛВГ) към БАН. Под председателството на акад. Вл. Христов съветът щателно е обсъдил предлаганата монография на Борис Рогев, докладвана от автора й. Отново са изслушани рецензиите на акад. Христов, проф. Дуйчев и допълнителния рецензент доц. Ангел Бонов. От многобройните изказвания тук ще цитирам само две (вж. протокол № 3 от 21 май 1973 г. на ЦЛВГ при БАН):

Акад. Вл. Христов – «Поставеният за решение проблем от др. Рогев е много сложен. Много учени са се занимавали с «Именника и с първобългарската хронологическа система», но са останали редица въпроси, чието решение не е доведено докрай. Работата на др. Рогев, която има научноизследователски характер, е един принос към решаването на този сложен проблем, свързан с първобългарското летоброене. Искам да обърна внимание на актуалността на предоставената монография предвид предстоящото голямо чествуване 1300-годишнината на основаването на българската държава. Независимо от качествата й, безспорно е, че работата ще предизвика интерес и ще подтикне специалистите към нови изследвания в областта на нашата стара история.»

Проф. Н. Петрова – «Др. Рогев работеше в Централната лаборатория по висша геодезия и ние, сътрудниците, които познаваме макар и частично неговата монография, считаме, че тя има качества да бъде издадена от Българската академия на науките.»

Съветът единодушно е решил монографията на Борис Рогев да бъде препоръчана на Редакционно-издателския съвет (РИС) на БАН. Монографията бе неколкократно обсъждана и на срещи между председателя на БАН и научни секретари на БАН, на заседания на РИС на БАН и др. Както се казва, «дай боже» всички научни издания да са минали през такава строга проверка. А именно «критиката» на др. Богданов не бе обсъждана преди отпечатването й, като условията за издаването й в сп. «Отечество» сочат един наистина привилегирован режим!

И тук е мястото да покажем поне четири нарушения на етиката и реда, свързани с отпечатването на разглежданите статии на др. Богданов в сп. «Отечество»:

1. Аз съм член на редакционния съвет на сп. «Отечество» от основаването му, но за съжаление не съм виждал, нито обсъждал статията на др. Богданов преди отпечатването й. Също така не ми е известно тя да е била сериозно рецензирана.

2. За тази статия бе зададен екстрено голям обем (в два броя), от който по принцип са лишавани авторите на много по-сериозни и патриотично насочени материали.

3. На др. Богданов единствено бе разрешено да ползува наукообразна форма на изложение, включително с цитиране на източници. Такава форма на много пъти бе желана от други автори, но правилно не бе допускана в едно популярно списание като «Отечество».

4. Докато Борис Рогев бе жив, бяха получени многобройни устни и писмени ласкави отзиви за неговия труд от видни наши учени. Ругателската «критика» към труда на починал вече учен не е най-достойното занятие, още повече, че др. Богданов е имал възможност да се упражнява в тази област и докато Борис Рогев бе между живите.

Моля читателят сам да съпостави и отсъди за десетилетния трънлив път на монографията на Борис Рогев отбелязаните четири сериозни бонификации за статиите на др. Богданов и неговите вопли за «особен издателски режим».

Впрочем, ако отивам на война (а ако не е чувал др. Богданов, бих го осведомил, че сега се води истинска идеологическа война), предпочитам стиховете на фелдфебела Стамболков пред псевдо-обективизма на безплодни учени!

Накрая бих желал да подчертая най-важното. А то е в целите на труда на Борис Рогев и на статиите на др. Богданов. Защото, простичко казано, историята е действително нещо, което някой разправя (пише, адресира) някому с някаква цел. И целевият анализ на основния труд, и неговата критика е много прост – Борис Рогев математически доказва, че «Древните българи не са, както някои историци се опитват да ги представят, полудиви азиатски племена. Те, ведно със своята храброст, в устрема си към нашите сегашни земи са носели и своята висока култура» (стр. 10 от книгата на Рогев).

Благородна цел на няколко десетилетия труд, математически, астрономически и геодезически, безспорно доказана за гордост и чест на нашия народ!

Неприятна противоположност на тази достигната цел по всички показатели от Борис Рогев са отбелязаните «критични» статии на др. Богданов. Защото явна е целта им да охладят «наелектризираните духове и активизираните въображения» на разгорелите се родолюбиви чувства. Явни са и неудовлетворените лични амбиции на др. Богданов, в името на които той с лекота жертвува блестящите постижения на учените, спомагащи за утвърждаване на големия и заслужен авторитет на нашите предци, на нашата история и на българската нация.

Послеслов на главния редактор

В своя стремеж да даде на читателя повече информация и научна яснота по някои исторически въпроси и във връзка с 1300-годишнината на българската държава, редакцията поръча и отпечата в два последователни броя (19 и 20) от миналата година статията на Иван Богданов «Прабългарският календар – истини и заблуждения». Статията съдържаше известна доза несвойствен за нашето списание полемичен тон, който предизвика реакция. Чрез канцеларията на БАН в редакцията се получиха възразителни изложения от чл. кор. проф. д-р Кирил Стефанов и от доц. Васил Гюзелев; по смисъл и същество тяхната насоченост е еднаква, затова запознаваме читателя с изложението на К. Серафимов, според реда на постъпването.

Във връзка със забележката на Серафимов, че той, като член на редакционния съвет, не бил чел предварително ръкописа на Богданов, дължим да изясним още веднъж, че членовете на редакционния съвет не четат предварително всички статии, които редакцията подготвя за печат. Редакционният съвет се събира през известни по-дълги периоди от време, за да набележи някои основни посоки на развитие и да оцени реализирането на някои същностни инициативи на списанието. Понякога редакцията прибягва до консултация върху някой ръкопис до член на редакционния съвет, но само когато се отнася до неговата специалност.

Двете становища са достояние на читателя и той може да си направи изводи и да вземе свое отношение. Списание «Отечество» е предназначено за масовия читател и научни спорове от подобен род не са в неговия профил. Ако страните имат желание да продължат спора, считаме, че това трябва да стане върху страниците на някое научно специализирано издание.

X. АСПАРУХОВИЯТ КАЛЕНДАР

*В средата на 1981 г. научното списание «Физика» излиза с обширна статия на **Лилия Гочева** под заглавие «Аспаруховият календар», посветена отново на Борис Рогевата книга. Тук се публикува нейният пълен текст:*

На пръв поглед, колкото и добро желание да има човек, колкото и богато въображение да притежава, трудно би могъл да свърже Именника на първобългарските князе (ханове) и световния календар, разработван от група учени към ООН. Въпреки че изглежда странно, връзка има, и то най-пряка.

Известно е, че Именникът на първобългарските князе дава достатъчно основания да се твърди, че Аспаруховите българи са притежавали календар. Много учени, по различно време и с различни средства и начини, са се опитвали да установят конструкцията му. Не е различен само резултатът от техните начинания. Въпреки безспорните приноси на тези изследователи за историческото отъждествяване на първобългарските князе, за изясняване на езиковия произход и принадлежност на неславянските имена, фигуриращи в Именника, предложените решения на «разшифроването» на календара не се увенчаха с успех. Учените не можаха да се справят с хронологическите «противоречия», които откриваха в календара, и в стремежа си да ги избягнат и да го свържат с най-старите източни календари – китайския и тюркския (който е успоредица на китайския), те прекрояваха текста на Именника. «Грешките» в текста изследователите обясняваха с грешки при преписването. Такова нещо (твърдяха те) е възможно, защото ние не разполагаме с източник от Аспарухово време, а с далеч по-късни преписи – Уваровския от XV в. и Московския и Погодиновския от XVI в.

Една от главните спънки беше годината Шегор.

Според Именника княз Кормисош встъпва във владение в годината Шегор Твирим, а 17 години по-късно неговото място е заето от княз Винех, а годината е Шегор Алем. Така се получава цикъл от 17 първобългарски години, което не съвпада, с цикличността (12 години) нито на споменатите по-горе календари, нито пък с който и да е от известните на науката.

Корекциите не можаха да поправят тази особеност на календара и затова остана единственият, «най-неприемлив» изход – да се повярва в точността на Именника така, както Шлиман повярва в Омировата Троя. Но докато на Шлиман са му били необходими няколко работници и известен брой лопати, на този, който повярва в Именника, му бяха необходими дълбоки знания по математичен анализ, астрономия и история. Тези знания просто трябваше да подкрепят вярата с доказателства.

И така, човекът, който «оказа доверие» на Именника, е българският учен Борис Рогев.

Борис Рогев е роден на 21 септември 1898 г. в с. Пашаит (сега Воеводино), Варненско. Баща му е бил учител. Борис завършва Великотърновската гимназия и през 1917 г. постъпва във Военното училище в София. После продължава образованието си в различни учебни заведения и до 1932 г. вече е притежател на пет дипломи за висше образование. Две – по военно и военноморско и три (получени във Франция, Сорбоната) – по физика, астрономия и математика. Освен това той защищава и степента «лисансие по науките». Междувременно Рогев плава в търговския и военния флот като стажант вахтен офицер, помощник-командир и командир на кораб. Възпитател е и в специалните морски школи. През 1932 г. Борис Рогев основава Хидрографското отделение на Военния географски институт. След 9 септември 1944 г. до 1951 г. той е началник на Географския институт.

До пенсионирането си през 1954 г. като командир на дивизия той преподава топография във Военната и Военно-техническата академия и ръководи катедра по математика във Военно-техническата академия. След пенсионирането си работи като научен сътрудник в Централната лаборатория по геодезия към БАН. Борис Рогев е автор на десетки трудове по геодезия и картография. Неговите научни разработки и изследвания представляват интерес не само за нашата наука. Ето какво пише например професор д-р Волф, директор на института по теоретична геодезия в Бон: «Аз смятам, че Вашата (на Рогев – бел. авт.) работа представлява въобще интересен принос за преобразуването на координатните системи, като давате убедителни и сигурни формули за тази цел. Досега на мене не ми беше известно, че формулата на Лагранж може да служи за съставяне на геодезични преобразувателни формули».

Защо все пак се спираме толкова много на тази част от дейността на Рогев? Просто защото без дълбокото познаване на математическия анализ, без тези формули на Лагранж, без нулевите полиноми, без знанията по астрономия, необходими за геодезията и картографията, той не би успял да възстанови първобългарското летоброене*.

А какво го е накарало? Накарало го е дълбокото убеждение, че «Древните българи не са... полудиви азиатски племена. Те, ведно със своята храброст, в устрема си към нашите сегашни земи са носели и своята висока култура.»** Убеждението му се е градило върху строежите от Плиска и Преслав, върху Аспаруховия вал и нивото на държавната организация, донесена на Балканския полуостров от българите. Но това е единият подтик. Другият са били най-старите източни календари, по-точно установяването на тяхното общо начало. А че е имало общо начало, говорят някои необяснимо неща в тях, като например 10-те китайски стихии, които нямат астрономически смисъл и очевидно са заети от някой по-стар календар. Освен това в календарите има много еднакви елементи, което също подсказва наличието на един общ извор.

Фактическият материал, с който Рогев е разполагал при възстановяването на първобългарското летоброене, са 4 писмени източника: Именникът на първобългарските князе, Чаталарският надпис. Приписката към словата на Атанаси Александрийски и Откъслечният (фрагментиран) надпис. От тях той е извадил 13 календарно-астрономически събития. Това са двойките думи Шегор Алем, Шегор Твирим, Сомор Алтем и т. н. Извадил е и 12 числа – 300, 150, 17 и пр., които означават първобългарски години.

Естествено е при подобна задача човек да започне от няколко начални хипотези. И първата хипотеза на Рогев е, че в първобългарския календар е съществувал цикъл от 17 първобългарски години. Втората хипотеза е, че календарът е слънчево-лунен, т. е. при отчитането на времето се взема пред вид движението и на Слънцето, и на Луната. Разбира се, хипотезата е едно, а доказателството е съвсем друго нещо – лесно е да се каже, но е трудно да се докаже. Необходимо е било да се установи в кое от периодичните движения на небесните тела участвува числото 17 и в каква връзка е това с измерването на земното време. Вече е мъчно да се определи дали следващата стъпка е била само плод на прозрение или само резултат от дълги изчисления, но тя е довела до планетата Юпитер. Оказало се, че една Юпитерова година се дели на 17. После пресмятанията показали, че тези 300 първобългарски години, отделени в Именника на

---

* Борис Рогев, Астрономически основи на първобългарското летоброене. БАН, София, 1974 г. (бел. а.)

** Пак там. (бел. а.)

Авитохол, съответствуват на 128 и 256 синодични* периода на планетата Сатурн. Така в първобългарското летоброене се «намесили» пет небесни тела – Земята, Луната, Слънцето, Юпитер и Сатурн. По-нататък става трудно да следим хода на мислите на Рогев, не само защото нямаме неговите познания, но и защото той борави с понятия, които някак не се вместват в нашите представи за време и календар. Като прескочим терминологията и дългите изчисления, накрая получаваме: Рогев е установил всички възможни корелации между изброените небесни тела и е създал съвършен календар. А какво общо има това с първобългарското летоброене? При обратната връзка излиза, че така построеният календар напълно съвпада с данните, които черпим от четирите източника, т. е. календарът на Рогев и Аспаруховият са идентични.

Преди да дадем представа за базата, върху която е изграден Аспаруховият календар, ще направим малко отклонение.

Всички знаят коя дата сме днес – да речем, 25.XII.1981 г. Дали обаче всички знаят или се досещат, че това не са просто наредени числа, които ни помагат по-лесно да се ориентираме в ежедневието, а са числа, които посочват положението на Земята относно Слънцето. Или, с други думи, всяка дата показва на кое място се намира Земята при движението си около нашето светило. И така, дотук всичко е лесно и ясно. Лесно и ясно, ако Земята обикаляше около Слънцето за цяло число денонощия, ако самото Слънце беше неподвижно, ако другите небесни тела не влияха върху движението на Земята, ако... Има много астрономически фактори, които можем да изредим, и всички те, за съжаление, нарушават простата цикличност на въртенето на Земята. За да компенсираме тези смущения и неотчетени връзки, и за да направим календара по-близък до астрономическото време, т. е. по-точен, всеки четири години ние добавяме по един ден към февруари и на всеки четири столетия приемаме, че три са «нормални», а само четвъртото е високосно. И все пак за 3300 години се натрупва разлика от 1 ден между астрономическото и календарното време. Така е според Григорианския календар (нов стил), при който, както забелязахте, се отчита положението на Земята само спрямо Слънцето и затова той е «слънчев».

Сега можем да се върнем пак към Аспаруховия календар, който за повече от 6500 години е «мръднал» само с един ден спрямо Григорианския. Тогава той е двойно по-точен и дори повече, защото в момента на отчитането на разликата Григорианският календар вече е натрупал известна неточност, която ще бъде поправена при следващата корекция.

Как може да бъде построен такъв календар? Тъй като отчитането на времето спрямо Слънцето е незадоволително, защото нашето светило се движи, необходимо е да се избере друга система, която да бъде условно неподвижна, т. е.: нейният период на въртене да е изключително голям за земните събития. Творците на Аспаруховия календар са избрали за отправна система слънчевия зодиак – видимия годишен път на Слънцето по небесната сфера. Или по-понятно казано, за една година Слънцето последователно (видимо) преминава през дванадесетте зодиакални съзвездия. Но освен Слънцето, този видим път изминават и планетите, и Луната. Така че във всеки конкретен момент, т. е. на всяка дата, Слънцето се намира в дадено съзвездие и Луната от своя страна – също. Тук има една особеност. Характерът на движението на Слънцето е такъв, че неговият зодиак се дели на 12 части, а специфичността на движението на Луната е причина нейният «зодиак» да се дели на 10 части. (Спомнете си 10-те китайски стихии.) От казаното дотук

---

* Синодичен период е времето, за което дадена планета (по отношение на земен наблюдател) се връща в изходното си положение относно Слънцето. (бел. а.)

е ясно, че всяка съвкупност от слънчева и лунна зодия дава положението на Земята или определя датата. И тук пак има едно «ако». Ако зодиакът беше неподвижен. Да, но той извършва едно завъртане за 25 920 години, което дава отражение върху точността на календара. Нашите праотци са знаели тази «дребна» подробност и затова са правили няколко корекции. Отчитали са движението на още две небесни тела – Юпитер и Сатурн. Освен това, на всеки 1140 години са «вмъквали» по още едно деление в зодиака. И така, след всички корекции получаваме странните съчетания от две думи: Шегор Алем, Шегор Твирим, Сомор Алтем и пр. Първата дума показва слънчевото, а втората – лунното съзвездие.

Дотук ние говорихме само за принципа, върху който е построен Аспаруховият календар. Пълната структура на календара и начинът на преминаването от първобългарско в григорианско летоброене няма да излагаме, защото те не са предмет на една все пак кратка статия. Освен това, въпреки че между Аспаруховия и Григорианския календар съществува обратно еднозначно съответствие, то не е толкова просто за обяснение, колкото връзката между Григорианския календар и френския революционен календар, където много лесно и бързо преминаваме например от термидор в границите, определени от 19–20 юли и 17–18 август, или пък от фруктидор – в периода 18 август – 17 септември. За сведение само ще дадем първобългарския слънчев и лунен зодиак.

Слънчев зодиак (подобно на китайския, той е ретрограден):*

1. Текуч (Овен)**
2. . . (Маймуна)
3. Тох (Кокошка)
4. Ехт (Куче)
5. Докс (Свиня)
6. Сомор (Мишка)
7. Шегор (Вол)
8. . . . (Тигър)
9. Дванш (Заек).
10. . . . (Дракон)
11. Дилом (Змия)
12. Вер (Кон)

Лунен зодиак*

1. Алем
2. .....
3. Вечем
4. Тутом
5. Бехти
6. Алтом
7. .....
8. Ехтем.
9. Твирем
10. .....

Както виждате, някои от слънчевите и лунните зодиакални съзвездия нямат установени имена. Да се надяваме, че по-нататъшните изследвания на нашите учени ще попълнят тези празноти.

Какво трябва да разбираме под първобългарска година, наречена, да кажем, Дилом Твирем? Това ще рече, че в началото на годината Слънцето се е намирало в зодиакалното съзвездие Дилом, а Луната е заемала лунното зодиакално съзвездие Твирем.

---

* Вж. монографията на Борис Рогев на стр. 28. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

** Думите в скобите означават зодиакалните съзвездия в китайския календар. (бел. а.)

*** Вж. монографията на Борис Рогев на стр. 29. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

За читателя може би ще бъде интересно да узнае юлианските дати (преминаването от юлиански в григориански календар е известно) на цитираните в Именника и в другите писмени източници събития. Те са дадени в табл. 1.

Таблица 1*

Събития	Датирано според Аспаруховия календар	Датирано според Юлианския календар
Авитохол (заел престола)	Дилом Твирем	9 септември 188 г.
Ирник "	Дилом Твирем	18 септември 453 г.
Гостун "	Докс Твирем	12 март 586 г.
Курт "	Шегор Вечем	12 януари 588 г.
Безмер "	Шегор Вечем	27 декември 640 г.
Исперих "	Вер Ени Алем**	22 август 643 г.
Тервел "	Текуч Тутем	15 юли 697 г.
Неизвестният*** "	Дванш Ехтем	7 октомври 717 г.
Севар "	Тох Алтом	24 април 729 г.
Кормисош "	Шегор Твирем	19 декември 739 г.
Винех "	Шегор Алем	12 януари 754 г.
Телец "	Сомор Алтом	7 февруари 761 г.
Умор "	Дилом Тутом	19 август 764 г.
Чаталарски надпис	Шегор Алем****	10 януари 822 г.
Покръстване	Ехт Бехти	12 април 858 г.

Споменахме едно голямо число – 1140 години. Колкото и голямо да е, все пак то е почти 4 пъти по-малко от годината, приета за едно от ранните начала за първобългарското летоброене. Всъщност годината по-точно е изчислена, а не приета. В Откъслечния надпис четем: «... Името е... Годината на появата на истинския Бог бе 6328. Принесоха се жертва и се заклеха за... книгите». При превръщането на тези първобългарски години в сегашната мерна единица се получава годината пр. н. е., която се определя с числото 4768. Тази година е почти двойно по-голяма от началната година на китайското летоброене – 2696 пр. н. е. Този факт и анализът на двата календара ни дават пълно основание да смятаме, че именно Аспаруховият календар е онова начало, онзи извор, от който са тръгнали всички засега известни източни летоброения. Той е и най-старият засега известен календар в световната история.

Ще бъде грешка обаче да се мисли, че това е и годината, от която датират астрономическите познания на нашите праотци. За да се сложи начало, необходимо е преди това да се правят наблюдения, да се уточни методология на измерванията, да се «синхронизират» движенията на небесните тела и т. н. и т. н. Ами установяването на периода на завъртане на слънчевия зодиак? Колкото и кури-

---

* Виж таблица 3 на стр. 34 от монографията на Борис Рогев, която представяме на следващата страница. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

** Ени Алем се приема като «ново начало», т. е. Нов Алем. (бел. Л. Г.)

*** От анализа, който Рогев е направил на Именника, той предлага името на неизвестния да бъде Твирем. На същото мнение е и съветският академик М. Н. Тихомиров. (бел. Л. Г.)

**** В Чаталарския надпис е Сигор Алем. (бел. Л. Г.)

Таблица 3

K	J	τ
Авитохол	Дилом Твирем	300
Ирник	Дилом Твирем	150
Гостун	Докс Твирем	2
Курт	Шегор Вечем	60
Безмер	Шегор Вечем	3
Исперих	Вер Ени Алем	61
Тервел	Текуч Тутем	21
Неизвестният	Дваш Ехтем	28
Севар	Тох Алтом	15
Кормисош	Шегор Твирим	17
Винех	Шегор Алем	7
Телец	Сомор Алтем	3
Умор	Дилом Тутом	—
Чаталарски надпис	Шегор Алем	—

озно да звучи, нашите прадеди са били «длъжни» да имат познания, които отговарят на третия закон на Кеплер, явлението «незалязваща Луна», наблюдавано само от 61° с. ш., да се съобразяват с факта, че скоростта на небесните тела в леригея е по-голяма, отколкото скоростта им в апогея. Естествено е да си поставим въпроса, не са ли съизмерими техните знания със съвременните знания по математически анализ и астрономия, защото именно те помогнаха на българския учен Борис Рогев да възстанови Аспаруховия календар. Така че няма да сбъркаме, ако към вече установената начална дата (число) прибавим поне още толкова и повече и приемем, че получената временна граница, определена с полученото число, е календарната дата, от която започват «астрономическите интереси» на съставителите на календара. Това е накратко, което знаем за конструкцията и миналото на Аспаруховия календар. Що се отнася до неговото бъдеще, най-добре е да цитираме думите на френския професор Мишел Лонгон:

«Прабългарите са притежавали в далечното минало един от най-съвършените календари в света. Създаденият преди векове от прабългарите календар ще послужи като модел и източник на идеи за изработването на такова календарно леточислене, което да бъде прието от всички народи, населяващи земното кълбо».

Сега вече отново можем да се върнем към «странността», спомената в началото – какво общо има между Именника на първобългарските князе и световния календар. Нищо странно няма и надявам се, че това стана ясно. Има обаче нещо друго, по-важно. Единадесетте хиляди* Аспарухови българи, които прехвърлиха Дунава, не само дадоха името си на България и поставиха основите на първото ѝ държавно устройство, но и донесоха и подариха на човечеството календар, по който то ще измерва времето на бъдещето.

* По-точно Аспаруховите българи са били 11 592. Виж. П. Ат. Петров, Основни периоди и закономерности в демографските промени на населението на НР България през вековете. Етнография на България, т. I, Увод в етнографската наука и социално-нормативната култура, БАН, София. 1980 г., стр. 257. (бел. Л. Г.)

XI. КОГА Е СЪЗДАДЕНА И КАК СЕ РАЗВИВА ХИДРОГРАФСКАТА СЛУЖБА НА ВМС (ВОЕННОМОРСКИТЕ СИЛИ)

През 1999 г. «Клуб Океан», Варна, месец юли, публикува по случай 120-годишнината на българските военноморски сили недълъг исторически обзор под заглавие «Кога е създадена и как се развива хидрографската служба на ВМС?» Синът на Борис Рогев бе любезен да ми предаде копие от него. Тук се публикува само откъсът, който е посветен конкретно на Борис Рогев. Същият откъс, без каквато и да е промяна, бива препечатан от в. «Българска армия», бр. 15740, стр. 10, 1.XII.2003 г. в статията със заглавие: «Флотска институция с доказан международен авторитет», публикувана по случай 125 години от създаване на Хидрографската служба. Вестникът помества и снимка на Борис Рогев, взета от фонда на Военноморския музей във Варна. Показателен е текстът към нея: «Най-изявеният ни хидрограф, капитан I ранг Борис Рогев»..., оценка, насочваща и към отбелязване на 105-годишнината от рождението на Рогев. В настоящият том XXIII на «Изгревът» тази снимка се препечатва именно от в. «Българска армия».

Няма много информация за хидрографските проучвания до 1932 г., но фактът, че тогава се създава Хидрографско отделение към Държавния географски институт, показва, че е имало предшестваща дейност. Първи началник на отделението е завършилият през 1931 г. специализацията си по астрономия и навигация в Парижкият университет (Сорбоната) морски офицер Борис Рогев. Военният флот предоставя на Хидрографското отделение кораба «Камчия», а по-късно и други плавателни средства. Под ръководството на Рогев през 1933 г. се проучва и картографира в мащаб 1:10 000 Варненският залив. През 1942–1944 г. отделението извършва хидрографски проучвания на отделни участъци от северното крайбрежие на Егейско море и магнитни измервания във Варненския и Бургаския залив.

В «План за предстоящата и недовършена работа по Флота», разработен от неговия командващ капитан I ранг Вариклечков през 1935 г., изрично се подчертава необходимостта «да се развие картната служба в Адмиралтейството». От 1 до 12 март 1938 г. се провежда морски метеорологичен курс в Морската учебна част, като лектори са най-изявените ни в това отношение специалисти – лейтенантите Герги Пецов и Борис Рогев.

В щата на Морската дивизия през 1938 г. началникът на «разузнавателна, хидрографска и метеорологическа секция» лейтенант Рогев е пети по ранг след контраадмирал Вариклечков. В годините на Втората световна война длъжността началник на Хидрографското отделение към Географския институт на Министерството на войната е капитан I ранг. А капитан I ранг Борис Рогев (1898–1976 г.) остава и до днес нашият най-изявен хидрограф, кавалер на ордена на «Почетния легион», автор на 25 научни труда в областта на хидрографията, математическата геодезия и астрономията. Той е сред малцината «царски» офицери, чийто безспорен талант е оценен по достойнство след 1944 г. През 1945 г. са извършени хидрографски проучвания по нашето крайбрежие с помощта на стражевия кораб «Беломорец». От 1946 г. до 1951 г. е началник на Военния картографски институт, а по-късно – началник на катедрата по висша математика във Военна академия Г. С. Раковски».

XII. ОСНОВОПОЛОЖНИК НА ХИДРОГРАФСКОТО ДЕЛО У НАС

За мястото на Борис Рогев в историята на българската военна интелигенция и в историята на българската научна мисъл пише и ***н. с. Мариана Кръстева.*** *Статията ѝ «Основоположник на хидрографското дело у нас» е част от сборната книга «Изтъкнати учени – морски офицери», излязла през 2000 г., стр. 86–94. В тези страници са включени и една портретна снимка на Борис Рогев, а също и две факсимилета: от ръкописа на последната глава от книгата «Астрономически основи на първобългарското летоброене»; от заглавна страница на изданието на Държавния географски институт «Условни знаци за хидрографско снимане в мярка 1 : 25 000», подготвено от Борис Рогев и публикувано през 1942 г. статията на М. Кръстева тук , в «Изгревът», се помества в пълния ѝ текст – негово ксерокопие ми бе предадено от сина на Борис Рогев.*

Същата авторка изнася обстоен доклад за Борис Рогев и в края на 2003 г. на честване на 105-годишнината от рождението му. Това събитие е отразено от в. «Българска армия» (4.XII.2003 г.) с кратка осведомителна бележка:

Честваха флотски хидрогаф

Военнородолюбивите организации във Варна и Военноморският музей отбелязаха 105-ата годишнината от рождението на основоположника на съвременното хидрографно дело у нас капитан I ранг Борис Рогев. Далечен потомък на участник във Велчовата завера и на Хаджи Димитър, този флотски офицер достигна до длъжности като началник на Военния географски институт и началник на катедрата по математика във Военната академия «Г. С. Раковски», получава международно признание с прилагането на нови методи от математиката и астрономията в геодезията. Доклад за живата и дейността на видния наш хидрограф изнесе н. с. д-р Мариана Кръстева от Военноморския музей.

Атанас Георгиев

Доклад на д-р Мариана Кръстева за Борис Рогев

Борис Рогев е известен повече като изследовател в областта на геодезията, астрономията и математиката, като практик в хидрографията и преподавател, отколкото като строеви офицер от българските военноморски сили. Той получава образованието и възпитанието си в една обществено-политическа епоха за България – преди 1944 г., а основните си трудове като книжовно научно наследство създава в следващите десетилетия. Но обществените катаклизми за него не се превръщат в лична съдба. Без да допуска заради тях компромиси в личен план, Борис Рогев остава последователен в призванието си на офицер и на учен.

Роден е на 21.09.1898 г. в с. Войводино, Варненско.

Търсейки своите корени неговите потомци откриват основаването на рода Рогеви далеч назад – в началото на XVIII в. Немалка доза историко-романтичен привкус на родословното дърво придават обстоятелствата, че прадядото Димо Рогев е диарбекирски заточеник заради участието си във Велчовата завера (1835 г.), а по майчина линия съвременните Рогеви се родеят с Хаджи Димитър.

По отношение на военното и военноморско обучение Борис Рогев не се различава с от мнозинството български морски офицери от своето поколение.

След като завършва два класа на Военното училище в София, през 1920 г. той постъпва в теоретичния и практически курс за морски офицери при Флота на Негово Величество. От 1921 г. до 1925 г. служи в различните части на флота – в Морските специални школи, на торпедоносците, в Дунавската пристанищна и крайбрежна полицейска служба в гр. Русе. [1] През 1923 г. вече е удостоен със званието мичман I ранг.

Различното от «стандартните» офицерски биографии и определящо за неговото бъдеще е командирането му със заповед на Министерството на железниците, пощите и телеграфите [2] № 6529/29.09.1927 г. за специализация по астрономия и навигация в Сорбоната (Париж). Този шанс за него идва в период на обща безперспективност за българските флотски офицери. По отношение възможността им за подготовка в чужбина са в сила ограниченията на Ньойския договор. Това е основата причина да се броят на пръсти българските морски офицери, получили висше военно образование в странство. След четиригодишно обучение Борис Рогев се завръща в България с дипломи за научна степен лисансие по математика, физика и астрономия.

Макар в случая да става дума за цивилно висше учечно заведение, специалната научна подготовка на Борис Рогев е достатъчно основание нему да бъде поверено организирането за първи път на Хидрографско отделение към Държавния военен географски институт – София. В своята автобиография Борис Рогев пише: «Приемайки предложението, бях командирован в същия и за сравнително къс период бяха набавени необходимата литература, ъгломерни инструменти (секстанти), дъномери, включително и дъномер-риба (plomb-poisson),френско изобретение, както и плавателни средства – хидрографна лодка и хидрографен кораб (корабът «Камчия»). С това новоорганизирано отделение можа през 1933 г. да (се) пристъпи към първата хидрографска оригинална снимка в мярка 1:10 000 във възприетата от Географския институт Гаус-Крюгерова проекция на сухопътната и водна ивици на крайбрежието на Аладжа манастир, днес място, познато като Златни пясъци» [3].

В периода 1934–1940 г. службата на капитан-лейтенант Борис Рогев преминава във флота, далеч от пълното отдаване на научно-изследователска работа. Това той свързва, без категорично да го подчертава, с отношението на флотското командване. Обяснението може да се подири и в обстоятелството, че при намаления още след Първата световна война брой на квалифицираните морски офицери, всички те са мобилизирани в предимно строеви и пряко насочени за осъществяване на предприетите в тези години мерки за реорганизиране и обновяване на флота, както и за повишаване квалификацията на личния състав. Името на лейтенант Рогев откриваме наред с това на лейтенант Георги Пецов като лектори в Морския метеорологичен курс в Морската учебна част през 1938 г. През същата година в щата на Морската дивизия (новото название на българските военноморски сили) лейтенант Рогев е началник на разузнавателна, хидрографска и метеорологична секция. По това време, макар самият Рогев да споменава само за учебни хидрографски заснимания, става факт първият му значителен научен труд: «Лунно-слънчеви приливи и отливи на Черно море». [4] Към тази проблематика той се връща и по-късно.

В условията на започналата Втора световна война се възобновява работата на Хидрографското отделение при Военния географски институт. От 5.04.1940 г. Борис Рогев е назначен за негов началник и предприема хидрографско заснимане на Бургаския залив, залив Атия, Созополския и Поморийския заливи. Когато през войната се установява и българско присъствие в Беломорието (1941–1944 г.), обект на хидрографско заснимане става и този район. В периода 1942–1944 г. са

заснети устието на р. Струма, целият Кавалски залив, заливите на Порто-Лагос и Дедеагач, езерото Буру-Гьол. Организирането на замервания и проучвания в този район говори за по-трайни от военновременни очаквания и намерения на българските власти. Кавала и Дедеагач са основни български пунктове на Бяло море и до 1947 г. все още има надежда на България да бъде оставено правото на излаз на този бряг. Не би трябвало да буди изненада фактът, че предварителните проучвания са една от първите грижи на властите – подходящото устройване на тези пристанища е в пряка зависимост от тях. Част от резултатите от работата на хидрографския екип са анализирани и публикувани в «Приливи и отливи пред северното беломорско крайбрежие», С., 1946. Изводите от научните изследвания на лунно-слънчевите приливи и отливи в Черно море и северната част на Егейско море, правени в тези години, намират място и в по-късни публикации. [5]. Тези негови разработки, както и посоченият труд от 1939 г. са от период, когато у нас няма обособено звено за океаноложки изследвания. От страна на българските учени Черно море е все още пред всичко обект на хидробиологията. Борис Рогев се оказва един от първите, отделили специално внимание на физиката на морето, но останал, за съжаление, непознат за съвременните ни специалисти в тази област.

В 1943 г. за нуждите на обучението на бъдещите флотски офицери – юнкерите в Морския отдел на Военното училище в София, е издаден учебник «Мореходна астрономия (небесно корабоводство)» с автор капитан II ранг Борис Рогев. И по-късно той участва в създаването на учебна литература за бъдещите навигатори в българския флот. [6]

След войната, през 1945–1946 г. продължава работата по българския черноморски бряг – от Поморие до Черни нос. Тогава на Хидрографското отделение е поставена задачата да състави морска карта от Босфора до Калиакра в подходящата за морска навигация Меркаторова проекция и в мащаб 1:100 000. Междувременно от 16.09.1946 г. капитан I ранг Борис Рогев е назначен за началник на Военния географски институт. Едновременно с това той продължава да ръководи и Хидрографското отделение и завършва заснимането на българското морско крайбрежие от границата с Румъния да границата с Турция.

От създаването си през 1932 г. Хидрографското отделение е в непосредствено услуга на българското флотско командване. В доклад от 1945 г. командирът на Морските войски капитан I ранг Стефан Цанев пише: «... В Морските войски организационно не съществуваше никаква собствена хидрографна служба. За целта, обаче, се използваше Хидрографното отделение при Географския институт на Министерството на войната... Действително, до 1933 г. по българското черноморско крайбрежие не са били извършвани системни хидрогрфни снимки. Почти всички морски карти и планове, засягащи същото крайбрежие, са имали главно руски, английски и отчасти германски произход. Руски произход има морската карта Босфора-Калиакра, снимана през периода 1825–1836 г. Въпреки че и днес тази карта има сравнително най-голяма употреба у нас и в чужбина, тя е най-неточната карта.» [7]

Няма да е пресилено да се твърди, че излизането от тази недопустима от гледна точка на военно-оперативните нужди на флота ситуация – липса на собствено хидрографско и картографско обезпечаване – се преодолява благодарение на персоналното компетентно участие и научно ръководство на Борис Рогев.

От 1951 г. Борис Рогев е ръководител на катедра по математика (с ранг командир на дивизия) във Военната академия «Г. С. Раковски» – София. Преподава топография във Военната и Военнотехническата академии. Пенсионира се

105. Борис Рогев – капитан I ранг от Военноморските сили на България

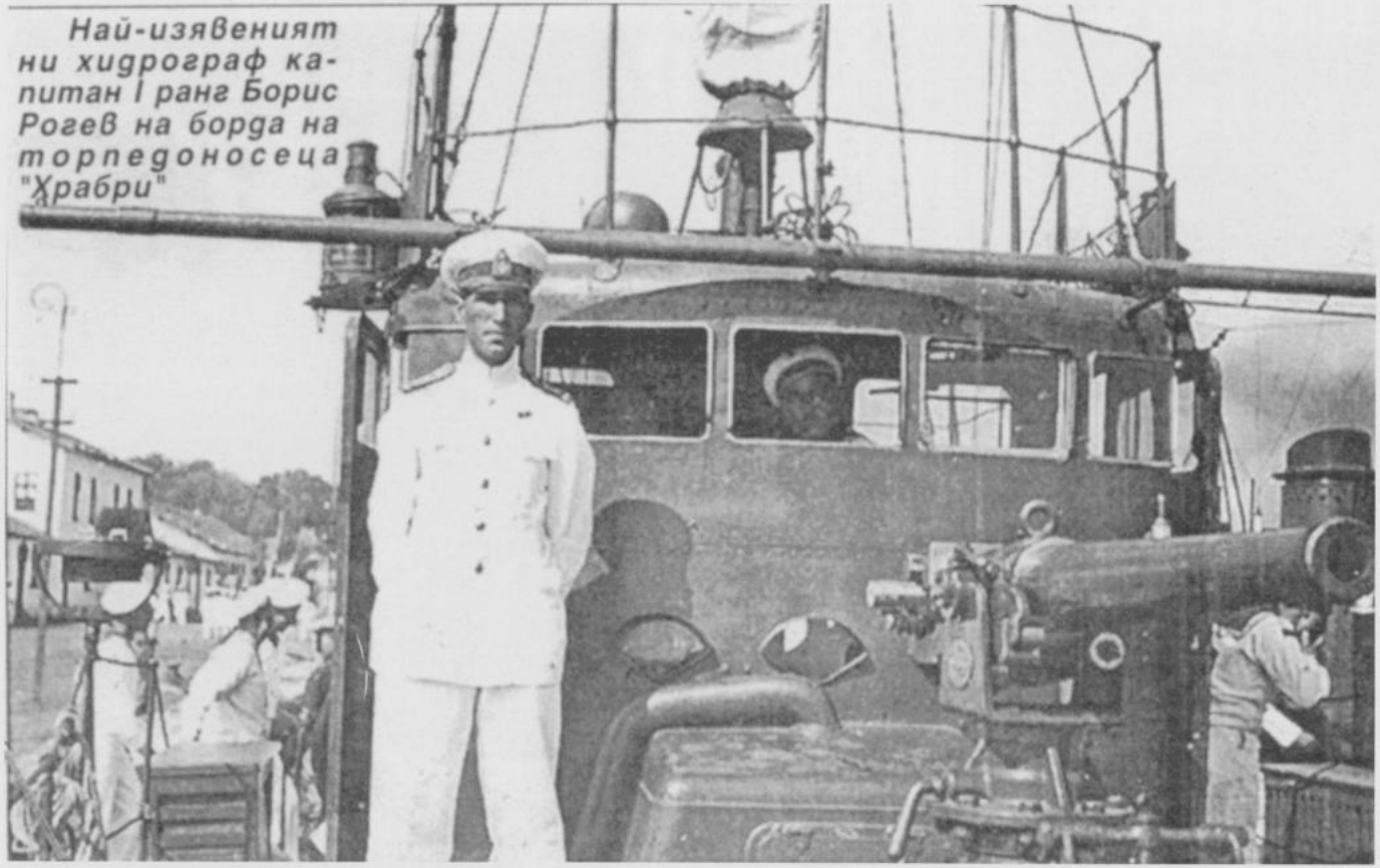

106. Капитан I ранг Борис Рогев на борда на торпедоносеца “Храбри”, 1932 – 1938 г.

107. Борис Рогев сред колеги, в средата, на торпедоносеца “Храбри”.

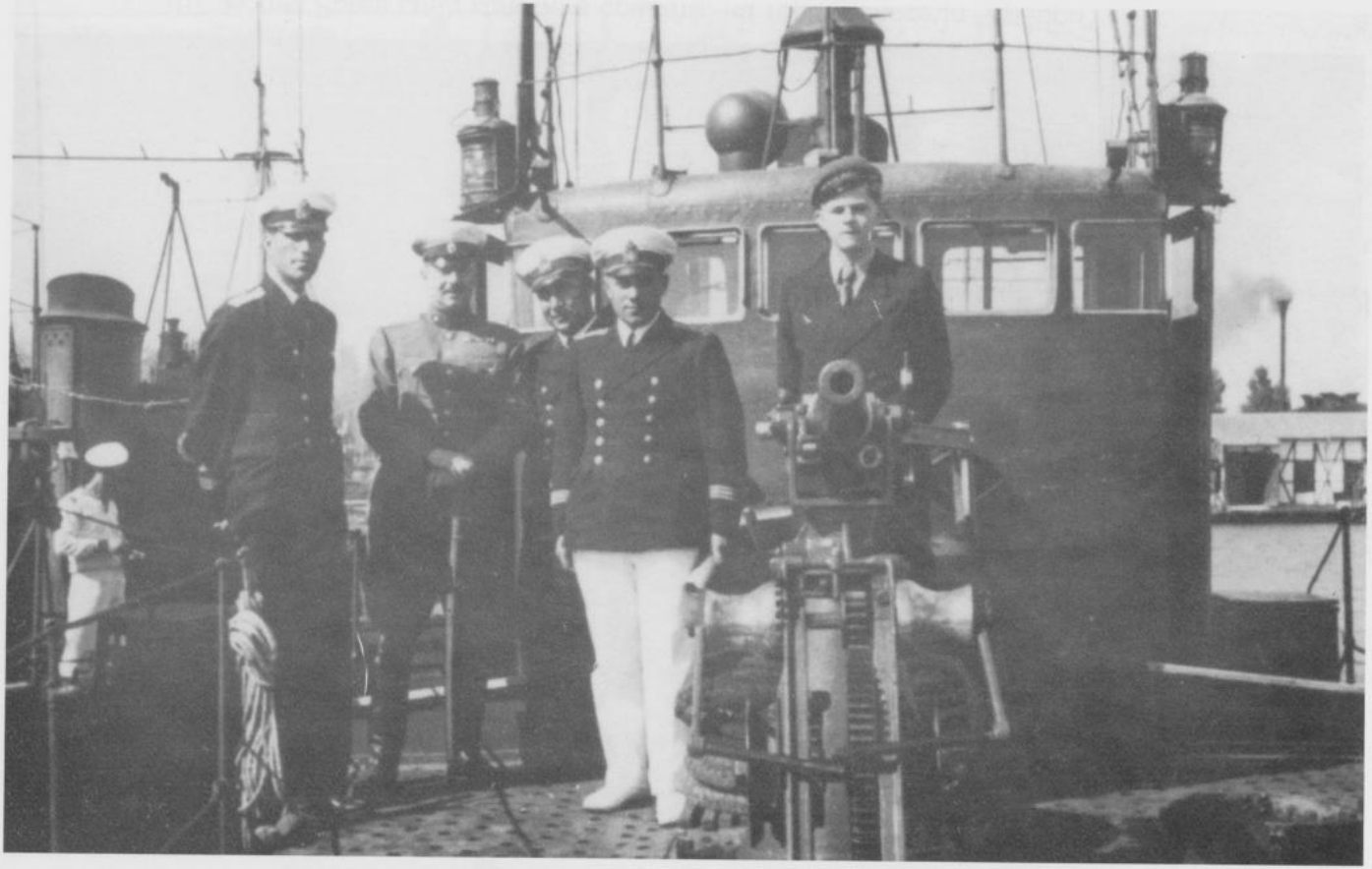

108. Борис Рогев с колеги, вляво, на торпедоносеца “Храбри”.

109. Борис Рогев

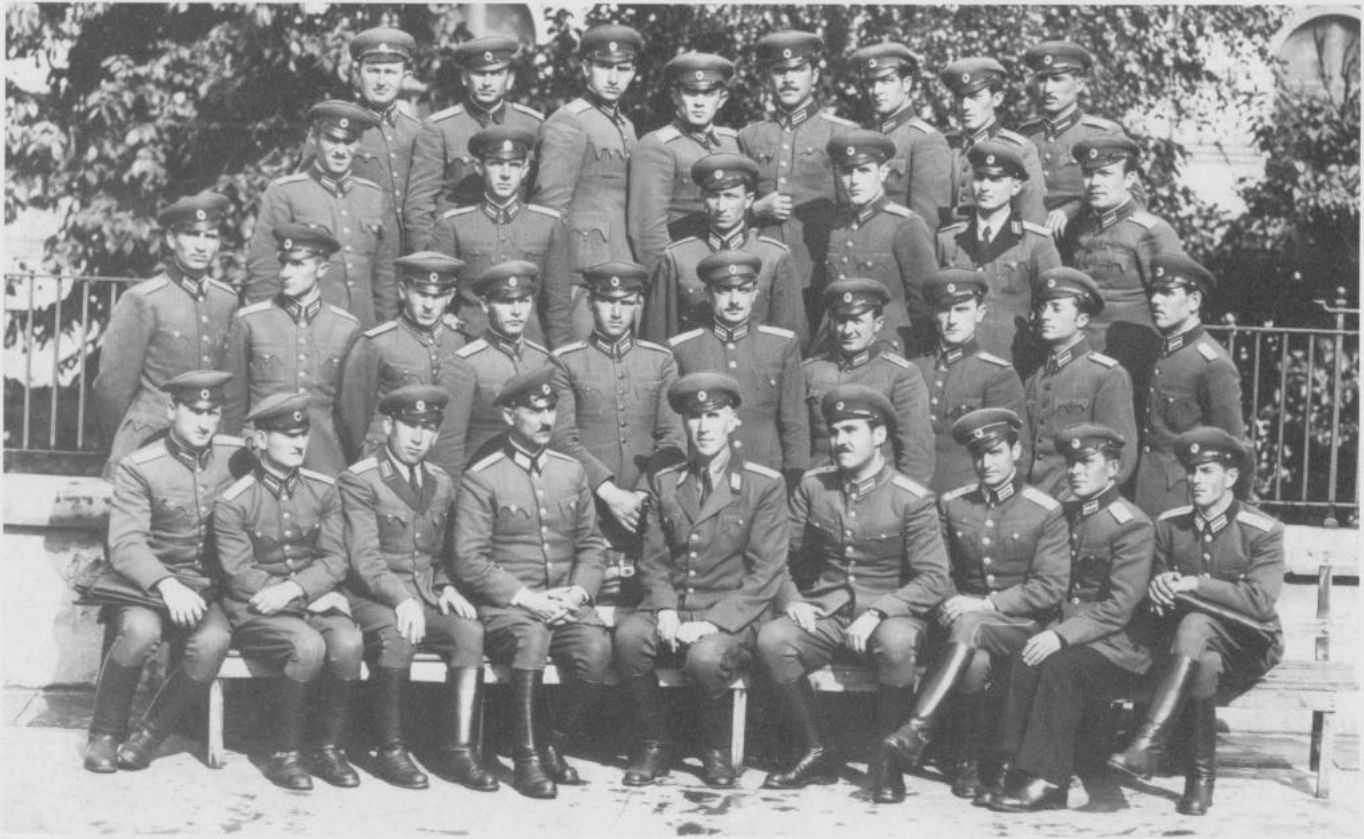

110. Борис Рогев, пети отляво

111. Борис Рогев, четвърти отляво

112. Борис Рогев, седнал, шести отляво

през 1954 г., но изследователската си дейност продължава като научен сътрудник в Централната лаборатория по геодезия на БАН.

Съчетаването на фундаменталното научно познание в областта на математиката, астрономията, геодезията с приложната им стойност е една от неговите силни страни. В многобройните си научни публикации той развива отделни насоки на тези науки. Като значим принос в геодезията може да се определят неговите разработки, приложими в математичната картография, както и търсенето на нови пътища в досега известната аналитична методология. [8] Някои от тях [9] пораждат отзвук и в чужбина и предизвикват оценки като тези на професор д-р Волф – директор на Института по теоретична геодезия при университета в Бон: «... досега на мене не ми беше известно, че формулата на Лагранж може да служи за съставяне на геодезически преобразователни формули.»; на професор д-р Здамович – Ленинград (Санкт Петербург): «... по този начин вие сте показали нов път за извеждане формули за преминаване от една система изометрични координати към друга...»; на професор Спас Николов: «... получени са по един по-бърз начин формули за трансформация на две Гаусови координатни системи. Освен това методът на авторите дава възможност за едно бъдещо разширение на техните резултати в теоретичен и приложен смисъл» [10].

Несъмнен интерес не само за тесните специалисти, но и заради приложимостта на разрешаваните научни проблеми са изследвания на Борис Рогев, които с помощта на геодезически и математически картографски способи прецизират съставянето на радионавигационни карти и мрежи. [11] Това е непосредствен принос за обезпечаване безопасността на корабоплаването и въздухоплаването, при които точната радионавигация е незаменимо условие за сигурност.

Една от най-атрактивните насоки в научните дирения на Борис Рогев е изследването на календара на прабългарите: «Астрономически основи на първобългарското летоброене», С., 1974. Става дума за обстойно проучване на Именника на българските ханове и други писмени извори за националната ни история. Те, и особено Именникът, са обект на изключително голям интерес от страна на историци – медиевисти, филолози и други специалисти. [12] Различното при Борис Рогев е, че анализите в своята книга той прави въз основа на научната си подготовка по астрономия. Той намира и проследява закономерности, които сочат, че древните ни праотци са притежавали задълбочени знания по астрономия. Според чл. кор. проф. д-р Кирил Серафимов, Борис Рогев доказва математически, че първобългарският календар е близо до най-модерните схващания за правилно летоброене и началото му трябва да се постави в 4768 г. пр. н. е.; той може да се счита за основа на китайския календар. Трудът на Борис Рогев намира своите читатели и извън страната. Преди да бъде отпечатан у нас, той е публикуван във Франция [13], а десет години по-късно – във Великобритания. В един от отзивите след френското издание – на проф. Мишел Лонгон, четем и следното впечатление: «Прабългарите са притежавали в далечното минало един от най-съвършените календари в света...» [14]

Този труд на Борис Рогев предизвиква и спорове, но не са намерени достатъчно аргументи, за да бъде опроверган. В него авторът предлага нетрадиционно разчитане на фактологията в «Именника...» с «инструментариума» и по логиката на астрономичната геодезия, и посредством математически апарат (за съжаление трудно достъпен за широката читателска аудитория). Чрез реално прилагане на интердисциплинарни методи и средства, Рогев изследва един значим изворoведчески факт, какъвто е Именникът на българските ханове и насочва към изводи с безспорна тежест в родната ни историография, както е и основа за понататъшни проучвания.

Някои особености на личността представят другата страна на учения Борис Рогев. Отдаден на работата си, той не е привлечен от рутинната кариера във военното ведомство, нито пък се стреми към върха на научните звания. Вероятно единствен знак за «отстъпление» е, когато, за да запази достойнството си, той си предлага оставката като несъгласие с отказа на ръководството на Софийския университет «Климент Охридски» да приеме за студентка дъщеря му Виолета Рогева през 1950 г. Мотивацията е била – баща «царски» офицер. Авторитетът му надделява – оставката не е приета, а недоразумението в ректората на СУ е изгладено. Това, което е още по-малко известно за него е, че е един от най-близките следовници на Петър Дънов, споделяйки неговото учение. Също толкова необичайно за човек, отдаден на точните науки, е и фактът, че с увлечение и умение се е занимавал с астрология.

До 50-те години научната дейност на капитан I ранг Борис Рогев е пряко свързана и с професията му на офицер от флота. Неговите знания намират непосредствено и навременно приложение за нуждите на военноморските сили. Паралелно с това се оказва един от тези, които със свои оригинални разработки първи стъпват на прага на все още необособената в България като самостоятелна наука – океанологията. Немалко енергия отделя на изследвания по проблеми на геодезията, но широтата на интересите и на възможностите му го отвеждат и до други, нетипични за математически ум обекти – исторически извори. Във всички свои начинания Борис Рогев се отличава с добросъвестност и последователност, които са от главните условия за успехите в научната му дейност.

Борис Рогев е носител на немалко отличия. Сред тях изпъкват орденът «Св. Александър» и офицерският кръст «Св. Александър», съответно от 1940 г. и 1943 г.; кралският орден «Югославска корона» – IV клас, 1936 г. и др. С особена тежест обаче е удостояването му с Ордена и званието «Кавалер на ордена на Почетния легион» (Франция) – 1939 г., връчен му като български морски офицер и като учен.

Литература и бележки

1. В резултат от решенията на Ньойския мирен договор (1919 г.) българският флот се разформирова и се свежда до Морска и Дунавска пристанищни и крайбрежни полицейски служби. Изведен е от системата на Министерството на отбраната и официално преминава на разпореждане на Министерството на търговията, промишлеността и труда, а впоследствие – на Министерството на железниците, пощите и телеграфите.

2. Виж бел. 1.

3. ВММ, вх. № 71–1975, а. е. 190, л. 2.

4. Публикуван в: Списание на БАН, кн. 59, С., 1939.

5. Рогев, Б. Колебания на нивата пред Бургас и Варна. В: «Известия на Централната лаборатория по геодезия», т. 2, 1959.

6. Виж: Ангел Симеонов, Мореходни таблици. С., 1949. Авторът отбелязва оказаното от Борис Рогев съдействие.

7. ГлЩВМС, а. е. 302, л. 20, 21, (А. Панайотов. Кога е създадена и как се развива хидрографската служба на ВМС?, «Клуб Океан», бр. 7, 1999 г.)

8. Повторни изравнения. В: «Известия на Централната лаборатория по геодезия», т. 3, 1962; Конформни картни проекции, мащабът на които приема зададени стойности в дадени точки. В: «Известия на Централната лаборатория по геодезия», т. 4, 1963; Получаване на картни проекции с успоредни образи на паралелите. В: «Известия на Централната лаборатория по геодезия», т. 5, 1964; Преобразувания на координатни системи по формулата на Лагранж (в съавторство с Л. Димов). В: «Годишник на Висшия минно-геоложки институт», С., т. 11, 1964–1965; едно конформно кръгово преобразувание с приложение формулата на Лагранж (в съавторство с Л. Димов). В: «Годишник на

Висшия минно-геоложки институт». С., т. 12, 1965–1966; Конформни преобразувания от математичната геодезия и картография и изследване сходимостта на техните редове. В: «Известия на Централната лаборатория по геодезия», т. 6, 1965; Конформно изображение на земния елипсоид в картната равнина посредством интерполационни полиноми. В: «Известия на Централната лаборатория по геодезия», т. 7, 1966; Образуване на конформни картни проекции по метода на интегриращия множител (в съавторство с Л. Димов), В: «Годишник на Висшия минно-геоложки институт», С., т. 13, 1966–1967; Représentation conforme et la méthode du facteur intégrant. В: «Schweizerische Zeitschrift für Vermessung, Photogrammetrie und Kulturtechnik; Nr 4, 1968. и др.

9. В случая става дума за статията Преобразувания на координатни системи по формулата на Лагранж, публикувана и в чужбина.

10. Цитатите са по: Гочева, Лилия. Аспаруховият календар. В: Сп. «Физика», бр. 6, 1981; ВММ, вх. № 24–1999.

11. Криви при радионавигацията. Отделен отпечатък от: «Известия на Централната лаборатория по геодезия», т. 1, 1958; Радионавигационни картни мрежи при криволинейно разпространение на електромагнитните вълни. В: «Известия на Централната лаборатория по геодезия», т. 2, 1959 и др.

12. Подробно за изследванията върху Именник на българските ханове виж: Моско Москов, Именник на българските ханове: Ново тълкуване. С., 1988.

13. *Fondements astronomiques de l'ère protobulgare*. Paris, 1969.

14. Цитатът е по: Гочева, Лилия. Аспаруховият календар. В: Сп. «Физика», бр. 6, 1981.

XIII. ПРИЛОЖЕНИЯ И ДОКУМЕНТИ ЗА БОРИС РОГЕВ

1. Резюме на руски език от книгата на Борис Рогев

«Астрономически основи на първобългарското летоброене». София, 1974, Издателство на Българската академия на науките, стр. 90–91.

Астрономические основы праболгарского летосчисления

Борис Рогев

(Резюме)

Настоящая монография является расширением и дополнением одноименной статьи «Fondements astronomiques de l'ère protobulgare», появившейся в ж.«Etudes balkaniques», 1969, кн. 3, Института балканистики Болгарской академии наук. Как в статье, так и здесь поставлена цель показать, что праболгарское летосчисление исходит из древности и праболгарских исторических письменных источников, причем Именник праболгарских князей, Чаталарская надпись, Приписка к словам Афанасия Александрийского и Отрывочная (фрагментарная) надпись принадлежат к тому же летосчислению.

Последовательные шаги, которые мы делаем для установления астроматических основ праболгарского летосчисления, можно резюмировать так:

I. *Праболгарские годы и праболгарское летосчисление.* Основные данные (9)–(16), сидерические и синодические периоды (17)–(38) планет, лунного перигея и лунного узла. Китайский и Юпитеров календарь (45). Праболгарский двойной – лунной и солнечный зодиак (48) и (50). Средние праболгарские годы – сатурнова (66), (67), (68) и юпитерова (73), (74), (75), соответственно (84), (85) и (82), (83), как и выражение тех же годов посредством солнечного года A_0 (37), сидерических (19) и синодических (20) месяцев в средних суток. Геоцентрическое, сидерические долготы Солнца, Луны, лунного перигея и лунного узла (93), (124), (126), при τ –

время, выраженное в средних (юпитеровых) праболгарских годах a_0 (82). Разница между геоцентрической долготой Луны, лунным перигеем и лунным узлом, с одной стороны, и геоцентрической сидерической долготой Солнца, с другой, (95), (125) и (127). Гелиоцентрические сидерические долготы планет и разницы между гелиоцентрическими сидерическими долготами тех же планет, с одной стороны, и гелиоцентрической сидерической долготой Земли, с другой, (104)–(113). Лунно-юпитеровы аналогии долгот (130) и (131), (132) и (133). Изменения геоцентрических долгот планет. Связи между периодами (183)–(207).

II. *Праболгарские эфемериды и праболгарский календарь.* Первоначальная астрономия. Дробные части праболгарских годов (210), (211), (212) и месячная разница (219). Праболгарские средние (юпитеровые) годы и их выражение посредством месячных разниц (235), (236), (238), (239). Праболгарские замечательные пропорции (226), (227), совершенные и приятельские числа Пифагора, извлеченные из тех же пропорций, как и их видоизменение (5), и значение их членов (7) и (8). Праболгарское летосчисление и последовательности праболгарских годов по первым (солнечным) и по вторым (лунным) именам (табл. 7) и (270), (271), (272). Праболгарские начала: (*А*) – начало Авитохол 188 сентябрь 10,7 (281), (*И*) – начало Ирник 453 сентябрь 18,3 (282), (*О*) – начало Омуртаг – 4767 или 4768 г. до нашей эры. Праболгарские интеркалации (283), (286) и праболгарские календарные годы: обыкновенный (265), конечный (273), малый (292) и большой (293). Последний из этих годов содержит 11 синодических месяцев (20) и дает возможность перевести второе имя Эни Алем Исперихового праболгарского года как Новое Начало (новый Алем).

2. Резюме на френски език от книгата на Борис Рогев

«Астрономически основи на първобългарското летоброене». София, 1974, Издателство на Българската академия на науките, стр. 91–92.

Fondements astronomiques de l'ère protobulgare

Boris Rogev

(Résumé)

La présente monographie représente un développement et un complément de l'article portant le même titre « Fondements astronomiques de l'ère protobulgare» publié dans la revue *Etudes balkaniques*, 1969, fasc. 3 de l'Institut d'études balkaniques près l'Académie bulgare des sciences. Cette monographie, tout comme l'article en question, se propose de montrer que l'ère protobulgare tire son origine de l'antiquité et que les sources écrites historiques protobulgares telles que la Liste des princes protobulgares, l'Inscription de Catalar, l'Apostille dans les discours d' Atanase d'Alexandrie et l'Inscription fragmentaire appartiennent à la même ère.

Les tentatives successives entreprises par nous pour établir les fondements astronomiques de l'ère protobulgare peuvent se résumer par :

1. *Années protobulgares et ère protobulgare.* Données fondamentales (formules 9–16), périodes sidérales et synodiques (17–38) des planètes, le périgée lunaire et le noeud lunaire. Calendrier chinois et jupitérien (45). Zodiaque double protobulgare – lunaire et solaire (48 et 50). Années protobulgares moyennes – saturnienne (66, 67), (68) et jupitérienne (73, 74, 75) respectivement (84, 85 et 82), (83), ainsi que l'expression des mêmes années par l'année solaire A_0 (37), mois sidéraux (19) et synodiques (20) et jours moyens. Longitudes géocentriques, sidérales du Soleil, de la Lune, le périgée

lunaire et le noeud lunaire (93, 124, 126) avec τ - temps exprimé en années protobulgares moyennes (jupitériennes) a'' (82). Différence entre la longitude sidérale géocentrique de la Lune, le périgée lunaire et le noeud lunaire, d'une part, et la longitude sidérale géocentrique du Soleil, d'autre part (95. 125 et 127). Longitudes sidérales héliocentriques des planètes et différences entre les longitudes sidérales héliocentriques des mêmes planètes, d'une part, et la longitude sidérale héliocentrique de la Terre, d'autre part (104–113). Analogies lunaires jupitériennes des longitudes (130 et 131, 132 et 133). Modifications des longitudes géocentriques des planètes. Rapports entre les périodes (183-207).

II. *Ephémérides protobulgares et calendrier protobulgare.* Astronomie primaire. Parties fractionnaires des années protobulgares (210, 211, 212) et différence mensuelle (219). Années moyennes (jupitériennes) protobulgares et leur expression au moyen des différences mensuelles (235, 236, 238, 239). Proportions remarquables protobulgares (226, 227), nombres parfaits et amicaux de Pythagore, extraits des mêmes proportions ainsi que de leur modification (5) et importance des membres de ces derniers (7) et (8). Ere protobulgare et suites d'années protobulgares d'après les premiers noms (solaires) et les seconds noms (lunaires) (tabl. 7) et (270, 271, 272). Calendrier protobulgare (tabl. 8) et débuts protobulgares: *(A)* – début Avitohol 188 septembre 10,7 (281), *(1)* – début Irnik 453 septembre 13,3 (282), *(0)* – début Omurtag – 4767 ou 4768 avant notre ère. Intercalations protobulgares (283), (286) et années protobulgares d'après le calendrier : ordinaire (265), finale (273), petite (292) et grande (293). La dernière de ces années comprend 11 mois synodiques (20) et permet de traduire le second nom Eni Alem de l'année protobulgare d'Isperih comme Nouveau début (nouvel Alem).

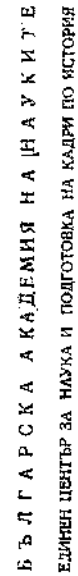

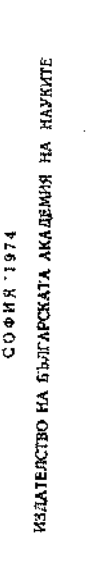

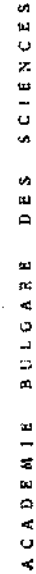

3. Титулните страници на книгата на Борис Рогев «Астрономически основи на първобългарското летоброене», БАН, С., 1974 г.

правото тук да посочим по-правилния произход поне на някои „културни заимки" на гърците от първите народи на Изтока.

Идеята, че числото управлява света, не принадлежи на гърците и на Питагор. Тя е донесена в Европа от този велик елински учител след завръщането му от Египет, Вавилон и Индия. За питагорейците числата не са само четни и нечетни, но и мъжки, и женски, както е било и е у китайците, респективно у първобългарите.

Учениците на Питагор наричали числото $2^n p$, където n и p са цели числа, съвършено число, когато

$$p = 1 + 2 + 2^2 + \ldots + 2^n \tag{1}$$

е просто, т. е. число, което се дели без остатък само на единица и на себе си (с. 138) [11]. Никомах — последовател на Пигагор, ни посочва като съвършени числа 6, 28, 496, 8128. В тях като множители откриваме календарни числа, които принадлежат и на първобългарското летоброене. Така $8128 = 32 . 254$ очевидно съдържа числото 254, което фигурира във формулите (37), (67), (74), (222), (228), (229), (243), (244). Те определят лунния цикъл и формулите, които изразяват дробните части на първобългарските години посредством сидеричния m (19) и синодичния M (20) месец. Според Питагор числата 220 и 284 (с. 138) [11] са приятелски числа, защото всяко от тях, например първото

$$220 = 1 + 2 + 4 + 71 + 142, \tag{2}$$

се равнява на линейната комбинация от делителите на другото, например второто число. Обратно, второто от същите две числа

$$284 = 1 + 2 + 4 + 5 + 10 + 20 + 11 + 22 + 44 + 55 + 110 \tag{3}$$

е равно на линейна комбинация от делителите на първото число.

За тези Питагорови приятелски числа може да се покаже техният изненадващ календарно-астрономичен произход и тяхната връзка с първобългарското летоброене. Затова преписваме двете бележити първобългарски пропорции (226), (227) във вида

$$\frac{M - m}{\sqrt{M . m}} = \frac{\sqrt{M . m}}{A_0}, \tag{4}$$

откъдето

$$\frac{100(M - m)}{10\sqrt{M . m}} = \frac{10\sqrt{M . m}}{A_0}, \tag{5}$$

8

4. Страници на книгата «Астрономически основи на първобългарското летоброене» на Борис Рогев с негови ръкописни бележки по тях в подготовка за следващо нейно издание

$L_☾ - L_☉ - 11^c\tau$

$$L_☾ - L_☉ - 11^c\tau = -0^c{,}074\,561\,40\,35\,\tau \qquad (132)$$

от (98) с първия член на дясната част на хелиоцентричната сидерична дължина на Юпитер (110)

$$L_4 = +0^c{,}074\,467\,0832\,\tau. \qquad (133)$$

Не е трудно да се установи, че с точност до една десетохилядна на коефициентите пред τ в (131) и в (130), респективно пред τ в (133) и (132), са равни. Същите тези равенства изразяват лунно-юпитеровата аналогия на дължините. Тя може да се схваща като едно разширение (разпространение) на десеторното деление на зодиака.

В тези лунно-юпитерови аналогии на дължините участвува, освен Луната и Юпитер, и Слънцето. Те стават по-очевидни, когато в (130) и (131), (132) и (133) на мястото на протеклите първобългарски години τ внесем $\tau = 19.60 = 1140$. Тогава упоменатите дължини приемат значенията

$$L_☾ - 11.19.60 = 922^c{,}000\,0000 \qquad (130)' \quad 134$$

и

$$L_4 - L_0 = -922^c{,}083\,0082, \qquad (131)' \quad 135$$

и

$$L_☾ - L_☉ - 11.19.60^c = -85^c{,}000\,0000 \qquad (132)' \quad 136$$

$$L_4 = 84{,}892\,4749, \qquad (133)' \quad 137$$

откъдето се вижда, че десните части на (130)′ и (131)′, (132)′ и (133)′ са близки по техните абсолютни стойности.

Второто от тези равенства може да представим още във вида

$$L_4 - L_0 = -922^c{,}000\,0000 - 0^c{,}083\,0000 - 0^c{,}000\,0083, \qquad (134)' \quad 138$$

или съобразно (52) още приближението

$$L_4 - L_0 = -922^c - \beta - 10^{-4}\,\beta, \qquad (135), \quad 139$$

което внася по-широк астрономичен смисъл. Всеки 1140 протекли първобългарски години, относно едно избрано начало, разликата между хелиоцентричната дължина на Юпитер и хелиоцентричната дължина на Земята, която се различава на $\pm 180^0$, респективно $\pm 0^c{,}5$ от дължината на Слънцето, намалява чувствително близко до дължината на едно зодиакално деление на зодиака. Едно такова деление се сумира веднъж и всеки 1140,0000 първобългар-

$$L_{☾} = 103\,\frac{R_m}{m} = 999,6421\,\beta,$$
$$L_{☾} = 515\,\frac{R_m}{m} = 4998,2105\,\beta, \qquad (252)$$

на сидеричните дължини на Луната, изразени посредством дъговата отсечка β. От това следва и изводът, че за 103 и 515 $=5.103$ първобългарски години Луната е увеличила своята сидерична дължина съответно на $1000\,\beta$ и $5000\,\beta$. Тук грешката е съответно по-малка от β и 2β. Очевидно е, че тези особени резултати съответствуват на особения текст по Именника, отделен за княз Исперих.

15. *Първобългарско летоброене по първи имена.* Минаваме към възстановяването на последователността на първобългарските години в един период (цикъл — кръг) от 60 първобългарски години. В 453 септември 18, $19^{ч},9$ световно време е имало новолуние при

$$L_{☾} = 177^{\circ},35, \qquad ☊_{☾} = 152^{\circ},2,$$
$$\Gamma_{☾} = 163^{\circ},7, \qquad L_{*} = 181^{\circ},92, \qquad (253)$$

където $L_{☾}$ е средната дължина на Луната,

$\Gamma_{☾}$ — средната дължина на лунния перигей,

$☊_{☾}$ — средната дължина на лунния възходящ възел,

L_{*} — дължината на α Virginis (Spica).

Ретроградната дължина на същата звезда относно първобългарския зодиак (табл. 4) е $-0^{c},88$.

Годината на новолунието е и година на смъртта на Атила, отъждествяван от историци с Авитохол и същевременно годината на приемането на властта от любимия на Атила син Ирнах, отъждествяван с Ирник. По тази причина, макар и временно, приемаме като начало на първобългарското летоброене епохата

$$453 \text{ септември } 18\ 9^{ч}, \equiv JD1886\,777,33 \equiv \text{Дилом Твирем}, \qquad (254)$$

за която Слънцето се е намирало в съзвездия Дилом (Virgo) и Луната в делението (лунно зодиакално съзвездие или звезда) Твирем. Същите две светила са били близка до α Virginis (Spica), поради което на (96) и (97) даваме вида

$$L_{\odot} = -0^{c},88 + 1^{\tau} - 0^{c},2^{\tau} + 0^{c},083\,333\,3333\,\tau,$$
$$L_{☾} = -0^{c},88 + 12^{\tau} - 0^{c},2^{\tau} + 0^{c},008\,771\,9298\,\tau, \qquad (255)$$

69

и много други формули от изнесените до тук в "Астрономични основи"

Действително, достатъчно е да видим, че то е верно за числата 7 и 60 от /72/, която формула преписваме във вида

$$\left.\begin{aligned} a''_0 &= A_0 - \frac{7}{60}A_0 = A_0 - 7\delta A_0 \\ 8{,}a''_0 &= 8A_0 - \frac{56}{60}A_0 = 7A_0 + 4\delta A_0 \end{aligned}\right\} \qquad /323/$$

където a''_0 и A_0 са средната първобългарска година /82/ и средната аритметична-слънчева година /80/ на един лунен цикъл /37/, с тази разлика, че докато формулите от /314/ до /321/ се отнасят до равнината на хоризонта на юртата, формулите /323/ се отнасят до равнината на екватиката и отчитат преместването на Слънцето за една и осем първобългарски години.

Същите числа 7 и 60 фигурират и в таблица VII и таблица VIII във връзка с тъй нарачените пълни и непълни колони от първобългарски години/стр.81 /.

С това става възможно да заключим, че астрономията на скромната първобългарска юрта е еднаква с астрономията на първобългарското летоброение.

(Б. Рогев)

5. Факсимиле от оригиналната последна страница на «Допълнение...» за първобългарската юрта, със саморъчния подпис на Борис Рогев

ИЗДАТЕЛСТВО
НА БЪЛГАРСКАТА АКАДЕМИЯ
НА НАУКИТЕ

Основано 1869 година

1113 София
ул. Акад. Георги Бончев
блок 1 на БАН

Наш знак: 1262/22.VII.82г.

ДО
ПРОФ. ЕЛЕНА САВОВА – ДИРЕКТОР НА
ЦЕНТРАЛНА НАУЧНА БИБЛИОТЕКА
И НАУЧЕН АРХИВ – БАН

КОПИЕ: ДР. Г.ЧОМОНЕВ, ПРЕЗИДИУМ НА БАН
ОТДЕЛ "ОРГАНИЗАЦИОНЕН"

Т У Ж

По повод Ваше писмо – БАН – Президиум – № 91-БП-2 от 8 VII 82

По Ваше искане изпращаме Ви преписания на компютер в Издателството на БАН ръкопис на АСТРОНОМИЧЕСКИ ОСНОВИ НА ПРАБЪЛГАРСКОТО ЛЕТОБРОЕНЕ от Б.Рогев /на английски език/, заедно с едно коерожено копие.

21 юли 1982 г.

ДИРЕКТОР:
/проф. В.Тодоров/

6. Писмо, документиращо готовността на БАН да публикува второто допълнено издание на книгата на Борис Рогев, включително и в превод на английски език. Начинанието остава неосъществено, уви! и до днес.

Варна – До Директора на Военно морския музей,

Уважаеми другарю Директор Р. Боев,

В отговор на писмото Ви № 274 от 23 юни н.г. съобщавам:

След завършване на първите два класа на Военното училище – София, с заповед № 7 от 1920 г. по флота, следвах и завърших теоретическия и практическия курс при флота по пълната програма на Руския морски корпус. На 10 февруари същата година бях удостоен с званието Мичман II р, а три години по-късно, през 1923 г. с званието Мичман I р.

След служба през 1921 г., 1922 г., 1923 г., 1924 г., 1925 г. в Морските специални школи, на миноносците и на моторни кораби, през 1925 г. бях приведен заедно с кораба, който командувах, в гр. Русе. В руската Пристанищна охрана прослужих 1925 г. и 1926 г. През 1927 г. поех командуването на същия кораб, с който бях дошъл в гр. Русе.

През м. септември с.г. 1927 г. с заповед по Министерството на Железниците, Пощите и Телеграфите № 6529 от 29 септември с.г., бях командиран за специализация по астрономия и Навигация в Факултета

7. Факсимиле на първа страница от ръкописна автобиография на Борис Рогев, писана от него след пролетта на 1951 г.

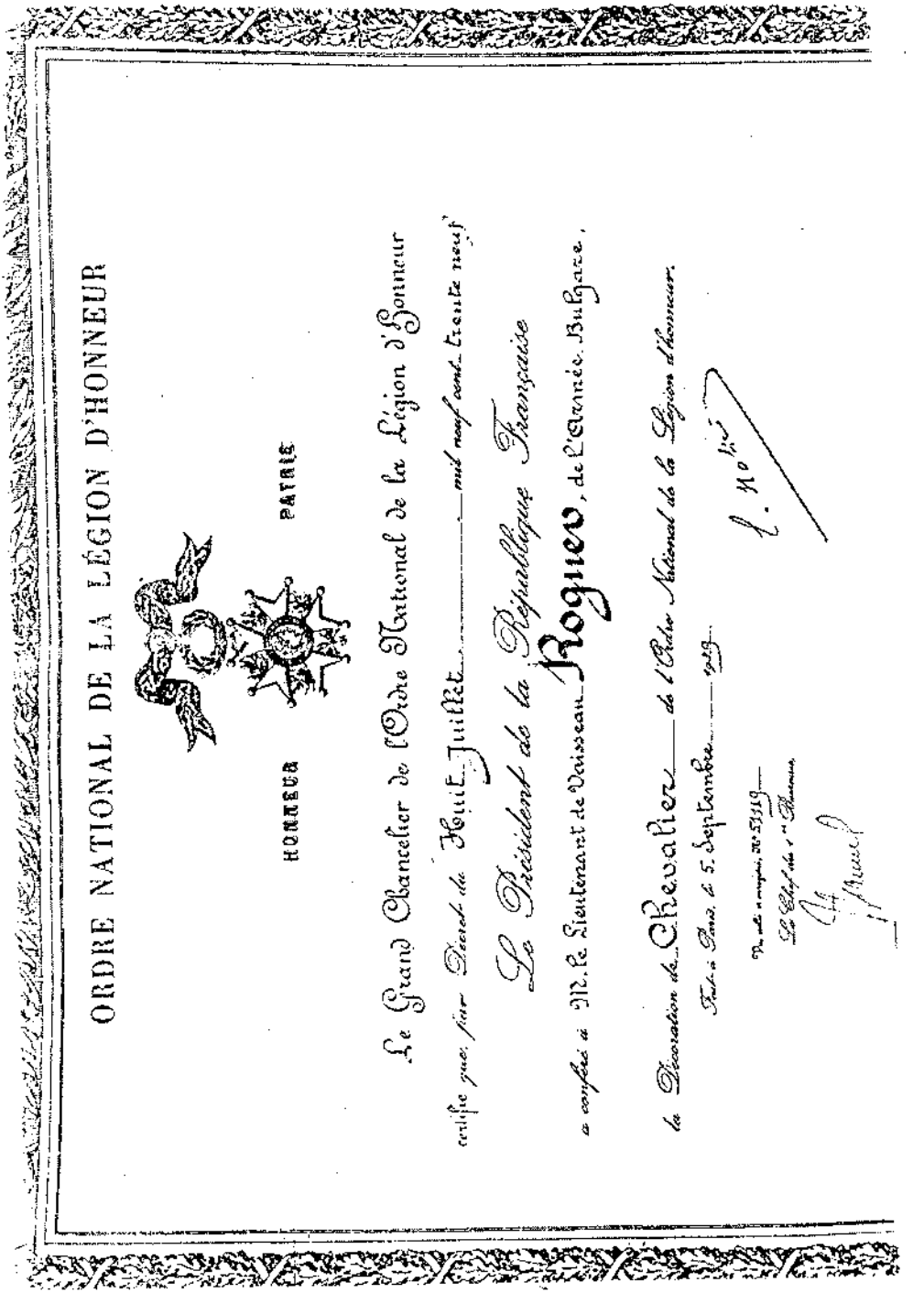

ORDRE NATIONAL DE LA LÉGION D'HONNEUR

HONNEUR PATRIE

Le Grand Chancelier de l'Ordre National de la Légion d'Honneur

certifie que, par Décret du Huit Juillet mil neuf cent trente neuf

Le Président de la République Française

a conféré à M. le Lieutenant de Vaisseau Roguev, de l'Armée Bulgare,

la Décoration de Chevalier de l'Ordre National de la Légion d'honneur.

Fait à Paris, le 5 Septembre 1939.

Vu, collé et enregistré, N° 51119

Le Chef du 1er Bureau,

8. Факсимиле на грамотата по удостояването на Борис Рогев със званието «Кавалер на ордена на Почетния легион» – Франция, 1939 г.

За подготвяния раздел, посветен на баща ми Борис Рогев, в том XIX на "Изгревът" предоставям безвъзмездно за публикуване на д-р Вергилий Кръстев следното:

1. Снимка – 1 бр
2. Допълнение към астрономически основи на изрвобългарското летоброене

20.XII.2003 г.
София

/Рогев/

9. Факсимиле на предавателно писмо, подписано от сина на Борис Рогев, предадено на Видка Николова по време на подготовката за съставяне на раздел за Борис Рогев в «Изгревът»

XIV. БОРИС РОГЕВ – ЧОВЕКЪТ НА ДУХА НА ПРАБЪЛГАРИТЕ

Бележки от Вергилий Кръстев

1. С Борис Рогев се запознах през 1969 г., когато той беше на 72 години, а аз – на 31 години, у една наша позната. Срещнах се няколко пъти с него. По онези години той водеше голяма борба, за да приемат неговата статия за «Астрономическите основи на първобългарското летоброене» и да му я публикуват. Тогава имаше голяма цензура и трябваше разрешение от БАН най-малко с три подписа на академици. Това беше комунистическата диктатура.

2. Борис Рогев ме възприе толкова радушно, допусна ме толкова близко до себе си, че аз се смутих. И непрекъснато се обръщаше към мене така:

– Вергилий, ти какво мислиш?

– Нищо не мисля и нищо не мога да измисля, но знам, че това е в ръцете на Учителя. И на Него ще се молиш и ще търсиш от Него подкрепа.

Той ме гледа учудено:

– Откъде това знаеш, ти си млад за тези откровения.

– Млад съм, но това го знам още от памтивека.

Той се усмихва, става и ме тупа по рамото. И наистина му публикуваха статията на френски език в една поредица на БАН (Българска академия на науките), в кн. 3 на академичното издание «Etudes balcaniques» от 1969 г. Аз я имам тази статия на френски език, като документ от неговите борби.

3. Борис Рогев беше много щастлив, че може да пробие тази Бастилия, наречена БАН. Но тази публикация остана скрита от българите, понеже беше на френски и лично той си я беше превел. Започна нова борба, за да може да се публикува неговата монография на български език. Отново се срещаме. Казвам му:

– Беше направен първият пробив.

– Така ли смяташ?

– Не смятам аз, но решението е вече взето и се чака времето да се изпълни.

– Чие е решението?

– На Този, на Когото вечер изпращаш своите молитви.

Идва насълзен и ме тупа по рамото. През 1973 г. БАН разрешава печата и през 1974 г. монографията му излиза от печат. За всеобща изненада на всички.

4. Нашите приятели си я купуват от книжарницата на БАН. Всички се учудват, че идват обикновени хора и я взимат. А когато тя попадна в ръцете ми и аз се опитвах да я чета, то аз нищо не разбирах от нея. А защо? Първо, аз не съм математик. Второ, аз не разбирам нищо от астрономия и от небесна физика. Трето, аз не съм астролог. Четвърто, трябва да бъдеш закачен за онази духовна верига, от която Борис Рогев черпи сили и знание. Без тези четири условия никой от неговите съвременници не можеше да чете тази книга. А що се отнася до българските академици, те също нямаха знания да оценят труда на Борис Рогев. И днешните академици нямат това знание. А за да се скрият и укрият своето невежество, то търсеха идеологически, комунистически похвати за отхвърляне на труда му. За времето си този труд беше в разрез с комунистическата идеология. Аз, както тогава, така и днес, в 2006 г., не мога да повярвам, че е отпечата-

на. Разбирам, че това е станало с намесата на Учителя Дънов чрез Неговите служители от Божествения свят.

5. Никой от съвременниците на Борис Рогев не разбра неговата монография. А защо? Защото нямаха знания за нея. Ще ви приведа по-късно и доказателство, и то неоспоримо. Днес, 2006 г., никой не може да прочете и да проумее тази книга. Нямат знания. А за да ги имат, трябва да изпълнят четирите условия по точка 4. По времето на социализма бяха създадени математически гимназии и завършилите ученици имаха голяма математическа подготовка. Но тези ученици не можаха тогава да бъдат използувани от държавата. След 1990 г. тези математически гимназии съществуват и всяка година българските ученици взимат първите награди на международни конкурси по математика. Но след като завършват, заминават за САЩ като стипендианти и специалисти, за да работят там за повече пари и за своята кариера. Така изтичат тези математически мозъци от България. А само те могат да разчетат, да проумеят монографията на Борис Рогев.

6. Когато работех с Борис Николов и записвах спомените му, той разказа как Борис Рогев е помогнал за отпечатването на Песнарката на Мария Тодорова за песните на Учителя Дънов. Той е бил тогава директор на военната печатница. И там, във Военно-полиграфическия отдел, където се отпечатвали военните карти на България, се отпечатва Песнарката с песните на Учителя Дънов. И понеже там пиле не е могло да прехвръкне поради военната въоръжена охрана, то нотният текст се внася, отпечатва се, изнася се, без да може да се прави никаква корекция. Пренасят я с конска каруца, укриват я и започват на ръка да сгъват колите. После я занасят да се подвърже. И след като излиза тази книга, започва ожесточение срещу нея, което и през 2006 г. не е още затихнало. Всичко за нея вижте във «Изгревът», том I, стр. 382–386.

7. Подготовката за издаването песните на Учителя Дънов е бил труден процес с много противодействия. Вижте «Изгревът», том I, стр. 177–190. А как е била отпечатана Песнарката, вижте в том I, стр. 190–194. След като се запознаете с този материал, тогава накрая се явява Борис Рогев, който в пълна военна тайна, във Военна печатница, като директор, дава разрешение за отпечатването песните на Учителя. Така че накрая това е негова заслуга. И затова, че е помогнал на Учителя да Му се издадат песните, то Учителят му помогна да се издаде монографията през 1974 г., въпреки съпротивата на мнозина от БАН. Това е истината!

8. Когато записвах спомените на Нестор Илиев, то той разказа за Борис Рогев, как е помогнал за отпечатването песните на Учителя Дънов. Виж «Изгревът», том IV, стр. 270–271. Ще видите как на всеки човек му е строго определено онова време, когато трябва да се определи да работи за Учителя Дънов и за Бога. Изпуснеш ли го, с тебе е свършено завинаги и повече няма да се родиш в човешко тяло на Земята.

9. Борис Рогев е морски офицер от флотата. Преминал е с годините си през военна дисциплина и се е изкачвал бавно в своята кариера. Но е последовател на Учителя Дънов. И когато трябвало да се разреши някакъв исторически прелом в историята на човечеството, винаги около Учителя има и присъствуват онези, които са подготвени за това и имат знания и власт. Ето така Димитър Грива и Борис Рогев отиват при Учителя на Изгрева. А това е след 21 юни 1941 г., когато Германия напада вероломно СССР, въпреки че между двете държава има пакт за ненападение. Германските войски се приближават до Москва и всички очакват тя да падне в ръцете на германците. И понеже Рогев е писал книга за

Черно море и Учителят се обръща към него, посочва му една дата и му казва, че на тази дата няма да има нито един германец по бреговете на Черно море. И това пророчество и историческо решение на Учителя Дънов пред лицето на един морски български офицер в лицето на Борис Рогев се изпълнява чрез Силите Небесни. А как е станало това, вижте в «Изгревът», том VIII, стр. 198–199. Така че Борис Рогев е свидетел да види как действуват Силите Господни.

10. Като записвах спомените на Димитър Грива, той разказа много неща за Борис Рогев, които са публикувани в «Изгревът» том VIII, стр. 268–270. Димитър Грива предава на Моис Басан, български евреин, завършил астрономия и математика в Сорбоната – Париж, онова издание, отпечатано на френски език. Иска да знае от Моис Басан има ли това нещо бъдеще. Басан го предава на един френски академик по математика и астрономия – да го проучи. След 15 дни съобщават на Димитър Грива, който е в Париж, че българите един ден ще разберат какво им е оставил Рогев. Но това време още не е дошло. Според френския академик това е било най-вярната система за създаване на календар. Димитър Грива предава на Басан няколко екземпляра на френски език, за да ги предадат в Сорбоната в Париж. Какво е станало по-нататък, не се знае. Според мен нищо не е станало, защото Моис Басан се проваля накрая.*

11. Димитър Грива разказваше за юртата на прабългарите и как практически са измервали времето по летвите на юртата. Виж «Изгревът», том VIII, стр. 269–270. Щеше да ми предаде чертежа на юртата, но не можа да го намери. Ето сега, в този том, ние публикуваме чертежа на тази юрта. Обясненията за тази юрта на Рогев са много кратки, облечени са с математически формули и числа, които аз лично не разбирам. А трябваше на обикновен език да обясни по-подробно, за да ни стане толкова ясно, както на древните българи, които са боравели с юртите по знание, дадено за тях от посветените!

12. А сега ще ви дам най-голямото доказателство какво е представлявал Борис Рогев като математик и учен. По времето на социализма – 1945–1990 г. – действуваше империята на СССР. Те бяха създали своя военна империя. После създадоха икономическа империя – СИВ (Съюз за икономическа взаимопомощ), която обединяваше СССР, България, Румъния, Полша, Чехословакия, Унгария и ГДР (половината територия на Германия, окупирана от войските на СССР, на която бе създадена Германската Демократична република, управлявана от комунистите). И тази икономическа империя има свои проблеми и задачи за разрешаване. За да се управлява, трябват знания, трябват изчисления и още много неща. Тогава правителството на СССР задава една икономическа задача на съветската Академия, да я разреши. Умуват, решават математически, но нищо не излиза. Тогава решават да потърсят други математици. Разузнаването посочва Борис Рогев. Идват при него. Официално му дават задачата на руски език и му казват, че това е не само военна тайна, не само икономическа тайна, но е тайна за мощта и сигурността на СССР. Тогава Рогев им изважда своята военна униформа от гардероба, показва им я, те уплашено я гледат, а той им казва: «Пред тази униформа Учителят Дънов заяви, че Германия ще загуби войната и Русия ще спечели войната, когато германците бяха пред Москва.» Онези стоят като втрещени, и още повече са уплашени. Тогава му казват: «Ти си доблестен български офицер и ние ти вярваме.» Военната униформа, която пази и съхранява, му помага.

---

* За Моис Басан виж в «Изгревът» том IV, стр. 95–97, № 17; том VI, стр. 382–384, № 2; том VIII, стр. 268, № 35; том XV, стр. 276–277, № 49. (бел. на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев)

13. Борис Рогев сяда на масата, започва да решава икономическата задача на съветската икономическа империя. Работи цяла седмица. Решението му е изпълнено с формули и разяснено. Решението на задачата е дадено и тя е изпълнена. Съобщава, че задачата е решена. Идват като попарени от срам, взимат я, занасят я в Москва. След един месец отиват при Борис Рогев и му казват, че решението на задачата му е прието. И благодарят за решението. Но го помолват да мълчи, защото е военна и икономическа тайна на Съветския съюз. И той мълчи.

Ако беше комунист, ако беше комунистически учен и комунистически офицер, щяха да затръбят вестници, радио и какво ли не още. А тогава всички замълчаха. И Борис Рогев разказа всичко това на приятелите си, с които се срещна. Всички са възмутени от това безобразие. Но мълчат.

14. И точно по това време БАН не иска да му издаде монографията. Той сънува Учителя, Който му казва да занесе монографията на онези, които са му дали задачата на СИВ. Той отива при тях, те са изненадани и гузни. Казва им: «Аз ви реших задачата на съветската Академия. Ето, аз имам една монография с математически формули, но българската БАН не иска да я издаде.» Те взимат монографията и я разглеждат. Виждат, че там има само формули и нищо друго. И казват: «Това е цяло безобразие.» Взимат монографията. Не след дълго време комисията в БАН през 1973 г. разрешават да я издадат. Ако не беше решил задачата на СИВ, дадена от съветската Академия, то той нямаше да получи разрешение за издаване на своята монография. Ето това е.

Българите имат една поговорка: «Танто за кукуригу». В случая вие може ли да разгадаете тази поговорка? Какво е «танто», вие ще отговорите. А какво е «кукуригу», вие ще прецените. А кой казва «танто» и кой «кукуригу» – това е също задача, поставена към вас, която съветската Академия не може да разреши, както и БАН не може да разреши. Но Рогев я реши.

15. От 1969 г. до 2006 г. изминаха 35 години. Остана публикуваната монография на Борис Рогев. Но днес тя е забравена. А защо? Защото го няма онзи човек, който може да я разчете на обикновен български език. Нямат език, нямат магическия ключ на математическото знание. Аз много съжалявам, че не обърнах вниманието му да разкаже на български език какво се крие зад всяка формула. От време на време през ума ми минаваше някакво изискване от някого, да отида при Рогев, за да ми разкаже подробно за всяка една формула на обикновен български език. И да разтълкува и обясни какво е искал да каже. Но го пропуснах, този вътрешен подтик у мене. А защо? Тогава бях подложен на голяма съпротива отвсякъде и още се чудя, че оживях и че сега съм още жив.

Той беше математик от най-висш порядък и знаеше, че числата сами говорят за себе си. А по онези години в България властвуваше комунистическата идеология и те не биха му позволили разясненията. Затова той ги изрази математически. А днес го няма онзи, който да ни преведе тези математически формули и символи.

16. И накрая излиза един окултен закон за духовната верига. За да се осъществи и реализира една идея на Земята, е необходима верига от лица. Десетият човек я реализира. Аз бях първият, към който той се отнесе. Аз бях и последният, десетият човек, който реализира неговата идея. А сега ще говорим за другите, които са в тази верига. Без тях нямаше да се осъществи нищо. Не трябва и не бива да ги пропуснем.

17. Този човек, който подготви този материал, беше Видка Николова. Как се е добрала до идеята да събере всички публикации, отнасящи се до тази монография – тя си знае. Преминала е през много етапи на невероятно съпротивле-

ние от онези сили, които бяха срещу тази книга. Тези сили и днес съществуват. Тя употреби много усилия да убеди сина и дъщерята на Борис Рогев да дадат разрешение да се направи второ издание на тази монография с подготвения материал лично от него за българската юрта. Но те защищаваха своите авторски права. Но тази книга е издадена от БАН и авторските права принадлежат на БАН. А за да се издаде, трябва да се финансира. И после, няма да има българин, който да иска да си я купи. А да я прочете, това е изключено в настоящото време на днешните българи.

18. Ето защо настоящата публикация е точно на времето си. Тя ще въведе читателите на «Изгревът» за всички статии, излезли навремето за монографията на Борис Рогев. Този материал, лично подготвен с голямо старание от Видка Николова, ми беше предаден преди 3 години, беше опакован и чакаше времето си да влезе в някой от томовете на «Изгревът». Понякога с ръцете си взимах опакования материал за онзи том от «Изгревът», който подготвях, и виждах как опакованият пакет на Борис Рогев се подхвърля насам-натам. Навеждах се, взимах го, поставях го на строго определено място в един кашон. Когато по-късно отварях този кашон, чувах как някой стене и въздиша от него. Обръщам се към него: «Борис Рогев, ще дойде времето, за да възкръснеш в Дух и Истина. И това ще стане чрез «Изгревът».» Ето че дойде това време. Очакваме Възкресението на неговата монография.

19. Спомням си колко мъчения изтърпя Видка Николова, докато убеди сина на Борис Рогев да предаде някои снимки, които да публикуваме за Борис Рогев. И понеже аз познавам целия този процес, защото съм работил със стотици последователи на Учителя Дънов, то аз можех само да беснея. Видка Николова стигаше до изстъпление на духа си – от невероятната съпротива, която срещаше. Беше жестока борба. Пред нас беше застанала Бастилията и на Академията на СССР, и тази на БАН. Накрая някой от Невидимия свят се намеси и получихме няколко снимки, които преснехме, а оригиналите ще върнем накрая. Изобщо не е за разказване. А как ли изтърпяхме всичко това – не зная. Направих го за Рогев. Той заслужаваше. Беше се жертвал за делото на Учителя чрез издаването на Песнарката – песните на Учителя Дънов.

20. През месец август 2006 г. бях приет от Добромир, сина на Борис Рогев, в техния дом. Обясних му и му показах чрез «Изгревът» том XXII за какво ми трябват снимките на Рогев. Любезната съпруга на Добромир ми гласува доверие – дадоха ми възможност да си избера подходящи снимки. И ето тях предлагаме за публикация.

21. Този материал изобщо не бях го поглеждал от 1974 г., когато излезе книжката на Рогев. Тогава нищо не разбрах. Ето сега, на 16, 17, 18 март 2006 г. прегледах публикацията, подготвена от Видка Николова. Всичко беше заключено с големи катинари и бе невъзможно да се влезе и разбере за какво става дума. Постепенно се отвори съзнанието ми, дойде Светлина в него и с други очи започнах да го чета. Прегледах всички статии. Не съм променил нито ред. Единствено сложих заглавията на всяка отделна публикация, номерирах ги и трябваше да ги закача за веригата на «Изгревът». Всяка статия представляваше построена къща, наредени една до друга, но бяха тъмни, защото бяха без електрически ток. Тогава взех една стълба, поставих електрически стълб пред всяка къща, свързах ги с жиците на електрическата система на «Изгревът». После пуснах космическия електрически ток на «Изгревът», той премина през всички къщи и статии, и те светнаха. Бяха осветени от духовната светлина на «Изгревът». Е, сега могат да се четат тези статии с отворени очи. И то от онези, които имат такива очи.

22. И когато бе закачена тази публикация на Видка Николова за космическия ток на «Изгревът», тя не само се освети, но тя ми проговори. Разбира се, говореше онзи, който ръководеше «Изгревът» от Невидимия свят. «А сега направи и напиши своите бележки, за да се разбере за какво става дума.» И аз седнах и ги написах. Представям ги.

23. Видка Николова ми гласува доверие и ми предаде целия си труд за публикация в «Изгревът». На друго място той няма къде да се публикува. И няма кой да го чете. А тук е вече осветен от друга светлина и който желае, ще може да го чете. А Видка Николова съхранява тази монография, на която лично Борис Рогев си е правил допълнителни бележки. Ето това трябва да се фотографира или да се сканира и да се издаде. Трябва, но не е дошло времето и ги няма хората, които могат да разчетат това знание, дадено чрез математически формули и символи. Трябва да дойдат други хора и истински българи по дух. А сега ги няма. Ще чакаме да се явят. А докога – това ние не знаем. Знае само онзи, който е ръководил българите от годината 4768 преди нашата ера, година първа на българското летоброене. А това е ангелът Господен Елохил – ръководител на българския народ. Проучете в «Изгревът», том IV, стр. 3–47, «Призвание към народа ми – български синове на семейството славянско», дадено чрез Учителя Дънов на 8 октомври 1898 година.

24. Напълно съм убеден, че първо трябва да се прочетат моите бележки, за да им се отворят съзнанията и да влезе светлина в умовете, за да видят личността на Рогев и времето, когато е живял. И чрез тези мои бележки ще могат да оценят събраните и подготвени статии от Видка Николова. Не само да оценят, но да разберат, че човешкият живот на Земята е даден за това – за да реализира човек един Висок Идеал. И Борис Рогев го реализира.

Видка Николова също го реализира. А аз, Вергилий, бях десетия човек от веригата, който трябваше да заключи кръга на тази верига в една окръжност и да се пусне космическият ток на «Изгревът». Бях определен да ръководя «Изгревът» на Земята.

А аз бях само един от веригата. Без останалите, които също съдействуваха със своите статии, нямаше да може да се затвори този космически кръг. А техните имена са написани в техните статии. И техните имена съм подчертал, за да се видят добре.

25. А сега, Борис Рогев, можеш да възкръсваш – след 35 години очакване, за да дойде онзи Ангел, който да вдигне онази плоча на забравата, която бе затворила Борис Рогев и неговия труд.

Честито Възкресение, Борис Рогев!

Възкресението се осъществява единствено чрез Святия Дух. Амин.

Рогев, Христос воскресе!

«Во истина воскресе» – отговаря ми Рогев. Амин.

18 март 2006 г., 10 ч и 15 минути
гр. София

Написал бележките: **Вергилий**

Духът на Истината

и

Духът на Заблуждението

I. Покушението чрез ледения капчук
Вергилий Кръстев 950

II. Защо летях от Мусала към леденото езеро
Светозар Няголов 952

III. Беседата «За двете риби и петте хляба» – дали е истинска и дали е на Учителя Дънов?
Вергилий Кръстев 956

IV. Допълнение и обяснение към беседата «За двете риби и петте хляба»
Светозар Няголов 962

V. Възмездието от опашката на Универсалната Риба
Вергилий Кръстев 964

Духът на Истината и Духът на Заблуждението

I. ПОКУШЕНИЕТО ЧРЕЗ ЛЕДЕНИЯ КАПЧУК

Вергилий Кръстев

Беше 7 март 2006 г. Сутринта трябваше да отида до общината, за да занеса някакви документи във връзка с отчетността на моята фирма, чрез която издавам поредицата «Изгревът».

Обикновено минавам по едни и същи улици, докато изляза на ул. «Янко Сакъзов» и до общината. Но какво стана, не знам, нещо ме накара да не минавам по тези улици, а да заобиколя и да мина покрай Консерваторията, понеже тротоарът е широк. А през това време в София беше зима. Имаше сняг по улиците и беше студено. Аз се движех със зимно облекло, с шапка на главата.

Минавам покрай Консерваторията. По това време в главата ми се върти един заснет филм на борбите, през които преминавам и проблемите, с които се боря. Това се отнася до онова, което работя и вкарвам в «Изгревът» като история. А всички са против това. И онези долу, и онези горе. Не искат да се знае нищо, искат всичко да се забрави. Не искат да има нещо. Искат да няма нищо. Ето, с тези неща се занимава съзнанието ми и аз крача бавно по заледения тротоар.

И както вървя бавно, бавно, изведнъж усещам, че някой за миг ме спира, хваща ме за рамената и ме спира. Следващата крачка, която трябва да направя, увисва във въздуха. Някой ми изтегля главата назад. И в същия момент пред мен, в краката ми, се стоварва с трясък един куп с лед, около половин метър, към 100 килограма. А той пада, този лед, от капчука на една кооперация, от височина 40 метра. По това време по всичките кооперативни сгради зимно време, когато се топеше снегът, вечерно време замръзваше и на сутринта се виждаха висулките от лед. Понякога падаха върху главите на хората и имаше много пострадали, и дори и мъртви. И така, тези ледени висулки, дълги към 40–50 см, дебели около 3–5 см в диаметър, по команда се отлепват отгоре и политат надолу с цел да ме улучат и да ме убият. И това щеше да се случи, ако някой не ме бе дръпнал за рамената ми, за миг да ме спре и да ми издърпа главата назад.

Аз стоях пред този куп с лед. Гледам и не мога да разбера нищо. Купът с лед е до коленете ми. Изведнъж виждам един човек, застанал на 2–3 метра от тази ледена камара, и целият трепери. И аз треперя. А онзи вика: «Леле, леле, как ти се размина! Щяха да те убият.»

Аз стоя и го гледам. Този човек още трепери и непрекъснато това прави – повтаря: «Размина ти се, размина ти се!» Изведнъж започнаха да прииждат минувачи. Всички гледат и не могат да повярват на очите си, че такава камара лед

може да се стовари от покрива. Оглеждам с поглед покрива. Та тази ледена камара беше приготвена дни преди това и ме чакаше да мина и да ме пребият. Има един, който управляваше всичко това. Той ръководеше онези сили, които воюват срещу «Изгрева» и не искаха да го има. Но първо трябваше лично да ме ликвидират. И много пъти са правили покушения върху мен. Но винаги в последния момент ми се е разминавало. Виждал съм, че това е покушението върху живота ми.

Но винаги се явяваше Един, Който стоеше над тях, имаше власт и сили и в последния момент се намесваше и ме запазваше от явна смърт. Сега се случи същото.

Ето, днес, на 24 юли 2006 г., описвам това. А вчера, на 23 юли 2006 г., предадох «Изгревът» том XXIII, готов за последния етап, да се странира, да се изкарва на паус и да се занесе след това в печатницата. Ако бяха ме претрепали, това щеше да спре. И нямаше кой да продължи и да довърши започнатото.

А защо това стана на 7 март 2006 г.? По това време «Изгревът» том XXII се печаташе в печатницата. Обикновено той се печата за около 20–30 дни. Излезе от печат на 8 април 2006 г. Ако бяха ме претрепали по времето на печата, всичко щеше да спре. А това бе целта на покушението върху мен.

Защо разказвам всичко това? Да се знае каква е цената на «Изгревът» том XXII. И с какви усилия се стремяха да го спрат. А аз след излизането на този том бях изчерпан психически докрай – дотолкова, че не можех да се движа. Още не зная как можах да се възстановя. Някой отново ме напомпа със сила. Тя дойде в мене и аз можах да завърша «Изгревът» том XXIII.

А когато го четете, трябва да знаете, че за него е платена голяма цена, която не може да се измери с човешките ни представи.

Вергилий Кръстев

II. ЗАЩО ЛЕТЯХ ОТ МУСАЛА КЪМ ЛЕДЕНОТО ЕЗЕРО С ГЛАВАТА НАДОЛУ

Светозар Няголов

Тази година решихме да отидем на Мусала и да посрещнем пролетта, която идва на 20.III.2006 г. в 20 ч и 26 минути. От София тръгнахме с колата сутринта на 19 март и в Боровец бяхме към 9 часа. Качихме се с Емилия Марева на лифта и в 9,30 часа бяхме на х. Ястребец. Там духаше слаб вятър и околните върхове бяха скрити от мъгли. Слънцето се показа за малко и пак се скри в облаците. Ние тръгнахме надолу покрай влековете. След третия влек падна мъгла и ние се отклонихме надясно в мъглата по отъпканата от ратрака пътека. Започнахме да се изкачваме нагоре по стръмнината и попитахме един скиор, който се спускаше отгоре, откъде идва, от хижата ли? «Не», отговори той, от въжената линия. В това време се разясни мъглата и над нас видяхме, че сме стигнали доста нагоре под лятната пътека за хижата. Спряхме, обърнахме се наляво и се опитахме да минем направо за хижата, но бързо загазихме в дълбокия сняг. В това време друг скиор се спусна надолу на 10-ина метра зад нас. И аз предложих на Емилия да се върнем назад и да минем по следите на ските, които отиваха направо надолу. По следите на ските ние малко затъвахме в снега и скоро стигнахме на пътя, отъпкан от ратрака за хижата. Двама души бяха направили стъпки по заснежения път на ратрака. Понеже нямаше отъпкана хубава пътека, ние решихме да останем в хижата и там да преспим. В 13 часа бяхме на хижата. В приемната беше запалена печката, а и нямаше хора. Ние се преоблякохме и простряхме дрехите на въжетата над печката да изсъхнат. След това се наобядвахме добре. Говорихме с хижаря Марио дали ще е удобно да останем да спим в хижата. Той ми отговори, че за нас винаги има място в хижата, но скоро очаква да дойдат две групи по 40 души, едната от Стара Загора, а другата от Варна. Скоро групата от Стара Загора дойде и запълни приемната. Разговарях с тях и те ми казаха, че веднага ще тръгнат за заслона «Хималаи». Ние променихме плана си и решихме да вървим по пътя след тях. Обаче те тръгнаха през езерото на запад по лятната пътека нагоре и затънаха в дълбокия сняг. Аз ги извиках да се върнат обратно и да тръгнат по стълбовете, за да не се изгубим в гъстата мъгла, която падна. Групата доста бързо пресече езерото и тръгна по зимния път. Ние поехме след тях и към 18 часа пристигнахме на заслона «Хималаи». Говорих с отговорника на заслона, Димитър, да преспим там, предплатих му и той ми каза да се качим горе и да легнем където намерим място. Ние се настанихме добре, изсушихме си чорапите на двете електрически печки и си легнахме. Лошото беше, че тези бърборковци от Стара Загора говориха до един часа посред нощ и аз не можах да спя. Сутринта по време на изгрева на Слънцето имаше мъгла със снеговалеж и студен северен вятър. Ние изчакахме повече от един час, да се развидели добре, и след седем часа тръгнахме нагоре. Пред нас вървяха две групи от по няколко души, които скоро се изгубиха в мъглата. Ние вървяхме бавно и стигнахме последните три кола на въжето, където снегът беше замръзнал. Аз си сложих малките котки, но те почти не държаха. Емилия се плъзна и спря на един кол. Отгоре се появи един турист – доктор, който носеше въже за спускане и го закачи за последния кол. По него се спусна неговата приятелка, която помогна на Емилия да се изправи на крака до кола и тя започна отново да се качва нагоре. Докторът слезе с

котките надолу към Емилия, като откачи отгоре въжето и го закачи при мене. Взе раницата на Емилия, завърза я за въжето и ме накара да я изтегля нагоре. Раницата беше много тежка и аз не можах да я изтегля. Тогава той каза: «За това нещо се иска сила.» Взе раницата й, подхвърли я нагоре и вървеше с котките след нея, като я постави на равното при най-горния кол. Емилия се помъчи да тръгне нагоре, но отново се плъзна надолу. Аз направих големи усилия, като закантвах обувките и успях да се изкача горе и седнах на раницата на Емилия. Много ми се отрази това, че не бях спал цяла нощ. Докторът слезе надолу с приятелката си. В това време отдолу дойдоха двама младежи с четири момичета, с хубави твърди обувки. Минаха покрай Емилия, направиха стъпки, след тях тя се качи горе. Изгря хубаво, силно слънце, пръснаха се мъглите и се виждаше цялата Рила в бяло. Отидохме в метеорологичната станция при Жоро, който веднага ни настани в голямата долна стая. Понеже не бяхме спали, легнахме, завихме се с по няколко одеала, спахме повече от 4 часа и си наваксахме силите от неспането през нощта. Излязохме навън. Имаше чудна гледка към Пирин, Скакавците, Мальовица, Близнаците, Манчо, Маричин чал, Малка Мусала, Дено. На върха имаше три метра сняг. При нас дойдоха да спят още трима наши приятели от София. Сутринта на 20 март имаше идеален изгрев. Слънцето изгря вляво от Белмекен в 6 часа и 20 минути, червено на цвят. Духаше слаб северен вятър. Ние се бяхме намазали с крем против изгаряне. Направихме снимки на околните красиви върхове. По късно на върха пристигнаха още наши приятели, като десетина сестри от тяхната група се върнали от стръмното място и отишли в заслона «Хималаи». Целия ден беше слънчево и сравнително топло. Много групи от хора посетиха върха и се върнаха обратно назад. Слънцето залезе в 18 часа и 40 минути в сив облак. Небето над нас беше ясно и звездно. Виждаха се Овен, Плеядите, Алдебаран в съвпад с Марс, Орион, Сириус с Голямото куче, Капела от Колар, заедно със съзвездието Колар, Кастор и Полукс от Близнаци, съвпад със Сатурн и Процион. Пò на изток от тях е съзвездието Лъв с Регул и много други звезди.

В 20 часа и 26 минути посрещнахме пролетта навън. Ситуацията беше променена – беше паднала гъста мъгла и духаше северен вятър. С нас заедно посрещнаха пролетта и други наши приятели, които бяха заели всички празни стаи.

След полунощ сънувах, че съм в нашата стара къщичка на Изгрева и излизам от антрето навън. В това време падна гъста непрогледна мъгла и ме обхвана отвсякъде.

Сутринта станахме, излязохме за изгрев навън, но навсякъде беше мъгливо, облачно, духаше северен вятър и прехвъркваше сняг. Влезнахме в метеорологичната станция и закусихме. Скоро след това групата от Южния парк – Благой Митрев, Пепа и др., тръгнаха надолу. Ние изчакахме малко да поутихне вятърът и след един час тръгнахме с Емилия надолу. Предния ден Жоро беше направил стъпки с права лопата, но сега нямаше помен от тях. Вятърът и снегът ги бяха напълно заличили. Бях си сложил малките котки да слизам, но те не държаха никак, а и въжето беше цялото в скреж и лед и не можеше да се държиш за него с ръцете си. От втория до третия кол се плъзнах и левият ми крак отиде над долното въже, като го ударих в кола малко. Свалих крака си от въжето и като се държах за въжето, продължих да слизам. Хлъзнах се, изпуснах въжето и полетях с голяма скорост на гръб, с главата надолу, към езерото – и снегът свиреше покрай ушите ми. Тялото ми беше потънало цялото в снега. Казах си: «Господи, помогни ми! Господи, спаси ме! Господи, спри ме от това силно хвърчене към езерото!» Скоростта започна да намалява и скоро спрях на едно място. Раницата беше на гърба ми и противодействуваше на пухкавия сняг и ми помогна да се

спра. Нагоре в мъглата се губеха колците на въжето. Огледах се наоколо. На няколко метра от мен стърчаха камъни над снега, до които, слава Богу, не стигнах. Езерото беше на около 30 метра под мене. Бях попаднал някъде зад водната помпа. Опипах ръцете и краката си и се оказа, че десният крак не ме слуша. Взех да се плъзгам с лявата ръка и левия крак по снега, за да стигна до долу, до езерото. Помолих се да ми изпратят хора. Таман стигнах до езерото, чух стъпки и един младеж от атомната станция, на име Димитър, застана до мене с щеки в ръце. Попита ме: «Можеш ли да ходиш?» Отговорих му, че много ме боли десният крак. Той ме вдигна с двете си ръце, но кракът ме болеше и той ме сложи пак на снега. Тръгна към заслона да докара шейна. Помолих го да ми вземе раницата. Той я взе и я занесе в заслона. Емилия, като видяла какво стана с мене и съм се загубил в мъглата към езерото, си направила сметката, че и тя може да хвръкне по същия начин. Върнала се обратно в метеорологичната станция и съобщила на Жоро за случая. Той й казал да извика Митко от атомната станция, да слезе при мене. Жоро съобщил веднага на планинската спасителна служба (ПСС), да дойдат с ратрака да ме вземат и закарат в Боровец. След това дава своите котки на Емилия да слезе безпрепятствено надолу.

При мене от заслона «Хималаи» дойдоха четирима души. Сложиха ме на шейна и ме издърпаха до вратата на заслона. Вдигнаха ме, вкараха ме вътре в заслона и ме сложиха да легна на дървеното канапе срещу включения калорифер. Аз бях прекарал повече от два часа в снега и дрехите ми бяха напълно мокри. Преоблякоха ми мокрите дрехи и чорапи. Групата от Георги, Благой Митрев, Пепа веднага тръгнаха надолу, за да могат да ме вземат от ПСС и да ме закарат в София. При мен останаха Емилия, Ангелина и Митко. Скоро от върха се обади Жоро, че ще дойдат с моторна шейна да ме вземат, понеже е по-евтино. Тогава Ангелина и Емилия тръгнаха по пътеката, понеже нямаше и лифт. Скоро за мен дойде моторна шейна, карана от началника на ПСС – Петър. Заведоха ме до шейната и ме качиха на нея. Началникът караше бавно и внимателно шейната, защото имаше много стръмни места и големи наклони вляво и дясно. Настигнахме Емилия и Ангелина и аз им казах да тръгнат веднага по пътя на ратрака, който е по-равен и отъпкан и по-лесно се слиза. При втория влек до долу, където се минава вдясно по лятната пътека, чакаше един спасител. Пепо слезе от шейната, тури си ските и се спусна надолу, като накара спасителя да управлява шейната. Настигнахме нашите приятели при третия мост, накарах момчето да спре и се разбрахме, че те ще дойдат да ме вземат с колата от сградата на ПСС. Стигнахме шосето при Царска Бистрица и момчето прекара шейната от дясната страна на пътя, зави надясно по един снежен път и стигнахме ски влека, покрай който стигнахме до сградата на ПСС. Настаниха ме да седна на едно хубава канапе. Всички спасители ме познават и ме поздравиха. Пепо ми каза, че трябва да платя за консумативите на машината, за нафтата, която е изгоряла по пътя от Мусала до Боровец. Каза ми, че ще ми вземе най-малката такса – 82 лева, и да ги събера от приятелите си. Аз имах толкова пари и платих сумата, за която ми издадоха фактура. В това време дойде колата на Пепа, в която ме качиха и ме закараха в София, в «Пирогов». В болницата останахме заедно с Благой Митрев. Дадох му картата за мобифон и той се обади на жена ми и сина ми, да дойдат да ме видят. Ортопедът прегледа крака ми и ме изпрати да ми направят три рентгенови снимки. След като прегледа снимките, лекарят нареди да ми направят гипс и да ме оставят на 11-ия етаж, в четвърта хирургия, в стая номер 4. Когато излизахме от вратата на ортопедията, дойдоха Павел и Еленка. Донесоха ми ядене и взеха раницата ми. Направиха ми електрокардиограма. Попитаха ме дали съм алергичен. Казах им, че съм алергичен към упойки и антибиотици и съм

вегетарианец. През нощта почти не спах. След седем часа Еленка и Павел ми донесоха картофена супа, от която хапнах, понеже не бях ял предния ден. След 8 часа лекарят минаха на визитация. Каза че ме освобождава, да се обадя на своите близки да ми донесат дрехи, да ме облекат и да ме закарат вкъщи. До мен през едно легло имаше един болен с мобифон, който се обади на Елена, а тя – на Павел, да дойдат да ме вземат. След Паневритмията, към 10 часа дойде моят приятел Емил, специалист по операции, който говорил с лекуващия ме лекар. Последният му обяснил, че няма никакви фрактури и затова ме изписва. Дойдоха Елена, Павел и Емилия, свалиха ме долу. Павел плати за еднодневния ми престой в болницата и ме закараха вкъщи. Така завърши това мое опасно летене от Мусала до леденото езеро, без фрактури и рани.

Бележки на съставителя на «Изгревът» Вергилий Кръстев

1. През това време «Изгревът» том XXII е в печатницата, където се печата. Аз бях преминал премеждието с ледения капчук на покрива и бях разпънат на кръст във връзка с отпечатването на книгата.

2. Когато научих, че и срещу Светозар е извършено покушение – беше вече ясно всичко. Запитах Светозар: «Защо ходиш по Мусала, когато знаеш, че «Изгревът» том XXII е в печатницата и се печата?» Той отговаря: «И да бях на Мусала, и да бях в София – покушението срещу мен щеше да се извърши.» Казвам му: «Съгласен съм.»

3. Онези си вършат добре работата – искаха да ни премахнат.

4. Поднесох тези два разказа за две различни покушения, които се движиха на едно и също място. Ето така бе заплатен том XXII. Няма безплатни неща!

III. БЕСЕДАТА «ЗА ДВЕТЕ РИБИ И ПЕТТЕ ХЛЯБА» ДАЛИ Е ИСТИНСКА И ДАЛИ Е ОТ УЧИТЕЛЯ ДЪНОВ?

Вергилий Кръстев

1. През месец април 2006 г. излезе от печат «Изгревът», том XXII, като на стр. 723–739 бе публикувана беседата на Учителя Дънов «За двете риби и петте хляба» от 14 май 1938 г.

2. Към тази беседа бе включена една моя разработка – «Агарта и Атлантида», на стр. 740–765 от «Изгревът» том XXII.

3. Помолих Светозар Няголов да разкаже и опише как е открита тази беседа. Виж на стр. 736–739 на «Изгревът» том XXII.

4. Упоменато бе от мен на стр. 741, в точка 10, че тази беседа може да се проумее при условие, че човек е запознат с Епохата на Водолея и с всички препратки в «Изгревът», том XXII, на стр. 742–743.

5. Освен това в материала, който представям, на много места има препратки по страници от различни томове на «Изгревът». Това означава, че за проучването на този материал е необходимо от една до две години.

6. Човек, който не е чел, не е прочел, не е проучвал и изучавал «Изгревът» от том I до том XXII, е невъзможно да чете онова, което съм изнесъл за Агарта и Атлантида. Неговото съзнание е затворено, а «Изгревът» е заключен за неговата глава. А защо? Трябва човек да премине последователно по пътя на Школата, обозначен в поредицата на «Изгревът». Всеки том има своя концепция, има свой път и представлява един от етапите в пътя на Школата на Учителя.

7. Един том на «Изгревът» може да се прочете за 1–2 месеца. А след това трябва да се повтори и да се потрети. Всичко 3 пъти. Това е процес на изучаване. Така че за една година може да се проучат три тома от «Изгревът». А за да се стигне до «Изгревът» том XXII, са необходими най-малко седем години.

В момента няма такъв човек в България, който да е прочел всички томове на «Изгревът» по един път, а камо ли по три пъти. А защо? Защото са отклонени и си вървят по пътя на Отклонението. И то с главна буква!

8. На 24 юни 2006 г. се проведе поредният концерт-рецитал на тема: «С Учителя Дънов на Бивака «Ел Шадай» – Пред вратата на Бога». Пред входа на Агарта на Витоша. Беше по спомени от «Изгревът». Представена бе фотоизложба «С Учителя Дънов на Бивака.» Бяха пуснати 700 покани, като бяха изпратени 80 броя с писма в провинцията, а останалите бяха раздавани на ръка от Таня Цветинова, за което й благодаря. На обратната страна на поканата, най-накрая бе отбелязано, че препоръчвам за концерта на 24 юни 2006 г. да се проучи от «Изгревът», том XXII – «Агарта и Атлантида», стр. 723–765, и да се разгледат снимките за входовете на Агарта на Рила и на Витоша – от № 129 до № 143.

9. На самия концерт един дошъл от провинцията се доближи до мен и ми каза, че тази беседа – «Двете риби и петте хляба», която съм публикувал, че не е от Учителя. Беше много уверен. Аз се изненадах, откъде има това знание, за да се определя толкова категорично. Казах му, че това е резюме от беседа. А как

са се правили тези резюмета по времето на Школата, той няма откъде да знае, нито пък е виждал такова. А и моят отговор не беше точен, защото това ми дойде в ума ми за отговор. А по-късно ще разберете защо не е точен.

10. След месец получавам писмо от едного, който ми съобщава, че тази беседа не е от Учителя, като едновременно отхвърля моята разработка на стр. 740–765.

11. Изненадах се много, защото за проучване на този материал е необходимо 1–2 години. Това е срок. Друг няма. И то при положение, че са проучвани и изучавали «Изгревът» от том I до том XXII. А защо са избързали да отричат нещо, което не познават? И да искат да го опознаят, няма откъде. Дотам сме стигнали – няма откъде. Това означава, че трябва да го изучават от «Изгревът». Но като го отхвърлят, то той е затворен за тяхното съзнание, както за днес, така и за утре. Заключен е с девет катинара за тях.

12. Обадих се на Светозар Няголов по телефона, че ми се атакува «Изгревът», онова, което съм отпечатал и което съм написал. Обясних му, че трябва да напише подробно историята за намирането на тази беседа. А той смяташе, че е дал такова обяснение. Но като прочете какво е отпечатано, той реши да разкаже каквото знае за нея. Неговият разказ ще бъде даден след моите бележки.

13. За тази беседа аз знам от преди много години. Сега е 2006 г. А през 1972 г. бях на летуване с палатка в местността «Салоните» на Седемте рилски езера заедно с Борис Николов и Мария Тодорова. Там, на това място, дойде и си опъна палатката Александър Периклиев, заедно с дъщеря си Марта. През деня аз правех с него излети по върховете. През цялото време той ми говореше, че е събирал материал за историята на родословното дърво на семейството на Учителя Дънов, по време на Възраждането. Аз го слушах внимателно. И не само внимателно, но успях да влезна чрез неговия разказ в онази епоха, за която той бе правил проучвания и за която ми разказваше. А защо точно на мен го разказваше? Ето това е най-важното. Защо лично на мен?

14. Тогава той ми казваше: «Аз сега представлявам като жито посято, изникнало, изкласило с класове, но в класовете няма зърна. Това се нарича «безхлебна пшеница и безхлебно жито». Това беше вярно. И тогава го накарах да ми разказва последователно всичко онова, което беше в главата му. И така десет дни се разхождахме часове по билото на планината. Аз слушах и му казвах как да го свърже всичко онова, което ми разказваше. Така аз му свързах материала. И аз му дадох концепцията. И като се върна от Рила, той си подреди материала така, както бе моята концепция, написа го на пишуща машина в 4–5 екземпляра и го раздаде на онези, които бяха съвременници на Школата на Учителя. Те го прочетоха и бяха зашеметени от неговия стил, начин на изразяване и от концепцията, по която бе подготвен и представен. Не само бяха зашеметени, но и пометени като ненужен боклук. Стояха като втрещени и мълчаха. Това съм го видял лично с очите си. Разпитвах ги какво им е впечатлението от труда на Александър Периклиев. Но те мълчаха и мълчаха.

15. И както винаги се случва, на мен не ми се даде отначало да прочета онова, което бе написал. Представяте ли си? Аз отивам при него и му казвам, как е възможно да не ми дава един екземпляр да го прочета, когато всичко това първо е преминало през моето съзнание. Той ме гледа изненадан. Казвам му: «Помниш ли онези десет дни на Рила, как с часове се разхождахме с теб и ти ми разказваше за твоя материал и аз го подреждах в главата си и ти казвах как да

го направиш?» Накрая каза: «Помня.» И ми даде един екземпляр. И аз бях последният, който го прочете. Представяте ли си? Написах му рецензия и му я дадох. После ми каза, че когато я прочела дъщеря му Марта, казала, че много съм го хвалил. Беше си го заслужил.

А Никола Нанков протестираше пред мен, че Александър Периклиев му е откраднал материала. Виж «Изгревът», том IV, стр. 588.

16. А дали това, което разказвам, е вярно – че аз съм му дал концепцията? Вярно е. А доказателствата? Онзи, който чрез мен му даде концепцията, е същият Онзи, който ми даде концепцията и ме ръководи десетилетия наред и това е същият Онзи, който подреди и издаде «Изгревът» от том I до том XXIII. Той е същият Онзи. Или както шопите тук, в Софийско, му казват: «ОН» е! Да това е «ОН». Името му е «ОН».

17. Аз исках да ми предаде един екземпляр за архив, но не ми даде. Представяте ли си? Даде ги на други, но не и на мен. А без мен нямаше да го има всичко това. А защо това става ли? Ще ви обясня накрая защо е всичко това.

По това време бяха отпечатани две книги, в които се описваше животът на Александър Георгиев Периклиев с поместени две снимки, че е бил съветски шпионин по време на Втората световна война, и то в Берлин. Едната бе «Червената ескадра», издадена през 1980 г., а другата – «Тайната война», издадена през 1984 г. А какво бе написано в «Червената ескадра», чийто рецензент на книгата бе и Александър Георгиев, виж в «Изгревът», том VIII, стр. 722–723. И заради тях възрастните приятели се оттеглиха от него. Избягваха го. Аз не го избягвах, защото вече имах връзка с него, създадена от онези десет дни на Рила.

18. През тези десет дни на Рила при нашите преходи по билата на върховете през 1972 г. Александър Периклиев ми разказваше за тази беседа – «За двете риби и петте хляба». Разказа ми, че я взел от Боян Боев и че Боев му е диктувал, а той я записвал на ръка. Непрекъснато ми разказваше за тези риби змиорки от тази беседа. Аз слушах внимателно и нищо не можех да разбера. А защо? Защото я нямаше концепцията и я нямаше връзката между отделните части на неговия разказ. А тази концепция сега се даде при разработката от мен на Агарта и Атландита – стр. 723–765, «Изгревът», том XXII. Даде се концепцията и се направи връзка и се съединиха отделни части на тази беседа. А от кого се даде? От Онзи, чието име е «ОН». А за изяснение ще добавя, че шопите тук, в Софийско, казват така за него. «Он си знае работата.» За тях думата «ОН» е от най-висш порядък и закон. «ОН» е върховното Божество на шопите в Софийско. Аз съм роден в София, но родителите ми не са шопи, дошли са от друго място. Та, сега трябваше да зачетат шопите и тяхното «ОН». Защо ли? Защото ОН си знае работата!

19. На онези, които ми правят забележки и ме критикуват, че съм публикував беседа, която не е от Учителя, ще кажа, че те изобщо не са чели «Изгревът» от том I до том XXII. Ако бяха го чели, щяха да го изучават и да знаят как са нещата. Освен това те нищо не знаят за Боян Боев, който е записал тази беседа. А за него е написано в «Изгревът», том XII, стр. 890–902. И това, което е отбелязано там, трябва да се проучава най-малко една година. И накрая човек трябва да се определи на коя страна ще застане. А това е много важно.

20. В момента няма жив човек в България, който да познава стенограмата на Боян Боев и да може да я разчете. Такъв човек няма. Също няма човек, който да е виждал стенограма на Боян Боев, да я е разчел, за да се запознае как и по

какъв начин той стенографира. А за да се разчете стенограмата на Боян Боев, аз накарах Борис Николов и с него през 1972 г. направихме код, с който един стенограф да може да я разчете. Но това съм го направил аз, а не този или онзи. Там е голямата разлика. Без този код сте безсилни да му четете стенограмата.

21. Обикновено Боян Боев е стенографирал частните разговори на Учителя, както и разговорите на приятелите с Учителя, защото само той е бил допускан да стенографира. Някои от тези стенограми той е дешифрирал и е написал на пишуща машина. Те предстоят да се издадат чрез «Изгревът». Подготвени са два тома за Боян Боев.

22. И ето, сега идваме до най-важното. Боян присъствува на беседа и на лекция на Учителя, държи тетрадката пред себе си. Но той не записва цялата беседа, както това правят другите три стенографки: Паша, Савка и Елена. Записва само това, което му е направило впечатление. Така че онова, което е записал, е нещо много, много малко. Записва избирателно – онова, което му хареса. Как така? Така. Така е устроен. Онова, което е записал, после го използува, когато пише писма до някои приятели. Такъв пример има в «Изгревът», том VI, стр. 298–316, където са неговите писма до Цанка Екимова.

23. Беседата, която стенографира Боян Боев на 14 май 1938 година за Агарта – «За двете риби и петте хляба» според мен не е пълна! Не е записано всичко онова, което е казано от Учителя. А защо? Или не е чул всичко, или неговото съзнание е правило подбор и е записвало само онова, което е одобрявал. Как е възможно това? Възможно е, защото това е негов начин за работа. Доказателства? Имаме ги. Ще ги дам по-късно. Стенографираната беседа от Боян Боев на 15 май 1938 г. е непълна. Каквото е записал – записал е. Че не е пълна – не е, но не можем да отхвърлим онова, което е стенографирал. И каква е нейната съдба? Обикновено Боян Боев разказва за онова, което е казвал Учителят. Така Александър Периклиев научава, че Учителят е говорил за Агарта. А тази тема е забулена от тайни и мистерии от векове. Помолва Боян Боев да му я дешифрира устно, да му я чете и разчита, а той да записва. Това е първият опит да се запише. Но той я загубва по пътя. Отново отива при Боян и той отново за втори път му я дешифрира устно. Александър я записва на ръка и вече си я занася у дома и я съхранява. Вероятно се съхранява още в неговия личен архив. Проверете при дъщеря му Марта.

Къде отива онзи, първият ръкопис, който написва Александър? Той го загубва. Намира го майката на Станка Желева, която го съхранява. По-късно Светозар Няголов научава за него, ходил при тях няколко пъти, но те не му предали ръкописа. После те го предават на Андрей Грива, те го преписват на пишуща машина и като ксерокопие го раздават на своите познати. Така един екземпляр попада в Светозар, който го издава в отделна брошура. И така тази брошура ми се предаде, за да я включа в «Изгревът», том XXII. Аз изобщо не бях запознат с това, което сега описвам. А ако бях запознат, изобщо нямаше да се захващам с тази беседа. Но ме накараха насила да я публикувам и да я разработя. Нали сме свободни хора, как така насила? Няма такова нещо. Насила ме накараха! А кой ме накара? Накара ме «Онзи», който ръководи издаването на «Изгревът» и чието име е «ОН». Разбрахте ли сега кого критикувате и с кого ще си имате работа? Горко ви.

24. Когато правих опит да чета тази беседа, признавам си, че изобщо не можах да влезна в нея. Три пъти правих безуспешни опити. Но понеже Светозар настоя да я включа, че е много важна, и че има астрологически неща, то реших да я включа. Но ми дадоха задача да я проуча и чак тогава да я публикувам.

От кого бе тази задача? От Онзи, който ръководи «Изгревът». И тогава тази беседа се отвори за моето съзнание и аз написах онова, което е публикувано на стр. 740–765 от «Изгревът», том XXII.

25. А защо не можах да я чета? Защото тя бе разбита на части при стенографирането и след това – доразбита при дешифрирането устно и при записването на ръка от Александър. Онази Космическа енергия, която протича в Словото на Учителя, бе изтекла от нея, защото бе разбита беседата и бе разбит Космическият кръг, който я крепеше. И така, онази космическа енергия бе изтекла от нея при това разкъсване на части. Тя изтича и при първото разчитане, и при първото загубване на беседата от първия ръкопис. Тя изтича и при второто дешифриране и записване от Александър. Тя изтича и след публикацията от Андрей Грива, както и от Светозар Няголов. Изтича всичко и не остава нищо освен отделни изречения без връзка и смисъл. И затова изглеждат чужди и се оприличава, че не е Слово на Учителя. Това си личи от пръв поглед. И на мен ми беше чуждо. Но когато ми се отвори съзнанието и се върна онзи Космически ток, отново се освети беседата отвътре и отвън. И тогава видях и разбрах, че е беседа на Учителя. И Онзи, който даде разработката на тази беседа, който ние се разбрахме, че е «ОН» – името на Върховното Божество, което ръководи България, той възстанови Космическия кръг на тази беседа. Е, случи се, че се даде чрез мен. И сега тази беседа е отпечатана, има към нея разработка и се възстановяват силите, които протичат в този Космически кръг. Това е моята заслуга – тя е много малка. Представям я в Сила и в Мощ. И то в «Изгревът», том XXII. На друго място тя е безполезна и никому ненужна. А защо ли? Само тук тя е съединена с Космическия ток на Вселената.

26. Ето аз имам една тетрадка на Боян Боев, от 100 листа, на която е записвал беседи и лекции на следните дати: 11 май 1938 г., 13 май 1938 г., 15 май 1938 г. сутринта в 5 часа, неделя, 15 май 1938 г. – неделна беседа от 10 часа сутринта, 18 май 1938 г. Когато ги прегледах, видях, че той е записвал само онова, което му е допаднало и му е харесвало или му е правило дълбоко впечатление. Тези стенограми са обикновено по 30–40 реда от една обикновена тетрадка. А това е нищо – много, много малко. Прехвърлих ги на ксерокс-копие на хартия и ги показах на Светозар, да разчете дали в тях има нещо за Агарта от 14 май 1938 г. Нямаше нищо. Беседата за Агарта е извънредна беседа.

27. Това са обясненията за мен, защо стенограмата на Боян Боев е непълна, изглежда разпокъсана и грапава при четене. И прави впечатление, че не е от Учителя Дънов. Сега, когато я публикувах в «Изгревът», том XXII, тя се възстановява в своя Космически кръг на Агарта. И вече свети със вътрешна светлина.

28. Боян Боев е дешифрирал някои от своите стенограми на ръка. По обем те са по няколко страници на една обикновена ученическа тетрадка. Аз съм ги подготвил и те ще бъдат публикувани в новия том. И тогава ще се убедите колко малко той е стенографирал на беседа или лекция. Така е устроен.

29. Защо тогава описвам всичко това? Защото това е могъл, толкова е могъл да стенографира за Агарта. Дали някой от другите стенографи е присъствувал? Не са. Ако бяха там, щеше да я има тази беседа напълно записана. А защо не са присъствували? Не се знае. Не доказва ли това, че тази беседа не е от Учителя? Напротив – моята разработка доказва, че това е беседа на Учителя. Има и друго едно голямо доказателство. И то е следното.

30. Александър Периклиев лично ми е разказвал, че я е взел от Боян Боев. Освен това много пъти е разказвал за тези риби – змиорки. И в своя труд и първоначален материал от 1972 г., той имаше своя разработка за тези риби – змиорки и се споменаваше за тази беседа, взета от Боян Боев. А сега, в изданието от 2005 г., «Родословието на Учителя Дънов», е премахната от дъщеря му Марта. А това не трябваше да прави. Така че търсете ръкописа за тази беседа при нея. Ще се убедите!

31. Ако пък бяха предали този негов труд от 1972 г., аз щях да го поместя в «Изгревът», том I, преди «Космогонията». И там му бе мястото. И щеше да има в него сила. А сега неговият труд в издадена книжка през 2005 г. има съвсем друг път. Ще си го проверят какъв е този път.

32. И накрая искам да се обърна към онези, които ме критикуват, със следните мои думи:

а) Прочетете в «Изгревът», том XII, стр. 896–902. Вижте кой открадна материала на Боян Боев от мен, който го съхранявах 30 години. Проверете в «Изгревът», том XVI, стр. 881–884 кой е онзи, който извърши кражбата и предателството към мен, за да я предаде чрез лъжа, за да се издаде от издателство «Бяло Братство». Напишете му писмо, след като видите на стр. 898 оригиналните страници и прочетете също на стр. 897 в «Изгревът», том XII.

б) Аз съм съхранил Словото на Учителя 30 години по време на комунистическата диктатура, когато всеки месец се правеха обиски в София и се откриваха книгите на Учителя и се унищожаваха. Аз го издадох. Виж «Изгревът», том XVI, стр. 894–901. А през какви етапи съм преминал, виж на стр. 818–893 на том XVI.

в) От 1990 г. до 2006 г. издателство «Бяло Братство» издава редактирано и променено Слово на Учителя. Защо не им напишете писмо и да протестирате?

33. Ако искате да се запознаете с проблема на оригиналното Слово на Учителя и неговото променяне, то прочетете «Изгревът», том IX, както следва:

а) Къде са промените в Словото на Учителя? – стр. 151–152, стр. 208–210, стр. 211, стр. 212, стр. 217–219, стр. 277–279;

б) А как се стенографираше, как се дешифрираше, вижте на стр. 678–679, 683–684, 695–697, 708, 783–789, 798–801;

в) Доказателствата за промяна на Словото на Учителя: стр. 801–824

34. Проучете това мое изложение и се определете кому да служите. На Духа на Истината или на Духа на Заблуждението. Среден път няма. И трети път няма.

Написано от **Вергилий Кръстев**
на 8–9 август 2006 г.

IV. ДОПЪЛНЕНИЕ И ОБЯСНЕНИЕ КЪМ БЕСЕДАТА «ЗА ДВЕТЕ РИБИ И ПЕТТЕ ХЛЯБА»

Светозар Няголов

03.08.2006 г.

Допълнение и обяснение за беседата «За двете риби и петте хляба», държана от Учителя в събота вечерта, на 14.05.1938 г., поместена в том XXII на «Изгревът», стр. 737.

По повод писанията на някои невежи «приятели», че това не е беседа от Учителя, а от някои друг, отговарям:

Както малкото дете познава млякото на майка си, с което се храни, така и ученикът познава Словото на Учителя си и се храни постоянно с него. Щом някой субект не познава Словото на Учителя, както в този случай, това показва, че този човек няма нищо общо с Учителя Беинса Дуно и Словото Му. Досега никой окултен Учител или посветен не е разкрил така подробно живота и духовната работа на свещената Агарта, където всички истински ученици и посветени с астралните си тела отиват на 14 май, за да присъствуват на голямата церемония на Вайзак с великите Учители на човечеството. Това може да го опише точно само Великият Учител – Беинса Дуно.

Датата, на която Учителят е държал тази беседа, я намерих, след като съм прегледал таблицата с ефемеридите до 1944 г. и открих, че това събитие, за което говори Учителят, е станало на 14.05.1938 г., на която дата Луната в 24 часа е на 0 градуса 40 минути и 08 секунди (в Стрелец)

Учителят казва: «Всяка година змиорките заминават, но не в едно случайно време. Те избират астрологически момент, когато Слънцето е в Телец и Луната излиза от Скорпион и влиза в Стрелец. В този час всички змиорки от Европа се събират в един кордон, дълъг с километри, и пътуват през океана. Днешната беседа е свързана с това преселване на змиорките, когато започват да се връщат към Европа, понеже Слънцето е в Телец и Луната ще влезе тази нощ, към полунощ, в Стрелец, и змиорките идват. Следователно окултните ученици и окултистите знаят, че през годината има едно събрание на много издигнати ученици, които пътуват, като змиорките. Къде отиват те? На голямата церемония на Вайзак в Индия – място, което посветените знаят добре. Там се събират всички посветени.»

Той казва: «Имам позволение да ви говоря за тези неща, макар че е ЗАБРАНЕНО да се говори това в обикновено време. Тези неща са свети и не са за всички, но великите Учители, които присъстват на тази церемония, не се страхуват от нищо, защото този, който не може да проникне в царството на съдържанието и смисъла, няма да разбере нищо, даже ако му покажат великите тайни на природата. Той остава свързан с физическото си тяло на земята. Обратното – който ще разбере, ще се притече на това място. Той ще отиде там, където великите Учители ще раздават безсмъртната храна – двете риби и петте хляба (стр. 7 от «За двете риби и петте хляба»)*.

Школата на Учителя, която просъществува на Земята от 1922 г. до 1944 г. – 22 години, беше посещавана от три вида хора. Едни от тях бяха оглашени – те обичаха да слушат Словото Му и да пеят песните Му. Другите бяха вярващи – те слушаха Словото Му и вярваха в Него, че това Учение показва пътя на истинско-

---

* Вж. «Изгревът», том XXIII, стр. 730. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

то знание, но те не вървяха по този път и не живееха чрез проявите си в това учение. Те си останаха вярващи. Учениците бяха тези, които разбираха Словото Му и го прилагаха на всяка стъпка в живота си. Учителят говореше на обикновените хора, на оглашените и на вярващите, но само учениците Го разбраха и се ползваха в живота си от това велико знание.

Мога да успокоя многознайковците – тези, които не познават Словото на Великия Учител – с Неговите думи: «След хиляда години на Земята ще има условия, подобни на сегашните, и всички, които не са влезли с душата си в Новото учение и дотогава са живели разумно, ще започнат да го учат отначало, от А и Б.» Вечността е пред нас и който познава Словото на Великия Учител и го пази тук долу, на Земята, ще го познава и горе – във великите школи на Вселената.

Според моите изследвания брат Александър Периклиев, с когото бях близък и със семейството му се занимавахме с въпроса за «Двете риби и петте хляба», което не беше ясно за мен, докато не прочетох беседата. Той беше завършил икономика в Германия и в България стана професор в Икономическия институт «Карл Маркс», и накрая – ректор.

Понеже Александър Периклиев не е в партията, ръководството на Икономическия институт решава да го уволни от института. Подготвят му заповед за уволнението и решават да му я връчат след празника на победата на фашистка Германия – 9 май 1969 г. Послучай 25-годишнината от победата, съветското разузнаване публикува списък на своите разузнавачи, допринесли за победата над Германия и работили в Германия. На първо място в списъка е Александър Периклиев. Веднага ръководството на института премахва заповедта за уволнение. Отиват колективно при него и го поздравяват с празника на победата и му предлагат да стане ректор на Икономическия институт. Той приема предложението и е ректор до пенсионирането си.

Той отишъл при брат Боян Боев, който беше много услужлив, и го помолил да му дешифрира извънредната беседа на Учителя за Агарта. Брат Боев дешифрирал и продиктувал беседата и Переклиев я записал в тетрадката си. Той тръгнал надолу от бараката на брат Боев, да се види с брат Димитър Стоянов. След това минал по пътя покрай южната ограда на братското място и на завоя на пътя срещу мястото и къщата на Колю Драгнев изтървал ръкописа си, който бил намерен от сестра София Желева. След този случай брат Александър Периклиев отива втори път при брат Боев и записва наново беседата «За двете риби и петте хляба», като дълго време се занимава с разгледания от Учителя там въпрос.

Учителят не ни е дал всичко в Словото Си и казва: «Да не мислите, че аз всичко ви давам? Много работи има, които не ви казвам. Съвременното човечество не е дошло до този етап на развитие и има опасност да злоупотреби с това знание.»

По отношение на знанието, което е скрито в тази малка книжка – «За двете риби и петте хляба», Учителят казва: «За да свърша, ще ви кажа, че човек не може да разбере истината, Евангелието, нито тайните на природата, ако не е действително чист. Ако не яде чиста храна, ако не пие чисти пития, ако няма чисти чувства, ако не мисли за чисти неща, ако няма чисти постъпки, каквото и да казва този, който не живее с тези неща, всички инициативи са закрити за него. Той ще чука и ще плаче напразно – всички врати ще останат затворени. Можем да ги отворим, като имаме връзка между нашите мисли и чувства.» За тази цел Учителят ни препоръчва да четем и прилагаме методите и правилата, дадени в книгата «В царството на Живата Природа»* – стр. 12, и «За двете риби и петте хляба».

Светозар Няголов, 4.08.2004 г.

---

* Вж. «Изгревът», том XV, стр. 590–634. (бел. на съставителя Вергилий Кръстев)

V. ВЪЗМЕЗДИЕТО ОТ ОПАШКАТА НА УНИВЕРСАЛНАТА РИБА

Вергилий Кръстев

1. В «Изгревът», том XXII, стр. 723–765 бе публикувана «Агарта и Атлантида». За нейното проучаване е необходимо от една до две години, при положение, че човек е чел «Изгревът» от том I до том XXII по три пъти.

2. На стр. 728 се споменава за съзвездията Риби и Дева и за оста на **Исус Христос**, която свързва 6-и и 12-и домове. Вж. точка 22 на стр. 743.

3. Съзвездията **Дева и Риби** представляват **Духовната земна ос**. Това е свят на законите. Вж. стр. 728, стр. 743–744.

4. Тази духовна ос представлява **Универсалната Риба**. Вж. стр. 728, стр. 743–744 в точките 25 и 26.

5. Главата на Универсалната Риба е на изток, в зодия Дева, а опашката е на запад, в зодия Риби. **Главата** на Универсалната Риба е представена от **Агарта**, която се намира на 75 градуса източна дължина по меридиана и 30 градуса северна ширина по паралела. Вж. снимки № 123 и 124. Оттук се управлява Универсалната Риба и Оста Исус Христос. Вж. стр. 730 – № 36 и стр. 748 – точки 36, 37, 38, 39. А как Агарта управлява, вж. стр. 749 – точки 40, 41, 42. А снимката на Агарта, която е била в стаята на Учителя Дънов, е № 144 при снимките.

6. Опашката на Универсалната Риба е на запад, на 75 градуса западна дължина по меридиана и 30 градуса северна ширина по паралела. Вж. стр. 731. На това място според Учителя Дънов се намира Атлантида, потъналият континент. Вж. стр. 730, стр. 747 – точка 31. Вж. също снимките № 121 и № 122.

7. На мястото на опашката на Универсалната Риба, която се намира в **Сарагосово море**, на мястото на потъналия материк Атлантида, започват да се зараждат и развиват магнитни бури, дъждовните облаци, които преминават през Атлантическия океан и отиват към Европа. (Вж. стр. 729, стр. 745 в точка 30.) На стр. 746 е приложена картата на морските течения, ветровете, които се зараждат на пресечната точка на Атлантида – 75° западна дължина по меридиана и 30° северна ширина по паралела. А ние по телевизията виждаме как дъждовете и бурите за Европа идват от Атлантическия океан.

8. Това е мястото, където се намира изчезналият континент Атлантида. Вж. стр. 747, точка 31. Това е мястото на големите катастрофи, което днес е наречено Бермудски триъгълник, където изчезват самолети и потъват параходи. Вж. стр. 747, точка 32.

9. Това е мястото на опашката на **Универсалната Риба** по оста **Исус-Христос**, която опашка се управлява от главата, която е Агарта. Щом Агарта нареди и изрече командата, то опашката на голямата Риба започва и бие наляво и надясно, напред и назад, и помита всичко по пътя си. Вж. стр. 747, точка 33. А как помита, може да разучите в картата на стр. 746.

10. Магнетичните и електрическите течения, които се образуват при събора в **Агарта**, се препращат по оста **Исус-Христос**, между съзвездията Дева и Риби. Те се насочват в пресечната точка в Сарагосово море. Енергията от тези магнетични и електрически течения се управлява от **Онзи**, който управлява оста Исус-Христос и Универсалната Риба. Вж. стр. 749, точка 40, 41, 42, 43, 44.

11. Всички бури, тайфуни, циклони, които се зараждат тук, на пресечната точка на потъналия материк Атлантида, се насочват и помитат и разрушават източното крайбрежие на САЩ, преминават през Мексиканския залив и унищожават всичко по пътя си. Вж. стр. 745, точка 4, както и приложената карта на стр. 746 за пътя на морските течения и ветровете.

12. След като сте разучили всички посочени от мен страници, накрая ще намерите снимки № 121 и № 122 и ще ги разгледате много добре. Тези две карти са на Атлантическия океан и на източното крайбрежие на САЩ. А защо? За да бъде пред очите ви, когато ще ви разкажа как действува опашката на Универсалната Риба и разрушава с тайфуни, циклони източното крайбрежие на Атлантическия океан на САЩ.

13. Аз бях съвременник, когато през 1969–1970 г. САЩ водеха война във Виетнам, срещу Северен Виетнам и комунистите със столица Ханой. Президент на САЩ тогава беше Никсън. Американските самолети Б–52 летяха тад 10–15–20 км височина и оттам изсипваха бомбения си товар. Те разрушаваха градове и всичко наоколо. И тогава започнаха да разрушават дигите, които в Северен Виетнам бяха направили, за да захващат водите, необходими за поливане и за отглеждане на ориза. А това е основната храна във Виетнам и се отглежда само при наличието на вода, защото оризът се разсажда във вода. Целта бе да разрушат дигите и да ги издавят. И те сполучиха в това.

По онова време в САЩ се бе оформило едно обществено движение срещу войната във Виетнам. Като член в това движение бе американската актриса Джейн Фонда, носителка на най-големите награди в САЩ. Но правителството започна жестоки гонения срещу нея. Тя замина за Виетнам, беше приета, носеше фотоапарат и засне на филми разрушените диги на оризищата, както и тези на северновиетнамските градове. Тя се завърна в САЩ, беше подложена на още по-големи гонения. Никой не смееше да помести заснетите от нея разрушения от американските бомбардировачи Б–52. Накрая един вестник се осмели и публикува части от тях. Общественото мнение в САЩ бе разтърсено от тези снимки. Няколко дни след тяхното публикуване, по източното крайбрежие на САЩ се зародиха тайфуни и циклони и разрушиха всичко. Изчисляваха загубите от тези тайфуни. Оказа се, че те превишават няколко пъти военните разходи на САЩ във войната им срещу Северен Виетнам. Ето това е единият разказ за опашката на Универсалната Риба, която раздава Възмездието, което се управлява от Главата, която е в Агарта.

Джейн Фонда бе много популярна у нас по тези години. Гледахме филмите, в които тя участвуваше. Тя създаде системата «Аеробика», с много филми, и тя бе възприета от Европа от 1970 г. до 1990 г. и се упражняваше от младежта по света.

14. По времето, когато се разрушаваше държавата Югославия отвътре и отвън, то САЩ се намесиха и започнаха да бомбардират Югославия, и то точно Сърбия, през пролетта на 1999 г. Сърбия бе разрушена и капитулира. Голяма част от българите – 75% по официални данни, бяха срещу бомбардировките на американските самолети. Само след месец се появиха отново циклони от пре-

сечната точка на Атлантида и разрушиха отново източното крайбрежие на САЩ. Каквито бяха безмилостните бомбардировки на американските самолети над Сърбия, три пъти по-големи бяха разрушенията от Опашката на Космическата, Универсална Риба. Но това тогава не се знаеше на какво се дължи. Ето, сега вече се знае. Не могат да се оправдават вече, че не знаят.

15. По времето на войната на САЩ в Ирак през 2003–2005 г., американските самолети разрушиха държавата Ирак и я окупираха и създадоха условията за гражданската война, където ежедневно се взривяват т. нар. «доброволци» с цел да унищожат всичко наоколо. И те сполучват и загиват много невинни жертви.

Но вероятно всичко това толкова възмути някого, или по-точно **Онзи**, който управляваше Агарта, и Той издаде Своето решение за Възмездие и го препрати на опашката на Универсалната Риба и оттам в пресечната точка на потъналата Атлантида се развихриха тайфуни, циклони през лятото на 2005 година. И те пометоха всичко по пътя. Единственото, което успяха да направят в САЩ, бе да кръстят тези тайфуни с подходящи имена. Така тайфунът Катрин се зароди на 29 август 2005 г. и разруши щата Луизиана и Ню Орлеан. Непосредствено след това се яви тайфунът Рита и бяха разрушени Луизиана, Тексас и Мексиканският залив. Изчислиха щетите. Бяха неколкократно по-големи от военните разходи на САЩ във войната в Ирак.

Ето такава е историята за Възмездието на опашката на Универсалната Риба.

Вергилий Кръстев

Беше написано на 20 август 2006 г. от 19,30 ч до 21,30 ч,
за да се допълнят оставащите 4 страници
празни от последната кола на «Изгревът» том XXIII.

Бележки към снимките в «Изгревът», том XXIII

1. СНИМКА № 7. Учителят на Рила говори.

1. Учителят. 2. Тодор Стоименов – усмихнат, един от първите трима ученици на Учителя, а те са д-р Миркович, Пеню Киров и Тодор Стоименов. 3. Вдясно е д-р Михаил Стоицев.

2. СНИМКА № 8. Учителят на Рила в разговор.

Седнали: 1. Учителят. 2. Катя Грива. 3. Старата Попова. 4. Белева. 5. Зад нея усмихната е Буча Бехар. 6. Д-р Михаил Стоицев, най-отдясно, усмихнат, показващ зъбите си. Нали е зъболекар, трябва да има здрави и запазени зъби, до дълбока старост.

Прави: С бялата рубашка е Боян Боев, до него, сложил ръце на очите, бършещ сълзите си заради смеха, е Цеко Етугов (Цеко от далеко).

3. СНИМКА № 10. Пред кухнята на Рила.

1. Д-р Михаил Стоицев, вляво с дамаджаната в ръка. 2. ..., 3. .... 4. Дора Карастоянова с дясната си ръка бърка в кофата. Това са дежурните по кухня, които белят картофи и подготвят продуктите, за да бъдат сложени в големите казани, за да се сготвят.

4. СНИМКА № 11. Учителят на Рила с приятелите от Латвия.

Най-горният ред прави: 1. Ема Риба, от Латвия. 2. Николина Балтова, с бялата кърпа и одежда. 3. Д-р Михаил Стоицев. 4. Петко Епитропов. 5. Учителят. 6. Петър Пампоров. 7. Стефан Белев. 8. ..... 9. Николай Калергс, от Латвия. 10. ..... 11. Йордан Савов, с брадата. Най-отдясно встрани е Савка Керемидчиева.

Под Учителя е Амалия Вайланд от Латвия, а до Петър Пампоров е Анна Мазурс – превела на руски «Путь ученика», отпечатана в гр. Рига – Латвия.

Най-отпред е Сийка Динова и Марияна от Латвия. А вдясно, с фотоапарата, е Елиезер Коен.

Допусната грешка: В «Изгревът», том XIV, е публикувана същата снимка заради латвийците, под № 63. На стр. 790, в «Бележки към снимките» при снимка № 63, за № 7 е посочен Начо Петров. Това е моя грешка (д-р Вергилий Кръстев). № 7 е Стефан Белев с мустаците. А Начо Петров вж. в «Изгревът», том XV, снимка № 13 и том XXII, снимка № 69.

5. СНИМКА № 14. В град Айтос, на съборен ден – 12 юли 1959 г.

1. Илия Тимев, от гр. Бургас, гърбом с тъмното сако. 2. Георги Челебиев, с голото теме. 3. Симеон Симеонов. 4. Д-р Михаил Стоицев. 5. Георги Куртев. 6. Иван Бойчев. 7. Иван Калканджиев. 8. Веска Калканджиева, съпруга на Иван Калканджиев. 9. Маргаритка Калканджиева, дъщеря на Иван Калканджиев. 10. Радка Бойчева. 11. ....

6. СНИМКА № 20. Д-р Иван Жеков във военна униформа.

На обратната страна на снимката, лично от неговата ръка, е написан следния текст: «По молбата и желанието на курортистите е извършена тази снимка в Worishofen, в двора на водолечебницата на Кнайпа – до мен е заместникът на Кнайпа, от лявата ми страна, а от дясната ми страна е почтена госпожа, на която комендантът на курорта отстъпи мястото си.» Worishofen, 16.X.1916 г. Подпис: д-р Жеков

8. СНИМКА № 26. Къщата на д-р Иван Жеков, построена през 1921 г., на неговото лозе в гр. Варна.

Местността се казвала «Кьоши». Къщата е имала две широки стаи и кухня. На снимката, на тази тераса са се качили 6 души, от които най-отдясно е седнал Учителя Дънов, а до него изправен е д-р Иван Жеков. В тази къща много пъти е отсядал и преспивал Учителя Дънов. На снимката се виждат и много приятели, изправили се в двора пред къщата.

9. СНИМКА № 30. С Учителя на Рила – 1937 г.

Седнали: Първи ред: 1. Савка Керемидчиева. 2. Латвийка. 3. Ема Риба, латвийка. 4. Марияна, латвийка. 5. Боян Боев.

Втори ред, на колене: 5. Димитрина Атанасова. 6. Непознати литвийки. 10. Юрданка Жекова. 11. Д-р Иван Жеков. 12. Учителят.

Прави: Над д-р Иван Жеков е Тереза, майката на Савка.

10. СНИМКА № 31. С Учителя на Изгрева

1. Димитър Звездински. 2. Иван Кисьов. 3. Асен Арнаудов. 4. .... 5. .... 6. .... 7. Катя Грива. 8. Учителят. 9. Савка Керемедчиева. 10. Д-р Иван Жеков.

11. СНИМКА № 35. На обяд в село Мърчаево – 1944 г., лятото, в дома на Темелко.

Опеченият хляб се разчупва с ръце, а не се реже с нож. Част от лицето вляво е на Боян Боев, Учителят и д-р Иван Жеков. Отзад се вижда червен петел и една кокошка. За този петел има интересен случай – когато му дойде времето, ще го разкажем. Това е една от последните снимки на Учителя в село Мърчаево.

12. СНИМКА № 37. Д-р Иван Жеков и Юрданка.

На гърба на снимката е написано лично с почерка на Жеков следното: «Снимката е направена във Варна, след едно обяснение, от което Юрданка получи и остана обидена и зле настроена, което личи и в лицата на двама ни. Да пази Бог от лоши помисли и настроения!!?» гр. Варна 1925 г. Подпис.

13. СНИМКА № 54. Вършитба на хармана на Симеон Стоянов Костов, в село Мърчаево.

Снимка № 54 **а**. 1. Лозан, отляво, отрязан, син на Симеон. 2. Юрданка Жекова. 3. Димитър. 4. ..... 5. Валентина, дъщеря на Симеон. 6. Савата. 7. Симеон. 8. Елена, дъщеря на Симеон.

Снимка № 54 **б**. 1. Симеон. 2. Юрданка Жекова, на колата. 3. Ваца, с черната забрадка, съпруга на Симеон. 4. Лозан, син на Симеон.

14. Снимка № 55. На хармана на Симеон Стоянов Костов в село Мърчаево.

Снимка № 55 **а**. 1. Лозан, син на Симеон. 2. Симеон. 3. Димитър. 4. Валентина, дъщеря на Симеон.

Снимка № 55 **б**. 1. Симеон и Валентина, дъщеря на Симеон.

15. Снимка № 56. На хармана.

Снимка № 56 **а.** 1. Юрданка Жекова. 2. Валентина, дъщеря на Симеон. 3. Симеон Костов. 4. Лозан, син на Симеон.

Снимка № 56 **б.** 1. ... 2. Валентина, дъщеря на Симеон. 3. Симеон Костов. 4. Ваца, съпруга на Симеон. 5. ...

16. Снимка № 57. Мозайкаджийската бригата на Борис Николов. Понеже Борис е осъждан, затова официално бригадир е Савата.

Първи ред: 1. Борис Николов. 2. Крум Въжаров. 3. Димчев, бивш кмет на гр. Пловдив. 4. Иван Иванов. 5. Александър Джуров, електротехник.

Втори ред: 1. Сава Симеонов. 2. Мария. 3. Елена Симеонова. 4. Димитър Пашев. 5. Станка Янчева, която бе прислужничка в дома на Борис Николов. За нея виж «Изгревът», том XXII, снимка № 37.

17. Снимка № 58. Пред къщата на Симеон Костов.

1. Ваца, съпруга на Симеон. 2. Елена, дъщеря на Симеон. 3. Симеон Костов. 4. Васка, дете на Лозан. 5. Ани, дете на Лозан, син на Симеон.

18. Снимка № 61. Семейство Пенка и Стефан Белеви на гости при Симеон Костов.

1. Пенка Белева. 2. Валентина, дъщеря на Симеон. 3. Вера Симеонова, отзад, дъщеря на Симеон. 4. Стефан Белев. 5. Елена, дъщеря на Симеон. 6. Симеон Костов. 7. Сийка, дъщеря на Симеон. 8. Ваца, съпруга на Симеон.

19. Снимка № 62. Софиянци на гости в село Мърчаево

Седящи, първи ред: 1. Ваца, съпруга на Сиемон. 2. Рилка Петрова Стоянова, съпруга на Петър Стоянов. 3. Софиянка, съпруга на Темелко. 4. Търса Лозанова, сестра на Петър Киров. 5. Радка.

Прави: 6. Косена, дъщеря на Темелко. 7. Тереза Керемидчиева. 8. Милка Аламанчева. 9. Петър Киров. 10. Д-р Иван Жеков. 11. Юрданка Жекова.

20. Снимка № 63. На обяд в двора на Темелко

Снимка № 63 **а**. 1. ... 2. Юрданка Жекова. 3. Петър Киров. 4. Търса Лозанова, сестра на Петър Киров. 5. Косена, дъщеря на Темелко, с подноса. 6. Владо Николов – Руснака. 7. .... 8. Темелко, вижда се част от главата му. 9. Софиянка, съпруга на Темелко. 10. Кинчето Мариус с детето си.

Снимка № 63 **б**. 1. Петър Киров. 2. Търса Лозанова. 3. д-р Иван Жеков. 4. Владо Николов–Руснака. 5. ... 6. ... 7. Темелко. 8. Софиянка, съпруга на Темелко. 9. Кинчето Мариус с детето си.

21. Снимка № 64. Софиянци в село Мърчаево, с акордеониста Данко Симеонов. Данко (Юрдан) е брат на цигуларя Симеон Симеонов.

Седнали: 1. Тодор Маринчевски. 2. Тодор Стоименов. 3. Юрдан (Данко) Симеонов с акордеона.

Прави: 5. Борис Димитров, гърбавият. 6. Стефан Белев. 7. Пенка Белева.

22. Снимка № 65. Софиянци и мърчаевци с акордеониста Данко Симеонов.

Седнали: 1. Борис Димитров (гърбавия). 2. Косена, дъщеря на Темелко, в народна носия. 3. Данко Симеонов с акордеона. 4. Дежа, съпруга на Велин Темелков. 5. Тодора Йорданова Станчева, съпруга на Ангел Вълков.

Прави: 6. Юрданка Жекова. 7. ... 8. ... 9. Тодор Маринчевски. 10. Тодор Стоименов. 11. Стефан Белев. 12. Пенка Белева.

23. Снимка № 66. Симеон Костов с приятели в село Мърчаево – септември 1931 г.

1. Петър Киров. 2. Веска Козарева. 3. Грозда, съпруга на Сергей, който е брат на Владо Николов (Визягин). 4. Владо Николов е руснак, избягал бело-гвардеец от Русия след Октомврийската революция и Гражданската война. 5. Симеон Костов. 6. Елена Хаджи Григорова. 7. Ваца Симеонова, съпруга на Симеон. 8. Пеню Ганев, прав вдясно, който с фотоапарата си, на самоснимачка, е заснел групата.

24. Снимка № 67. Приятелите на Симеон Симеонов – септември 1931 г.

1. Владо Николов, руснака. 2. Серги Визягин, руснак, брат на Владо. 3. Веска Козарева, с бялата блуза. 4. Симеон Костов. 5. Грозда, съпруга на Сергей, която е затулила Симеон. 6. Петър Киров, 7. Ваца, съпруга на Симеон. 8. Пеню Ганев. 9. Елена Хаджи Григорова. 10. Деца на Симеон.

25. Снимка № 68. Пеню Ганев свири с цигулката си на мърчаевци.

Първи ред, седящи: 1. Ваца, съпруга на Симеон. 2. Детето й. 3. Пеню Ганев. 4. ... 5. Елена Хаджи Григорова. 6. ...

Втори ред: 7. Сергей Визягин, брат на Владо. 8. Симеон Симеонов. 9. Грозда, съпруга на Сергей. 10. Владо Николов–Руснака.

26. Снимка № 69. Чешмата «Живата вода» с 3 чучура и корито.

Тя се намирала между село Попово и село Бошнек, но с построяването на язовира «Студена» те са покрити с водите му. Тази вода е идвала от една пещера с преддверие, имало е отвор, влизали са там и са се къпели с голям лечебен резултат. Водата от чучурите е течала, после е спирала и отново е течала. После са включили друга вода към чешмата и са я развалили.

Долу: 1. ... 2. Елена Хаджи Григорова. 3. Пеню Ганев, в коритото. 4. Сава Симеонов. 5. Владо Руснака. 6. Божика, сестра на Косена, дъщеря на Темелко.

Горе, на чешмата: 7. Петър Стоянов. 8. ... 9. ... 10. Симеон Костов

27. Снимка № 70.

Първи ред: 1. Неделчо Попов. 2. Ярмила Менцлова. 3. Веска Величкова. 4. ... 5. Методи Константинов

Втори ред: 6. Катя Зяпкова. 7. Крум Въжаров. 8. Атанас Янчев. 9. Красимира. 10. Кирчо Лъвчето. 11. ...

28. Снимка № 77. Учителят пред извора в село Рударци.

1. ... 2. Стефан Белев, с мустаците и каскета. 3. Търса Лозанова, сестра на Петър Киров, с бялата забрадка. 3. Станка, съпруга на Иван Каруцаря. 4. Теофана Савова. 5. Неделчо Попов, с костюма и отворената яка на ризата си. 6. ... 7. Софиянка, съпруга на Темелко – жената в народна носия. 8. Николина Балтова, облечена в бяло и с бяла кърпа. 9. Весела Несторова. 10. Учителят. 11. Д-р Давидова. 12. Косена, дъщеря на Темелко. 13. Зад Косена се вижда главата на Владо Руснака. 14. Любомир Лулчев

Най-отпред с дамаджана е Галилей Величков.

* * *

Допуснати грешки при посочване на имена в снимките на «Изгревът», том XXII – рубрика «Бележки към снимките»:

1. Снимка № 14, стр. 803 – като № 13 е посочено името на Стефка Ковачева. Да се чете: Стефка Новакова, съпруга на Йордан Новаков.

2. Снимка № 103, стр. 807 – като № 9 е посочено името на Пенка Драгнева, жена на Кольо Драгнев. Да се чете: Пенка Драгнева, жена на Стойчо Драгнев.

Допусната грешка при посочване на името под снимките в «Изгревът», том XXIII: Под снимки № 97–104 фамилното име на Милка Периклиева е написано по погрешка с «е» във втората сричка, за което се извиняваме.

* * *

Забележка на съставителя:

Снимките на **Борис Рогев** са ми предоставени от сина му – Добромир, със съдействието на любезната му съпруга.

Съдържание «Изгревът», том XXIII

Посвещение от Вергилий Кръстев **2**

Д-р Михаил Стоицев (1870–1962 г.) **4**

I. Познание на Бога, еволюция на човешката душа, Послание на Слънцето и Новият път за българите и славянството 5

II. Защитата на Учението на Учителя Дънов 137

Д-р Иван Жеков (1875–1970 г.) **205**

I. Идейни насоки 206

II. Идеите се проверяват чрез човешкия живот 266

III. Природолечението 316

IV. Писма, документи, изложения 356

Сава Симеонов (1922 г.) **506**

I. Спомени от с. Мърчаево и от Изгрева Сава Симеонов 507

II. Хороскоп на Сава Симеонов Стоянов от Светозар Няголов 559

III. Биография на Елена Симеонова Стоянова от Светозар Няголов 571

IV. Хороскоп на Елена Симеонова Стоянова от Светозар Няголов 575

Невена Неделчева (1908–1995 г.)
Как намерих Учителя **586**

Милка Периклиева (1908–1976 г.) **696**

I. Спомени. Разговори с Учителя 697

II. Последни страници. Разговори с Учителя 734

III. Малките случки от великия живот на Изгрева 748

Къде е истинската Паневритмия
Бележки на съставителя Вергилий Кръстев **824**

Исторически и политически личности, свързани с опитите за въвеждане на Паневритмията в българските училища, 1938 г.–1943 г.
Бележки на съставителя Вергилий Кръстев **877**

Борис Рогев (1898–1976 г.)
Публикация по случай 30 години от заминаването му от физическия свят **892**

Духът на Истината и Духът на Заблуждението
Бележки на съставителя Вергилий Кръстев **949**

ИЗГРЕВЪТ

НА БЯЛОТО БРАТСТВО
ПЕЕ И СВИРИ, УЧИ И ЖИВЕЕ
том XXIII

Съставител и редактор:
Д-р Вергилий Кръстев

Компютърен набор:

Димитър Баждаров (стр. 4–204)

Полина Тодорова Петкова от гр. Видин
(стр. 205–505, 586–823)

Лилия Преславска-Радкова (стр. 356–501)

Марина Иванова (стр. 502–585, 860–876, 964–966, 971–972)

Буряна Пенкова (стр. 559–585)

Нонка Матеева Петрова, по мъж Атанасова,
от с. Ботево, Видинско (стр. 824–859, 877–891)

Яна поп Янева (стр. 949–963, 967–970)

Соня Тодорова (стр. 679–682)

Корекция и предпечат:

Марина Иванова

Нанасяне на корекции:

Соня Тодорова (стр. 205–325, 586–695)

Лилия Преславска-Радкова (стр. 326–356, 696–823)

Компютърна обработка на снимките:
Вихър Пенков
Ефросина Ангелова-Пенкова

Печат: **СД «Симолини'94»** – София

Тираж «Изгревът» том XXIII – 1000 броя